

Thủy Tinh Cầu

Contents

Thủy Tinh Cầu	3
1. Bệnh Thần Tiên	3
2. Người Bịt Mặt	8
3. Thăm Sự Bí Mật	13
4. Tàn Luyến Ái	18
5. Hành Tung Bại Lộ	23
6. Thầy Tướng Số Trong Nhà Lao	28
7. Người Bịt Mặt Thần Bí	33
8. Diên Sư Gia	37
9. Trận Đấu Sanh Tử	42
10. Thần Quân Bị Cướp	47
11. Thử Sinh Áo Nho Sĩ	53
12. Thông Cáo Phiến Nô	58
13. Dung Mạo Tương Đồng Tướng Mộng Nhân	63
14. Tương Ngộ Thêm Bi Thương	68
15. Sự Biến Chuyển Mê Ly	72
16. Tiền Nhân Hậu Quả	79
17. Diệt Thù	84
18. Lão Nhân Lùn Thấp	89
19. Lời Nói Kinh Người	93
20. Ước Hẹn Cầu Uyên Ương	98
21. U Linh Nữ	104
22. Cốt Nhục Tình Thân	109
23. Tiểu Tiểu Thử Sinh	114
24. Vô Định Ngũ Thức	119
25. Tám Phương Anh Hào Hội Nữ Nô	124
26. Bạch Phát Tẩu	129
27. Giải Nghi	134
28. Nữ Nô Phiến Tử	139
29. Nữ Nô Đẹp Như Hoa	144
30. Xuân Sắc Vô Biên Thật Mê Ly	149
31. Khai Phiếu	154
32. Bất Ngờ	159
33. Tung Tích Tiểu Yến Văn Thần Bí	164
34. Ba Chọi Một	170
35. Thanh Thanh Đào Tẩu	175
36. Bí Động Giữa Hồ	180
37. Quỷ Diện Tiên Ông	185
38. Tái Kiến Song Song Nhỏ Lệ	191
39. Tiền Sự	196
40. Tung Tích	200
41. Tán Phát Khách	206

42. Mật Thư Hiện Sát Khí	212
43. Lấy Ôn Trả Oán	217
44. Quan Trọng	222
45. Bị Cướp	227
46. Vô Công Bị Phế	232
47. Thiên Lý Cầu Y	238
48. Thủy Tinh Lầu	243
49. Thủy Tinh Nhất Mỹ Nhân	248
50. Vương Bán Tiên	253
51. Lòng Dạ Lang Sói	258
52. Song Hùng Hội	263
53. Tỳ Nữ Mỹ Mỹ Bị Nạn	268
54. Hoành Sanh Tình Trường	274
55. Huyết Thần Giáo	277
56. Sát Khí Đùng Đùng	283
57. Ma Cao Nhất Trượng	288
58. Máu Nhuộm Thần Bí Điện	293
59. Tình Yêu Nồng Nàn	299
60. Nhục Thể Chi Khổ	304
61. Tao Ngộ Chương Vĩnh Kỳ	310
62. Thoát Chết Trong Nhà Lao	315
63. Giải Huyết	321
64. Hí Hôn	326
65. Thoát Hiểm	331
66. Lời Nói Kinh Người	337
67. Lập Kế Tìm Vương Bán Tiên	342
68. Phụ Nhân Thần Bí	347
69. Kim Cúc Phụ Nhân	353
70. Lòng Dạ Đàn Bà Độc Ác Nhất	358
71. Tuyệt Độc Nhất Mỹ Nhân	364
72. Bạch Bách Hợp	369
73. Xuân Sắc Mê Hồn	374
74. Mê Hồn Xuân Dục	379
75. Mê Mất Bản Tánh	384
76. U Linh Nữ Và Trần Kim Cúc	390
77. Truy Sát Dâm Phụ	395
78. Trúng Cơ Quan Mai Phục	400
79. Thư Sinh Thần Bí	405
80. Phụ Tử Hội Ngộ	410
81. Vì Hận Tầm Thù Thông Thiên Quan	417
82. Đánh Cuộc Đầu Chiêu	422
83. Lập Kế Giải Oan Gia	427
84. Xuân Hồi	432
85. Di Tứ Thị Thanh Bạch	438
86. Giải Oan	443
87. Giọt Lệ Thiên Luân	449
88. Đoạn Trường Trùng Phùng	454
89. Tin Mừng	460
90. Từ Biệt Bên Bờ Hồ	465
91. Hồ Lang Liên Hợp	470
92. Tái Ngộ Vương Bán Tiên	476
93. Vương Hoa Trúng Cơ Quan	481
94. Huyết Tẩy Bí Thất	486
95. Yêu Lâm	491

96. Hiểm Thoát Võ Lâm Giáo	496
97. Tình Ý Nồng Nàn	502
98. Quái Nhân	507
99. Buộc Người Cho Vợ	513
100. Vì Tình Hy Sinh	518
101. Bồng Sanh Diệu Kế	524
102. Duyên Tình	530
103. Mọi Người Đều Vui Vẻ	535
104. Dự Ước Hẹn	540
105. Đoạn Hồn Tình Thâm	546
106. Long Hồ Tranh Hùng	552
107. Tội Ác Tày Trời	557
108. Đau Khổ Ly Biệt	562
109. Ân Tình Tương Báo	567
110. Diệt Trừ Yêu Nữ	573

Thủy Tinh Cầu

Giới thiệu

Vô lâm có một thầy tướng số lừng danh một thời tên là Vương Bán Tiên, trong suốt năm mươi năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-tinh-cau>

1. Bệnh Thần Tiên

Lời Phi Lộ

Thầy tướng số, trong khoảng thời gian mười năm trời y từng xuất hiện trong giang hồ ba lần một cách thần bí, và y chỉ xem tướng cho ba người trong khoảng thời gian ấy thôi. Tài năng xem tướng của y cực kỳ chính xác, cho nên người giang hồ đã gọi y là Vương Bán Tiên.

Thủy Tinh Cầu, chẳng biết nó là một vật ra sao, chưa có bất cứ một nhân vật giang hồ nào trông thấy nó bao giờ, nhưng không ai mà không biết sự thần kỳ của quả Thủy Tinh Cầu ấy.

Tay buôn nữ nô, y là một nhân vật cực kỳ thần bí, chuyên nghề buôn bán nữ nô, mà số nữ nô được y tung ra bán buôn toàn là những thiếu nữ có dung nhan tuyệt sắc, đồng thời giá cả vô cùng đắt đỏ.

Mọi người đều phát điên lên cả.

Tại sao thế?

Vì đàn bà con gái ư? Không, vì báu vật võ lâm ư? Cũng không! Thế thì rốt cuộc vì cái gì mà võ lâm yên tĩnh lâu nay bỗng dưng trở nên náo động như thế?

À! Thì ra họ vì Vương Bán Tiên.

Đúng thế, chính mọi người vì một thầy tướng số thần bí kỳ lạ mà đã náo động lên, vì kẻ mà sau khi ẩn tích vài năm thỉnh linh đã xuất hiện giang hồ lần thứ tư.

Địa điểm và lộ tuyến xuất hiện của y từ Bắc xuống Nam đi dọc theo Thái Hành sơn, qua Lạc Dương Đồng Phách, Tây Hồ, Động Đình hồ... cứ tiếp tục đi vào phía Nam.

Y định làm gì thế?

Không bắt cứ một ai biết y định làm gì hết, nhưng trên đường vào Nam có biết bao nhân vật võ lâm đã chặn đường Vương Bán Tiên để làm gì thế? Gây hấn với y chẳng?

Không, tìm y để xem tướng, nhưng mà họ đã được xem tướng chẳng? Không, không có bất cứ một ai được xem tướng hết!

Thế thì tại sao vậy?

Vương Bán Tiên có một quy định đặc biệt, người đến tìm y thì y chẳng thèm bói toán, và những người dùng võ lực cưỡng bách y thì y cũng không bói toán luôn, mặc dù những người này đã tìm gặp Vương Bán Tiên, nhưng họ đã áp ủ trong lòng nỗi niềm thất vọng mà rời khỏi y.

Về sau có người đồn rằng y đã đi vào Thông Thiên quan trên núi Tuyết Phong sơn, và từ đó không còn gặp y trở ra nữa.

Y đã chết rồi chẳng?

Không ai biết cả, vì không bất cứ một ai dám vào Thông Thiên quan để thám thính tung tích chết sống của y hết!

Ngày tháng đã trôi theo thời gian, dần dần người giang hồ đã quên lững nhân vật Vương Bán Tiên thần bí này luôn...Hồi 1 Bệnh thần tiên

Có một đại viện lầu cao dựng lập trên một khoảng đất rộng lớn, xung quanh được rào bởi một bức tường rào là một Đại thiết môn sơn màu đen sậm.

Có bốn người mặc áo xanh đứng canh gác ở phía ngoài Đại thiết môn.

Cách xa tường rào màu đỏ độ khoảng mười trượng có một con lộ nhỏ. Ngay chỗ cửa vào lộ nhỏ có dựng một tấm bản bằng gỗ, trên ấy có viết vài hàng chữ :

"Kính cáo người võ lâm,

Điều một: Người đã xâm nhập trong phạm vi mười trượng của bản quan mà không có lý do chánh đáng, giết chẳng tha.

Điều hai: Người đã tầm thù động võ ở gần khu vực bản quan, giết chẳng tha.

Điều ba: Người đi vào phạm vi bản quan có ý đồ bất chánh, giết chẳng tha.

Thông Thiên quan Quan chủ viết."

Trên tấm bản gỗ đã viết ba sát lệnh rõ ràng như thế.

Phàm những nhân vật đương kim võ lâm, quả thật không bất cứ ai dám vượt vào trong phạm vi mười trượng của Thông Thiên quan, bằng trái lệnh sẽ bị giết chẳng sai.

Thông Thiên quan có một uy thế kinh người như vậy thật sao?

Không sai chút nào. Từ khi Thông Thiên quan dựng tấm bản gỗ ấy cho đến nay đã tròn năm năm, nhưng chưa có ai dám vô cớ xâm nhập trong phạm vi mười trượng của Thông Thiên quan cả.

Phàm những nhân vật võ lâm đề cập đến Thông Thiên quan thì không ai mà không biến sắc cả. Võ công của Thông Thiên Thần Quân là Quan chủ Thông Thiên quan đã được võ lâm công nhận là đệ nhất.

Chẳng những võ công của Quan chủ Thông Thiên quan cao siêu kinh người mà ngay cả võ công của tất cả môn nhân của Thông Thiên quan cũng đã khiến người giang hồ phải kính phục chẳng ít.

Tôn chỉ hiện giờ của Thông Thiên quan là ngạo nghễ, tàn bạo và hung ác.

C Tất cả người võ lâm đều sợ hãi Thông Thiên quan!

Danh vọng của Thông Thiên quan vượt xa tiếng tăm bốn đại môn phái đương kim là Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn và Nga Mi.

Đương nhiên chẳng có một ai dám đắc tội với môn nhân của Thông Thiên quan rồi.

Thông Thiên quan đương kim võ lâm là bá đạo khủng bố như thế đấy.

Thế thì Thông Thiên quan năm năm trước kia sao? Ồ, Thông Thiên quan năm năm trước đây là một bang phái chánh nghĩa ở chốn giang hồ, chuyên phò nguy giải nạn, biểu dương chánh nghĩa, đã tạo nên biết bao sự kiện oanh oanh liệt liệt.

Nhưng Thông Thiên quan thời ấy chỉ như mây bay gió thoảng, thoáng hiện rồi tan biến ngay. Thế rồi Thông Thiên quan đã thay đổi tác phong hẳn, trở nên một tà giáo mà người giang hồ nghe nói đến phải biến sắc ngay.

Nhân vật lão bối đã cảm khái thở dài vì họ đã mất thấy tai nghe sự biến hóa của Thông Thiên quan từ một giáo phái tốt lành trở nên tà ác. Nhưng họ không sao hiểu nổi vì lý do gì mà Thông Thiên quan đã biến thành một bang phái bá đạo và tàn ác như thế?

Còn bọn niên thiếu hậu hối thì sống trong sự căm thù tức giận, nhưng họ cũng chỉ ngấm ngấm nổi giận mà chẳng dám nói năng và có hành động gì hết.

Cuối cùng, một hôm tại Thông Thiên quan đã xảy ra một sự việc trong năm năm chưa từng phát sinh bao giờ...

Một hôm nọ, có một thiếu niên trạc tuổi hai mươi ngoài, mình mặc chiếc áo vàng, trông gương mặt hẳn có vẻ xanh xao bệnh hoạn nên hình thù, dáng mạo trông có vẻ già lão so với tuổi hiện giờ của hắn, đã xuất hiện chỗ cách phía ngoài tường rào Thông Thiên quan độ khoảng ba trượng. Hắn đến lúc nào mà không có một ai trông thấy hết.

Lúc bọn người canh gác Đại thiết môn trông thấy thiếu niên ấy thì hắn đã bày ra một chiếc bàn vuông nhỏ và cắm một cây trúc dưới đất, phía trên cây trúc có treo một tấm vải dài. Sau đó hắn ngồi trên ghế phía sau bàn vuông, khép hờ hai mắt lại.

Người canh gác Đại thiết môn đã lập tức vào trong quan nội thông báo ngay.

Thế rồi, chẳng mấy chốc có một hán tử râu rậm bó quanh hàm, mặt mày đen như lọ, sắc mặt nổi giận dưng dưng bước thẳng tới chỗ thiếu niên đang ngồi.

Hình như thiếu niên ấy chẳng hay biết gì hết.

Khi hán tử mặt đen như lọ đến chỗ cách thiếu niên còn khoảng một trượng thì bất giác đứng sững tại chỗ, gương mặt đang nổi giận dưng dưng bỗng biến thành vẻ kinh ngạc luôn!

Trên tấm vải dài phất phơ trước gió có viết hàng chữ :

“Bệnh thần tiên hầu giáo tại đây”.

Ánh mắt hán tử mặt lọ tiếp tục nhìn xuống tấm vải bày trên mặt bàn, trên tấm vải ấy cũng viết hai hàng chữ như sau :

”Thiết khẩu đoạn sanh tử,

Thần cơ giải nghi nan.”

Chính hai câu này đã làm cho hán tử mặt lọ đã ngăn người tại chỗ, y thoáng ngáy người. Giấy lát sau đó cười lạnh lùng một tiếng tiếp tục bước tới.

Thiếu niên ấy vẫn ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Hình như hắn chẳng hề hay biết hán tử mặt lọ đã quang lâm vậy.

Hán tử mặt lọ lộ vẻ giận dữ, giơ tay vỗ trên bàn một cái thật mạnh, gầm thét nói :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia!

Tức thì thiếu niên bệnh hoạn ấy giật bắn người lên, mở to hai mắt lập tức, vội vàng nói :

- Thành thật xin lỗi quý khách, tôi đã ngủ gật giây lát... đại gia muốn xem tướng chăng?

Hán tử mặt lọ chửi rửa một hơi :

- Xem cái mả má mày...

- Sao ngươi... lại chửi người ta như thế?

- Chửi ngươi thì có sao nào. Tiểu tử bệnh hoạn kia, ngươi có biết đây là nơi đâu chăng?

Thiếu niên bệnh hoạn đảo mắt dòm ngó quanh một cái, ngạc nhiên nói :

- Đây... là chỗ nào thế?

- Thông Thiên quan!

- Thông Thiên quan ư? Chẳng lẽ chỗ này không có người ta ở đây sao?

- Mày này, cứ nói lời lồi thối! Ta không phải là người chứ chẳng lẽ là ma quỷ ư?

Thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Thừa đại gia, thế thì người vô lý rồi. Tôi là người ăn cơm giang hồ, tôi chỉ biết chỗ nào có người ta thì tôi đến xem tướng sinh sống qua ngày chứ tôi nào có biết... chỗ này cấm người ta đến chứ!

Hán tử mặt lọ hét lớn tiếng :

- Ngươi muốn lừa dối người thì đến nơi khác lừa dối, chứ Thông Thiên quan này không phải là chỗ người có thể lừa dối được đâu...

Thiếu niên bệnh hoạn cảm phần nói :

- Ai đã bảo rằng tôi lừa dối người chứ?

Hán tử mặt lọ cười hắc hắc, nói :

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi có thể phán đoán sanh tử thật chăng?

- Đúng thế!

- Thế thì ngươi hãy tự đoán cho ngươi một quẻ xem bao giờ ngươi tới số chết!

Thiếu niên bệnh hoạn thoáng ngạc nhiên, sau đó lên tiếng nói ngay :

- Thân tôi tuy mang trọng bệnh, nhưng trong vòng năm ba năm chắc chắn chưa đến nỗi phải chết đâu.

- Hừ! Hôm nay chính là ngày tử vong của tiểu tử ngươi đó!

Mặt mày thiếu niên bệnh hoạn bỗng biến sắc, nói :

- Tại sao thế?

- Tại vì nơi đây là Thông Thiên quan.

- Thông Thiên quan thì có sao đâu?

Hán tử mặt lọ lớn tiếng mắng chửi :

- Mày này! Tiểu tử không biết rõ hơn, phạm những người khả nghi đi vào phạm vi mười trượng của bản quan sẽ bị giết không tha!

Thiếu niên bệnh hoạn làm ra vẻ kinh ngạc hỏi :

- Tại sao thế?
- Đây là quy luật bản quan, chẳng lẽ người không trông thấy tấm bảng dựng ở ngoài cửa ư?
- Không. Nhưng mà ai đã định quy luật như thế?
- Bản Quan chủ chứ còn ai nữa?

Thiếu niên bệnh hoạn nói tiếp :

- Chẳng lẽ người không sợ quan phủ ư?

Hán tử mặt lọ cười như điên như khùng nói :

- Quan phủ ư? Thằng tiểu tử bệnh hoạn này, mày chứ nói lời thôi làm gì nữa! Chớ bảo rằng quan phủ, cho dù y là lão tử Hoàng đế nếu có đến đây thì hản bản quan cũng chém đầu luôn.

Thiếu niên bệnh hoạn nghe nói thế cả kinh, giọng hốt hải nói :

- Thế thì tôi phải rời khỏi nơi đây ngay!
- Rời khỏi đây ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được?
- Thế thì... người muốn sao bây giờ?

Hán tử mặt lọ cười há há như điên như cuồng nói :

- Tiểu tử! Người bảo rằng người biết xem tướng, tại sao người không xem tướng cho người đi?

Mặt mày thâm biến, thiếu niên bệnh hoạn hoảng hốt nói :

- Người...

Hán tử mặt lọ cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử, người phải bỏ xác tại đây thôi!
- Thưa đại gia, xin đại gia hãy tha thứ.. tiểu tử ngu dại chẳng biết...
- Người cứ việc đến gặp Diêm vương gia xin tội cũng được!

Hán tử mặt lọ vừa nói vừa vung chưởng đánh vào cái bàn bói toán một cái thật mạnh đến “ầm” lên một tiếng, tức thì cái bàn tan nát, tung tóe thành nhiều mảnh ngay.

Thiếu niên bệnh hoạn kêu ầm lên :

- Người hãy bồi thường cái bàn cho ta mau!

Hắn đã cảm phần nhảy vồ vào người hán tử mặt lọ. Hình như hắn coi trọng cái bàn bói toán hơn cả tính mạng bản thân hắn.

Hán tử mặt lọ vung tay trái nhanh như điện xẹt, đã nhắc bổng thiếu niên bệnh hoạn y như xách một con gà con lên, cười há há như điên như khùng nói :

- Tiểu tử, cả sinh mạng con con này của người cũng bồi vào đó luôn!

Y nói xong, khê hất chưởng bổ vào người thiếu niên ấy ngay.

Hồng rồi! Thiếu niên bệnh hoạn ấy làm gì chịu đựng được một chưởng này của gã hán tử mặt lọ hung ác ấy?

Ngoại trừ có phép lạ xuất hiện, bằng không mạng sống của thiếu niên bệnh hoạn này ắt phải đến châu Diêm vương không sai chút nào!

2. Người Bịt Mặt

Thình lình...

Quả nhiên đã có phép lạ xuất hiện.

Ngay lúc hán tử mặt lọ vung đánh ra một chưởng, bỗng nhiên có một tiếng hét lạnh lùng, kể đó có bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt nhảy vọt tới. Hán tử mặt lọ chưa kịp có khái niệm gì hết thì đã té ngã ra đất luôn.

Chỉ thấy hán tử há miệng phun ra một bụm máu tươi, thiếu niên bệnh hoạn đang xách trong tay cũng rớt xuống đất ngay.

Sự việc xảy ra một cách bất thình lình.

Hán tử mặt lọ chẳng hề hay biết chuyện gì đã xảy ra. Thiếu niên bệnh hoạn ấy thì không cần phải nói nữa, vì hắn đã đánh bạch một tiếng thật mạnh, té nằm trên đất đến đổi mặt mày tối sầm, mắt nảy đom đóm lửa luôn.

Hán tử mặt lọ giật mình hãi hùng. Y đã vùng mình đứng dậy, gầm rống chửi ngay :

- Mẹ nó, tay nào chó má thế...

Bóng người bỗng lại chớp nhoáng và kêu bốp một tiếng. Hán tử mặt lọ đã bị tát một bợp tai vào má bên trái ngay, đồng thời y cũng tắt tiếng, không nói tiếp nữa.

Trước mặt y đã xuất hiện một người bịt mặt bận áo đen.

Hán tử lọ mặt giật mình biến sắc, thụt lùi ra sau hai bước liền. Người bịt mặt bận áo đen lạnh lùng nói :

- Người chính là Hắc Sát trong Hắc Bạch song sát chăng?

- Đúng... thế!

Giọng nói của y thay đổi hẳn.

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói :

- Người muốn giết hán ư?

- Không sai!

- Hắc Sát! Người cũng chẳng biết hổ thẹn chút nào hết! Chớ nói hán không phải là một nhân vật võ lâm làm gì, cho dù hán là nhân vật võ lâm mà trong khi người hán mang trọng bệnh như thế, làm sao người đành hạ sát thủ được ư?

- Người đã xâm nhập phạm vi mười trượng của bản quan thì ta phải giết thôi!

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói :

- Thế thì người hạ thủ giết chết ta được rồi!

- Người...

- Người không giết ta thì ta phải giết người vậy.

- A!

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu người muốn ta tha chết cho người cũng dễ dàng thôi! Người hãy giao lá thư này cho sư gia người vậy.

Dứt lời, y phóng tay ném một bao thư màu đỏ sang hướng Hắc Sát.

Sau khi Hắc Sát tiếp lấy lá thư, y bèn ngó ngán đứng sững tại chỗ.

Người bịt mặt bận áo đen hét lớn tiếng :

- Sao người chưa chịu vào đưa thư ư?

Giọng nói lạnh lùng chứa đầy những sát khí kinh người. Đây là lần đầu tiên cả đời người Hắc Sát biết sợ hãi. Y đã vội vàng phi thân chạy vào bên trong Đại thiết môn.

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng một tiếng.

Lúc bấy giờ...

Thiếu niên bệnh hoạn té nằm trên đất đã cố hết sức bò dậy, gương mặt bệnh hoạn trở nên sợ hãi hơn...

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói :

- Các hạ, người cũng lớn gan chẳng biết chết sống là gì hết. Nếu chẳng nhờ có ta kịp lúc xuất hiện thì người đã toi mạng chớ không sai...

Thiếu niên bệnh hoạn vội chấp tay nói :

- Vâng! Vâng! Đa tạ đại ân cứu mạng của ông, ngày sau tại hạ ắt đền đáp chẳng sai!

Người bịt mặt bận áo đen suýt nữa đã bật cười. Y đã nhủ thầm trong bụng :

- “Báo ân ư? Miễn đi, trông cái tướng bệnh hoạn của người chắc cũng sống chẳng được bao lâu nữa rồi...”

Bụng y tuy nghĩ thế nhưng cuối cùng y vẫn cất tiếng nói :

- Chớ khách sáo làm gì, ta chỉ ngẫu nhiên cứu người mà thôi. Người hãy mau mau thu dọn đồ đạc rời khỏi đây là thượng sách.

- Vâng, vâng... còn ông thì sao?

- Ta ư? Thế thì các hạ chớ quan tâm làm gì. Ta phải ở lại còn chút việc cần làm.

Thiếu niên bệnh hoạn khẽ cười nói :

- Vâng, vâng! À, năm nay làm ăn sao mà khó khăn thế này, à...

Hắn than thở liên tục vài tiếng liền, sau đó hắn thu dọn màn vải các thứ đã hư hỏng phần nào, động tác của hắn trông có vẻ chậm lụt, yếu ớt vô cùng.

Thình lình...

Một tràng những tiếng gió tà áo phát phơ xé hư không vang tới. Thiếu niên bệnh hoạn ấy ngừng đầu lên nhìn, hắn trông thấy từ bên trong Đại thiết môn phóng vọt ra bốn bóng người nhanh như cắt.

Người dẫn đầu chính là Hắc Sát.

Những người theo sau y gồm có một thư sinh mặt chiếc áo xanh, trạc tuổi bốn mươi và một lão nhân áo xanh cùng một thiếu nữ cũng mặc áo xanh luôn.

Hắc Sát đảo mắt nhìn quan sát một vòng, ngăn người tại chỗ luôn.

Ngoại trừ thiếu niên bệnh hoạn ấy ra chẳng còn trông thấy bóng người bịt mặt bận áo đen lúc nãy đâu cả.

Bấy giờ thiếu niên bệnh hoạn đã từ từ đứng thẳng người lên. Ánh mắt thư sinh áo xanh liếc nhìn thiếu niên bệnh hoạn ấy một cái, bất giác ngậy người tại chỗ luôn.

Hắc Sát tiến nhanh tới gần chỗ thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng quát hỏi :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia, người ấy đâu rồi?

- Người nào?

Thiếu niên bệnh hoạn kinh ngạc lên tiếng hỏi lại.

Hắc Sát tiến thêm một bước nữa, lạnh lùng nói :

- Ta hỏi người gã bịt mặt bận áo đen lúc nãy đâu rồi?

Thiếu niên bệnh hoạn đảo mắt nhìn xung quanh nói :

- Ta... chẳng biết nữa... đúng rồi! Lúc này rõ ràng y còn đứng tại đây mà, sao bỗng nhiên y đã biến đi đâu mất rồi?

Hắc Sát cảm phần nói :

- Mẹ mày, chớ giả đồ làm ra vẻ hồ đồ nữa!

Thiếu niên bệnh hoạn ngạc nhiên nói :

- Quả thật tôi... chẳng biết gì hết!

- Muốn chết ư?

Hắc Sát vừa nói xong, kêu vù một tiếng, vung chưởng bổ vào thiếu niên bệnh hoạn ấy luôn.

Thình lình...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ vang lên :

- Dừng tay lại!

Hắc Sát nghe tiếng bất giác thu hồi chưởng thế ngay, y quay đầu sang nhìn, thấy người kêu dừng tay chính là thư sinh áo xanh.

Hắc Sát cung kính thưa rằng :

- Thưa sư gia, vâng!

Bấy giờ...

Thư sinh áo xanh cất bước từ từ tiến sang hướng thiếu niên bệnh hoạn ấy, thần tình trong gương mặt của thiếu niên bệnh hoạn biến hóa dị thường.

Thư sinh áo xanh thân phận chức sư gia của Thông Thiên quan đã oai trấn thiên hạ này tức kể đa mưu, hình như y đã trông thấy sự kiện này xảy ra rất lạ lùng, đáng nghi.

Chẳng phải y cho rằng thiếu niên bệnh hoạn này có điều gì kinh người cả, mà y lấy làm lạ lùng tại sao thiếu niên bệnh hoạn lại đến gần khu vực Thông Thiên quan để coi bói xem tướng như thế?

Chẳng lẽ thiếu niên bệnh hoạn này hoàn toàn chẳng hay biết gì về việc Thông Thiên quan đã nghiêm cấm tất cả nhân vật võ lâm đi vào trong phạm vi một trăm trượng của Thông Thiên quan ư?

Đương nhiên cũng có thể thiếu niên bệnh hoạn này không phải là nhân vật võ lâm, đồng thời hẳn cũng không trông thấy cấm lệnh đã ghi trên tấm bảng dựng ngoài con lộ nhỏ ấy, nếu không thể chắc chắn hẳn không bao giờ dám bước chân vào khu vực ngăn cấm của Thông Thiên quan được.

Nhưng theo thư sinh áo xanh suy đoán, cho rằng bất kể thiếu niên bệnh hoạn này là ai, hẳn đã dám bèn mảng gần Thông Thiên quan, thì sự việc ắt phải chẳng đơn giản rồi.

Vả lại cũng có thể hẳn đã có liên hệ gì đến người bịt mặt đã gửi lại bức thư.

Thình lình...

Thư sinh áo xanh lượn mình, nhảy vọt vào hướng thiếu niên bệnh hoạn, chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, tức thì y đã nhắc bổng thiếu niên bệnh hoạn lên cao ngay.

Thiếu niên bệnh hoạn cả kinh, nói giọng hốt hãi :

- Người lại muốn làm gì ta nữa đây?

Bị hẳn hỏi một câu bất thình lình như thế, thư sinh áo xanh đã ngăn người giãy lắt, sau đó từ từ đặt thiếu niên ấy xuống. Trong khi xuất nhắc bổng thiếu niên ấy, y đã xét nghiệm hết huyết mạch của thiếu niên rồi, chứng tỏ rằng hẳn là một người hoàn toàn không biết một chút võ công nào hết. Vả lại kinh mạch hẳn lưu hành yếu ớt vô cùng.

Thư sinh áo xanh lạnh lùng đưa mắt nhìn thiếu niên bệnh hoạn một cái, nói :

- Chẳng làm gì người hết, người cứ việc rời khỏi đây đi!

Thiếu niên bệnh hoạn như vừa được ân xá, cả mừng nói :

- Đa tạ, đa tạ ân tha mạng của lão gia!

Thiếu niên bệnh hoạn nói xong, vội vàng cuộn lấy tấm vải có viết hàng chữ “bệnh thần tiên hầu giáo tại đây” lại, sau đó xoay người định bỏ đi...

Thình lình, một tiếng cười the thé vang tới :

- Các hạ hãy khoan đi vội!

Thiếu niên bệnh hoạn giật mình kinh hãi quay đầu sang nhìn, thấy người phát ra tiếng nói chính là thiếu nữ áo xanh ấy, cặp mắt thiếu niên bệnh hoạn bỗng sáng lên, nhưng chỉ trong tích tắc lại tan biến ngay.

Hắn hoảng hốt nói :

- Chẳng lẽ cô nương...

- Ta muốn lưu giữ người lại!

- A!

Thiếu niên bệnh hoạn thất kinh, kêu lên lần nữa.

Thư sinh áo xanh ngớ ngẩn mắt nhìn thiếu nữ áo xanh. Gương mặt thiếu nữ hiện ra một thần sắc kỳ lạ, hoang mang.

Thư sinh áo xanh tiếp lời nói :

- Đại tiểu thư, người...

- Diên sư gia, ta muốn lưu giữ hần!

- Để làm gì?

- Ta có nghi nan định hỏi hần!

Diên sư gia thoáng ngạc nhiên, kế đó tiến sang phía trước mặt thiếu nữ áo xanh, hạ thấp giọng nói :

- Ý của đại tiểu thư muốn...

- Đúng thế!

Diên sư gia cau mày nói :

- Đại tiểu thư, người chớ phí công làm gì.

- Tại sao thế?

- Hần chỉ là một tiểu tử bệnh hoạn kiếm sống qua ngày mà thôi, có phải là thấy tướng số gì đâu?

- Không thể xem tướng mạo bên ngoài mà đánh giá người ta được!

Diên sư gia nghe nói thế thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó cung kính nói :

- Vâng! Đại tiểu thư nói phải.

Diên sư gia đã có thái độ cung kính như thế ở trước mặt thiếu nữ áo xanh, rõ ràng không cần phải nói cũng biết thiếu nữ này là thiên kim tiểu thư của Quan chủ Thông Thiên quan rồi.

Thiếu nữ áo xanh bước tới trước mặt thiếu niên ấy, cặp mắt sáng như điện lướt qua toàn thân hắn, sau đó thiếu nữ khẽ cười nói :

- Các hạ, tại sao người lại đến đây như thế?

Thiếu niên bệnh hoạn vội chấp tay hành lễ nói :

- Thừa đại tỷ, lúc này tôi đã trình bày rõ ràng cho vị đại gia ấy nghe rồi, chỗ nào có người ta ở thì tôi đến... chứ thật tình tôi không biết ở nơi đây cấm người ta đến chút nào hết!

- Người không phải là người võ lâm ư?

- Người võ lâm?

Hắn ngớ ngẩn lặp lại câu nói này hình như hắn chẳng hiểu người võ lâm có nghĩa là gì hết.

Thiếu nữ áo xanh khẽ cười nói tiếp :

- Người biết xem tướng ư?

- Tại hạ biết xem chút ít mà thôi...

- Thế thì tốt lắm, ta muốn giao dịch với người...

- Đại tiểu thư muốn xem tướng chẳng?

- Đúng thế, ta có vài việc muốn hỏi người, nếu người nói trúng sự thật ta sẽ hậu tạ vạn kim!

Cha chả, khẩu khí sang trọng thế!

Nếu thiếu niên bệnh hoạn bói trúng sự kiện thiếu nữ đã hỏi thì y sẽ sẵn sàng thưởng cho vạn kim, thế thì lời nói này chẳng khiến người giật mình sao được.

Đồng thời người ta cũng tưởng tượng được sự việc thiếu nữ muốn hỏi ắt phải khá quan trọng rồi.

Thiếu niên bệnh hoạn nghe nói bốn chữ “hậu tạ vạn kim” đã ngây người tại chỗ, một hồi thật lâu, hắn mới kinh ngạc hỏi :

- Cô nương... nói hậu tạ vạn kim ư?

- Đúng thế!

- Thật chứ?

- đương nhiên, nếu người không giải đáp được câu hỏi của ta, thế thì người vĩnh viễn không thể rời khỏi Thông Thiên quan này được.

- Tại sao thế?

- Đó là quy luật vậy.

Thiếu niên bệnh hoạn ớn lạnh xương sống nói tiếp :

- Chẳng lẽ cô nương phải giết chết tôi ư?

- Thế thì chẳng đến nỗi như vậy, người có bằng lòng quy luật này chẳng?

Thiếu niên bệnh hoạn trầm tư giây lát, lẩm bẩm nói một mình :

- Một vạn lạng hoàng kim... nếu ta được vạn lạng hoàng kim thì ta sẽ có tiền trị khỏi bệnh đau này ngay...

Hắn dừng lại giây lát, nói tiếp :

- Được, ta bằng lòng như thế.

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng nói :

- Thế thì khá lắm!

Y vừa nói vừa đảo mắt quan sát thiếu niên ấy từ trên xuống dưới một hồi thật lâu, hình như y muốn bắt gặp điều gì ở nơi hắn, nhưng cuối cùng y đã thất vọng.

3. Thảm Sự Bí Mật

Thiếu nữ áo xanh nhủ thầm trong bụng :

- “Hình như có chút giống y... nhưng trông kỹ thì chẳng giống chút nào...”

Một hồi thật lâu, y cất tiếng nói :

- Thế thì ngươi hãy đi theo ta!

- Thưa đại tể, vâng!

Hắn theo sau thiếu nữ áo xanh đi vào bên trong Đại thiết môn luôn.

Sư gia họ Điền ngơ ngẩn mắt nhìn hai người biến mất trong bức tường màu đỏ, y nhủ thầm :

- “Tiểu tử này được bao nhiêu tuổi? Hắn có khả năng phán đoán sanh tử và giải nghi nan ư? Chẳng qua là dối gạt người ta mà thôi...”

Điền sư gia ngẩn người suy nghĩ giây lát, sau đó cũng theo sau đi vào trong Thông Thiên quan luôn.

Bên trong tường rào màu đỏ có nhiều dãy nhà nối liền nhau, cách kiến trúc khí thế hùng vĩ vô cùng.

Trên đường vào trong không có chỗ nào mà chẳng có người canh gác cẩn mật cả. Đi hết con đường thông lộ trải đá sỏi thì đến phía trước sân viên của một tòa lầu to lớn, xây theo cách cổ xưa.

Phía trước bậc thềm đá có mười võ sĩ mặc áo xanh đứng canh gác tại đó.

Khi đến gần phía trước tòa lầu to lớn ấy, thiếu niên bệnh hoạn đã bất giác dừng bước lại.

Phía trên đại môn tòa lầu có treo một tấm bảng lớn đề ba chữ “Thông Thiên quan” sơn màu vàng kim lấp lánh chói lòa, khiến người ta trông thấy phải sanh lòng sợ hãi ngay.

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng nói :

- Mời các hạ vào!

Thiếu niên bệnh hoạn thoáng ngạc nhiên, sau đó trả lời ngay :

- Xin vâng!

Dứt lời, hắn cất bước tiến vào bên trong.

Đây là một tòa điện đường nguy nga tráng lệ, khí thế hùng vĩ. Có hai mươi võ sĩ áo xanh đứng nghiêm túc ở hai bên, phía trên điện đường có một ông lão mặt thanh mày tú, trạc tuổi năm mươi, hai mắt sáng quắc đang ngồi ở đấy.

Thiếu niên bệnh hoạn thoáng ngạc nhiên.

Thiếu nữ áo xanh bước tới, hướng về phía ông lão chấp tay xá dài nói :

- Diệt nữ tham kiến thúc thúc!

Lão nhân gầy ốm cười lạnh lùng, nói :

- Miễn lễ!

Y dừng lại giây lát sau đó nói :

- Điền sư gia!

- Hạ tọa có mặt!

- Chuyện xảy ra thế nào vậy?

Điền sư gia nói :

- Thượng bẩm Đại quan chủ, lúc nãy vị các hạ này đã đến gần khu vực bản quan.

Hắn đã bày ra bàn ghế hành nghề xem tướng. Hắc Sát phát hiện ra mặt chất vấn, sau đó có một người bịt mặt cũng xuất hiện và gởi cho tại hạ một lá thư.

- Trong lá thư ấy viết những gì thế?

- Người viết thư bảo rằng canh ba nay y sẽ đích thân quang lâm bản quan giáo!

Đại quan chủ (phó Quan chủ) cười lạnh lùng nói :

- Hừ! Khẩu khí lớn thật...

Y vừa nói vừa liếc mắt nhìn thiếu niên bệnh hoạn, giọng lạnh lùng :

- Người biết xem tướng bói là chính các hạ này ư?

- Đúng thế!

- Dẫn hắn vào đây để làm gì?

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng nói :

- Diệt nữ muốn hỏi hắn vài việc!

Lão nhân gầy ốm ngạc nhiên, mắt nhìn thiếu nữ áo xanh nói :

- Chính cháu đã lưu giữ hắn lại sao?

- Vâng!

- Diên sư gia, người đã rõ lai lịch của hắn chưa?

- Thưa Đại quan chủ, chưa!

- Hồ đồ thế!

- Vì...

Lão nhân gầy ốm đảo mắt nhìn thiếu niên ấy nói :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia, người tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi, quê quán ở đâu?

Thiếu niên bệnh hoạn lặng thinh không nói gì hết.

Lão nhân gầy ốm mặt hơi biến sắc, gằm hét :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia, người có nghe ta nói gì chẳng?

- Nghe rồi!

- Thế tại sao người không trả lời ư?

- Tại hạ không cần thiết trả lời vậy thôi!

- Tại sao thế?

- Tôi là một thầy tướng số, tôi chỉ biết hỏi người ta mà thôi, chứ chưa từng có ai hỏi tôi như thế. Vả lại chính vị cô nương này thỉnh tôi vào đây xem quẻ, chứ tôi không phải là một phạm nhân. Nếu như ông bắt buộc tôi phải trả lời thì tôi đành phải xin rời khỏi đây. Tôi cũng chẳng ham muốn một vạn lạng hoàng kim này làm gì nữa.

Đại quan chủ nghe nói thế đã ngăn người tại chỗ luôn.

Một hồi thật lâu, vị Đại quan chủ mới cười lạnh lùng nói :

- Diệt nữ nhi... cháu có biết lai lịch của hắn là thế nào chưa?

- Thưa thúc thúc, không biết!

- Thế thì cháu có thể tự tiện lưu giữ một người lạ mặt lại được ư?

- Hắn không phải là người võ lâm mà?
- Cháu nói thế sao?
- Chính Hắc Sát đã nói như thế, đồng thời Điền sư gia cũng đã thử nghiệm hắn rồi.

Điền sư gia vội tiếp lời nói :

- Vâng, tại hạ đã xét nghiệm huyết mạch toàn thân của hắn rồi. Chứng tỏ hắn là một người bệnh nặng và hoàn toàn chẳng biết chút võ công nào hết.

Đại quan chủ kêu hừ một tiếng, sau đó nói giọng lạnh lùng :

- Diệt nữ nhi, cháu muốn hỏi hắn về những việc gì?
- Đó là việc tư của diệt nữ vậy.
- Được... thế thì cháu dẫn hắn đi đi, nhưng sự việc có điều gì sơ sót thì cháu phải chịu trách nhiệm nha?
- Cháu biết vậy!

Y kêu hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Thiếu nữ áo xanh quay sang nhìn thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Xin các hạ hãy đi theo tôi!

Dứt lời, thiếu nữ cất bước đi vào hậu điện. Thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng ngấm nhìn vị Đại quan chủ ấy một cái, sau đó đi theo thiếu nữ áo xanh luôn.

Sau khi thiếu nữ áo xanh và thiếu niên bệnh hoạn đi khỏi Đại quan chủ lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, tại sao Chương Linh Linh phải lưu giữ tiểu tử bệnh hoạn lại vậy?
- Quả thật có lẽ y có việc gì cần hỏi hắn chăng?
- Điền sư gia, sự việc có gì uẩn khúc rồi. Tiểu tử này lại đi vào phạm vi bản quan để xem tướng bói quẻ, chắc sự việc chẳng đơn giản như thế đâu...
- Hạ tọa cũng suy nghĩ như thế... nhưng mà chẳng tìm ra điểm nào khả nghi hết.
- Hình bộ trưởng lão đâu rồi?
- Vẫn chưa trở về Quan!
- Hừ! Hãy cẩn thận chú ý đến tiểu tử bệnh hoạn ấy.
- Vâng!

* * * Thiếu nữ áo xanh dẫn thiếu niên bệnh hoạn ấy đi vào trong một tiểu khách sảnh.

Tiểu khách sảnh này rất ầm mịt kín đáo, hình như đã đi qua vài đạo âm môn mới đến khách sảnh này được.

Trong tiểu khách sảnh có một cửa sổ nhỏ. Xuyên qua cửa sổ nhỏ này người ta có nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Sau đó thiếu niên bệnh hoạn đi theo thiếu nữ áo xanh có tên là Chương Linh Linh, vào đến tiểu khách sảnh, hắn đã đảo mắt nhanh như điện xẹt quan sát trong phòng một lượt, bỗng sắc mặt hắn lộ vẻ âm u thất vọng.

Chương Linh Linh nói :

- Mời các hạ ngồi.

Thiếu niên bệnh hoạn mỉm cười nói :

- Cảm ơn cô nương!

Sau khi hai người phân chủ khách ngồi trên ghế, thiếu niên lên tiếng nói trước :

- Thưa đại tỷ, người có điều gì cứ việc hỏi ngay?

- Các hạ họ chi?

- Tại hạ họ Nhạc!

Chương Linh Linh kêu ồ một tiếng, đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt thiếu niên bệnh ấy, bỗng nhiên y cất tiếng nói :

- Giọng nói của người rất giống một người mà ta đã quen biết.

Lúc Chương Linh Linh nói câu này, ánh mắt sáng như điện quang của y chăm chăm nhìn vào mặt thiếu niên không hề chớp mắt cái nào hết. Y muốn xem cho thật kỹ thiếu niên bệnh hoạn này có gì biến sắc chẳng?

Nhưng, cuối cùng y đã thất vọng!

Ngoại trừ thiếu niên bệnh này thoáng ra vẻ ngạc nhiên, sau đó thần sắc hẩn trở nên hoang mang, ngơ ngẩn hỏi lại :

- Giống ai ư?

Câu hỏi này khiến Chương Linh Linh ngây người tại chỗ.

Đương nhiên y đã hoài nghi hẩn giống một người nào đó, cho nên mới lưu giữ hẩn lại, vì giọng nói hẩn giống y trang người mà y đã quen biết.

Nhưng ngoại trừ giọng nói ra, không còn cử chỉ gì khác giống nữa.

Chương Linh Linh ngẩn người giây lát, sau đó nói :

- Ta chỉ cảm thấy người giống y một người nào đó, và người đó... là một bạn hữu rất thân với ta.

- Thế đại tỷ muốn...

- Ta muốn hỏi người hẩn còn sống ở trên thế gian này chẳng?

Rõ ràng Chương Linh Linh rất quan tâm đến người này. Từ thần tình u oán trên gương mặt y người ta đã đọc được tâm tư y.

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi tiếp :

- Thưa đại tỷ, người muốn tìm người này ư?

- Đúng thế!

- Thưa đại tỷ, thế thì tôi chẳng hiểu người rồi, hẩn là bạn hữu thân thiết của người.

Chẳng lẽ chính người cũng không biết tung tích của hẩn sao?

- Việc này ư... hình như gia phụ...

Chương Linh Linh nói tới đây bỗng ngập ngừng không nói tiếp được nữa.

Thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Nếu đại tỷ có điều tư ẩn khó nói, thì miễn nói ra cũng chẳng sao cả.

- Chẳng có gì là tư ẩn khó nói cả. Vào khoảng sáu bảy năm trước đây bỗng gia phụ mắc một chứng bệnh lạ, mà chứng bệnh lạ này cứ cách vài ba ngày thì nhức đầu một lần.

- Có lẽ người làm việc suy nghĩ quá nhiều chẳng?

- Lúc đầu tôi cũng suy nghĩ như thế, nhưng một năm nay vẫn chẳng thấy có điều gì thay đổi, mà sự việc này xảy ra cũng thật lạ lùng. Nội lực của gia phụ đã đạt đến cảnh giới cao siêu, chứng bệnh nhức đầu cồn con này không thể kéo dài thời gian như thế mà không lành bệnh được.

- Quả nhiên cô nương nhận xét chẳng sai chút nào.

- Thế rồi chúng tôi lo chữa trị mãi, cuối cùng vẫn không thấy kết quả gì hết. Một hôm có một giang hồ dị sĩ nói cho phụ thân tôi biết, Đông Hải Thiết Dao Tiều Tiều Chủ có loại kỳ dược trị nào có thể trị khỏi bệnh nhưc đầu của gia phụ.

Thế rồi phụ thân tôi phái một người đến Đông Hải cầu dược...

- Phái người nào đi cầu dược thế?

- Phụ thân tôi đã phái Hình bộ trưởng lão Vương Phong là một môn hạ đắc lực đến Đông Hải cầu dược, người có một đứa con trai tên là Vương Hoa và cũng là người tôi muốn tìm kiếm...

-Ồ! Thì ra thế này, cuối cùng có cầu dược được chăng?

- Chúng tôi đã cầu dược được rồi!

- Về sau thế nào nữa?

- Nhưng sau khi gia phụ phục dụng loại dược đó, chẳng những trị không khỏi bệnh đau đầu mà ngược lại sau khi uống thuốc ấy vào, tứ chi đã mềm nhũn vô sức, cảm hẫn, không nói chuyện gì được hết, chẳng khác gì người sắp chết.

- Chẳng lẽ Hình bộ trưởng lão quý quan cầu dược thuốc giả hiệu chăng?

- Đương nhiên lúc đó Vương Phong đã lập tức bị bắt giam lại ngay và đã định tội người mưu sát gia phụ mà bỏ tù y...

Gương mặt thiếu niên thoáng hiện một thần sắc kỳ quặc hỏi :

- Tại sao không tra cứu sự việc cho rõ ràng?

- Tra cứu sự việc cho rõ ràng ư?

- Đúng thế, ví dụ bảo rằng có phải Vương trưởng lão quý quan đã cầu dược loại dược ấy từ chính tay Thiết Dao Tiều Tiều Chủ ư...?

- Sau khi bắt giam Vương Phong, lão khai rằng một hôm lão đang chuẩn bị đón thuyền bè đến Đông Hải bỗng nhiên gặp Thiết Dao Tiều Chủ. Hai người họ là đôi bạn tri kỷ, thế rồi y xin được một thang thuốc của Thiết Dao Tiều Chủ và quay trở về ngay...

Thiếu niên bệnh hoạn ngắt lời nói :

- Trên đường trở về Vương trưởng lão có gặp người nào khác chăng? Nếu lão có gặp người nào trên đường trở về thì biết đâu người ấy đã dùng diệu thủ trao đổi thang thuốc ấy rồi chăng?

- Suy đoán của người cũng có lý lắm, nhưng bản quan đã một lần nữa phái người đến tra vấn Thiết Dao Tiều Chủ thì y đã nói y chưa hề chạm mặt với Vương Phong, đồng thời y cũng chẳng có giao kỳ dược cho Vương Phong gì hết.

- Thế thì...

- Thế rồi mọi việc đã được sáng tỏ. Vương Phong đã có ý định mưu sát phụ thân tôi, rồi bản quan đã y pháp xử lý đến nỗi lây tội họa đến gia tộc, đồng thời người vợ của y bị giết luôn. Con trai Vương Hoa của y thì mất tích...

- Vương Hoa cũng mất tích sao?

- Đúng thế, lúc bản quan phái người đến vây bắt gia viên họ Vương thì bỗng nhiên Vương Hoa thần bí mất tích luôn.

- Sao lại có chuyện như thế được?

- Sự thật là như thế!

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi :

- Tôi có thể hỏi cô nương một việc chăng?

- Người cứ hỏi tự nhiên.
- Chẳng biết lúc phụ thân của cô nương phục dụng thang thuốc mà Vương Phong đã mang về, có phải là chính tay cô nương cho lệnh tôn uống chẳng?
- Không phải!
- Thế là ai vậy?
- Điền gia sư!
- Quý quan đã phái ai đến hỏi Thiết Dao Tiều Chủ?
- Chính thúc thúc của tôi. Hiện giờ tạm cầm quyền bản quan và cũng là Đại quan chủ (đại là thay thế, tức là quyền Quan chủ).

Thiếu niên bệnh hoạn trầm tư không nói gì hết.

Bỗng nhiên Chương Linh Linh cảm thấy mình nói chuyện hơi quá trớn. Đây là bí mật của Thông Thiên quan. Ở chốn giang hồ ngày nay không bất cứ ai biết hết thế mà bây giờ vì tìm một người mà y đã khai ra sự việc này.

Thiếu niên bệnh hoạn bỗng cất tiếng nói :

- Vương Phong chẳng có lý do gì phải mưu hại phụ thân của cô nương cả!

Chương Linh Linh lắc đầu nói :

- Các hạ nói có lý lắm. Nhưng sự việc xảy ra sờ sờ trước mắt!

Thiếu niên bệnh hoạn trầm tư giây lát nữa, nói :

- Đây là một sự việc quái lạ... thật quái lạ...
- Người chớ quan tâm việc này làm gì. Ta... ta chỉ hỏi người Vương Hoa còn tại thế không mà thôi?

4. Tàn Luyến Ái

Thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Thừa đại tỷ, tại sao cô nương muốn tìm hần?
- Tại vì... tôi yêu hần!
- Chẳng phải hần... hần là thù nhân của phụ thân cô sao?
- Thế thì không thể trách hần. Hần vô tội, phụ thân hần gây nên tội lỗi, không thể liên lụy đến hần được, có phải vậy không?

Thiếu niên bệnh hoạn khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế... hần vô tội...
- Bất kể thế nào đi nữa, tôi vẫn quan tâm đến hần, cho nên tôi cần biết rốt cuộc hần còn sống trên thế gian này chẳng?
- Hần tên là Vương Hoa sao?
- Đúng thế!
- Năm nay hần được bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi tuổi.
- Hần sanh ngày tháng nào?
- Hần sanh giờ Dần mùng năm tháng sáu.

Thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Được, để tôi bói một quẻ cho hần...

Dứt lời, hần thò tay vào túi áo lấy cái ống đựng xăm ra, sau đó nhắm mắt lẩm bẩm niệm thầm trong miệng một hồi rồi lắc ống rút ra một cây xăm ra, cắm lên cằm chú đọc một lát, nói :

- Thừa đại tỷ...

- Thế nào?

Thiếu niên bệnh hoạn định mở miệng trả lời, bỗng nhiên chẳng biết vì lý do gì hần đã tắt tiếng hần và đảo mắt quan sát xung quanh một lúc.

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Sao người không nói tiếp nữa?

- Ồ! Chẳng có sao hết... thừa đại tỷ, tôi phải nói thẳng nhé.

- Người cứ nói.

- Thừa đại tỷ! Hần đã chết rồi!

Chương Linh Linh mặt mày tái mét kêu a một tiếng ngay.

Thiếu niên bệnh hoạn nói tiếp :

- Thừa đại tỷ, tôi bói toán chính xác chưa sai lần nào. Vị võ học này tuy rằng thông minh xuất chúng nhưng thuộc số mạng chết non. Chắc chắn hần chẳng sống được hơn mười sáu tuổi.

- Hần chỉ mất tích mà thôi!

- Lúc đó hần chưa chết, nhưng về sau hần đã chết.

- Sao người khẳng định như thế?

- Thừa đại tỷ, điều này tin hay chẳng tùy ở cô nương. Nhưng nếu cô nương chưa tin sự bói toán của tôi thần kỳ chính xác thì tôi có thể bói thử con người Vương Hoa cho cô nương xem tài bói tướng của tôi!

- Người thử bói xem sao?

- Con người hần rất thông minh, gương mặt anh tuấn và có một thân thể tráng kiện.

Năm mười bốn tuổi hần mới động tình. Cô nương và hần quen biết nhau ở lúc hần được mười bốn tuổi.

- Ồ! Người nói hoàn toàn đúng.

- Nhưng ngày tháng vui đẹp giữa cô nương và hần thật ngắn ngủi, chỉ vồn vện có được một năm trời thì đến năm hần mười lăm tuổi là xảy ra họa biến luôn.

- Hay quá, người nói chẳng sai chút nào!

Thiếu niên bệnh hoạn mỉm cười, nói :

- Thừa đại tỷ, thế thì cô tin lời phán đoán của tôi rồi chứ?

- Ta... đã tin người nói rằng hần không còn tại thế nữa...

Y nói tới đây, hai bên khóe mắt ửng đỏ, ẩm ướt, suýt nữa chẳng cầm lòng được đã nhỏ lệ xuống, khiến người trông thấy phải buồn đứt ruột không sai.

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi :

- Thừa đại tỷ, cô chỉ hỏi có một việc này chẳng?

- Không, ta còn một việc muốn hỏi thăm người nữa?

- Việc gì ư?

- Xin người bói một quẻ xem gia phụ bị người ta mưu hại có nguy hại gì đến tánh mạng chăng?
- Theo cô nương nhận xét bệnh tình của lệnh tôn thì thể nào?
- Gia phụ ngoại trừ không thể nói chuyện và tứ chi mềm nhũn vô lực, ngoài ra chẳng có hiện tượng lạ lùng gì khác. Tôi thì cứ lo lắng người sẽ mất mạng nay mai.

Ngoài ra tôi muốn người xem thêm một quẻ coi gia phụ có phải do Vương Phong đã hại chăng?

Rõ ràng Chương Linh Linh đã mãi hoài nghi, chẳng biết phụ thân của y có phải do Vương Phong mưu hại chăng? Nếu không thể thì y chẳng có lời hỏi như vậy đâu?

Thiếu niên bệnh hoạn khẽ cười nói :

- Chẳng phải Vương Phong mưu hại phụ thân của cô nương đã có bằng chứng cụ thể sờ sờ rồi sao? Tại sao người lại hỏi việc này làm gì nữa?
- Không, tôi mãi hoài nghi Vương Phong không thể nào mưu hại gia phụ được giống như các hạ đã suy đoán lúc này. Vì sự việc thật vô lý, gần đây tôi đã sanh lòng nghi ngờ nhiều hơn. Nếu quả thật Vương Phong bị hàm oan thì tôi phải có bốn phận tìm cho ra kẻ thù thật sự đã mưu hại gia phụ để Vương Phong được nhắm mắt nơi chín suối.

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi :

- Điều này đối với cô nương quan trọng đến thế sao?
- Vâng, rất là quan trọng.

Thiếu niên bệnh hoạn cười nhạt, nói :

- Thế thì dễ thôi, chỉ cần đại tỷ cho tôi số tử vi của hai người, để tôi tính xem âm sát của họ có xung khắc chăng thì sáng tỏ ngay.

Hắn thoáng dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Thưa đại tỷ, thật ra cô chẳng cần phải hỏi tôi về sự việc này.
- Tại sao thế?
- Cô nương có thể đi hỏi một người.
- Hỏi ai thế?
- Vương Bán Tiên!

Chương Linh Linh biến sắc, nói :

- Người... nói sao?
- Nghe người giang hồ nói lại, cách đây năm năm có một người tên là Vương Bán Tiên đã đến quý quan. Sự bói toán của y có lẽ chuẩn xác hơn tôi nhiều. Tại sao cô nương không đến hỏi y chứ?
- Người nói Vương Bán Tiên ở tại bản quan ư?

Thiếu niên bệnh hoạn ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ y không có mặt tại đây sao?
- Không có.

Hình như thiếu niên bệnh hoạn ngạc nhiên lắm thì phải, một hồi thật lâu, hắn mới cất tiếng nói :

- Tôi đã nghe mọi người nói y đã đi vào quý quan mà?
- Không, quả thật trước kia y đã đến đây một lần, nhưng sau đó y đã rời khỏi ngay.
- Rời khỏi đây rồi sao?
- Đúng thế, y đã rời khỏi đây.

- Cô nương nói sự thật chứ?

- Đúng vậy, ta chẳng nói dối người làm gì!

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi tiếp :

- Thưa đại tỷ, tôi có thể hỏi cô một việc này chẳng?

- Cứ việc nói.

- Có phải năm năm trước đây Vương Bán Tiên đã đến đây thật ư?

- Đúng thế!

- Y đến đây để làm gì thế?

- Không biết... lúc đó nhằm lúc gia phụ mang bệnh, tâm trạng tôi rối ren vô cùng nên cũng chẳng mấy quan tâm việc này, nhưng Điền gia sư biết y đến đây để làm gì...

Ồ! Phải rồi, các hạ hỏi điều này để làm gì?

Thiếu niên bệnh hoạn bị y hỏi một cách bất thành linh đã giật bắn người lên. Hắn hoảng hốt mắt nhìn Chương Linh Linh. Bất cứ một ai cũng hiểu được câu hỏi của hắn đã vượt ngoài phạm vi nghề nghiệp làm mắt thấy tướng số.

Thình lình, hắn khẽ cười nói :

- Tôi muốn gặp y.

- Các hạ muốn gặp y? Để làm gì thế?

- Tại hạ nghe người ta đồn rằng y xem tướng chuẩn xác thần kỳ. Tôi muốn tìm y để so tài cao thấp một phen.

Hắn dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Tôi có thể diện kiến lệnh tôn chẳng?

- Để làm gì?

- Xem tướng mạo của người ra sao? Sau đó mới phán đoán được lúc nào lệnh tôn chết. Được như thế mới chính xác hơn. Chẳng biết ý kiến của cô nương thế nào?

Chương Linh Linh ngăn người giây lát, rõ ràng y đã gặp khó khăn.

Thiếu niên bệnh hoạn nói :

- Thưa đại tỷ, chẳng lẽ có gì khó khăn hoặc kiêng kị chẳng?

- Thật tình chẳng giấu giếm các hạ làm gì, gia phụ mắc bệnh trên giường không bất cứ một nhân vật giang hồ nào biết hết. Đồng thời thúc thúc tôi đã nghiêm cấm để sự kiện này lộ ra giang hồ...

- Tôi có phải là người giang hồ gì đâu mà cô nương phải lo sợ như thế!

Chương Linh Linh suy nghĩ giây lát, nói :

- Cũng được, nhưng nếu như các hạ có ý đồ gì bất chánh thì phải coi chừng toi mạng chẳng sai!

Thiếu niên bệnh hoạn cười rằng :

- Xin đại tỷ cứ yên tâm điều này.

- Thế thì người hãy đi theo ta.

Chương Linh Linh dứt lời, lập tức đứng bật dậy, dẫn hắn đi ra khách sảnh.

Thiếu niên bệnh hoạn lộ vẻ nghi hoặc theo sau lưng Chương Linh Linh bước đi.

Thình lình...

Cũng trong lúc họ bước ra khỏi sảnh, bỗng có tiếng chân bước phá không gian vang tới. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, tức thì có ba bóng người chặn đường đi của họ.

Chương Linh Linh bất giác dừng bước lại ngay.

Y trở mắt nhìn tới phía trước, thấy ba người vừa xuất hiện chính là Đại quan chủ, Điền sư gia và một lão nhân.

Chương Linh Linh thoáng ngạc nhiên nói :

- Thúc thúc!

Đại quan chủ cười lạnh lùng một tiếng, cặp mắt sáng như điện lạnh chăm chăm nhìn thẳng vào mặt thiếu niên bệnh hoạn, nói giọng lạnh lùng :

- Các hạ, người diễn tuồng đến đây cũng nên kết thúc thì hay hơn!

Thiếu niên bệnh hoạn mặt hơi biến sắc.

Chương Linh Linh ngạc nhiên hỏi :

- Thưa thúc thúc, có chuyện gì thế?

Đại quan chủ chẳng trả lời câu hỏi của Chương Linh Linh. Y vẫn mắt nhìn thiếu niên, nói giọng lạnh lùng :

- Các hạ đã giả làm thầy tướng số xâm nhập bản quan thám thính bí mật, do ai sai sử đến đây? Hãy khai ra mau!

Thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng nói :

- Tôi chẳng hiểu ông nói gì hết...

- Người muốn chết ư?

Đại quan chủ gầm hét một tiếng, lượn mình lướt sang hướng thiếu niên, đồng thời tay phải tràn tới nhanh như cắt.

Thế thảo của Đại quan chủ thần tốc kinh người!

Cặp mắt thiếu niên bệnh hoạn thoáng lộ hung quang, nhưng chỉ trong tích tắc biến mất ngay. Hình như hắn muốn nói gì và có hành động gì đó, cuối cùng hắn không làm gì hết.

Cả thân người hắn đã bị Đại quan chủ nhấc bổng trong tay.

Chương Linh Linh mặt hơi biến sắc.

Đại quan chủ lạnh lùng gầm hét hỏi tiếp :

- Người là ai? Nói!

- Không cần thiết phải nói gì hết!

- Các hạ đã giả làm thầy tướng số lẻn vào bản quan thám thính bí mật!

- Ai đã nói tôi giả làm thầy tướng số?

- Tiểu tử, người leo mép ư?

Kêu “bốp” một tiếng, thiếu niên bệnh hoạn bị y tát cho một bộp tai thật mạnh, đến nỗi hắn đã phải há mồm phun ra một bụm máu tươi, tức thì một bên má sưng phồng, đỏ hỏn lên.

Chương Linh Linh hỏi :

- Thưa thúc thúc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế?

Đại quan chủ liếc mắt nhìn lão nhân đứng ở một bên, lạnh lùng nói :

- Mật bộ trưởng lão! Người hãy đem sự thể nói lại cho điệt nữ ta nghe!

- Thừa Đại quan chủ, vâng!

Chương Linh Linh hét lớn tiếng hỏi :

- Chuyện thế nào cứ nói mau!

Mật bộ trưởng lão cung kính nói :

- Hồi bẩm đại tiểu thư! Hôm trước tôi đã gặp vị các hạ này trong một tửu lầu tại thành Xung Châu. Hắn đã hỏi thăm tôi rất nhiều việc liên quan đến bản quan. Đương nhiên tôi không thể nói cho hắn nghe rồi, nhưng mà tôi đã âm thầm theo dõi hắn. Sau đó tôi đã trông thấy hắn dùng mười lạng bạc mua lại một số dụng cụ bói toán của một thầy tướng số, thế rồi hắn đến bản quan...

5. Hành Tung Bại Lộ

Chương Linh Linh biến sắc, quát hỏi :

- Lời nói này thật chứ?

- Không sai chút nào hết. Đệ tử chẳng dám nói lời giả dối đâu!

Chương Linh Linh giậm run lấy bầy, nói :

- Các hạ lớn gan thật...

Đại quan chủ cười lạnh lùng nói :

- Các hạ đã vâng lệnh người nào lên vào thế?

Thiếu niên bệnh hoạn nói giọng lạnh lùng :

- Ta!

- Người chăng?

- Đúng thế, tôi đã nghe nhiều người nói rằng Thông Thiên quan là chỗ không ai dám đến. Tôi cố tình đến đây xem sao?

- Người chỉ vì điều như thế mà đến đây ư?

- Đúng vậy!

- Tiểu tử, người chớ lừa dối người làm gì nữa. Ý đồ của người không đơn giản như thế này đâu!

- Tin hay không tùy nơi ông. Ta cũng chẳng nhất quyết muốn vào đây mà chính là vị đại tỷ này đã thỉnh tôi vào đây. Nếu sớm biết sự việc xảy ra như thế thì tôi chẳng muốn vào đây làm gì...

- Tiểu tử, bây giờ người mới hối hận thì đã muộn lắm rồi...

- Ông muốn sao bây giờ?

- Hãy khai ra người đã vâng lệnh ai mà lên vào đây? Vào đây với mục đích gì, nếu không khai ra sự thật thì ta sẽ chém đầu người ngay.

Thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng nói :

- Tôi vâng lệnh của tôi... đến coi bói kiếm tiền sống qua ngày!

- Tiểu tử, người muốn chết thật sao?

- Nếu các người giết chết tôi thì tôi cũng đành chịu vậy, nhưng mà tôi phải là một thầy tướng số hay không thì vị cô nương này có thể chứng minh cho tôi được.

- Làm thế nào y chứng minh người được?

- Tôi đã bói toán cho y, có chính xác hay không hỏi y thì biết ngay.

Đại quan chủ cười lạnh lùng nói :

- Mặc kệ ngươi có phải là thầy tướng số hay chẳng, nhưng lai lịch của ngươi khả nghi, đồng thời lại thám thính bí mật của bản quan, chỉ cần cứ vào điểm này thì bản quan đã không thể dung thứ cho ngươi được.

Y nói tới đây thì dừng lại giây lát, sau đó hét lớn tiếng nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu như ngươi không nói rõ ý đồ lên vào đây để làm gì thì ta làm thịt ngươi đó!

Thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng nói :

- Muốn kết tội cho người thì tùy ông nói sao cũng được, muốn giết cứ hạ thủ đi.

Đại quan chủ lạnh lùng nói :

- Thế thì ta đành phải giết ngươi thôi!

Dứt lời, y vung chưởng bổ xuống ngay.

Chương Linh Linh thất kinh kêu lên một tiếng :

- Thúc thúc...

Đại quan chủ nghe y thất thanh kêu lên bất giác rút bàn tay đã bổ xuống lại. May mà như thế, nhưng thiếu niên bệnh hoạn ấy cũng đã bị luồng chưởng phong hất trúng, kêu oa một tiếng, há mồm phun ra một bụm máu tươi và bất tỉnh nhân sự luôn...

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian hắn mới tỉnh lại, trở mắt ra nhìn, thấy bốn bề tối mò. Cuối cùng hắn lơ mơ đã nhận ra đây là một phòng lao bằng sắt thép.

Trong phòng lao tĩnh lặng như tờ.

Thiếu niên bệnh hoạn bỗng lạnh lùng khẽ cười một mình.

Tiếng cười của hắn hình như là đắc ý chứ không phải đau đớn gì hết. Phải, hắn đang cười đắc ý, ngoại trừ chính bản thân hắn ra không một ai biết hắn đã đắc ý vì điều gì cả.

Thiếu niên bệnh hoạn dứt tiếng cười, nhủ thầm :

- “Chương Thiếu Đường Đại quan chủ, ngươi đã trúng kế rồi!”

Thình lình hắn lại cất tiếng cười như điên như cuồng.

Trong lúc thiếu niên bệnh hoạn vừa cất tiếng cười, một tiếng chân bước bỗng vang tới, kế đó một đại hán có thân hình vạm vỡ xuất hiện ở ngoài cửa lao. Cây roi thép trong tay khẽ đánh vào song sắt kêu keng một tiếng rồi y gầm thét nói :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia! Cái mả mẹ mày, cười gì thế?

Thiếu niên bệnh hoạn lạnh lùng nói :

- Thế nào, không cho cười chẳng?

- Đúng thế, không được cười!

- Đây là chỗ nào vậy?

- Phòng lao bí mật!

Thiếu niên bệnh hoạn hỏi :

- Tại sao phải nhốt ta trong phòng lao như thế?

- Cái mả mẹ mày, tiểu tử! Không giết chết ngươi là phước lớn lắm rồi đấy.

- Ý kiến của ai thế?

- Đại quan chủ chúng tao. Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn chút nào, bằng không, khà khà, ngươi sẽ biết tay ta.

Thiếu niên bệnh hoạn bỗng nảy ra một kế, hần lập tức cất tiếng cười ha hả như điên như cuồng lần nữa... tiếng cười của hần nghe thấy phải ớn lạnh xương sống...

Đại hán vạm vỡ gầm hét nói :

- Tiểu tử điên khùng kia, ngươi muốn chết thật ư?

Thiếu niên bệnh hoạn vẫn cứ tiếp tục cười như điên như khùng. Đại hán vạm vỡ gầm rống lên nói :

- Tiểu tử bệnh điên kia, ta không giết ngươi chẳng được rồi!

Đại hán ấy mở cửa phòng lao, thiếu niên bệnh hoạn vẫn cứ tiếp tục cười như thường. Đại hán vạm vỡ gầm hét lớn tiếng :

- Ta cho ngươi một roi để ngươi biết mùi...

Dứt lời, cây roi thép trong tay vụt tới đánh vào người thiếu niên bệnh hoạn.

Vì đại hán này biết thiếu niên bệnh hoạn là một người không biết võ công nên y đánh một roi này vừa đủ phân lượng thôi.

Đồng thời y cho rằng một roi này đã thừa sức đánh cho thiếu niên bệnh hoạn bán chết bán sống chứ chẳng sai.

Nhưng sự thật đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của y.

Kêu vụt một tiếng, cây roi đã đánh vào hư không.

Đại hán vạm vỡ giật bắn người lên, trở mắt nhìn kỹ, thấy thiếu niên bệnh hoạn ấy vẫn còn đứng sờ sờ nguyên chỗ, chẳng hề hấn gì hết.

Đại hán vạm vỡ ngẩn người nhủ thầm :

- “Cha chả, việc xảy ra thế nào vậy? Ta quyết chẳng tin có ma quỷ gì hết...!”

Y chửi thầm trong bụng, lại vung tay vụt tới một roi nữa.

Thình lình...

Bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt. Đại hán vạm vỡ thoáng cảm thấy hoa mắt một cái, đồng thời bàn tay vọt đi luôn.

Y đã giật mình kinh hãi kêu “a” một tiếng.

Đại hán ấy phóng mắt nhìn tới, bất giác há hốc mồm thật to nói chẳng ra tiếng. Cây roi thép của y đã nằm sờ sờ trong tay thiếu niên bệnh hoạn ấy.

Một hồi lâu, y mới thốt ra được một tiếng :

- Ngươi...

Thiếu niên bệnh hoạn cười lạnh lùng nói :

- Thế nào, ngươi chẳng ngờ chứ?

- A! Ngươi...

Đại hán vạm vỡ thất kinh kêu lên một tiếng, bỗng nhiên y đã lượn mình nhảy vọt ra ngoài phòng lao. Nhưng thiếu niên bệnh hoạn chuyển mình thấp thoáng một cái đã đứng chặn đầu phía trước y ngay.

Thân pháp mau đến đổi không thể diễn tả được.

Đại hán vạm vỡ giật mình lạnh toát mồ hôi luôn.

Thiếu niên bệnh hoạn khẽ vụt cây roi thép trong tay một cái, cười lạnh lùng nói :

- Thế nào? Ngươi rét rồi chẳng?

- Ngươi... là ai thế?

- Người chó thối mắc điều này làm gì, nhưng bọn bây bị lừa gạt rồi. Bằng hữu, người có hiểu câu “bất thị mãnh long bất quá giang” (không phải rồng dữ thì chẳng qua sông đâu) ư?

Đại hán vạm vỡ thụt lùi ra sau ba bước liền, nói giọng run run :

- Người... đã giả đồ làm như thế chẳng?
- Đúng thế... mục đích của ta là muốn vào trong nhà lao bí mật này.
- Để làm gì?
- Tìm kiếm một người.
- Tìm ai thế?
- Vương Bán Tiên!

Mặt mày đại biến, hán tử vạm vỡ kinh hồn nói :

- Người... muốn tìm Vương Bán Tiên ư?
- Đúng vậy, bằng hữu! Ta nói thật cho người biết, ta đi vào Thông Thiên quan này được là do ta có sự sắp xếp thật chu đáo. Chắc chắn họ không giết ta đâu, vì ta là một người không biết võ công.
- Bọn ta đã mù cả đôi mắt.

Thiếu niên bệnh hoạn cười lạnh lùng nói :

- Nhưng ta cũng chẳng ngờ đã vào được bí lao thuận lợi đến thế. Như vậy đã giúp ta giảm đi rất nhiều sự phiền phức!

Hắn cười khẩy nói tiếp :

- Bằng hữu, ta hỏi người một việc. Tại sao họ lại trực tiếp giải ta vào thẳng bí lao như thế?
- Có lẽ họ đã thất sách chẳng?
- Thất sách?
- Đúng vậy. Chương cô nương đã nhất quyết bảo họ buông tha cho người ra khỏi quan, Đại quan chủ đành phải lừa dối y và bảo rằng đã thả người đi khỏi rồi...
- Nhưng cuối cùng lại đưa ta vào bí lao có phải vậy không?
- Đúng vậy!
- Ngoại trừ Đại quan chủ biết có bí lao này, ngoài ra không còn ai biết chứ?
- Còn một người nữa.
- Ai thế?
- Diên sư gia!

Thiếu niên bệnh hoạn cười lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, ta xin hỏi người tung tích một người nữa.
- Ai thế?
- Vương Trung!
- Vương Trung?
- Đúng thế, có phải y vẫn còn ở trong Thông Thiên quan chẳng?
- Y đã chết từ lâu rồi!

Thiếu niên bệnh hoạn giật bắn người lên, hỏi :

- Người... nói thật chứ?

- Đúng thế, y chết cách đây đã năm năm rồi.

- Chết như thế nào vậy?

- Ta cũng chẳng biết.

Hai mắt thiếu niên bệnh hoạn lộ ra sát khí, nghiêng răng kêu ken két, gầm thét nói :

- Nói, hiện giờ Vương Bán Tiên ở đâu?

- Ta không biết!

Thiếu niên bệnh hoạn giận dữ hét lớn tiếng nói :

- Người hết muốn sống rồi chăng?

Tiếng gầm thét này khủng bố đáng sợ ghê gớm làm hán tử vạm vỡ đã giật mình kinh hãi, thụt lùi ra sau một bước. Thành linh y điên cuồng gầm rống hét lớn tiếng :

- Tiểu tử, ta liều mạng với người thôi!

Dứt lời y tung tay đánh ra một chưởng luôn.

Bấy giờ hán tử vạm vỡ đã liều mạng thật rồi, thể tấn công nhảy vồ tới chẳng khác gì như một con hổ điên, kinh người khủng khiếp. Thiếu niên bệnh hoạn hét lớn tiếng nói :

- Người muốn chết thật sao?

Hắn chuyển mình một cái, cây roi thép vung tới nhanh như cắt.

Bóng người thấp thoáng lần nữa, hán tử vạm vỡ đã đánh ra chưởng thứ hai mãnh liệt kinh người.

Thành linh...

Trong lúc hán tử vạm vỡ đánh ra luồng chưởng phong thì cây roi thép trong tay thiếu niên bệnh hoạn đã vụt tới lóe lên một tia ánh sáng màu xanh nhanh như điện xẹt.

Một tiếng kêu thảm vang lên lập tức.

Bóng roi thấp thoáng vụt một phát thì cả thân người hán tử vạm vỡ té ngã xuống, đồng thời một cánh tay phải của y đã đứt lìa thân lại.

Thiếu niên bệnh hoạn gầm hét nói :

- Hãy mau đứng dậy nào!

Tiếng hét như sấm nổ, nghe thấy phải sởn lạnh tóc gáy, hán tử vạm vỡ hãi hùng nói giọng run run :

- Người... cứ giết phức ta cho rồi.

- Ta sẽ giết người vì người tác oai tác quái cũng khá đủ rồi. Bằng hữu, người nói mau, hiện giờ Vương Bán Tiên ở phòng lao nào?

- Không biết...

- Muốn chết ư?

Thiếu niên bệnh hoạn vừa dứt lời thì hắn nhanh như cắt đã nhấc bổng cả thân người hán tử vạm vỡ lên cao, nghiêng răng nói :

- Nếu người không nói, ta sẽ xé rời cả tứ chi người ra cho mà xem.

- Người...

- Bằng hữu, ta nói được ắt phải làm được chẳng sai, người có nói không?

Hán tử vạm vỡ kinh hãi nói :

- Ta... nói... ta nói ngay!
- Thế thì nói mau.
- Y... bị nhốt trong phòng lao tận cùng...

Hán tử chưa nói hết lời thì bàn tay phải của thiếu niên bệnh hoạn đã khép đập xuống một cái, kêu “oa” một tiếng thảm thiết, tức thì cái đầu hán tử vỡ tung, máu phun ra như mưa, chết ngay lập tức.

6. Thầy Tướng Số Trong Nhà Lao

Sau khi thiếu niên bệnh hoạn giết chết hán tử vạm vỡ ấy, gương mặt hán tử vẫn lạnh lùng chẳng thay đổi gì cả.

Hắn tiện tay ném xác hán tử vạm vỡ xuống đất, sau đó đi ra nhà lao, bỗng hắn như nhớ ra điều gì lại quay trở vào phòng lao lần nữa.

Hắn cúi người xuống, từ trong tay hán tử vạm vỡ lấy một xâu chìa khóa ra, sau đó hắn bước về hướng căn phòng giam cuối cùng.

Trong bí lao có khoảng mười phòng giam. Thiếu niên bệnh hoạn đã đi tới căn phòng giam tận cùng, phóng mắt nhìn vào trong phòng giam thấy một lão nhân gầy ốm đang nằm co quắp trong đó.

Thiếu niên bệnh hoạn hơi xúc động...

Ông lão nằm co quắp trong phòng giam chẳng hề nhúc nhích gì hết.

Hiển nhiên thiếu niên bệnh hoạn mạo hiểm sanh tử tìm kế vào đây để kiếm Vương Bán Tiên, vị võ lâm đệ tử này, ắt phải có sự việc quan trọng chẳng sai.

Hắn mở cửa phòng giam kêu cộc một tiếng, lão nhân trong phòng giam bỗng giật mình khẽ nhích động thân người một cái.

Thiếu niên bệnh hoạn khẽ gọi một tiếng :

- Lão tiền bối!

Lão Vương Bán Tiên nằm trong phòng giam giật bắn người lên, ngược đầu chăm chú nhìn đối phương. Nhưng gương mặt lão chẳng còn chút sắc máu gì hết, cặp mắt lơ đãng yếu ớt từ từ mở to, nói :

- Người... là ai?

Âm thanh yếu ớt vô cùng.

Thiếu niên bệnh hoạn hấp tấp hỏi :

- Thưa lão tiền bối, người... có phải là Vương Bán Tiên chăng?

Wương Bán Tiên run bắn người lên, nói :

- Vương Bán Tiên... đúng vậy, ta là Vương Bán Tiên Vương Nhất Quyền đây!
- Người... là ai thế?

Hai mắt thiếu niên bệnh hoạn bỗng nhỏ tiếng hai hàng lệ, nói :

- Thưa lão tiền bối, tôi... là Vương Hoa đây!
- Vương Hoa ư?

Rõ ràng lão xa lạ với hai chữ Vương Hoa này!

Wương Hoa uất nghẹn nói :

- Lão tiền bối, người còn nhớ Vương Phong chăng?

Hình như Vương Bán Tiên sực nghĩ ra người này, lớn tiếng nói :

- Người... chính là con trai của Vương Phong sao?

- Vâng!

- Người...

Hiển nhiên Vương Bán Tiên đã kinh ngạc chẳng ít.

Vương Hoa nói tiếp :

- Thừa lão tiên bối, cháu bất kể sống chết đã liều mạng mạo hiểm đến đây, vì cháu có việc rất quan trọng phải hỏi lão tiên bối...

- Sao người lại biết ta bị nhốt ở đây?

- Vãn bối chỉ suy đoán mà thôi, ngoài ra Vương Trung bá bá cũng đã nói cho vãn bối biết, lão tiên bối... bây giờ vãn bối chẳng biết nói gì trước đây...

Vương Bán Tiên xúc động mãnh liệt một hồi thật lâu, sau đó mới bình tĩnh, nói :

- Trước kia chính Vương Trung đã cứu người ư?

- Vâng, chính Vương bá bá cứu vãn bối, sau khi cha mẹ vãn bối bị bắt giữ. Sau khi cha mẹ vãn bối bị bắt giữ, y đã lên lút dẫn vãn bối rời khỏi Thông Thiên quan... bằng không thể thì vãn bối... đã chết từ lâu rồi.

Gương mặt khô đét và không còn chút sắc máu gì hết của Vương Bán Tiên đã hiện ra vẻ vừa hoài nghi vừa bi thương, nói :

- Người mạo hiểm sanh tử đến đây có điều gì muốn hỏi ta?

- Vâng, thừa lão tiên bối, trước kia sau khi Vương bá bá cứu vãn bối thoát nạn, người đã nói cho vãn bối biết, nếu vãn bối muốn biết mọi việc diễn biến năm xưa thì cứ đến tìm lão tiên bối... Vãn bối đã thám thính một khoảng thời gian rất lâu rồi, nghe người ta đồn đại rằng sau khi lão tiên bối vào Thông Thiên quan thì chẳng thấy trở ra, mà môn nhân của Thông Thiên quan thì không một ai biết gì hết. Họ bảo rằng tiên bối đã rời khỏi đây. Thế rồi vãn bối suy đoán rằng tiên bối đã bị nhốt ở một nơi thật bí mật. Vãn bối đã cố tình đến hỏi thăm Mật bộ trưởng lão về tình hình Thông Thiên quan, sau đó giả dạng làm thầy tướng số đến Thông Thiên quan...

- Người chẳng sợ họ nhận ra người và phải giết chết người chăng?

- Thừa lão tiên bối, không xảy ra việc đó đâu, vì vãn bối đã có sự bố trí, chuẩn bị rất chu đáo. Chắc chắn họ sẽ không giết vãn bối vì họ cho rằng vãn bối không biết võ công đồng thời vãn bối đã đeo chiếc mặt nạ da người.

Vương Bán Tiên nói :

- Người muốn hỏi những việc gì thế?

Vương Hoa bị lão hỏi một cách bất thành lời nên hấn ngăn người giây lát. Phải, hấn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng tức thời hấn chẳng biết hỏi gì trước đây.

Hấn im lặng một hồi thật lâu, sau đó lên tiếng nói :

- Thừa lão tiên bối, lúc phụ thân của vãn bối ngộ nạn, người đã đến kịp Thông Thiên quan chưa?

- Ta đã có mặt tại nơi đây rồi.

- Tiên bối có biết gia phụ sắp thọ nạn chăng?

- Biết chứ!

- Gia phụ được phái đến Đông Hải để gặp Thiết Dao Tiêu Chủ xin thuốc và vãn bối cũng đã đến Đông Hải một chuyến rồi, nhưng không biết có phải Thiết Dao Tiêu Chủ đã tận tay giao thuốc cho gia phụ không?

- Đúng thế, chính Thiết Dao Tiêu Chủ đã tận tay giao thuốc cho phụ thân người.

Vương Hoa biến sắc nói :

- Thế thì vị Đại quan chủ Chương Thiếu Đường nhất định đã chẳng có đến Đông Hải rồi?
- Đúng vậy!
- Y đã cố ý mưu hại gia phụ ư?
- Đúng thế! Thông Thiên quan Chương Vĩnh Kỳ đã mắc chứng bệnh nào ắt phải có nguyên do khác thôi.
- Ý tiên bối muốn nói sao?
- Thông Thiên Thần Quân đã mắc mưu. Người hạ thủ ám hại y có lẽ chính là vị Đại quan chủ Chương Thiếu Đường, nhưng vì Thông Thiên Thần Quân chưa phát giác mà thôi. Thế rồi Chương Thiếu Đường tiến hành mưu kế thứ hai, vì phụ thân của người biết được một việc.
- Việc gì thế?
- Sự việc này rất có thể là một đại bí mật, nên y mới sai khiến phụ thân người đi cầu thuốc...
- Nhưng mà chính Điền sư gia cho Thần quân uống thuốc...
- Ta đã biết việc này, theo ta suy đoán có lẽ chính bản thân Điền sư gia cũng không hay biết gì hết, tại vì từ đầu cho đến cuối cùng, thang thuốc ấy vẫn luôn luôn ở trong tay phụ thân của người, đồng thời Chương Thiếu Đường cũng chưa bao giờ động đến thang thuốc ấy.
- Thế thì làm sao y hạ thủ được?
- Do một nữ nô!
- Nữ nô ư? Văn bối chẳng hiểu gì hết.

Vương Bán Tiên khẽ cười nói :

- Đương nhiên người không sao hiểu được rồi! À, cũng tại phụ thân của người thiếu cẩn thận. Tình hình xảy ra lúc đó là như thế này :

Sau khi phụ thân người phụng mệnh lệnh đi lấy thuốc, thế rồi y thượng lộ đến Đông Hải ngay. Trên đường đến Đông Hải phụ thân người đã gặp ta và gặp lúc Thiết Dao Tiều Chủ đến tìm ta, thế rồi ba chúng ta hội ngộ với nhau.

Phụ thân người nói rõ sự việc với Thiết Dao Tiều Chủ, Thiết Dao Tiều Chủ chỉ thoáng ngạc nhiên khi nghe nói Thông Thiên Thần Quân mắc chứng bệnh đau não, y liền biểu cho một thang thuốc ngay.

Chương Vĩnh Kỳ là nhân vật chánh phái và đã tạo nên biết bao sự nghiệp chánh nghĩa ở võ lâm, chắc người đã nghe nói đến điều này chứ?

- Vâng, văn bối biết điều này.
- Thân phụ của người đã đầu vào Thông Thiên quan phần vì muốn trả ơn cho Thông Thiên Thần Quân...
- Trả ơn?
- Đúng thế, năm xưa Thông Thiên Thần Quân từng cứu sống phụ thân người một lần, phần vì do ta đề cử giới thiệu cho Chương Vĩnh Kỳ. Ta cho rằng thân phụ người có một hoài bão rất lớn, đầu vào Thông Thiên quan là thượng sách, ai ngờ ta gián tiếp lại hủy mất một mạng của y...
- Thưa lão tiên bối, người kể rằng sau khi phụ thân của văn bối lấy được thang thuốc thì sao nữa?
- Lúc đó y nhận được thuốc định trở về ngay bỗng nhiên ta trông thấy trên trán bên phải y hiện ra một vết hắc khí, biết y sắp gặp tai họa...

Thế rồi ta căn dặn y phải về ngay Thông Thiên quan, chớ nên đình trệ, đồng thời bảo y hết sức cẩn thận, không được sang tay thang thuốc ấy cho người khác, bằng không ắt phải xảy ra tai họa chẳng sai.

Ta rất tin tưởng phụ thân người sẽ hết sức thận trọng, tại vì y biết ta quyết chắc không bao giờ nói đùa đâu. Nghe nói chính tay Điền sư gia cho Chương Vĩnh Kỳ uống thang thuốc đó và phụ thân người cũng chẳng hề rời khỏi hai người một bước nào hết...

- Thế thì Điền sư gia và Chương Thiếu Đường đã thông đồng với nhau thi hành thủ thuật rồi?
 - Chẳng phải ta đã nói với ngươi là chính Điền sư gia cũng không biết gì hết ư?
- Thanh thuốc ấy đã bị hỏng trên đường mang về... và lý do hỏng việc có lẽ chính là ở trong tay một nữ nô...
- Lão tiên bối hãy nói cho rõ ràng hơn xem nào?
- Lúc ấy phụ thân ngươi chia tay với ta và Thiết Dao Tiểu Chủ, chiếu theo thời gian lộ trình trong vòng năm ngày phải về đến Thông Thiên quan, nhưng mãi cho đến ngày thứ bảy y mới trở về...
- Thế chẳng phải chậm trễ thêm hai ngày chẳng?
 - Đúng thế, trễ cả hai ngày...
 - Một người đi đường có lúc nhanh có lúc chậm. Việc chậm trễ vài ba ngày cũng thường thôi.
 - Nhưng mà dưới tình hình khẩn cấp như thế, y không có lý do gì phải chậm trễ hết.
- Ngoại trừ xảy ra sự việc gì cực kỳ quan trọng...
- Sự việc gì đã xảy ra ư?
 - Y đã gặp phải Nữ Nô Phiến Tử (phiến tức là buôn bán, có nghĩa là tay buôn bán nữ nô lệ).
 - Nữ Nô Phiến Tử?
 - Đúng thế, tay Nữ Nô Phiến Tử này là một nhân vật cực kỳ thần bí, y chuyên nghề bán ra nữ nô. Nghe nói phụ thân ngươi gặp Nữ Nô Phiến Tử và đã mua lại một nữ nô với y...
 - Có chuyện như thế sao?
 - Ta cũng không dám khẳng định có sự việc như thế xảy ra hay không, vì ta chỉ nghe có một người nói lại mà thôi. Thế rồi ta đoán biết ngay tình hình nguy to vì nếu lời đồn đại ấy có thật thì phụ thân ngươi ắt phải xảy ra sự biến, vì thế ta hấp tấp đuổi theo về tới Thông Thiên quan...
 - Sao tiên bối lại biết đã xảy ra việc gì với phụ thân văn bối?
 - Vì vết hắc khí nổi trên trán phụ thân ngươi theo tướng số đã ghi chép, chính hắc khí đó muốn nói tới nữ nhân, cho nên y sẽ vì một nữ nhân mà mang họa...
 - Về sau thế nào nữa?
 - Lúc ta về tới Thông Thiên quan thì phụ mẫu ngươi đã thọ nạn mà chết cả. Ta lập tức đến gặp Chương Thiếu Đường hỏi rõ diễn biến mọi việc, đồng thời ta đã nói cho y nghe rằng phụ thân ngươi đã lấy được thứ thuốc thật. Nhưng Chương Thiếu Đường cứ nhất quyết cho rằng thuốc ấy là thuốc giả hiệu. Y nói rằng y đã hỏi thăm Thiết Dao Tiểu Chủ rồi...
 - Thế rồi chính lão tiên bối cũng bị bắt giam và bị nhốt vào bí lao luôn?
 - Không, y đã đuổi ta ra khỏi quan, nhưng ta vừa ra khỏi Thông Thiên quan lại lập tức bị bắt giữ mà bỏ giam vào nhà lao đây.
- Vương Bán Tiên nói tới đây liền thở dài vài tiếng.
- Vương Hoa nói :
- Thưa tiên bối, chính sự việc đã xảy ra như thế ư?
 - Đúng vậy, mọi sự đã xảy ra như thế?
 - Văn bối còn một nghi vấn nữa, nếu quả thật phụ thân văn bối đã mua được một nữ nô tại sao lúc đó chẳng thấy người mang một người nữ nhân về quan?
 - Quả thật là ly kỳ, nhưng phụ thân ngươi đã chậm trễ hai ngày đường thì việc này rất có thể đã xảy ra vậy, ngoài ra không còn lý do gì khác để giải thích nữa.
- Vương Hoa hỏi :

- Thừa tiền bối, thế thì theo tiền bối suy đoán có phải chính nữ nô ấy đã đánh tráo thang thuốc ấy chẳng?
- Đúng thế.
- Mà sự việc này có liên hệ đến Chương Thiếu Đường chứ gì?
- Đúng là như thế!
- Thừa tiền bối, phụ thân văn bối còn bạn hữu thân tín nào đã biết được sự việc này chẳng?

Vương Bán Tiên trầm tư giây lát, nói :

- Ở chốn giang hồ này phụ thân ngươi chẳng được bao nhiêu bạn hữu. Ngoại trừ ta và Thiết Dao Tiêu Chủ, ngoài ra nghe nói còn một người nữa tên là Tiểu Tiểu thư sinh.
- Tiểu Tiểu thư sinh?
- Đúng thế, nhưng mà người này ít khi xuất hiện giang hồ lắm.
- Thừa lão tiền bối, văn bối có thể thỉnh giáo người thêm một người nữa chẳng?
- Ai?
- Tiền bối có biết ở chốn giang hồ này có một người kêu là Vô Tình Thư Sinh chẳng?
- Vô Tình Thư Sinh ư?
- Vâng chính là Vô Tình Thư Sinh, trước kia văn bối thoát khỏi Thông Thiên quan có gặp một người nữ nhân, võ công của y cực kỳ cao cường, nhưng y có một cảnh ngộ thật bi thảm. Y đã truyền dạy võ công cho văn bối, đồng thời bảo văn bối tìm cho ra Vô Tình Thư Sinh để trả thù cho y.

Vương Bán Tiên nói :

- Ta không phải là người võ lâm nên đối với những sự việc và các nhân vật trên chốn giang hồ này không được biết cho mấy. Ta không biết con người có danh xưng Vô Tình Thư Sinh này...

Vương Hoa khẽ gật đầu...

Vương Bán Tiên nói tiếp :

- Phụ thân ngươi đã bị mưu hại như thế, rõ ràng y ắt phải biết được một bí mật gì đó? Nếu không thế, chắc chắn y chẳng ngộ nạn này đâu, chỉ có một người có thể biết được việc này...
- Ai?
- Chương Vĩnh Kỳ.
- Chương Vĩnh Kỳ?
- Đúng thế, hẳn không lý do gì chẳng biết phụ thân ngươi bị hại đâu, mà vấn đề này chỉ có mỗi một mình y giải đáp được mà thôi.

Vương Hoa khẽ gật đầu biểu thị đồng ý. Đúng thế, chắc chắn Thông Thiên Thần Quân phải biết phụ thân hắn đã bị hại, nếu y mở miệng nói chuyện được thì nghi vấn này sẽ được sáng tỏ ngay.

Hắn suy nghĩ tới đây, vội hỏi :

- Thừa lão tiền bối, người có biết ai có thể chữa trị được y chẳng?
- Chữa trị bệnh của Thông Thiên Thần Quân?
- Vâng.
- Để làm gì thế?
- Văn bối muốn cướp Chương Vĩnh Kỳ đi khỏi đây!
- Người nói sao?

- Văn bối nói rằng văn bối phải cướp Chương Vĩnh Kỳ ra khỏi Thông Thiên quan.

- Người muốn cướp Chương Vĩnh Kỳ rời khỏi đây?

- Đúng thế!

- Để làm gì?

- Tại vì y có thể giải đáp được phụ thân văn bối đã biết được bí mật gì đó.

- Cho nên người muốn cướp y đi khỏi đây?

- Vâng, thưa tiền bối, người nào có thể chữa trị được bệnh y?

Vương Bán Tiên cau mày nói :

- Có, trên chốn giang hồ này có lẽ có người chữa lành được bệnh của y. Nhưng thế mà chẳng ai biết hết!

- Ai thế?

- Nữ nô!

Vương Hoa ngạc nhiên lập lại lần nữa :

- Nữ nô?

7. Người Bịt Mặt Thần Bí

Vương Bán Tiên khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế nữ nô...

- Chẳng lẽ y có thể...

- Đúng vậy, y có thể cứu người được... đó là việc sáu, bảy năm về trước. Nếu chẳng nhờ y thì mạng già này đã mất từ lâu.

- Lão tiền bối, người kể rõ chuyện này xem sao?

Vương Bán Tiên nói :

- "Tuy năm xưa Vương Nhất Quyền ta học được nghề bói toán, nhưng chưa đạt đến cảnh giới Bán Tiên này, nhưng đó là do người thiên hạ đồn đại, tại vì ta đã phán đoán sinh tử cho ba người. Nếu như quả thật ta là Bán Tiên cũng không đến nỗi có một lần suýt nữa phải mất mạng.

Sự việc đã xảy ra như thế này đây :

Cách đây sáu năm về trước, một hôm ta hữu sự đi ngang qua Cửu Lĩnh sơn bỗng nhiên bị một con rắn độc cắn một phát. Độc thể bộc phát thần tốc, đi chưa được nửa tiếng đồng hồ, một chân phải ta sưng phồng to như thùng thước, đồng thời ta từ từ bắt đầu mất đi tri giác.

Chẳng may ngay lúc đó trời lại mưa to, khi ấy ta chỉ quan tâm lo tìm một nơi dụt mưa mà thôi, lại quên lửng vấn đề độc phát thần tốc, ta lê lét tìm đến một ngôi nhà khủng bố!"

Vương Hoa ngạc nhiên nhiên cất lời, nói :

- Ngôi nhà khủng bố?

- "Đúng thế, ta đã trông thấy có vài bộ xương trắng hếu ở phía trước ngôi nhà ấy, mà bên trong căn nhà thì tối thui chẳng thấy gì hết... tối thui đến đôi trông thật kinh người.

Lúc đó ta cũng bất kể khủng bố thế nào đi nữa vẫn cứ mạnh bạo đánh liều bước vào căn nhà đó. Ta vừa đặt chân vào trong nhà thì mặt mày tối xảm té ngã ra đất luôn.

Thình lình...

Một tiếng cười lạnh lạnh khủng bố bỗng vang tới. Ta liền sanh nghi là gặp ma quỷ, nhưng khi đó, ngoại trừ ta chỉ còn biết khủng hoảng sợ hãi, ngoài ra chẳng còn biết gì hết.

Chẳng mấy chốc, nữ nô ấy xuất hiện và y đã dùng khăn bịt mắt nên ta không thể đoán y được bao nhiêu tuổi. Y hỏi ta tại sao lại tìm vào đây, ta liền chiếu theo sự thật xảy ra nói lại cho y nghe. Y hỏi ta là ai, ta đã trả lời rằng người giang hồ đều gọi ta là Vương Bán Tiên! Quả thật, ta chẳng ngờ chính ba chữ Vương Bán Tiên đã cứu sống ta.

Y nói rằng y sớm đã nghe nói danh tự của ta, hiện giờ y có thể cứu sống ta nhưng với một điều kiện... phải giải một nghi nan cho y.

Ta hỏi y, chất độc đã công vào nội tâm, liệu y có thể cứu sống ta chăng? Y mỉm cười nói: người cứ yên tâm, bất luận loại kịch độc gì trong thiên hạ này chỉ cần người trúng độc chưa tắt thở, ta đều có khả năng giải cứu được hết...”

- Thế rồi y cứu lão tiền bối ư?

- Đúng thế, quả nhiên y đã cứu thoát ta. Thế rồi y viết một chữ “bát” ra và hỏi ta người đó chết hay sống? Sau khi ta xem qua rồi liền trả lời cho y rằng người đó chưa chết. Lúc ta sắp sửa rời khỏi ngôi nhà ấy đã hỏi tên tuổi của y. Y bảo rằng chính y cũng không biết tên tuổi của y kêu là gì, và bảo ta cứ gọi y là Nữ Nô được rồi. nên bây giờ ta sức hồi tưởng lại, có lẽ nữ nô ấy có thể giải được loại độc mà Chương Vĩnh Kỳ đã trúng phải.

Vương Hoa trầm tư giây lát nói :

- Lão tiền bối, lão có cho rằng Chương Thiếu Đường đang thực hiện âm mưu gì chăng?

- Đương nhiên y phải mưu tính gì rồi. Nếu không họ sớm đã giết chết phụ thân người. Nếu họ muốn giết Chương Vĩnh Kỳ thì chuyện dễ dàng như trở bàn tay thôi.

- Thế tại sao họ không giết chết y?

- Chính vì bên trong ắt phải có uẩn khúc gì đây, ngoại trừ Chương Vĩnh Kỳ ra chắc không có bất cứ một ai có thể giải đáp vấn đề này rồi.

Vương Hoa im lặng gật đầu.

Vương Bán Tiên hỏi :

- Tình hình người vào đây thế nào?

Vương Hoa bèn thuật lại tình hình đi vào Thông Thiên quan cho Vương Bán Tiên nghe một phen. Nghe kể xong, Vương Bán Tiên thở dài nói :

- Thế thì Chương cô nương chẳng biết người là Vương Hoa rồi?

- Đúng thế, y chưa biết. Ta không thể cho y biết điều này được.

- Chương cô nương si tình thương người, đúng ra người phải cho y biết người là ai.

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Khách, như thế không có lợi gì cho hai bên cả. Đồng thời ta trông thấy y chẳng có chút an toàn gì tại Thông Thiên quan cả, cũng như lúc ta nói chuyện trong phòng khách, họ đã âm thầm theo dõi.

- Quả thật như thế...

Vương Hoa nói :

- Lão tiền bối, văn bối phải dẫn người rời khỏi đây. Vì gia phụ đã liên lụy làm lão phải chịu năm năm lao tù, thừa lão tiền bối...

- Tiểu tử, người hãy tự đi ra một mình, chớ quan tâm ta làm gì nữa vì người còn rất nhiều việc cần làm. Ta tuy không phải là người giang hồ nhưng bằng hữu ta đều là những người giang hồ hết. Người còn cần phải báo thù, há có thể vì ta mà đình trệ?

Mau rời khỏi đây đi.

- Lão tiền bối...

- Chớ quan tâm đến ta nữa. dù gì ta cũng đã chịu đựng được năm năm rồi, chẳng lẽ không chịu được một năm vài tháng nữa sao?

Vương Hoa nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ, nói :

- Lão tiền bối...

- Chớ thương tâm nữa, cao thủ trong Thông Thiên quan đông như ong kiến, đồng thời họ phòng vệ rất cẩn mật. Người phải hết sức cẩn thận mới được, mối thù hằn của cha mẹ người chỉ trông ngóng vào mỗi một mình người mà thôi.

- Vâng, vãn bối biết điều này.

- Thôi đi đi!

Vương Hoa buồn bã gật đầu nói :

- Thế thì vãn bối tạm thời xin cáo biệt.

- Thận trọng nha.

Hắn lẳng lặng ra khỏi phòng giam, nhân đó tiện tay gài cửa phòng lại, bước vào căn phòng giam mình lúc nãy ném xâu chìa khóa xuống cạnh xác chết gã đại hán có thân hình vạm vỡ, sau đó mới cất bước rời khỏi bí lao.

Vương Hoa đã bất kể sanh tử mạo hiểm vào trong Thông Thiên quan để tìm gặp Vương Bán Tiên và đã giải được những việc mà hắn thắc mắc trước kia.

Tại sao Chương Thiếu Đường tạm quyền Quan chủ Thông Thiên quan này phải sát hại thân huynh hắn?

Đương nhiên Vương Hoa không thể nào hiểu được, ngoại trừ hắn giải được độc cho Thông Thiên Thần Quân bằng không hắn không cách nào biết được sự việc này hết.

Hắn mò mẫm trong nhà lao một hồi, cuối cùng tìm ra một cửa ngõ nhỏ. Thì ra trong cửa nhỏ có một cầu thang bằng đá đi hướng lên trên.

Hắn lên tận bậc thang trên cùng thì phát hiện một miếng đá vuông nằm án ngữ ở đấy. Hắn liền dùng sức đẩy tảng đá ấy sang một bên, tức thì trông thấy trước mặt là một gian thạch thất xinh đẹp.

Trong thạch thất tịch lặng như tờ, không thấy một bóng người nào hết.

Vương Hoa đảo mắt quan sát giấy lát mới bước vào thạch thất rồi tiến thẳng qua cánh cửa chánh để đi ra ngoài.

Bên ngoài là một đình viện khá rộng rãi.

Vương Hoa do dự giây lát liền lượn mình lướt tới một tòa lầu cao ở giữa sân viện.

Ở khoảng giữa tòa lầu cao có một chiếc cửa sổ lấp lánh những ánh đèn từ bên trong soi ra. Vương Hoa lượn mình lướt tới cạnh cửa sổ một cách nhanh nhẹn. Hắn dùng ngón tay điểm nhẹ vào cửa sổ một cái, phóng mắt nhìn vào bên trong, tức thì ngăn người tại chỗ luôn. Hắn đã trông thấy trong đại sảnh có hai người, một người là Chương Thiếu Đường và một người bịt mặt toàn thân bận đồ đỏ.

Người bịt mặt dừng bước đứng một chỗ nói :

- Chương Thiếu Đường, chẳng lẽ ngươi không có biện pháp nào hết?

- Vâng...

Chương Thiếu Đường cung kính vâng lên một tiếng.

- Chương Thiếu Đường, ta gia hạn cho ngươi thêm một tháng nữa. Nếu ngươi không tìm ra manh mối chắc ngươi biết hậu quả thế nào rồi chứ?

- Vâng!

- Ngoài ra người cần phải đặc biệt chú ý một việc nữa.

- Xin nghe.

- Cách đây vài hôm có một thiếu niên vào thành Nhạc Châu, trông hắn có vẻ là con trai của y. Người hãy đặc biệt chú ý điểm này...

- Hạ tọa xin ghi nhớ lời dặn này.

- Hừ!

Bỗng nhiên Vương Hoa nghe thấy một tiếng động lạ ở phía bên trái, hắn giật mình quay đầu nhìn sang.

Có một bóng người đang ẩn núp ở phía sau cây Đông Thanh.

Vương Hoa rung mình nhủ thầm trong bụng, rõ ràng người này không những đã nghe lén được đối thoại của hai người trong khách sảnh, đồng thời cũng phát hiện cả mình luôn.

Trong khi Vương Hoa giật mình kinh hãi thì bỗng nhiên người núp ở phía sau cây Đông Thanh lượn mình lướt sang sân viện hoa viên.

Vương Hoa cũng phi thân bám theo sau luôn.

Hai bóng người thấp thoáng giữa hư không một cái nhanh như điện xẹt lại hạ xuống đứng yên bất động trên mặt đất ngay.

Vương Hoa đã trông thấy rõ bộ mặt của đối phương, cũng là một người bịt mặt nữa.

Thình lình...

Người bịt mặt xoay người phi thân phóng bay tiếp.

Thân pháp của người bịt mặt này thần kỳ kinh người nhưng thân pháp của Vương Hoa cũng chẳng kém, hắn chỉ thoáng chuyển mình một cái thì đã đứng chặn đầu đối phương lại.

Hai lần phi thân, họ đã chạy xa cả vài chục trượng.

Người bịt mặt cất tiếng cười lạnh lùng.

Vương Hoa lạnh lùng khê hét, nói :

- Người là ai?

- Còn người?

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Các hạ không phải là người trong Thông Thiên quan ư?

- Người chó thối mắc điều này làm gì... tiểu tử, người cả gan thật, đã xông thẳng vào Thông Thiên quan...

Vương Hoa thoáng rung mình, nói :

- Người là ai?

- Ta đã nói người chó thối mắc điều này rồi mà...

- Bằng hữu, ta không thể lưu lại người...

- Vì ta đã phát hiện bí mật hành tung của người ư?

- Đúng thế!

- Nhưng chính người cũng đã phát hiện ta vậy?

- Nhưng mà có lẽ người là người của Thông Thiên quan?

- Người của Thông Thiên quan thì sao?

- Phải giết phước đi mới được!

Đối phương cười nham hiểm nói :

- Chỉ ngại rằng ngươi chẳng có bản lĩnh như thế!

- Thế thì hai ta đụng thử xem nào!

Vương Hoa dứt lời, lượn mình lướt tới nhanh như cắt, đồng thời vung chưởng tấn công luôn.

Thân pháp thần tốc thật kinh người.

Rõ ràng người bịt mặt ấy đã giật mình kinh hãi nhưng y chỉ ngậy người trong tíc tắc cũng chuyển mình thấp thoáng một cái, phóng ra một chưởng mãnh liệt kinh người luôn.

Thế xuất thủ của đôi bên kinh người nhanh tốc không hơn không kém. Hai bóng người chớp nhoáng, xoay chuyển liên tiếp, đồng thời đôi bên đã song song đánh ra chưởng thứ ba.

Hai bên trao đổi với nhau ba chiêu liên tiếp, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

Thình lình...

Người bịt mặt phát ra một tiếng gầm hét long trời lở đất :

- Ngươi tìm chết chẳng...

Tiếng gầm hét như sấm nổ này chẳng những làm tất cả những người trong Thông Thiên quan đều có nghe thấy, có thể người ở cách xa cả một dặm đường cũng nghe thấy luôn.

Vương Hoa giật mình kinh hãi.

Ngay lúc đó...

Người bịt mặt vừa dứt tiếng hét kinh người thì xuất thủ tấn công hai chiêu liên tiếp liền, đánh bật Vương Hoa lùi ra xa cả một trượng, sau đó thình lình lượn mình nhảy vào trong rừng ngay.

Vương Hoa giật bắn người lên lần nữa.

Kế đó bên trong Thông Thiên quan đã vang lên một tiếng hét thật dài, vài bóng người nhảy vọt tới nhanh như hồn ma bóng quỷ hiện thân vậy.

Vương Hoa giật mình kinh hãi nhủ thầm :

- Mình không thể bại lộ thân phận vào lúc này được, phải tìm cách cướp Thông Thiên quan chủ ra khỏi Thông Thiên quan đã.

Huống hồ cao thủ trong Thông Thiên quan đông như ong kiến, song quyền khó đối địch với họ không sai. Muốn một có điều chi sơ sẩy thì phí hết công lao đã khổ tâm sắp đặt từ lâu.

Hắn suy nghĩ tới đây cũng lượn mình chạy vào rừng luôn.

Thoáng trông thấy có vài tòa lầu viện trong rừng, Vương Hoa đã nhanh như cắt nhắm ngay một đỉnh lầu chẳng có đèn đuốc nhảy vọt tới.

Sau lưng hắn đã vang tới những tiếng gầm hét inh ỏi không ngớt.

8. Điền Sư Gia

Vương Hoa không ngờ đã xảy ra sự biến như thế. Hắn đã đi vào tòa lầu tối om ấy, ẩn thân trong một nội thất lẳng lặng bất động luôn.

Hắn vẫn còn nghe thấy tiếng la hét vắng vắng ở nơi xa xa.

Vương Hoa không sao hiểu nổi người bịt mặt lúc nãy là ai. Y đã kiêng kỵ người trong Thông Thiên quan phát giác y thế mà y lại cố tình la ầm lên để cho bọn người trong Thông Thiên quan chạy ra đây. Điều này khiến hắn thắc mắc vô cùng.

Thình lình...

Hắn phát giác bên hướng trái có tiếng động. Hắn vội liếc mắt nhìn sang, tức thì thấy một tia sáng đèn đuốc từ chiếc cửa sổ nhỏ của một căn phòng ở hướng đó soi tới.

Đồng thời ngay lúc này một tràng những tiếng chân bước vang tới. Bỗng thấy chiếc cửa cái mở to ra, có hai người mặc áo xanh bước vào. Vương Hoa giật bắn người lên.

Hai người mặc áo xanh đi tới phía trong căn phòng có ánh sáng, đồng thanh cung kính nói :

- Thưa Điện sư gia...

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, không ngờ căn phòng này chính là phòng của Điện sư gia, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng.

Trong phòng đã truyền ra âm thanh của Điện sư gia hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra thế?

- Thưa Điện sư gia, hình như lúc nãy tại Quan nội đã có sự biến, Đại quan chủ mời người sang đó hội ngộ.

- Được, ta sẽ sang gặp Đại quan chủ ngay.

- Vâng!

Hai người mặc áo xanh lập tức rời khỏi ngay.

Chẳng mấy chốc, Điện sư gia bước ra cửa phòng. Vương Hoa thoáng suy nghĩ :

- “Ta không thể động thủ công khai với y như thế được, sao ta chẳng thực hành kế này...”

Hắn vừa suy nghĩ thì Điện sư gia đã bước tới cửa phòng.

Vương Hoa lượn mình nhanh như điện xẹt, nhảy vọt vào trong phòng của Điện sư gia.

Vương Hoa cần phải thừa lúc y chẳng kịp chuẩn bị, giết phứt Điện sư gia trước. Như thế mới không có bất cứ một ai phát giác được hắn, sau đó để tiện bề giết Chương Thiếu Đường luôn.

Như vậy sẽ tạo được điều kiện thuận lợi mang Chương Vĩnh Kỳ ra khỏi Thông Thiên quan được. nhưng hắn chỉ thắc mắc mỗi một điều là chẳng biết người bịt mặt toàn thân bận bộ đồ ấy là ai? Tại sao Chương Thiếu Đường kính sợ y như thế?

Vương Hoa vừa đặt chân vào trong phòng thì thình lình...

Một bóng người xoay chuyển nhanh như cơn gió lốc hiện ra lập tức.

Vương Hoa giật mình kinh hãi thụt lùi ra sau một bước ngay.

Hắn phóng mắt nhìn tới trước, thấy người vừa xuất hiện chính là vị Điện sư gia ấy.

Vương Hoa trông thấy y đã giật mình ngăn người tại chỗ luôn.

Điện sư gia đã thình lình xoay vòng trở lại, rõ ràng y đã biết hắn vào trong tiểu lâu này từ lâu, bằng không y chẳng thể nào hiện thân đột ngột như thế được.

Điện sư gia khẽ cười lạnh lùng.

Sát khí trong ánh mắt Vương Hoa trở nên kinh người hơn. Điện sư gia nói giọng lạnh lùng :

- Tiểu tử bệnh hoạn kia, ta đã thua ngươi một cơ.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Không dám!

- Ta không ngờ ngươi có một bản lĩnh cao cường đến thế!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, người sẽ còn kinh ngạc hơn nữa.

- Ồ!

- Điền sư gia, người tưởng ta là ai?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Người vào Thông Thiên quan chẳng được bao lâu thì ta đã tạm có thể suy đoán được người là ai rồi...

- Thế thì chẳng hổ thẹn làm người bày mưu lập kế cho Chương Thiếu Đường rồi.

- Khen quá lời vậy!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, ta rất mong được biết kết quả suy đoán của người thế nào?

- Vương Hoa!

- Quả thật chẳng hổ thẹn với chức sư gia chút nào hết.

- Vương Hoa, dù thế nào đi nữa họ Điền này vẫn phục tài của người. Người đã có khả năng mang nội lực ẩn vào trong Thất Tinh Tinh Mạch nhưng người vẫn có một sơ hở.

- Sơ hở thế nào?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Hôm nay lúc người nói chuyện với Chương cô nương, ta từng âm thầm theo dõi và cố tình gây ra chút tiếng động để người phát giác và đã dừng lại lập tức, từ điểm này ta suy đoán được võ công của người.

- Khá thông minh đấy!

- Về sau qua sự báo cáo của trưởng lão Mật Bộ, chúng tôi rằng người không phải là thầy tướng số. Nhưng người đã nói ra chuyện của Vương Hoa và Chương cô nương được, đồng thời người đã hỏi đến sự việc phụ thân người và Vương Bán Tiên, căn cứ mấy điểm này ta đã đoán biết người là ai rồi.

- Khá thật! Điền sư gia, người đoán chẳng sai chút nào hết.

- Người hóa trang hay là đeo mặt nạ da người?

- Điền sư gia, người còn điều gì muốn hỏi nữa chẳng?

- Chỉ bấy nhiêu đó thôi!

- Thế thì đến phiên ta hỏi vậy.

- Xin người cứ hỏi.

- Tại sao người và Chương Thiếu Đường đã sát hại phụ mẫu ta?

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Ta không trả lời câu hỏi này!

- Người sợ chẳng?

- Sợ ư? Chẳng có gì sợ hết. Ta không trả lời là vì ta chẳng mấy được rõ mà thôi.

- Điền sư gia, thế thì người phải ra tay sớm một chút chứ.

- Chẳng lẽ bây giờ muộn rồi sao?

- Đúng thế, bây giờ muộn rồi.

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Người rất tự phụ!

- Ta nói sự thật đấy, Điền sư gia! Người cứ việc gọi môn nhân của người ra đây.

- Người chớ nói khích ta làm gì, ta không làm như thế đâu.

Vương Hoa cười lạnh lùng, cất bước từ từ tiến sang hướng Điền sư gia.

Tức thì bầu không khí trở nên ngột ngạt, khẩn trương vô cùng.

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Người không sử dụng binh đao ư?

- Đối phó với người thì chưa cần thiết đâu.

- Được...

Điền sư gia vừa nói vừa chăm chăm mắt nhìn Vương Hoa chẳng hề chớp mắt.

Thình lình...

Vương Hoa khê hét một tiếng, lượn mình nhanh như điện xẹt nhảy tới hướng Điền sư gia, đồng thời nghiêng người đánh ra một chưởng luân.

Điền sư gia cười khẩy, phóng chưởng nghênh đón.

Bóng người thấp thoáng như điện xẹt, hai bên đã tấn công ra ba chiêu. Công lực giữa hai người ngang nhau, không hơn không kém.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chưởng pháp kỳ ảo thật!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, như thế chưa phải là kỳ ảo đâu.

- Thế thì người cứ việc thi triển ra hết đi.

- Người hãy yên tâm, không mất phần của người đâu...

Bỗng nhiên Vương Hoa tung người lên tấn công ra một chiêu nữa.

Bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt, Điền sư gia cũng vung chưởng tấn công tới. Hai người lại cùng lúc công chiêu mãnh liệt thần tốc kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, đôi bên đã trao đổi với nhau hơn cả chục chiêu liên tiếp.

Thình lình...

Điền sư gia đã tấn công một chiêu cực kỳ mãnh liệt, đánh bật thế công của Vương Hoa sang một bên, đồng thời y lượn mình nhảy lùi ra sau ba bước liền, nói :

- Người...

Tiếng hét Điền sư gia chưa hết, thình lình...

Từ nơi xa xa vang tới một tiếng gầm hét kinh người, kẻ đó là tiếng chân bước đến và có người kêu to :

- Điền sư gia!

Điền sư gia đang còn kinh ngạc, nghe tiếng kêu gọi, y đã tỉnh người lại và cất tiếng nói, giọng lạnh lùng :

- Chuyện gì đã xảy ra thế?

- Điền sư gia, người xâm phạm vào bản quan đã bị chặn lại rồi. Đại quan chủ mời người hãy mau sang đó.

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Ta sẽ đến ngay!

Dứt lời y đã phi thân nhảy vọt ra khỏi cửa phòng luôn.

Thân pháp của Điền sư gia nhanh tốc kinh người, Vương Hoa định rượt theo chặn đường y lại nhưng không còn đuổi kịp Điền sư gia nữa rồi.

Vương Hoa dừng bước lại ngay, bất giác ngăn người tại chỗ, hình như đang suy nghĩ điều gì. Lúc này tại sao Điền sư gia đã kinh ngạc hét lên một tiếng “ngươi”? Kế đó y muốn nói gì thế?

Trông thấy tình hình như y muốn nói điều gì nhưng mà lại chẳng tiện nói tiếp.

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Hành tung của ta đã bại lộ, đành phải có hành động ngay mới được...”

Hắn nghĩ thế liền lượn mình chạy ra cửa phòng.

Từ nơi xa xa, hắn đã nghe thấy tiếng nói của Chương Thiếu Đường.

- Các hạ, ngươi cũng lớn gan thật, dám xâm phạm bản quan như thế?

- Có gì lạ đâu, Thông Thiên quan có phải là tường đồng vách sắt gì đâu!

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Mặc dù bản quan không phải là tường đồng vách sắt, nhưng các hạ cũng không thể ra khỏi đây một cách dễ dàng nữa rồi.

- Thế thì thử nghiệm xem sao.

Vương Hoa động lòng, lập tức phi thân chạy sang hướng phát ra âm thanh. Hắn ẩn mình phía sau một cây đại thụ, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì ngăn người tại chỗ ngay.

Cách xa chỗ hắn đang ẩn núp, độ khoảng năm trượng có một người bịt mặt bận áo đen đứng ngay tại đó.

Ngoại trừ Chương Thiếu Đường đứng đối diện với y, ngoài ra còn vài chục người mặc áo xanh đã rút kiếm ra khỏi bao, chăm chăm mắt nhìn y không hề chớp mắt.

Một bóng người thấp thoáng hạ xuống bên cạnh Chương Thiếu Đường, người này không ai xa lạ, chính là Điền sư gia.

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Người bịt mặt bận áo đen đã ngang nhiên dám xâm nhập vào Thông Thiên quan, ắt phải có sự việc gì rất quan trọng không sai...”

Ngay lúc này...

Điền sư gia quay sang hướng Chương Thiếu Đường cung kính nói :

- Điền Nông tham kiến Đại quan chủ!

Chương Thiếu Đường cảm phần nói :

- Điền sư gia...

- Hạ tọa có mặt!

- Ngươi đang làm cái quái gì thế?

Điền sư gia hoảng hốt nói :

- Hạ tọa chẳng biết đã phạm phải lỗi lầm gì?

- Bản quan xảy ra sự biến như thế, cái mả bà ngươi đi đâu cả đêm mà tìm chẳng ra ngươi như thế?

- Vâng!

- Ngươi đã làm cái quái gì trong phòng ngươi ư?

Vương Hoa nghe hỏi thế, bắt giác giật bắn người lên.

Nhưng câu trả lời của Điền sư gia đã ra ngoài sức tưởng tượng của Vương Hoa, chỉ nghe Điền sư gia nói :

- Lúc này Điền Nông bỗng nhiên đau bụng.

- Đau bụng ư? Mả bà người, trùng hợp như thế ư?

- Vâng... vâng!

- Điền sư gia, vị các hạ này đến tìm người đó.

- Vâng!

Bỗng nhiên người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói :

- Rốt cuộc việc xảy ra như thế nào vậy? người không phải là Quan chủ sao?

- Không phải!

- Thế thì Quan chủ đâu? người không phải Quan chủ sao lại có quyền hạn như thế?

Điền sư gia sao người lại trở thành tay sai ư?

Điền sư gia không nổi giận gì hết, y chỉ cười nhạt nói :

- Điền Nông này chỉ là một sư gia của Thông Thiên quan mà thôi!

Người bịt mặt bận áo đen cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, người đã nhận được thư rồi chứ?

- Vâng, nhận được rồi, chẳng biết các hạ có điều chi chỉ giáo ư?

- Điền sư gia, ta đến Thông Thiên quan chỉ vì ba việc.

- Ba việc thế nào?

- Việc thứ nhất, ta đến đây xem Thông Thiên quan có những gì kinh người. Việc thứ hai ta phải hỏi cho ra lẽ tại sao Thông Thiên Thần Quân không xuất giang hồ, y chết rồi chăng?

Điền sư gia nói giọng lạnh lùng :

Đương nhiên Thần quân chưa chết rồi.

Người bịt mặt cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, có lẽ y chưa chết. Nếu không thì làm gì có Đại quan chủ ư, thế thì xin hỏi Thông Thiên Thần Quân đâu rồi?

Điền sư gia cười lạnh lùng, hỏi lại :

- Xin hỏi các hạ là môn nhân của môn phái nào thế?

- Có cần thiết báo cáo cho người biết chăng?

- Đương nhiên rất cần thiết rồi!

9. Trận Đấu Sanh Tử

Người bịt mặt nói giọng lạnh lùng như băng tuyết :

- Ta là môn nhân của tổ chức giết người!

Vương Hoa thoáng nghe bốn chữ “tổ chức giết người” suýt nữa đã bật cười ngay, nhưng Điền sư gia lại thoáng ngạc nhiên, buột miệng nói :

- Người chính là đội viên của Đội sát nhân.

- Đúng thế, Diên sư gia! Người có biết chẳng bản đội ngoại trừ chuyên giết người, ngoài ra còn chuyên môn lý nhân sự của người khác nữa.

- Đúng thế, Diên mỗ đã sớm nghe nói điều này.

Bây giờ đến lượt Vương Hoa kinh ngạc thật sự rồi. Hắn không ngờ trên chốn giang hồ này lại có thật danh xưng Sát Nhân Tổ Chức như thế. Trông tình hình thì tiếng tăm của tổ chức này khá khét tiếng là đằng khác.

Người bịt mặt lạnh lùng nói :

- Diên sư gia, thế thì quý Quan chủ đâu?

- Quan chủ ta không được khỏe lắm!

- Ta muốn gặp y một chút.

- Điều này không thể phục lệnh được.

Người bịt mặt cười lạnh lùng nói :

- Đương nhiên ta đã tiên liệu được việc này rồi. Việc thứ ba là ta từng nghe nói võ công của người xuất sắc nhất trong Thông Thiên quan. Trong thư từ của ta đã nói tới điều này.

Diên sư gia cười nhạt, nói :

- Thật là một vinh dự lớn lao cho Diên mỗ đã được các hạ xem trọng như thế. Nhưng Diên mỗ nghi lý do vì sao mà các hạ đã đến bản quan nộp mạng như thế?

- Đương nhiên phải có lý do rồi!

- Các hạ cứ nói xem sao?

- Điều thứ nhất, họ Diên người đã hại hai người nữ nhân, mà hai nữ nhân này đều là tuyệt sắc giai nhân. Diên sư gia có cần ta đọc tên tuổi của họ chẳng?

- Không cần thiết, họ Diên này đã biết hai người nữ nhân mà người vừa nói là ai.

- Ngoài ra còn hai việc nữa, việc thứ nhất, nghe nói người đã giết chết hai người...

- Hai người nào?

- Người thứ nhất là Thiên Tâm Thủ Vương Phong!

Wang Hoa lại giật bắn người lên lần nữa.

Diên sư gia hỏi lại :

- Sao người lại biết được như thế?

- Thiên Tâm Thủ Vương Phong đã không xuất hiện giang hồ hơn năm năm rồi. Một gia đình y gồm có ba người đã vắng mặt tại Thông Thiên quan, rõ ràng người đã giết chết họ rồi.

- Còn một người nữa là ai?

- Vương Bán Tiên.

- Vương Bán Tiên ư?

- Đúng thế! Chính là Vương Bán Tiên. Năm xưa Vương Bán Tiên đi vào quý quan không thấy quay trở ra. Diên sư gia, địa vị người ở trong Thông Thiên quan tối cao, đã cầm quyền sinh sát tất cả, chẳng đề cập đến Vương Trung làm gì. Như Thiên Tâm Thủ và Vương Bán Tiên đều là nhất đại kỳ sĩ, vì lý do gì người đã giết chết họ như thế?

Diên sư gia nghe nói thế ngẩn người tại chỗ ngay.

Lời nói của người bịt mặt chẳng những khiến Diên sư gia sửng sốt mà ngay cả Vương Hoa cũng ngây người tại chỗ luôn.

Điền sư gia thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó lạnh lùng nói :

- Chính người đến đây với mục đích này chăng?

- Đúng thế, Điền sư gia, ta đã nói bản đội ngoại trừ việc chuyên môn giết người, ngoài ra còn chuyên đi lý nhân sự của thiên hạ.

- Nhưng các hạ đã chọn lầm đối phương rồi!

- Điền sư gia, chúng ta cứ thử đụng nhau xem thì biết lầm hay không lầm liền.

Hình như người bịt mặt tự xưng là đội viên Sát Nhân đội này chẳng xem số lượng cường địch đã có mặt trên hiện trường này ra gì hết.

Đương nhiên nếu quả thật đối phương là đội viên Sát Nhân đội, y ắt phải có một bản lãnh kiếm người chứ chẳng sai.

Đại quan chủ Chương Thiếu Đường lạnh lùng gầm hét nói :

- Điền sư gia, đối phương đến tìm người thì người giải quyết phức cho rồi, còn đứng đó nói lời thôi với y làm gì như thế?

- Vâng... thưa bẩm Đại quan chủ, hạ tọa có một điều không thể chẳng nói trước.

- Điều gì thế?

- Người đến bản quan trọng đêm nay có lẽ chẳng phải chỉ có mỗi một vị này đâu!

Người bịt mặt lạnh lùng gầm thét một tiếng nói :

- Điền sư gia, người cứ yên tâm. Chỉ cần một mình ta cũng dư sức đối phó với các người rồi.

Dứt lời, bóng người chớp nhoáng một cái, nhảy tới tấn công vào người Điền sư gia nhanh như cắt. Vương Hoa nấp trong bóng tối bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Thân pháp của y quả nhiên thần tốc kinh người thật.”

Ngay lúc người bịt mặt xuất thủ phóng ra một chiêu thì Điền sư gia cũng đã tấn công một chiêu phòng thủ trước mặt ngay.

Thình lình...

Chương Thiếu Đường lạnh lùng thét lớn một tiếng :

- Tuần Quan trưởng lão đâu?

Một lão nhân áo xanh lùn mập lập tức bước ra, cung kính nói :

- Hạ tọa có mặt.

- Người lập tức ra lệnh tuần hành xung quanh bản Quan mau.

- Vâng!

Tức thì Tuần Quan trưởng lão đã phân phối hơn mười người mặc áo xanh đến các nơi tuần tra luôn. Hiện trường chỉ lưu lại ba người áo xanh mà thôi.

Bỗng nhiên Chương Thiếu Đường như nghĩ ra điều gì, y lập tức lượn mình chạy về một tòa lầu ở hướng bên trái ngay. Vương Hoa mặt lộ sát khí cùng phi thân âm thầm chạy theo phía sau Chương Thiếu Đường luôn.

Chỉ trong tích tắc, Chương Thiếu Đường đã đến gần tòa lầu ấy. Thình lình sau lưng y vang tới một tiếng hét lạnh lùng :

- Dừng lại.

Chương Thiếu Đường theo bản năng tự nhiên đã dừng bước lại ngay. Bóng người thấp thoáng một cái thì Vương Hoa đã lướt tới đứng chặn đường của y ngay.

Chương Thiếu Đường bắt giác giật mình thụt lùi ra sau một bước.

Khi y trông thấy rõ ràng người đứng ở phía trước, suýt nữa đã buộc miệng kêu to lên, y hoảng hốt nói :

- Chính.. người ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng, gật đầu nói :

- Đúng thế, Chương Thiếu Đường! Chính là tiểu tử bệnh hoạn ta đây.

- Người...

- Chương Thiếu Đường người không ngờ ư?

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Phải, quả thật Chương mỗ không ngờ vậy!

- Chương Thiếu Đường, người có biết ta là ai chẳng?

- Ai?

- Thế nào? Người chẳng đoán ra được sao?

- Phải, ta chẳng đoán được người là ai hết.

Vương Hoa mặt lộ sát khí, cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, người còn nhớ Vương Phong có một đứa con trai chứ?

- A! Người...

- Đúng thế, ta chính là Vương Hoa đây!

Bỗng nhiên Chương Thiếu Đường bình tâm tĩnh trí lại, nói :

- Họ Vương kia, quả thật Chương Thiếu Đường này hết sức ngạc nhiên. Đồng thời người đã có bản lãnh ra khỏi bí lao như thế lại khiến ta kinh ngạc hơn nữa. nhưng người làm thế này chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, tại sao người phải mưu hại Thông Thiên Thần Quân và tại sao lại sát hại cả phụ mẫu ta nữa?

- Người cứ xuống địa phủ hỏi phụ mẫu người thì biết ngay!

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Chương Thiếu Đường, ta hoàn toàn hiểu rõ mưu kế của người rồi. Lúc này Vương Hoa ta không giết người chính là để chứng minh việc này đây, người hiểu rồi chứ?

- Chứng minh việc gì thế?

- Chứng minh hư thật của thang thuốc ra sao?

- Người... ồ, ta hiểu rồi! Người vào bí lao chính vì...

- Đúng thế, Chương Thiếu Đường! Ta không làm như thế thì làm sao vào bí lao gặp Vương Bán Tiên được chứ?

Gương mặt giảo quyết của Chương Thiếu Đường khẽ cười, nói :

- Ta phải kính phục lá gan của người...

Vương Hoa lạnh lùng găm hét nói :

- Chương Thiếu Đường, trước khi người nằm xuống ta muốn hỏi người một điều nữa.

- Người cứ nói!

- Người bịt mặt bận bộ đồ đỏ đã mặt nghị với người lúc này là ai thế?

- Người nói sao?

- Thế nào? Người giật mình nữa ư?

- Người... người...

Chương Thiếu Đường cả kinh chẳng nói ra lời gì hết.

Vương Hoa đắc ý cười lạnh lùng nói :

- Thế nào? Người đã ngạc nhiên vì ta trông thấy việc đó ư?

Chương Thiếu Đường kinh hoàng thụt lùi ra sau một bước, nói :

- Người... nghe nói hết mọi việc rồi ư?

- Có gì lạ đâu? Người cứ khai đi, người đó là ai?

Mặt lộ sát khí, Chương Thiếu Đường cười nham hiểm nói :

- Người... không còn cơ hội để biết gì nữa!

Dứt lời, kêu “keng” một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao ngay. Ánh kiếm lạnh lạnh bỗng chớp nhoáng một cái, tấn công vào người Vương Hoa luôn.

Chương Thiếu Đường đã liều mạng tấn công ra một chiêu, thế kiếm thần tốc mãnh liệt kinh người gớm.

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Chương Thiếu Đường, ta bảo người nợ máu phải trả bằng máu mới thôi!

Trong tiếng gầm hét thì Vương Hoa đã nhanh như cắt phản công một chưởng ngay.

Chương Thiếu Đường thì liều mạng công chiêu, còn Vương Hoa thì quyết chí trả thù, nên hai người đã tấn công toàn những chiêu sát thủ kinh người ghê gớm.

Võ công của Chương Thiếu Đường quả nhiên chẳng phải tầm thường. Thanh kiếm trong tay vũ lộng liên tiếp toàn những tuyệt chiêu kỳ ảo vô song làm cho Vương Hoa bất giác đã phải thụt lùi ra sau ba bước liền.

Thình lình...

Vương Hoa gầm hét một tiếng, tung mình lên cao bổ xuống một chưởng thật kinh người vào đầu Chương Thiếu Đường.

Thế chưởng mạnh như vũ bão, bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt, hai người song song tách ra ngay.

Chương Thiếu Đường mặt hơi biến sắc.

Còn mặt mày Vương Hoa thì tái mét.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, võ công của ngươi quả thật ra ngoài sức tưởng tượng của ta...

- Chương Thiếu Đường, ngươi sẽ còn bất ngờ hơn nữa.

Vương Hoa nói chưa hết lời bỗng hấn thò tay vào ngực áo lấy một thanh binh khí ra.

Đó là hai thanh tiểu thiết bổng, dài độ một thước.

Chương Thiếu Đường thoáng ngạc nhiên giây lát.

Vương Hoa cầm một đoạn trong hai thanh tiểu thiết bổng nhỏ bé ấy, kéo dài ra uốn lại thành một chiếc vòng sắt hình tròn, tay trái cầm chiếc vòng sắt, còn tay phải thì cầm tiểu thiết bổng.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, ta hỏi ngươi một lần nữa. Tại sao ngươi đã mưu hại gia phụ như thế?
- Ngươi xuống âm phủ hỏi thì biết ngay.
- Người bịt mặt bận đồ đỏ ấy là ai thế?
- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì?

Vương Hoa gầm hét một tiếng nói :

- Thế thì ngươi hãy tiếp chiêu xem nào!

Vương Hoa đã cảm phần vô cùng, hắn vừa dứt tiếng gầm hét thì thanh thiết bồng trong tay đánh tới nhanh như cắt.

Thanh thiết bồng này chẳng những có thể sử dụng thay kiếm, mà diệu dụng vô cùng kỳ tuyệt. Chỉ thấy ánh sáng xẹt một cái thì thanh thiết bồng đó đã bổ vào người Chương Thiếu Đường một cách mãnh liệt vô cùng.

Chương Thiếu Đường cũng vung trường kiếm nghinh chiêu ngay.

Bóng người xen lẫn với ánh sáng binh khí thấp thoáng giao kết nhau trông thật kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên song song đã công ra hơn vài chục hiệp.

Thình lình...

Một tiếng “hự” nhẹ vang lên, cả hai bóng người Vương Hoa và Chương Thiếu Đường đã đồng thời song song nhảy lùi ra sau. Chỉ thấy trước ngực Vương Hoa bị trường kiếm rạch một đường máu dài cả ba tấc.

Còn cánh tay trái của Chương Thiếu Đường thì bị thanh thiết bồng của Vương Hoa kích trúng sâu cả tấc, máu chảy tua tủa.

Cả hai người đều toát mồ hôi trán, mặt mày tái mét.

Họ vẫn chăm chăm mắt nhìn vào nhau.

Thân người họ từ từ di động, chuẩn bị xuất thủ kích đấu lần nữa.

Trường kiếm từ từ nhấc lên.

Thanh thiết bồng và chiếc vòng sắt của Vương Hoa cũng một trước một sau chuẩn bị thể khởi thủ.

Khoảng cách hai người xích lại gần hơn... chắc chắn giữa hai người sẽ sắp diễn ra một trận ác đấu khốc liệt nhất.

A! Ánh kiếm bồng chớp lên như điện xẹt.

Đồng thời chiếc vòng sắt của Vương Hoa cũng tấn công thần tốc ngay.

Hai luồng sáng lạnh chạm vào nhau trông thật kinh người.

Cả đôi bên đều gom hết sức bình sinh tấn công, chỉ thấy ánh sáng chớp lên một cái, hai người lại tung mình cùng lúc nhảy lùi ra sau lần nữa.

10. Thần Quân Bị Cướp

Thình lình...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ, rạch xé hư không vang tới. Kế đó có bốn bóng người chạy vào hiện trường một cách thần tốc.

Vương Hoa giật mình kinh hãi.

Tình thế bây giờ thật bất lợi với hắn. Võ công của hắn cao hơn Chương Thiếu Đường chẳng được bao nhiêu, bây giờ thêm vào bốn môn nhân của Thông Thiên quan thì chắc chắn hắn đối phó chẳng xuể rồi.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ. Thanh thiết bổng trong tay thỉnh thoảng đánh ra hai chiêu liên tiếp thật kinh người.

Hai chiêu này Vương Hoa đã dom hết công lực bình sanh ra tấn công nên oai lực mãnh liệt vô cùng khiến cho Chương Thiếu Đường bị đánh bật, dội ngược ra sau ba bước liền...

Chương Thiếu Đường quả thật chẳng hổ thẹn là một người có võ công cao cường. Y thoáng thụt lùi ra sau một cái, lập tức vùng trường kiếm phản công một chiêu ngay.

Thình lình...

Vương Hoa gầm hét một tiếng như sấm nổ :

- Tiếp chiêu nào...

Thiết bổng trong tay phải quơ tới nhanh như cắt, còn chiếc vòng sắt bên tay trái kêu vù một tiếng, gom hết sức lực bình sanh bỗng tuột ra khỏi tay.

Vương Hoa đã sử dụng cú sát thủ này vừa thần tốc, vừa cay độc. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, tức thì một tiếng kêu thảm rú vang lên, đồng thời một bóng người té ngã xuống.

Trông kỹ lại thì thấy Chương Thiếu Đường đã bị chiếc vòng sắt cắt đứt một cánh tay phải.

May mà hắn né tránh thật nhanh, bằng không chiếc vòng sắt ấy đã đánh một kích trúng ngay vào giữa ngực của Chương Thiếu Đường và y ắt chết ngay lập tức không sai rồi.

Cũng ngay lúc Chương Thiếu Đường té ngã xuống thì Vương Hoa đã gầm hét lên một tiếng :

- Chương Thiếu Đường, hãy nạp mạng mau.

Dứt lời, hắn lượn mình lướt tới như hình với bóng, vùng thiết bổng trong tay bổ vào người Chương Thiếu Đường luôn.

Cũng trong lúc Vương Hoa gầm hét xuất thủ đánh ra một cú sát thủ này thì một lão nhân áo xanh chạy tới trước đã hét to một tiếng, nhảy xổ vào hướng Vương Hoa ngay.

- Tiểu tử, muốn chết ư?

Trong tiếng gầm hét dữ dội, một luồng kinh phong mạnh như vũ bão hất vào người Vương Hoa.

Luồng chưởng phong này vừa mãnh liệt vừa thần tốc. Thân người của Vương Hoa bất giác bị đẩy lui dội ngược ra sau lập tức.

Hai mắt hắn bắn ra hai luồng sát khí rùng rợn, kinh người, gầm hét nói :

- Chúng bây muốn chết không?

Lão nhân áo xanh ấy cười lạnh lùng, nói :

- Tiểu tử, ngươi lớn gan thật...

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Tránh đường nào...

- Không thể được!

- Chắc các ngươi hết muốn sống rồi...

Kêu veo một tiếng, thanh thiết bổng đã tấn công nhanh như chúng ta.

Lão nhân áo xanh cũng hét to một tiếng, vùng chưởng phản công ngay.

Một trong bốn lão nhân đã nhanh tay xách Chương Thiếu Đường lên, phi thân chạy về hướng tổng đường. Vương Hoa gầm hét một tiếng, tung mình lên cao rượt theo lão nhân ấy ngay.

Vương Hoa vừa tung người lên thì hai lão nhân còn lại cũng vùng quải trường kiếm chia làm hai hướng tấn công tới.

Vương Hoa lại bị họ chặn đứng một lần nữa.

Hắn cảm phần gằm hét nói :

- Ta không giết các người chẳng được rồi...

Hắn vừa dứt tiếng hét thì đã xuất thủ tấn công vài chiêu liền.

Vương Hoa xuất thủ tấn công toàn những chiêu cay độc kinh người, nhưng thế tấn công của ba lão nhân áo xanh ấy cũng kinh người không kém.

Bóng người chớp nhoáng bay liệng trên không, xen lẫn với những tiếng gằm hét inh ỏi rợn người.

Thình lình...

Một tiếng rú thảm rạch xé hư không vang lên lập tức.

Kể đó có tiếng kêu “hự” một tiếng, chỉ thấy lão nhân áo xanh sử dụng thanh trường kiếm bị thanh thiết bổng của Vương Hoa đập vào đầu một cái tức thì máu não tung tóe tứ tán chết ngay lập tức.

Đồng thời Vương Hoa cũng kêu oa một tiếng, há mồm phun ra một bùm máu tươi.

Hắn đã trúng một quả trượng của lão nhân áo xanh khác, thân người loạng choạng thụt lùi ra sau mười bước liền, suýt nữa đứng tấn không vững nữa.

Hai lão nhân áo xanh còn lại gằm hét lên một tiếng, cả hai song song lại nhảy tới tấn công tiếp.

Thình lình...

Hai tiếng kêu thảm cùng lúc vang lên, hai lão nhân áo xanh đang nhảy tới tấn công Vương Hoa bỗng kêu “hự” một tiếng, cả hai song song té ngã ra đất luôn.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ.

Thình lình...

Vương Hoa nghe thấy một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Các hạ ỷ vào dũng khí nhất thời chỉ tổ chuốc lấy cái chết mà thôi, không tẩu ngay bây giờ còn chờ gì nữa?

Vương Hoa lại giật bắn người lên lần nữa.

Phải, bây giờ thân hắn đã thọ trọng thương, ỷ vào chút ít khí huyết anh hùng chỉ chuốc lấy tử vong mà thôi.

Nhưng trước khi rời khỏi Thông Thiên quan, hắn phải cướp cho được Thông Thiên Thần Quân ra khỏi đây, chỉ có mỗi một mình y mới giải đáp được bí mật của vụ án mưu sát này.

Đây cũng chính là mục đích mà hắn đã mạo hiểm xâm nhập Thông Thiên quan.

Hắn cúi người xuống nhặt lại chiếc vòng sắt, thò tay vào túi áo lấy một viên thuốc ra, bỏ ngay vào miệng.

Thình lình...

Một tiếng sáo thật dài rạch xé hư không vang tới, kể đó có vài bóng người chạy về hướng này nhanh như điện chớp.

Vương Hoa kêu thầm trong bụng một tiếng :

- “Hong rồi!”

Hắn chẳng dám chậm trễ nữa, lập tức lượn mình chạy vào rừng xanh ngay.

Mặc dù Vương Hoa thân thọ trọng thương, nhưng thân pháp của hắn vẫn còn nhanh nhẹn vô cùng. Chỉ vài cái nhún mình hắn đã chạy xa cả mười mấy trượng.

Thình lình ngay lúc Vương Hoa lượn mình bước vào rừng, một bóng người lẳng lặng nhảy vọt tới, suýt nữa đã đụng vào người Vương Hoa luôn.

Vương Hoa giật mình kinh hãi, bất giác dừng người lại ngay.

Hắn trở mắt nhìn tới trước, cả hai bên song song cùng ngăn người tại chỗ luôn.

Người vừa xuất hiện này chính là Chương Linh Linh.

Chương Linh Linh buột miệng kêu á một tiếng nói :

- Chính... là người?

Vương Hoa thoáng ngăn người giây lát, sau đó cười nhạt nói :

- Đúng thế, chính là ta...

- Sao người lại trở vào đây?

Chương Linh Linh cho rằng thiếu niên bệnh hoạn này đã được cho rời khỏi đây rồi, y nào biết thủ đoạn của Chương Thiếu Đường đã xử lý tên thiếu niên này ra sao đâu?

Vương Hoa cười rằng :

- Ta chẳng hề đi khỏi đây bao giờ...

- Người... chưa hề rời khỏi đây ư?

- Đúng vậy.

- Người... biết võ công ư?

- Đúng thế, ta chỉ giả bệnh mà thôi!

Chương Linh Linh hoảng hốt chăm chăm mắt nhìn Vương Hoa, rõ ràng y lấy làm kinh ngạc hết sức. Nhưng y có ngờ đâu thiếu niên bệnh hoạn trước mắt đây chính là người tình mà y đã tưởng nhớ ngày đêm.

Chương Linh Linh kinh hãi cất tiếng hỏi :

- Người... là ai thế?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người muốn biết điều này làm gì?

(thiếu một đoạn) - Người muốn chết thật sao?

- Người... cứ việc ra tay đi.

Vương Hoa run bắn người lên.

Đương nhiên hắn không thể ra tay rồi. Hắn làm như thế hoàn toàn chỉ để dọa nạt Chương Linh Linh mà thôi, không ngờ y chẳng hề sợ hãi gì hết.

Vương Hoa bắt giác ngăn người tại chỗ.

Chương Linh Linh nói :

- Tại sao ta có thể giết người được?

- Tại sao thế?

Bỗng Vương Hoa phát giác ra mình đã nói lời không khéo, hắn lập tức nói tiếp :

- Người và ta không thù không oán gì hết, Chương cô nương, người cần nói cho ta biết hiện giờ phụ thân người ở đâu, như thế chỉ có lợi cho y.

- Lợi ích thế nào?

- Y sẽ bị giết chẳng sai, Chương cô nương. Người không biết họ đang tiến hành một âm mưu. Ta chỉ lo xa cho cô mà thôi, cô hiểu rồi chứ?

- Ta căn cứ vào đâu mà tin tưởng người được.

- “Phải, quả thật y căn cứ điều gì mà tin tưởng lời nói của hần chứ? Huống hồ lai lịch hần chưa rõ, mình đã uy hiếp y, làm sao bảo y chẳng nghi ngờ lời nói của mình chứ!”

Vương Hoa thoáng suy nghĩ, nói :

- Chương cô nương, người chẳng tin tưởng ta chẳng?

- Ta căn cứ điều gì phải tin tưởng người?

- Có lẽ y đã bị giết chết rồi!

- Nói sao?

- Ta nói rằng có lẽ phụ thân người đã bị giết chết rồi.

- Nói láo!

- Không tin, cô cứ vào xác nhận xem sao?

Câu nói này có công hiệu ngay. Quả nhiên sau khi Chương Linh Linh nghe nói như thế, y thành linh xoay người chạy vào một tòa lầu ngay.

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Người đã trúng kế ta rồi...”

Hần vừa nghĩ vừa lượn mình âm thầm rượt theo sau lưng Chương Linh Linh.

Bấy giờ Chương Linh Linh đã chạy tới phía trước tòa lầu ấy.

Bỗng nhiên Vương Hoa lượn mình nhảy vọt tới trước, chặn đường đi của y. Chương Linh Linh giật mình thụt lùi ra sau một bước, hoảng hốt gầm hét hỏi :

- Người muốn làm gì thế?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chương cô nương, người đã trúng kế ta rồi...

- Người...

- Ta không nói như thế thì cô nương sẽ chẳng dẫn ta tới chỗ ở của phụ thân cô đâu.

Chương Linh Linh sực như hiểu ra điều hần nói, y gầm hét, lớn tiếng mắng :

- Người... bỉ ổi, vô sỉ. Ta phải liều mạng với người luôn!

Chương Linh Linh cầm phần găm hết một tiếng, y nhảy xổ tới đánh ra một chưởng mãnh liệt kinh người.

Chương Linh Linh chưa kịp xuất thủ thì Vương Hoa đã vung cây thiết bổng, đánh tới thần tốc vô cùng. Một tiếng “hự” vang lên, Chương Linh Linh đã té ngã ra đất ngay.

Lòng Vương Hoa đau như cắt.

Hần ngăn người mắt nhìn y giãy lắt, sau đó lăm bắm nói :

- Linh Linh, người hãy tha thứ cho ta!

Hần phi thân nhảy vào bên trong đại môn.

Vương Hoa vừa đặt chân vào đại môn, bất giác ngăn người tại chỗ luôn.

Hai bên đại môn có hai xác chết mặc áo xanh!

- “Rõ ràng hai người mặc áo xanh này là người canh phòng bảo vệ Thông Thiên Thần Quân, tại sao họ đã bị giết chết như thế?”

Bỗng Vương Hoa buột miệng kêu to :

- Chẳng lẽ Thông Thiên Thần Quân đã bị giết chết thật rồi sao?

Hắn giật mình kinh hãi, nếu quả thật Thông Thiên Thần Quân đã bị giết chết, tức thì âm mưu vụ án phụ thân hắn vĩnh viễn trở thành nghi án không sai rồi.

Vương Hoa thoáng giật mình giấy lát, lập tức lượn mình nhảy vọt vào trong. Hắn đảo mắt quan sát một vòng, chỉ thấy ngay cầu thang cũng có ba xác chết nằm tại đó luôn.

Vương Hoa muốn phát điên lên, bùm miệng nói :

- Đúng là Thông Thiên Thần Quân đã bị giết chết không sai rồi!

Hắn lượn mình nhảy vọt lên lầu thang.

Vương Hoa lên tận trên lầu, đảo mắt quan sát một lượt, liền trông thấy trước cửa một căn phòng cũng có hai lão nhân áo xanh bỏ xác tại đấy.

Vương Hoa rùng mình ớn lạnh tóc gáy lập tức, rảo bước chạy sang bên đó, chỉ thấy trên cửa phòng có treo một tấm bảng gỗ, viết hai hàng chữ đỏ :

“Chưa có lệnh, không được xông vào. Bằng trái lệnh, giết không dung thứ”

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Không sai chút nào, đây chính là phòng riêng của Thông Thiên Thần Quân.”

Hắn lập tức giơ tay tới khe đẩy cửa phòng một cái, nhưng bên trong phòng đã cài then cửa lại. Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két, hất chưởng khe đánh vào cửa phòng một cái.

Kêu ầm một tiếng.

Tức thì chiếc cửa gỗ bị đánh nát thành nhiều mảnh tung tóe bay tứ tán.

Vương Hoa lượn mình nhảy vào trong phòng, đảo mắt lướt nhìn xung quanh thấy đây là gian phòng khí khái kín đáo. Gia cụ trong phòng đầy đủ không thiếu một thứ gì hết.

Ánh mắt Vương Hoa đã lướt tới chiếc giường nằm bằng ngà, hắn bắt giác ngăn người tại chỗ luôn.

Cặp mắt tròn xoe của hắn mãi chăm chú nhìn vào chiếc giường ngà ngọc ấy, hình như hắn đã bị người ta thôi miên không bằng.

Chuyện xảy ra thế nào vậy!

Đương nhiên có sự biến không thể tưởng tượng đã xảy ra, nên Vương Hoa mới kinh hoảng như thế!

Thông Thiên Thần Quân đã chết nằm trên giường ư?

Không, không phải thế.

Thế thì việc gì đã xảy ra vậy?

Vì trên chiếc giường nằm ấy chẳng có người nào hết, có thấy bóng dáng gì của Thông Thiên Thần Quân chỗ nào đâu?

Thông Thiên Thần Quân đã mất tích rồi.

Đương nhiên y đã bị người ta cướp đi mất, nhưng ai đã cướp y rời khỏi đây chẳng?

Bên trong lại có âm mưu gì mới lạ nữa? Hoặc là có một sự biến kinh người gì không thể tưởng tượng xảy ra thế?

Bất kể đã có âm mưu mới lạ gì hay là tai biến kiếm người gì đã xảy ra, dù sao đi nữa thì Thông Thiên Thần Quân cũng đã mất tung tích rồi!

Ai đã làm việc này thế?

Vương Hoa sực nghĩ ra một việc, rất có thể chính gã đội viên của Sát Nhân đội ấy đã tạo nên việc này rồi!

11. Thư Sinh Áo Nho Sĩ

Vương Hoa cho rằng ngoại trừ Sát Nhân đội, ngoài ra không còn người nào khác có khả năng cướp Thông Thiên Thần Quân rồi khỏi đây được, nhưng Sát Nhân đội cướp Chương Vĩnh Kỳ đi để làm gì chứ?

Quả thật đây là một sự kiện khiến hắn không sao hiểu nổi.

Thình lình...

Bên dưới lầu vang lên tiếng nói của Điền sư gia :

- Chương cô nương, người bị thế nào rồi?

Vương Hoa nghe nói, giật mình tỉnh hồn lại ngay.

Ngay lúc này, ngoài cửa sổ bỗng có một bóng người thấp thoáng xẹt ngang.

Vương Hoa phi thân lướt tới cửa sổ phóng mắt nhìn theo, chỉ thấy một bóng người lướt nhanh như sao xẹt, nhảy ra ngoài tường ở hướng bên trái.

Vương Hoa giật mình nhủ thầm.

- Có lẽ chính là tay này rồi.

Hắn nghĩ thế liền phóng người chạy sang hướng đó luôn.

Thân pháp của Vương Hoa nhanh thần tốc kinh người, chỉ vài cái nhún mình đã vượt ra khỏi bên ngoài tường rào.

Một bóng người đang chạy về hướng trái tường rào.

Vương Hoa lướt mình lướt tới nhanh như cắt, gầm hét một tiếng :

- Đứng lại!

Bóng người đang chạy ở phía trước, nghe tiếng gầm hét bất giác dừng chân lại ngay, Vương Hoa rảo bước vượt tới trước đứng chặn đầu đối phương lại.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thân pháp các hạ khá lắm...

Bỗng nhiên Vương Hoa không nói tiếp nữa, mà chỉ ngạc nhiên kêu lên một tiếng :

- Chính người...

Hắn bất giác thụt lùi ra sau một bước, không nói gì nữa.

Người đứng trước mặt hắn là một thư sinh áo nho sĩ, trạc tuổi năm mươi mà Vương Hoa đã từng gặp y một lần trong một tửu lầu tại thành Nhạc Châu.

Nay trong trường hợp này bỗng nhiên Vương Hoa gặp lại thư sinh mặc áo nho sĩ này, sao không khiến hắn ngạc nhiên chứ.

Thư sinh mặc áo nho sĩ cũng ngạc nhiên không kém nói :

- Đúng thế, hình như chúng ta từng gặp mặt nhau thì phải?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đương nhiên chúng ta đã từng gặp nhau rồi.

Thư sinh mặc áo nho sĩ cười nhạt nói :

-Ồ, ta nhớ ra rồi, chúng ta đã từng gặp tại một tửu lầu ở thành Nhạc Châu. Chẳng phải các hạ đã mang bệnh sao?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chớ giả mù sa mưa nữa, thưa các hạ! Người y đâu rồi?

- Người nào?

- Chương quan chủ!

Thư sinh mặc áo nho sĩ ngạc nhiên nói :

- Người nói gì thế?

- Ta hỏi người đã mang giấu Chương Vinh Kỳ ở đâu rồi?

Thư sinh áo nho sĩ ngẩn người giây lát sau hoảng hốt nói :

- Người... nói rằng Thông Thiên Thần Quân bị người nào cướp đi rồi ư?

- Đúng thế, chính là bọn người làm chứ không còn ai hết!

- Bọn tôi?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Các hạ, người chớ giả khùng giả điên nữa. Ta đang hỏi người các người đã mang Thông Thiên Thần Quân Quan chủ đi đâu?

- Nói bậy!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Các hạ chớ phủ nhận làm gì nữa. Một môn nhân của người đến gặp Điền sư gia, còn người thì đi với một người nữa đã cướp mất Thông Thiên Thần Quân.

Thư sinh áo nho sĩ nói :

- Có chuyện như thế sao?

- Tại sao không có chuyện như thế?

- Võ công Thông Thiên Thần Quân cự kỳ cao siêu, có người nào đã có khả năng cướp bắt được y?

Vương Hoa cười ha hả nói :

- Bằng hữu, chớ giả mù sa mưa làm gì nữa. Chương Vinh Kỳ thân mang trọng bệnh nằm trên giường đã hơn năm năm trời rồi. Người hà tất ngớ ngẩn làm gì ư?

Thư sinh áo nho sĩ rùng mình nói :

- Người nói thật ư?

- Đúng thế!

- Có chuyện như thế được sao...?

Thư sinh áo nho sĩ lẩm bẩm nói thầm một mình... bỗng nhiên y cau mày trầm tư...

Vương Hoa trông thấy thế lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Bỗng Vương Hoa gầm hét lớn tiếng nói :

- Bằng hữu, người không khai ra đồng đảng của người đã mang giấu Thông Thiên Thần Quân ở đâu thì chớ trách ta phải ra tay nha?

- E rằng các hạ đã lầm lẫn rồi?

- Lầm lẫn ư? Ta chẳng lầm lẫn chút nào hết. Người là đội viên Sát Nhân đội chứ gì?

Thư sinh áo nho sĩ biến sắc quát hỏi lại :

- Người bảo rằng chính Sát Nhân đội đã cướp mất Thông Thiên Thần Quân ư?

Vương Hoa ngẩn người lần nữa, chẳng lẽ đối phương không phải là người đã cướp mất Thông Thiên Thần Quân thật sao? Hay là y chỉ giả khùng giả điên như thế mà thôi?

Đương nhiên có lẽ đối phương chỉ giả mù sa mưa thôi.

Thình lình...

Thư sinh áo nho sĩ nói :

- Các hạ, ta có thể phụng cáo cho người biết, ta chẳng phải là đội viên của Sát Nhân đội, vì người ắt biết không thể có chuyện như thế được. Bởi vì Sát Nhân đội là do mười ba nữ nhân tổ chức thành, đồng thời bọn họ đều lấy khăn bịt cả mặt, chẳng lẽ các hạ không biết điều này ư?

Vương Hoa nghe nói thế ngậy người tại chỗ luôn.

Đúng thế, chính hắn đã từng nghe nói Sát Nhân đội là do mười ba nữ nhân tổ chức thành, mà đối phương là một người đàn ông, dĩ nhiên không thể có chuyện như thế được rồi.

Thư sinh áo nho sĩ hỏi tiếp :

- Đêm nay Thông Thiên Thần Quân đã xảy ra sự biến gì chẳng?

- Đúng thế.

- Người đến Thông Thiên Thần Quân để làm gì thế?

- Đây là việc riêng của ta!

Thư sinh áo nho sĩ cười lạnh lùng nói :

- Các hạ, màn biểu diễn của người ở Thông Thiên quan rất là xuất sắc.

- Các hạ đã theo dõi ta?

- Sao các hạ lại nói lời khó nghe như thế? Ta chẳng theo dõi người để làm gì, ta chỉ ngẫu nhiên trông thấy tiếng hát đó thôi. Dĩ nhiên chắc người không đến Thông Thiên quan chỉ để tìm Thông Thiên Thần Quân chủ chứ?

- Tại hạ không trả lời câu hỏi này.

Thư sinh áo nho sĩ lại hỏi tiếp :

- Người chứng minh được Chương quan chủ đã bị người cướp mất ư?

- Đương nhiên!

- Đồng thời người cũng chứng minh được chính Sát Nhân đội đã làm điều này chẳng?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, dĩ nhiên hắn không thể khẳng định rằng chính Sát Nhân đội đã cướp mất Chương quan chủ đi rồi!

Thế nhưng Sát Nhân đội không thể tránh khỏi trách nhiệm liên hệ đến việc làm này.

Hắn nghĩ như thế bèn nói :

- Có lẽ như thế!

- Chẳng lẽ đội viên Sát Nhân đội đã xuất hiện trong Thông Thiên quan chẳng?

- Đúng thế, có thật người không phải là đội viên của Sát Nhân đội ư?

- Phí lời vô ích.

Vương Hoa nghe nói thế mặt hơi biến sắc, hắn đưa mắt nhìn thư sinh áo nho sĩ giây lát, sau đó lượn mình nhảy vào trong Thông Thiên quan lần nữa.

Thư sinh áo nho sĩ liền phi thân nhảy tới chặn đường của hắn lại, quát hỏi :

- Xin hỏi các hạ muốn làm gì thế?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đây là tư sự của ta.
- Người có thù hằn với người trong Thông Thiên quan ư?
- Tại hạ cũng miễn trả lời câu hỏi này.
- Thế thì các hạ tìm Thông Thiên quan Quan chủ để làm gì thế?

Vương Hoa bỗng lạnh lùng nói :

- Rốt cuộc các hạ là ai?
- Hỏi để làm gì thế?
- Nếu thế thì các hạ chớ thắc mắc việc làm của ta làm gì?

Thư sinh áo nho sĩ lạnh lùng nói :

- Ta chỉ quan tâm người mà thôi. Mong rằng người không bị bỏ xác trong Thông Thiên quan, người có tự tin võ công của người sẽ ra vào Thông Thiên quan chẳng hề hấn gì chẳng?

Vương Hoa nghe nói thế thoáng ngáy người tại chỗ.

Thư sinh áo nho sĩ lạnh lùng nói :

- Người đã đụng độ với Điền sư gia của Thông Thiên quan chưa?
- Thế nào?
- Võ công của người so với võ công của y thì thế nào?
- Các hạ chớ quan tâm điều này, ta đã đụng độ với y rồi.
- Thật ra theo sự phán đoán của ta, người không phải địch thủ của y đâu!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Sao các hạ biết chắc như thế?
- Người có biết vị Điền sư gia ấy là ai chẳng?
- Y là ai thế?
- Y từng được võ lâm tôn xưng là tuyệt đại tài tử, cũng là người lạnh lùng tàn bạo và thần bí nhất trong quan. Người quyết không thể tưởng tượng được võ công của y cao siêu cỡ nào đâu. Nếu người chẳng tin lời nói của ta thì người hãy chờ xem.
- Thế nào?
- Thật là dễ hiểu. Nếu quả nhiên Thông Thiên quan Quan chủ đã bị người cướp mất tại vì người từng đại náo Thông Thiên quan, và Điền sư gia ắt cho rằng chính người đã cướp mất Quan chủ.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người khẳng định Điền sư gia ắt phải tìm kiếm ta?
- Đương nhiên, nhưng ai đã lớn gan cướp mất Thông Thiên Thần Quân? Quả thật đây là một sự kiện không thể tưởng tượng được...

Y lẩm bẩm nói tiếp :

- Đây là một âm mưu... một âm mưu đáng sợ. Có lẽ một sự kiện không thể lường được sắp sửa xảy ra. Các hạ, ta phải đi ngay bây giờ, có dịp sẽ gặp lại sau.

Dứt lời, y lượn người chạy mất.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ luôn.

Hắn chẳng biết thư sinh nho sĩ này là ai. Quả thật y nói chẳng sai chút nào, nếu bây giờ mình vào Thông Thiên quan lần nữa ắt phải dẫn đến tử vong mà thôi.

Diền sư gia là ai thế?

Sát Nhân đội cướp Thông Thiên Thần Quân để làm gì?

Vương Hoa nghĩ tới đây bất giác thở dài một tiếng.

Phụ mẫu của hắn đều đã chết cả... chết trong một âm mưu khủng bố đáng sợ mà hắn không sao hiểu được âm mưu này.

Chương Thiếu Đường, người bịt mặt bận áo đỏ và Nữ Nô Phiến Tử.

Tại sao phụ thân hắn phải mua một nữ nô để làm gì thế? Sự việc này có thật chăng?

Nếu đây là một sự thật thì nữ nô ấy ắt phải có liên hệ gì với Chương Thiếu Đường chứ không sai rồi.

Ngoại trừ Thông Thiên Thần Quân, ngoài ra có lẽ không có bất cứ một người nào khác có thể giải đáp những sự việc này được.

Bất luận thế nào đi nữa, hắn cũng phải tra cứu sự việc này cho sáng tỏ mới được.

Người cướp Thông Thiên Thần Quân là Sát Nhân đội, thế thì phải làm sao tìm ra người Sát Nhân đội mới được.

Đương nhiên đây là một việc làm rất khó khăn rồi. Nhưng bất cứ giá nào hắn cũng phải tìm cho ra trú xứ của Sát Nhân đội mới được.

Vương Hoa nghĩ tới đây, liền phi thân chạy mất dạng luôn.

Thế rồi...

Một sự kiện làm cho cả giới võ lâm phải kinh động thành linh diễn ra ở chốn giang hồ.

Thông Thiên quan đã phái người đi khắp tứ xứ trinh thám, không có bất cứ một ai ở chốn giang hồ hiểu rằng đã xảy ra việc gì hết.

Hiển nhiên bên trong Thông Thiên quan ắt đã phải xảy ra sự biến gì rất quan trọng, bằng không cũng chẳng có vô số môn nhân của Thông Thiên quan xuất hiện giang hồ như thế.

Nhân vật tứ xứ giang hồ đang suy đoán...

Ngày thứ ba sau khi xảy ra sự kiện này, một sự kiện hết sức thần bí và đột ngột lại phát sinh.

Sự việc này đã làm náo động cả người võ lâm...

Một hôm...

Có một thiếu niên đi vào Hội Anh khách sạn tại thành Bửu Khánh. Thiếu niên này trông có vẻ phong lưu văn nhã. Khi hắn vừa bước vào cổng khách sạn thì chuông quĩ nổ một nụ cười tươi, nói :

- Vương công tử, mấy hôm nay chẳng gặp người đến đây?

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Ta có chút việc. Ông chuông quĩ, người vẫn giữ căn phòng ta lại chứ?

- Đương nhiên, đương nhiên rồi! Mời công tử vào.

Bấy giờ Vương Hoa đã gỡ bỏ mặt nạ xuống, hồi phục bản lai diện mục của hắn. Hắn là một thiếu niên có gương mặt anh tuấn, phong độ.

Hắn không nói gì hết, thản nhiên bước lên lầu đi về phía phòng ăn.

Trong thực đường bây giờ cũng không mấy đông người lắm. Vương Hoa chọn một chỗ ngồi theo ý muốn rồi lẳng lặng ngồi trên ghế.

Vương Hoa vừa an tọa xong, bỗng nhiên hần phát hiện một việc quái lạ. Chỉ thấy năm, sáu người đang đứng vây nhìn một tấm giấy đỏ dán trên vách.

Vương Hoa bất giác lấy làm kinh ngạc vô cùng.

12. Thông Cáo Phiến Nô

Ngay lúc này...

Một tiểu nhị đi ngang, Vương Hoa động lòng khê gọi :

- Tiểu nhị!

Tiểu nhị ấy vội dừng bước, mỉm cười thưa :

- Thưa thiếu gia, có điều chi cần dặn chẳng?

Chỉ tay về đám người nọ, Vương Hoa hỏi :

- Họ đang làm gì ở đó vậy?

- Họ đang đọc một thông cáo!

- Thông cáo ư?

- Đúng thế, một thông cáo thần bí như năm năm về trước.

- Cái gì mà y như năm năm về trước?

- Vâng.

- Trên thông cáo viết những gì thế?

- Thiếu gia cứ sang đó đọc sẽ biết ngay.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên thì tiểu nhị lại hỏi tiếp :

- Thưa thiếu gia, người cần dùng những gì?

Vương Hoa chọn vài món thức ăn và rượu, tiểu nhị gật đầu bước xuống lầu ngay.

Vương Hoa cũng đứng dậy theo sau bước sang đám đông người đang xem thông cáo.

Hắn ngược đầu lên nhìn tức thì ngẩn người ngay.

Trên một tấm giấy đỏ to lớn có viết vài hàng chữ :

”Kính cáo chư bằng hữu võ lâm :

Gần đây bản nhân đã sưu tập được ba vị mỹ nữ, sẽ công khai bán số mỹ nữ này tại U Lan Cốc Bách Hoa Bình vào ngày ba mươi tháng này.

Ba mỹ nữ được mang ra bán lần này so với số mỹ nữ đã bán ở năm xưa chẳng những đẹp đẽ mà còn “Thần diệu” hơn nhiều. Rất hoan nghinh chư bằng hữu quang lâm hiện trường chọn mua.

Nữ Nô Phiến Tử bút.”

Vương Hoa xúc động mãnh liệt!

Nữ Nô Phiến Tử đã xuất hiện.

Quả thật sau khi Thông Thiên quan xảy ra một sự biến kinh người, tiếp theo sự kiện này lại làm giới võ lâm đã điên cuồng náo động lên lần nữa. Nữ Nô Phiến Tử thần bí kỳ kỳ ấy lại xuất hiện bán nữ nô lần nữa.

Vương Hoa xúc động mãnh liệt. Hắn đã liên tưởng đến vị nữ nô mà phụ thân đã mua trước kia.

Ngoại trừ Nữ Nô Phiến Tử ra, không có bất cứ một ai có thể giải đáp được. Có thật năm năm trước đây phụ thân của hắn đã mua một nữ nô của Nữ Nô Phiến Tử chăng?

Bất luận tấm thông cáo này đã gây cho Vương Hoa có một cảm nghĩ thế nào, nhưng nó đã mang lại cho một cái gì kích thích và mới mẻ cho tất cả mọi người vô lâm.

Vương Hoa đứng sững tại đó thật lâu.

Đương nhiên hắn phải mang sự việc thần bí này làm cho sáng tỏ mới được. Hắn lẳng lặng ước tính thời gian, còn năm ngày nữa.

Hắn quay trở về chỗ ngồi, thấy thức ăn, rượu thịt mà hắn đã gọi đã được đem ra trên bàn lúc nào mà chẳng hay. Bỗng nhiên Vương Hoa phát hiện dưới cặp đũa có dần một mảnh giấy.

Vương Hoa lại ngẩn người lần nữa.

Hình như cũng lại một sự việc không thể tưởng tượng được xảy ra nữa.

Hắn vội mở toang mảnh giấy ra, trên giấy có viết hàng chữ :

“Hẹn gặp các hạ tại cầu Uyên Ương canh ba đêm nay”

Chẳng thấy ký tên gì hết. Vương Hoa ngẩn người giây lát, rõ ràng đây là một sự việc thật quái lạ.

Vương Hoa cười nhạt, mang mảnh giấy cất vào trong túi áo.

Cơm nước xong, Vương Hoa bước xuống lầu đi vào phòng của hắn ở mấy hôm trước.

Hội Anh khách sạn này có một diện tích rất rộng lớn. Phía trước là một đại hoa viên, phía sau là một tòa đại viên gồm mấy chục căn phòng khách.

Vương Hoa đi ngang qua hoa viên, bước tới trước cửa một căn phòng, hắn giơ tay đẩy cửa bước vào trong.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa đẩy cánh cửa, một bóng người thấp thoáng nhảy tới hướng Vương Hoa nhanh như điện xẹt.

Bóng người này xuất hiện thần tốc và bất thành lình, Vương Hoa chẳng hề đề phòng gì hết. Đối phương đã đánh một chưởng vào trước mặt nhanh như cắt.

Vương Hoa gầm thét một tiếng :

- Ai đó?

Hắn vùng chưởng nghênh đón ngay.

Nhưng may mà Vương Hoa xuất thủ nhanh, cũng chỉ chậm mất tơ hào thôi, kêu ùng một tiếng, người hắn như trúng phải một cú sét đánh, nhào lộn té ngược ra sau.

Thình lình...

Một bóng đen lướt tới đỡ lấy Vương Hoa.

Bóng người áo đen này xuất hiện một cách bất thành lình và thần tốc vô cùng, khiến người xuất thủ đã bất giác ngẩn người ra trong tíc tắc, kể đó y hét lớn tiếng :

- Buông người ra nào...

Y vừa hét vừa nhảy vô vào người đỡ lấy Vương Hoa.

Cũng ngay lúc này, một bóng đen khác phi thân lướt tới nhanh như cắt. Bóng người chớp nhoáng một cái lập tức lại tách ra ngay.

Phóng mắt nhìn kỹ, người đã chụp lấy Vương Hoa là một người bịt mặt bận áo đen.

Đồng thời ở bên cạnh người bịt mặt áo đen ấy cũng xuất hiện thêm hai người bịt mặt cũng mặc áo đen luôn.

Đối diện với ba người bịt mặt áo đen chính là lão nhân lùn thấp Mật Bộ trưởng lão của Thông Thiên quan, và cũng là người đã xuất thủ đột kích Vương Hoa.

Không cần phải nói nữa, ba người bịt mặt áo đen chính là đội viên Sát Nhân đội vậy.

Sự việc đã xảy ra bất ngờ và nhanh vô cùng.

Người bịt mặt áo đen đứng ở phía trước cười lạnh lùng nói :

- Hắc Tâm Thủ, quả thật là “đường lang bạc thiêu (bọ ngựa rình bắt ve sầu), huỳnh tước tại hậu (chim sẻ núp ở phía sau)” vậy, thủ pháp rình bắt cáo thỏ đặc biệt của ngươi...

- Các ngươi... là ai thế?

- Hắc Tâm Thủ, ngươi thân phận chức Mật Bộ trưởng lão của Thông Thiên quan, chẳng lẽ không biết bọn ta là ai sao?

- Các ngươi... là đội viên Sát Nhân đội ư?

- Đúng thế.

- Các... ngươi...

Đội viên Sát Nhân đội ấy cười lạnh lùng nói :

- Hắc Tâm Thủ, quý quan phái kỵ binh trinh thám tứ xứ nhằm mục đích tìm bắt hắc, ngươi tưởng rằng bọn ta không biết chăng? Nói cho ngươi biết, các ngươi cần hắc thì bọn ta cũng đang tìm hắc vậy...

- Các ngươi tìm hắc để làm gì?

- Ngươi chớ nên thắc mắc điều này làm gì, hãy rút trở về báo cáo với Điện sư gia các ngươi rằng, nếu có bản lãnh bảo y cứ việc đến tìm bọn ta là được rồi!

Vương Hoa tuy bị thương nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo lắm, hắc đã nghe hết đối thoại của hai bên.

Thình lình...

Hắc Tâm Thủ nói giọng lạnh lùng :

- Các ngươi không thể mang hắc đi được.

Đội viên đầu đàn Sát Nhân đội ấy cười lạnh lùng nói :

- Hắc Tâm Thủ, ngươi hết muốn sống rồi ư?

- Chưa chắc.

Hắc Tâm Thủ vừa dứt lời, lập tức lượn mình nhảy vọt tới. Không biết y vì giữ gìn thể diện hay là y chẳng xem ba đội viên Sát Nhân đội này ra gì hết.

Thình lình...

Hắc Tâm Thủ gầm hét một tiếng :

- Xem chướng nào.

Bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt, y đã nhảy vồ vào đội viên Sát Nhân đội đứng ngay đằng trước.

- Số mười, hãy giết phúc y cho rồi...

Trong tiếng gầm hét, một đội viên Sát Nhân đội đứng bên hướng trái đã nhảy tới nhanh như cắt vung chưởng tấn công ngay.

Bóng người thấp thoáng xoay vòng, hai người xuất thủ tấn công với nhau mãnh liệt kinh người.

Vương Hoa bị họ kẹp nách và thân mang chưởng thương chẳng hề cử động được nhưng hắc vẫn trông thấy tình hình hiện trường rất rõ ràng.

Hắc nhủ thầm :

- “Ta đang tìm Sát Nhân đội bọn ngươi cả năm, sáu ngày trời, bây giờ các ngươi lại cướp bắt ta đi. Được, ta phải chờ xem các ngươi muốn làm cái trò gì trước đã!”

Hắn sẵn dịp nhắm mắt âm thầm vận công trị thương.

Ngay lúc đó...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ lại vang lên, chỉ thấy hai người song song tách rời ra, gương mặt Hắc Tâm Thủ xanh mét, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Đội viên số mười lạnh lùng quát hỏi :

- Hắc Tâm Thủ, có thật ngươi hết muốn sống nữa ư?

- Đúng thế!

Y vừa dứt lời, lượn mình nhảy tới nhanh như cắt.

Đội viên số mười gầm hét nói :

- Thế thì ta cho ngươi được toại nguyện.

Hai bên lại lướt tới ra chiêu đấu với nhau rất là khốc liệt.

Một trận ác đấu thần tốc và kinh người diễn ra tiếp khiến người trông thấy phải ớn lạnh tóc gáy không sai. Thành linh, một tiếng rú thảm vang lên, kể đó một bóng người té ngã xuống.

Hắc Tâm Thủ máu não phun ra tứ phía, chết ngay lập tức.

Đội viên Sát Nhân đội đã kẹp nách lấy người Vương Hoa ấy lạnh lùng nói :

- Chúng ta đi thôi!

Ba bóng đen lướt khỏi đình viện Hội Anh khách sạn nhanh như những vì sao xẹt.

Bỗng Vương Hoa cất tiếng nói lạnh lùng :

- Ô! Các ngươi muốn mang ta đi đâu thế?

Đội viên đầu đàn Sát Nhân đội thoáng ngạc nhiên, nói giọng lạnh lùng :

- Lát nữa các hạ sẽ biết ngay.

- Các ngươi không giết ta chứ?

- Điều này khó nói lắm.

- Rốt cuộc việc xảy ra thế nào vậy, có thể tiết lộ chút ít cho tại hạ biết chăng?

- Ngươi sẽ biết ngay bây giờ!

Họ vừa nói chuyện vừa chạy nhanh như gió thoảng mây bay.

Ra khỏi thành, chẳng mấy chốc họ đã chạy vào một khu rừng cây.

Thành linh...

Trong lúc ba đội viên Sát Nhân đội phi thân chạy nhanh, bỗng một tiếng cười lạnh lùng rạch xé hư không vang tới.

Tiếng cười lạnh lạnh này khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy chứ không sai.

Ba đội viên Sát Nhân đội đã giật bắn người lên.

Tiếng hét lạnh lạnh vang tới :

- Dừng lại!

Ba đội viên Sát Nhân đội đồng thời dừng bước lại hết, phóng mắt nhìn xung quanh, bốn bề hoang dã tịch liêu, không thấy một bóng người nào hết.

Người cầm đầu Sát Nhân đội cười lạnh lùng nói :

- Người nào đó.

Tiếng cười lạnh lạnh ấy lại vang lên lần nữa. Bọn đội viên Sát Nhân đội phải mắt nhìn tới phía trước, thấy một bóng người màu đỏ từ từ hiện ra.

Y cười lạnh lùng nói tiếp :

- Hãy bỏ hấn xuống!

Âm thanh khe khẽ nhưng có oai lực vô cùng, khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy ngay. Đội viên cầm đầu ấy cười lạnh lùng nói :

- Ý vào gì thế?

- Chỉ ý vào câu nói này thôi!

- Câu nói này chẳng dọa nạt được bọn ta đâu.

Bóng người áo đỏ cười lạnh lạnh, nói :

- Các người không bỏ hấn xuống thật ư?

- Đúng thế!

- Ta có hảo ý mà thôi.

- Cảm ơn vậy!

Bóng người áo đỏ di động thân hình, bỗng nhiên lướt tới ba đội viên Sát Nhân đội...

Vương Hoa rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Hắn giật mình kinh hãi vì người áo đỏ này giống y trang người bịt mặt bận áo đỏ mà hắn đã gặp trong Thông Thiên quan hôm trước.

Chẳng cần phải nói nữa, đối phương vì mình mà đến thôi.

Nhưng mà người áo đỏ thần bí là ai thế?

Có lẽ người bịt mặt áo đỏ này có can hệ đến cái chết của phụ thân hắn.

Thình lình người bịt mặt áo đỏ cười lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Ta lập lại lần nữa, hãy buông người đã xách trong đôi tay ngươi xuống.

Đội viên cầm đầu Sát Nhân đội nói giọng lạnh lùng :

- Không thể được.

- Muốn chết ư?

Bóng đỏ thấp thoáng chuyển nhanh như cơn lốc, chạm vào ba đội viên Sát Nhân đội, khí thế trông thật kinh người đáng sợ ghê gớm.

Hai đội viên số chín và số mười đã chia làm hai hướng phải trái nhảy tới tấn công ngay. Họ xuất thủ thần tốc mãnh liệt vô cùng.

Cũng trong lúc hai đội viên số chín và số mười xuất thủ tấn công, thì đội viên đã kẹp nách Vương Hoa ấy thình lình lượn mình bay nhanh như điện xẹt.

Hình như động tác của ba người đã làm chung một lúc.

Đội viên Sát Nhân đội đã kẹp nách Vương Hoa ấy chỉ một cái nhún mình đã chạy xa cả vài chục trượng hơn, nhắm thẳng hướng bên trái rừng cây chạy tới.

Thình lình...

Bóng người chớp nhoáng như điện xẹt, một luồng kinh phong đã hướng ngay trước mặt y bổ tới, lẫn tiếng gầm hét :

- Xem chuông nào!

Đội viên Sát Nhân đội đã kẹp nách Vương Hoa ấy không bao giờ ngờ rằng lại có người xuất thủ bất thành linh như thế, hướng hồ chuông lực này vừa thần tốc vừa mãnh liệt kinh người, kêu “hự” một tiếng, tức thì y đã bị trúng một chuông của đối phương ngay.

Y nhào người té ngã xuống, Vương Hoa cũng tuột khỏi tay văng lên cao luôn.

Vương Hoa mượn thế nhún mình một cái nhảy vọt lên cao ngay.

Vương Hoa vừa đứng tấn vững thì trở mắt nhìn tới, bất giác biến sắc đứng sững tại chỗ luôn.

13. Dung Mạo Tương Đồng Tưởng Mộng Nhân

Người vừa xuất hiện chính là Điền sư gia.

Quả nhiên Điền sư gia đã tìm hấn.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, chính là người ư?

- Đúng thế, chính là ta đây.

- Người tìm ta ư?

- Đúng vậy. Chẳng phải chính người cướp Chương quan chủ đi mất sao?

- Điền sư gia, người vì việc này mà đã đến tìm ta chẳng?

- Đúng vậy, chính bọn ta tìm người là vì sự việc này vậy!

Vương Hoa cười lạnh lùng, nói :

- Điền sư gia, người muốn biết ai đã cướp Quan chủ của quý quan không?

- Đường nhiên muốn chứ.

- Nói cho người biết cũng chẳng hề chi, chính là bọn Sát Nhân đội này!

- Sát Nhân đội ư?

- Đúng thế!

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, ta nói cho người biết luôn. Sát Nhân đội chẳng hề cướp Chương quan chủ đi đâu cả.

- Sao người... biết chắc như thế, Điền sư gia? Ta định đi tìm người, không ngờ người lại tìm ta trước...

Hấn cười lạnh lùng một tiếng lại nói tiếp :

- Điền sư gia, người tìm ta có điều chi chỉ giáo chẳng?

- Vương Hoa, chúng ta hiểu nhau quá mà. Không nói lời bóng bẩy nữa, ta đến tìm người đòi người.

- Đòi ai thế?

- Bản quan Quan chủ!

- Chương Vinh Kỳ ư?

- Đúng thế.

- Tại sao người đến tìm ta đòi người như thế?

- Chính người cướp người ra khỏi bản quan!

- Điền sư gia, người lầm rồi. Không phải ta cướp người đâu.

Điền sư gia ngăn người giầy lát nói :

- Điều này dễ hiểu lắm, nếu bọn họ cướp mất Chương quan chủ thì họ cũng chẳng cần bắt người làm gì, vì tất cả mọi nhân vật giang hồ đều cho rằng chính người đã cướp Chương quan chủ đi mất.

Vương Hoa nghe nói thế ngăn người tại chỗ luôn.

Hắn nhìn rằng chính bọn Sát Nhân đội đã cướp lấy Chương Vinh Kỳ đi mất, thế mà bây giờ Điền sư gia lại bảo rằng Sát Nhân đội chưa hề cướp Chương Vinh Kỳ đi đâu hết.

Rõ ràng như thế rồi, bằng không Sát Nhân đội chẳng cướp bắt mình như thế làm gì?

Điền sư gia lạnh lùng quát hỏi :

- Vương Hoa, người khai thật đi, người cướp Chương quan chủ giấu đi đâu rồi?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta chẳng hề cướp bắt Chương quan chủ đi đâu hết, nhưng ta không nhất quyết buộc người tin tưởng điểm này. Điền sư gia, giữa hai chúng ta còn một món nợ có cần thiết giải quyết ngay chứ?

Vương Hoa dứt lời đã tiến thẳng về hướng Điền sư gia.

Điền sư gia thoáng cau mày, nói :

- Vương Hoa, ta hỏi người một lần nữa...

- Ta đã nói rõ ràng với người rồi, ta không hề cướp Chương Vinh Kỳ đi đâu hết, nhưng người hãy yên tâm, bất kể ai đã cướp Chương Vinh Kỳ ta cũng phải tìm ra y mới được, vì ta cần biết âm mưu người và Chương Thiếu Đường đã mưu sát phụ mẫu ta.

Điền sư gia ngăn người tại chỗ ngay.

Hình như y đang suy luận sự việc này đã có khả năng xảy ra thế nào. Hiển nhiên y đã tin tưởng lời nói của Vương Hoa vì y biết Vương Hoa không phải là một con người nói dối.

Thình lình...

Vương Hoa gầm hét một tiếng :

- Điền sư gia, xem chưởng nào.

Hắn cảm phần hét to một tiếng, đồng thời vung chưởng tấn công vào người Điền sư gia luôn.

Bỗng nhiên, Điền sư gia hét lớn tiếng nói :

- Dừng tay lại đã!

Vương Hoa nghe tiếng gầm hét như thế, bất giác thu hồi chưởng thế, lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, người còn điều gì muốn nói nữa?

- Ta muốn hỏi người một việc!

- Nói.

- Sư phụ người là ai?

- Điền sư gia, điều này có liên hệ gì đến vấn đề ta muốn giết người ư?

- Có chứ!

- Có ư?

- Đúng thế, vì lần trước người động thủ với ta đã thi triển Tán Hoa thất thức.

Vương Hoa nghe nói đã giật bắn người lên. Phải, lần trước hắn động thủ với Điền sư gia, hắn từng sử dụng Tán Hoa thất thức. Lúc đó Điền sư gia từng hoảng hốt thất thanh kêu một tiếng “người”.

Vương Hoa nói :

- Sao người lại biết đó là Tán Hoa thất thức?
- Sư phụ người... không phải là Tán Hoa Tiên Tử ư?
- Đúng thế!

Điền sư gia xúc động hỏi :

- Y đâu rồi?
- Chết rồi!
- Người nói sao?

Điền sư gia buột miệng kêu lên hoảng hốt, lướt người tiến tới một bước, hình như muốn nuốt tươi Vương Hoa không bằng.

Vương Hoa theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau một bước, nói :

- Người... người là...
- Nói, y đã chết như thế nào vậy?

Âm thanh của y xúc động vô cùng. Vương Hoa lấy làm kinh hãi và thắc mắc sự biến chuyển và xúc động của Điền sư gia hết sức.

Bỗng nhiên hần thắt thanh kêu lên một tiếng :

- Người... người là Điền Kỳ?
- Đúng thế!

Đầu óc choáng váng, hình như Vương Hoa đã trúng phải một cú sét đánh không bằng, hần lạnh lùng nói :

- Người chính là Vô Tình Thư Sinh?
- Đúng thế... nhưng bây giờ ta đã đổi tên là Điền Lâm Dân. Vương Hoa, người hãy nói cho ta biết Tán Hoa Tiên Tử chết như thế nào vậy?

Bỗng Vương Hoa gào hét một tiếng nói :

- Chính người đã hại y...

Vương Hoa dứt lời, lượn mình nhảy tới hướng Điền sư gia, đồng thời vung chưởng tấn công ngay.

Ngay lúc Vương Hoa vừa xuất thủ, bỗng có hai tiếng kêu thảm thiết từ nơi xa xa vọng tới.

Điền sư gia khẽ hét nói :

- Vương Hoa, người hãy theo ta vào Thông Thiên quan!
- Tại sao thế?
- Người không đi không xong đâu.
- Lý do vì sao?
- Có người cần gặp người.
- Ai?

Chương Linh Linh! Vương Hoa, người hãy lập tức vào Thông Thiên quan nha, bằng không bọn ta sẽ giết chết Chương Linh Linh.

Vương Hoa biến sắc, nói giọng run run :

- Điền sư gia, người dám...

Điền sư gia cười lạnh lùng, nói :

- Người cứ yên tâm, ta ắt sẽ dám làm việc này, không sai đâu!
- Ta giết người mới xong.

Vương Hoa xuất thủ tấn công vài chiêu liền.

Điền sư gia lượn mình nhảy lùi ra sau cả hai trượng, lạnh lùng thét :

- Vương Hoa, nếu canh ba chẳng thấy người đến, ta sẽ giết Chương Linh Linh ngay!
- Dứt lời, y phi thân chạy như bay.

Vương Hoa nhún mình rượt theo, gầm thét nói :

- Điền sư gia, người có gan thì dừng lại xem.

Nhưng thân pháp của Điền sư gia thần tốc kinh người, chỉ vài cái nhún mình y đã chạy xa cả vài chục trượng. Vương Hoa rượt theo một lúc đã không đuổi kịp y.

Hắn đành phải dừng bước lại, tức giận đến đổi mồm mũi phun ra khói lửa, nói :

- Điền sư gia, ta ắt sẽ băm xác người thành từng mảnh vụn.
- Thế thì người cứ việc đến tìm y...

Tiếng nói vang tới bất thành linh khiến Vương Hoa đã giật bắn người lên. Hắn phóng mắt nhìn sang hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một bóng người từ từ xuất hiện. Người này chính là thư sinh mặc áo nho sĩ thần bí mà mình đã gặp hai lần.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên đứng sững tại chỗ.

Thư sinh mặc áo nho sĩ mỉm cười nói :

- Thế nào, người lại cảm thấy bất ngờ nữa chăng?
- Đúng thế, người là ai thế?
- Các hạ, người chính là Vương Hoa?
- Đúng thế!
- Con trai của Thiên Tâm Thủ Vương Phong?
- Đúng như thế!

Gương mặt của thư sinh áo nho sĩ co rút vài cái, nói :

- Thế thì người hãy đến tìm Điền sư gia đi!
- Tại sao thế?
- Người cứ yên tâm đi đi, Vương Hoa. Điền Kỳ bảo người đến Thông Thiên quan, người không thể không đi, tại vì Chương Linh Linh còn ở trong tay họ. Nhưng theo ta thì bên trong ắt còn phải có uẩn khúc gì đấy?
- Uẩn khúc?
- Đúng thế, dù muốn dù không người quyết phải vào Thông Thiên quan, cho dù tán mạng người cũng phải đi. Chẳng phải việc này khá quan trọng đối với người ư?
- Đúng vậy, rất là quan trọng. Nhưng các hạ có thể phụng cáo tại hạ người là ai chẳng?
- Người sẽ biết nay mai. Lúc chúng ta gặp lại lần thứ ba, ta ắt sẽ nói cho người biết ta là ai.

Dứt lời y lượn mình chạy mất dạng.

Vương Hoa lại ngăn người tại chỗ lần nữa.

Phải, sự việc này rất quan trọng đối với hần. Vì bọn Chương Thiếu Đường và Điền sư gia đã dùng Chương Linh Linh làm con tin, đương nhiên hần phải đi mới xong.

Hần không thể để Chương Linh Linh vì hần mà bỏ mạng.

Thế nhưng ai đã đánh cướp Thông Thiên Thần Quân? Quả thật sự việc này quái lạ vô cùng, không ai có thể giải đáp được hết.

Người bịt mặt áo đỏ và Sát Nhân đội đều cho rằng hần đã cướp mất Thông Thiên Thần Quân, thế thì người y biến đi đâu mất rồi? Ai đã hạ thủ như thế?

Sự việc càng diễn tiến càng phức tạp ly kỳ hơn.

Nhưng việc trước mắt hần phải làm là đến tìm Điền sư gia để giải cứu Chương Linh Linh. Vì Chương Linh Linh yêu hần, hần không thể để y vì mình mà chết.

Hướng hồ hần vẫn chưa nói sự việc của sư phụ hần đã giao phó cho Điền sư gia nghe, vì sự việc này khá quan trọng.

Hần nghĩ đến đây liền phi thân nhún mình chạy đi.

Thình lình...

Vương Hoa đã bắt giắc dừng người lại, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng đã đứng trước mặt mình lúc nào mà hần chẳng hay biết gì hết.

Vương Hoa lướt mắt nhìn tới đã thất thanh buột miệng kêu lên một tiếng :

- Người ư?

Thiếu nữ cười rất tươi, nụ cười ngây thơ khả ái vô cùng. Vương Hoa ngẩn người giây lát, bỗng buột miệng kêu lên :

- Người... là Linh Linh?

- Linh Linh?

- Đúng thế, người là Chương Linh Linh!

Quả thật dung mạo thiếu nữ áo trắng đứng trước mặt giống y trang Chương Linh Linh. Nhưng thiếu nữ áo trắng lắc đầu nói :

- Không, ta không phải là Chương Linh Linh!

Suýt nữa Vương Hoa chẳng dám tin tưởng người đứng trước mặt mình lại có một dung mạo giống y trang Chương Linh Linh. Hần lẩm bẩm nói :

- Người... là ai?

- Ta tên là...

- Thanh Thanh, Thanh Thanh...

thiếu nữ áo trắng nghe tiếng gọi, y khẽ nói :

- Gia gia đang gọi ta...

Dứt lời, y lượn mình chạy về hướng phát ra tiếng gọi với một thân pháp thần tốc kinh người.

Vương Hoa đứng sững tại chỗ như người mất hồn.

Phải, hần đã ngẩn người xuất hồn luôn. Hần không dám tin đây là sự thật nếu thiếu nữ lúc này lại không phải là Chương Linh Linh, tại vì trong thiên hạ này không thể nào có hai người có cùng một gương mặt giống y trang đến thế được.

Thế nhưng rõ ràng y không phải là Chương Linh Linh mà là tên là Thanh Thanh!

- Linh Linh... Thanh Thanh...

Vương Hoa lẩm bẩm niệm thầm một mình... bỗng nhiên hần thắt thanh kêu lên một tiếng. Có thể nào y là chị em sanh đôi với Linh Linh không? Có thể như thế... rất có thể như thế...

Dĩ nhiên sự việc này rất có thể như thế.

14. Tương Ngộ Thêm Bi Thương

Ngoại trừ họ là cặp chị em sanh đôi ra chứ không thể nào có người giống nhau đến thế được.

Nhưng thời gian hần sống trong Thông Thiên quan chẳng phải ngắn ngủi, tại sao hần chưa từng nghe nói Chương Linh Linh có chị em sanh đôi như thế bao giờ chứ?

Quả thật sự việc này xảy ra ly kỳ và đột ngột. Vương Hoa lấy làm kinh ngạc hết sức.

Con người có gương mặt giống nhau ở thiên hạ này chẳng phải không có, nhưng phải nói không thể giống nhau đến thế được.

Ai có thể giải đáp sự việc này chứ?

Phải, Chương Linh Linh. Chắc Chương Linh Linh có thể giải đáp sự kiện này được. Y có một chị em sanh đôi hay chẳng chắc y phải biết chứ?

Vương Hoa ngẩn người giây lát, sau đó lượn mình phóng đi.

Chuyến đi Thông Thiên quan lần này khác hẳn lần trước. Lần trước thì thừa lúc bị bắt mà lên vào, còn lần này thì nguy cơ trầm trọng khôn lường.

Vào khoảng đầu canh thì Vương Hoa đã đến ngoài vòng đai của Thông Thiên quan.

Vì Vương Hoa không đeo mặt nạ da người cho nên hần xuất hiện mà bọn canh gác Đại thiết môn cũng không nhận ra hần là ai hết.

Một người áo xanh lạnh lùng nói :

- Các hạ đến đây làm gì?
- Tìm ai?
- Điền sư gia!
- Xin hỏi các hạ là ai?
- Người cứ vào trong báo cáo với y thì y biết ngay, ta với y có một ước hẹn vào canh ba.

Một nhân vật vội vàng vào Thông Thiên quan thông báo ngay.

Chẳng mấy chốc, một lão nhân áo xanh dẫn Vương Hoa đi vào tường rào màu đỏ ấy, tiến thẳng tới tòa lầu to lớn cổ kính.

Lão nhân áo xanh lạnh lùng nói :

- Mời các hạ, Điền sư gia đã cung hầu tại đại điện.

Vương Hoa cười ngạo nghễ bước vào trong ngay.

Hai bên đại điện cũng y như lần trước, có vài chục người áo xanh đứng nghiêm túc ở đấy. Chỉ thấy Điền sư gia mỉm cười bước tới nói :

- Các hạ đúng hẹn thật!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Họ Điền kia, Chương cô nương đâu rồi?

Chương Thiếu Đường ngồi ưỡn ngực trên đại điện, cười ngạo nghễ nói :

- Vương Hoa, ta tưởng người chẳng thêm đếm xỉa đến mạng sống của Chương Linh Linh nữa rồi chứ?

Vương Hoa ló mắt nhìn sang hướng Chương Thiếu Đường, mục lộ hung quang, cười lạnh lùng nói :

- Họ Chương kia, người muốn sao bây giờ?

Cánh tay trái của Chương Thiếu Đường đã bị Vương Hoa chặt đứt, bây giờ chỉ còn sót lại cánh tay phải mà thôi, cặp mắt y bắn ra luồng sát khí rùng rợn kinh người, nói :

- Vương Hoa, Quan chủ bản quan đâu rồi?

- Thế nào?

- Người đã cướp giấu y ở đâu?

- Ta...

Bổng Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chẳng phải lúc này người bảo rằng đã tạm thời giấu y ở một chỗ nào đó ư?

Vương Hoa nghe nói thế đã ngạc nhiên hết sức.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, ta yêu cầu người hãy trả lại Quan chủ bản quan ra.

- Ta không trả thì sao?

- Thế thì ta phải giết Chương Linh Linh thôi.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Có ai bảo chứng được người đã giết y thị rồi chưa?

Chương Thiếu Đường cười nham hiểm nói :

- Thế nào, người không tin ta sao?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, ta đã lãnh giáo thủ đoạn của người rồi. Ta không thể tin người dễ dàng như thế được.

Thế thì đơn giản thôi. Y dừng lại giây lát, khẽ hét nói :

- Hình bộ trưởng lão đâu?

Một lão nhân chợt mắt mặc chiếc áo xanh văng lên một tiếng nói :

- Hạ tọa có mặt!

- Người hãy mang Chương Linh Linh ra đây.

- Vâng!

Hình bộ trưởng lão xoay người đi vào hậu điện.

Vương Hoa cảm thấy sự việc diễn biến tới mức nghiêm trọng lắm rồi, trông tình hình nếu hắn không trao Chương Vĩnh Kỳ ra thì tay Chương Thiếu Đường lòng dạ cay độc như lang sói này sẽ giết chết Chương Linh Linh chứ không sai.

Nhưng, Quan chủ Thông Thiên quan đâu? Làm thế nào ăn nói với họ đây?

Vương Hoa đang suy nghĩ tìm kế sách đối phó. Với công lực bản thân của hắn không tài nào đối phó nổi vô số cao thủ tuyệt như thế được.

Dùng cứng không được, thế thì phải sử dụng mưu trí rồi.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, người đã chém đứt một cánh tay của ta, trước sau gì chúng ta cũng phải thanh toán món nợ này, nhưng phải đợi chờ giải quyết sự việc này xong đã rồi mới tính sau cũng chẳng muộn.

Vương Hoa đè nén lửa giận trong lòng xuống, nói giọng lạnh lùng :

- Chương Thiếu Đường, tung tích Thông Thiên Thần Quân rất quan trọng với người phải không?

- Đúng thế, người là Quan chủ bản quan.

- Chỉ vì một điểm này thôi?

- Đúng thế.

Vương Hoa lạnh lùng bĩu môi nói :

- Chương Thiếu Đường, người chớ lừa dối người làm gì nữa. Ta đã biết rõ mọi việc uẩn khúc rồi. Hãy nói thật đi, người sẽ được lợi ích gì trong thân Chương Vĩnh Kỳ?

- Người chớ ăn nói hồ đồ làm gì, như thế đối với người chẳng có lợi gì hết.

Tiếng nói Chương Thiếu Đường vừa dứt, thành linh có tiếng chân bước từ hậu điện vang tới, chỉ thấy Hình bộ trưởng lão đã dẫn Chương Linh Linh đi vào điện đường.

Vương Hoa rùng mình khấn trương vô cùng.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, bây giờ cho hai người được nói chuyện với nhau, nhưng người chớ mưu tính ý đồ gì khác, bằng không người ắt chết chẳng được toàn thân đâu.

Chương Linh Linh thoáng nhìn thấy Vương Hoa bất giác ngăn người tại chỗ.

Y chẳng ra vẻ xúc động nhảy vọt vào người Vương Hoa, mà y chỉ lạnh lùng chăm chăm mắt nhìn hấn, trong cặp mắt ngoại trừ hận ra, hấn không còn nhìn thấy gì khác nữa.

Hình bộ trưởng lão thưa với Chương Thiếu Đường nói :

- Thượng bầm Đại quan chủ, hạ tọa đã dẫn Chương cô nương đến.

- Người hãy lui ra!

- Vâng!

Hình bộ trưởng lão cung kính hành lễ lui ra ngay.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Diệt nữ nhi, có nhận ra hấn không?

Chương Linh Linh từ trong cơn cảm phần tỉnh giấc lại nói :

- Đương nhiên.

- Hấn muốn nói chuyện với người!

Chương Linh Linh khẽ gạt đầu bước sang hướng Vương Hoa.

Vương Hoa buột miệng kêu lên :

- Linh Linh!

Chương Linh Linh không nói gì hết, y cứ thế từ từ bước tới trước mặt Vương Hoa, gương mặt y lộ vẻ xúc động vô cùng.

- Linh Linh...

Vương Hoa lại tiếp tục gọi lần nữa.

Vương Hoa từng quyết định trước khi sự việc chưa hoàn tất không muốn gặp y, vì làm như thế chẳng có ích lợi gì cho y hết.

Nhưng bây giờ sự việc đã có chuyển biến.

Chuyển biến này đã khiến họ phải gặp nhau, nhưng tâm trạng gặp nhau lần này khác hẳn lần trước, vì Chương Linh Linh y như một con cừu non nằm trong miệng hổ.

Chương Linh Linh đứng trước mặt Vương Hoa, bỗng nhiên cười lên, nói :

- Người là ai?

Y không nhận ra hẳn sao? Đương nhiên không thể có chuyện như thế được, chắc y đang cười châm biếm hẳn, tại vì khi y biết thiếu niên bệnh hoạn lần trước là Vương Hoa thì y đã thương tâm vô cùng.

Y đã tỏ tình yêu thương hẳn trước mặt hẳn, thế mà Vương Hoa không có lời nói gì hết, đã gây tổn thương cõi lòng y và lại cướp bắt phụ thân y đi mất.

Y có một người bạn trai như thế bảo y làm sao chẳng thương tâm được?

Vương Hoa vừa hoảng hốt vừa bi thương chăm chăm nhìn Chương Linh Linh.

Câu nói của Chương Linh Linh chẳng khác nào mũi kim đã đâm vào trái tim của hẳn. Hẳn rùng mình nói :

- Linh Linh... ta...

- Người chính là Vương Hoa ư?

- Ta...

- Năm năm rồi, chúng ta đã năm năm chẳng gặp lại rồi.

- Linh Linh!

- Người đến đây để làm gì?

- Linh Linh, ta vì người mà đến đây.

- Vì ta?

- Linh Linh, chẳng phải thúc thúc người định giết người sao?

Chương Linh Linh cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, thế nào? Người cũng quan tâm đến ta thế sao?

- Linh Linh, sao ta chẳng quan tâm đến người được ư?

Kêu bóp một tiếng, Chương Linh Linh đã tát một bốp tay vào má Vương Hoa. Chương Linh Linh hét lớn tiếng :

- Vương Hoa, ta hận người, hận người suốt cả một đời.

Chương Linh Linh cắn phần gằm hết, nhưng trong đôi mắt của y đã lấp lánh bóng sáng ngấn lệ.

Vương Hoa đau lòng nói :

- Linh Linh...

- Vương Hoa, người đã dối gạt ta. Người có biết năm năm nay ta tưởng niệm người đến thế nào không? Ta đã tưởng nhớ người những chuỗi ngày dài lê thê... lúc người quay trở lại, người chẳng nói ta biết. Người còn nói dối ta rằng người đã chết rồi. Vương Hoa...

Tiếng khóc uất nghẹn đã ngắt lời nói của y.

Vương Hoa nói :

- Linh Linh, ta không thể...

Chương Linh Linh nói giọng lạnh lùng :

- Phải, người không thể, người đến đây chỉ để cướp phụ thân ta đi mà thôi. Người có âm mưu và mục đích riêng, bây giờ người hài lòng rồi chứ?

- Người không hiểu...

- Nhưng ta hiểu người.

- Linh Linh...

- Sao người lại kêu ta là Linh Linh như thế. Vương Hoa, cuối cùng ta đã hiểu bụng dạ của người. Nhưng người hãy nói thúc thúc ta biết có phải ta đã đồng mưu với người chăng?

- Đồng mưu?

- Đúng thế, thúc thúc ta nói ta đã đồng mưu với người cướp phụ thân ta đi mất.

Vương Hoa, ta cần người xác nhận điều này rõ ràng cho thúc thúc ta biết. Ngoại trừ điều yêu cầu này, ngoài ra sự việc sanh tử ta không liên hệ đến người...

Vương Hoa găm hết nói :

- Chương Thiếu Đường, người nói ta đã đồng mưu với Chương Linh Linh à?

Chương Thiếu Đường lạnh lùng nói :

- Đúng thế!

- Chương Thiếu Đường, người cay độc thật!

- Cay độc ư?

- Người đã hiểu lầm diệt nữ người.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, diệt nữ nhi ta biết chắc người là người đã cướp mất Quan chủ bản quan mà y chẳng báo cáo sự thật cho ta biết. Y tuy là cháu gái ruột thịt ta, nhưng vì bản quan và đại ca ta, ta cũng không thể bênh vực y được, ngoại trừ người đưa đại ca ta trở về đây.

15. Sự Biến Chuyển Mê Ly

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nếu ta không đưa y về đây thì sao?

- Diệt nữ ta đành phải đưa ra xử quyết theo môn quy mà thôi!

Chương Linh Linh hét lớn tiếng nói :

- Thúc thúc, người không được vu khống ta. Chẳng lẽ ta lại thông đồng với hán cướp phụ thân ta đi được chăng?

- Sự việc xảy ra sờ sờ trước mắt, người chớ nói nhiều làm gì nữa.

Vương Hoa nghiêng răng nói :

- Chương Thiếu Đường, người hại Chương Vĩnh Kỳ chưa đủ sao, bây giờ còn muốn hại cả diệt nữ người như thế?

- Ta chỉ y môn quy hành sự mà thôi!

Quả nhiên Chương Thiếu Đường độc ác thật. Y đã gán cho Chương Linh Linh một tội thông đồng, khiến môn nhân cho là danh chánh ngôn thuận, nếu không y làm sao dùng Chương Linh Linh làm con tin được như thế?

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, người nói đi, người đã mang đại ca ta cất giấu ở chỗ nào vậy?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, người biết điều thì hãy mau nói ra, bằng không...

- Mả bà người!

- Người chó máng người chứ!

- Ta muốn giết cả người nữa là đằng khác.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Việc này để sau này hãy tính. Người khai đi, người đã giấu Chương quan chủ ở đâu, người dẫn bọn ta đi, sau khi nhận hồi Quan chủ đương nhiên Chương cô nương cũng được tha tội!

Wương Hoa động lòng nói :

- Người đi theo ta ư?

- Đương nhiên, Đại quan chủ, ta và Chương cô nương cùng Hình bộ trưởng lão đi với người, người có bằng lòng không thì nói?

- Được, ta đồng ý như thế.

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Người khá thông minh đấy!

Câu nói này giản dị nhưng hàm chứa hai ý nghĩa.

Hình như Vương Hoa cũng hiểu được phần nào ý nghĩa câu nói này, nhưng hắn chẳng mấy quan tâm cho lắm, vì trước mắt hắn chỉ cần rời khỏi đây đã.

Nếu rời khỏi đây được sẽ có hy vọng ngay.

Hắn cười lạnh lùng nói :

- Thế thì đi ngay bây giờ chứ?

Điền sư gia quay sang hướng Chương Thiếu Đường nói :

- Đại quan chủ, Vương Hoa đã đồng ý như thế thì chúng ta đành đi ngay thôi.

- Được, Hình bộ trưởng lão người hãy canh chừng diệt nữ ta!

- Vâng.

Hình bộ trưởng lão bước sang hướng Chương Linh Linh, nói :

- Chương cô nương, người hãy đi theo tôi.

- Trưởng lão cứ yên tâm, ta không bỏ chạy đâu.

- Đây là mệnh lệnh của thúc thúc cô.

- Thôi được.

- Xin tha thứ cho môn hạ vô lễ.

Y giờ tay phải điểm vào huyệt đạo của Chương Linh Linh một cách thần tốc, sau đó xách bổng Chương Linh Linh lên.

Wương Hoa suýt nữa đã chẳng đề nén được cơn sát khí đang bốc lên bùng bùng.

Hắn nghiêng rằng quay người bước ra cổng điện luôn.

Hiển nhiên, giữa Vương Hoa và Chương Thiếu Đường đang đấu trí với nhau. Vương Hoa hiểu rằng cho dù hắn có thể giao Thông Thiên Thần Quân ra được thì Chương Thiếu Đường cũng chẳng tha Chương Linh đâu. bằng không y há chẳng làm bại lộ cơ mật ư?

Vương Hoa ra khỏi đại môn, Điền sư gia nói với Chương Thiếu Đường rằng :

- Đại quan chủ, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, y không đợi chờ Chương Thiếu Đường trả lời gì hết, cất bước đi trước, gương mặt y điểm một nụ cười đắc ý lạnh lạnh.

Hình bộ trưởng lão liền cất bước theo sau.

Chương Thiếu Đường cho rằng y đã thắng hiệp thứ nhất vì dù sao du nữa, y đã bắt chẹt được Vương Hoa phải vâng lời làm theo ý kiến y.

Sự việc có thật khả quan như y đã tưởng chẳng?

Người thông minh thoáng suy nghĩ thì biết ngay không phải như thế đâu.

Sự thắng bại của Chương Thiếu Đường và Vương Hoa đều lệ thuộc trong tay một người, mà người đó chính là Điền sư gia!

Điều thứ nhất, Điền sư gia dụ Vương Hoa đến Thông Thiên quan ắt phải có uẩn khúc gì đây.

Điều thứ hai, rõ ràng Điền sư gia biết Chương Vĩnh Kỳ không có trong tay Vương Hoa, thế mà y chẳng nói sự thật này cho Chương Thiếu Đường biết, ngược lại còn nói rằng Thông Thiên Thần Quân ở trong tay Vương Hoa. Điều này thật quan trọng, đáng nghi ngờ vậy.

Hiển nhiên cả hai người đều lọt vào mưu kế của Điền sư gia.

Chương Thiếu Đường không biết đã đành.

Mà ngay cả Vương Hoa cũng chẳng ngờ luôn.

Dĩ nhiên Điền sư gia có ý đồ gì cũng sẽ phanh phui ngay bây giờ.

Điền sư gia bám sát Vương Hoa bước khỏi đại điện, đồng thời bọn Chương Thiếu Đường cũng phi thân chạy theo luôn.

Bốn bóng người lần lượt ra khỏi tường rào màu đỏ ấy.

Sau khi Vương Hoa ra khỏi Thông Thiên quan, hắn liền phi thân chạy như gió, nhất thời hắn chẳng biết nên chạy về hướng nào đây và phải sử dụng mưu kế gì để ứng phó họ.

Chương Thiếu Đường khẽ hỏi Điền sư gia :

- Điền sư gia!

- Hạ tọa có mặt.

- Có thật hắn đã nói chính hắn đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế.

- Có thể đây chỉ là một mưu kế gì chẳng?

Gương mặt Điền sư gia điểm một nụ cười lạnh lùng nói :

- Không thể được.

- Điền sư gia, tại sao ngươi tự tin như thế?

- Đại quan chủ, Chương cô nương nằm trong tay chúng ta, vả lại bọn ta có tới ba người, người còn sợ hắn chơi trò ma quái gì chẳng?

Chương Thiếu Đường trầm giọng nói :

- Ta cứ mãi nhận thấy rằng có điều gì không ổn.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Đại quan chủ, người khéo lo lắng thế!

Trong khi bọn họ nói chuyện với nhau thì chỉ trong giây lát họ đã chạy xa cả hơn một dặm đường.

Thành linh...

Vương Hoa dừng bước lại, Chương Thiếu Đường và Điền sư gia cũng song song dừng lại luôn. Chương Thiếu Đường lạnh lùng hỏi :

- Vương Hoa, đến nơi chưa?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Chưa tới!

- Thế người dừng lại để làm gì?

- Nghỉ ngơi cái đã.

Câu nói thật nhẹ nhàng.

Chương Thiếu Đường biến sắc, nói :

- Vương Hoa, người chớ chơi trò ma quái gì nha!

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế nào, nghỉ ngơi giây lát cũng không được ư?

- Chẳng cần thiết phải nghỉ ngơi như vậy!

Quả thật Vương Hoa chẳng có kế sách gì thì thoắt được hết, dù sao đi nữa hắn không thể một chọi ba được, đồng thời Chương Linh Linh còn nằm trong tay bọn họ, nếu hắn thoáng có hành động họ sẽ ra tay sát hại Chương Linh Linh trước chứ không sai.

Hắn chỉ kỳ vọng phép lạ xuất hiện, nếu bây giờ có người thứ ba nào đến, hắn thành linh thừa lúc bọn họ bất bị, có lẽ còn chút hy vọng cứu thoát Chương Linh Linh.

Nhưng mà chẳng có một người lạ nào xuất hiện hết.

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Vương Hoa, chẳng phải đã sắp đến nơi rồi sao?

Vương Hoa biến sắc, nói :

- Sao người lại biết sắp đến nơi như thế?

- Người từng nói với ta là chỉ ở gần đầu đây mà.

- Nói cái mả bà người.

Điền sư gia cười lạnh lùng, nói :

- Chúng ta chỉ công bằng giao dịch mà thôi, hà tất phải mắng người như thế?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, một ngày nào đó ta ắt sẽ giết người không sai!

- Không thể được.

- Chúng ta hãy chờ đợi xem sao.

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Chớ nói nhiều lời làm gì, hãy đi ngay đi.

Vương Hoa cảm phần mắt nhìn Điền sư gia một cái, nhủ thầm trong bụng :

- “Điền Kỳ kia, ta ắt phải băm xác ngươi thành muôn mảnh chứ không sai!”

Hắn nghĩ như thế lại phi thân chạy tiếp.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ nát óc để tìm mưu kế đối phó, nhưng mà hắn chẳng sao nghĩ ra... bỗng nhiên hắn đã nghĩ ra một diệu kế.

Bất kể mưu kế này có khả năng cứu thoát Chương Linh Linh chăng, nhưng ít nhất hắn có thể trì hoãn một khoảng thời gian nữa.

Hắn sức nghĩ đến ước hẹn thần bí tại cầu Uyên Ương ấy.

Chương Thiệu Đường lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, thế nào? Tới chưa?

- Chưa tới!

Chương Thiệu Đường biến sắc, nói :

- Rốt cuộc ngươi làm trò ma quái gì thế?

- Ta còn một ước hẹn nữa.

- Ước hẹn ư?

- Đúng thế, trước canh ba ta còn một ước hẹn. Tính theo thời gian ta cần phải dự ước hẹn này trước.

- Cái mả bà ngươi, ngươi định làm trò gì mới được chứ?

- Quyết không phải làm trò đầu.

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Đúng thế, hắn đang làm trò rồi.

Vương Hoa biến sắc nói :

- Ngươi muốn sao bây giờ?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng cái đã.

- Phải nói như thế nào đây?

Đương nhiên Vương Hoa chẳng hiểu tâm lý của Điền sư gia rồi. thành linh Điền sư gia vươn mình nhảy tới hướng Hình Bộ trưởng lão đồng thời tấn công một chiêu nhanh như cắt.

Sự việc này xảy ra quá đột ngột.

Chương Thiệu Đường thoáng ngạc nhiên một cái.

Hình bộ trưởng lão kêu lên một tiếng thảm thiết, máu não phun ra tứ phía, chết ngay lập tức.

Chương Linh Linh nằm trong tay y cũng văng ra luôn.

Điền sư gia tiến tới một bước đỡ lấy Chương Linh Linh ngay.

Sự biến xảy ra thần tốc và bất thành linh.

Chương Thiệu Đường buột miệng kêu lên :

- Điền sư gia, ngươi...

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, người đã trúng kế của ta rồi.

Chương Thiếu Đường mặt mày tái mét.

Vương Hoa cũng lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Suýt nữa không ai dám tin tưởng Diên sư gia lại có thể xuất thủ giết chết Hình bộ trưởng lão như thế được.

Chương Thiếu Đường gằm hét nói :

- Diên sư gia, người dám ư?

Diên sư gia cười nhạt nói :

- Chẳng phải ta đã hành động rồi ư?

Chương Thiếu Đường lạnh lùng nói :

- Khá lắm, Diên sư gia. Đúng ra ta phải nghĩ tới điểm này. Quả nhiên mưu kế của người lợi hại thật. Ta đã trúng đại kế của người.

Diên sư gia cười đắc ý nói :

- Phải, người đi sai một nước cờ.

Chương Thiếu Đường tức tới mồm phun ra khói lửa, nói :

- Diên sư gia, ta biết người có tham vọng. Người nhử ta ra khỏi quan, sau đó ra tay cướp đoạt Chương cô nương, như thế người sẽ được Chương Vĩnh Kỳ.

- Người chỉ đoán trúng một nửa mà thôi.

Chương Thiếu Đường giận run lấy bẫy.

Vương Hoa cũng sức hiểu ra thủ đoạn của Diên sư gia. Y dụ Chương Thiếu Đường ra khỏi quan thì ra vì mục đích này đây.

Quả nhiên Diên sư gia là một con người đa mưu túc kế.

Chương Thiếu Đường gằm hét nói :

- Diên sư gia, người có điều kiện gì? Nói mau.

- Điều kiện ư?

Diên sư gia cười lạnh lùng nói :

- Sao người lại nói như thế? Nhưng, thưa Đại quan chủ, người không ngờ ta đã phản bội ư? Thật sự việc này chẳng mới mọc mầm gần đây đâu, đúng ra người phải phát giác sớm hơn nữa.

- Diên sư gia, người diễn xuất khá đấy.

Diên sư gia khẽ cười nói :

- Chương Thiếu Đường, ta chỉ học lại với người mà thôi. Người diễn tuồng xuất sắc hơn ta nhiều, có phải vậy chăng? Người mưu hại đại ca người, đồng thời hủy luôn Vương Phong, sau đó trở thành Đại quan chủ, thủ đoạn người có ai ngờ được đâu?

Vương Hoa nghe nói giật bắn người lên.

- “Sự việc có biến chuyển, hắn đành lẳng lặng theo dõi sự biến phát triển. Nếu họ tàn sát với nhau chẳng phải là một việc rất có lợi cho mình ư?”

Chương Thiếu Đường nghiêng răng nói :

- Diên sư gia, người hà tất khổ tâm như thế.

- Khổ tâm ư?

- Đúng thế, người vẫn có thể hạ thủ giết hại ta trong nội quan được mà.
- Chương Thiếu Đường, người lắm rồi. Nếu ta muốn xuất thủ thì dễ dàng như trở bàn tay, nhưng mà ta không thể...
- Tại sao thế?
- Chương Thiếu Đường, điều thứ nhất ta không thể giết người tại quan nội là vì làm như thế sẽ tạo nên trường hợp môn nhân vây sát ta tại chỗ. Điều thứ hai là sau lưng người còn hậu thuẫn.
- Hậu thuẫn là ai thế?
- Môn nhân của Huyết Thần giáo.

Vương Hoa nghe nói thế đã phải giật bắn người lên.

Chương Thiếu Đường cũng mặt mày tái mét.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói tiếp :

- Chương Thiếu Đường, môn nhân Huyết Thần giáo đang dòm chừng người tại quan nội và ta đã hiểu rõ điều này nên ta ắt phải dụ người ra ngoài mới được...

Chương Thiếu Đường lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, bây giờ người đã toại nguyện rồi. Nhưng nếu người muốn giết ta sẽ không dễ dàng như người tưởng đâu, chẳng tin người xuất thủ thử xem.

Điền sư gia cười khẩy nói :

- Chương Thiếu Đường, ta chẳng muốn giết người.
- Thế người muốn gì bây giờ?
- Muốn người nói vài lời sự thật.
- Vài lời sự thật?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chẳng phải ta cần nghe vài lời nói này đâu, mà chính là Vương Hoa cần nghe!

Chương Thiếu Đường ngạc nhiên nói :

- Vương Hoa ư?

Vương Hoa nghe Điền sư gia nói thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Điền sư gia cười lạnh lùng, nói :

- Người và ta, cùng Vương Hoa phải có cuộc nói chuyện đường hoàng với nhau.

Y vừa nói vừa quay sang hướng Vương Hoa nói :

- Vương Hoa, người có đồng ý với ta chẳng?

Cho đến bây giờ Vương Hoa vẫn chưa biết Điền sư gia muốn làm trò trống gì hết, phải, hẳn cũng đã hồ đồ luôn.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, giữa chúng ta có gì để đáng nói ư?
- Có chứ!

Điền sư gia chưa nói hết lời, bỗng y tung người nhảy vọt lên, hét lớn :

- Chương Thiếu Đường! Thế nào, người muốn bỏ chạy ư?

Té ra Chương Thiếu Đường nhân dịp họ lo nói chuyện bỗng nhiên lượn mình phi thân bỏ chạy. Điền sư gia vừa dứt tiếng hét thì nhanh như cắt đã phi thân lướt tới chặn đường y lại.

Chương Thiếu Đường gầm thét nói :

- Ta liều mạng với ngươi thôi!

Y vừa gầm hét vừa vung chưởng đánh vào người Điền sư gia mạnh như vũ bão. Điền sư gia giơ tay trái khẽ gạt một cái, gầm hét nói :

- Chương Thiếu Đường, có thật ngươi muốn chết chẳng?

Kêu dừng một tiếng, hai bóng người chớp nhoáng một cái lại tách ra ngay.

Gương mặt Điền sư gia bỗng hiện sát khí, nói giọng lạnh lùng :

- Chương Thiếu Đường, ngươi chó chạy làm gì, ta không giết ngươi đâu... ngoại trừ ngươi không biết điều lợi hại mà thôi.

Chương Thiếu Đường lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn biết điều gì? Thủy Tinh Cầu ư?

Điền sư gia nghe nói thế, cất tiếng cười như điên như cuồng. Tiếng cười này khiến người nghe thấy phải ớn lạnh, sồn tóc gáy chứ không sai.

16. Tiền Nhân Hậu Quả

Vương Hoa bỗng nghe ba tiếng Thủy Tinh Cầu này, bất giác giật bắn người lên. Hắn chưa hề nghe nói quả Thủy Tinh Cầu này là vật thể nào hết.

Hành vi Điền sư gia quả nhiên quái gở thật.

Điền sư gia vẫn cứ cười ha hả như điên như khùng tiếp...

Bỗng Chương Thiếu Đường gầm hét nói :

- Ngươi cười gì thế?

Điền sư gia cất tiếng cười nói :

- Thủy Tinh Cầu ư?

- Ngươi chẳng phải hỏi thăm Thủy Tinh Cầu ư, thế thì ngươi muốn biết điều gì?

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, ngươi nói rằng Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Thông Thiên Thần Quân ư?

Chương Thiếu Đường thoáng ngạc nhiên không trả lời gì hết.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, Chương Thiếu Đường, ta cũng muốn biết việc Thủy Tinh Cầu. Nhưng đây mới là một phần, ngoài ra ta muốn ngươi nói vài lời nữa.

- Thế nào?

- Thứ nhất, ngươi mưu hại Chương Vĩnh Kỳ thật ra chỉ vì quả Thủy Tinh Cầu?

Bỗng nhiên Vương Hoa ngắt lời, hỏi :

- Thủy Tinh Cầu là cái gì thế?

Điền sư gia mỉm cười nói :

- Ngươi hỏi Chương Thiếu Đường thì biết ngay.

Vương Hoa gầm hét hỏi :

- Chương Thiếu Đường, Thủy Tinh Cầu là vật gì thế?
- Báu vật hiếm có trên thế gian này.
- Chỉ vì một quả cầu như thế mà người đã mưu hại đại ca người, đồng thời đã khiến cho phụ mẫu ta hàm oan chết thảm như thế sao?
- Đúng thế!

Cặp mắt Vương Hoa suýt nữa đã nổ ra lửa, nhưng trước mắt hắn chưa tiện vọng động. Vì trước khi chưa biết ý đồ của Điền sư gia thế nào, tình thế vẫn bất lợi đối với mình.

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Chương Thiếu Đường, người quả quyết quả Thủy Tinh Cầu nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ ư?
- Đúng thế.
- Thế thì vấn đề này có liên hệ gì đến Vương Phong chứ?
- Có chứ.
- Người hãy nói can hệ thế nào xem sao?
- Ta không nói.
- Chương Thiếu Đường, người biết điều thì nói ra chứ!
- Ta không nói thì người cũng chẳng làm gì được ta.
- Như vậy sao?
- Đúng thế, người cứ xuất thủ chẳng hề chi.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Ta sẽ có cách làm cho người nói, Chương Thiếu Đường. Họ Điền ta đã đến Thông Thiên quan như thế cũng chính là vì quả Thủy Tinh Cầu này...
- Ta đã sớm biết điều này rồi.
- Ngoại trừ Vương Phong, ngoài ra không một ai biết điều này hết.

Vương Hoa lạnh lùng gầm hét nói :

- Vì gia phụ biết sự việc này nên người đã mưu hại người ư?

Điền sư gia lạnh lùng nói :

- Người cho rằng ta đã mưu hại phụ thân người?
- Đúng vậy, Điền sư gia! Người chớ quên mất điều này, chính tay người cho phụ thân Chương Linh Linh uống thang thuốc ấy. Người và Chương Thiếu Đường đã lập kế hãm hại phụ thân ta.
- Người lầm rồi.
- Lầm ư?
- Đúng thế, người lầm rồi. Nhưng ta khó có thể biện bạch vấn đề này được, nhưng có một sự việc cần phải nói cho người biết.
- Việc gì thế.
- Ta đến Thông Thiên quan chính là do phụ thân người đã đề cử. Vả lại ta với phụ thân người có mối quan hệ thân thích.
- Quan hệ thân thích?

- Đúng thế! Mẫu thân ngươi là thân tỷ tỷ ta.

- Nói sao!

Vương Hoa thất thanh kêu lên một tiếng rất ngạc nhiên.

- Đây là sự thật, mẫu thân ngươi là thân tỷ tỷ ta nhưng rất ít người biết việc này, vì tình cảm giữa ta và tỷ tỷ ta không mấy hòa hợp. Hai tỷ đệ ta từng gây lộn với nhau, ta tin rằng Chương Thiếu Đường cũng biết được điều này.

Vương Hoa nghe nói thế ngẩn người tại chỗ luôn.

Điền sư gia nói tiếp :

- Sư phụ ngươi là Tán Hoa Tiên Nữ phải không?

- Đúng thế.

- Y chết rồi chẳng?

- Đúng vậy.

- Ngươi có biết y chết thế nào chẳng?

- Vì ngươi mà chết.

- Đúng thế, vì ta. Nhưng mà đây là một hiểu lầm, và cũng là nguyên do tại sao ta vào Thông Thiên quan tìm kiếm Thủy Tinh Cầu...

Vương Hoa hoang mang mắt nhìn Điền sư gia.

Điền sư gia cười nhạt nói tiếp :

- Sau khi ta đi vào Thông Thiên quan lập tức tiến hành dò thám xem có thật quả Thủy Tinh Cầu ấy nằm trong tay của Thông Thiên Thần Quân không. Dĩ nhiên hành động của ta đã bị phụ thân ngươi biết hết.

Ta thành thật nói lại với y biết, ta phải lấy cho bằng được Thủy Tinh Cầu mới thôi.

Vì thứ nhất, ta đã hại hai người đàn bà, một người là Hắc Nữ Hiệp. Chương Thiếu Đường, ngươi từng nghe nói hai người này chứ?

Chương Thiếu Đường khẽ gật đầu nói :

- Ta nghe nói hai người này rồi.

Điền sư gia cười nhạt nói tiếp :

- Ta không phủ nhận họ Điền ta là một người đại gian ác. Ta từng yêu Hắc Nữ Hiệp vì ta muốn lấy được một tập kiếm pháp của y.

Sau khi đã chiếm được tập kiếm pháp ấy, lập tức ta rời bỏ y. Ta cũng chẳng biết ta có yêu thương y hay không?

Chẳng bao lâu, ta đã đi vào ma đạo, rồi quen biết Cửu Độc Thần Quân. Lúc bấy giờ ta bắt đầu lừng danh, đồng thời cũng quen biết Tán Hoa Tiên Tử.

Ta tha thiết yêu y.

Tán Hoa Tiên Tử cũng chân thành yêu ta. Từ đó ta bắt đầu phát giác trong đời người, ta đã làm quá nhiều việc sai quấy.

Nhưng những chuỗi ngày đẹp đẽ quá ngắn ngủi. Cửu Độc Thần Quân đã hủy hoại hai ta.

Cửu Độc Thần Quân sử dụng thuốc độc làm cho Tán Hoa Tiên Tử thất tiết trong tay y. Thủ pháp đánh độc của y rất kỳ diệu, y đã khéo nhờ tay ta đưa thuốc cho Tán Hoa Tiên Tử uống, cũng y như trường hợp mượn tay ta đem thuốc độc đưa cho Chương Vĩnh Kỳ uống vậy.

Hôm đó, Tán Hoa Tiên Tử không mấy được khỏe, gặp lúc Cửu Độc Thần Quân đến tìm ta, thế rồi y trao cho ta một gói thuốc để đưa cho Tán Hoa Tiên Tử uống.

Ta chẳng hề sinh nghi gì hết. Sau khi ta cho Tán Hoa Tiên Tử uống xong, Cửu Độc Thần Quân bèn nói với ta rằng có người nào đó đến tìm ta.

Ta không biết đây là quỷ kế của Cửu Độc Thần Quân, thế rồi ta đến ngay địa điểm y nói nhưng chẳng có một người như thế.

Khi trở về thì Tán Hoa Tiên Tử đã thất tiết trong tay của Cửu Độc Thần Quân và y đã nói rằng ta đã tư thông với Cửu Độc Thần Quân hãm hại y.

Y đánh ta, mắng chửi ta, trời ơi, ta biết nói gì đây?

Điền sư gia kể đến đây, hai bên khước mắt bỗng nhỏ xuống hai giọt lệ. Có thể tưởng tượng được nội tâm y bi thương đến dường nào rồi.

Y kìm chế mỗi tình đau thương, xúc động nói tiếp :

- Ta không thể giải thích gì hết, vì chính ta giao thuốc cho y uống, đồng thời lại rời khỏi y ngay lúc đó. Y cho rằng như thế chẳng phải tư thông với Cửu Độc Thần Quân thì là thế nào nữa?

Từ đó y không gặp ta nữa.

Ta thương tâm khổ não, thế rồi ta phải tìm Cửu Độc Thần Quân để trả thù. Cuối cùng ta tìm gặp y nhưng võ công của ta thua kém y cả một trời một vực. Nếu lúc đó chẳng nhờ U Linh Nữ, một nhân vật cực kỳ thần bí xuất hiện thì mạng sống của Điền Kỳ này đã mất từ lâu.

Vương Hoa thắc mắc hỏi :

- U Linh Nữ là ai thế?

- Ta không biết, cả thiên hạ này cũng không ai biết hết. Người võ lâm chỉ biết có một con người thần bí như thế tồn tại mà thôi, võ công của y đã xuất phạm nhập thánh.

Sau khi y đã cứu sống, ta quyết định tái học nghệ tái phục thù. Thế rồi ta ba được một tin tức rằng Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Thông Thiên quan Quan chủ.

Thủy Tinh Cầu không phải là võ công bí kíp, nhưng ai đã lấy được quả Thủy Tinh Cầu thì có thể đến thủy tinh lâu là trú xứ của Thủy Tinh mỹ nhân.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Thủy Tinh mỹ nhân là ai thế?

- "Một tuyệt đại kỳ nữ! Hai mươi năm trước y từng xuất hiện một lần, kỳ xuất hiện lần đó đã làm náo động cả chốn giang hồ. Sắc đẹp của y vô song, võ công thì cực kỳ cao siêu. Lúc đó y mới mười sáu tuổi nhưng võ công của y cao siêu đến nỗi Võ lâm Tam lão liên thủ mà chẳng tiếp được một chiêu của y.

Nhưng y đã xuất hiện như gió thoảng mây bay, chỉ thoáng hiện thân thì mất tích luôn. Lưu lại cho mọi người một ký ức và hoài niệm thôi.

Có người đồn đại rằng y đã không còn tại thế. Đương nhiên không ai biết chắc y còn sống hay là đã mất rồi. Kể đó một năm sau, sự việc Thủy Tinh Cầu mới lưu truyền ở chốn giang hồ này.

Quả Thủy Tinh Cầu này có một diệu dụng thần kỳ, chẳng những trị bách độc được và có thể chống lạnh, cũng có thể xuống nước không ướt luôn. Bất kể người bị thương trầm trọng thể nào đi nữa, chỉ cần có quả Thủy Tinh Cầu trong mình thì chẳng hề chi ngay. Và diệu dụng của nó là có thể biết trước họa phúc hung kiết của chính mình nữa.

Lúc ấy, ở chốn giang hồ đã xuất hiện một người bịt mặt thần bí. Y đã sử dụng quả Thủy Tinh Cầu cứu sống biết bao nhiêu nhân vật võ lâm.

Vì thế, Thủy Tinh Cầu nổi tiếng luôn từ ấy.

Biết bao nhiêu nhân vật võ lâm đang thám thính người bịt mặt thần bí ấy.

Số nhân vật võ lâm này phần thì muốn được diện kiến diện mục người thần bí này, đương nhiên phần thì muốn đoạt được Thủy Tinh Cầu đó rồi.

Nhưng mấy năm về sau người bịt mặt thần bí ấy không xuất hiện giang hồ nữa, đồng thời Thủy Tinh Cầu cũng tuyệt bóng luôn.

Sau đó, bỗng nhiên có một thiếu nữ thần bí xuất hiện. Thiếu nữ ấy đã công khai tìm kiếm quả Thủy Tinh Cầu đó và nói với người giang hồ rằng, bất cứ có ai biết được tung tích của quả Thủy Tinh Cầu, y sẽ biếu cho một vạn lạng hoàng kim, đồng thời y cũng nói rằng người có quả Thủy Tinh Cầu sẽ được toàn bộ võ học của Thủy Tinh mỹ nhân.

Nhưng vài năm sau thiếu nữ ấy cũng mất tích luôn.

Kể đó tổ chức Thông Thiên quan đã xuất hiện ở võ lâm.

Võ công của Thông Thiên Thần Quân gây chấn động giang hồ, không một ai biết xuất thân, lai lịch của y hết.

Có người đồn đại rằng y là chủ nhân lấy được quả Thủy Tinh Cầu, và cũng là người bịt mặt thần bí ấy.

Đương nhiên cũng có thể như thế, tại vì Thông Thiên Thần Quân Chương Vĩnh Kỳ dám tự xưng là Thông Thiên Thần Quân, đương nhiên y phải có gì phi thường rồi, nếu không y há dám tự phụ hai chữ Thông Thiên ư?

Thời ấy trùng lúc U Linh Nữ cứu sống ta, sau khi nghe nói tin tức này thì ta nảy ra ý muốn tìm kiếm quả Thủy Tinh Cầu đó.

Ngẫu nhiên gặp lại Vương Phong và được y đề cử ta vào Thông Thiên quan nhậm chức sư gia, đổi tên là Điền Nông.

Vương Phong cũng biết ta cải danh, y cho rằng như thế cũng tốt, quá khứ hãy để cho nó qua luôn, tất cả hãy làm lại từ đầu cũng được thôi.

Ta vào Thông Thiên quan được hai năm, bỗng nhiên Chương Thiếu Đường trở về. ta chẳng hiểu tại sao y thành linh quay trở về như thế.

Lúc đó hai anh em họ cư xử với nhau rất hòa thuận, y rất được Chương Vĩnh Kỳ trọng dụng.

Nhưng chẳng bao lâu, thành linh Chương Vĩnh Kỳ mắc chứng bệnh đau não.

Dĩ nhiên sự việc này xảy ra hơi lạ lùng, có người nói rằng Đông Hải Thiết Dao Tiều Chủ có loại thuốc trị chứng bệnh này được, thế rồi Chương Thiếu Đường phái phụ thân người đi lấy thuốc.

Về sau ta phát hiện bên trong có điều gì khác lạ, chính phụ thân người biết được một bí mật quan trọng nào đó, hoặc là chỉ biết chút ít manh mối mà thôi, thế rồi Chương Thiếu Đường mới phái phụ thân người đi xin thuốc, mục đích y muốn diệt trừ phụ thân người”.

Vương Hoa không chịu đựng được, đã cất tiếng hỏi :

- Bí mật gì thế?
- Trước mắt, ta vẫn chưa biết điều này, nhưng có một điều là không thể phủ nhận trên đường về, phụ thân người đã mua một nữ nô thật, nhưng nữ nô này là ai? Có lẽ Chương Thiếu Đường biết rõ vì Chương Thiếu Đường đã buộc phụ thân người phải mua vị nữ nô này mới xong.
- Tại sao thế?
- Có lẽ nữ nô ấy chính là người quen của phụ thân người, hoặc giả nữ nô ấy là một nữ nhân thần bí. Chính phụ thân người đã nói lại cho ta nghe khi ông sắp chết, y nói như thế!
- Phải rồi, nữ nhân ấy là Tiểu Yến.
- Nữ nô ấy tên là Tiểu Yến ư?

- "Đúng thế, y tên là Tiểu Yến, chắc Chương Thiếu Đường ắt nhờ vả bàn tay nữ nô ấy tráo thang thuốc đó mà phụ thân ngươi chẳng hề hay biết gì hết. Sau đó, do ta đích thân cho Chương Vĩnh Kỳ uống thang thuốc ấy. Như thế không một ai nghi ngờ y.

Nhưng Chương Thiếu Đường không ngờ điểm này. Y không hề đến Đông Hải hỏi thăm Thiết Dao Tiểu Chủ, mà y chỉ ra khỏi quan vài ba ngày rồi quay trở về. Chương Thiếu Đường, người không ngờ chứ, lúc đó ta âm thầm theo dõi người.

Từ đó ta chứng minh được chính người lấy mưu hại Vương Phong, thế rồi ta luôn luôn âm thầm theo dõi người, phát giác người vào khoảng mười ngày hoặc nửa tháng ắt phải ra khỏi quan một lần, cách một hai hôm nay mới trở về.

Kể đó, môn nhân Huyết Thần giáo đã bí mật xuất hiện trong Thông Thiên quan.

Thế rồi ta đã biết bọn người vì quả Thủy Tinh Cầu mà đã mưu hại Chương Vĩnh Kỳ và Vương Phong".

17. Diệt Thù

Điền sư gia nói đến đây, lướt mắt sang Vương Hoa hỏi :

- Sau khi người vào Thông Thiên quan, chẳng phải có một người đã ẩn núp trong bóng tối nghe Chương Thiếu Đường nói chuyện với môn nhân của Huyết Thần giáo ư?

- Người bịt mặt đó chính là người?

- "Đúng thế, chính là ta đây. Nếu không ta há có thể biến mất nhanh như vậy được ư? Đồng thời làm thế nào lại biết người đã ẩn mình vào phòng ta?

Sau khi Thông Thiên quan Quan chủ mất tích, ta từng cho rằng chính người đánh cướp y. Về sau ta mới biết không phải là người, nhưng Chương Thiếu Đường đã ra lệnh giam giữ Chương cô nương. Nếu người không đến Thông Thiên quan, y sẽ giết chết Chương Linh Linh chứ không sai.

Đây chính là toàn bộ diễn biến mà ta đã đến Thông Thiên quan và dùng kế lừa gạt Chương Thiếu Đường ra khỏi Thông Thiên quan, bằng không ở trong Thông Thiên quan chúng ta không xuất thủ được. Ta đã chạy xa cả một đoạn đường như thế chính là để chú ý xem có người theo dõi hay chăng?"

Điền sư gia nói đến đây thì hết.

Té ra Điền sư gia đang giúp đỡ hần mà thôi.

Vương Hoa nghe kể hết, bất giác cảm động nhỏ xuống hai hàng lệ sấm hối, nói :

- Ta đã hiểu lầm cậu.

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Chỉ cần người hiểu là đủ lắm rồi!

Vương Hoa hỏi :

- Chính Chương Thiếu Đường vì quả Thủy Tinh Cầu mà đã hãm hại Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế!

- Không đúng!

- Có gì chẳng đúng ư?

- Nếu quả thật Chương Vĩnh Kỳ có quả Thủy Tinh Cầu ấy thì cũng chẳng sợ độc rồi.

- Ta chẳng hiểu gì hết.

- Sự việc rất dễ hiểu thôi, nếu quả Thủy Tinh Cầu nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ thì đương nhiên y sẽ biết tự dùng Thủy Tinh Cầu trị thương trừ độc thôi. Làm như thế thì ai cũng có thể biết chắc y có Thủy Tinh Cầu rồi.

Vương Hoa chợt sáng tỏ điều này, nói :

- Ta hiểu rồi, nhưng mà Chương Vĩnh Kỳ không dùng Thủy Tinh Cầu trị độc, chứng tỏ rằng Thủy Tinh Cầu không có trong tay của y rồi.

- Cũng chưa hoàn toàn như thế!

- Tại sao thế?

Diền sư gia cười nhạt nói :

- Chương Vĩnh Kỳ chẳng diên khùng đâu. Y đã biết Thủy Tinh Cầu quan trọng đến thế, vả lại người hạ thủ chỉ vì muốn đoạt lấy Thủy Tinh Cầu, y há chịu giao ra Thủy Tinh Cầu ư?

- Chẳng lẽ y đành chịu chết sao?

Diền sư gia cười nhạt nói :

- Con người vốn có lương tri, nếu quả thật Thủy Tinh Cầu nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ, vì vô lâm, vì vô số sinh mạng, y sẵn sàng dùng sanh mạng giữ gìn quả Thủy Tinh Cầu ấy. Vả lại nếu đánh mất Thủy Tinh Cầu thì y há chẳng chết sớm hơn nửa tháng?

- Đúng thế, nhưng có thật quả Thủy Tinh Cầu ấy nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ chẳng?

- Theo ta phán đoán thì không có, nhưng Chương Thiếu Đường thì khẳng định quả Thủy Tinh Cầu ấy nằm trong tay của Chương Vĩnh Kỳ.

Vương Hoa khẽ gật đầu một cái, bây giờ hẳn đã hiểu rõ mọi việc, tất cả sự việc do Thủy Tinh Cầu ấy mà gây nên.

Bấy giờ...

Diền sư gia giao Chương Linh Linh cho Vương Hoa nói :

- Bây giờ ta giao y cho người, hãy cố gắng chăm sóc và thương yêu y. Mỗi chân tình của thiếu nữ ở trong thiên hạ này là khả quý nhất. Y tha thiết yêu người, chớ phụ tình y nha.

- Diền sư gia... ồ, không thưa cậu. Cháu sẽ hết sức cẩn thận chăm sóc y.

Vương Hoa đỡ lấy Chương Linh Linh trong lòng xúc động vô cùng.

Diền sư gia quay sang hướng Chương Thiếu Đường lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, ta có một việc muốn hỏi người nữa.

- Xin cứ nói.

- Người là môn nhân của Huyết Thần giáo ư? Qua sự theo dõi và nhận xét của ta thì người không phải là môn nhân của Huyết Thần giáo. Họ đã uy hiếp người bằng những gì thế?

- Ta không nói.

- Chương Thiếu Đường, Chương Vĩnh Kỳ là ca ca ruột thịt của người, tại sao người phải hại y như thế?

- Ta...

- Chương Thiếu Đường, sao người lại có lòng dạ làm được việc cốt nhục tương tàn như thế? Chương Thiếu Đường, tại sao thế?

Chương Thiếu Đường toàn thân run lẩy bẩy.

Ánh mắt y ẩn hiện màu sắc bi ai, nhưng chỉ thoáng hiện trong tíc tắc mà thôi, y nghiêng rằng nói :

- Chẳng tại sao hết.

Diền sư gia nói tiếp :

- Chương Thiếu Đường, tại sao người không nói sự thật ra chứ? Người sợ rồi chẳng?

- Ta chẳng sợ gì hết, cũng chẳng có gì để nói cả.
- Trước mọi việc sắp xảy ra, Vương Phong biết âm mưu của bọn người chẳng?
- Không biết!
- Thế tại sao người lại giết chết y?

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Chẳng phải ta muốn giết y mà chỉ là một trường hợp ngẫu nhiên thôi!
- Ngẫu nhiên ư?
- Đúng thế!
- Tại sao vậy?
- Tiểu Yến!
- Thân phận thật sự của Tiểu Yến như thế nào?
- Một người đàn bà...
- Phí lời vô ích, chẳng lẽ Tiểu yến lại là một người đàn ông được sao?
- Người chỉ cần biết Tiểu yến là một người đàn bà thì đủ rồi, ngoài ra không cần biết gì thêm nữa.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Hiện giờ Tiểu yến ở đâu?
- Không biết.
- Có ai biết lai lịch của y là gì chẳng?
- Không biết.
- Nữ nô Phiến Tử biết lai lịch của y chẳng?
- Phải, có lẽ y biết.

Vương Hoa lạnh lùng gầm hét nói :

- Chương Thiếu Đường, người muốn nói người đàn bà Tiểu yến này đã hãm hại phụ thân ta?
- Có lẽ như thế!
- Nhưng mà sự thật thì phụ thân ta chết trong tay của bọn người.
- Ta chỉ một phần thôi.
- Một phần ư?
- Ta chỉ nói bấy nhiêu cho người nghe thôi.
- Tại sao người quyết liệt trừ phụ thân ta như thế?

Không thể phụng cáo.

- Người không nói thật ư?
- Đúng thế, chẳng có gì phải nói cả.
- Chương Thiếu Đường, ta sẽ giết người không sai.

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Ta chẳng quan tâm điều này.

Điền sư gia cười lạnh lùng nói :

- Chương Thiếu Đường, ta hỏi ngươi một việc nữa. Tổng đường Huyết Thần giáo ở tại đâu?

- Không biết.

Bấy giờ Vương Hoa không chịu nổi nữa, hấn gơ tay giải huyết cho Chương Linh Linh, sau đó lượn mình nhảy tới chỗ Chương Thiếu Đường luôn.

Hắn thò tay vào ngực lấy hai thanh tiểu thiết bồng ra, đồng thời uốn tròn một trong hai thanh tiểu thiết bồng thành một chiếc vòng sắt lớn, gài hết nói :

- Chương Thiếu Đường, ngươi có nói chẳng?

Chương Thiếu Đường cười lạnh lùng nói :

- Chẳng có gì phải nói hết, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết rằng sự việc xảy ra chẳng đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu.

- Ta chỉ cần biết tại sao ngươi đã sát hại phụ mẫu ta?

- Chẳng có tại sao hết.

- Chương Thiếu Đường, ta phải giết ngươi...

Vương Hoa vừa dứt lời, kêu sột một tiếng, hắn đã vung chiếc thiết bồng tấn công tới một chiêu.

“Keng” một tiếng, Chương Thiếu Đường rút kiếm ra khỏi bao, phản công thật thần tốc.

Đương nhiên Chương Thiếu Đường biết tình hình trước mắt rất bất lợi với y, nên y đã liều mạng công ra một kiếm mãnh liệt vô cùng.

Vương Hoa hét to một tiếng, tấn công ba chiêu liên tiếp nhanh nhẹn kinh người hết sức.

Tức thì hai bên diễn ra một màn ác chiến quyết liệt vô cùng. Chương Linh Linh chăm chăm nhìn hiện trường, chẳng biết việc gì đã xảy ra như thế.

Y đưa mắt nhìn Điền sư gia, hỏi :

- Điền sư gia, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Ngươi muốn biết việc đã xảy ra thế nào ư?

- Phải, Điền sư gia, ngươi cứ nói đi.

- Được, ta sẽ nói đầu đuôi câu chuyện cho ngươi nghe...

Thế rồi Điền sư gia mang mọi việc xảy ra kể lại rất tỉ mỉ cho Chương Linh Linh nghe.

Thình lình...

Một tiếng kêu thảm rạch xé hư không vang tới, hai người quay sang đầu trường chỉ thấy Chương Thiếu Đường loạng choạng thụt lùi ra sau vài bước rồi té ngã xuống luôn.

Chiếc vòng sắt cắm sâu vào giữa ngực của Chương Thiếu Đường, máu tươi chảy ra tua tủa.

Chương Linh Linh buột miệng kêu lên hoảng hốt :

- Thúc thúc...

Y nhảy tới hướng Chương Thiếu Đường nhanh như cắt.

Giây phút biến hiện này là cá tính lương thiện tự nhiên của con người, bất luận Chương Thiếu Đường là một con người tội lỗi tày trời đến đâu đi nữa, y vẫn cho rằng đây là người thân thích của y.

Vương Hoa ngăn người bất động đứng tại chỗ.

Chương Linh Linh đã nhảy tới nằm gọn trong lòng Chương Thiếu Đường.

Hai bên khoe mắt của Chương Thiếu Đường bỗng rơi xuống hai dòng lệ. Y há hốc mồm ra nói chẳng nên lời nào hết.

- Thúc thúc, tại sao... người phải hại phụ thân diệt nữ như thế?

- Linh... nhi...

- Thúc thúc...

- Thúc thúc... sai lầm rồi... Linh nhi, thúc thúc... bị uy hiếp, thúc thúc... không thể... chẳng... làm như..., chính ả... bảo... thúc thúc...

Chương Thiếu Đường nói tới đây thì nghiêng đầu sang một bên tắt thở luôn!

Một người mang tội ác cả đời này cuối cùng đã kết thúc như thế.

Nhưng lời nói lúc y sắp chết trông có vẻ trầm trọng bị thương làm sao. Y đã bị uy hiếp, tại sao y lại bị uy hiếp như thế?

Đây là một âm mưu, nhưng âm mưu nhiều chẳng phải đơn giản.

Chương Linh Linh gào hét :

- Thúc thúc... thúc thúc...

Điền sư gia nói :

- Chương cô nương, y đáng chết lắm.

Chương Linh Linh từ từ ngược đầu lên nói :

- Vâng, người đáng chết... tại sao người lại hãm hại phụ thân ta như thế chứ?

Vương Hoa cúi người xuống, nhặt lại chiếc vòng sắt, lau sạch vết máu nói :

- Chương Thiếu Đường tuy chết rồi nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc...

- Phải...

Điền sư gia tiếp lời nói :

- Sự việc chưa kết thúc!

Vương Hoa đưa mắt nhìn Chương Linh Linh, khẽ gọi :

- Linh Linh...

- Vương Hoa...

Y xúc động nhảy tới, ngã vào lòng Vương Hoa cất tiếng khóc nức nở.

Điền sư gia lặng lẽ cúi đầu xuống.

Vương Hoa ôm choàng lấy y, buồn bã hỏi :

- Linh Linh tha thứ ta nha?

- Vương Hoa, ta... yêu người...

- Linh Linh...

Hắn đã hôn lên má phần Chương Linh Linh thật lâu và thật nồng nàn. Những bất hạnh, đau khổ và đợi chờ đã được đền bù trong cái hôn ngọt ngào này.

Họ tha thiết thương yêu nhau từ trước kia cho đến bây giờ.

Y hạnh phúc rồi, quả thật giây phút này là như thế.

18. Lão Nhân Lùn Thấp

Chương Linh Linh khẽ ngược đầu lên nhìn hắn, nói :

- Vương Hoa, người yêu ta chẳng?
- Yêu!
- Chẳng giận ta đánh người chứ?
- Không.
- Vương Hoa, còn phụ thân ta đâu?

Vương Hoa giật mình nói :

- Ta chẳng có cướp phụ thân người đi đâu hết.
- A?

Diên sư gia nói :

- Chương cô nương, quả thật Vương Hoa không đánh cướp phụ thân người.

Chương Linh Linh nói :

- Thế thì ai đã đánh cướp phụ thân ta?
- Không biết.

Chương Linh Linh giật mình kinh hãi.

Diên sư gia nói :

- Sát Nhân đội, Huyết Thần giáo và Vương Hoa không có đánh cướp phụ thân người. Rốt cuộc ai đã cướp mất phụ thân người thì bọn ta cũng chẳng biết rồi.

Vương Hoa nói :

- Bất cứ giá nào ta quyết phải tìm cho ra để biết khởi nguyên của mọi sự việc.

Diên sư gia trầm giọng nói :

- Đúng thế, chúng ta ắt phải tìm cho ra phụ thân người, vì phụ thân người biết rất nhiều sự việc, thậm chí có lẽ can hệ tới trận tai kiếp của võ lâm.
- Có thể nào người đánh cướp y sẽ giết chết y không?
- Không bao giờ, một trăm phần trăm không thể giết y được.
- Có thật phụ thân ta có quả Thủy Tinh Cầu thần kỳ ấy chẳng?
- Chỉ có chính phụ thân người mới giải đáp điều này được.

Vương Hoa sực nghĩ ra một việc, hỏi :

- Linh Linh, ta có một điều rất quan trọng cần hỏi người...
- Điều gì thế?
- Người còn người tỷ tỷ nào nữa chẳng?
- Tỷ tỷ?
- Đúng thế, tỷ tỷ hay là muội muội gì đó?
- Không có!
- Không có ư?

- Đúng thế, từ lúc ta có ký ức thì ta đã sống với phụ thân cho đến nay và chưa từng nghe nói ta có người tỷ muội nào hết.

- Người có hỏi thăm phụ thân người bao giờ chẳng?

- Có hỏi thăm, nhưng người nói ta chẳng có tỷ muội nào hết.

- Còn mẫu thân người thì sao?

- Mẫu thân ta?

- Đúng thế, mẫu thân người thì nói thế nào?

- Mẫu thân ta chết rồi.

- Chết rồi, chết lúc nào thế?

- Không biết, có lẽ lúc ta còn bé. Ta chưa từng trông thấy mẫu thân bao giờ hết.

Theo phụ thân nói lại, mẫu thân ta mắc bệnh mà chết.

- Mắc bệnh? Bệnh gì thế?

- Thế thì ta chẳng rõ rồi.

Đối với sự kiện này Vương Hoa lấy làm thắc mắc và hoài nghi vô cùng. Sự việc mẫu thân Chương Linh Linh mắc bệnh mà chết, hình như không thể như thế được.

Đương nhiên sự việc không đơn giản như thế, mẫu thân y quyết không thể chết vì mắc bệnh được, bên trong ắt phải có bí mật uẩn khúc gì đây.

Đồng thời muốn giải đáp sự việc này cũng chỉ có mỗi một mình Chương Vĩnh Kỳ rồi.

Chương Linh Linh mắt nhìn Vương Hoa đang ngẩn người mất hồn, lấy làm thắc mắc hỏi :

- Vương ca, người hỏi việc này để làm gì thế?

- Vì ta phát hiện một sự việc hết sức quái lạ.

- Sự việc quái lạ?

- Đúng thế.

- Sự việc quái lạ thế nào?

- Ta trông thấy một thiếu nữ, dung mạo của y giống người chẳng khác chút nào hết.

- Thật ư?

- Đúng vậy, dung mạo người ấy giống y trang với người, y tên là Thanh Thanh!

- Thanh Thanh?

- Có nghe phụ thân người đề cập đến cái tên này chẳng?

- Không có!

Điền sư gia hỏi :

- Việc này đã xảy ra lúc nào thế?

- Hôm nay, trước khi cháu đi vào Thông Thiên quan.

- Dung mạo y giống hệt với Chương cô nương?

- Vâng, y như một cặp chị em sanh đôi.

Điền sư gia cau mày nói :

- Quả nhiên đây là một việc rất lạ lùng, dĩ nhiên quá khứ của Chương quan chủ không một ai biết hết, nhưng mong rằng ta sẽ có dịp được gặp ả.

Vương Hoa nói :

- Lần sau gặp lại ả, ta ắt sẽ hỏi cho ra lẽ mới xong.

Diên sư gia khẽ gật đầu, nói :

- Sự việc này chưa kết thúc, ta và Chương cô nương ắt phải trở về Thông Thiên quan, một mặt phái người do thám tung tích của Chương quan chủ, đồng thời không thể vì thế mà hủy bỏ Thông Thiên quan được.

Y dừng lại giây lát, nói tiếp :

- Sự việc Chương Thiếu Đường bị uy hiếp chẳng phải đơn giản, mặt khác nếu người của Huyết Thần giáo biết Chương Thiếu Đường đã chết có lẽ họ sẽ làm nên những việc bất lợi đối với Thông Thiên quan. Chúng ta ắt phải trở về và có một sự bố trí, để đối phó với Huyết Thần giáo. Vương Hoa mong người hãy tự bảo trọng.

- Cháu sẽ hết sức thận trọng.

- Việc của Tán Hoa Tiên Tử sư phụ cháu, cậu sẽ truy tầm tung tích Cửu Độc Thần Quân. Có việc chi chúng ta hãy liên lạc với nhau tức khắc.

- Vâng!

- Chương cô nương, từ bây giờ người là nhất quan chi chủ vậy, thôi chúng ta phải lên đường ngay.

Chương Linh Linh lẳng lặng gật đầu, đưa mắt nhìn Vương Hoa nói :

- Vương ca...

Chương Linh Linh chưa nói gì hết thì nước mắt chảy ròng ròng xuống, hình như y có muôn ngàn lời nói nhưng chẳng biết nói sao đây. Một đôi tình nhân tương ngộ chẳng được bao lâu, bây giờ sắp sửa buồn bã từ biệt, sao chẳng khiến y u oán, đau buồn chứ!

Vương Hoa suýt nữa cũng phải bi ai nhỏ lệ.

Hắn nghiêng răng nói :

- Linh Linh, người hãy về quan đi!

- Được... nhưng Vương ca có trở lại thăm muội chứ?

- Chắc chắn ngu ca sẽ trở lại rồi, ngu ca yêu muội.

- Muội sẽ chờ Vương ca cả một đời này...

Dứt lời, y quay người chạy thật nhanh.

Vương Hoa sực nghĩ ra điều gì, nói :

- Thưa cậu, cháu muốn ủy thác người một việc.

- Việc gì thế?

- Cậu còn nhớ Vương Bán Tiên không?

- Nhớ chứ!

- Lão vẫn còn bị nhốt trong bí lao, cậu nên cứu lão thoát khỏi nơi đó.

- Được, ta nhớ việc này rồi. nhưng Vương Bán Tiên ở lại bí lao ắt phải có nguyên nhân...

(thiếu 2 trang) Vương Hoa trở mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một lão nhân lùn thấp té phục trên đất, hai tay ôm vào bụng kêu đau inh ỏi, cách chỗ hắn đang đứng độ khoảng một trượng.

Vương Hoa cũng nhận thấy rằng mình sơ ý quá thể, nếu chẳng phải vì mình đang suy nghĩ những vấn đề phức tạp vớ vẩn ấy thì làm gì xảy ra chuyện như thế?

Hắn vội vàng bước tới nói :

- Thưa lão bá... cháu đau đầu...
- Người... ôi cha mẹ ơi... đau quá...
- Để cháu xem đau ở đâu...

Hắn cúi người xuống, lão nhân lùn thấp ấy vẫn co quắp người lại, hai tay ôm vào bụng. Vương Hoa từ từ đỡ lão ngồi dậy...

Lão nhân lùn thấp tròn xoe đôi mắt ngắm nhìn Vương Hoa nói :

- Tiểu tử... người... mù rồi sao?
- Vâng, văn bối thật quấy.
- Mả bà người đang suy nghĩ vớ vẩn gì thế?
- Vâng... vâng... lần sau văn bối sẽ cẩn thận hơn.
- Mả bà người chớ có nói lời châm biếm được chứ? Chỉ đúng một lần này đã tiêu cả nửa mạng già này rồi... lần sau đúng thêm cái nữa há chẳng lấy mất mạng già này sao?
- Vâng... vâng...
- Người... đang đi dự ước hẹn chăng?

Vương Hoa giật bắn người lên, nói :

- Sao... lão bá biết?
- Trông dáng vẻ hấp tấp của người thì biết ngay, chắc đối phương là nữ nhân chứ gì?
- Văn bối chẳng biết...
- Người không biết ư... ôi cha... cái bụng ta vẫn còn đau...
- Thưa lão tiền bối, người hãy nằm xuống để văn bối xoa bóp...
- Được...

Lão nhân lại nằm xuống lần nữa. Vương Hoa nhẹ tay xoa bóp trên bụng lão, giây lát sau, lão nhân lùn thấp ấy mới nói :

- Hết đau rồi, hết đau rồi.

Vương Hoa áy náy nói :

- Quả thật văn bối đã vô ý, xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Lão nhân lùn thấp ngồi dậy, đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa một hồi lâu, bỗng kêu lên một tiếng ngạc nhiên nói :

- Tiểu tử, chính là người ư!

Vương Hoa nghe nói, giật bắn người lên, nói :

- Lão tiền bối đã từng gặp văn bối ư?
- Đúng thế!
- Sao văn bối không nhớ ra lão bá?
- Tiểu tử, người chưa gặp ta bao giờ, làm thế nào nhớ ra lão chứ?
- Ồ... thế thì...

- Ta từng gặp người, hình như ở Thông Thiên quan... lúc đó người đeo một cái mặt nạ da người... bày một cái bàn ra xem bói...

- Thế lão...

- Ta đã lên nhìn thấy người. Ta tưởng rằng tiểu tử người vào trong Thông Thiên quan ắt không thể ra được nữa... võ công người chắc khá lắm thì phải?

- Tạm được thôi.

Lão nhân lùn thấp giơ tay vỗ vào đùi kêu cái bốp, nói :

- Khá lắm, khá lắm!

Vương Hoa giật mình lần nữa, nói :

- Cái gì mà khá lắm!

- Chẳng lẽ người chẳng biết cái gì khá sao?

Câu nói này buồn cười thật!

Vương Hoa ngăn người giấy lát, nói :

- Tiền bối chẳng nói làm sao vẫn bói biết được?

Lão nhân lùn thấp cười lạnh lùng nói :

- Phải, phải! Ta chẳng nói thì người làm sao biết được? nhưng sự việc này quan trọng lắm, nếu như... hí hí...

- Nếu như thế nào?

- Nếu như người hứa giữ bí mật thì ta sẽ thương lượng với người.

- Được, ta sẽ giữ bí mật.

19. Lời Nói Kinh Người

Lão nhân lùn thấp lắc đầu nói :

- Không được, ta vẫn chưa tin tưởng người.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Thế thì tiền bối bảo vẫn bói phải làm sao tiền bối mới tin tưởng đây?

- Mang tánh mạng người ra bảo chứng.

- Thế nào? Tiền bối nói sao?

Vương Hoa kinh ngạc kêu lên một tiếng, mình và lão nhân lùn thấp này chẳng hề quen biết gì hết, tại sao lão bảo mình mang sinh mạng ra bảo chứng để giữ bí mật cho lão.

Lão nhân lùn thấp trịnh trọng nói :

- Ta muốn người mang tánh mạng người ra bảo chứng giữ bí mật cho ta.

- Bí mật gì mà quan trọng đến thế?

- Người có bằng lòng không thì nói?

Vương Hoa bất giác ngăn người tại chỗ, đương nhiên đây là một việc hãn khó có thể thực hành được, hãn và lão nhân lùn thấp ấy chẳng hề quen biết gì hết, dĩ nhiên không thể tin tưởng lão được. Muốn một lão có âm mưu gì đó, mình há chẳng lọt vào cạm bẫy khó thoát thân ư?

Vương Hoa suy nghĩ đến đây, bất giác hỏi :

- Xin hỏi tôn tánh đại danh tiền bối thế nào?

- Thế nào, người không tin tưởng ta chẳng?

- Vâng, vẫn bối không thể tin tiền bối được.

- Người không dám dùng tánh mạng ra bảo chứng giữ bí mật ư?

- Vâng, tại hạ xin cáo từ vậy.

Dứt lời, hắn đứng thẳng người lên, toan tung mình chạy đi. Bỗng lão nhân lùn thấp gọi lớn tiếng :

- Hãy khoan đi đã.

Vương Hoa bất giác dừng bước lại, hỏi :

- Còn việc gì nữa chẳng?

- Người bỏ đi thật sao?

- Vâng, ta đã không dám dùng sanh mạng bảo chứng giữ bí mật cho lão, lưu lại làm gì nữa, đành phải từ giả lão thôi.

- Không được, người không thể bỏ đi được, vì sự việc này rất quan trọng với người, người quyết phải biết sự việc này mới xong, có can hệ tới Chương Vĩnh Kỳ...

- Nói sao?

Vương Hoa đã buột miệng kêu lên hoảng hốt, hắn nói giọng hốt h hãi :

- Tiền bối... nói việc này liên hệ tới Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế.

- Tiền bối muốn sao bây giờ?

- Người bằng lòng dùng sanh mạng bảo chứng bí mật với ta thì ta sẽ phụng cáo cho người biết, bằng không đành chịu vậy.

Vương Hoa bắt đầu động lòng rồi. Thoạt đầu lão nhân lùn thấp có can hệ tới Chương Vĩnh Kỳ Quan chủ Thông Thiên quan quả thật sự việc này không tầm thường rồi.

Vương Hoa hãi hùng hỏi :

- Tiền bối biết tung tích Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Tạm thời chưa tiết lộ được!

Vương Hoa ngẩn người giây lát, sau đó hỏi :

- Ngoại trừ văn bối dùng sanh mạng bản thân bảo chứng với tiền bối?

- Đúng thế!

- Vấn đề của tiền bối muốn nói có can hệ tới Chương Vĩnh Kỳ?

- Đúng vậy.

- Được, văn bối bằng lòng như thế.

- Mang tánh mạng người bảo chứng với ta chẳng?

- Đúng thế.

- Muôn một người tiết lộ bí mật này thì...

- Tại hạ dùng tánh mạng bảo đảm.

- Không hối hận chứ?

- Hối hận ư? Vương Hoa rùng mình ớn lạnh tóc gáy nói tiếp.

- Đương nhiên không.

- Được... nhưng muốn một người tiết lộ bí mật, ta phải giết người... như thế không được, võ công ta không bằng người, làm thế nào ta giết người đây?

Vương Hoa nói :

- Thế này cũng không được, thế kia cũng chẳng xong, rốt cuộc lão muốn thế nào đây?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Bây giờ thế này, nếu muốn một người có làm bại lộ bí mật...

- Người cứ yên tâm, Vương Hoa ta không phải hạng người nói mà không giữ chữ tín đâu, dù trời có sụp xuống ta cũng không bao giờ tiết lộ chút manh mối con con nào hết...

- Ta chỉ nói muốn một mà thôi, mồm miệng của con người khó nói lắm, bây giờ thế này, nếu người tiết lộ bí mật, phòng bị tốt nhất của ta là một chút quan hệ thân thích...

- Quan hệ thân thích?

- Đúng thế, người lạy ta làm gia gia người!

- Lạy người làm gia gia?

- Phải, ta làm gia gia người, việc về sau người ắt phải nghe lời ta, khi người trở thành cháu ta, dĩ nhiên ta không sợ người rồi, có sự việc gì ta cũng phải khéo chăm sóc người vậy? Chăm sóc ư? Lời ngạo nghễ sao mà đường hoàng thế?

Suýt nữa Vương Hoa phải bật cười, vì việc Chương Vĩnh Kỳ hẳn không thể chẳng bằng lòng rồi.

Hắn khẽ gật đầu nói :

- Ta bằng lòng điều này!

- Thế thì hành đại lễ đi.

Vương Hoa đành phải quỳ gối xuống khấu đầu lạy ba lạy, phát trọng thệ, sau đó lão nhân lùn thấp mới cười hí hí đỡ Vương Hoa đứng lên, nói :

- Cháu ngoan của gia gia, được rồi, hãy đứng dậy nào!

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Gia gia, bây giờ lão có thể nói lão là ai rồi chứ?

Lão nhân lùn thấp cười hí hí nói :

- Không được, nếu ta nói danh hiệu ra, bảo đảm người giết mình té ù ngay... hì hì... e rằng nhân vật võ lâm cũng phải nao động cả lên nữa.

Lời nói lão ngạo mạn thật.

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Người tự tăng bốc thổi phồng quá thế, chớ nói tướng mạo người làm gì, môn lộ võ công người còn kém xa lắm.”

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thế thì tiếng tăm lão phải trội hơn cả Võ lâm Tam lão thần bí ấy rồi?

- Họ còn thua xa lắm!

Vương Hoa cười thầm trong bụng, bề ngoài thì ra vẻ trịnh trọng nói :

- Thôi được, ta chẳng hỏi lão điều đó, hãy nói đi, hiện giờ Chương Vĩnh Kỳ ở đâu?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Người phải đi dự ước hẹn ư?
- Đúng thế.
- Gia gia người chưa nói gì hết.
- Hấp tấp như thế làm gì, vừa đi vừa nói chẳng được sao?
- Được, được, được...

Thế rồi hai người tung mình chạy luôn. Vương Hoa đầy những câu nghi vấn trong bụng lấy làm khó chịu vô cùng, mà lão nhân lùn thấp làm ra vẻ chẳng hề muốn nói chuyện gì hết.

Chạy được giây lát, bỗng lão nhân lùn thấp nói :

- Chạy chậm một chút có được không, ta đã mệt vả cả mồ hôi.

Vương Hoa quay sang nhìn lão, quả nhiên lão nhân lùn thấp đã mệt đến đổ mồ hôi hột, thở hồng hộc không dừng. Vương Hoa trông thấy thế lấy làm bất nhẫn, bất giác thắm chậm bước lại.

Bỗng lão nhân lùn thấp hỏi :

- Có thật võ công người cao siêu lắm chăng?
- Gia gia, chẳng phải ta đã nói cho người nghe là tạm được rồi sao?
- Được... thế thì võ công người so với Điền sư gia ở trong Thông Thiên quan ấy thì thế nào?

Vương Hoa bất giác ngạc nhiên, câu nói này có chút quái lạ rồi, biết bao nhiêu người không mang ai ra so sánh mà lại đem so sánh với Điền sư gia. Chẳng phải có chút lý kỳ đáng nghi ư?

Hắn mỉm cười, nói :

- Người gặp Điền sư gia bao giờ chưa?
- Ta ư? Gặp rồi, võ công của y khá cao cường, có phải vậy chăng?

Đương nhiên mọi người đều biết võ công của Điền sư gia rất cao siêu. Hình như câu nói của lão nhân lùn thấp có gì kỳ quặc, nhưng Vương Hoa lại chẳng hiểu kỳ lạ như thế nào đây.

Hắn khẽ gật đầu nói :

- Không sai, võ công của Điền sư gia rất cao siêu.
- Người so với y thì thế nào?
- Ta cũng chẳng biết!
- Chẳng phải người từng vào Thông Thiên quan ư? Tại sao không biết?
- Ta tuy từng động thủ với y, nhưng Điền sư gia chưa thật sự động thủ với ta. Có lẽ võ công ta thua sút y nhiều.
- Thua sút y?
- Đúng thế, võ công của Điền sư gia khó tìm ra đối thủ ở chốn giang hồ này rồi...
- Thế thì ý người muốn nói ngoại trừ Điền sư gia, võ công của người cũng khó tìm ra địch thủ ở chốn giang hồ này chứ gì?
- Không dám!

Lão nhân lùn thấp khẽ cười nói :

- Ta hỏi người một vấn đề?
- Xin nói.
- Người đang tìm Chương Vĩnh Kỳ?

- Sao lão biết?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Người chó khinh thường gia gia này nha! Nói cho người biết tất cả sự việc trong võ lâm không điều gì mà ta không biết. Trên từ võ lâm Hoàng đế xuống tới võ lâm tiểu tốt ta đều biết hết.

- Võ lâm Hoàng đế? Trên chốn giang hồ lại có người này ư?

- Làm sao ta biết ư?

Vương Hoa nghe giọng nói, biết đối phương lại khoa mồm nữa rồi. Hắn mỉm cười nói :

- Gia gia, trước mặt ta người chó khoa mồm thổi phồng làm gì nữa!

- Thật ra, khoa mồm thổi phồng cũng có lợi. Có lúc người đụng độ với người mà mình đối phó chẳng xuể, cứ thổi phồng chẳng hề chi. Giả dụ sau này nếu người có gặp việc gì phiền phức, người cứ nói cho đối phương biết rằng gia gia của người là Võ Lâm Hoàng Đế.

- Nói sao? Nói người là Võ Lâm Hoàng Đế ư? Ha ha ha... tức cười thật...

Vương Hoa ôm bụng cười ra nước mắt luôn.

- Người cười cái quái gì thế? Ta chỉ bảo rằng nói láo để dọa đối phương mà thôi.

Vương Hoa dứt tiếng cười, nói :

- Gia gia, chó nói những việc này nữa, hãy nói điều đàng hoàng đi. Chương Vĩnh Kỳ thế nào rồi?

- Người muốn tìm Chương Vĩnh Kỳ?

- Đúng vậy.

- Được, ta nói cho người biết hôm đó người đến Thông Thiên quan, ta ngẫu nhiên trông thấy người...

- Người đã nói như thế rồi.

- Thật ra hôm đó số người đến Thông Thiên quan chẳng phải ít.

-Ồ, còn ai nữa?

- Thứ nhất là bọn Sát Nhân đội, thứ hai là môn nhân của Huyết Thần giáo, thứ ba là Tiểu Tiểu thư sinh.

- Nói sao? Lão nói có cả Tiểu Tiểu thư sinh xuất hiện nữa ư?

- Đúng thế, chính là gã thư sinh mặc áo nho sĩ đã nói chuyện với người tại Thông Thiên quan ngoại.

- Nói sao? Y... chính là Tiểu Tiểu thư sinh?

- Đúng thế?

Vương Hoa giậm chân lia lịa nói :

- Tại sao ta chẳng nghĩ ra như thế... à... ta đang muốn tìm y...

- Tìm y để làm gì?

- Hỏi việc của phụ thân ta.

- Thiên Tâm Thủ Vương Phong!

-Ồ... phải rồi, ta quên hỏi người tên là gì?

- Vương Hoa!

-Ồ... chúng ta hãy vào đề nào. Chương Vĩnh Kỳ Thông Thiên Thần Quân đã bị đánh cướp.

- Đúng thế!

- Tại sao thế?

- Thủy Tinh Cầu!

Lão nhân lùn thấp khề cười nói :

- Đúng thế, họ cướp Chương Vĩnh Kỳ chính vì quả Thủy Tinh Cầu này. Đây là báu vật vô giá cái thế, chúng ta miễn bàn vấn đề Thủy Tinh Cầu có phải nằm trong tay của y chẳng? Hãy nói việc này trước, đêm đó gồm có Sát Nhân đội, Huyết Thần giáo, Tiểu Tiểu thư sinh và người cùng vài trăm môn nhân Thông Thiên quan, thế mà Thông Thiên quan lại bị người ta đánh cướp mất, người nói có lạ không?

- Quả nhiên lạ thật!

- Chẳng một ai trông thấy hết, có phải vậy không?

- Đúng thế!

- Chương Vĩnh Kỳ cũng thần bí mất tích luôn.

- Phải.

- Người có biết Chương Vĩnh Kỳ ở đâu không?

- Ở đâu ư?

Vương Hoa xúc động hỏi :

- Gia gia, chẳng lẽ người biết ư?

- Chỉ đoán được mà thôi!

- Ở đâu thế!

- Ở trong Thông Thiên quan.

- Nói sao? Người nói Chương Vĩnh Kỳ vẫn còn ở trong Thông Thiên quan ư?

- Đúng thế!

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ luôn.

Hai mắt tròn xoe, quả thật đây là một sự việc không ai tưởng tượng được. Chương Vĩnh Kỳ vẫn còn ở trong Thông Thiên quan như thế được sao?

Có thật như thế chẳng?

Hình như không thể có chuyện như thế được.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Lão đang nói thế nào đây?

- Ta chỉ nói một lần thôi!

Vương Hoa kinh ngạc nói :

- Không thể nào có chuyện như thế được chứ?

- Rất có thể là như thế!

20. Ước Hẹn Cầu Uyên Ương

Vương Hoa hỏi lại lần nữa :

- Lão nói Chương Vĩnh Kỳ vẫn còn trong Thông Thiên quan?

- Đương nhiên!

- Căn cứ thế nào mà lão nói như vậy?

- Rất là giản dị thôi, trên từ môn nhân Thông Thiên quan cho đến người ngoài, chẳng bất cứ một ai trông thấy Thông Thiên quan chủ bị cướp đi đâu hết?

- Chỉ cần cứ một điểm này ư?

- đương nhiên còn nữa, người hãy suy nghĩ kỹ xem, người có hứng thú muốn được Chương Vĩnh Kỳ chỉ có người, Huyết Thần giáo và Sát Nhân đội. Nhưng cả ba phe người của các người không một ai đánh cướp y hết...

- Ý lão muốn nói người đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ chính là người trong Thông Thiên quan ư?

- Đúng thế!

- Ai vậy?

- Đúng lý ra người phải suy đoán được là ai chứ?

Vương Hoa giật mình kinh hãi, buột miệng nói :

- Chẳng lẽ chính là Điền sư gia ư?

- đương nhiên cũng có thể là y?

Vương Hoa dừng bước lại, ngăn người tại chỗ luôn.

Quả thật sự việc có thể như thế rồi, tuy Thông Thiên quan chủ bị đánh cướp, nhưng chưa bị cướp ra khỏi Thông Thiên quan.

Nhân vật giang hồ đang tìm kiếm y, nhưng chẳng có một ai trông thấy hình bóng Thông Thiên Thần Quân đâu hết. Dĩ nhiên rất có thể y vẫn còn nằm trong Thông Thiên quan rồi.

Nhưng người đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ lại là Điền sư gia được sao?

Suy luận từ bất cứ một khía cạnh nào, hình như quyết không thể cho rằng chính Điền sư gia làm việc này. Hướng hồ Điền sư gia thành khẩn tán trợ việc làm của mình.

Lão nhân lùn thấp bèn nói Điền sư gia có phần khả nghi.

Lão nhân lùn thấp mắt nhìn Vương Hoa ngơ ngẩn mắt hờn, hỏi :

- Người đang suy nghĩ gì thế?

- Ta đang suy đoán sự việc ly kỳ này!

Lão nhân lùn thấp khẽ cười nói :

- Ta không nhất quyết bảo rằng chính Điền sư gia nhưng y không sao tránh khỏi bị người ta nghi ngờ như thế, thật ra còn một người nữa.

- Ai thế?

- Người suy nghĩ kỹ lại xem, sau khi người vào Thông Thiên quan, còn người nào biết hành tung của người nữa.

- Tất cả mọi người trong Thông Thiên quan hầu như đều biết hết.

- Thế thì người hãy hoài nghi số người này xem.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Không, gia gia, người chỉ nói một người mà thôi.

Lão nhân lùn thấp khẽ cười nói :

- Vương Hoa người thông minh cả một đời mà lại hồ đồ trong nhất thời. Nhưng mà nếu như người có biết việc này thì cũng chẳng ích lợi gì đâu, thôi không nói cũng chẳng hề chi!

- Gia gia, sao người không nói đi?

- Vì không có ích lợi gì với người hết.
 - Nhưng mà, ta cần hỏi y một số việc, ngoại trừ y ra không bất cứ một ai có thể giải đáp vấn đề của ta hết. Nên người ắt phải nói cho ta biết mới xong.
 - Người có nan đề thế nào đâu?
 - Vâng, y biết tại sao phụ mẫu ta bị hại.
 - Như vậy thôi sao?
 - Đúng thế!
 - Mãi sau này người vẫn phải tìm được y không lùi!
 - Nếu đối phương giết chết y thì sao?
 - Giết y ư? Không thể được, chẳng lẽ người quên rồi ư, người hạ thủ mưu hại Thông Thiên Thần Quân vì quả Thủy Tinh Cầu. Đối phương chưa lấy được quả Thủy Tinh Cầu, ta bảo đảm người một trăm phần trăm đối phương chẳng bao giờ hạ thủ đâu.
- Vương Hoa thoáng suy nghĩ cũng đúng, nếu đối phương muốn giết chết Thông Thiên Thần Quân thì y đã hạ thủ từ lâu rồi, cũng chẳng đợi chờ đến bây giờ đâu.
- Vương Hoa suy nghĩ như thế nói :
- Thế thì phải chăng người đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ chính là Huyết Thần giáo?
 - Không phải, sao người chẳng hiểu gì hết! Nếu chính là Huyết Thần giáo đánh cướp y thì họ còn phải người tìm người làm gì nữa.
 - Sao người lại biết họ phải người tìm ta như thế?
 - Hì hì... có việc gì mà ta chẳng biết chứ? Trên từ Võ Lâm Hoàng Đế xuống tới võ lâm tiểu tốt...
 - Thôi được rồi, chớ khua mồm thổi phồng nữa gia gia. Người có biết Chương Vĩnh Kỳ còn một đệ đệ tên là Chương Thiếu Đường...
 - Biết chứ, lúc này người đã giết chết y!
- Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói :
- Gia gia... người...
 - Ta chẳng đơn giản rồi, phải vậy chăng?
 - Thôi được, Chương Thiếu Đường là người của Huyết Thần giáo, y phụng mệnh lệnh mưu hại ca ca y, dĩ nhiên người hại y và cướp y chính là Huyết Thần giáo!
- Lão nhân lùn thấp nói :
- Cũng có nghĩa là “mượn dao giết người”!
 - Mượn dao giết người?
 - Đúng thế!
- Vương Hoa nói :
- Gia gia, ta hồ đồ mất... người nói rõ hơn được chứ?
 - Được, ta nói rõ hơn cho người nghe. Sự việc này đã xảy ra thế này, có một người biết Huyết Thần giáo muốn hại Chương Vĩnh Kỳ, bản ý của người này là như thế, vì việc này cũng là mưu kế của y...
 - Mưu kế của y?

- Đúng thế, vì người này biết Chương Vĩnh Kỳ có quả Thủy Tinh Cầu, thế rồi y giả đồ làm ra vẻ sơ ý tiết lộ cho Huyết Thần giáo biết. Huyết Thần giáo lập tức bí mật hạ thủ, mà y thì bí mật theo dõi Chương Vĩnh Kỳ. Đây chẳng phải là mượn dao giết người chứ còn gọi là gì nữa?

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Nhưng người này là ai thế?

- Ta sẽ nói cho người biết, nhưng chưa phải bây giờ. Nếu người thoáng nghe nói người này là ai, người ắt chẳng chịu đựng được ngay. Như thế chỉ có hại cho người mà thôi.

Lão nhân dừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Chúng ta chờ nói chuyện này nữa, đương nhiên người hạ thủ đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ này chỉ vì quả Thủy Tinh Cầu, y quyết chẳng hạ độc thủ đâu.

- Nếu như Chương Vĩnh Kỳ không chịu đựng được khổ hình của đối phương mà đã nói ra tung tích Thủy Tinh Cầu thì đối phương ắt sẽ giết chết y ngay.

Lão nhân thấp khẽ cười nói :

- Người cho rằng Chương Vĩnh Kỳ có quả Thủy Tinh Cầu ư?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ không có ư?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Quả nhiên Chương Vĩnh Kỳ từng lấy được quả Thủy Tinh Cầu đó, nhưng bây giờ không còn nằm trong tay của y nữa!

- Thế Thủy Tinh Cầu ấy lọt vào tay ai?

- Một nữ nhân!

- Nữ nhân ư? Chẳng lẽ chính là Tiểu yến?

- Tiểu yến? Nhưng ta chưa biết là ai, chính ta bảo người giữ bí mật này đây. Hiện giờ quả Thủy Tinh Cầu đó ở trong tay một nữ nhân...

Vương Hoa liên tưởng đến thiếu nữ tên Tiểu yến ấy!

Nhưng cũng không đúng. Nghe nói Tiểu yến chỉ là một nữ hung thủ sát hại phụ thân hấn mà thôi, có thể nào Thủy Tinh Cầu đó ở trong tay y chẳng?

Nếu như Tiểu yến có quả Thủy Tinh Cầu đó thì tại sao y lại mưu hại phụ thân làm gì nữa?

Quả thật đây là một sự kiện khó có thể tưởng tượng được.

Phải, đây là một sự kiện ly kỳ, giữa Huyết Thần giáo, Chương Vĩnh Kỳ, Tiểu yến và phụ thân hấn đã hình thành một huyết án vừa phức tạp vừa ly kỳ.

Vương Hoa vì sự việc này mà muốn phát điên lên.

Lão nhân lùn thấp nói :

- Người chờ suy nghĩ vớ vẩn nữa. nữ nhân mà ta vừa nói không phải là nữ nô có tên Tiểu yến của người tưởng đâu, mà là một nữ nhân khác.

- Nói sao? Một nữ nhân khác?

- Đúng thế, một nữ nhân khác. Hiện giờ nữ nhân này đang nằm trong tay Nữ Nô Phiến Tử.

Vương Hoa lại ngăn người lùn nữa, nói :

- Người nói quả Thủy Tinh Cầu thần kỳ ấy ở trong tay nữ nhân này ư?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Mặc dù không phải ở trong tay y, nhưng tối thiểu y cũng biết được chút ít manh mối. Bây giờ người hiểu rồi chứ, hung thủ thần bí ấy tìm Chương Vĩnh Kỳ, bọn mình thì trực tiếp tìm nữ nhân ấy. Nếu như tìm được quả Thủy Tinh Cầu ấy rồi, sau đó mới kiếm hung thủ ấy cũng chẳng muộn.

Vương Hoa hỏi :

- Làm sao gia gia lại biết Thủy Tinh Cầu ở trong tay nữ nhân ấy như thế?

- Ta chỉ phán đoán mà thôi. Tại vì có lẽ nữ nhân này và Chương Vĩnh Kỳ phải có quan hệ gì đây. Ta chỉ nói bấy nhiêu cho người nghe biết mà thôi, ngoài ra ta không còn biết nói gì nữa.

Vương Hoa hỏi :

- Nữ nhân ấy tên là gì?

- Ta sẽ nói cho người biết điều này sau. Nếu quả thật nữ nhân ấy xuất hiện, bọn mình quyết mua y cho bằng được. Nhưng có lẽ giá cả rất là đắt.

Vương Hoa nói :

- Chỉ cần quả Thủy Tinh Cầu ở trong tay y.

- Ta chẳng nói rằng Thủy Tinh Cầu nhất quyết ở trong tay y...

- Chỉ cần biết tung tích Thủy Tinh Cầu thì ở đâu cũng được. Đương nhiên giá cả cao như thế nào đi nữa, chúng ta cũng quyết mua y cho bằng được.

- Được, người hiểu như thế thì khá lắm.

- Gia gia, người có biết Nữ Nô Phiến Tử ấy là ai chẳng?

Lão nhân lùn thấp cười ha hả, nói :

- Chắc có lẽ ta sẽ suy đoán điều này được, đến lúc cần thiết ta sẽ nói cho người biết.

Hãy nhớ cho kỹ, không được nói lại cho bất cứ một người nào nghe việc này nha!

- Đương nhiên rồi!

- Thế thì được, ta sẽ đợi người tại Hội Anh khách sạn. Người cứ việc đi dự ước hẹn của người rồi sau đó chuẩn bị đi mua Nữ Nô.

Vương Hoa khẽ gật đầu, không nói gì hết.

Lão nhân lùn thấp liền phi thân chạy mất dạng luôn.

Sau khi lão nhân đi mất, Vương Hoa lại ngó ngẩn một hồi thật lâu, vì sự việc này càng diễn biến càng ly kỳ huyền ảo hơn, hắn không sao hiểu được tiền nhân hậu quả của nó như thế nào hết.

Sự việc ly kỳ thần bí này chưa giải quyết được, bây giờ lại xuất hiện thêm lão nhân lùn thấp này nữa. Suy đoán của lão thì hợp lý, nhưng ngôn luận của lão thì có chút quái dị.

Thôi, suy nghĩ làm gì nữa, hãy để mọi việc tự nhiên phát triển đi.

Hắn nghĩ tới đây, liền phi thân chạy như gió.

Cầu Uyên Ương nằm ở hướng bắc, cách thành Bửu Khánh độ khoảng ba dặm. Ở đây có một cái đầm nhỏ, nhưng rất nổi tiếng.

Người ta có thể trông thấy vịt nước và uyên ương (loài chim trời thuộc loài ngỗng, đực và cái thường đi đôi với nhau thành đôi) từng cặp từng cặp bơi trên mặt đầm quanh năm suốt tháng, cảnh sắc xinh đẹp vô cùng.

Nhắc đến uyên ương đầm thì người ta liền tưởng tới cầu uyên ương ngay.

Nghe nói ở đây từng xảy ra một truyền thuyết khiến người nghe thấy phải động lòng rơi lệ.

Hai mươi năm trước, có một cặp nam nữ, một người ở xóm đông và một người ở xóm tây. Họ luyện ái với nhau nhưng đôi bên đều bị phản đối.

Trong một đêm tối mưa gió thật lớn, người nam đã hẹn người nữ gặp nhau tại đầm yên ương để cùng nhau chạy trốn nhưng chẳng may gia nhân bên người nữ phát hiện, âm thầm đuổi theo làm cho người nữ phải nhảy xuống sông tự tử.

Người nam chạy tới vừa kịp trông thấy cảnh tượng như thế, cũng theo sau nhảy xuống cầu tự tử cho trọn tình trọn nghĩa luôn.

Sau khi gia nhân ở hai xóm hối hận, bèn tiến hành công việc tìm vớt xác của họ lên nhưng mà tìm mãi chẳng thấy. Thế rồi đồn đại rằng họ đã biến thành từng cặp song song vọt nước và yên ương.

Người ở gần đó từ đấy đặt tên cầu đá ấy là cầu yên ương.

Do câu chuyện kể trên mà ngày hôm nay có chiếc cầu yên ương này.

Vừa đứng canh ba thì Vương Hoa cũng vừa đến cầu yên ương.

Trên cầu yên ương tĩnh lặng như tờ, ngoại trừ từng cơn gió thổi tới man mát, ngoài ra không thấy một bóng người nào hết.

Vương Hoa đứng dựa thành cầu, đưa mắt ngắm nhìn dòng nước chảy dưới cầu, bất giác đã liên tưởng đến đôi nam nữ đã vì tình yêu mà quyền sinh ấy.

Thình lình...

Một tràng những tiếng tà áo phát phơ trong gió rạch xé hư không vang tới. Vương Hoa giật mình tỉnh hồn lại ngay, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì trông thấy vài bóng người áo đen thình lình hiện ra như hồn ma bóng quế.

Bốn bóng người phát phơ hạ xuống cầu đá.

Vương Hoa thoáng đảo mắt nhìn tới, bọn này mặc áo toàn một màu đen và bịt mặt.

Vương Hoa sức hiểu và nhủ thầm :

- “Chúng nó là đội viên Sát Nhân đội... chính họ hẹn mình chăng?”

Vương Hoa còn đang suy nghĩ thì người bịt mặt đứng trước nhìn một người đứng sau hỏi :

- Số tám, có phải hấn chăng?

- Đúng hấn rồi!

Quả nhiên bọn này là đội viên Sát Nhân đội rồi.

Trên ngực áo đen của người bịt mặt cầm đầu ấy có thêu một con số năm, dĩ nhiên thân phận y lớn nhất trong số đội viên ở đây rồi, đồng thời võ công y chắc cũng khá nhất.

Ả đưa mắt nhìn Vương Hoa, nói giọng lạnh lùng :

- Người chính là Vương Hoa?

- Đúng thế, các người hẹn ta đến đây có chuyện gì?

- Nói sao? Bọn ta hẹn người đến đây?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ không phải ư?

- Bọn ta không hề hẹn người gì hết! Mà là theo dõi tung tích của người đến đây thôi!

Vương Hoa nghe họ nói như thế bất giác ngạc nhiên tại chỗ luôn.

Sát Nhân đội chẳng có hẹn hấn, thế thì ai đã hẹn hấn?

Đội viên số năm lạnh lùng nói :

- Các hạ, hãy đi với bọn ta ngay!
- Đi đâu thế!
- Đến bản đội.
- Để làm gì chứ?
- Đương nhiên có việc rồi!

Việc gì nữa đây? Vương Hoa thoáng suy nghĩ, chắc lại vì việc Chương Vĩnh Kỳ mà thôi. Hắn cười lạnh lùng, nói :

- Ta đang có hẹn, không rảnh đi đâu hết.

Đội viên số năm lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, bọn ta hảo ý cung thỉnh, người chớ ép bọn ta phá lệ trên cầu uyên ương này nha.
- Phá lệ ư?
- Đúng thế, có lệ cấm tất cả nhân vật võ lâm được động thủ trên cầu uyên ương này, nhưng nếu người không đi với bọn ta thì bọn này đành phải phá lệ thôi!

Wương Hoa lại hoang mang không hiểu nữa. Lại có lệ cấm không được động thủ trên cầu uyên ương này sao? Tại sao thế?

21. U Linh Nữ

Quả thật Vương Hoa chẳng hiểu tại sao không được động thủ trên cầu Uyên Ương này? Ai đã qui định như thế?

Wương Hoa bất giác lên tiếng hỏi :

- Ai đã qui định trên cầu Uyên Ương này không được động thủ chứ?
- Chẳng lẽ người không biết từng có một cặp nam nữ võ lâm đã vì tình mà quyên sinh trên cầu Uyên Ương này chăng?
- Cặp nam nữ đã quyên sinh trên cầu này là nhân vật võ lâm sao?
- Đúng thế, thế rồi võ lâm đã công nhận trên cầu Uyên Ương này không được động thủ.

Ả nói tới đây, dừng lại trong giây lát, sau đó nói tiếp :

- Nhưng nếu người ngoan cố không đi với bọn ta thì ta đành khinh thị đôi nam nữ quyên sinh vì tình này mà phải động thủ trên cầu Uyên Ương vậy.

Wương Hoa lạnh lùng nói :

- Chẳng phải ta đã nói cho người biết rồi sao? Ta đang có hẹn, không thể đi đâu hết?

Đội viên số năm lạnh lùng hét :

- Có thật người không đi với bọn này ư?
- Đúng thế, bây giờ ta không rảnh rồi đi với bọn người!

Đội viên số năm liền tiến tới một bước, lạnh lùng hét :

- Thế thì ta đành hạ thủ thôi!

Mặt hơi biến sắc, Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Các người ngang tàng như vậy sao?

- Đúng thế!

Dứt lời, ả vùng chưởng tấn công tới.

Thủ pháp đội viên số năm bất phàm thật. Ả đánh một chưởng vừa mãnh liệt vừa nhanh nhẹn vô cùng.

Thình lình...

Một tiếng hét lạnh lạnh bỗng vang tới.

- Dừng tay lại!

Nghe thấy tiếng hét, đội viên số năm ấy và Vương Hoa bất giác thu thế tấn công lại ngay.

Phóng mắt nhìn tới, Vương Hoa không khỏi ngẩn người tại chỗ luôn.

Chỉ thấy bốn người ăn mặc toàn thân màu đỏ và bịt mặt bằng khăn đỏ đã xuất hiện ở bên kia cầu.

Nhìn cách trang phục ăn mặc của đối phương biết ngay bọn họ là môn nhân của Huyết Thần giáo.

Vương Hoa ngạc nhiên hết sức.

Người bịt mặt mặc áo đỏ đứng trước lạnh lùng nói :

- Bằng hữu Sát Nhân đội kia, bọn người đuổi theo người ta cấp bách đến thế ư?

Đội viên số năm lạnh lùng nói :

- Các người là môn nhân Huyết Thần giáo ư?

- Đúng thế.

- Có phải chính các hạ đã giết chết hai đội viên bản đội tại Thông Thiên quan ngoại ư?

- Đúng thế!

- Xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?

Người bịt mặt áo đỏ cười lạnh lùng nói :

- Môn nhân bản giáo cũng y như quý Đội mà thôi. Ta là số Ngoại Tam!

Quả nhiên trên ngực áo của y có thêu hai chữ Ngoại Tam bằng chữ trắng.

Đội viên số năm lạnh lùng nói :

- Các người đến đây với mục đích gì?

Ngoại Tam hiệu nói giọng lạnh lùng :

- Còn bọn người thì sao?

- Các người không cần thiết phải thắc mắc làm gì.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Bằng hữu Huyết Thần giáo kia, có phải chính bọn người đã hẹn ta đến đây ư?

Ngoại Tam hiệu ngạc nhiên nói :

- Hẹn người đến đây?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Chẳng lẽ không phải các người đã hẹn ta ư?

- Không, bọn này chẳng hẹn hò với người gì hết.

Vương Hoa nghe nói thế lại bất giác thắc mắc hết sức. Cũng không phải bọn này hẹn mình, thế thì ai đã hẹn mình đến cầu Uyên Ương này ư?

Quả thật ly kỳ khó hiểu vô cùng.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thế thì các người cũng theo dõi tại hạ đến đây mà thôi.

- Đúng vậy.

- Để làm gì thế?

- Người hãy đi theo bọn ta.

- Đi đâu thế?

- Bản giáo.

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Tại hạ rất sẵn sàng đi với các người, nhưng có các bằng hữu Sát Nhân đội tại đây nên ta không có thuật phân thân vậy đâu!

Ngoại Tam hiệu lạnh lùng nói :

- Sát Nhân đội không dám động tới người đâu!

Đội viên số năm nói giọng lạnh như tiền :

- Người tự phụ như thế ư?

- Đúng thế!

Đội viên số năm lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, người có đi hay không thì nói?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Hai bên cùng bảo ta đi, Vương Hoa ta chẳng biết làm sao hơn.

Ngoại Tam hiệu tiến tới một bước lạnh lùng gầm hét :

- Người cứ việc đi theo bọn ta.

Dứt lời, y hất chưởng bấu vào người Vương Hoa.

Ngoại Tam hiệu với ngọn trảo vung tới thần tốc hết sức.

Thình lình, một tiếng gầm hét vang lên như sấm nổ :

- Người chẳng xứng đáng...

Bóng người áo đen chớp nhoáng một cái, đội viên số năm lượn mình tới nhanh như cắt, vung chưởng đánh tới luôn.

Thế chưởng vừa đánh ra của đội viên số năm mạnh như vũ bão, Ngoại Tam hiệu đã bị kinh phong ấy đẩy lui ra sau ngay.

Đội viên số năm lạnh lùng gầm thét nói :

- Người dám xuất thủ ư?

- Người muốn chết chẳng?

Ngoại Tam hiệu chưa từng bị nhục như thế, y bèn gầm rống lớn tiếng nhảy vọt tới nhanh như điện xẹt, vung chưởng đánh vào người đội viên số năm ngay.

Đội viên số năm cũng chẳng chịu thua, lập tức ra chiêu nghênh đón liền.

Hai người xuất thủ tấn công với những chiêu liều mạng kinh người.

Chỉ thấy bóng người bay liệng như điện xẹt, hai bên song song đã tấn công ba chưởng liên tiếp.

Thình lình...

Ngay lúc đôi bên giao đầu với nhau thật ác liệt bỗng một âm thanh lạnh như tiền phá không vang tới :

- Dừng tay lại!

Âm thanh lạnh lùng găm.

Phải, âm thanh găm hết lạnh lùng thật, và cũng chứa đầy oai lực khiếp người lẫn khủng bố. Hai bên đang động thủ bất giác cũng phải thu chưởng thụt lùi ra sau ngay.

Họ phóng mắt nhìn tới, không một bóng người nào hết.

Vương Hoa cũng ngạc nhiên hết sức.

Người phát ra tiếng hét này rất có thể là người hẹn hấn đến đây rồi.

Ngoại Tam hiệu không chịu được, cất tiếng quát hỏi :

- Ai đó?

Không phản ứng gì hết!

Nhưng một tràng những tiếng chân bước kêu sột soạt... thình lình vang tới. Kế đó một âm thanh lạnh lạnh của tiếng cười rùng rợn lại vang tới lần nữa.

Tất cả mọi người trong hiện trường không một ai mà chẳng ớn lạnh tóc gáy.

Vương Hoa cũng bất giác toát mồ hôi lạnh luôn.

Thình lình Ngoại Tam hiệu lạnh lùng quát hỏi lần nữa :

- Ai đó?

Tiếng chân bước kêu sột soạt... bỗng dừng lại, kế đó âm thanh lạnh như tiền vang tới :

- Còn người lại là ai?

- Môn nhân Huyết Thần giáo!

- Huyết Thần giáo ư?

- Đúng thế.

- Còn bọn áo đen ấy là ai?

- Sát Nhân đội!

- Hai bên các người chẳng lẽ không biết quy luật trên cầu Uyên Ương này ư?

- Quy luật ư? Cả hai người đồng thanh lập lại hai tiếng này một cách ngạc nhiên.

Âm thanh lạnh như tiền ấy lại nói :

- Đúng thế, không được động thủ trên cầu Uyên Ương!

- Phải, chúng ta từng nghe nói như thế!

Đối phương hét lớn tiếng nói :

- Thế thì các người lớn gan thật, dám động thủ trên cầu Uyên Ương như thế! Sao, các người hết muốn sống rồi chăng?

Tất cả mọi người rùng mình ớn lạnh tóc gáy nói :

- Người là ai?

- Người gác cầu!

- Người gác cầu ư?
- Chẳng lẽ các người không biết từng có người động võ tại đây mà đến đổi phải chết dưới cầu ư?
- Bọn ta từng nghe nói thế!
- Thế thì các người không rút khỏi đây còn chờ gì nữa?

Đội viên số năm cười lạnh lùng nói :

- Bọn này muốn được diện kiến xem người là ai?

Ngoại Tam hiệu cũng nói giọng lạnh lùng :

- Đúng vậy, ta cũng muốn được biết các hạ là thần thánh phương trời nào?
- Các vị muốn được gặp ta thật sao?
- Đúng thế!

Ngoại Tam hiệu và đội viên số năm đồng thanh kêu đúng.

- Thế thì dễ thôi, nhưng có một điều kiện là những ai muốn gặp ta đều phải lưu lại một ký hiệu.

Lời nói vừa thoát khỏi miệng, bọn Sát Nhân đội hoảng hốt, không nữ nhân này lại là U Linh Nữ.

Thình lình...

Ngay lúc mọi người thất thanh kêu lên kinh hãi, bóng đen thấp thoáng nhanh như chớp, một tiếng hự vang lên trong tức tắc, chỉ thấy Ngoại Tam hiệu loạng choạng thụt lùi ra sau vài bước.

Mọi người trở mắt nhìn kỹ, thấy ba ngón tay trái của Ngoại Tam hiệu đã bị cắt đứt, máu chảy tua tủa.

Thân pháp U Linh Nữ thật nhanh thần tốc, kinh người. Ngoại Tam hiệu thuộc đệ tam cao thủ của Ngoại Đường Huyết Thần giáo lại bị y cắt đứt ba ngón tay một cách dễ dàng như thế, làm sao chẳng khiến người kinh ngạc kia chứ?

Thình lình U Linh Nữ hén lớn tiếng nói :

- Các người không rút khỏi đây còn muốn gì nữa?

Ngoại Tam hiệu rùng mình ớn lạnh tóc gáy, lạnh lùng nói :

- Quả thật võ công của cô nương khiến người kính phục vô cùng. Ngoại Tam hiệu này xin từ giả ngay, hẹn hôm khác lãnh giáo vậy.

Đứt lời, y dẫn đồng bọn Huyết Thần giáo kia lượn mình chạy khuất dạng luôn.

Ngoan ngoãn thật.

Trên thực tế bọn họ dám ở lại chẳng? Chẳng biết võ công của U Linh Nữ đã cao siêu hơn bọn họ đến bậc nào, nếu không biết điều thì chỉ chuốc lấy tử vong mà thôi.

U Linh Nữ lạnh lùng đưa mắt nhìn đội viên số năm, nói giọng lạnh lùng :

- Ta chẳng muốn đả thương người làm gì, vì người là người con gái. Nếu lưu lại một ký hiệu trên thân mình người thì khó xem lắm, các người hãy rút lui đi.

Đội viên số năm ớn lạnh xương sống, quả thật y đã khiếp sợ võ công cao siêu khó lường của U Linh Nữ luôn.

Muốn lưu lại ư, ngoại trừ hết muốn sống nữa.

Đội viên số năm vẫy tay ra dấu ba đồng bọn còn lại cũng theo sau phi thân chạy như gió rời khỏi hiện trường luôn.

Vương Hoa lấy làm kính phục U Linh Nữ này vô cùng. Tiếng tăm của y có uy thật.

Lương phách nhân mã này đã phải ngoan ngoãn vâng lời nói của y mà rời khỏi đây lập tức. Quả thật tiếng tăm của y, danh bất hư truyền.

22. Cốt Nhục Tình Thân

Vương Hoa nhất thời chẳng biết nói gì, chỉ ngẩn người tại chỗ, chăm chú nhìn U Linh Nữ luôn.

U Linh Nữ đã lẳng lặng đứng trên cầu không khác gì một hồn ma bóng quỷ. Hình như y đang trầm tư điều gì và đang hồi ức những gì ở quá khứ xa xăm.

Một hồi thật lâu, Vương Hoa lên tiếng hỏi :

- Xin hỏi thăm cô nương, chính cô đã hẹn tại hạ đến đây chăng?

U Linh Nữ đưa mắt nhìn Vương Hoa và khẽ gật đầu một cái.

Vương Hoa bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức. Mình và U Linh Nữ chẳng hề quen biết gì hết, y hẹn mình đến đây để làm gì? Có ý đồ gì chăng?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Xin lỗi, cô nương hẹn tại hạ có điều chi chỉ giáo chăng?

Bỗng U Linh Nữ thở dài một tiếng nói :

- Người tên là Vương Hoa ư?

- Đúng thế!

- Có phải người là con trai của Vương Phong Thiên Tâm Thủ của Thông Thiên quan năm xưa chăng?

- Đúng thế, tại sao cô nương biết?

- Phàm tất cả các nhân vật võ lâm đều đã biết việc này rồi, chẳng lẽ ta biết như thế mà người cảm thấy lạ lùng chăng?

- đương nhiên không lạ lùng rồi, nhưng mà...

- Người muốn hỏi tại sao ta đã hẹn người đến đây chứ gì?

- Đúng thế, xin hỏi cô nương có điều chi chỉ giáo chăng?

U Linh Nữ lại u oán, thở dài nói :

- Người được bao nhiêu tuổi rồi?

- Ta ư? Hai mươi tuổi...

- Hai mươi tuổi?...

Y lẩm bẩm đọc thầm trong miệng, sau đó nói tiếp :

- Có lẽ người không hiểu tại sao ta đã hẹn người đến đây, nhưng ta có một việc cần phải nói lại cho người nghe, ta và người có chút quan hệ với nhau.

- Quan hệ?

- Đúng thế!

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, buột miệng hỏi :

- Quan hệ như thế nào vậy?

- Quan hệ tỷ đệ với nhau!

- Nói sao?

Vương Hoa thất thanh kêu lên một tiếng, quả thật đây là một sự việc không dám tin tưởng được, đồng thời hẳn đã hoài nghi mình đã nghe lầm ư, hẳn hoảng hốt hỏi :

- Cô nương nói tại hạ cùng cô nương là tỷ đệ ư?

Y khẽ gật đầu vài cái.

Vương Hoa giật mình ngăn người tại chỗ luôn.

Đương nhiên không thể như thế được, vì hắn không có người tỷ tỷ nào hết, và phụ mẫu hắn cũng chưa từng đề cập đến bao giờ.

Bỗng nhiên ngày hôm nay U Linh Nữ lại nói rằng hai người là tỷ đệ với nhau như thế? Y căn cứ vào điều gì mà nói như vậy?

Vương Hoa ngăn người tại chỗ, không nói gì hết.

U Linh Nữ lại thở dài, nói :

- Người... không tin phải vậy không?

- Ta ư?

Vương Hoa chẳng biết nên trả lời thế nào đây.

Đương nhiên hắn không thể tin có chuyện như thế được, và cũng cảm thấy rằng sự việc xảy ra vô lý hết sức, nên hắn không thể trả lời câu hỏi của U Linh Nữ được.

U Linh Nữ buồn bã nói :

- Người có nghe nói một câu chuyện?

- Câu chuyện thế nào?

- Câu chuyện liên hệ tới cầu Uyên Ương này.

- Phải chăng có một cặp nam nữ vô lâm đã vì tình yêu mà quyên sinh trên cầu này ư?

- Đúng thế.

- Người có biết nam nhân là ai chăng?

- Ai thế?

- Vương Phong!

- Nói sao?

Vương Hoa lại thất thanh kêu lên lần nữa.

Đây lại là một sự việc ra ngoài sức tưởng tượng của hắn. Quả nhiên không thể tưởng tượng được người đàn ông quyên sinh vì tình yêu ấy lại chính là Vương Phong phụ thân của hắn được sao?

Có thật như thế chăng?

Vương Hoa ngăn người một hồi thật lâu, mới hỏi :

- Thế người đàn bà vì tình yêu mà quyên sinh ấy có phải là mẫu thân của ta chăng?

- Không phải!

Vương Hoa ngây người tại chỗ, người đàn ông là phụ thân hắn, mà người đàn bà thì không phải mẫu thân hắn, thế thì sự việc phải giải thích sao đây?

Vương Hoa ấp úng hỏi :

- Việc... xảy ra thế nào vậy?

- Phải, người chẳng hiểu đâu... à!

Y lại cảm khái thở dài lần nữa, sau đó nói tiếp :

- Nhưng cuối cùng ta đã xác nhận được người đàn ông ấy là Vương Phong và người đàn bà là mẫu thân ta!

- Mẫu thân của người?

- Đúng thế!
- Ta chẳng hiểu gì hết?
- Ngáo ơi là ngáo, việc đơn giản như thế mà người cũng chẳng hiểu sao? Nói rồi cho người biết, người tình đầu tiên của Vương Phong là mẫu thân ta, và cũng là người nhảy sông quyên sinh vì tình yêu vậy.
- Chẳng lẽ họ không chết?
- Đúng thế, hai người không ai chết cả. Nếu như họ chết mất thì cũng không thể nào có câu chuyện dưới đây.
- Câu chuyện thế nào?
- Phụ thân người đã lấy mẫu thân ta trước!
- Ồ! Ta hiểu rồi, năm xưa trước khi họ nhảy sông tự tử, hai người đã có quan hệ với nhau trước, và cũng có nghĩa rằng mẫu thân người đã mang thai rồi. Cái thai ấy chính là người?
- Đúng thế!

Cuối cùng Vương Hoa đã hiểu.

Đương nhiên sự việc này rất có thể như thế, hai người bọn họ đã được người ta cứu vớt, sau đó phụ thân hắn đã cưới mẫu thân hắn.

U Linh Nữ nói :

- Nhưng mà, ngoại trừ hai người đã cứu sống phụ thân người và mẫu thân ta, ngoài ra không bất cứ một nhân vật võ lâm nào biết hai người còn sống trên thế gian này hết.

Vương Hoa nói :

- Người có thể kể rõ câu chuyện cho ta nghe ư?
- Ta hẹn người đến đây chính là để thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho người nghe, vì khi xưa mẫu thân ta đã mang thai, đồng thời gia nhân lại phản đối nên họ không thể không hẹn nhau bỏ nhà ra đi... nhưng chẳng may hành tung họ bị người nhà phát giác.

Mẫu thân ta trong cơn tủi hận đã nhảy xuống cầu Uyên Ương tự tử, nhưng y đã được người cứu sống, còn người cứu sống y là ai thì ta không biết rồi.

- Tại sao không biết chứ?
- Ta chưa điều tra sự việc này.
- Về sau như thế nào nữa?
- Về sau theo sự phụ của ta kể lại, trong một đêm mưa to gió bão, ta bị người ta ném ở trên cầu Uyên Ương, lúc đó ta trạc một tuổi...

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Trong cơn gió bão ư?
- Đúng thế, ta bị người ta bỏ rơi. Một trẻ nhỏ một tuổi, yếu ớt làm sao, đồng thời đêm đó lại mưa to gió bão. Người mẹ lòng dạ lang sói ấy đành ném ta trên cầu Uyên Ương như thế, người có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc ấy...

Nói tới đây, hai bên khóe mắt của y nhỏ xuống hai hàng lệ.

Phải, đây là một sự kiện thật bi thảm. Vương Hoa ắt phải tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, đứa trẻ chưa đầy một tuổi đang gào khóc trong cơn mưa gió bão táp.

Vương Hoa bất giác lấy làm động lòng thương cảm.

U Linh Nữ cố đè nén cơn xúc động, kể tiếp :

- May mà lúc đó sư phụ ta ghé ngang cầu Uyên Ương đã cứu ta thoát nạn, bằng không ta đã chết từ lâu.

Thế rồi sư phụ ta bắt đầu điều tra sự kiện này, xem ai là bà mẹ có lòng dạ ác độc ấy. Cuối cùng người đã điều tra ra cặp nam nữ đã tự tử vì tình yêu tại cầu Uyên Ương!

Vương Phong và mẫu thân ta rủ nhau bỏ nhà ra đi trong đêm mưa gió bão táp, vả lại y đã biết rõ lúc đó người nữ đã mang thai. Thế rồi sư phụ ta đã khẳng định rằng người nữ ấy là mẫu thân ta, nếu không chẳng thể nào có ai lại bỏ rơi ta ở trên cầu Uyên Ương ấy được hết.

Vương Hoa nói :

- Chỉ căn cứ điểm này, người cũng không thể khẳng định người đàn bà ấy là mẫu thân người được.

U Linh Nữ nói :

- Đường nhiên phải khẳng định được, địa điểm hẹn hò của họ tại cầu Uyên Ương mà cũng là vào một đêm mưa to gió bão. Đây không thể là một sự việc ngẫu nhiên được, ngoài ra lúc đó số nữ nhân trong hai xóm Đông, Tây không có bất cứ một nữ nhân nào mang thai sinh đẻ hết. Nếu như bảo rằng là người tha phương thì ai có hơi sức nào từ nơi xa xôi ngàn dặm đồng thời trong đêm mưa gió bão táp đưa ta đến cầu Uyên Ương?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Quả thật người nói không sai chút nào!

- Cho nên, ngoại trừ chính là nữ nhân vì tình mà quyền sinh kia, ngoài ra không còn ai hết.

- Phải... rất có thể như thế! Nhưng làm thế nào người lại biết người đàn ông kia là phụ thân ta?

- Tại vì trong cơn mưa gió bão táp nhiều lần, ta từng trông thấy phụ thân người đều đến đấy hết. Mỗi lần đến đấy y lặng lẽ đứng trên cầu một hồi thật lâu.

- Y đến đó để làm gì thế?

- Phúng điếu? Có lẽ y cho rằng nữ nhân ấy đã chết!

Vương Hoa khẽ gật đầu, nói tiếp :

- Chỉ căn cứ điểm này mà người khẳng định như thế?

- Không, việc này xảy ra nhiều năm liên tiếp. Năm ta mười bảy tuổi, cuối cùng ta không chịu đựng được, đã đến hỏi thăm y rằng: “Tại sao một lần mưa gió bão táp ông đều đến cầu Uyên Ương này để làm gì thế”. Y trả lời rằng: “Vì có một nữ nhân đã tự tử dưới cầu này!”. Tất cả mọi nhân vật giang hồ đều biết rằng có cặp nam nữ chết dưới cầu này, duy chỉ có phụ thân người bảo rằng có một nữ nhân chết dưới cầu mà thôi! Ta lại hỏi tiếp y đã có quan hệ thế nào với nữ nhân đã tự tử ấy thì y nói rằng: “Y là bạn hữu của ta!”. Người thử nghĩ xem có thể như thế được ư?

Vương Hoa nói :

- Phải, không thể như thế được. Nếu là bằng hữu vẫn có thể đến phúng điếu ả được, nhưng không thể đến trong cơn mưa gió bão táp như thế.

U Linh Nữ nói :

- Đúng thế. Nếu là bằng hữu tâm thường thì không thể nào đến trong cơn mưa gió bão táp để phúng điếu nữ nhân ấy được hết. Thế rồi ta hỏi y: “Nghe người ta đồn đại rằng cả nam lẫn nữ đều chết hết, tại sao người lại nói chỉ chết một nữ nhân như thế?”. Phụ thân người đã trả lời: “Có lẽ nam nhân ấy chưa chết...”

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, điểm này đủ chứng minh sự thật rồi!

- Thế nhưng ta không dám xác định vội như thế. Tuy nhiều lần ta xác nhận với chính mình rằng người nam nhân ấy là phụ thân ta, nhưng cuối cùng ta vẫn không dám thừa nhận y!

Chẳng bao lâu, cuối cùng ta đã hoàn toàn chứng minh được sự việc này. Đó là ba năm về trước ta đã chạm mặt với Tiểu Tiểu thư sinh. Người có biết Tiểu Tiểu thư sinh là người bạn thân thiết của phụ thân người chứ?

- Ta biết điều này!

- Chính Tiểu Tiểu thư sinh nói cho ta biết, quả thật Vương Phong chính là người đàn ông đã vì tình mà nhảy cầu để quyền sinh ấy.

- Có thật Tiểu Tiểu thư sinh đã nói lại như thế với người chẳng?

- Đúng thế! Nhưng chẳng may phụ thân người đã chết rồi!

Vương Hoa ngậm ngùi xúc động. Phải, hẳn không thể phủ nhận sự việc này nữa.

Quả thật U Linh Nữ là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của hắn rồi.

U Linh Nữ nói :

- Người có tin mọi sự việc diễn biến như ta vừa kể chẳng?

Vương Hoa xúc động nói :

- Tỷ tỷ... ta tin!

Nghe hắn gọi hai tiếng tỷ tỷ, U Linh Nữ bất giác ngậm ngùi nhỏ xuống hai hàng lệ.

Phải, y chẳng còn phân biệt được tâm trạng của mình đang cảm động hay là bi thương đây.

Hai tỷ đệ họ đều có một cảnh ngộ kém may mắn. Nhưng trong sự không may mắn ấy họ lại tương phù, mặc dù họ là chị em khác mẹ nhưng vẫn là tình cốt nhục.

Tình thân ấm cúng đã tràn ngập cõi lòng họ, khiến họ vừa bi thương vừa phấn khởi.

Vương Hoa khẽ gọi nói :

- Tỷ tỷ, thế mẹ người đâu rồi?

- Người ư? Ta không biết, ta vẫn chưa điều tra ra tung tích của người.

- Người có biết phụ thân đã bị người hãm hại rồi ư?

- Ta... biết, nhưng chỉ nghe nói mà thôi, tại sao thế?

- Tỷ tỷ, tại sao đã xảy ra sự việc như thế mãi đến bây giờ đệ vẫn chưa được rõ lắm...

Ồ! Phải rồi, tỷ tỷ, năm xưa người từng cứu sống vô tình thư sinh, có phải vậy chẳng?

- Phải, ấy là việc bảy năm về trước!

- Thế tỷ tỷ, người...

- Năm nay ta đã hai mươi bốn tuổi, ta có vẻ già khom lắm sao?

- Không...

- Thật ra từ khi ta có trí khôn, nghe sư phụ ta kể lại thân thế đau thương này xong, ta chưa từng có niềm vui bao giờ hết. Ngoại trừ bi ai và thương tâm, không còn tìm ra danh tự nào để hình dung được tâm trạng của mình. Ta cảm hận mẫu thân, người đã nhẫn tâm bỏ rơi ta. Hận, hận, ta chỉ còn biết hận mà thôi...

Y đã cất tiếng khóc nức nở!

Vương Hoa an ủi y, khẽ nói :

- Tỷ tỷ, người chớ thương tâm thái quá làm gì.

- Kể đó sư phụ ta tạ thế, và không còn người thân nào nữa. Thế rồi ta cảm thấy không có bất cứ một thứ gì thuộc về ta trên đời.

... (thiếu)

... khi ta bước vào giang hồ, đã sử dụng ngoại hiệu U Linh Nữ này và biểu thị rằng ta không phải là người trên thế gian này, ta không có tất cả...

- Tỷ tỷ...

Vương Hoa vừa gọi vừa nhỏ xuống hai hàng bi ai.

U Linh Nữ nói :

- Sau khi ta biết người là con trai của Vương Phong, ta quyết định hẹn người đến đây, tại vì nói câu chuyện này ở trên cầu Uyên Ương có vẻ thích hợp hơn.

Vương Hoa nói :

- Tỷ tỷ, đệ rất thông cảm tỷ tỷ. Chúng ta phải chung sức bắt tay truy tìm thù nhân của phụ thân!

U Linh Nữ u oán thở dài nói :

- Phải, chúng ta chung sức bắt tay nhau!

- Tỷ tỷ, người vẫn còn đang tiếp tục tìm mẫu thân người chứ?

- Đúng thế!

- Y tên là gì? Có lẽ sau này đệ sẽ có cơ hội gặp người chăng?

- Người tên là Tiểu Yến!

23. Tiểu Tiểu Thư Sinh

- Nói sao?

Vương Hoa buột miệng kêu lên hoảng hốt, đầu óc choáng váng, thụt lùi ra sau ba bước liền, kinh hãi hỏi :

- Mẫu thân tỷ tỷ tên là Tiểu Yến?

- Đúng thế, tại sao người lại giật mình như thế?

Làm sao bảo Vương Hoa chẳng giật mình ư? Mẫu thân của U Linh Nữ tên là Tiểu Yến mà Chương Thiếu Đường đã nói rằng một nửa hung thủ đã giết chết phụ thân hắn cũng có tên là Tiểu Yến!

Nữ nô mà phụ thân hắn đã mua lại cũng có tên là Tiểu Yến.

Cuối cùng sự việc đã có chút manh mối rồi.

Sự việc diễn biến có thể như thế này rồi. Sau khi phụ thân hắn lấy được thuốc và đã gặp Tiểu Yến, nên người chẳng thiết tất cả, đã đình trệ hai ngày để quyết mua chuộc cho bằng được Tiểu Yến!

Và có thể Tiểu Yến vì hận phụ thân hắn đã sanh lòng hại y.

Bây giờ Vương Hoa đã hiểu tại sao phụ thân hắn đã mau một Nữ nô như thế. Tại vì Nữ nô này chính là người tình đầu tiên của người.

U Linh Nữ trông thấy Vương Hoa ngơ ngẩn như người mất hồn, bất giác lên tiếng hỏi :

- Đệ... làm sao thế?

- Tỷ tỷ... mẫu thân người vẫn còn sống...

- Ta đã biết người vẫn còn sống!

- Y chính là hung thủ đã giết chết phụ thân...

- Đệ... nói sao?

U Linh Nữ giật mình kinh hãi kêu “ạ” một tiếng.

Vương Hoa nói :

- Phân nửa hung thủ đã giết chết phụ thân chính là mẫu thân tỷ tỷ!
- Tại sao thế?

Thế rồi Vương Hoa mang tất cả mọi sự việc phụ mẫu hấn bị hãm hại thuật lại một cách tỉ mỉ cho U Linh Nữ nghe. Sau đó nói tiếp :

- Nếu như mẫu thân tỷ tỷ không tráo thang thuốc ấy thì phụ thân cũng không đến nỗi chết...
- Người đã tráo thang thuốc ấy?
- Đúng thế, chính người đã tráo thang thuốc ấy!
- Tại sao thế?
- Người hận phụ thân đệ!
- Tại sao phải hận người chứ?

Phải, tại sao Tiểu Yến phải hận phụ thân hấn?

Đương nhiên không thể có chuyện như thế được. Mặc dù Tiểu Yến nhảy sông tự tử, nhưng lúc đó Vương Phong cũng theo sau nhảy xuống cầu Uyên Ương quyên sinh vì y mà.

Nếu quả thật Tiểu Yến hận Vương Phong và đã mưu hại y, thế thì không ai hiue được uẩn khúc bên trong ra sao rồi?

Vương Hoa nói :

- Bên trong ắt phải có nguyên do gì không sai rồi!
- Đúng thế, bên trong ắt phải có nguyên do, ngoại trừ tìm ra mẫu thân ta mới giải đáp được.
- Phải, chúng ta quyết tìm ra người mới xong!
- Biết đi đâu mà tìm đây?

Quả thật đây là một vấn đề nan giải nhất, vì Tiểu Yến đã mất tích ngay lúc ấy luôn.

Muốn tìm kiếm y chẳng phải việc đơn giản.

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, muốn tìm kiếm y quả là một việc hết sức khó khăn. Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải quyết tìm y cho ra mới thôi. Có lẽ bên trong ắt có nguyên nhân gì chẳng đơn giản đâu.
- Phải, nhưng mà cái chết của phụ thân, ngoại trừ mẫu thân tỷ tỷ ra, rõ ràng phải còn nguyên nhân gì khác nữa. Có lẽ chính phụ thân biết được điều gì bí mật nên bọn Huyết Thần giáo đã giết chết người cho bằng được.

Vương Hoa nói :

- Ngoại trừ Huyết Thần giáo ra, chẳng phải đệ đã nói vị gia gia đệ còn nói rằng, còn một hung thủ thật sự nữa và cũng là người đã đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ!

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Chẳng lẽ người đó chính là Điền sư gia chăng?
- Theo gia gia, đệ phải phán đoán, có lẽ là như thế!

U Linh Nữ nói :

- Thế thì đệ trở về đi. Nếu có manh mối gì chúng ta hãy liên lạc lại. Đệ đệ, mong đệ phải bảo trọng lấy mình!
- Đa tạ tỷ tỷ giáo huấn!

- À! Tỷ tỷ ắt phải giúp đệ điều tra rõ vụ án này rồi!

- Đa tạ tỷ tỷ!

- Thôi đệ hãy đi đi.

Cuối cùng Vương Hoa đã buồn bã lẳng lặng từ giả người tỷ tỷ này.

Hắn cảm khái thở dài, dù sao hắn vẫn còn một người tỷ tỷ trong bốn bề mệnh mông này.

Về tới Hội Anh khách sạn thì trời vừa sáng.

Ngày hôm sau cũng chẳng thấy hình bóng lão nhân lùn thấp ấy.

Hắn đã ngồi chờ thật lâu trong tửu lầu, nhưng vẫn không thấy vị gia gia lùn thấp ấy đâu hết. Vương Hoa thoạt suy nghĩ, chẳng lẽ lão tẩm đờ đã tẩu thoát mất rồi ư?

Trong tửu lầu, người ta càng lúc càng vào đông.

Vài ngày gần đây, có biết bao nhiêu người ghé ngang thành Bửu Khánh, và cũng có biết bao nhiêu người đã lưu lại Bửu Khánh. Dĩ nhiên số người này có liên hệ đến sự xuất hiện của Nữ Nô Phiến Tử rồi.

Chẳng qua số người này chỉ muốn được diện kiến dung mạo số nữ nô ấy mà thôi.

Thình lình...

Vương Hoa đang nâng ly hớp rượu, một bóng người lẳng lặng không gây ra một tiếng động gì hết, đã xuất hiện ngồi trên chiếc ghế trước bàn của Vương Hoa.

Vương Hoa giật bắn người lên.

Khẽ ngược đầu lên nhìn, suýt nữa hắn đã thất thanh kêu lên kinh ngạc. Người ngồi trước mặt hắn chính là Tiểu Tiểu thư sinh mà hắn đã gặp vài lần trước đây.

Tiểu Tiểu thư sinh xuất hiện bất thình lình như thế quả thật khiến Vương Hoa giật mình chẳng kém.

Tiểu Tiểu thư sinh mỉm cười nói :

- Thế nào? Ngươi lại kinh ngạc lần nữa chẳng?

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, thưa tiền bối. Văn bối đã biết ngươi là ai rồi, văn bối đang muốn tìm kiếm tiền bối đây.

Tiểu Tiểu thư sinh ngạc nhiên nói :

- Ngươi đã biết ta là ai sao?

- Đúng thế, tiền bối là Tiểu Tiểu thư sinh và cũng là bằng hữu thân thiết của phụ thân văn bối.

Tiểu Tiểu thư sinh mỉm cười nói :

- Đúng thế, ta chính là Tiểu Tiểu thư sinh...

- Tại sao tiền bối chẳng cho văn bối biết sớm hơn một chút chứ?

- Sớm muộn gì ngươi cũng biết thôi. Chẳng phải ta đã từng nói với ngươi rằng lần gặp mặt thứ ba này sẽ nói cho ngươi biết ư? Bây giờ ngươi đã biết ta là ai rồi thì ta cũng không cần thiết nói nữa.

Vương Hoa nói :

- Thưa tiền bối! Văn bối có rất nhiều việc muốn thỉnh giáo ngươi...

- Ta biết, có phải những việc có liên hệ đến phụ thân ngươi ư?

- Đúng thế!

- Thật ra, ta và phụ thân ngươi tuy là bạn thâm giao nhưng hai ta đã bảy năm trời chẳng gặp mặt rồi. Nếu như ta biết được sự việc của y thì cũng chẳng chờ đợi đến bây giờ mà vẫn chưa nói cho ngươi biết đâu.

- Chẳng lẽ tiền bối chẳng biết chút nào về vụ việc phụ thân văn bối bị hãm hại ư?
- Đúng thế, ta chẳng biết gì hết!
- Tiền bối từng gặp U Linh Nữ?
- Phải, y chính là tỷ tỷ người.
- Tiền bối có sự việc phụ thân văn bối từng mua một nữ nô chăng?
- Ta đã nghe lỏm được những việc mà Chương Thiếu Đường đã nói lại cho người nghe, nhưng mãi cho đến bây giờ ta vẫn còn hoài nghi vụ việc này. Nếu quả thật phụ thân người đã mua Tiểu Yến, thế thì tại sao Tiểu Yến lại mưu hại y?
- Phải, quả thật đây là một vụ án thật ly kỳ!

Tiểu Tiểu thư sinh cười nói :

- Sau khi phụ mẫu người bị giết, ta đã đi tứ xứ dò thám nguyên nhân cái chết của y nhưng thủy chung vẫn không có kết quả gì hết, mà ngay sau khi vụ án ấy xảy ra thì Thiết Dao Tiều Chủ cũng thường hay tới lui Trung nguyên luôn.
- Để làm gì thế?
- Có lẽ chính y cũng đang dò thám nguyên nhân cái chết của phụ thân người, vì sự việc này đối với y vẫn có một phần trách nhiệm!

Vương Hoa khẽ gật đầu vài cái.

Tiểu Tiểu thư sinh lại nói tiếp :

- Còn một điểm đáng nghĩ khác là quả Thủy Tinh Cầu ấy. Cái chết của phụ thân người không thể nói rằng chẳng can hệ tới quả Thủy Tinh Cầu.
- Vâng, quả thật cái chết của phụ thân văn bối ắt phải có quan hệ với quả Thủy Tinh Cầu ấy.
- Hình như liên hệ cả Sát Nhân đội và Huyết Thần giáo nữa, có phải vậy chăng?
- Đúng thế.
- Theo ta biết, Chương Vĩnh Kỳ chưa từng bị ai cướp ra khỏi Thông Thiên quan hết, vì đêm đó ta ở quan ngoại, chẳng thấy một người nào ra khỏi quan hết, ngoại trừ một đội viên Sát Nhân đội và người ra khỏi Thông Thiên quan, mà bây giờ hai bên vẫn đang dò thám tung tích của Chương Vĩnh Kỳ nên đã chứng thực được Chương Vĩnh Kỳ chưa hề bị ai cướp đi khỏi Thông Thiên quan hết.

Suy đoán của Tiểu Tiểu thư sinh đã trùng hợp với nhận định của lão nhân lùn thấp.

Bây giờ sự việc càng sáng tỏ hơn, Chương Vĩnh Kỳ chưa từng bị ai cướp khỏi Thông Thiên quan hết.

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, gia gia ta cũng nói như thế!

Tiểu Tiểu thư sinh ngạc nhiên nói :

- Gia gia người? Người có một gia gia bao giờ thế?

Vương Hoa khẽ cười, liền mang sự việc liều lạy lão nhân lùn thấp ấy làm gia gia cho Tiểu Tiểu thư sinh nghe một phen, nhưng hắn đã giấu giếm một số việc quan trọng không nói ra.

Tiểu Tiểu thư sinh nói :

- Danh hiệu lão là gì?
- Chẳng biết, nhưng lão đã khoa mồm thổi phồng lắm!
- Khoa mồm thổi phồng ư?

- Vâng, lão nói rằng nếu có ai hỏi gia gia ngươi là ai thì ngươi cứ nói gia gia ngươi là Võ Lâm Hoàng Đế là được rồi!

- Nói sao?

Tiểu Tiểu thư sinh thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Vương Hoa nghe y thất thanh kêu lên như thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên nói :

- Thế nào?

- Lão nói lão là Võ Lâm Hoàng Đế thật sao?

- Lão chỉ khoa mồm nói láo thôi.

- Không, có lẽ chính lão rồi.

- Nói sao?

Lần này đến phiên Vương Hoa thất thanh kêu lên kinh hãi. Hắn nói tiếp :

- Chẳng lẽ trong võ lâm này lại có một Võ Lâm Hoàng Đế thật sao?

- Đúng thế, có một nhân vật như thế!

Vương Hoa nghe nói thế, tức thời ngẩn người tại chỗ luôn.

Hắn cứ cho rằng lão nhân lùn thấp ấy chỉ thổi phồng nói láo thôi, ai ngờ quả nhiên trong võ lâm này lại có một Võ Lâm Hoàng Đế thật!

Vương Hoa kinh hãi, bất giác lại hỏi tiếp :

- Có phải trong chốn giang hồ này cũng có một nhân vật tên là Võ Lâm Tiểu Tốt chăng?

- Phải, có một nhân vật như thế!

- A!

Vương Hoa lại thất thanh kêu lên lần nữa. Không ngờ trong chốn giang hồ này cũng có cả một nhân vật Võ Lâm Tiểu Tốt như thế!

Thế thì vị gia gia ấy chẳng phải nói đùa rồi, người cũng có thật mà sự việc cũng có thật luôn. Lão gia gia của hắn chẳng phải đơn giản đâu.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ luôn.

Tiểu Tiểu thư sinh nói :

- Lão có nói sự việc Võ Lâm Hoàng Đế và Võ Lâm Tiểu Tốt cho người nghe chăng?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Không có, ta cứ tưởng lão khoa mồm nói láo mà thôi!

- Không phải nói láo đâu, vả lại đây là một sự kiện thật kỳ diệu. Vài chục năm trước đây trên chốn giang hồ này có một Vô Địch bảo. Bảo chủ tự xưng là Võ Lâm Hoàng Đế. Trên thực tế, võ công của y đã vô địch thiên hạ, đồng thời võ lâm đã công nhận võ công của y là đệ nhất. Vương Bán Tiên được lòng danh cũng nhờ từ nơi y luôn.

- Nhờ y mà Vương Bán Tiên danh lừng thiên hạ ư?

- Phải!

- Tại sao thế?

- Hầu như không bất cứ một ai không biết đến Vô Địch bảo hết. Một hôm Vương Bán Tiên đến Vô Địch bảo và đã nói với Võ Lâm Hoàng Đế rằng, Vô Địch bảo sẽ không còn tồn tại quá ba ngày ở trên chốn giang hồ này nữa!

Đương nhiên Võ Lâm Hoàng Đế không tin rồi, nhưng Vương Bán Tiên nói với y rằng trong vòng ba này ắt phải có người đến tìm y. Võ Lâm Hoàng Đế lấy làm ngạc nhiên hết sức hỏi :

- Người này là ai?

Wương Bán Tiên bảo rằng bây giờ chưa thể bói ra được, và nói rằng có lẽ là một Võ Lâm Tiểu Tốt.

Trong đêm tối thứ ba, quả nhiên có người bịt mặt đến viếng Vô Địch bảo, và người bịt mặt đó đã tự xưng là Võ Lâm Tiểu Tốt...

Wương Hoa nói :

- Thế thì quả thật y là Vương Bán Tiên rồi!

24. Vô Địch Ngũ Thức

Tiểu Tiểu thư sinh gật đầu nói :

- Quả thật người nói phải, và sự việc kỳ diệu đã xảy ra kể tiếp.

Ngày thứ tư chẳng thấy Võ Lâm Hoàng Đế đâu nữa, cả vài chục cao thủ trong bảo cũng mất tích luôn. Nghe nói thời đó sự kiện này đã làm chấn động cả giang hồ. Thế rồi từ đó Vương Bán Tiên nổi tiếng luôn.

Wương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Võ Lâm Hoàng Đế đã bị Võ Lâm Tiểu Tốt đánh bại chẳng?

- Đúng thế, bằng không Vô Địch bảo làm gì có chuyện giải tán chứ? Đồng thời Võ Lâm Hoàng Đế cũng đâu có mất tích luôn?

- Thế thì võ công của vị Võ Lâm Tiểu Tốt này há không phải siêu hơn cả Võ Lâm Hoàng Đế sao?

- Đương nhiên rồi, vị gia gia của người ấy cao cỡ nào?

- Lão cao khoảng bốn xích mà thôi!

- Thế thì không phải lão rồi!

- Lão không phải là Võ Lâm Hoàng Đế sao?

- Không phải, Võ Lâm Hoàng Đế thân người cao khoảng bảy xích. Vả lại lão đã mất tích giang hồ vài chục năm rồi, chắc chắn không phải là lão được.

- Thế thì Võ Lâm Tiểu Tốt ấy đâu rồi?

- Cũng mất tích luôn!

Wương Hoa hỏi :

- Thừa tiên bói, xin hỏi Vương Bán Tiên có biết võ công không?

- Không, chưa có bất cứ một ai nói rằng y biết võ công bao giờ hết!

-Ồ! Phải rồi, tiên bói cho rằng Chương Vinh Kỳ không bị cướp khỏi Thông Thiên quan thế thì y vẫn còn nằm trong Thông Thiên quan rồi?

- Rất có thể như thế!

- Ai đã hạ thủ chứ?

- Không biết!

- Có thể nào là Điền sư gia không?

- Điền sư gia?

- Vâng!

Tiểu Tiểu thư sinh cau mày nói :

- Theo nhận xét của ta thì không thể như thế được! Ta đã quan sát Điền sư gia một thời gian khá lâu rồi. Điền sư gia là một con người rất chánh phái, mặc dù y đến Thông Thiên quan vì quả Thủy Tinh Cầu nhưng y chẳng có sự quyết tâm phải lấy cho bằng được. Không thể nào y là người đánh cướp Chương Vinh Kỳ được.

Vương Hoa nói :

- Nhưng mà lão gia gia ta lại cho rằng Điền sư gia vẫn có điểm khả nghi!
- Đương nhiên, nếu Chương Vinh Kỳ chưa bị cướp khỏi Thông Thiên quan thì bất cứ một ai trong Thông Thiên quan đều khả nghi hết. Nhưng gia gia ngươi chưa khẳng định thì vẫn chưa có thể hoài nghi y được.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối, người có bằng lòng giúp văn bối một việc chẳng?
- Việc gì thế?
- Giúp văn bối điều tra một việc này.
- Ta đã tiến hành điều tra từ lâu rồi.
- Không, cách điều tra của văn bối không phải như thế.
- Thế thì người có biện pháp gì?
- Tiền bối quen biết Điền sư gia chứ?
- Quen biết!
- Điền sư gia có biết quan hệ giữa tiền bối và phụ thân văn bối chứ?
- Biết chứ!
- Thế thì tiền bối đến tìm y, sau đó lưu lại Thông Thiên quan theo dõi xem xét bất cứ người khả nghi nào cho văn bối.
- Cũng được.

Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Thế thì Tiểu Yến là hung thủ sát hại phụ thân văn bối không còn nghi ngờ nữa rồi, nhưng hành tung của y thì lý kỳ thần bí chẳng biết đâu hết...
- Điều này đơn giản thôi!
- Đơn giản thế nào?
- Phải, chẳng lẽ người quen rồi ư, chính Nữ Nô Phiến Tử bán ra Tiểu Yến, thế thì giữa y và Nữ Nô Phiến Tử phải có mối quan hệ gì rồi.
- Phải, tại sao văn bối chẳng nghĩ tới điểm này ư.
- Thế thì chúng ta chia nhau làm việc, người điều tra Tiểu Yến, còn ta thì vào Thông Thiên quan.
- Được.
- Thế ta phải đi ngay bây giờ nha.
- Xin tiền bối tự nhiên.

Tiểu Tiểu thư sinh ngồi dậy cất bước đi xuống lầu luôn.

Tiểu Tiểu thư sinh rất quan tâm cái chết của Vương Phong, từ đầu chí cuối y lấy làm áy náy trong lòng vô cùng vì Vương Phong là người bạn tri kỷ của y.

Tiểu Tiểu thư sinh đi khỏi chẳng mấy chốc thì lão nhân lùn thấp liền xuất hiện trên lầu ngay.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Gia gia, cháu tưởng ông tẩu mắt mất rồi chứ?
- Tẩu mắt ư?
- Cháu tưởng ông không đến chứ?
- Hà hà, ta chẳng tẩu đâu? Ước hẹn thế nào? Người đó là ai thế?

Vương Hoa nói :

- Một người thật ly kỳ!
- Ai thế?
- Tỷ tỷ cháu!
- Ồ! Người còn người tỷ tỷ nữa ư, thế thì hay lắm, mai sau có gặp mặt, người phải giới thiệu cho ông biết nha.
- Đương nhiên, gia gia, ông đi đâu thế?
- Đi lòng bông một vòng mà thôi, nhưng có một tin hay!
- Tin hay thế nào? Có phải đã phát hiện tung tích của Chương Vĩnh Kỳ rồi ư?
- À! Sao người mãi nghĩ đến Chương Vĩnh Kỳ như thế? Chẳng phải ta đã nói với người rằng ta sớm đã biết tung tích của y rồi sao? Tin hay của ta chẳng phải vụ này mà là người!
- Cháu ư?

Lão nhân lùn thấp khẽ gật đầu vươn dài cái cổ ra, ghé vào tai Vương Hoa nói nhỏ :

- Ta vừa ăn cắp được một môn võ công!
- Võ công?
- Đúng rồi, nếu như muốn mua nữ nô thì người ắt phải học xong võ công ấy mới được. Nghe nói võ công của Nữ Nô Phiến Tử thần bí ấy cao siêu kinh hồn, mặc dù võ công của người cao cường thật, nhưng gia gia vẫn chẳng mấy yên tâm.
- Ông lấy cắp được võ công ở đâu thế?
- Người chó hời điều này làm gì. Võ công đã ghi chép trên vài trang giấy này, người thử xem có chỗ nào kỳ ảo kinh người thì học.

Lão thò tay vào ngực áo lấy ra nắm tờ giấy dài cả xích giao cho Vương Hoa. Vương Hoa hoài nghi nhìn lên mấy tờ giấy ấy, chỉ thấy trên tờ đầu có vẽ một chiêu thức hình người rất là tinh xảo, bên cạnh có viết bốn chữ “Song chương vô địch”.

Vương Hoa ngắm nhìn giấy lát, bỗng nhiên kinh hãi kêu lên :

- Chao ôi! Chiêu thức võ công này kinh ảo thật.

Lão nhân ngạc nhiên :

- Có thật rất tinh xảo ư?

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, chỉ cần chiêu thứ nhất này đã có vô số biến hóa kỳ diệu vô cùng, hư hư thật thật, khả công khả thủ. Đây là võ học tuyệt đỉnh mà.
- Thế thì gia gia chẳng uống công sức đi đánh cắp rồi.

Vương Hoa cả mừng nói :

- Gia gia, ông lấy cắp ở đâu thế?

- Từ một tiền bối võ lâm, vừa ăn cắp vừa đánh lừa...

- Đánh lừa?

- Phải, còn đánh lừa bằng cách nào thì gia gia không thể truyền tuyệt chiêu này cho người được. Cháu xem chiêu thức võ công này mang so sánh với võ công cháu đã học thì thế nào?

- Cao hơn nhiều bậc.

- Thế thì tốt lắm.

Vương Hoa cả kinh hết sức, nhưng hắn cũng suy nghĩ ngay, vị gia gia của hắn chẳng đơn giản rồi, chẳng những lời nói lão quái lạ và hành vi kỳ quặc, mà ngay cả những việc lão đã làm cũng lạ lùng hết sức.

Diễn hình như năm chiêu võ công ghi chép trên năm tờ giấy này chẳng biết lão đánh cắp từ đâu ra?

Quái thật, đây là một việc không thể tưởng tượng được.

Bỗng nhiên hắn nói :

- Gia gia, có thật ông là Võ Lâm Hoàng Đế chăng?

- Cháu cứ cho rằng ta thối phồng, nói láo thôi ư?

- Gia gia, cháu hỏi ông một việc. Thật ra có nhân vật Võ Lâm Hoàng Đế và Võ Lâm Tiểu Tốt kia mà.

- Ai bảo không có chứ? Nếu không có thì ông nói với người để làm gì? Người dốt thật!

- Sao ông biết như thế?

- À! Người chó coi thường gia gia được không? Mặc dù võ công của gia gia thua kém người, nhưng về phương diện khác thì người thua kém gia gia nhiều lắm. Người không phục chăng?

- Phục chứ!

- Hừ! Ta vẫn chưa kể cho người nghe một việc. Giữa Võ Lâm Hoàng Đế và Võ Lâm Tiểu Tốt có món ân oán tình thù chưa giải quyết.

- Ân oán chưa giải quyết?

- Đúng thế, nghe nói năm xưa Võ Lâm Hoàng Đế bại trong tay Võ Lâm Tiểu Tốt và Võ Lâm Hoàng Đế đã tuyên bố rằng sau hai mươi năm, đồ đệ lão sẽ báo thù chẳng sai!

-Ồ! Thế đồ đệ lão đâu?

- Làm sao ta biết điều này? Đây là việc của Võ Lâm Hoàng Đế mà! Có lẽ năm xưa y đã nói khác không chừng, có phải vậy không?

- Có lẽ như thế!

- Bây giờ bọn mình mặc kệ họ là Võ Lâm Hoàng Đế hay là Võ Lâm Tiểu Tốt gì cả, kỳ hẹn quyết đấu của họ còn ba tháng nữa. Gia gia sẽ dẫn người đến xem tuồng hát hay đó chứ chẳng sai.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Gia gia, sao gia gia lại biết cả địa điểm ước đấu của họ như thế?

- Ta nghe lỏm được, nếu gia gia này không biết thì gia gia thối phồng này dám khoa mồm nói khoác ư?

Lão nhăn mặt làm hề nói tiếp :

- Nếu người cho rằng võ công đã ghi chép trên vài mảnh giấy này xuất sắc thì người cứ việc luyện tập. Như thế vào U Lan cốc có nhiều hy vọng hơn.

- Tại sao thế?

- Chẳng tại sao hết, muốn mua nữ nô thì ắt phải vào U Lan cốc.

- Cháu đã biết điều như thế rồi.

- Người cứ nghĩ kỹ lại xem. Người muốn mua nữ nô có cả hàng ngàn hàng vạn nhân vật, nếu số nhân vật võ lâm này đều vào trong U Lan cốc hết thì liệu Hoa Nữ Trưởng có dung chứa nổi không?

- Cái gì là Hoa Nữ Trưởng?

- Hoa Nữ Trưởng chính là cái rạp lớn, được căng bằng màn do Nữ Nô Phiến Tử dựng lên, sử dụng để bày các nữ nô ra bán buôn, người hiểu chứ?

- Hiểu rồi.

- Trong Hoa Nữ Trưởng tối đa chỉ dung nạp được độ khoảng ba mươi người võ lâm, cho nên Nữ Nô Phiến Tử phải phái một người canh gác tại cốc khẩu để thử nghiệm võ công của những người muốn vào trong. Không phải ai cũng có thể vào bên trong được đâu.

Vương Hoa như sức hiểu ra điều gì, nói :

- Thế thì những ai có võ công thấp kém ắt không thể vào U Lan cốc rồi?

- Đương nhiên, cho nên sau khi người học xong võ công này, luôn tiện dạy lại cho ta.

Nói cho ngay, võ công của gia gia cũng tệ thật, căn cứ võ công bây giờ quyết không thể vào U Lan cốc được, và chớ nói vào Hoa Nữ Trưởng làm gì nữa, người có đồng ý như thế chẳng?

Vương Hoa cười nói :

- Gia gia, làm gì cháu chẳng đồng ý chứ? Thế thì đi ngay bây giờ nha!

- Đi đâu?

- Tìm một chỗ nào để luyện tập võ công này chứ?

- Được, cháu nói phải.

Hai người thanh toán tiền ăn xong, song song bước xuống lầu luôn.

* Cả chốn giang hồ đang náo động lên.

Người võ lâm lại điên cuồng náo động lần nữa như năm năm trước đây.

Họ điên cuồng náo động bởi các nữ nô do Nữ Nô Phiến Tử bày ra buôn bán.

Năm năm trước đây, nhân vật võ lâm từng điên đảo một lần. Lần đó họ vì Vương Bán Tiên, vì vô số nhân vật võ lâm muốn thỉnh y xem cho một quẻ.

Mà sự điên cuồng náo động lần này là vì các nữ nô do Nữ Nô Phiến Tử bày ra bán buôn. Lần náo động này chẳng kém thua kỳ náo động mà Vương Bán Tiên đã xuất hiện năm xưa.

Hôm ấy...

Con đường mòn nho nhỏ ăn thông tới U Lan cốc đã xuất hiện từng đoàn người một dần dần đi tới.

Vương Hoa và lão nhân lùn thấp cũng chen trong đám người ấy từ từ đi vào U Lan cốc luôn.

Chẳng mấy chốc đã đến cốc khẩu!

Cốc khẩu nhỏ hẹp, mé bên trái cốc khẩu có một người bịt mặt bận áo vàng đứng ngay ở đấy. Ngoài ra bên cạnh còn dựng đứng một tấm bảng.

Trên bảng có ghi rõ vài điều lệ :

"Kính cáo chư bằng hữu võ lâm, Lần này bản nhân bày bán nữ nô, được chư bằng hữu võ lâm chẳng ngại gian nan xa từ ngàn dặm, đến đây để ủng hộ giúp đỡ chọn mua các nữ nô, bản nhân thành thật cảm kích hết sức. Duy có một điều là nhân số quá đông, nên bản nhân cực chẳng đã phải qui định vài điều sau đây :

1. Nữ nhân không được vào cốc.

2. Người chưa được mười tám tuổi không được vào cốc.

3. Người muốn vào cốc ắt phải có khả năng nhắc bổng thạch sư tử tại cốc khẩu.

4. Tỷ thí võ công phải đánh bại hai người canh gác cốc địa.

Người muốn vào cốc ắt phải hội đủ bốn điều lệ nói trên. Sau khi vào cốc cấm không được sanh sự thù sát với nhau, bằng không bản cốc phải trục xuất cốc ngay.

Nếu có điều chi sơ xót, mong chư bằng hữu lượng thứ.

Nữ Nô Phiến Tử bút.”

25. Tám Phương Anh Hào Hội Nữ Nô

Vương Hoa và lão nhân lùn thấp xem xong thông cáo trên tấm bảng, bắt giắc ngăn người tại chỗ. Sau đó họ lướt mắt nhìn một lượt, quả nhiên một bên cốc khẩu có đặt ở đấy một pho tượng thạch sư tử khổng lồ.

Vương Hoa lạnh toát mồ hôi, thạch sư tử này ít nhất cũng nặng cả vài ngàn cân.

Ngoại trừ cao thủ đệ nhất lưu, ngoài ra hạng cao thủ bình thường chớ mong làm xê dịch tơ hào nó, chớ đừng nói đến vấn đề nhắc bổng lên làm gì nữa.

Biết bao nhiêu người vây xung quanh pho thạch sư tử ấy, nhưng chẳng thấy một ai xuất thủ thử nghiệm hết.

Bấy giờ người ta càng lúc càng đông, đã lên tới con số gần ba trăm người.

Vương Hoa đưa mắt nhìn lão nhân lùn thấp, hỏi :

- Thưa gia gia, phải làm thế nào đây?
- Người muốn nói việc nhắc bổng thạch sư tử ấy ư?
- Đúng thế!
- Người có khả năng nhắc nổi chăng?
- Cháu ư? Chịu thua, còn gia gia thì sao?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Thế thì người há chẳng phải muốn châm biếm gia gia ư?
- Ạ! Tại sao thế?
- Người mà chịu thua thì gia gia còn nói làm gì nữa?

Vương Hoa thoáng cau mày nói :

- Thế thì biết làm sao bây giờ?

Lão nhân nhướng cao đôi lông mày nói :

- Thôi, có biện pháp rồi!
- Biện pháp gì thế?
- Ta có một vật có thể sử dụng được.
- Vật gì thế?
- Lọ thuốc ta đã đánh cắp được.
- Thuốc ư? Thuốc gì thế?

Lão nhân lùn thấp thò tay vào ngực áo mò mẫm một hồi, sau đó lấy một cái lọ nhỏ ra, giao cho Vương Hoa ngay.

Vương Hoa cầm lấy lọ thuốc, trông thấy bên trong cái lọ có năm, sáu viên thuốc màu vàng kim, trên lọ có dán một mảnh giấy viết vài chữ “Đại lực kim đơn”.

Vương Hoa nói :

- Đại lực kim đơn, thứ đơn dược này có công dụng gì thế?
- Nghe đồn rằng một viên Đại lực kim đơn có giá trị tương đương mười năm công lực. Sau khi uống viên Đại lực kim đơn vào sẽ tăng thể lực mạnh vô cùng. Sao hai ta không thử uống một viên xem thế nào?
- Ông đã lấy cắp ở đâu thế?
- Đây là tuyệt chiêu của gia gia, nói đến nghề ăn cắp thì không bắt cứ một ai bằng ta hết. Còn vấn đề ăn cắp của ai thì lần sau ta sẽ nói cho người biết. Nhưng mà, dù ta có nói, người cũng chưa chắc tin đâu.
- Gia gia cứ nói thử xem nào!

Lão nhân lùn thấp xuống giọng nói :

- Thôi được, ta nói cho người biết cũng chẳng hề chi. Lọ thuốc này ta đã lấy cắp từ tay Võ Lâm Hoàng Đế...
- Võ Lâm Hoàng Đế?
- Đúng thế!

Vương Hoa suýt chút nữa chẳng tin tưởng đây là sự thật được. Lão gia gia của hắn đã có bản lãnh lấy cắp được tuyệt thế kỳ dược này từ tay Võ Lâm Hoàng Đế như vậy được sao? Thế thì lão chẳng đơn giản rồi.

Lão nhân lùn thấp nói :

- Chớ ngây người ở đấy làm gì nữa.

Vương Hoa cũng chưa mấy tin tưởng Đại lực kim đơn này có công hiệu như thế. Hắn bèn đổ hai viên trong lọ ra, đưa cho lão nhân lùn thấp một viên rồi bỏ một viên vào miệng nuốt ực luôn.

Đại lực kim đơn vừa vào miệng, lập tức biến thành một luồng nhiệt lưu mạnh kinh khiếp, phân bố lưu chuyển trong thân thể ngay.

Vương Hoa thoáng giật mình một cái. Hắn không ngờ Đại lực kim đơn có một oai lực như thế, nên lập tức vận công dung hợp vào nội lực bản thân, mang luồng nhiệt lưu ấy chuyển thành chân nguyên.

Khi vận công xong xuôi, quả nhiên Vương Hoa cảm thấy nội lực tăng lên gấp đôi.

Bấy giờ hắn mới biết lão gia gia này chẳng nói lời hư dối.

Ngay lúc này, lão nhân lùn thấp cũng vận công hoàn tất. Chỉ thấy mồ hôi trên trán lão toát ra lấm tấm nhưng mặt mày lão trở nên hồng hào hơn. Lão lấy tay lau khô mồ hôi, nói :

- Chắc bây giờ không đến đổi tề lăm thì phải!

Vương Hoa mang số thuốc còn lại ném sang cho lão nhân lùn thấp. Lão bèn lắc đầu nói :

- Người hãy cất giấu cho kỹ, nếu không muốn một Võ Lâm Hoàng Đế xuất hiện đến tìm ta, thì ta phải khôn đốn ngay. Để trong người người ta sẽ phủ nhận được.
- Thế à...

- Đồng thời nghe nói rằng thuốc này trị nội thương rất hay, biết đâu sau này người phải dùng đến nó.

Vương Hoa đành mang số thuốc ấy cất vào trong túi áo.

Ngay lúc ấy...

Có một ông lão thân hình vạm vỡ, mặt vuông, lỗ tai to, trong lưng cuộn tròn một cây roi bằng bạc, từ trong đám đông người chen chúc nhảy vọt ra, tiến về hướng thạch sư tử.

Y cúi người xuống, hai tay bấu chặt vào đôi chân thạch sư tử, gầm hét lên một tiếng, y đã nhấc bổng con thạch sư tử to lớn ấy lên một cách dễ dàng.

Đám người đứng xem ở xung quanh thất thanh kêu lên thán phục.

Vương Hoa cũng bắt giác kêu to một tiếng :

- Khá lắm!

Ông lão ấy từ từ đặt thạch sư tử vào chỗ cũ, mặt mày chẳng hề thay đổi gì hết, sau đó bước về hướng cốc khẩu. Người canh gác cốc khẩu vội tiến lên chấp tay xá một xá nói :

- Nội lực của tiền bối thâm hậu thật!

- Không dám!

- Xin hỏi danh hiệu của tiền bối là gì?

- Người giang hồ gọi lão phu là Ngân Tiên Khách!

Người bịt mặt áo vàng thoáng ngạc nhiên nói :

- Ô! Té ra là bang chủ Ngân Yến Bang, tại hạ nghe đại danh đã lâu rồi!

- Chớ khách sáo làm gì!

- Tại hạ vâng mệnh lệnh chủ nhân...

- Xin cứ việc ra tay chỉ giáo đi!

- Thế thì xin lỗi nha!

Người bịt mặt vừa dứt lời, y lướt tới ba bước, từ từ giơ cao tay phải lên, chuẩn bị xuất thủ.

Thình lình...

Người bịt mặt áo vàng khẽ hét một tiếng, vung chưởng bấu vào trước ngực Ngân Tiên Khách nhanh thần tốc kinh người.

Ngân Tiên Khách ngằm hét một tiếng... (thiếu 2 trang) ... vô cùng, nhất là nội lực của bằng hữu thanh niên này càng mạnh mẽ kinh người hơn, hai vị là ông cháu với nhau ư?

Vương Hoa cất tiếng nói :

- Đúng thế!

- Xin hỏi tôn tánh đại danh các hạ xưng hô thế nào?

- Tại hạ là...

Lão nhân lùn thấp tiếp lời nói :

- Hấn là cháu của ta.

- Tại hạ đã biết quan hệ giữa nhị vị rồi. tại hạ chỉ muốn hỏi tôn tánh đại danh các hạ này mà thôi!

- Hấn tên là Ngô Minh!

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên.

Người bịt mặt cũng ngạc nhiên nói :

- Vô danh?

- Không phải thế, Ngô này là Ngô Khẩn Thiên chứ không phải Vô (không có), Minh là minh tạ chứ không phải danh người tướng đâu.

Người bịt mặt ngạc nhiên hỏi lại Vương Hoa :

- Bằng hữu, có phải vậy không?

Vương Hoa theo bản năng tự nhiên nói :

- Đúng thế, tại hạ là Ngô Minh!

Vương Hoa hiểu lão nhân chẳng muốn mình khai tên tuổi thật sự mình ra đương nhiên phải có dụng ý rồi, nên hắn đành trả lời như thế.

Người bịt mặt khẽ cười nói :

- Ngô bằng hữu tuổi trẻ chừng này đã có thành tựu như thế thật là khả quý vô cùng.

Mong rằng các hạ chớ tiếc rẻ chỉ giáo vài chiêu nhé.

- Không dám!

Người bịt mặt tiến tới hai bước nói :

- Thất lễ nha!

Dứt lời, y vung chưởng tấn công một chiêu hết sức nhanh lẹ và mãnh liệt vô cùng.

Lần này người bịt mặt xuất thủ tấn công Vương Hoa so với lúc này đã động thủ với Ngân Tiên Khách mạnh gấp mấy lần.

Vương Hoa khẽ hét một tiếng, giơ tay phải công ra một chiêu.

Vương Hoa thoát vừa xuất thủ, thì đối phương cũng giơ tay trái điểm nhanh vào khí hải huyệt của Vương Hoa, đồng thời rút tay phải về thủ thế tấn công tiếp.

Vương Hoa thoáng biến sắc, vội giơ tay trái tới độn cứng với đối phương luôn.

Thình lình...

Trong tiếng gầm thét, tay phải người bịt mặt lại khéo léo tấn công chiêu thứ ba tiếp.

Lần này Vương Hoa không thể không dùng toàn lực rồi, hắn gầm lên một tiếng, lập tức đánh ra chiêu thức vô danh thứ nhất trong song chưởng vô địch ngay.

Một chiêu này quả thật không hổ thẹn được gọi là võ lâm nhất đại tuyệt học. Trong bóng chưởng lấp lánh bay liệng, người bịt mặt bị đẩy lùi ra sau mười bước liền.

Quả thật oai lực một chưởng này đã ra ngoài sức tưởng tượng của Vương Hoa.

Người bịt mặt chấp tay vái chào, nói :

- Võ công của các hạ quả nhiên khiến người kính phục vô cùng!

- Quá khen rồi!

- Mời nhị vị vào tự nhiên.

- Đa tạ.

Vương Hoa dứt lời, theo sau lão nhân bước vào cốc luôn.

Đi vào trong cốc được khoảng vài chục trượng thì lão nhân lùn thấp nói :

- Có người đang theo dõi chúng ta!

Vương Hoa giật bắn người lên nói :

- Có người theo dõi chúng ta ư?

- Đúng thế!

- Ai vậy?

- Không thể nói cho người biết được. Nếu ta nói cho người biết, bảo đảm người ắt phải nổi sùng lên ngay. Nhưng người hãy yên tâm, người không tìm y thì y ắt phải tìm người không sai.

Vương Hoa ngoái cổ nhìn ra sau lưng nhưng chẳng thấy ai hết.

Chẳng mấy chốc họ đã đến bách hoa bình.

Chỉ thấy một thiếu nữ áo vàng thoăn thoắt bước hướng tới họ. Vương Hoa bất giác lấy làm ngạc nhiên thì thiếu nữ áo vàng ấy chấp tay xá dài, nói :

- Hoan nghinh nhị vị!

Vương Hoa hỏi :

- Người chính là nữ nô ư?

- Công tử lầm rồi, tôi chỉ là thị nữ chiêu đãi mà thôi.

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Không ngờ một thị nữ cũng xinh đẹp đến thế ư? Thế thì những nữ nô ấy chẳng biết đẹp cỡ nào rồi!”

Thiếu nữ áo vàng nói :

- Mời nhị vị hãy đi theo tiểu nữ.

Y dẫn Vương Hoa đi tới hướng một cái rạp to lớn căng bằng màn. Quả thật cái rạp này rất rộng lớn.

Vào trong rạp có màn che, chỉ thấy bên trong có một khách sảnh bày ba hàng ghế.

Mỗi hàng ghế có mười hai cái ghế, cách chỗ ba hàng ghế độ khoảng một trượng có dựng một cái đài cao khoảng ba thước, rộng khoảng một trượng. Phía sau có một cái màn che.

Vương Hoa được hướng dẫn ngồi trên ghế hàng thứ nhất.

Bấy giờ trong rạp đã có ba người ngồi ở đấy. Ngoài trừ Ngân Tiên Khách, ngoài ra còn một ông lão và một người trung niên.

Vương Hoa quay sang hướng thiếu nữ áo vàng hỏi :

- Còn bao lâu nữa sẽ bắt đầu buổi diễn nữ nô chứ?

- Sắp tới rồi, xin công tử chờ giây lát nữa.

Chẳng mấy chốc, có một lão nhân áo vàng khác dẫn một ông lão tóc bạc có hàng râu bạc phơ dài tận rún bước vào trước rạp.

Ông lão mặt mày sáng sủa, thoảng trông thấy biết ngay lão là một võ lâm cao thủ nhất lưu.

Lão bước gần bên Vương Hoa ngồi trên chiếc ghế kế bên. Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên, nhủ thầm :

- “Biết bao nhiêu là chỗ ngồi, khi không lại ngồi gần mình! Lạ lùng thật!”

Sau khi rót trà thơm mời mọc khách xong, hai thiếu nữ áo vàng lại đi nơi khác tiếp khách.

Ông lão râu bạc ngoái đầu nhìn Vương Hoa nói :

- Xin mời tiểu ca nhi!

Lão nhân lùn thấp và Vương Hoa đồng thời quay sang nhìn lão, Vương Hoa hỏi :

- Thưa lão tiên bối, có điều chi chỉ giáo chăng?

Ông lão râu bạc cười nhạt nói :

- Chỉ giáo thì không dám, lúc này lão phu đã trông thấy tiểu ca nhi diễn một chiêu võ công ấy thật kỳ diệu...

- Không dám!

Bổng lão nhân râu bạc hạ giọng nói :

- Tiểu ca nhi là đồ đệ của y chăng?

Vương Hoa kinh ngạc hỏi :

- Ai thế?

Lão nhân râu bạc thoáng ngạc nhiên nói :

- Võ Lâm Hoàng Đế!

- Nói sao?

Vương Hoa buột miệng kêu lên hoảng hốt.

Lão nhân râu bạc ngạc nhiên lần nữa nói :

- Một chiêu võ công mà ngươi vừa sử dụng lúc nãy chính là chiêu thứ nhất trong Vô Địch ngũ thức của Võ Lâm Hoàng Đế Châu Mã. Chẳng lẽ sư phụ ngươi... không phải là Võ Lâm Hoàng Đế sao?

Nghe nói như thế Vương Hoa đã giật mình sững sờ tại chỗ, một hồi thật lâu chẳng nói nên lời nào hết.

* * * * *

Vương Hoa vẫn ngẩn người không nói gì hết.

Rõ ràng sự kiện này đã làm cho hắn kinh ngạc hết sức. Đương nhiên lão nhân râu bạc chẳng nói điều vô cớ rồi, thế thì lão gia gia hắn làm sao đánh cắp được năm chiêu võ lâm tuyệt học này chứ?

Hắn quay sang hướng lão nhân lùn thấp, hỏi :

- Gia gia...

- Chuyện gì thế?

- Lời nói của lão tiền bối này có thật chẳng?

- Y nói sai bét!

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên thì lão nhân râu bạc hỏi :

- Xin chào vị lão đệ này, ngươi nói gì thế?

- Ta nói ngươi đã nói sai bét!

- Nói sai bét ư?

26. Bạch Phát Tẩu

Vương Hoa hãi hùng sững sờ hơn cả buổi, chẳng nói nên lời nào hết.

Hắn nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ rằng chiêu thức hắn vừa sử dụng lúc nãy lại chính là Vô Địch ngũ thức của Võ Lâm Hoàng Đế trong truyền thuyết năm xưa.

Lão nhân râu bạc trông thấy Vương Hoa hãi hùng như thế bất giác hỏi :

- Chẳng lẽ sư phụ ngươi không phải là Võ Lâm Hoàng Đế ư?

- Phải, có lẽ chiêu thức võ công ấy khá giống chiêu thức Vô Địch ngũ thức, nhưng quyết không phải là Vô Địch ngũ thức được!

Lão nhân râu bạc nói :

- Ta nói rằng chính đây là Vô Địch ngũ thức.

- Làm thế nào bạn chứng minh được?

- Năm xưa ta từng trông thấy Châu tiền bối, mặc dù chưa hoàn toàn trông thấy bộ mặt Vô Địch ngũ thức, song ta vẫn còn nhận thức được nó.

Vương Hoa hỏi :

- Lão từng gặp Võ Lâm Hoàng Đế ư?

- Đúng thế!

Vương Hoa vốn hoài nghi lão gia gia thần bí này là Vô Lâm Hoàng Đế, nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh rằng lão không phải. Bằng không lão nhân tóc bạc này không có lý do gì mà chẳng nhận ra lão như thế. Vậy thì lão gia gia này là ai? Vô Lâm Tiểu Tốt ư?

Đương nhiên, điều này cũng không thể được. Từ võ công và tất cả cử chỉ đã qua mình có thể nhận thấy được lão không phải. Nếu lão là Vô Lâm Tiểu Tốt thì càng không thể lấy được Đại lực kim đơn của Vô Lâm Hoàng Đế rồi.

Vương Hoa đang suy nghĩ nát óc.

Lão nhân râu bạc hỏi tiếp :

- Tiểu ca nhi, xin hỏi lần nữa, sư phụ ngươi có phải là Vô Lâm Hoàng Đế không?

Lão nhân lùn thấp tiếp lời nói :

- Đương nhiên không phải rồi!

lão nhân râu bạc thoáng ngạc nhiên nói :

- Thế thì Vô Dịch ngũ thức...

- Ta đã truyền thụ cho hần, nhưng chắc chắn không phải là Vô Dịch ngũ thức.

Lão nhân râu bạc thất kinh nói :

- Chính lão đệ đã truyền võ công này cho hần?

Lão nhân lùn thấp cảm phần nói :

- Thế nào, bạn cho rằng lão già này không có bản lĩnh này chăng?

- Không dám... nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào?

- Nhưng mà ta có ký ức rất rõ về võ công này. Thế thì lão đệ ắt là môn nhân của Châu tiền bối năm xưa rồi?

Lão nhân lùn thấp nói :

- Ngươi chớ suy đoán lung tung nữa. Ta có quen biết với Vô Lâm Hoàng Đế và Vô Lâm Tiểu Tốt đâu?

lão nhân râu bạc cũng hồ đồ ngẩn người tại chỗ luôn.

Vì Vương Hoa vừa sử dụng một chiêu song chưởng Vô Dịch lúc nãy rõ ràng là tuyệt chiêu Vô Dịch ngũ thức mà Vô Lâm Hoàng Đế Châu Mã đã từng lấy thiên hạ.

Trông thần tình ngớ ngẩn của Vương Hoa, quả thật hần chẳng biết Vô Dịch ngũ thức gì hết!

Lúc lão nhân lùn thấp cử thạch sư tử thì lão nhân râu bạc cũng đã trông thấy rồi, thế thì sự kiện này phải giải thích làm sao đây?

Quả thật lão nhân râu bạc muốn phát điên lên.

Ngớ ngẩn một hồi thật lâu, lão nhân râu bạc mới hỏi lần nữa :

- Xin hỏi có thật tiểu ca nhi tên là Ngô Minh chăng?

Vương Hoa định trả lời thì lão nhân lùn thấp đã cảm phần hỏi :

- Thế nào? Bạn tìm hỏi kẻ như thế, có phải bạn đã theo dõi bọn này mà đến đây ư?

Vương Hoa nghe lão nói thế bất giác giật mình bắn người lên. Lúc nãy gia gia từng nói có người theo dõi bọn mình, chẳng lẽ người theo dõi đó chính là lão nhân này sao?

Lão nhân râu bạc hỏi ngược trở lại :

- Ta đã theo dõi các người?
- Nếu chẳng phải thế thì người hỏi hạn cận kẻ như thế để làm gì?
- Lão phu chỉ động tánh hiếu kỳ mà thôi!
- Hiếu kỳ ư?

Lão nhân lùn thấp hỏi tiếp :

- Việc kỳ lạ thì thiếu gì, ví dụ tại sao một trong Võ lâm Tam lão chết mất một người và một người mất tích, sao bạn không đi điều tra xem thế nào?

Lão nhân râu bạc biến sắc, nói giọng hốt hãi :

- Người...
- Thế nào, ta nói sai rồi chăng?

Lão nhân râu bạc kinh hãi nói chẳng nên lời, tại sao lão hãi hùng như thế, ngoại trừ chính bản thân lão ra thì còn ai biết. Vương Hoa cũng chẳng hiểu nguyên nhân gì hết.

Lão nhân râu bạc cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói :

- Lão đệ, sao người lại biết như thế?

Lão nhân lùn thấp cười lạnh lùng nói :

- Bạn chớ cho rằng tự mình bạn thông minh mà thôi. Nói cho bạn biết, bạn bảo rằng chỉ hiếu kỳ ư, ngoài ra còn nhiều sự kiện kỳ lạ hơn nữa. Ví dụ bảo rằng người mà Thủy Tinh mỹ nhân đã phái ra giang hồ đã đi đâu mất rồi tại sao bạn lại không đi điều tra thử xem?

- A... người...

Lão nhân râu bạc giật mình kinh hãi, suýt nữa đã nhảy vọt lên.

Lão nhân lùn thấp vẫn với giọng lạnh lùng nói :

- Ta thế nào ư? Có phải hai đại sự này lạ lùng gấp mấy lần so với Võ Lâm Hoàng Đế chăng? Người chỉ là anh hùng rơm, tự thân còn chưa lo xong...

- Ta ư?

Lão nhân lùn thấp nói tiếp :

- Thế nào, người hãy trả lời xem sao?

Lão nhân râu bạc ấp úng không nói nên lời nào hết.

Lão nhân lùn thấp lạnh lùng nói :

- Người có quen biết Chương Vĩnh Kỳ chứ?

Lão nhân râu bạc khẽ gật đầu nói :

- Ta đã từng gặp y một lần!

Lão nhân lùn thấp hỏi tiếp :

- Người đã gặp y ở trong trường hợp nào thế?

Lão nhân râu bạc đưa mắt nhìn lão nhân lùn thấp không nói gì hết, vì lão đang hoài nghi lại lịch của đối phương, cho đến bây giờ y vẫn chưa biết lão nhân lùn thấp này là ai hết?

Lão nhân lùn thấp trông thấy đối phương ra vẻ trầm tư và có lẽ y hoài nghi những lời nói của mình thì phải, phải bèn lặp lại lần nữa :

- Thế nào? Người đã gặp y ở trường hợp nào?

Lão nhân râu bạc vẫn im lặng không nói gì hết.

Lão nhân lùn thấp bỗng nhiên hỏi tiếp :

- Thế thì người có biết vợ Chương Vĩnh Kỳ là ai chẳng?

Bỗng nhiên lão nhân lùn thấp hỏi đến người vợ của Chương Vĩnh Kỳ thế thì bên trong ắt phải có bí ẩn gì không sai.

Một hồi thật lâu, lão nhân râu bạc nói :

- Điều này thì ta chẳng mấy rõ!

- Vợ của y là ai mà bạn cũng không biết sao?

- Đúng thế, Chương Vĩnh Kỳ cứ lặng thinh không nói đến vấn đề này!

- Ta hỏi người một việc nữa?

- Xin cứ nói.

- Người từng gặp Thủy Tinh mỹ nhân phải không?

- Phải, ta đã gặp y!

- Võ công của y thế nào?

Lão nhân râu bạc ngạc nhiên hỏi :

- Người có biết ta là ai chẳng?

- Phí lời vô ích, nếu ta không biết người là ai thì hỏi những câu này làm gì nữa?

Vương Hoa không chịu đựng được nữa, hỏi :

- Lão là ai thế?

Hình như hai người chẳng hề để ý tới câu hỏi của Vương Hoa chớ đừng nói trả lời làm gì. Họ cũng chẳng thèm dòm ngó đến Vương Hoa luôn.

Lão nhân râu bạc nói :

- Nếu người biết ta là ai thế thì người ắt phải nghe nói mọi việc trong truyền thuyết rồi.

Lão nhân lùn thấp khẽ gật đầu nói :

- Được, thế tại sao y phải lưu lại quả Thủy Tinh Cầu?

- Ta không biết?

- Người có biết quả Thủy Tinh Cầu ấy có thật nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ chẳng?

- Truyền thuyết...

- Chớ nói truyền thuyết làm gì, ta nói khẳng định là như thế!

- Khẳng định ư?

- Phải, ta khẳng định như thế!

- Thế thì...

- Bạn già kia, ta đã biết lai lịch người, ta đã hỏi người thế này là xem trọng người.

Người chớ giả khùng giả điên với ta làm gì nữa.

Lão nhân râu bạc khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta cũng khẳng định là như thế!

Vương Hoa nghe lão nói thế đã giật bắn người lên. Lão nhân râu bạc này đã xác nhận rằng quả Thủy Tinh Cầu nằm trong tay Chương Vĩnh Kỳ, thế thì sự việc này không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão nhân lùn thấp hạ giọng nói :

- Người gặp quả Thủy Tinh Cầu ấy cách đây bao lâu rồi?
- Gần hai mươi năm nay.
- Sau đó thế nào nữa?
- Sau đó ta không còn gặp lại y, mãi cho tới mười năm trước đây ta gặp y lần nữa.

Lúc ấy y là Quan chủ Thông Thiên quan.

- Bạn già kia, Chương Vĩnh Kỳ từng cứu người khỏi nạn phải không?
- Ngoại trừ người ra, còn người nào đã biết Chương Vĩnh Kỳ có quả Thủy Tinh Cầu ấy nữa?
- Ta chẳng mấy rõ điều này!
- Người có nói việc này với ai bao giờ chẳng?
- Đương nhiên không, năm xưa khi Chương Vĩnh Kỳ cứu ta, đã từng căn dặn bao lần, bảo ta không được tiết lộ sự việc này ra ngoài, bằng không y sẽ có họa sát thân không sai. Sự việc trọng đại như thế ta há dám truyền ra ngoài ư?

Lão nhân lùn thấp nói giọng lạnh lùng :

- Bạn già kia, chính người đã truyền sự việc này ra ngoài.
- Ta ư?
- Đúng thế!

Lão nhân râu bạc biến sắc nói :

- Có thể như thế sao?
- Đương nhiên người không thể cố ý tiết lộ rồi, mà chỉ là vô ý thôi. Bạn già kia, người nghĩ kỹ lại xem, người có vô ý tiết lộ cho người thứ hai nào biết chẳng?

Lão nhân râu bạc nói :

- Một trăm phần trăm không có.
- Nếu như có thì sao?
- Nếu có thì Bạch Phát Tẩu ta bằng lòng trao chiếc thủ cấp này ra ngay.

Vương Hoa nghe lão nói thế rùng mình giật bắn người lên. Hắn không ngờ lão nhân râu bạc này lại chính là Bạch Phát Tẩu, một trong Vô lâm Tam lão.

Hắn đã hiểu tại sao lão nhân lùn thấp hỏi lão có gặp Thủy Tinh mỹ nhân và có biết võ công y cao siêu thế nào...

Nhưng hắn vẫn còn một số vấn đề chưa hiểu, ví dụ như hai mươi năm trước Bạch Phát Tẩu từng gặp Chương Vĩnh Kỳ, rõ ràng Chương Vĩnh Kỳ đã từng sử dụng Thủy Tinh Cầu giải cứu lão, nhưng thực sự diễn biến như thế nào thì hắn không thể suy đoán được.

Lão nhân lùn thấp nói :

- Bạn già kia, nếu chính người truyền sự kiện này ra bên ngoài thì người bằng lòng dùng chiếc thủ cấp của người để bảo chứng ư?
- Đúng thế!
- Người nói thật chứ?

Bạch Phát Tẩu cảm phần nói :

- Lão phu vẫn tự tin chưa nói đùa bao giờ.

27. Giải Nghi

Lão nhân lùn thấp lạnh lùng nói :

- Ta chẳng cần chiếc thủ cấp của ngươi, nhưng sau khi ta nói ra sự thể, ngươi cho rằng có sự kiện này thật thì phải chịu hai điều kiện của ta...

- Chớ nói hai điều làm gì, cho dù hai mươi điều ta cũng đồng ý với ngươi!

- Thế thì khá lắm!

Lão nhân lùn thấp dứt lời, ngồi bật dậy ngay, đi ngang trước mặt Vương Hoa ngồi trên chiếc ghế gần Bạch Phát Tẩu.

Bạch Phát Tẩu nói :

- Lão cứ nói tự nhiên!

Lão nhân lùn thấp ghé vào tai Bạch Phát Tẩu thì thảo một hơi. Vương Hoa chẳng nghe thấy họ nói gì hết nhưng hần lại trông thấy sắc mặt Bạch Phát Tẩu biến đổi liên tục, toàn thân run lấy bầy...

Vương Hoa hãi hùng nhìn họ không hề chớp mắt.

Lão nhân lùn thấp nói :

- Có như thế chẳng?

Bạch Phát Tẩu giật mình kinh hãi cả buổi, sau đó ấp úng nói :

- Phải... ta đã nói với y, nhưng... không hề nói Thủy Tinh Cầu nằm ở trong tay của Chương Vĩnh Kỳ...

- Y đoán một phát trúng ngay.

- Nhưng y không phải là người trong võ lâm!

- Ngươi khẳng định như thế?

- Phải, ta khẳng định như thế!

- Bạn già kia, ngươi chớ khẳng định thái quá, ngươi sẽ còn bắt ngờ nhiều việc nữa!

Bạch Phát Tẩu nói :

- Chẳng lẽ y là người võ lâm ư?

- Có lẽ như thế.

- Thế thì... y lại nói cho ai biết nữa ư?

- Nói cho ai biết chẳng?

- Đúng thế, y ắt phải nói cho ai biết... bằng không tại sao Chương Vĩnh Kỳ bị hãm hại như thế?

- Y đã nói lại với chính...

- Nói sao?

Bạch Phát Tẩu buột miệng kêu lên một tiếng nói :

- Ngươi nói chính là...

- Thế nào? Ngươi không ngờ chẳng?

- Không thể được ư?

- Người căn cứ điều gì mà khẳng định như thế?
- Y là bạn thân của ta.
- Bạn thân ư?
- Bạn già kia, thật ra cảm tình giữa ta và y thân thiết hơn các người nhiều!
- Tại sao người đã khẳng định là y như thế?
- Bạn già kia, người có biết hiện giờ y ở đâu chẳng?
- Biết chứ!
- Thế người suy nghĩ xem nào, sự việc dễ hiểu quá rồi, phải vậy không?

Bạch Phát Tẩu ngẩn người trong giây lát, nói :

- Thế là người bảo rằng... chính y đã hại Chương Vĩnh Kỳ ư?
- Đúng thế!
- Chương Vĩnh Kỳ hiện giờ đang ở trong tay y?
- Đúng như thế!
- Chỉ vì quả Thủy Tinh Cầu chẳng?
- Không sai chút nào.

Bạch Phát Tẩu ngẩn người giây lát, sau đó hỏi tiếp :

- Người đã khẳng định tất cả mọi việc xảy ra như thế chẳng?
- Đúng thế, ta khẳng định một trăm phần trăm như thế!
- Thế thì ta đến tìm y!
- Tìm y ư?
- Tìm y đòi lại Chương Vĩnh Kỳ.
- Bạn già kia, người chớ ngớ ngẩn có được chẳng? Tốt hơn hết người chớ tuyên dương sự kiện này ra, bằng không có điều bất lợi với người không sai!
- Y sẽ làm gì ta nào?
- Giết người... y như đã giết Đà Hiệp vậy!
- A! Người... nói Đà Hiệp đã chết rồi sao?
- Đúng thế!
- Có thật chính y đã giết chết Đà Hiệp ư?
- Không sai chút nào!
- Tại sao thế?
- Tại vì Đà Hiệp biết rõ sự kiện này và biết cả kế hoạch của y nữa.

Bạch Phát Tẩu nói :

- Thế thì sự việc này ghê gớm thật!
 - Ghê gớm ư? Hừ, còn nhiều việc đáng sợ hơn nữa mà người vẫn chưa biết đâu!
- Bạch Phát Tẩu kinh hãi mắt nhìn lão nhân lùn thấp một hồi thật lâu, sau đó nói :
- Ta căn cứ điều gì mà phải tin những lời nói này của người chứ?

- Thôi được, bạn già kia, dù sao ta cũng nhờ người làm giúp vài việc. Ta sẽ nói cho người biết ta là ai kéo người lại chẳng tin tưởng ta!

- Người cứ việc nói.

- Nhưng, người hãy nhớ lấy một điều cấm không được nói lại cho bất cứ một người nào biết ta là ai nhé.

- đương nhiên!

- Sự kiện Thủy Tinh Cầu không được tái diễn lần nữa, người hiểu chứ?

- Ta hiểu.

Lão nhân lùn thấp khê gập đầu. Lão thò tay vào ngực áo lấy một vật ra, té ra chính là một thẻ kim bài, đưa tới trước mặt Bạch Phát Tẩu cho lão thoáng nhìn trong giây lát rồi thu hồi lại ngay.

Vương Hoa chẳng trông thấy trên thẻ kim bài có viết những gì?

Nhưng Bạch Phát Tẩu biến sắc, hoảng hốt nói :

- Chính là... người?

- Đúng thế!

- Tại sao người lại biến...

- Biến cái quái gì, bạn già kia, chính vì y ta mới biến thành như thế. Sao, ta chẳng có khả năng này chẳng?

- đương nhiên tiền bối có thừa khả năng rồi. Ta có thể hỏi tiền bối một việc chẳng?

- Cứ nói!

- Võ Lâm Tiểu Tốt là ai thế?

- Chính là y!

Bạch Phát Tẩu thất kinh nói :

- Chính là y sao?

- Đúng thế.

- Thôi, ta hiểu ra rồi... ta đã hiểu ra rồi!

- Người hiểu được như thế thì khá lắm...

- Nhưng sự việc này quả nhiên không thể tưởng tượng được...

bỗng lão nhân lùn thấp lại ghé vào tai Bạch Phát Tẩu nói :

- Tí nữa người ra phía sau, tìm cách dụ người mặc chiếc áo trắng ra khỏi nơi này.

Bằng bất cứ giá nào người phải dụ y đi khỏi nơi đây mới được.

Bạch Phát Tẩu không ngoái cổ nhìn ra sau nhưng lão lại hỏi :

- Việc này quan trọng lắm sao?

- Đúng thế, rất là quan trọng!

- Được, để đó cho ta!

- Thế thì người đi đi.

Bạch Phát Tẩu khê gập đầu một cái. Lão nhướng cao đôi lông mày, lập tức ngồi dậy bước ra phía sau.

Lão lướt mắt quan sát một vòng, chỉ thấy hai hàng ghế phía sau đã có mười mấy người ngồi ở đó nhưng chẳng thấy người nào mặc áo trắng hết.

Lão đành tìm một chiếc ghế trống ở hàng cuối ngồi xuống đợi chờ luôn.

Bây giờ Bạch Phát Tẩu không còn nghi ngờ lời nói của lão nhân lùn thấp nữa. Y biết lão là ai, đồng thời cũng am hiểu tại sao lão lại biến hóa như thế!

Lão nhân lùn thấp liếc mắt nhìn Vương Hoa, thấy hắn đang ngó ngàng xuất thần, bất giác hỏi :

- Người đang suy nghĩ gì thế?

Vương Hoa nói :

- Gia gia, người thần bí hết sức!

- Thần bí ư? Hà hà, nói vậy nào, gia gia có điểm nào thần bí đâu?

- Tại sao gia gia nói chuyện lại sợ bị cháu nghe lỏm được chứ?

- Ta chỉ sợ người dân cơn giận không được mà thôi!

Vương Hoa cười nhạt, không nói gì hết. Hắn đang cố sức suy nghĩ xem gia gia hắn là ai?

Lão nhân lùn thấp không phải là một nhân vật tầm thường rồi. Thử nghĩ xem Bạch Phát Tẩu là một trong Vô lâm Tam lão mà còn gọi lão bằng tiền bối, từ điểm này có thể thấy được thân phận của lão cao cỡ nào rồi.

Trong vô lâm này có người đã có một địa vị cao như thế?

Hắn liền tưởng đến một người... Vô Lâm Hoàng Đế!

Ngoại trừ y ra, không có người nào khác đã khiến Bạch Phát Tẩu tôn kính như thế.

Đúng rồi, lão chính là Vô Lâm Hoàng Đế vì Bạch Phát Tẩu lúc này có nói lão biến đổi rồi, đương nhiên biến đổi ở đây muốn nói tới phương diện thân thể, căn cứ võ công của Vô Lâm Hoàng Đế thì lão thừa sức làm được việc sức cốt (co rút xương nhỏ lại).

Sau đó lão lại hóa trang gương mặt như thế nên Bạch Phát Tẩu chẳng sao nhận ra được lão.

Lão biến hình đổi dạng chính vì Vô Lâm Tiểu Tốt!

Mà Vô Lâm Tiểu Tốt chính là “y” mà họ đã đề cập trong câu chuyện. Còn Bạch Phát Tẩu nói “y” không phải là người vô lâm thì “y” là ai?

Không phải là người vô lâm mà thường qua lại với nhân vật vô lâm chỉ có một người... đó là Vương Bán Tiên!

Vương Hoa suy nghĩ tới đây, bất giác run bắn người lên!

Vương Hoa đã tạm thời nhận định mọi việc như thế!

Vương Bán Tiên chính là Vô Lâm Tiểu Tốt vì Vương Bán Tiên từng khẳng định trong vòng ba ngày Vô Địch bảo ắt phải hủy diệt. Thế rồi đêm hôm thứ ba y đã bịt mặt đi vào Vô Địch bảo và tự xưng là Vô Lâm Tiểu Tốt.

Sự việc rất có thể đã diễn ra như thế, bằng không cho dù tướng số học của y siêu đến đâu đi nữa, y cũng không thể nào tiên đoán mọi việc thần chuẩn như thế được!

Từ đó về sau, hành tung Vô Lâm Hoàng Đế mất tích luôn. Vô Lâm Tiểu Tốt Vương Bán Tiên ấy cũng dùng chân diện mục của y để xuất hiện trên giang hồ luôn.

Như thế không ai biết y chính là Vô Lâm Tiểu Tốt ấy.

Thế rồi, sáu bảy năm trước đây, hay có lẽ sớm hơn nữa, Bạch Phát Tẩu đã vô ý tiết lộ sự kiện này cho Vương Bán Tiên.

Sau đó, Vương Bán Tiên mang sự kiện này nói lại cho Huyết Thần giáo biết, và đây cũng chính là vấn đề mượn dao giết người mà lão nhân lùn thấp đã nói lúc này.

Vương Bán Tiên nói cho phụ thân hắn biết rằng y sắp có tai họa phát sinh, có lẽ đây cũng chính là một trong số kế hoạch của y. Thế rồi y nhân cơ hội này đi vào Thông Thiên quan, thật ra mục đích của y chỉ muốn giám sát Chương Vĩnh Kỳ mà thôi.

Mình có ý đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ, ngoại trừ y ra, không một ai biết việc này hết. Và sự việc ấy đã trùng hợp xảy ra trong đêm tối ấy luôn.

Bây giờ hắn đã am hiểu được câu nói của lão nhân lùn thấp: “Người ắt phải biết ai đã đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ?”

Không còn nghi ngờ nữa, chính Vương Bán Tiên đã đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ chứ không còn ai nữa.

Mà lão nhân lùn thấp này chính là Võ Lâm Hoàng Đế đã dùng Súc cốt pháp làm cho thân thể từ bảy xích và hóa trang cả mặt mày luôn chứ không còn ai hết.

Nghi vấn lý kỳ đã hoàn toàn được sáng rõ hết.

Căn cứ vào mẫu đối thoại lúc nãy của họ và nhập vào sự suy đoán của mình, đã hoàn toàn hiểu được toàn bộ sự việc diễn biến một cách rất dễ dàng.

Vương Hoa nghĩ đến đây hết sức kinh sợ, bất giác ngoái đầu nhìn lão nhân lùn thấp nói :

- Gia gia, cháu có việc này muốn hỏi ông?

Lão nhân lùn thấp khẽ cười nói :

- Ta đã biết người muốn hỏi gì rồi!

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói :

- Hỏi điều gì chứ?

- Vấn đề người muốn hỏi, chính là người đã nghĩ ra người đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ, có phải vậy không?

Vương Hoa xuống giọng hỏi :

- Phải, cháu đã nghĩ ra rồi, chính là Vương Bán Tiên chứ gì?

Lão nhân lùn thấp đưa mắt nhìn Vương Hoa, trầm giọng trả lời :

- Đúng thế.

- Và y cũng chính là Võ Lâm Tiểu Tốt?

- Không sai chút nào!

Vương Hoa giật bắn người lên nói :

- Ông... chính là Võ Lâm Hoàng Đế?

- Trước kia phải, bây giờ thì không phải!

Vương Hoa cả kinh hỏi :

- Tại sao bây giờ không phải?

- Lời hứa... người xuất hiện giang hồ bây giờ không phải là Châu Mã, phải ba tháng nữa.

Lão cười nhạt nói tiếp :

- Người có biết tại sao chẳng?

- Tại vì ông từng bại dưới tay y?

- Phải, ta từng bị y đánh bại!

- Có thật võ công của y cao siêu đến thế ư?

- Có lẽ như thế!

Vương Hoa nói :

- Cháu hiểu rồi, năm xưa gia gia bị y đánh bại, đã tuyên ngôn rằng hai mươi năm sau sẽ gặp lại và tỷ thí tại Vô Địch bảo chứ gì?
- Đúng thế!
- Gia gia, tại sao ông phải giấu giếm cháu như thế làm gì?
- Tại vì có nói cho người biết cũng chẳng có lợi ích gì hết. Ngoài ra đây là lời hứa của ta, gia gia chỉ sợ rằng người lỡ lời tiết lộ bí mật này ra bên ngoài!

Vương Hoa nói :

- Gia gia, thế thì ông truyền võ công cho cháu đồng thời cho cả Đại lực kim đơn ấy phải có dụng ý chứ?

28. Nữ Nô Phiến Tử

Vô Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu không nói gì hết.

Vương Hoa xúc động nói :

- Để làm gì chứ?
- Vì người phải thay mặt gia gia đi dự ước hẹn này.
- Chính ước hẹn tại Vô Địch bảo ba tháng tới ư?
- Đúng thế!
- Gia gia, chẳng lẽ ước hẹn này không phải giữa ông và y sao?
- Không. Lúc đó gia gia và y ngại rằng hai mươi năm sau bọn ta đều không còn tại thế cho nên hai người đã đồng ý truyền võ công cho môn nhân, do chính truyền nhân tự đi giải quyết.
- Gia gia... cháu hiểu rồi.

Lão nhân lùn thấp cười nhạt nói tiếp :

- Thật ra, hai mươi năm trước đây hai ta chẳng hề tỷ thí thật sự gì hết, chỉ tỷ thí bằng cách dùng ngôn ngữ đọc chiêu thức võ công mà thôi. Nói cho ngay võ công của ta chỉ thua kém y chút ít thôi. Ta đã y theo lời hứa đó của đôi bên mà đã giải tán Vô Địch bảo, không xuất hiện giang hồ nữa. thật ra hai mươi năm nay ta từng bí mật xuất hiện giang hồ nhiều lần, phần thì truy thám Vương Bán Tiên, phần thì tìm kiếm môn đồ nhưng mà hai mươi năm nay chẳng tìm ra ai hết, cho đến khi gặp người...
 - Gặp cháu ư?
 - đương nhiên!
 - Gia gia, cháu hữu dụng như thế thật sao?
 - Phí lời vô ích, nếu vô dụng thì ta tìm người làm gì?
- Vương Hoa mừng thầm trong bụng, hấn lại hỏi tiếp :
- Gia gia, cháu hỏi ông một việc nữa...
 - Cứ hỏi!
 - Chương Vinh Kỳ từng sử dụng Thủy Tinh Cầu cứu sống Bạch Phát Tẩu?
 - Sao gia gia lại biết như thế?

- Lúc đó Bạch Phát Tẩu vì bị tẩu hỏa nhập ma đến đổi máu đã tụ tại Thập nhị trọng lâu, không làm sao lưu chuyển được. Thế rồi thành linh có một người bịt mặt bận áo đen xuất hiện dùng Thủy Tinh Cầu làm cho máu được loãng ra, lưu hành bình thường trở lại. Về sau Bạch Phát Tẩu đòi cho bằng được phải trông

thấy chân diện mục đối phương mới xong nên Chương Vĩnh Kỳ không làm sao hơn, đành cho Bạch Phát Tẩu diện kiến chân tướng, đồng thời y đã đặc biệt giao hẹn không được tiết lộ việc này ra ngoài, nhưng chẳng may lại bị ta phát giác.

Người bịt mặt ấy dùng Thủy Tinh Cầu cứu sống vô số các nhân vật võ lâm, thật ra y chính là Chương Vĩnh Kỳ vậy.

Vương Hoa sức hiểu ra mọi việc.

Võ Lâm Hoàng Đế nói tiếp :

- Vương Hoa, bây giờ cháu đã biết toàn bộ diễn biến của mọi sự việc. Hãy nhớ cho kỹ, cấm không được tiết lộ ra ngoài, phải giả đồ làm ra vẻ chẳng hề hay biết gì hết.

Muôn một đưng phải Vương Bán Tiên cháu cũng phải giả mù sa mưa luôn.

- Gia gia, tại sao thế?

- Tại vì Vương Bán Tiên đang tiến hành một âm mưu khủng bố, nếu như y thoáng biết sự việc bại lộ thì y ắt có thể lập tức phát động công kích ngay. Lúc đó tình hình sẽ khó lường không sai.

Vương Hoa nghe nói thế bất giác run bắn người lên, nói :

- Gia gia, cháu đã ghi nhớ điều này!

- Phàm bất cứ một ai hỏi người ta là ai thì người cứ việc nói ta là Ải Tẩu (ông lùn).

- Cháu xin nhớ điều này luôn. Gia gia, sao ông biết Chương Vĩnh Kỳ nằm trong tay Vương Bán Tiên?

- Điều này đơn giản thôi. Nếu Vương Bán Tiên chẳng vì quả Thủy Tinh Cầu ấy, có lẽ nào y chịu lưu lại trong Thông Thiên quan cả một thời gian năm, sáu năm trường như thế?

- Điều này có lý lắm!

- Vả lại, ta biết mục đích người vào Thông Thiên quan là để đến gặp Vương Bán Tiên, mà Chương Vĩnh Kỳ đã thành linh mất tích, đương nhiên do người mà nên.

- Vâng, chính cháu nói cho y biết cháu phải đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ.

- Vì thế y cực chẳng đã, phải hạ thủ trước.

- Thế biết làm sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người cứ yên tâm, gia gia đã có tính toán sẵn.

- Lúc này ông nói chính Bạch Phát Tẩu theo dõi hai ông cháu mình ư?

- Không phải thế, y chính là nhìn Bạch Phát Tẩu phải đối phó...

Võ Lâm Hoàng Đế chưa nói hết lời, thành linh...

Âm thanh của Bạch Phát Tẩu vang tới nói :

- Bằng hữu, người có đi không thì nói?

Vương Hoa nghe tiếng nói, bất giác giật bắn người lên, hấn phóng mắt nhìn tới, thấy một người mặc áo trắng đứng trước mặt Bạch Phát Tẩu.

Người mặc áo trắng ấy trạc tuổi năm mươi, tướng người cao lớn đẹp đẽ, lưng đeo trường kiếm, đang ngó ngán mắt nhìn Bạch Phát Tẩu hỏi :

- Người nhận lầm người chăng?

- Lầm người ư? Làm gì có chuyện như thế. Bằng hữu, mười mấy năm trước đây đánh ta một chưởng, ta tưởng người đã chết rồi chứ? Nào ngờ, ha ha ha...

- Người nói bậy!

Bạch Phát Tẩu cau mày, hét lớn tiếng nói :

- Người có đi không thì nói?

Người áo trắng ngạc nhiên nói :

- Người cố ý sanh sự chăng?

- Bằng hữu, ta đã tìm người nhiều năm rồi!

- Tìm ta...

- Nếu người không ra khỏi đây thì chớ trách ta phải động thủ nha!

Người áo trắng biến sắc gằm hét nói :

- Người muốn động võ chăng?

Bạch Phát Tẩu nói giọng lạnh lùng :

- Ta chẳng những phải động võ mà phải giết phức cả người luôn!

- Người dám chăng?

- Có gì đâu mà không dám!

Bạch Phát Tẩu nhận lệnh của Võ Lâm Hoàng Đế, chẳng thiết dùng mọi biện pháp dụ người áo trắng này ra khỏi đây nên lão vừa gằm hét thì đã vung chưởng đánh vào người áo trắng ngay.

Hình như người áo trắng chẳng ngờ Bạch Phát Tẩu lại dám xuất thủ thật, y giờ tay phải gạt mạnh một cái, nhảy lùi ra sau mười bước.

Bạch Phát Tẩu đánh một kích chưa trúng, lão lại lượn mình nhảy tới phóng ra chưởng thứ hai vô cùng mãnh liệt và nhanh thần tốc.

Tức thì tất cả cao thủ võ lâm trong Hoa Nữ Trưởng náo động cả lên. Đồng loạt ngồi bật dậy, đưa mắt chăm chăm nhìn vào hai người...

Bấy giờ...

Bạch Phát Tẩu đã tấn công ra hai chiêu liền nhưng người áo trắng đều lượn mình tránh né một cách thật nhanh nhẹn. Từ thân pháp thần tốc của y đã biết đối phương chẳng phải hạng nhân vật tầm thường.

Thình lình, người mặc áo trắng hét to một tiếng :

- Chẳng lẽ ta sợ người ư?

Kêu keng một tiếng, ánh sáng bỗng chớp nhanh như cắt, trường kiếm đã vung tới tấn công ngay.

Bạch Phát Tẩu đã biết võ công người này chẳng phải tầm thường nên lão đã dùng hết toàn lực tấn công. Chỉ trong nháy mắt lão đã phóng ra ba chưởng liên tiếp.

Tức thời hai người đã giao đấu với nhau một cách kịch liệt vô cùng.

Thình lình...

Phía sau tấm màn che lớn vang lên một tiếng hét lạnh lùng :

- Dừng tay lại!

Tiếng hét lạnh lùng này có một uy lực hết sức mạnh mẽ, làm cho Bạch Phát Tẩu và người áo trắng đang động thủ ấy đã phải bất giác dừng tay lùi ra sau ngay.

Âm thanh lạnh lùng ấy lại vang lên tiếp :

- Chẳng lẽ nhị vị không trông thấy bảng thông cáo dựng trước cốc khẩu đã cấm người vào trong Hoa Nữ Trưởng không được sanh sự thù sát chăng?

Bạch Phát Tẩu lạnh lùng nói :

- Trông thấy rồi.
- Thế thì...
- Bản nhân tìm y đã mười mấy năm nay, đương nhiên bản nhân không thể buông tha y được.
- Bản chủ nhân cảm sanh sự tại đây!

Bạch Phát Tẩu lạnh lùng nói :

- Người cầm ta không được đâu!
- Các người chẳng muốn chọn mua nữ nô chăng?
- Bây giờ ta chỉ muốn báo thù thôi!
- Thế thì nhị vị cút khỏi đây ngay.

Bạch Phát Tẩu lạnh lùng nhìn người áo trắng, hét nói :

- Thế nào, người sợ rồi chăng?
- Sợ ư?
- Không sợ thì hãy ra ngoài thanh toán xong món nợ này xem nào?

Người áo trắng không chịu đựng được nữa, y lập tức lượn mình nhảy vọt ra khỏi Hoa Nữ Trướng. Bạch Phát Tẩu cũng theo sau phi thân nhảy ra luôn.

Những người náo động ổn định ngay lập tức.

Vương Hoa ngớ ngẩn nói :

- Gia gia, y là ai?
- Người muốn nói người mặc áo trắng ư?
- Đúng thế.
- Người của Vương Bán Tiên và chính y đã theo dõi bọn ta. Hãy nhớ cho kỹ, không thể cho y biết người mà chúng ta sẽ chọn mua được.

Vương Hoa sực hiểu ngay, nhưng hấn vẫn lấy làm thắc mắc hỏi :

- Chẳng biết Bạch Phát Tẩu có đầu lại y chăng?
- Người cứ yên tâm, ta chẳng bảo người làm việc không an toàn đâu!

Vương Hoa khẽ gật đầu, biểu thị sự yên tâm.

Nhưng trong đầu óc hấn lại khơi lên một vấn đề khác. Rốt cuộc nữ nô mà họ muốn chọn mua là người nào thế? Liệu y có biết tung tích Thủy Tinh Cầu không?

Hấn trầm tư một hồi lâu...

Thình lình...

Boong!

Một tiếng chuông điểm thanh thoát bỗng vang tới. Tất cả mọi người đã run bắn người lên, cùng phóng mắt nhìn lên đài cao!

Màn che phía sau bình đài từ từ được kéo sang một bên. Một người bịt mặt áo vàng cũng từ từ bước ra. Không cần phải nói nữa, người này chính là Nữ Nô Phiến Tử rồi.

Y bước ra trước đài, chấp tay hướng về quần hùng xá một xá, nói :

- Nữ Nô Phiến Tử xin chào chư bằng hữu võ lâm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy khản trương vô cùng.

Sau khi Nữ Nô Phiến Tử chấp tay vái chào quần hùng tại hiện trường xong, y lên tiếng nói :

- Hôm nay bày bán nữ nô, được hai mươi tám vị bằng hữu vô lâm không ngại xa xôi từ ngàn dặm đến đây ủng hộ. Bản nhân thành kính cảm tạ chư vị rất nhiều!

Quần hùng vô lâm cùng lúc cho một tràng pháo tay biểu thị hoan nghinh Nữ Nô Phiến Tử.

Nữ Nô Phiến Tử nói tiếp :

- Chư vị trong hiện trường có lẽ sẽ hỏi rằng: “Tại sao người phải bịt mắt như thế?”. Bản nhân xin thưa với chư vị điểm này, buôn bán nữ nô là một nghề chẳng danh dự gì hết, đồng thời cũng là việc vô đạo đức. Gương mặt này nếu mang ra chạm mặt với người quen thì xấu hổ vô cùng, cho nên bản nhân cực chẳng đã phải bịt mắt vậy.

Sự thành thực của y khiến quần hùng phải bật cười vui vẻ.

Nữ Nô Phiến Tử lại nói tiếp :

- Chẳng biết chư bằng hữu còn vấn đề gì cần hỏi nữa chẳng?

Ở hàng ghế thứ hai có một thư sinh trẻ tuổi đứng dậy nói :

- Bản nhân có vài điều muốn hỏi thăm các hạ!

- Xin cứ việc nói!

- Sau khi chọn mua được nữ nô, xem như hoàn toàn thuộc về quyền người mua ư?

Nữ Nô Phiến Tử khẽ cười nói :

- Điều này là đương nhiên rồi.

- Có thể sai bảo ả làm bất cứ việc gì được chứ?

- Đương nhiên, thậm chí mang về làm vợ bé cũng được!

Tất cả mọi người thấy đều phát ra tràng cười thú tánh.

Thư sinh ấy lại hỏi tiếp :

- Nếu như ả không bằng lòng thì sao?

- Bằng hữu cứ yên tâm về vấn đề này, quyết không xảy ra chuyện ấy đâu. Người cần gì ả đều vui vẻ cho người hết. Đương nhiên phải kể cả thân xác trong đó. ả không bao giờ phản kháng mà chỉ âu yếm phục vụ người thôi.

Thư sinh khẽ gật đầu biểu thị rất hài lòng.

Nữ Nô Phiến Tử hỏi tiếp :

- Người còn điều gì muốn hỏi nữa chẳng?

- Hết rồi, xin đa tạ các hạ.

Dứt lời, y ngồi xuống ngay.

Nữ Nô Phiến Tử lại cất tiếng hỏi :

- Còn quý vị nào có thắc mắc gì khác chẳng?

Không một ai nói gì hết.

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Thế thì bắt đầu nha, bây giờ bản nhân thông cáo vài điểm cần thiết cho chư vị biết. Điểm thứ nhất, nữ nô được mang ra buôn bán lần này gồm có ba người. Trên thông cáo cũng đã nói rõ điểm này rồi.

Ba nữ nô lần này đều thuộc hàng tuyệt sắc mỹ nhân. Xinh đẹp hấp dẫn, đồng thời so với số nữ nô bán ra lần trước lại thần diệu hơn nhiều...

Có người hỏi ngay :

- Chẳng biết hai chữ thần diệu là muốn nói thế nào?

Nữ Nô Phiến Tử khẽ cười nói :

- Điều này thì khó nói lắm. Nữ nô bản nhân đã mang ra bán ở lần trước chẳng trắng trẻo tuyệt vời như kỳ này. Chờ lát nữa quý vị sẽ biết tuyệt vời như thế nào ngay.

Quần hùng đang có mặt tại hiện trường phát ra nụ cười thêm muốn, họ nóng ruột vô cùng, chỉ muốn số nữ nô ấy xuất hiện ngay bây giờ, xem họ trắng trẻo đến trình độ thế nào đây!

29. Nữ Nô Đẹp Như Hoa

Nữ Nô Phiến Tử lại nói tiếp :

- Ba nữ nô được mang ra bày bán lần này ngoại trừ có dung mạo tuyệt sắc, ngoài ra họ còn tinh thông cầm kỳ thi họa và cả võ công nữa...

Lại có người cất tiếng hỏi :

- Họ biết cả võ công nữa sao?

- Đương nhiên, nhưng các bạn yên tâm. Chúng nó không hạ độc thủ với các bạn đâu. Sau khi các bạn mua được ả thì ả thuộc về người của các bạn rồi.

Tất cả mọi người lại cười thích thú lần nữa.

Nữ Nô Phiến Tử lại nói tiếp :

- Ngoài ra còn một điều nữa, ai đã mua được ả đều phải có võ công trội hơn ả mới được, bằng không ả sẽ không phục. Nếu võ công của chư bằng hữu thua kém họ thì cũng chẳng hay ho gì, có phải vậy không hỏi các bạn?

Tất cả mọi người đều đồng thanh nói :

- Điều này đương nhiên rồi!

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Nói cho ngay, bản nhân hành nghề bán nữ nô này là một sự việc chẳng danh dự và vô đạo đức chút nào. Những bằng hữu tại tọa phần nhiều ắt đã có gia thất thì phải!

Một số người khá đông đã gật đầu lia lịa!

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Tục ngữ nói rằng: Bông hoa trong nhà chẳng thơm bằng bông hoa ngoài đường, năm tháng này nam thâu nữ kỹ (đàn ông thì ăn cắp, đàn bà thì làm gái), những bằng hữu có vợ bé vợ lẽ chắc cũng chẳng phải ít. Bản nhân tin chắc rằng số bằng hữu có mặt tại đây ắt phải có một số đã lén lút giấu vợ mình đến đây chọn mua nữ nô, có phải vậy không các bạn?

Một số khá đông lại khẽ gật đầu lần nữa.

Nữ Nô Phiến Tử lại cười nói tiếp :

- Cho nên việc chọn mua nữ nô đương nhiên không thể công khai được, bằng không, sự tử hà đông gầm rống thì chẳng sao, nếu để tiết lộ ra ngoài, có lẽ các bạn sẽ giống y như bản nhân, chẳng phải việc thơm tho gì đâu!

Tất cả mọi người lại gật đầu biểu đồng ý lời nói y rất phải.

Có người hỏi ngay :

- Thưa các hạ, tại đây xin hỏi một điều!

- Cứ việc hỏi.

- Chọn mua nữ nô đã được công khai bày ra ở đây, những người khác không biết đã đành, còn những bằng hữu có mặt tại đây chẳng có lý do gì mà không biết, có phải vậy không?

Nữ Nô Phiến Tử cười nói :

- Các bạn cứ yên tâm. Bản nhân bảo đảm không ai biết ai đã mua được nữ nô, vì chính bản nhân vừa mới nghĩ ra một biện pháp.

- Biện pháp thế nào chứ?

- Chờ giây lát nữa bản nhân sẽ báo cáo cho các bằng hữu sau.

Có người cất tiếng hỏi :

- Xin hỏi số nữ nô các hạ mang ra bán lần này từ đâu mà có?

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Chư bằng hữu cứ yên tâm. Số nữ nô bản nhân đã bán ra quyết chẳng phải hạng gái bắt từ kỹ viện. Tại sao các bạn không nghĩ xem, nếu số nữ nô bản nhân bán ra không có giá trị và các bạn có thể mua lấy dễ dàng thì cần gì phải đến đây mua với bản nhân? Có phải vậy không hỏi các bạn?

Quần hùng lại khẽ gật đầu lần nữa.

Nữ Nô Phiến Tử nói tiếp :

- Vả lại bản nhân bảo chứng với chư bằng hữu rằng, ba nữ nô mà bản nhân sắp sửa mang ra bán, thấy đều là hạng thiếu nữ trinh tiết, bảo đảm các bạn chẳng thiệt thòi đâu.

Quần hùng tại tọa đã bật cười hài lòng hết sức.

Có người hỏi tiếp :

- Tại hạ xin hỏi điều này!

- Cứ việc nói?

- Chúng ta giao dịch bằng vàng ư?

Nữ Nô Phiến Tử lắc đầu nói :

- Thế thì tầm thường quá!

Quần hùng lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải giao dịch bằng vàng bạc chẳng?

- Không! Bản nhân chẳng giấu giếm làm gì. Hai lần bán nữ nô năm xưa thì quả thật giao dịch bằng vàng bạc, châu báu, nhưng lần này thì khác. Bây giờ ta ví dụ...

- Ví dụ thế nào?

- Ví dụ rằng, hiện giờ các bạn đã ăn no rồi, nếu bản nhân mời các bạn ăn cơm nữa, các bạn còn thích thú nữa chẳng?

- Đương nhiên không thích rồi.

- Đúng thế! Bây giờ bản nhân vàng bạc dư dật, cho nên bản nhân cũng không cần thiết vàng bạc nữa...

- Thế thì bạn cần những thứ gì?

- Ngoại trừ vàng bạc, bản nhân rất cần nhiều thứ đồ vật, ví dụ rằng chư bằng hữu vô lâm thường vì một quyển kỳ thư vô công mà không tiếc mạng sống để lấy cho bằng được...

Có người tiếp lời nói :

- Bạn cần võ công ư?

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Bây giờ ta chưa tiện nói ta cần những thứ gì. Thật ra ta cần rất nhiều, như võ công, thần vật, báu vật trân quý, linh dược... bằng hữu, ta làm việc phải công bằng mới được...

- Công bằng thế nào?

- Phải, các bạn thử nghĩ xem, nếu ta nhất quyết phải dùng võ công để giao dịch, thế thì trong số bằng hữu ở đây ắt phải có người hơi kém rồi, như thế thì hết hy vọng ư?

- Bạn nói phải!

- Nhưng những bằng hữu có võ công hơi kém ấy biết đâu lại có loại báu vật trân quý gì đó.

Có người hỏi :

- Ý của các hạ thì...

- Ý của bản nhân là các bạn có thể sử dụng bất cứ thứ gì để chọn mua nữ nô.

Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Lát nữa, bản nhân sẽ phát cho các bạn mỗi người ba lá phiếu...

- Để làm gì thế?

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Ba lá phiếu hữu dụng thế này, ví dụ rằng trong lúc người nữ nô thứ nhất xuất hiện, các bạn xem có vừa ý thì mang những thứ đồ giá trị của các bạn ghi vào trong phiếu.

Đương nhiên những thứ này bao gồm kỳ trân dị bảo, sau khi được bản nhân chọn lựa thứ nào vừa ý nhất, thế thì người đó là chủ đã mua được nữ nô.

Có người hỏi :

- Bạn sẽ thông báo bọn này bằng cách nào?

- Bản nhân sẽ không thông báo với các bạn, vì nếu thông báo ra như thế, thì những người có mặt tại đây ắt hiểu hết rồi, còn gì nữa? Nên bản nhân chẳng tiện tuyên bố trước...

- Thế thì bạn làm cách nào đây?

- Các bạn hãy yên tâm điều này. Ta đã có biện pháp, hãy nhớ cho kỹ lúc các bạn ghi món đồ giá trị lên phiếu ắt phải ghi cả số ghế mà các bạn đang ngồi. Có như thế bản nhân mới biết ai là người chủ mua được nữ nô.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn vào chiếc ghế mình đang ngồi, quả nhiên trên ghế đều có viết số như một, hai, ba...

Vương Hoa quay sang hướng Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Gia gia, y làm trò gì thế?

- Y nói toàn sự thật, sợ rằng có người biết ai là người mua được nữ nô... có lẽ từng đã xảy ra bi kịch thì phải!

- Bi kịch?

- Phải, chờ giây lát nữa người sẽ biết ngay. Hãy nghe y nói tiếp thế nào!

Vương Hoa khẽ gật đầu không nói gì hết.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Bây giờ các bạn hãy nhớ lấy số ghế của các bạn, ngoài ra bản nhân còn một việc phải giao phó nữa. Nữ nô lần này chỉ có ba người và cũng tức là chỉ có ba chủ mua mà thôi, những bằng hữu còn lại chưa thể mua được xin lượng thứ bản nhân, và mong rằng các bạn vẫn giữ gìn được phong độ tự nhiên, chớ có sanh lòng bất mãn mà gây sự, xin thành thật cảm ơn!

Quần hùng đồng thanh nói :

- Các hạ cứ yên tâm điều này!

Nữ Nô Phiến Tử khẽ gật đầu vài cái.

Sau đó, y vỗ tay ba cái, gọi lớn tiếng :

- Các người ra đây ta bảo!

Tức thì có bốn nữ tỳ áo vàng hiện ra, đồng thanh thưa :

- Cung hầu chủ nhân dạy bảo.

- Các người hãy phân phát giấy bút cho chư quý khách.

Bốn nữ tỳ kêu vang một tiếng, họ lập tức phân phát cho mỗi một khách ba tờ phiếu trắng và bút mực ngay, xong xuôi đầu đó bèn lui sang một bên chờ đợi chỉ thị mới.

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Xin chư vị hãy chú ý, bây giờ vị nữ nô thứ nhất phải xuất đài nha!

Tất cả mọi người trợn to cặp mắt chăm chăm nhìn lên đài cao.

Nữ Nô Phiến Tử lùi dần sang một bên.

Boong!

Một tiếng chuông vang lên, phía sau màn che có một thiếu nữ mặc chiếc áo xanh từ từ bước ra. Cặp mắt quần hùng bỗng sáng ngời lên và ngẩn người mất hồn tại chỗ ngay.

Quả nhiên thiếu nữ áo xanh này có sắc đẹp tuyệt vời và diễm lệ khôn tả. Mày liễu mắt xanh, mũi thon, gương mặt mình trướng ngỗng, đôi môi anh đào xinh xắn, trông thấy phải thất điên bát đảo ngay. Đẹp ơi là đẹp!

Diễm lệ đến nỗi khiến người phải phát thèm ngay.

Thiếu nữ áo xanh hướng về quần hùng xá dài nói :

- Lan Lan xin chào chư vị bằng hữu!

Tiếng nói oang oang như chuông ngân, chẳng những êm tai mà mê hồn hết sức.

Vương Hoa cũng bất giác ngẩn người tại chỗ.

Thiếu nữ tên Lan Lan ấy lại nói tiếp :

- Lan Lan này từ bé đã khổ thân, may được chủ nhân nuôi dưỡng mười lăm năm trời.

Chủ nhân Lan Lan không thể nuôi tiểu nữ cả một đời người, muốn lấy chồng thì khó chọn được người thích hợp. Chủ nhân tiểu nữ nói rằng chư vị là những người có lòng thương người và chánh nghĩa, nên đã mang Lan Lan công khai bán lại cho chư vị, mong rằng những ai mua tiểu nữ hãy yêu thương Lan Lan và lượng thứ thông cảm Lan Lan.

Những lời nói thật dễ thương và động lòng hết sức.

Tất cả mọi người đều gật đầu biểu thị sự hài lòng.

Kể đó Lan Lan lại nói tiếp :

- Lan Lan được chủ nhân giáo huấn, đối với cầm, kỳ, thi, họa và võ công... tuy chẳng mấy tinh thông, nhưng thứ nào cũng biết được chút ít. Chư vị muốn tiểu nữ biểu diễn gì trước đây?

Lập tức có người nói :

- Hãy đàn một bản nhạc xem sao?
- Lan Lan tuân lệnh!

Y mang tới một cây thiết cầm đem đặt trước đài. Những ngón tay ngà ngọc vừa lướt lên những dây đàn thật khéo léo tức thì tiếng đàn du dương vang lên lập tức...

Bản nhạc có vẻ u oán mà lại bi thương như một oán phụ nức nở khóc trong khuê các, diễm lệ động lòng người hết sức, khiến ai nghe cũng phải mủi lòng rơi nước mắt thương xót.

Cuối cùng y đã đàn xong một bản.

Quần hùng vẫn ngơ ngẩn tại chỗ, có một số người đã không cầm lòng được, nhỏ xuống hai hàng lệ.

Bổng Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Lan Lan, người đàn thật hay.
- Đa tạ chủ nhân!

Tất cả mọi người nghe tiếng nói mới giật mình tỉnh mộng lại ngay. Họ đã vì tiếng thiết cầm của Lan Lan mà nao động cả lên. Tiếng khen “hay quá” hò hét la lên inh ỏi không ngớt.

Lan Lan thủng thẳng ngồi dậy nói :

- Đa tạ chư vị, đa tạ chư vị!

Quần hùng yên lặng ngay lập tức.

Vương Hoa không chịu đựng được đã lên tiếng nói :

- Gia gia, tiếng đàn u oán buồn bã vô cùng!
- Phải, thế nào? Người có định mua y không?
- Thế à...

Bổng lại nghe Lan Lan nói tiếp :

- Chư vị muốn tiểu nữ biểu diễn món nào nữa?
- Võ công!
- Lan Lan xin tuân lệnh!

Cô nương tên Lan Lan nói xong, lại cúi đầu chào quý khách nói :

- Phương diện võ công thì bao quát, rộng rãi, Lan Lan này chỉ biết chút ít mà thôi.
- Mong rằng chư vị chớ chê cười nha!

Y dứt lời, tiện tay cầm lấy một tờ giấy trắng, thỉnh linh buông tay ném ra phía trước.

Chỉ thấy bóng trắng xẹt nhanh một cái thì tờ giấy ấy đã ghim mất vào trong đất luôn!

- Nội lực thâm hậu thật!

Quần hùng lại dao động lên lần nữa.

Chiêu này quả thật chẳng đơn giản. Thử nghĩ xem, mảnh giấy trắng mỏng như thế nào mà y lại có thể dùng nội lực truyền sang tờ giấy trắng ném ghim vào đất luôn. Nội lực quả thật kinh người.

Vương Hoa mặt hơi biến sắc. Võ Lâm Hoàng Đế cũng thoáng ngạc nhiên luôn.

Lan Lan nói giọng dịu dàng :

- Thất lễ thật! Chư vị cần biểu diễn gì nữa không?

Không một ai lên tiếng hết.

Nữ nô Phiến Tử nói :

- Lan Lan, họ đã tin tưởng người thành tựu ở nhiều phương diện rồi. Có lẽ họ muốn xem thử một phương diện nữa.

- Xin chủ nhân cho biết phương diện nào?

Nữ nô Phiến Tử nói :

- Thân thể!

- Ý của chủ nhân bảo rằng có lẽ họ cho rằng thân thể Lan Lan này không đẹp lắm ư?

- Đúng thế!

- Thưa chủ nhân, điều này thì dễ dàng thôi. Lan Lan cởi quần áo ra để họ xem qua thân thể Lan Lan thì biết ngay!

30. Xuân Sắc Vô Biên Thật Mê Ly

Nữ nô Phiến Tử nói :

- Được!

Tất cả mọi người trợn to đôi mắt ngay.

Lan Lan cởi dây thắt lưng thật nhẹ nhàng. Tất cả những cặp mắt thèm thuồng đều đổ dồn lên thân thể y. Quần hùng đã hồi hộp vô cùng.

Chiếc áo xanh được cởi ra lập tức!

Bên trong y mặc một chiếc áo lót thật mỏng bằng tơ. Ngoại trừ áo thật mỏng dính ấy ra, da thịt trắng nõn của y đã phơi bày ra hoàn toàn, không còn sót gì hết!

Thân hình của y kỳ diệu và mê ly, quả thật cả toàn thân đều đẹp tuyệt mỹ.

Lan Lan đã nhẹ nhàng xoay chuyển thân hình mê hồn ấy. Ngọn lửa tình dục cơ hồ đã đốt cháy, thiêu hủy mọi người.

Nữ nô Phiến Tử nói :

- Lan Lan! Được rồi, người hãy mặc áo quần vào!

- Vâng!

Y lại mặc áo quần vào ngay.

Nữ nô Phiến Tử nói tiếp :

- Được rồi, người hãy lui vào trong đi!

- Thưa chủ nhân, vâng!

Dứt lời, Lan Lan lại quay ra hướng quần hùng xá dài một xá, sau đó uốn éo thân hình đi vào trong màn thê!

Nữ nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Chư vị bằng hữu võ lâm, lúc này các bạn đã trông thấy vị nữ nô thứ nhất. Nếu bây giờ các bạn cảm thấy vừa ý thì xin ghi món đồ giá trị và cả số ghế lên tờ giấy trắng, rồi xếp cẩn thận lại để giao cho tỷ nữ của bản nhân!

Quần hùng nào động lên lập tức.

Vương Hoa không chịu đựng được nữa, hỏi :

- Gia gia...
- Thế nào? Người vừa ý chẳng?
- Không, cháu muốn hỏi có phải y là người mà chúng ta muốn mua chẳng?
- Có thể như thế! Chúng ta hãy ghi số đồ trị giá lên phiếu mua nữ nô đi!
- Giá trị ư?
- Đúng thế, chẳng lẽ người không nghe nói gì hết sao? Muốn chọn mua nữ nô phải có món đồ giá trị mới được!

Vương Hoa nói :

- Gia gia, làm thế nào bọn mình biết y cần những đồ giá trị nào chứ?
- Cứ mang thứ nào đáng giá ghi vào tờ phiếu là được rồi.

Vương Hoa suy nghĩ giây lát, trên người hắn, thật ra chẳng có thứ gì là kỳ trân dị bảo hết. Hắn nghĩ rằng không mua nữ nô này cũng được thôi.

Bấy giờ có một số võ lâm cao thủ đã cầm bút ghi món đồ giá trị của họ vào phiếu.

Võ Lâm Hoàng Đế cũng cầm bút viết đồ giá trị của lão vào phiếu luôn.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên, nói :

- Gia gia, người...
- Vương Hoa! Sao người đại thế! Cứ việc ghi số đồ giá trị vào trong phiếu, còn mua được hay không hãy tính sau.
- Gia gia ghi những món đồ giá trị nào thế?

...

Quần hùng ghi số đồ có giá trị vào phiếu xong rồi giao lại cho một tỷ nữ áo vàng.

Nữ Nô Phiến Tử khẽ cười nói tiếp :

- Việc chọn mua nữ nô thứ nhất đã hoàn tất, bây giờ mời nữ nô thứ nhì ra đài.

Boong!

Lại một tiếng chuông vang lên và tấm màn che được mở toang lần nữa. Một giai nhân mặc chiếc áo trắng từ từ bước ra phía trước đài.

Trước mặt mọi người sáng ngời lên lần nữa.

Thiếu nữ áo trắng này trạc tuổi hai mươi, đẹp như đóa hoa Bách Hợp, mỹ điểm cao quý vô cùng. Sắc đẹp của ả quyết chẳng thua kém thiếu nữ tên Lan Lan lúc nãy.

Ả hướng xuống quần hùng cúi đầu làm lễ, nói :

- Vân Vân xin chào chư tiền bối, bằng hữu võ lâm.

Thái độ cởi mở của ả khiến mọi người ngưỡng mộ hết sức.

Vân Vân mỉm cười nói tiếp :

- Những lời tiểu nữ muốn nói thì Lan Lan tỷ tỷ đã nói hết lúc nãy rồi. Thế thì chư vị muốn tiểu nữ biểu diễn món nào trước đây?

Có người yêu cầu rằng :

- Cô nương vẽ một bức họa xem thế nào?
- Vân Vân tuân lệnh!

Phía sau lập tức có người khiêng một cái bàn ra. Vắt vả trải một tấm giấy trắng lớn lên mặt bàn, đồng thời cầm bút vẽ ngay. Điều bộ ngồi họa hình của ả trông thật mê mỵ vô cùng.

Khoảng mười lăm phút sau thì Vân Vân nhẹ nhàng gác bút xuống, cầm bức họa giơ cao lên, đưa về hướng quần hùng.

Trên bức họa là một bức Ngọc Nữ Đồ. Giai nhân trong họa đồ sinh động vô cùng, quả thật chẳng hổ thẹn được coi là một bức danh họa trần quý.

Quần hùng vô lâm cho tràng pháo tay kêu tuyệt không ngớt.

Vân Vân cúi người vái chào, nói :

- Thất lễ hết sức, xin chư vị chớ chê cười. Chẳng biết chư vị cần tiểu nữ biểu diễn gì nữa?

Không một ai nói gì hết!

Rõ ràng quần hùng rất tin tưởng tài sắc của thiếu nữ áo trắng này rồi.

Vân Vân nói tiếp :

- Thế thì tiểu nữ xin được biểu diễn võ công được chăng?

Không một ai phản ứng gì hết. Hiển nhiên quần hùng cũng tin tưởng võ công của y cũng chẳng kém vậy.

Nữ Nô Phiến Tử tiếp lời nói :

- Vân Vân, họ đã tin tưởng người rồi. bây giờ người hãy cho họ xem qua bộ phận thân thể người đi!

- Tuân lệnh!

Ả cũng làm giống y như Lan Lan, từ từ cởi thắt lưng, sau đó cởi cả quần áo bên ngoài ra, và bên trong chỉ còn lại một chiếc áo lót mỏng dính bằng tơ lụa.

Thân hình của ả đầy đặn hấp dẫn vô cùng.

Thân hình của Lan Lan đã kêu gọi động tình vô cùng nhưng thân thể nở nang đều đặn của Vân Vân càng khiến người trông thấy phải rung động mất hồn ngay.

Ả đã nhẹ nhàng chuyển động thân thể, múa nhảy một hồi, bản nhảy kỳ diệu và kêu gọi vô cùng.

Tất cả mọi người đã ngẩn người mất hồn luôn.

Cặp mắt của họ suýt nữa nổ ra lửa, khí huyết sôi lên sùng sục như muốn nuốt trửng Vân Vân ngay lập tức.

Cuối cùng một bản nhảy đã chấm dứt.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Vân Vân, người khiêu vũ rất hay!

- Đa tạ chủ nhân khen ngợi!

- Vân Vân! Người hãy mặc quần áo vào đi thôi!

Vân Vân mặc quần áo xong xuôi, sau đó chấp tay hướng quần hùng hành lễ rồi xoay người bước vào trong...

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Thừa chư vị bằng hữu, đây là vị nữ nô thứ hai!

Nữ Nô Phiến Tử nói như thế làm mọi người tỉnh hồn lại ngay, đưa mắt nhìn chăm chăm vào người Nữ Nô Phiến Tử. Chỉ thấy y mỉm cười nói :

- Nếu chư vị bằng hữu nào vừa ý, xin vui lòng ghi món đồ giá trị vào phiếu trắng nha.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Gia gia, thế nào?

- Thế nào là thế nào?
- Có phải là y chẳng?
- Có lẽ như thế!
- Gia gia, sao ông không khẳng định được ư?
- Khẳng định à?
- Chẳng lẽ ông không nhìn thấy gì sao?
- Không nhìn thấy gì ư?
- Họ đã dị dung!
- A! Dị dung ư?
- Phải, nhưng vẫn giữ nguyên diện mục phần nào!

Vương Hoa rùng mình nói tiếp :

- Tại sao... họ phải dị dung như thế?
- Làm sao ta biết được chứ?

Bấy giờ Võ Lâm Hoàng Đế lại cầm bút viết một hơi.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Gia gia, ông...
- Tùy tiện ghi một món đồ vào, biết đâu bọn ông cháu mình trúng tuyển chứ! Vả lại ghi thêm một lần nữa sẽ có nhiều hy vọng hơn.
- Ông ghi món đồ gì thế?
- Người đoán thử xem nào!
- Gia gia cho cháu xem được chứ?
- Không, ta nói cho người biết được rồi. Ta chỉ ghi vào tờ giấy hai chữ “tử vong” mà thôi!
- Tử vong?
- Phải, sau đó chờ xem thế nào?

Suýt nữa Vương Hoa đã bật cười lên, hắc tướng lão đã ghi những món đồ giá trị như là kỳ trân dị bảo chứ không ngờ lão lại ghi như thế, quả nhiên buồn cười thật!

Võ Lâm Hoàng Đế giao tờ giấy thứ nhì cho một tỳ nữ áo vàng luôn.

Nữ Nô Phiến Tử nói tiếp :

- Nữ nô thứ nhì đã mua bán xong, bây giờ đến phiên vị nữ nô sau cùng ra đài nha!

Boong!

Lại một tiếng chuông vang lên tiếp.

Tấm màn che được kéo sang một bên, vị nữ nô thứ ba được giới thiệu ra đài.

Trước mắt quần hùng lại chói lòa lên lập tức.

Chỉ thấy một thiếu nữ mình mặc chiếc áo vàng từ từ bước ra trước đài.

Thiếu nữ áo vàng này trạc tuổi hai mươi ngoài, có một sắc đẹp lạnh lùng hết sức, nhưng giữa chân mày y có một nét u oán, càng tăng thêm phần xinh đẹp hấp dẫn hơn, so với hai nữ nô lúc nãy chỉ có hơn chứ không kém.

Vương Hoa thoáng trông thấy thiếu nữ áo vàng này đã bất giác giật bắn người lên.

Võ Lâm Hoàng Đế ngồi ở kế bên trông thấy Vương Hoa giật mình biến sắc. Lão lấy làm thắc mắc hỏi :

- Đây cháu ngoan, người bị thế nào vậy?

Vương Hoa giật mình nói :

- Không, cháu chẳng có sao hết!

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên nói :

- Thế tại sao hình như người vừa trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất đài thì người có vẻ sững sốt chứ?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không, thực tình chẳng có gì hết. Cháu chỉ ngạc nhiên trước sắc đẹp lạnh lùng của y mà thôi.

Nghe hần nói như thế, Võ Lâm Hoàng Đế liếc mắt nhìn lên đài cao theo dõi nữ nô trên ấy.

Tại sao Vương Hoa đã giật bắn người lên? Vì thiếu nữ này hình như chính là thiếu nữ mà chàng đã gặp một lần ở vùng phụ cận Thông Thiên quan.

Thiếu nữ áo vàng đang tự giới thiệu tên, nói :

- Tiểu nữ Thanh Thanh...

Vương Hoa thoáng nghe hai tiếng Thanh Thanh suýt nữa trái tim của hần đã nhảy vọt ra ngoài luôn. Sự thật đã được chứng minh, ả chính là thiếu nữ mà mình đã nhận lầm là Linh Linh tại Thông Thiên quan ngoại.

Đầu óc hần hơi choáng váng... hần không còn nghe thấy ả nói gì hết!

Bỗng nhiên một tràng những tiếng hát du dương làm cho hần giật mình tỉnh lại ngay. Hần vội ngược đầu nhìn lên đài, thấy Thanh Thanh đang mấp máy đôi môi xinh đẹp khê hát một bài ca u oán bi ai.

Tất cả mọi người nghe tiếng hát u oán buồn bã này đã ngây người mất hồn luôn.

Bài ca đã chấm dứt, số nhân vật võ lâm ấy vẫn còn ngơ ngơ ngáo ngáo ngấm nhìn ả không hề chớp mắt.

Nữ Nô Phiến Tử lại khen ngợi ả đôi lời và nói :

- Thanh Thanh, người hát hay thật!

- Đa tạ chủ nhân khen ngợi!

Mãi tới lúc này quần hùng mới tỉnh mộng, Thanh Thanh hỏi tiếp :

- Chư vị có muốn xem võ công của tiểu nữ không?

Không một ai trả lời hết.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Thanh Thanh, họ chẳng mấy có hứng xem võ công của người. Ta cho rằng tốt hơn hết người hãy cho họ xem qua thân hình người đi!

- Tuân lệnh!

Ả lập tức cởi thắt lưng, đang chuẩn bị cởi cả quần áo bỗng có một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Chớ cởi làm gì nữa!

Người vừa phát ra tiếng nói chính là Vương Hoa.

Sự việc này đến thật bất ngờ, quần hùng tại tọa đã giật bắn người lên. Những người ngồi ở hàng ghế đầu tiên liếc mắt kinh ngạc ngấm nhìn Vương Hoa. Họ chẳng biết chuyện gì đã xảy ra thế.

Ngay cả Võ Lâm Hoàng Đế cũng lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Bàn tay Thanh Thanh dừng tại thắt lưng, đưa mắt ngó ngán chăm chăm nhìn vào người Vương Hoa.

Tại sao Vương Hoa lại thành linh gằm hét như thế, đương nhiên đây là do phần tác dụng tình cảm, hẳn chẳng nhẫn tâm để cho những cặp mắt thêm thường ấy lướt nhìn lên ngọc thể của ả.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Tại sao thế?

Vương Hoa ngán người chẳng nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Không cần thiết cởi quần áo làm gì nữa. Ta rất tin tưởng chúng, ai cũng có một thân hình nảy nở, hấp dẫn. Chớ nói hấn là người thanh niên đã xem hai người mà chẳng chịu đựng được nữa, ngay cả lão già này nếu xem thêm người thứ ba cởi áo, ắt phải phát động lên chẳng sai...

Câu trả lời kỳ diệu thật, đồng thời cũng giải đi trường hợp khó xử cho Vương Hoa đã xúc động gằm hét như thế.

Nhưng chẳng may là ở hàng ghế sau có người kêu lớn tiếng nói :

- Không, phải cởi quần áo mới được!

Vương Hoa nghe nói thế, sát khí đã bốc lên ùng ùng lập tức.

31. Khai Phiếu

Thình lình lại có người gằm hét như thế làm gương mặt Vương Hoa hiện ra sát khí ngay. Quả thật hấn không ngờ có người quyết bảo Thanh Thanh cởi áo cho bằng được như vậy.

Hấn xoay người nhìn ra sau, người vừa ra tiếng nói chính là một người mặc kinh trang áo đen.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế nào? Quyết phải cởi áo mới được sao?

Người áo đen cười nhạt nói :

- Đương nhiên!

Vương Hoa nói giọng lạnh lùng :

- Theo ta thì không cần cởi nữa.

- Tại sao thế?

- Chẳng lẽ các hạ xem chưa đủ ư?

- Đương nhiên!

Võ Lâm Hoàng Đế cắt lời nói :

- Theo ta cũng không cần thiết cởi nữa. Đứng trước sắc đẹp quả thật lão già này không chịu đựng được nữa rồi. Chẳng biết chư vị có đồng ý với lão già này không?

Số đông quần hùng đều gật đầu biểu thị đồng ý!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế thì cô nương Thanh Thanh này không cần thiết cởi nữa!

Thanh Thanh hướng về quần hùng dưới đài xá dài, nói :

- Đa tạ chư vị thương tình!

Nữ Nô Phiến Tử khẽ cười nói :

- Quả thật lão tiền bối này nói không sai chút nào. Trước sắc đẹp cám dỗ như thế làm sao chịu nổi được, huống hồ thân hình của họ đều là những tấm thân tuyệt mỹ.

Y nói đến đây dừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Thanh Thanh, người hãy đi vào đi!

- Vâng.

Dứt lời, Thanh Thanh thoăn thoắt bước vào trong.

Một cơn sóng gió tưởng sắp phải động võ cuối cùng lại lắng dịu ngay.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Bây giờ các bạn đã xem xong ba nữ nô được mang ra bán đấu giá lần này, bản nhân lập lại lần nữa, chẳng những ba nữ nô này có sắc đẹp vô cùng, đồng thời lại có năng khiếu cả cầm, kỳ, thi, họa và võ công luôn. Bây giờ chư vị hãy tiến hành chọn mua vị thứ ba này nha.

Vương Hoa thoáng rung mình giật bắn người lên.

Hắn quyết mua cô nương Thanh Thanh này cho bằng được nhưng mà biết dùng thứ đồ trân quý gì để mua chứ?

Phải, trong người hắn chẳng có một thứ gì quý báu hết.

Một số cao thủ võ lâm đang cầm bút ghi giá cả vào tờ giấy.

Vương Hoa quay sang nhìn Võ Lâm Hoàng Đế, thấy lão ngồi với dáng vẻ thật nhàn rồi, khác hẳn với hai lần trước lão đã vội vã cầm bút ghi giá cả.

Hắn ngạc nhiên mắt nhìn lão, hỏi :

- Gia gia, sao ông không viết nữa ư?

- Viết gì thế?

- Giá cả chứ còn gì?

- Ta có muốn mua y đâu mà phải cho giá cả chứ?

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Gia gia, chẳng phải người này ư?

- Rất có thể là ả!

- Gia gia, thế tại sao ông không ghi gì cả?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Lần thứ nhất, thứ nhì lúc này ta chỉ ghi bừa thôi, không thể nào mua được ai hết.

Nhưng lần này thì khác hẳn.

- Khác thế nào chứ?

- Nếu lần này có ra giá cả, quyết phải mua được mới xong. Nếu không ắt phải phụ lòng người chứ chẳng sai!

Vương Hoa xúc động nói :

- Gia gia, ông cháu ta cần phải mua ả cho bằng được.

- Ta đã biết điều này!

- Thế thì ông...

- Nói thật cho người biết, trong người ta chẳng có thứ gì đáng giá hết!

- Gia gia...

Vương Hoa quỳnh quáng nói chẳng ra lời.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người muốn mua ả thì người cứ cho giá đi.

Vương Hoa hấp tấp nói :

- Gia gia, trong người cháu cũng không có gì hết!
- Thế thì đành chịu vậy.
- Như thế sao được?
- Ta cũng chẳng còn biện pháp gì hết!

Vương Hoa nói :

- Gia gia, chẳng phải ông nói rằng ông cháu mình quyết mua nữ nô này cho bằng được sao? Thế bây giờ sao ông lại chẳng quan tâm gì hết?
- Ai bảo rằng ta không quan tâm chứ?
- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế cau mày suy nghĩ giây lát nói :

- Bây giờ thế này...
- Thế nào?
- Người thử ghi món đồ trong người người xem có mua được không?
- Món đồ gì thế?
- Đại lực kim đơn chứ còn gì nữa?
- Đại lực kim đơn ư? Ông bảo... trả giá bằng Đại lực kim đơn ư?
- Đúng thế!
- Gia gia, chẳng lẽ một viên đại lực kim đơn có thể mua chuộc được ả sao? Gia gia, ông không nói đùa chứ?
- Cứ ghi giá này vào xem sao? Chứ bây giờ chúng ta không còn gì hết.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ thấy không sai chút nào. Quả thật ngoại trừ đại lực kim đơn, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác hơn. Nhưng với một viên đại lực kim đơn nho nhỏ này, liệu có thể mua được Thanh Thanh chăng?

Hiển nhiên, điều này không thể được rồi.

Nhưng bây giờ ngoại trừ đại lực kim đơn, ngoài ra trong người của hai ông cháu họ không còn gì hết. Trông tình hình đành phải trả giá như thế thôi.

Hắn lập tức cầm bút ghi vào tờ giấy :

“Xin mua Thanh Thanh cô nương với giá là một viên đại lực kim đơn của Võ Lâm Hoàng Đế, ghế ngồi số bốn”.

Sau khi hắn viết xong, lập tức giao cho tỳ nữ ngay. Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Người ghi xong rồi chứ?
- Thưa gia gia, xong rồi. Có được chăng?
- Được, bất kể mua được hay chẳng chúng ta hãy tính biện pháp khác!

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Phải, nếu mua không được, chúng ta sẽ tính biện pháp khác.

Dĩ nhiên biện pháp của họ là dùng sức mạnh rồi.

Ngay lúc này...

Ba tỳ nữ áo vàng đã giao tất cả giấy ghi giá cả của ba lần cho Nữ Nô Phiến Tử. Nữ Nô Phiến Tử lướt mắt quan sát quần hùng một lượt rồi mỉm cười nói :

- Thưa các bạn, công việc chọn mua nữ nô đến đây hoàn toàn kết thúc. Bây giờ bản nhân sẽ lần lượt xem phiếu định người trúng giải từ nữ nô đầu tiên trước.

Y mở xem từng tờ giấy ghi giá cả...

Tất cả mọi người đều cảm thấy khẩn trương vô cùng. Ánh mắt họ chăm chăm theo dõi Nữ Nô Phiến Tử...

Đương nhiên Vương Hoa cũng hồi hộp hết sức.

Bổng Vô Lâm Hoàng Đế nói :

- Vương Hoa!

- Thưa gia gia, có việc gì thế?

- Ta muốn giao cho ngươi một món đồ!

- Món đồ gì thế?

- Ba miếng thiên niên Hà thủ ô...

- A! Thiên niên Hà thủ ô ư?

- Phải!

- Tại sao phải giao cho cháu?

- Có lẽ ngươi cần dùng đến nó. Ta ngại có người nào đó thành linh đánh độc ngươi, cũng y như trường hợp của Chương Vĩnh Kỳ...

- Gia gia, tại sao bỗng nhiên ông lại nghĩ tới vấn đề này như thế?

- Chẳng lẽ ngươi không biết có người đang theo dõi hai ông cháu ta à?

- Biết chứ!

- Thế thì ngươi hãy cất giữ món đồ này, muôn một ngươi phát hiện trúng độc, thế thì chẳng phải lo nữa. Hãy nhớ cho kỹ, vật gói trong giấy này chính là thiên niên Hà thủ ô.

Vương Hoa thoáng giật mình kinh hãi, sau đó hẩn đành cầm lấy bao giấy trong tay của Vô Lâm Hoàng Đế bỏ vào túi áo.

Vô Lâm Hoàng Đế cười nói :

- Nếu như ông cháu mình chẳng mua được nữ nô thế thì hai ta phải động võ vậy...

- Nếu may mắn mua được thì sao?

- Thế thì khỏi phải động thủ thôi!

- Rốt cuộc vị nữ nô nào có liên hệ với Thủy Tinh Cầu ấy?

- Thanh Thanh!

- Thanh Thanh ư?

- Đúng thế!

Vương Hoa ngớ ngẩn đưa mắt chăm chăm nhìn Vô Lâm Hoàng Đế một hồi thật lâu mới nói :

- Gia gia, nếu ông cháu ta chẳng mua được Thanh Thanh thì phải động thủ thật chứ?

- Đó là việc của ngươi.

- Việc của cháu?

- Phải, hãy nhớ cho kỹ, gia gia không phải là Võ Lâm Hoàng Đế mà chỉ là Ải Tẩu thôi. Võ công của ta thua kém người, hãy nhớ cho kỹ điểm này.

Vương Hoa khẽ gật đầu một cái.

Bấy giờ...

Nữ Nô Phiến Tử đã xem xong sổ phiếu ghi giá cả mua nữ nô thứ hai, hai mắt của y bất giác dừng ở gương mặt Vương Hoa trong giây lát.

Sau đó, y lại bắt đầu xem sổ phiếu mua nữ nô thứ ba...

Chẳng mấy chốc, bỗng nhiên y cất tiếng cười nói :

- Xin chư vị bằng hữu hãy chú ý!

Tất cả mọi người đều rùng mình giật bắn người lên, họ đã lẳng lặng đưa mắt chăm chăm nhìn Nữ Nô Phiến Tử, chờ đợi y sẽ tuyên bố những gì.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Bên trong này bản nhân phát hiện một vấn đề kinh người hết sức...

- Vấn đề kinh người? Vấn đề kinh người thế nào chứ?

Có người kinh ngạc hỏi :

- Có vấn đề gì sao?

- Phải, có một vấn đề lạ lùng.

- Vấn đề lạ lùng thế nào?

Quần hùng đồng thanh hỏi như thế.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Xin hỏi chư vị bằng hữu, chư vị có người nào đã ghi sai số ghế của mình chẳng?

Nữ Nô Phiến Tử vừa hỏi như thế, tất cả mọi người bất giác đồng thời đảo mắt nhìn kỹ lại số ghế mình đang ngồi.

Nhưng không một ai nói gì hết!

Chúng tỏ rằng không một ai ghi sai số ghế hết.

Thế thì tại sao Nữ Nô Phiến Tử lại bỗng nhiên hỏi như thế.

Nữ Nô Phiến Tử hỏi lại :

- Không có người nào ghi sai số ghế chẳng?

Tất cả mọi người đều lắc đầu hết.

Nữ Nô Phiến Tử lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Có người cất tiếng hỏi :

- Xin hỏi các hạ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế?

Nữ Nô Phiến Tử khẽ cười nói :

- Bản nhân chẳng giấu giếm các bạn làm gì. Trong sổ phiếu chọn mua nữ nô này, có một ghế nào đó đã ghi mua ba phiếu, nhưng nét bút thì khác nhau!

Như thế quần hùng mới hiểu việc gì đã xảy ra.

Nữ Nô Phiến Tử lại hỏi tiếp :

- Có người nào đùa chăng?

Nhưng không có ai trả lời hết!

Một hồi thật lâu, có người nói :

- Theo bản nhân nghĩ sự việc trọng đại như thế, quyết không có ai đùa giỡn đâu. vả lại tất cả mọi người đều muốn mua được cả, không thể nào có người ghi sai số ghế như thế được.

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Thế cũng phải. bản nhân xin hỏi chư vị một việc. Chẳng biết số đồ trị giá mà các bạn đã ghi vào phiếu có mang theo trong người chăng? Cuộc giao dịch của đôi bên dứt khoát phải tiền trao cháo múc, chứ không có vấn đề ghi nợ nha.

Có người lên tiếng nói :

- Điều này đương nhiên rồi!

- Thế thì số đồ giá trị mà các bạn đã ghi vào phiếu hoàn toàn có mang theo trong người rồi chứ gì?

Tất cả mọi người gật đầu không nói gì hết.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Lần này đặc biệt vinh hạnh vô cùng, có một bằng hữu mua liền một lúc được ba vị nữ nô!

- A...

- Nói sao?

Tất cả mọi người đều buột miệng kêu lên hoảng hốt!

Một người đã mua được ba nữ nô, đây quả là một việc không thể tưởng tượng được.

Người này là ai thế? Trong người y lại có số đồ trân quý nhiều như thế ư?

Trong số quần hùng đã kinh ngạc phải nói là Vương Hoa.

Sự thật đã chứng tỏ rằng hắn chẳng được người nào hết vì hắn chỉ ghi có một mà bây giờ là một người đã may mắn được cả ba nữ nô.

32. Bất Ngờ

Bấy giờ trong số quần hùng có người cất tiếng hỏi :

- Một người đã mua được cả ba nữ nô một lúc ư?

- Đúng thế!

- Người này là ai vậy?

- Bản nhân không thể nói điều này ra được. Nếu ta nói như thế được thì cũng chẳng cần thiết bảo chư vị ghi số đồ có giá trị vào trong giấy trắng bí mật như vậy làm gì nữa, phải vậy không hỡi các bạn?

Quần hùng đã gật đầu biểu thị đồng ý.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Đối với bản nhân thì vị bằng hữu này đã ghi ra số đồ giá trị vô cùng. Toàn là báu vật cái thế hiếm có. Bản nhân hết sức vừa ý.

Y dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Thành thật cảm tạ chư vị võ lâm đã ủng hộ. Lần này chư bằng hữu nào không được may mắn mua được nữ nô nào hết thì lần sau vẫn còn cơ hội. Bản nhân rất hoan nghênh kỳ tới các bạn sẽ tới ủng hộ tiếp, bây giờ tỳ nữ của bản nhân sẽ từng người một dẫn các bạn ra khỏi Hoa Nữ Trướng.

Tất cả mọi người đều đứng lên hết.

Vương Hoa nói :

- Gia gia, làm sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Làm sao cái gì ư?

- Ông cháu ta chẳng mua được ai hết. Ông có đoán được người đó là ai chẳng? Người này bản lĩnh thật, đã mua liền một lúc được ba vị nữ nô luân!

- Ta không biết!

Vương Hoa động lòng nói :

- Gia gia, bên trong việc này có âm mưu gì chẳng?

- Âm mưu ư?

- Đúng thế! Ví dụ rằng người đó là môn hạ của Vương Bán Tiên, trong người y chẳng hề có kỳ trân dị bảo gì hết, vì chỉ ghi ra như thế nhằm tiến hành ý đồ gì chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Có thể như thế!

- Thế thì làm sao bây giờ?

- Ra khỏi đây hãy tính sau!

Vương Hoa khẽ gật đầu không nói gì nữa.

Quần hùng từng người một lần lượt được dắt ra khỏi Hoa Nữ Trướng. Những người được dẫn ra chẳng phải liên tục, mà phải cách một thời gian tương đối.

Hiển nhiên nếu từng người một đi ra liên tục, thế thì người đi sau ắt phải trông thấy chủ mua chứ không sai.

Đương nhiên Nữ Nô Phiến Tử đã hết sức cẩn thận rồi.

Nhân vật võ lâm đã từng người một lần lượt đi ra.

Vương Hoa là người đứng xếp hàng sau cùng ở hàng người bên phải.

Còn Võ Lâm Hoàng Đế là người thứ ba từ dưới đếm lên đứng ở hàng người bên trái.

Vương Hoa mãi lo suy nghĩ tìm cách ứng phó.

Bất cứ giá nào hắn phải gặp Nữ Nô Phiến Tử cho bằng được, vì chắc chắn Nữ Nô Phiến Tử ắt phải biết tung tích của Tiểu Yến mà đã bán ra lần trước.

Mặc dù hắn ra khỏi Hoa Nữ Trướng nhưng quyết trở vào đây mới xong.

Vương Hoa suy nghĩ đến đây, hắn bèn quyết định như thế. Hắn quyết phải đoạt được Thanh Thanh mới xong, bất kể chủ mua này là ai hết.

Cuối cùng chỉ còn một mình hắn.

Tỳ nữ áo vàng nói :

- Mời các hạ theo tiểu tỳ đi ra!

Vương Hoa gật đầu nhẹ nhàng.

Đương nhiên hắn phải đi ra, hắn không thể ở lì lại đây được. Nhưng hắn quyết vô đây lần nữa.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Cảm ơn.

- Xin mời!

Vương Hoa cất bước theo sau tỳ nữ áo vàng. Đi độ không được một trượng, tỳ nữ áo vàng dẫn hấn đi về hướng một cái cửa có màn che.

Rõ ràng đây là một ngõ ra.

Tỳ nữ áo vàng dừng bước lại nói :

- Xin mời các hạ.

Vương Hoa cũng dừng bước lại luôn, nói :

- Ta không đi ra!

- Không đi ra ư?

- Phải, ta cần xem chủ nhân người là ai?

- Các hạ không thể làm khó dễ tiểu tỳ chứ? Tiểu tỳ... chẳng chịu đòn được đâu.

Vương Hoa xiêu lòng, nhủ thầm :

- “Đành chịu vậy, ta đi ra khỏi nơi đây rồi tính sau.”

Hấn nghĩ tới đây, liền kéo màn bước ra ngoài luôn.

Thình lình...

Vương Hoa đã dừng bước lại, hấn đã ra tới bên ngoài rồi ư?

Không, hấn không phải đi ra ngoài, mà là đi vào một tiểu thất. Hấn đảo mắt nhìn tới trước, buột miệng kêu lên một tiếng “ạ”, thụt lùi ra sau ba bước liền.

Cảnh tượng trước mắt khiến hấn giật mình kinh hãi ngay.

Chỉ thấy Nữ Nô Phiến Tử ngồi trên một chiếc ghế dựa bọc da cộp ở trước mặt. Bên phải của y có ba nữ nô được mang ra bán đấu giá lúc nãy đứng sờ sờ ở đó, bên trái thì có vài thiếu nữ áo vàng đứng hầu nghiêm túc.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ luôn.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế?

Những cặp mắt của họ đều đổ dồn vào người Vương Hoa.

Bỗng nhiên Vương Hoa nghĩ ra một việc, hấn đã hiểu rồi, Nữ Nô Phiến Tử này ắt là người của Vương Bán Tiên, y mượn chiêu đi bán nữ nô dụ mình cắn câu.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ như thế, nhưng mà chẳng phải hấn đang muốn đụng độ Nữ Nô Phiến Tử này sao?

Bây giờ, hấn phải xem thử y chơi trò huyền ảo gì đây.

Nữ Nô Phiến Tử đã ngồi bật dậy nói :

- Hoan nghênh các hạ!

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Cảm ơn!

- Mời ngồi!

- Cảm ơn các hạ mời ngồi. Chẳng biết các hạ dẫn tại hạ vào đây có điều chi chỉ giáo chăng?

Nữ Nô Phiến Tử mỉm cười nói :

- Xin được thỉnh giáo tôn tánh đại danh của các hạ thế nào?

- Tại hạ tên là Vương Hoa.

- Vương Hoa?

- Đúng thế!

Nữ Nô Phiến Tử cười khẩy nói :

- Khẩu khí của các hạ chẳng tầm thường, mua một lúc cả ba vị nữ nô...

- Nói sao?

Vương Hoa thất thanh kêu lên hoảng hốt, đồng thời thụt lùi ra sau ba bốn bước liền.

Hắn trợn to hai mắt, suýt nữa không tin tưởng hai lỗ tai của mình luôn. Hắn nói :

- Các hạ... nói sao?

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Giá trị của bạn đã đưa ra, chúng tôi rất hài lòng, cho nên bản nhân đã quyết định bán cả ba nữ nô này cho một mình bạn hết.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ không nói gì hết.

- “Lạ lùng thật, chuyện gì đã xảy ra thế?”

Hắn hoang mang chẳng hiểu gì hết.

Một hồi thật lâu, hắn mới hỏi :

- Các hạ bảo rằng tại hạ mua một lúc ba nữ nô ư?

- Đúng thế!

- Không... Không thể như thế được!

Nữ Nô Phiến Tử thoáng rùng mình nói :

- Bản nhân cũng cho rằng không thể như thế được, tại vì nét chữ hai phiếu đầu chẳng giống nét chữ một phiếu sau cùng chút nào hết. Chính vì thế mà bản nhân lúc nãy hỏi các bạn có ghi sai số ghé chẳng là như thế đấy!

- Ba phiếu đều ghi số năm cả ư?

- Đúng thế!

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, hỏi :

- Tại hạ có thể xin hỏi các hạ một điều chẳng?

- Cứ việc nói, chẳng hề chi!

- Giá trị phiếu thứ nhất là thứ gì thế?

- Ba miếng thiên niên Hà thủ ô!

- A! Phiếu thứ hai thì sao?

- Tử vong!

Vương Hoa giật mình kinh hãi, suýt nữa đã thất thanh kêu lên một lần nữa. Bây giờ hắn hoàn toàn hiểu sự việc đã xảy ra như thế nào rồi.

Hai phiếu đầu chính gia gia hắn đã ghi như thế. Nhưng có một điều là đã ghi số ghé của mình vào phiếu, cho nên mới xảy ra việc nét bút không giống nhau như thế.

Rõ ràng, vị gia gia Võ Lâm Hoàng Đế của hắn đã biết hắn vinh hạnh mua được cả ba nữ nô này, bằng không lão cũng chẳng giao cho hắn ba miếng thiên niên Hà thủ ô làm gì.

Tại sao Võ Lâm Hoàng Đế phải làm ra vẻ thần bí như thế? Mà chẳng nói cho hắn biết ư? Hiển nhiên bên trong quyết phải có bí ẩn gì đây.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Có phải phiếu thứ ba đã ghi là Đại lực kim đơn chăng?
- Đúng thế!
- Thế là không còn sai nữa rồi. Đó là bằng hữu ta đã ghi như thế, y đã muốn mua hai nữ nô thứ nhất thứ nhì thì ta đành phải mua hết chứ biết làm sao bây giờ?
- Trong người bạn có đủ cả ba thứ đồ này chăng?
- Có... nhưng mà thiếu mất một thứ...
- Tử vong chứ gì?
- Đúng thế, chính là tử vong.
- Ý người ghi hai chữ tử vong vào phiếu tức là sẵn sàng giao sanh mạng cho bản nhân, và bản nhân được quyền tự xử lý. Lúc bản nhân cần thiết thì các hạ sẵn sàng vì bản nhân mà tử vong chứ gì?

Hiển nhiên Võ Lâm Hoàng Đế viết hai chữ “tử vong” là ý nghĩa như thế. Bằng không thì hai chữ “tử vong” này biết giải thích ra sao đây?

Hắn khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, ý nghĩa hai chữ “tử vong” của tại hạ chính là tại hạ có thể tử vong vì các hạ, nhưng tử vong này phải thuộc về phương diện chính nghĩa. Ta vẫn có thể yêu cầu như thế.

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Thế thì tốt lắm, bây giờ bạn hãy giao ba miếng thiên niên Hà thủ ô và đại lực kim đơn ra trước.

Vương Hoa đưa mắt nhìn ba nữ nô một cái, sau đó cười nhạt nói :

- Họ thuộc về tại hạ hoàn toàn rồi chứ?
- Đúng thế!
- Họ có bằng lòng như thế chăng?

Bản nhân nghĩ rằng chắc họ bằng lòng thôi. Y nói tới đây liền quay sang nhìn ba nữ nô nói tiếp :

- Lan Lan, Thanh Thanh, Vân Vân, các người có bằng lòng như thế chăng?

Ba người đồng thanh nói :

- Bằng lòng!

Vương Hoa nói :

- Tại hạ giao đồ cho các hạ thì các hạ giao họ cho tại hạ liền chăng?
- Đúng thế!

Vương Hoa mỉm cười nhìn Nữ Nô Phiến Tử hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một việc...
- Việc gì thế?
- Xin hỏi các hạ là ai?
- Điều này không nằm trong phạm vi giao dịch.

- Nếu như tại hạ muốn biết thì sao?

Câu nói của Vương Hoa làm cho Nữ Nô Phiến Tử ngẩn người tại chỗ, một hồi thật lâu sau y mới hỏi lại :

- Bản nhân có thể hỏi các hạ một việc trước chăng?

- Xin cứ việc nói.

- Bạn có phải là truyền nhân của Vô Lâm Hoàng Đế chăng?

- Không phải!

- Thế thì làm sao bạn lại có đại lực kim đơn chứ?

Vương Hoa nghe hỏi như thế bất giác ngẩn người trong giây lát, sau đó trả lời ngay :

- Chính gia gia tại hạ là Ái Tẩu đã cho tại hạ đó.

- Ái Tẩu?... Ở chốn giang hồ này hình như chưa nghe nói có một nhân vật như thế bao giờ hết!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thiên hạ vô lâm rộng mênh mông như thế, chẳng lẽ các hạ dám bảo chứng rằng các hạ đã quen biết hết tất cả người vô lâm trên thiên hạ này sao?

- Đương nhiên là không...

Vương Hoa lại cười lạnh lùng nói tiếp :

- Thưa các hạ, Vương Hoa này đã mua hết ba nữ nô này rồi, nhưng tại hạ phải nói trước, tại hạ có vài câu hỏi xin các hạ giải đáp.

- Một trong số câu hỏi là muốn biết bản nhân là ai?

- Đúng thế! Ta muốn biết các hạ là ai?

- Bản nhân đã nói rằng điều này không nằm trong phạm vi giao dịch.

- Tại hạ quyết phải biết các hạ là ai cho bằng được?

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Thế nào, bạn muốn động thủ chăng?

- Có thể như thế!

Nữ Nô Phiến Tử cười khẩy nói :

- Các hạ, trông thế này người đến đây chẳng có thiện ý chút nào rồi.

- Có thiện ý chứ, ngoài ra ta còn muốn hỏi các hạ một vấn đề nữa...

- Vấn đề thế nào?

- Lần trước đây các hạ đã bán ra mấy nữ nô?

- Hai người.

- Trong đó có một người tên là Tiểu Yến, có phải vậy không?

33. Tung Tích Tiểu Yến Vãn Thần Bí

Nữ Nô Phiến Tử run bắn người lên, buột miệng nói :

- Tiểu Yến?

- Đúng thế!

Nữ Nô Phiến Tử gật đầu nói :

- Phải, đúng là có một người tên là Tiểu Yến!
- Người y đâu rồi!
- Người ư? Ta đã bán mất thì làm gì còn biết y ở đâu nữa.
- Các hạ có biết người mua Tiểu Yến ở đây trước là ai không?
- Ta không thể trả lời điều này được!
- Các hạ phải trả lời câu này mới xong.

Nữ Nô Phiến Tử cười lạnh lùng nói :

- Thế thì thử xem nào.

Vương Hoa nhảy vọt tới, nói giọng lạnh lùng :

- Nữ Nô Phiến Tử, bạn buộc ta phải động thủ ư?

Nữ Nô Phiến Tử cười khẩy nói :

- Các hạ, người lẩn hiếp người quá thế. Chúng ta chỉ bàn vấn đề giao dịch mà thôi nhưng mà người lại cố tình gây sự, bản nhân muốn người động thủ bao giờ chứ? Nhưng thế cũng được, chúng ta thử so tài một phen, xem thử coi bạn có đủ bản lĩnh chết vì bản nhân không?
- Được!
- Các hạ, hãy rút binh khí ra chứ?
- Không cần thiết!

Nữ Nô Phiến Tử cười lạnh lùng nói :

- Các hạ, nếu như bạn quyết phải động thủ, muôn một bại trận thì bản nhân có thể đoạt lấy hai món đồ trong người mà không phải giao nữ nô gì hết...
- Nhưng người không có khả năng này đâu!
- Khá lắm, thế thì thử xem nào.

Mặt lộ sát khí bùng bùng, Vương Hoa từ từ giơ tay phải lên, chuẩn bị xuất thủ.

Nữ Nô Phiến Tử vẫn đứng yên bất động.

Thình lình...

Vương Hoa gầm hét một tiếng, đánh tới một chưởng nhanh như cắt.

Thế xuất thủ kích ra một chưởng của Vương Hoa mãnh liệt kinh người hết sức.

Đương nhiên hần cũng đoán biết võ công của Nữ Nô Phiến Tử chẳng phải tầm thường rồi.

Nữ Nô Phiến Tử cũng vung chưởng đánh tới một chiêu nhanh nhẹn vô cùng.

Quả thật võ công và thân pháp của đối phương nhanh nhẹn kinh người.

Vương Hoa thoáng giật mình kinh hãi, đồng thời tay trái cũng phóng ra hai chưởng liên tiếp luôn.

Vương Hoa đã gom hết công lực bình sinh đánh ra hai chưởng này nên oai lực của nó mạnh đến nỗi có thể phá vỡ một ngọn đồi đất không sai.

Nữ Nô Phiến Tử gầm hét một tiếng, tay phải cũng tấn công tiếp hai chưởng thần tốc vô cùng.

Chẳng những hai chưởng này đã đánh cho thế công của Vương Hoa lệch qua một bên, đồng thời còn đẩy lùi được Vương Hoa ra sau năm, sáu bước liền, tức thì đã làm Vương Hoa phải giật bắn người lên.

Bấy giờ Nữ Nô Phiến Tử xoay người một vòng, lại tiếp tục vung chưởng tấn công lần nữa.

Bấy giờ Vương Hoa cực chẳng đã phải thi triển vô địch ngũ thức ngay. Hắn quát to một tiếng, đánh ra chiêu thứ nhất là song chưởng vô địch luân.

Oai lực của chiêu song chưởng vô địch mãnh liệt vô cùng, quả nhiên đã trấn áp được thể công của Nữ Nô Phiến Tử ngay.

Vương Hoa trông thấy thế đã vững bụng hét to một tiếng :

- Tiếp một chưởng nữa xem nào.

Kêu vu một tiếng đinh tai nhức óc, hắn đã đánh ra chiêu thứ hai là Tồi sơn liệt thạch trong vô địch ngũ thức, thế mạnh như vũ bão.

Vô địch ngũ thức là tuyệt chiêu lòng lấy thiên hạ của Vô Lâm Hoàng Đế oai lực vô cùng mãnh liệt kinh người. Mặc dù Vương Hoa chưa luyện tới cảnh giới cao siêu của nó nhưng đã có năm, sáu thành hỏa hầu, như thế cũng hết sức kinh người rồi.

Trong khi Vương Hoa tấn công ra chiêu thứ hai thì Nữ Nô Phiến Tử đã lượn mình nhảy lùi ra sau hơn một trượng, hoảng hốt gầm hét :

- Hãy dừng tay lại đã!

Vương Hoa nghe tiếng hét bất giác thu thế chưởng lại, lạnh lùng hỏi :

- Người muốn nói gì nữa?

Nữ Nô Phiến Tử kinh hãi nói :

- Có phải lúc này người vừa thi triển vô địch ngũ thức chẳng?

- Đúng thế!

- Người là truyền nhân của Vô Lâm Hoàng Đế ư?

- Không phải!

- Thế tại sao người...

- Đây là tư sự của ta, các hạ chớ thắc mắc làm gì...

- Ta muốn biết...

- Nếu như bạn đánh thắng tại hạ thì ta sẽ nói cho bạn nghe ngay!

- Được, ta cũng thế! Nếu người hạ được ta thì ta cũng sẽ trả lời mọi câu hỏi của người.

- Thế thì hay lắm!

Dứt lời, hai người từ từ bước tới, chuẩn bị xuất thủ.

Thình lình...

Nữ Nô Phiến Tử gầm hét một tiếng, lướt tới nhanh như điện xẹt, vung chưởng tấn công ra một chiêu kỳ ảo vô song.

Nữ Nô Phiến Tử đã biết võ công Vương Hoa vừa sử dụng chính là vô địch ngũ thức, thế mà y vẫn dám tiếp tục ra chiêu với Vương Hoa, đương nhiên võ công của y ắt phải kinh người vô cùng rồi.

Vương Hoa lập tức xuất chiêu phản kích.

Bóng người chớp nhoáng bay liệng trên không, hai bên song song đã tấn công ra ba chiêu liền.

Đây là trận đấu cực kỳ ác liệt. Bấy giờ hai người đều dùng hết toàn lực để chiến đấu với nhau, vì nếu bên nào bại trận, đương nhiên phải tổn thất nặng nề vô cùng.

Chỉ trong giây lát, hai bên đã đụng với nhau hơn vài chục chiêu.

Quả thật nội lực của Vương Hoa không thể đối kháng với y, nhưng về phương diện biến hóa của chưởng thức thì Nữ Nô Phiến Tử không phải là địch thủ của Vương Hoa.

Cho nên tức thời khó phân thắng bại vô cùng.

Thình lình...

Vương Hoa gầm hét một tiếng như sấm giập, chỉ thấy hắc thình lình tung người lên tấn công ra một chiêu hết sức nhanh nhẹn và mãnh liệt.

Một chiêu này chính là chiêu Hoàn Vũ vô địch, cũng là chiêu vô cùng lợi hại và huyền ảo nhất trong vô địch ngũ thức, đồng thời Vương Hoa đã liều mạng và gom hết công lực bình sinh tấn công tới cho nên oai lực nó mãnh liệt kinh người hơn nhiều.

Nữ Nô Phiến Tử vội xuất chiêu đỡ gạt.

Vương Hoa thừa ngay lúc Nữ Nô Phiến Tử xuất chiêu đỡ gạt thì hắc đã vung tay trái với thế mạnh như lôi đình sấm sét, tấn công tiếp một chiêu nữa.

Kêu bùng một tiếng.

Một chiêu hết sức mạo hiểm của Vương Hoa đã đánh trúng vào thân người Nữ Nô Phiến Tử một cách trọn vẹn, nhưng nhanh như cắt, tay phải của Nữ Nô Phiến Tử cũng đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Đùng một tiếng nổ vang rền.

Hầu như hai tiếng kêu đùng này đã vang lên cùng trong một lúc, hai bóng người thấp thoáng thấp thoáng tách rời ra ngay, kể đó kêu oa oa hai tiếng, hai người đồng thời phun ra hai bùm máu tươi.

Lưỡng bại câu thương.

Sau khi hai người há mồm phun ra hai bùm máu tươi, cả hai song song đánh bạch một tiếng, té ngồi trên đất luôn.

Hai người đều bị thương khá nặng.

Vương Hoa té ngồi trên đất, lập tức lấy một viên đại lực kim đơn ra, nạp vào miệng ngay và Nữ Nô Phiến Tử cũng thò tay vào túi áo lấy một gói thuốc bột đổ vào miệng luôn.

Một hồi thật lâu...

Hầu như hai người đứng lên cùng một lúc!

Vương Hoa lạnh lùng hét nói :

- Võ công của các hạ quả nhiên kinh người.
 - Võ công của ngươi cũng thế thôi! Sao, chúng ta có cần đấu tiếp nữa chẳng?
 - Đương nhiên.
 - Các hạ am hiểu hơn ai chứ, căn cứ võ công của hai ta mà luận thì không hơn không kém. Nếu hai ta quyết phân thắng bại, tất nhiên phải có một người nằm xuống.
- Vương Hoa cười lạnh lùng nói :
- Thế nào, ngươi sợ chết chẳng?
 - Chẳng lẽ bạn không sợ chết ư?
 - Cái chết chỉ cần có ý nghĩa thì Vương Hoa này chẳng tiếc rẻ đâu.
 - Ngươi và ta động thủ đến đôi phải một mất một còn như thế có đáng không?
 - Phải phân thắng bại mới xong.
 - Thế thì hai ta đành đấu tiếp tục thôi.

- Nếu như người sợ chết thì hãy nói cho ta biết người là ai và Tiểu Yến ở đâu?

- Ta đã nói không thể được.

Vương Hoa gầm hét lớn tiếng nói :

- Thế thì đừng nữa xem nào.

Tiếng hét vừa dứt thì hần đã nhảy vọt tới, đồng thời phóng chưởng đánh vào người Nữ Nô Phiến Tử ngay.

Vương Hoa vừa xuất thủ thì Nữ Nô Phiến Tử cũng ra đã tay nhanh như cắt.

Hai người lại xuất thủ đấu nhau lần nữa. Vương Hoa nhủ thầm :

- “Quả thật Nữ Nô Phiến Tử nói không sai chút nào, lần này hai bên động thủ, ắt phải có một người bỏ xác tại chỗ chứ không sai”.

Điều duy nhất Vương Hoa đã kính phục hết sức là khi hần và Nữ Nô Phiến Tử xuất thủ giao đấu với nhau thì số tỷ nữ áo vàng có võ công cao cùng và ba nàng nữ nô ấy từ đầu chí cuối vẫn không xuất thủ tham gia vào.

Nếu bọn này mà nhảy vào tham chiến thì Vương Hoa làm gì có cơ hội xuất thủ lần thứ hai nữa.

Hai bên xuất thủ tấn công rất là kịch liệt, chỉ trong giây lát hai người đã đấu với nhau hơn mười hiệp nữa.

Thình lình...

Cũng trong lúc họ đấu với nhau vô cùng khốc liệt thì bên ngoài Hoa Nữ Trưởng cũng vang tới một tiếng hét lạnh lùng :

- Ông muốn làm gì thế?

Âm thanh của Võ Lâm Hoàng Đế vang lên nói :

- Ta tới đây tìm một người...

- Tìm ai thế?

- Tìm cháu nội ta! Hai ông cháu ta người ra trước người ra sau, nhưng mà mãi tới bây giờ vẫn không thấy hần đi ra nên ta phải quay trở lại tìm hần.

- Lão trở về trước đi, lát nữa hần về tới bây giờ.

- Không được, biết đâu các người sẽ mưu sát hần thì sao?

- Nói vậy nào, làm gì chúng tôi lại đến nỗi phải mưu sát hần chứ?

- Ta suy đoán như thế, biết đâu bây giờ hần đã chết rồi!

- Ông chớ có ăn nói hồ đồ nữa.

- Thế thì cho ta vào đó xem hần ra sao?

- Không được.

- Ta quyết vào trong mới thôi.

- Lão già lì lợm kia, ông muốn chết ư?

Võ Lâm Hoàng Đế la hét inh ỏi :

- Nếu hần chết rồi thì già này còn sống làm gì nữa?

Kế đó một tiếng gầm hét như sấm nổ vang lên lập tức. Rõ ràng Võ Lâm Hoàng Đế và nữ nhân giữ cửa ấy đã động thủ với nhau.

Bấy giờ trong Hoa Nữ Trưởng, Vương Hoa và Nữ Nô Phiến Tử đã đấu với nhau thật ác liệt, mặc dù họ nghe thấy tiếng gầm hét bên ngoài nhưng không ai dừng tay lại hết.

Thình lình...

Một tiếng gầm hét từ nội thất vang tới :

- Dừng tay lại!

Tiếng hét như sấm nổ này làm cho Vương Hoa và Nữ Nô Phiến Tử đang động thủ cũng phải dừng tay lại lập tức. Họ phóng mắt nhìn ra trước chỉ thấy Võ Lâm Hoàng Đế đã bước vào trong thất.

Một người bịt mặt bận áo vàng nhảy vội vào trong hét lớn tiếng nói :

- Lão già thối kia, không ngờ võ công của ngươi lại cao siêu đến thế, xem chưởng nào.

Tiếp theo tiếng gầm hét, y đánh luôn một chưởng vào người Võ Lâm Hoàng Đế.

Võ Lâm Hoàng Đế lượn mình tránh sang một bên, hét :

- Các ngươi... muốn giết người thật rồi...

Bỗng nhiên Nữ Nô Phiến Tử hét to một tiếng :

- Dừng tay lại!

Người bịt mặt bận áo vàng ấy lập tức nhảy lùi ra sau, nói :

- Cung hầu chủ nhân dạy bảo!

- Hãy lui ra cho ta!

- Vâng!

Người bịt mặt áo vàng cung kính đứng sang một bên ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Cháu ngoan của ông, quả thật họ đã đánh cháu bị thương rồi?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Cháu... chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Sắc mặt Võ Lâm Hoàng Đế tối sầm lại, nói :

- Nữ Nô Phiến Tử, ngươi muốn mưu sát cháu ngoan của ta ư?

Nữ Nô Phiến Tử thoáng ngần người giây lát, sau đó nói :

- Chính cháu ngoan của ông muốn động thủ với ta đó!

Lão quay sang nhìn Vương Hoa nói :

- Cháu ngoan của ông, có thật như thế chẳng?

Vương Hoa trả lời ngay :

- Đúng thế!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế thì ngươi hết muốn sống rồi à! Họ đông người như thế sao ngươi lại đâm đầu vào đây tìm cái chết ư? Quả thật thanh niên trẻ tuổi không biết gì hết!

Lão nói tới đây vội vàng quay sang hướng Nữ Nô Phiến Tử gượng cười nói :

- Nữ Nô Phiến Tử, thế thì lão già này thành thật cáo lỗi vậy...

- Xin hỏi tiền bối...

- Có điều gì mà phải khách sáo như thế chứ?

- Đại lực kim đơn trong người của lệnh tôn chính là của lão cho hần ư?

- Đúng thế!
- Xin hỏi lão...
- Nói câu khó nghe một chút, chính già này đã đánh cắp được mà cho hấn đó, luôn cả võ công của hấn cũng thế! Nữ Nô Phiến Tử, bạn không được tiết lộ ra ngoài chuyện này nhé!

34. Ba Chọi Một

Câu nói này có vẻ nói đùa nhưng trông kỹ dáng vẻ của Võ Lâm Hoàng Đế hình như lão chẳng nói đùa chút nào hết. Nữ Nô Phiến Tử bất giác ngăn người luôn tại chỗ.

Võ Lâm Hoàng Đế quay sang hướng Vương Hoa nói :

- Đây cháu, chúng ta đi chứ?
- Đi ư?
- Đúng thế, tại sao cháu vào đây như thế?
- Cháu ư? Chính họ đã dẫn cháu vào đây!
- Để làm gì thế?

Vương Hoa trông thấy Võ Lâm Hoàng Đế giả khùng giả điên như thế bất giác lấy làm thắc mắc vô cùng, hấn đành nói :

- Gia gia, cháu đã mua được cả ba nữ nô một lúc!
- A, thật chứ? Ba người sao?
- Vâng, đúng là ba người!
- Thế thì cháu giao đồ cho y và dẫn ba cô nương đi về luôn đi!
- Gia gia, sự việc cháu chưa giải quyết xong!
- Sự việc gì thế!
- “Lão hỏi một cách kỳ lạ thế, chẳng lẽ Võ Lâm Hoàng Đế không biết hấn đến đây để thám thính sắc Tiểu Yến ư? Bây giờ sao lão lại giả đồ hồ đồ như thế được?”

Vương Hoa cả kinh nói :

- Gia gia...
- Cháu hỏi rồi, người ta không nói thì bằng thừa thôi. Ngoan nào, hãy nghe lời gia gia đi thôi. Gia gia bảo đảm cháu không hề gì đâu.
- Gia gia...
- À! Gia gia bảo đi thì cứ việc đi. Gia gia có bao giờ nói sai điều nào chưa?
- Ông bảo đi thật chứ?
- Đúng thế!
- Thế thì...
- Chớ lộn xộn nữa, đi ngay thôi!
- Được!
- Mang cả ba vị cô nương đi luôn!
- Ý của gia gia như thế thật sao?

- Ý của ta thì vợ nhiều khổ nhiều. Cổ nhân nói rằng nữ nhân khó nuôi, chỉ có một người vợ đã đối phó không xuể rồi, huống hồ ba người tới cùng một lúc, bảo đảm người phải tiêu tan ngay...

suýt nữa Vương Hoa đã bật cười, hần hắp tắt nói :

- Gia gia, ông...

- Gia gia nói thật đấy, cháu chưa từng có kinh nghiệm này, hay là người cứ chọn một trong ba vị cô nương này cũng được.

Vương Hoa động lòng nói :

- Gia gia, theo ông thì cháu nên chọn người nào phải hơn?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ủa, sao cháu hỏi lạ lùng như thế? Có phải gia gia muốn lấy vợ bé đâu? đây là việc riêng của cháu thì cháu tự chọn lấy chứ?

Vương Hoa nghe lão nói thế bất giác ngẩn người tại chỗ, một hồi thật lâu hần mới nói :

- Thôi được, thế thì cháu chọn một người thôi!

Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Các hạ, có một điều ta phải nói trước.

- Các hạ cứ nói?

- Ba nữ nô này đã thuộc về người hết, bất kể người mang đi mấy người, người cũng phải giao đủ số đồ ghi ở trong ba phiếu cho bản nhân.

- Đương nhiên rồi!

- Thế thì được.

Vương Hoa bước tới trước mặt ba nữ nô, tức thì ba nữ nô ấy thẹn thùng cúi mặt xuống ngay.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Thanh Thanh nói :

- Vị cô nương này, hình như chúng ta đã từng gặp mặt ở đâu thì phải?

Thanh Thanh thoáng ngạc nhiên, hỏi :

- Chúng ta từng gặp nhau ư?

- Chẳng lẽ không có ư?

- Đương nhiên không rồi...

- Như thế thật sao?

Thanh Thanh hỏi một cách thật khéo léo :

- Chẳng lẽ người từng gặp ta ư?

Vương Hoa cười thâm trong bụng :

- “Ta xem người giả đồ đến bao giờ?”

Hần nghĩ tới đây liền nói :

- Thanh Thanh cô nương, ta chọn người!

Thanh Thanh run bắn người lên, nói :

- Chọn ta?

- Đúng thế, ta chỉ dẫn mình người đi thôi có được không?

Thanh Thanh cúi người hành lễ, nói :

- Xin đa tạ công tử!

Vương Hoa thò tay vào ngực áo, lấy ba miếng Hà thủ ô và một viên Đại lực kim đơn ra giao cho Nữ Nô Phiến Tử, nói :

- Nữ Nô Phiến Tử, đây là một phần giá trị, người hãy nhận lấy trước. Còn phần “tử vong”, nếu thuộc việc chánh nghĩa thì Vương Hoa này dù chết cũng không từ!

Nữ Nô Phiến Tử đưa hai bàn tay run rẩy nhận lấy hai món đồ ấy.

Y xem xét thật kỹ hai món đồ ấy trong giây lát, sau đó nói :

- Thế thì, các vị cứ đi tự nhiên!

Vương Hoa quay người rời khỏi nơi ấy ngay.

Thanh Thanh quay sang hướng Nữ Nô Phiến Tử hành lễ nói :

- Xin phép chủ nhân, Thanh Thanh đi nhé!

- Người cứ đi đi!

Thanh Thanh quay người theo sau Vương Hoa mà đi. Võ Lâm Hoàng Đế nhìn Nữ Nô Phiến Tử nói :

- Nữ Nô Phiến Tử, lần sau người nghĩ bán nữ nô được rồi chứ?

Nữ Nô Phiến Tử thoáng ngạc nhiên, nói :

- Sao... lão lại biết như thế?

- Tại vì người đã có Hà thủ ô và Đại lực kim đơn rồi mà!

Dứt lời, lão cũng ra khỏi cửa luôn.

Vương Hoa ra khỏi Hoa Nữ Trưởng liền ngoái đầu nhìn ra sau hỏi :

- Gia gia, bây giờ bọn ta đi đâu?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Làm thế nào ta biết các người muốn đi đâu chứ? Vương Hoa, hãy khéo chăm sóc Thanh Thanh cô nương. Gia gia bận công việc không thể đi với các người...

- Gia gia, ông phải đi ngay à?

- Đúng thế, gia gia còn nhiều việc cần làm, không thể không đi ngay. Hãy yên tâm, gia gia sẽ còn tìm gặp người sau, thôi, gia gia đi nha!

Dứt lời, lão phóng người chạy đi phút chốc đã mất dạng.

Tức thì Vương Hoa đã phải ngăn người tại chỗ luôn, chẳng hiểu Võ Lâm Hoàng Đế tại sao lại làm ra vẻ huyền ảo thần bí như thế? Rốt cuộc lão đang làm gì mà Vương Hoa chẳng hay biết chút nào hết?

Đương nhiên Võ Lâm Hoàng Đế làm như thế ắt phải có nguyên nhân riêng của lão rồi. Chắc chắn Vương Hoa chẳng sao suy đoán được chút gì cả!

Vương Hoa đứng ngăn người được giây lát thì Thanh Thanh mới lên tiếng nói :

- Vương công tử, người dẫn tiểu nữ đi đâu thế?

Vương Hoa nghe y hỏi thế, ngạc nhiên nói :

- Ta.. cũng chẳng biết đi đâu nữa!

- Người... không có nhà sao?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Nhà ư? Không có!

- Người không có gia đình ư? Thế thì người là một người phiêu bạt giang hồ rồi!

- Có lẽ như thế. Thôi được, chúng ta đi tới đâu hay tới đó, hãy đi theo ta.

Dứt lời, hần phi thân chạy ra cốc khẩu ngay.

Bỗng Thanh Thanh gọi to một tiếng :

- Vương công tử!

Vương Hoa nghe tiếng gọi, bất giác dừng bước lại, hỏi :

- Người có việc gì ư?

- Có thật người chẳng có gia cư ư?

- Đúng thế!

- Tiểu nữ cũng sống lông bông nay đây mai đó từ lâu rồi, và tiểu nữ cũng ao ước có một mái nhà. Ta có một nơi chốn lý tưởng, công tử có bằng lòng theo ta đến đó chẳng?

- Nơi chốn nào thế?

- Nơi đó có một tòa nhà lớn để bán, ta đã từng xem thấy rồi. chúng ta đến đó mua tòa nhà ấy có được chăng?

- Nhà bán ư?

- Đúng thế, bây giờ thì ngôi nhà ấy không có ai hết, ngoài cửa sổ có treo một tấm bảng bán nhà. Chúng ta đến đó ở trước, chờ khi nào chủ nhà đến, lúc đó chúng ta hãy mua lại ngay.

Vương Hoa nói :

- Nhưng mà, ta... không có tiền!

Thanh Thanh hỏi :

- Vương công tử, có thật người... yêu thương tiểu nữ chẳng?

- Ta ư?... Có lẽ là như thế!

- Thế thì từ rày về sau chúng ta là vợ chồng với nhau rồi. ta mua ngôi nhà ấy vì ta cần có một mái nhà thật sự, người hiểu chứ?

- Ta hiểu rồi!

- Thế thì hãy đi theo ta...

Vương Hoa chưa kịp trả lời thì Thanh Thanh đã xoay người vượt núi chạy tới luôn.

Vương Hoa thoáng động lòng, cũng phi thân chạy theo phía sau Thanh Thanh ngay.

Hai người vượt qua một ngọn núi, chạy vào một khu rừng cây. Chạy khoảng ba dặm đường hơn thì vào tới một khu rừng xanh mát.

Vượt qua khu rừng xanh ấy có một hàng rào tre, bên trong hàng rào tre quả có xây cất một tòa nhà xinh đẹp vô cùng.

Trước cửa ngôi nhà ấy có treo một tấm bảng, trên có viết hai hàng chữ :

“Ngôi nhà này bán, Giá bán là trăm lượng hoàng kim.”

Thanh Thanh đưa mắt ngắm nhìn Vương Hoa, cười rất tươi, nói :

- Người xem có được mắt chẳng?

- Được lắm... nhưng tại sao người lại biết ở đây có một tòa nhà bán như thế?

Thanh Thanh nói :

- Ta ngẫu nhiên đi ngang đây trông thấy, thế rồi ta âm thầm hạ quyết tâm, sau khi người nào mua chuộc được ta, ta phải xin về đây ở.

Vương Hoa chẳng biết nói gì hơn nữa thì Thanh Thanh đã nói tiếp :

- Chúng ta hãy vào trong đi!

Nói xong y liền đẩy cửa bước vào bên trong.

Đây là một ngôi nhà rất xinh đẹp, trong khách sảnh có đủ các thứ gia cụ, ngoài ra các phòng ngủ, phòng tắm và nhà bếp cũng xinh đẹp hết sức.

Vương Hoa chẳng cầm lòng được, khen rằng :

- Một nơi chốn tuyệt vời thật.

Thanh Thanh cười ngọt ngào nói :

- Người vừa ý chứ?

- Vừa ý lắm!

Thanh Thanh cười e lệ nói :

- Vương công tử, tại sao người đã chọn mua thiếp?

- Tại vì nàng rất đẹp!

Thanh Thanh then đỏ mặt :

- Người chẳng thật tình chút nào. Hai nàng kia đẹp hơn thiếp nhiều lắm.

Bỗng nhiên Vương Hoa nói :

- Thanh Thanh, bây giờ ta hỏi ngươi một lần nữa, phải chăng chúng ta đã từng gặp mặt nhau?

- Không!

- Có thật chứ?

- Đương nhiên rồi.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Vài hôm trước, ở Thông Thiên quan ngoại chẳng phải ta đã từng nhận lầm ngươi là một cô gái khác sao?

- Thông Thiên quan ngoại ư?... Không có chuyện như thế!

Vương Hoa lấy làm thắc mắc vô cùng, chẳng lẽ thật tình Thanh Thanh này không phải là Thanh Thanh hôm trước sao? Hình như không thể nào như thế được.

Hầm mỉm cười hỏi :

- Lý do gì mà ngươi phải bán thân như thế?

- Đây là ý kiến của chủ nhân. Từ bé ta đã mất hết cha mẹ, được người nuôi dưỡng đến lớn khôn. Người rất hung dữ, nhiều lúc y đánh ta bầm cả thân người mà ta không dám phản kháng gì hết...

Nói tới đây, y lắng lặng nhỏ xuống hai hàng nước mắt.

Vương Hoa cũng không làm sao phân biệt được lời nói của y hư thật thế nào. Hắn lắng lặng chăm chăm nhìn ả, tức thời không biết nói gì hết.

Y đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa hỏi :

- Ngươi... đã có ý trung nhân rồi ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu, nói :

- Đúng thế!

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Chắc tình nhân công tử đẹp lắm thì phải?

Vương Hoa mỉm cười :

- Người cũng khá xinh đẹp đấy!

Thanh Thanh làm ra vẻ thẹn thùng, nói :

- Công tử chế giễu thiếp mà thôi.

35. Thanh Thanh Đào Tẩu

Bỗng nhiên Vương Hoa nghiêm sắc mặt lại nói :

- Nay Thanh Thanh, ta có vài việc định hỏi ngươi, ngươi phải thực tình trả lời ta nhé?

- Người cứ việc nói.

- Người bảo rằng người đã theo chủ nhân người từ nhỏ đến lớn, thế thì người có biết y là ai chẳng?

Thanh Thanh khẽ lắc đầu nói :

- Thiếp chẳng biết y là ai hết!

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Ví dụ rằng tên họ y là gì hoặc là danh hiệu ở chốn võ lâm được xưng hô như thế nào?

Thanh Thanh vẫn lắc đầu nói :

- Ta không biết, vì từ nhỏ tới lớn ta chỉ biết gọi y bằng một tiếng chủ nhân mà thôi.

Vương Hoa khẽ lắc đầu, hỏi tiếp :

- Thôi được, ta hỏi ngươi một điều nữa, người có biết kỳ bán nữ nô vừa rồi, chủ nhân người đã bán ra mấy nữ nô?

Thanh Thanh trả lời ngay :

- Hai người.

- Có phải trong đó có một người tên là Tiểu Yến chẳng?

- Đúng thế, quả thật có một người tên là Tiểu Yến như thế!

- Thế người có biết tung tích Tiểu Yến hiện giờ ở đâu chẳng?

- Chủ nhân thiếp đã bán y cho người ta rồi, làm sao biết được tung tích của y ở đâu chứ?

- Thôi được, thế thì người có biết người nào đã mua được Tiểu Yến chẳng?

- Thế là thiếp không rõ điều này rồi.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Có thật không?

Thanh Thanh nói :

- Thiếp chẳng nói dối chàng làm chi.

Vương Hoa suy nghĩ giây lát lại hỏi tiếp :

- Ta hỏi ngươi một điều này nữa...

- Công tử cứ nói.

- Nghe nói kỳ bán nữ nô lần trước, chủ nhân người giao dịch bằng vàng bạc có phải vậy chăng?

Thanh Thanh khẽ gật đầu nói :

- Vâng, công tử nói chẳng sau chút nào hết.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên nói :

- Thế tại sao kỳ bán nữ nô lần này, chủ nhân người lại yêu cầu toàn những kỳ được, dị thảo như thế mà không lấy vàng bạc như lần trước? Người có biết tại sao không?

Thanh Thanh lại lắc đầu nói :

- Chúng tiểu nữ là thân phận tỳ nữ hạ nhân, làm sao biết được ý của chủ nhân?

Vương Hoa thấy không tìm hiểu được gì từ nữ nô Thanh Thanh này hết, bất giác lấy làm buồn bã hết sức.

Trời bắt đầu sụp tối, Thanh Thanh vội thấp sáng ngọn đèn dầu lên, sẵn có nhà bếp và thức ăn, chỉ trong giây lát, Thanh Thanh đã nấu xong một mâm thức ăn, dọn lên phòng trên. Hai người lẳng lặng dùng bữa.

Tối đến, hai người đã nằm chung một giường. Họ đã tận hưởng một đêm khoái lạc như cá gặp nước.

Sáng hôm sau, khi Vương Hoa tỉnh giấc, nhìn sang bên cạnh chẳng thấy Thanh Thanh đâu hết. Hắn giật mình ngồi bật dậy, chạy xung quanh nhà tìm kiếm không thấy một bóng người còn con nào hết. Hắn giận run, biết mình đã bị Thanh Thanh đánh lừa, y đã bỏ trốn đi mất.

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Nữ Nô Phiến Tử, ta ắt phải tìm cho ra người mới thôi.

Thình lình...

Hắn trông thấy có một lá thư trên kỷ trà ở khách sảnh, hắn bất giác giật bắn người lên, lập tức bước tới bóc lá thư ra xem.

Trên bì thư có viết vài chữ :

“Thư gửi Vương Hoa, Thanh Thanh bút”.

Hắn xé bì thư, chỉ thấy trong thư viết :

”Vương Hoa, Lúc người đọc lá thư thì ta đã bỏ đi rồi!

Chớ mắng chửi ta và cũng đừng oán hận ta làm gì. Có lẽ người đã trông thấy đây là một âm mưu. Ta chưa phải là vợ người hoặc là tình phụ của người gì hết.

Ta không phủ nhận ta đã lường gạt người, quả thật chúng ta đã gặp nhau một lần tại Thông Thiên quan ngoại, lúc đó người đã nhận lầm ta là Linh Linh gì đó. Tại sao ta phải lường gạt người? Ta không thể nào nói có tình hình bên trong được, đồng thời cũng không cho phép ta được nói ra!

Phải, Vương Hoa, người đã bị lừa gạt, nhưng không phải chủ ý của ta, một ngày nào đó người ắt phải am hiểu mọi việc.

Thế nhưng có một điều không thể phủ nhận được, ta vốn là một cô gái hiền lành và trong trắng. Ta đã giao cho người trinh tiết của ta, là thứ quý báu nhất của cả một đời người con gái. Điểm này người không phủ nhận chứ?

Tuy người đưa ra một giá rất cao, thế nhưng ta đã trả lại cho người một giá cũng chẳng kém. Bất kể người vui lòng hay không, cuối cùng lúc ta bỏ đi, ta đã làm được một cái gì đủ để an ủi lương tâm ta.

Thôi từ giã nha! Một lần nữa ta vẫn nói ta yêu người, mong rằng chúng ta hoài niệm lâu dài, chớ oán hận ta, chỉ cầu mong hãy thương nhớ tưởng niệm ta...

Ta luôn chúc người bình an.

Thanh Thanh lưu bút”.

Vương Hoa xem xong lá thư, lẳng lặng ngẩn người tại chỗ luôn.

Thanh Thanh đã đi mất, nhưng trong lá thư này y đã nói một cách thật thà, Vương Hoa đã trả một giá rất cao, nhưng Thanh Thanh cũng đã trả lại một giá rất đắt. Quả thật đối với một người con gái, đó là một giá trị vô cùng trân quý.

Làm thế nào Vương Hoa lại trách cứ y được chứ?

Vả lại hắn đã xác nhận được một việc, Thanh Thanh hôm trước chính là Thanh Thanh hôm nay. Tại sao y lại sẵn sàng mang thân thể ra buôn bán và hy sinh như thế chứ?

Đương nhiên bên trong phải có bí ẩn gì rất quan trọng chứ không sai rồi.

Vương Hoa cảm khái thở dài một tiếng.

Sau giây phút buồn bã, hắn cảm thấy hình như đã đánh mất một cái gì khó diễn tả vô cùng. Phải, cái mà hắn đã đánh mất không phải là tài vật mà là cơ hội. Cơ hội thám thính Thủy Tinh Cầu cũng theo đó mà mất luôn.

Hắn cảm thấy buồn phiền hết sức. Bỗng nhiên hắn lại sức nghĩ :

- “Có lẽ Nữ Nô Phiến Tử chưa đi đâu hết, sao mình chẳng đến tìm y ngay?”

Hắn xông ra cửa cái, chạy về hướng U Lan cốc.

Vương Hoa chạy được khoảng vài dặm đường, thỉnh linh...

Một bóng người bỗng hiện tới trước mặt Vương Hoa thần tốc vô cùng.

Vương Hoa giật mình, bất giác dừng bước ngay lập tức, phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy người vừa xuất hiện là một thư sinh mặc áo trắng.

Sắc mặt thư sinh áo trắng biểu lộ một nụ cười lạnh lùng, hỏi :

- Xin lỗi các hạ có phải là Vương Hoa chăng?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Đúng thế!

- Xin hỏi tại sao các hạ lại có mặt ở đây?

Vương Hoa cười lạnh lùng, nói :

- Thế xin hỏi tôn giá là ai?

Thư sinh áo trắng mỉm cười nói :

- Có nghe nói Bạch Y Ma Hiệp bao giờ chăng?

- Chưa từng nghe...

- Phải, trước đây ở chốn giang hồ này không có Bạch Y Ma Hiệp, nhưng từ rày về sau sẽ có nhân vật này...

- Hừ, tôn giá có chi chỉ giáo chăng?

- Người từng đến U Lan cốc chăng?

- Đúng thế!

- Đồng thời người đã mua được một nữ nô?

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Ta không tiện trả lời điều này.

- Tại sao thế?

- Tại sao ta phải phụng cáo cho người biết?

Đối phương cười lạnh lùng nói :

- Thật ra người không nói ta cũng đã rõ rồi. Kỳ tụ hội nữ nô lần này, nghe nói rằng một người đã mua được ba nữ nô cùng một lúc. Tất cả mọi người đều ra khỏi cốc, duy chỉ còn các hạ...

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Hình như các hạ rất quan tâm đến tại hạ thì phải.

- Đúng thế, vả lại trong số ba nữ nô người chỉ dẫn một người đi mà thôi. Xin hỏi nữ nô này là ai?

Vương Hoa biến sắc nói :

- Tại hạ có cần thiết nói với các hạ chăng?

- Đương nhiên là cần thiết rồi!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta không nói thì sao?

- Nếu ta buộc người nói thì thế nào?

- Thế thì người phải xuất thủ thử một phen xem sao?

Bạch Y Ma Hiệp cười lạnh lùng nói :

- Thế thì tốt lắm.

Y vừa nói vừa cất bước từ từ tiến sang hướng Vương Hoa.

Vương Hoa đã biết chắc Bạch Y Ma Hiệp này ắt là đồng bọn với người áo trắng đã bị Bạch Phát Tẩu dụ ra khỏi Hoa Nữ Trướng hôm qua.

Nhưng đối phương thuộc môn phái nào chứ?

Vương Hoa không thể suy đoán được, nhưng có một điều không còn nghi ngờ nữa là chính đối phương đã theo dõi mình đến đây.

Bạch Y Ma Hiệp lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, ta hỏi người lần nữa, vị nữ nô đó đi đâu rồi?

- Việc này chẳng liên quan gì đến các hạ cả!

- Người muốn chết ư?

Bạch Y Ma Hiệp gầm hét một tiếng, bóng trắng thấp thoáng như điện xẹt, nhảy vọt vào người Vương Hoa nhanh như cắt.

Vương Hoa thoáng giật mình một cái, hấn chẳng dám khinh địch chút nào hết, đã vung chưởng dùng toàn lực đánh ra một chiêu ngay.

Trong lúc Vương Hoa xuất thủ công ra một chiêu thì Bạch Y Ma Hiệp đã đánh ra chưởng thứ hai mãnh liệt kinh người vô cùng.

Y tấn công một chiêu hết sức thần tốc, làm cho Vương Hoa phải thụt lùi ra sau năm, sáu bước liền, sau đó hấn gầm hét một tiếng dữ dội, nhanh như cắt đánh ra chiêu thứ nhất là song chưởng vô địch luôn.

Đối phương xuất thủ tấn công một chiêu cay độc vô cùng, hình như cố tình muốn giết Vương Hoa cho bằng được.

Bấy giờ Vương Hoa cũng đã liều mạng xuất thủ luôn, nhờ hấn đánh ra chiêu song cũng vô địch mới cứu vãn được tình thế nguy cấp.

Vừa thoáng ổn định tình thế, hấn lập tức xuất thủ công ra chưởng thứ hai liền.

Vương Hoa quyết làm sáng tỏ thân phận người này mới được. sự xuất hiện của y đột ngột hết sức, rất có thể y là đồng bọn của Vương Bán Tiên chứ không sai.

Chỉ trong giây lát, hai bên đã đấu với nhau năm, sáu hiệp.

Thình lình...

Ngay lúc hai người đang đấu với nhau cực kỳ khốc liệt, một bóng đen đã hiện tới, nhảy vọt vào hướng Bạch Y Ma Hiệp nhanh như điện xẹt. Thân pháp người này thần tốc không thể tả.

Bạch Y Ma Hiệp không ngờ đã xảy ra sự kiện này.

Kêu “hự” một tiếng, thân người của Bạch Y Ma Hiệp đã té văng ta ngoài luôn.

Bóng đen thấp thoáng một cái đã lướt tới xách bổng thân người của Bạch Y Ma Hiệp lên. Vương Hoa phóng mắt nhìn tới trước, buột miệng kêu lên :

- Tỷ tỷ, chính là người ư!

Người vừa đột ngột xuất hiện này chính là U Linh Nữ.

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Bạch Y Ma Hiệp, ta hỏi người vài việc.

Bạch Y Ma Hiệp cảm phần đưa mắt nhìn chăm chăm U Linh Nữ không nói gì hết.

U Linh Nữ hét lớn tiếng nói :

- Người thuộc môn phái nào?

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì?

- Tại sao các hạ đã theo dõi đệ đệ của ta như thế?

- Không tại sao hết!

- Người là môn nhân của ai thế, hãy nói ngay!

- Ta không nói thì sao?

- Thế thì dễ thôi, ta sẽ giết chết người ngay!

- Người là ai?

- Ta chính là U Linh Nữ. Bạch Y Ma Hiệp, ta nói cho người nghe, khi người và một đồng bọn của người đang thương lượng theo dõi đệ đệ ta, ta đã nghe hết rồi. Người thuộc môn phái nào, hãy khai mau?

Bạch Y Ma Hiệp run bắn người lên, không ngờ nữ nhân này lại chính là U Linh Nữ, một nhân vật khủng bố thần bí nhất ở chốn giang hồ này. Y cố trấn tĩnh tinh thần lại, lạnh lùng nói :

- Ta là môn hạ của Võ Lâm giáo!

U Linh Nữ ngạc nhiên lập lại :

- Võ Lâm giáo ư?

- Đúng thế, bản giáo đã lấy tên là Võ Lâm giáo chính vì đại nghiệp thiên hạ võ lâm này nay mai sẽ thuộc về bản giáo.

- Quý Giáo chủ là ai thế?

- Xin lượng thứ tại hạ bất tiện phụng cáo.

- Người đã vâng lệnh quý Giáo chủ theo dõi đệ đệ của ta?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

- Không tại sao hết!
- Người muốn chết thật sao?
- Cô nương chớ dùng chữ chết để uy hiếp người!

U Linh Nữ cười lạnh lùng một tiếng, bất thành linh hất tay phải điểm tới nhanh như cắt, tức thì Bạch Y Ma Hiệp cất tiếng cười như điên như khùng...

Y điên cuồng cười thật lớn tiếng, toàn thân co rút không dừng. Tiếng cười khủng khiếp đáng sợ khiến Vương Hoa trông thấy cũng bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Đối phương cười đến đổi nước mắt nhỏ ròng ròng xuống, từ điểm này có thể biết được đối phương đã đau đớn vô cùng.

U Linh Nữ hét lớn tiếng nói :

- Nếu người không nói thì ta để cho người cười tới chết mới thôi.
- Ha ha ha... ta nói... ta nói... ha ha ha...
- Ta tưởng rằng người không nói chứ...

U Linh Nữ chưa nói hết lời, bỗng nhiên Bạch Y Ma Hiệp rú lên một tiếng thảm thiết.

U Linh Nữ mặt chỉ hơi biến sắc khi thấy Bạch Y Ma Hiệp đã bị một loại ám khí gì đó kích vỡ não bộ chết ngay lập tức.

U Linh Nữ mục lộ sát khí, đảo mắt nhìn thoáng một cái, gầm hét nói :

- Người chạy đi đâu cho khỏi?

Y ném xác Bạch Y Ma Hiệp xuống đất kêu bạch một tiếng, lượn mình phóng vào rừng xanh nhanh như điện xẹt ngay.

- Người chạy đâu cho khỏi?

Vương Hoa giật mình ngăn người tại chỗ.

Thình lình...

Một bóng người nhảy vọt vào người Vương Hoa. Vương Hoa chẳng kịp tránh né gì hết, cả thân người của hắn đã bị đối phương kẹp vào nách luôn.

Vương Hoa thất kinh kêu lên một tiếng.

Người ấy vừa xách Vương Hoa kẹp vào nách lập tức phi thân chạy vào trong núi luôn.

36. Bí Động Giữa Hồ

Vương Hoa bị đối phương kẹp dưới nách không thể thi thố võ công được, đồng thời đối phương xuất thủ quá nhanh và đột ngột làm cho Vương Hoa chẳng kịp phản ứng gì cả.

Đối phương đã kẹp Vương Hoa dưới nách một cách thật dễ dàng, từ điểm này đã biết được công lực của đối phương cao siêu cỡ nào rồi.

Lên tới đỉnh núi, quẹo vào một sơn cốc, đối phương mới dừng người lại. Vương Hoa lướt mắt nhìn kỹ, buột miệng kêu lên một tiếng :

- Gia gia, chính là ông à?

Thì ra người xuất hiện bất thành linh đã bắt Vương Hoa kẹp vào nách không ai xa lạ hết, mà chính là Võ Lâm Hoàng Đế.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu, nói :

- Đúng thế, chính là gia gia đây.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó mới cất tiếng hỏi :

- Gia gia, ông làm gì thế?

Sắc mặt Võ Lâm Hoàng Đế bỗng nghiêm hẳn, nói :

- Người tưởng rằng ta đang đùa giỡn với người ư?

- Đúng thế!

Võ Lâm Hoàng Đế cười rằng :

- Có người theo dõi người, ta không muốn người bị phiền phức, cho nên ta thừa lúc tỷ tỷ người rượt theo người thần bí ấy đã cướp người mang đến đây. Như thế đối phương mới không thể phát giác được người nữa.

Vương Hoa nói :

- Gia gia, có người theo dõi cháu sao?

- Đúng thế!

- Ai vậy?

- Không biết. Nhưng võ công đối phương rất là cao siêu. Theo sự suy đoán của ta thì không phải là người của phe Huyết Thần giáo, ắt là người có can hệ với Vương Bán Tiên thôi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Gia gia, có một việc...

- Có phải Thanh Thanh bỏ đi rồi chẳng?

Vương Hoa giật bắn người lên, nói :

- Gia gia, sao ông lại biết như thế?

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Ta đã tiên liệu được việc này rồi. Người có biết tại sao ta ngăn cản người chớ động thủ với Nữ Nô Phiến Tử chẳng?

- Cháu không biết.

- Tại vì ta đã trông thấy tình hình lúc đó nghiêm trọng hết sức. Nếu người có hỏi tiếp thì y cũng chẳng nói gì hết, mà việc ta đã phán đoán quả không sai chút nào.

- Gia gia, ông đã phán đoán như thế nào?

- Nữ Nô Phiến Tử cần kỳ được dị thảo người quên rồi ư? Giá cả của chúng ta là những loại kỳ dược hiếm có trên thế gian này!

Vương Hoa ngẫm nghĩ giây lát, quả thực giá trị của họ ghi ra chính là hai loại kỳ dược nổi tiếng.

Hắn nghĩ tới đây liền hỏi :

- Họ cần Hà Thủ Ô và Đại lực kim đơn để làm gì?

- Cứu người!

Vương Hoa kinh ngạc nói :

- Cứu người ư?

- Đúng thế, họ cần có hai loại thuốc này để cứu người.

- Cứu ai thế?

- Mẫu thân của Thanh Thanh và cũng tức là vợ của Chương Vĩnh Kỳ đấy.

Vương Hoa thắc mắc chẳng hiểu gì hết, nói :

- Gia gia, cháu chẳng hiểu gì cả?

- Người phải hiểu ngay khi Thanh Thanh chẳng thiết trao cả trình tiết cho người.

- Gia gia đã biết hết mọi chuyện?

- Đúng thế, ta thấy và biết hết...

Võ Lâm Hoàng Đế nói tới đây mỉm cười rồi nói tiếp :

- Ta đã biết y ắt phải chơi một chiêu này. Việc bán nữ nô chỉ là cái phép che mắt người mà thôi...

- Thế thì...

- Nói cho ngay, người giao cho họ hai loại kỳ được trân quý, Thanh Thanh thì mang trình tiết quý báu nhất của đời con gái trao lại cho người, thế thì cũng chẳng thiệt thòi gì.

- Gia gia, cháu biết y ắt quay trở về nơi Nữ Nô Phiến Tử chắc không sai?

- Đúng thế, gia gia rời khỏi người, bảo hai đi chung chính là để điều tra sự kiện này đây. Ta đã thám thính được tung tích của họ rồi.

Vương Hoa cả mừng nói :

- Thật chứ?

- Không sai chút nào. Bây giờ hai ông cháu ta có thể đến đấy tìm họ được rồi.

- Đi ngay bây giờ chẳng?

- đương nhiên, nhưng phải nói cho rõ ràng trước đã. Người có thể tìm Nữ Nô Phiến Tử chứ ta thì không thể gặp y được.

- Tại sao thế?

- Vì y có hành vi lừa gạt về vấn đề giao dịch, còn gia gia thì chẳng có can hệ gì hết, người hiểu rồi chứ?

- Vâng, cháu hiểu rồi.

- Thế thì đi theo ta ngay.

- Không chờ báo lại tỷ tỷ cháu biết chẳng?

- Miễn đi, ta đã cố tình làm như thế mà!

- Tại sao vậy?

- Về sau người sẽ biết, thôi đi ngay bây giờ nha.

Vương Hoa khẽ gật đầu phi thân chạy theo phía sau Võ Lâm Hoàng Đế, đi vòng qua một sơn cốc rồi ra tới một cái hồ lớn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ở ngay giữa hồ này đây.

- Ở giữa hồ ư?

- Đúng thế, chính họ đã đi bằng thuyền nhỏ. Chúng ta hãy tìm một cây khô rồi sử dụng công phu nhất vĩ độ giang, người làm nổi việc này chẳng?

- Gia gia, làm sao cháu so sánh với ông được như thế!

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười không nói gì hết, lão đi một vòng tìm được một cây khô to lớn, đem đặt dưới mặt hồ rồi nói với Vương Hoa :

- Người hãy lên trước.

Vương Hoa vừa nhảy lên trên cây khô ấy thì Võ Lâm Hoàng Đế cũng theo sau phát phơ hạ chân xuống luôn. Cái cây khô này to lớn nên dư chỗ cho hai người đáp xuống đứng trên nó. Võ Lâm Hoàng Đế dùng tay cách không đẩy mạnh một cái, cây khô lập tức lướt ra giữa hồ. Quả thật cái cây khô này chẳng khác một chiếc thuyền nhỏ chút nào hết. Nói đã lướt đi trên mặt hồ thật nhanh. Chẳng mấy chốc đã đi qua một eo nước.

Cây khô to lớn ấy đã dừng gần bờ nước và xung quanh là những dãy núi cao. Vương Hoa hỏi :

- Chính họ ở trong này ư?

- Đúng thế!

Võ Lâm Hoàng Đế nhẹ nhàng nhảy lên bờ, Vương Hoa cũng bám sát theo sau. Võ Lâm Hoàng Đế đi đầu dẫn Vương Hoa chạy về hướng núi đá ngổn ngang ấy, thành linh...

Một tiếng hét lạnh lùng rạch xé hư không vang tới :

- Đứng lại!

Phía sau núi đá liền hiện ra hai người mặc áo vàng. Vương Hoa thoáng ngạc nhiên tại chỗ thì Võ Lâm Hoàng Đế đã mỉm cười nói :

- Đúng là nơi đây rồi!

Người áo vàng đứng trước là một hán tử mặc kinh trang, tuổi trạc bốn mươi. Y nhanh nhẹn nhảy tới phía trước, lạnh lùng hét :

- Nhị vị tới đây làm gì?

Võ Lâm Hoàng Đế giả khùng, làm ra vẻ không biết gì hết, nói :

- Đây là nơi nào vậy?

- Các hạ chớ thắc mắc đây là đâu làm gì?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế nào? Chỗ này cấm người ta đến ư?

Nghe Vương Hoa nói thế, người áo vàng thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó nói :

- Vì chủ nhân ta đã định cư nơi đây, xin chư vị quay đầu trở lại.

- Nếu bọn này cố ý đến đây thì sao?

- Cố tình đến đây ư?

- Đúng thế!

Người áo vàng cười lạnh lùng nói :

- Thế thì nhị vị đến đây để làm gì?

- Tìm người!

- Tìm ai thế?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Tìm Quỷ Diện Tiên Ông!

- Quỷ Diện Tiên Ông?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu vài cái.

Người áo vàng giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Ta nói không có người này ở đây, người có nghe chưa?

Võ Lâm Hoàng Đế cười nhạt quay sang nhìn Vương Hoa không nói gì hết.

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Người vào trong bảo chủ nhân người ra đây.
- Không cần thiết!
- Người muốn chết ư?
- Chưa chắc...
- Thế thì thử xem nào.

Vương Hoa vừa dứt lời lập tức lượn mình nhảy tới hướng người áo vàng, vung chưởng đánh ra một chiêu ngay.

Người áo vàng gầm thét nói :

- Bằng hữu cả gan đến đây gây sự ư?

Y vừa gầm thét vừa phóng chưởng ra ứng chiến luôn.

Hai người xuất thủ ra chiêu vô cùng thần tốc, còn người áo vàng kia thì đưa mắt chăm chăm theo dõi hai người đang ác đấu với nhau.

Vương Hoa vừa xuất thủ đánh ra một chiêu thì đã phát giác võ công của người áo vàng này chẳng phải tầm thường rồi nên vội hét to một tiếng, lập tức đánh ra chiêu Song chưởng vô địch ngay.

Hắn thoát tấn công chiêu này ra tức thì người áo vàng đã bị đẩy lui năm, sáu bước liền. Vương Hoa thừa thế tiếp tục đánh ra chiêu thứ hai trong Vô Địch ngũ thức luôn.

Chiêu thức kỳ ảo này đã làm cho người áo vàng lúng túng cả tay chân, tức thì rơi vào tình thế vô cùng hiểm nghèo.

Thình lình...

Người áo vàng đứng bên cạnh gầm hét một tiếng :

- Tiểu tử, xem chưởng nào...

Dứt lời, y lượn mình nhảy vồ vào người Vương Hoa.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Bằng hữu, người không được như thế...

Lão chuyển mình lướt tới chặn đường người áo vàng ấy, đồng thời hất tới một luồng chưởng phong đẩy lui người áo vàng trở lại.

Người áo vàng ấy lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Lão lùn kia, người muốn chết ư?

Võ Lâm Hoàng Đế cười hì hì nói :

- Lão gia này sống tới chừng này tuổi, việc sống chết đã không quan tâm từ lâu rồi, nhưng nếu như người bị thương thì không phải là chuyện đùa đâu nhen...

- Thế thì thử xem sao?

Y dứt lời phóng người tới, xuất thủ trảo vào mặt Võ Lâm Hoàng Đế nhanh như cắt.

Võ Lâm Hoàng Đế chuyển nhẹ thân người, thình lình hét to một tiếng :

- Nằm xuống nào!

Người áo vàng ngoan ngoãn thật, đánh bạch một cái té ngã ra đất ngay.

Ngay lúc ấy...

Một tiếng hự vang lên tiếp, chỉ thấy người áo vàng đang đánh với Vương Hoa cũng đánh bạch một tiếng, té ngã trên đất luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Để họ nằm nghỉ tại đây cũng được, chúng ta đi thôi.

Chỉ đi trong giây lát, họ đã tới phía một hang đá to lớn. Tại đây họ lại trông thấy một người áo vàng đang đứng gác trước động.

Người áo vàng ấy thoáng trông thấy Vương Hoa, sắc mặt bỗng thay đổi, hoảng hốt nói :

- Chính là... bọn người?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên thì Võ Lâm Hoàng Đế đã mỉm cười nói :

- Bằng hữu đã gặp bọn này ư?

Hình như người áo vàng đã biết mình lỡ miệng điều gì, y vội nói :

- Đương nhiên là không rồi... nhị vị đến đây làm gì?

Người áo vàng này có một thân hình vạm vỡ, trạc tuổi năm mươi.

Vương Hoa định cất tiếng trả lời thì Võ Lâm Hoàng Đế đã cười hì hì nói :

- Bọn này đến đây có chút việc.

- Việc gì thế?

- Cháu dâu của ta trốn mất nên bọn ta đến đây tìm y.

- Nói bậy.

- Ta nói thật đấy!

Lão quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Cháu ngoan của ông, có phải như thế chẳng?

Vương Hoa theo bản năng tự nhiên, khẽ gật đầu một cái.

Võ Lâm Hoàng Đế cười rằng :

- Thế nào, ta không nói dối chứ?

Đối phương lạnh lùng nói :

- Nơi đây chẳng có cháu dâu của người gì hết...

37. Quỷ Diện Tiên Ông

Võ Lâm Hoàng Đế cười toe toét nói :

- Không, ta đã mục kích y chạy vào đây, chính ta cũng chẳng giấu giếm người làm gì. Bọn này đã dùng một giá rất cao mua được cháu dâu ấy với Nữ Nô Phiến Tử, đồng thời cháu ngoan ta lại yêu thương y đến nỗi phải phát điên lên nên bọn này phải tìm cho ra y mang về mới xong.

Người áo vàng lạnh lùng hét :

- Ta đã nói y chẳng có mặt tại đây, có nghe chẳng?

- Thế thì để bọn này vào đó tìm thử xem sao?

- Không được!

Mặt Vương Hoa biến sắc nói :

- Thế thì người cố tình làm khó dễ bọn ta rồi!

- Làm khó dễ người thì sao?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế thì ta phải xuất thủ thôi...

- Người cứ xuất thủ thử xem.

Vương Hoa không nói gì hết, lượn mình lướt tới tấn công đối phương ngay.

Hình như người áo vàng đã biết võ công của Vương Hoa không phải tầm thường, cho nên trong lúc Vương Hoa xuất thủ tấn công một chiêu, y lập tức chuyển mình nhảy lùi ra sau luôn.

Cũng trong lúc người áo vàng lượn mình nhảy lùi ra sau thì Vương Hoa đã tấn công ra tiếp chiêu thứ hai.

Người áo vàng thấy Vương Hoa lại tiếp tục xuất thủ đánh ra chiêu thứ hai, bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức. Y thoát vừa kinh ngạc thì luồng chiêu phong của Vương Hoa đã quét tới nhanh vô cùng.

Kêu “đùng” một tiếng!

Người áo vàng đã thụt lùi ra sau năm, sáu bước liền, thành linh cũng trong lúc ấy...

Một tiếng hét the thé bỗng vang tới :

- Dừng tay lại!

Vương Hoa thoáng nghe tiếng hét bất giác thu hồi thế công, lùi ra sau một bước.

Phóng mắt nhìn tới trước, thấy từ trong động một nữ nhân áo vàng từ từ bước ra.

Nữ nhân ấy trạc tuổi bốn mươi, dáng người khá xinh đẹp. Y đảo mắt nhìn qua một lượt, lạnh lùng nói :

- Chuyện gì đã xảy ra thế?

Người áo vàng ấp úng nói :

- Bọn chúng...

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười tiếp lời nói :

- Bọn tôi đến đây tìm kiếm cháu dâu. Cháu dâu của ta đã chạy đến đây nên bọn này muốn vào trong tìm kiếm, thế mà bằng hữu này đã cản lại...

Phu nhân áo vàng lạnh lùng nói :

- Chủ nhân ta đã có lệnh, mời nhị vị vào trong.

Dứt lời, y quay người bước vào động trước.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Hãy đi vào cháu.

Lão vừa nói xong, liền cất bước tiến vào trước.

Chẳng mấy chốc họ đã vào tới một gian thạch thất. Thạch thất này khá rộng lớn, chỉ thấy bên trong có một lão nhân xấu xí mặc áo bào đen bước tới.

Lão nhân xấu xí ấy cười lạnh lùng nói :

- Quả thật là nhị vị khách quý đây!

Vương Hoa nghe nói thấy thế làm ngạc nhiên hết sức.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Xin hỏi người là ai?

Lão nhân xấu xí lạnh lùng nói :

- Ta là chủ nhân nơi đây, xin hỏi nhị vị đến đây làm gì?

- Tìm người!

- Cháu dâu của ta!

- Cháu dâu của người là ai?

Võ Lâm Hoàng Đế quay sang nhìn Vương Hoa nói :

- Y tên là gì hồi cháu ngoan của ông?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Y tên là Thanh Thanh.

Lão nhân xấu xí thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó cười nhạt nói :

- Nơi đây không có vị cô nương này.

- Nhưng mà rõ ràng lão đã trông thấy y chạy về hướng này.

- Thế nào? Nhị vị không tin chăng?

- Đương nhiên không tin rồi!

- Thế thì nhị vị cứ việc tìm kiếm xem.

Vương Hoa đảo mắt quan sát xung quanh một lượt, bốn bề thạch thất toàn là vách đá, ngoài ra không có chỗ nào khả nghi hết, đồng thời cũng chẳng thấy có dấu vết âm thất gì cả.

Vương Hoa ngẩn người giây lát, nói :

- Gia gia, chẳng lẽ bọn ta tìm lầm chỗ rồi chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Quyết không lầm chỗ đâu...

- Thế thì...

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Họ giấu y chỗ nào rồi.

- Mang giấu chỗ nào khác ư?

Lão nhân xấu xí mặt hơi biến sắc, nói tiếp :

- Các hạ ăn nói lịch sự một chút chứ!

- Thế là lịch sự lắm rồi!

- Các hạ có trông thấy bản nhân mang giấu cháu dâu các hạ bao giờ ư?

- Thế thì không thấy...

- Không thấy tại sao các hạ lại...

- À! Bọn giấu giếm ta làm gì nữa? ta am hiểu lai lịch, gốc gác của bọn. Bằng hữu, bọn hãy ngoan ngoãn giao cháu dâu của ta ra thì vạn sự đều yên, bằng không...

- Bằng không thì sao?

- Đành phải tặng cho bọn già người vài chưởng thôi.

Lão nhân xấu xí lạnh lùng cười nói :

- Các người đến đây...
- Đến đây làm phiền người!
- Ta lập lại một lần nữa, nơi đây không có cô nương nào tên Thanh Thanh hết.

Võ Lâm Hoàng Đế mặt hơi biến sắc, nói :

- Bạn già kia, có thật người muốn ném thử vài chưởng chẳng?
- Người muốn sao bây giờ?
- Nếu người không giao y ra thì người phải biết tay ta thôi.
- Cứ việc thử xem nào!

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng nói :

- Người muốn thử thật chứ?
- Đúng thế!
- Khá lắm!

Võ Lâm Hoàng Đế vừa dứt lời, lập tức lượn mình nhảy vọt tới. Lão nhân xấu xí giật mình giờ tay thủ thế ngay.

Vương Hoa lấy làm khấn trương vô cùng, có thật Thanh Thanh đã ở đây chẳng?

Nhưng mà tại đây chỉ vồn vện có vài người, ngoài ra không còn trông thấy ai.

Có phải lão nhân xấu xí là Quỷ Diện Tiên Ông mà Võ Lâm Hoàng Đế đã nói lúc nãy chẳng? Quỷ Diện Tiên Ông là nhân vật ở phương trời nào thế?

Ngay lúc này...

Võ Lâm Hoàng Đế đã bước đến trước mặt Quỷ Diện Tiên Ông nói giọng lạnh lùng :

- Ta cho người suy nghĩ lần nữa.
- Ta đã bảo không có rồi mà người còn...
- Muốn chết ư?

Võ Lâm Hoàng Đế hét lớn một tiếng, tấn công ra luôn một chưởng.

Võ Lâm Hoàng Đế ít khi nào khinh suất ra tay như thế, thế nhưng lần này lão đã thành linh xuất thủ, thế thì bên trong phải có nguyên do nào khác.

Lão đã tấn công ra một chưởng thần tốc và mãnh liệt vô cùng.

Quỷ Diện Tiên Ông thoáng trông thấy Võ Lâm Hoàng Đế xuất thủ bất giác phải nhảy vọt người lên, vì đối phương chẳng những đã xuất thủ nhanh lẹ mà chiêu thức cũng hiểm ác vô cùng.

Lão đành lượn mình tránh sang một bên.

Trong lúc Quỷ Diện Tiên Ông né sang một bên thì thân người của Võ Lâm Hoàng Đế như hình với bóng lướt tới trước mặt của y, song trào cũng tới nhanh như cắt.

Thân pháp thật là thần tốc kinh người hết sức.

Quỷ Diện Tiên Ông đã giật bắn người lên, đành phải xuất thủ đụng cứng với cứng một chiêu.

Lối xuất thủ này đối với Quỷ Diện Tiên Ông chưa từng xảy ra bao giờ hết. Qua chiêu tấn công của đối phương, y đành phải liều mạng xuất thủ đụng cứng thôi.

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả, nói :

- Sao, bạn đã liều mạng như thế ư?

Võ Lâm Hoàng Đế thì chẳng thèm đụng cứng với y, lão vừa trông thấy Quỷ Diện Tiên Ông đánh liều mạng như thể đã vội lượn mình tránh sang một bên thật nhanh nhẹn, thân pháp thần tốc chẳng khác gì như một con quỷ u linh hiện hình vậy.

Quỷ Diện Tiên Ông cả kinh giật bắn người lên lập tức.

Cũng trong lúc Quỷ Diện Tiên Ông giật mình kinh hãi thì Võ Lâm Hoàng Đế đã đánh ra chiêu thứ ba mãnh liệt vô cùng.

Quỷ Diện Tiên Ông hoảng hốt nhủ thầm :

“Không ngờ võ công người này lại cao siêu đến như thế!”

Y vừa suy nghĩ vừa xuất thủ tấn công lại hai chiêu luôn.

Thình lình...

Võ Lâm Hoàng Đế hét to một tiếng :

- Nằm xuống nào...

Bóng người thấp thoáng một cái, quả thật Quỷ Diện Tiên Ông đã té ngã ra đất ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế lượn mình đứng sang một bên.

Quỷ Diện Tiên Ông vẫn nằm trên đất. Võ Lâm Hoàng Đế cười khẩy nói :

- Người chẳng bị thương gì hết, hãy đứng dậy đi.

Nghe lão nói thế, Quỷ Diện Tiên Ông đã giật mình sợ đến nổi mặt mày không còn chút máu. Y từ từ đứng lên, chính y cũng chẳng biết tại sao lúc nãy mình đã té ngã ra đất mà chẳng bị thương chút nào hết.

Quả nhiên việc này không thể tưởng tượng được.

Quỷ Diện Tiên Ông chưa bao giờ trông thấy sự việc quái lạ như thế. Nếu như y biết người đối diện với y là ai thì y không còn lấy làm lạ nữa.

Y hoảng hốt đứng dậy không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nói :

- Lần này ta vị tình cháu dâu ta mà chẳng làm khó dễ người. Bây giờ người hãy ngoan ngoãn giao cháu dâu ta ra, bằng không...

- Nơi đây không có vị cô nương như thế!

Mặt mày của Võ Lâm Hoàng Đế tối sầm lại, nói :

- Quỷ Diện Tiên Ông!

Quỷ Diện Tiên Ông thất kinh kêu lên rằng :

- Sao... người biết ta là...

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng nói :

- Người bắt ngờ ư?

Quỷ Diện Tiên Ông lạnh toát mồ hôi không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế cười khẩy nói :

- Quỷ Diện Tiên Ông, người qua mặt ta không được đâu. Người tưởng ta không biết gian thạch thất này đã có gì đáng nghi rồi ư?

- Đáng nghi gì thế?

- Bọn người có nam có nữ, chẳng lẽ ở chung trong thạch thất này được sao? Vả lại lại không có một gian phòng nào hết à?

Mặt mày Quỷ Diện Tiên Ông biến đổi luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Trong này nhất định còn mật thất chứ không sai chút nào phải không?

Quỷ Diện Tiên Ông lạnh lùng nói :

- Không có mật thất gì hết.

- Quỷ Diện Tiên Ông, ngươi đã giả làm Nữ Nô Phiến Tử, ngươi cho rằng ta không nhận ra ngươi sao?

- Thế ngươi...

- Ta đặc biệt vì sự việc này mà tìm đến đây.

- Ý ngươi thế nào?

- Quỷ Diện Tiên Ông, ta nói cho ngươi biết luôn, ngươi xử sự không đúng lý chút nào hết. Ngươi thương con gái của ngươi, chẳng lẽ ngươi đành bỏ cháu gái ngươi sao?

- À!

- Quỷ Diện Tiên Ông, ngươi hãy nghe cho kỹ. Ngươi vì bệnh tình con gái mà ngươi chẳng thiết dùng mọi biện pháp, thậm chí mang cháu gái ngươi ra làm nữ nô để bán cho người, và ngươi đã tùy tiện đem trình tiết của cháu gái ngươi giao cho người ta như thế. Ngươi nhẫn tâm như vậy được sao?

- Y... tự nguyện!

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng nói :

- Chẳng phải lúc này ngươi phủ nhận có người này ư, sao bây giờ lại nói rằng y tự nguyện như thế?

Quỷ Diện Tiên Ông cứng họng không nói thêm lời nào hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Mời y ra đây xem nào!

Quỷ Diện Tiên Ông lạnh lùng nói :

- Đúng thế, hôm nay ta đã bại trong tay ngươi. Ta biết bọn ngươi tìm kiếm ta từ lâu rồi, nhưng mà, các ngươi cũng chẳng ra khỏi nơi đây được đâu.

- Có thật như thế chẳng?

- Đúng thế! Ta đã chôn cất hàng ngàn cân thuốc nổ tại động khẩu. Ta chỉ cần khẽ bấm nút cơ động một cái là cửa hang đá sẽ đóng sập lại ngay, đồng thời thuốc nổ cũng sẽ nổ tung lập tức.

- Thế nào, ngươi đã có ý định liều mạng chết chung như thế thật sao?

- Đúng thế, chính các ngươi ép ta phải làm như thế.

- Bọn này ép ngươi làm như thế ư?

- Đương nhiên, các ngươi tìm kiếm ta đã lâu lắm rồi. Các ngươi tưởng là ta không biết các ngươi đã âm thầm theo dõi bọn này ư? Hôm nay chẳng may bị các ngươi theo dõi tìm đến đây nên ta đành chịu trận thôi, bằng hữu, ngươi muốn sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế cười khẩy nói :

- Quỷ Diện Tiên Ông, ngươi xem bọn này như là hạng người thế nào ư?

38. Tái Kiến Song Song Nhỏ Lệ

Quỷ Diện Tiên Ông nghe lão hỏi thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên nói :

- Xem các người là hạng người như thế nào ư?
- Phải, người xem bọn ta là người như thế nào?

Tức thời Quỷ Diện Tiên Ông chẳng nhận thức được hàm ý câu hỏi của đối phương nên lão ngẩn người tại chỗ luôn.

Vương Hoa cũng kinh ngạc không hiểu gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Quỷ Diện Tiên Ông, có lẽ người càng già càng hồ đồ thì phải. Người thử nghĩ lại xem, nếu bọn này là bọn người đã theo dõi người trước kia thì sự việc có thể xảy ra đơn giản như thế được chăng?

Quỷ Diện Tiên Ông ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì các người là ai?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Quỷ Diện Tiên Ông, ta xin hỏi người vài việc trước. Điều thứ nhất, con gái người còn sống chăng?
- Đương nhiên còn sống rồi.
- Y đã mắc chứng bệnh gì phải không?
- Thế à...
- Sự việc quá hiển nhiên, con gái người ắt phải mắc chứng bệnh gì rồi. Nay Quỷ Diện Tiên Ông, theo ta thì bất cứ một ai cũng đều suy đoán được hết, nếu không tại sao người cần Hà thủ ô và Đại lực kim đơn là hai loại kỳ dược trị thương làm gì?
- Quả thật người không đoán sai chút nào. Con gái ta đã mang bệnh, nhưng sự việc này còn nhiều bí ẩn lắm, nếu không rõ lai lịch và ý đồ của các hạ thì xin hãy tha thứ, lão phu không thể phụng cáo nguyên do mọi việc được.
- Người có muốn biết ta là ai chăng?
- Đương nhiên!
- Người biết Châu Mã chứ?

Quỷ Diện Tiên Ông run bắn người lên, buột miệng nói :

- Người... chính là Võ Lâm Hoàng Đế ư?
- Danh xưng Võ Lâm Hoàng Đế thì Châu Mã này đảm đương chẳng nổi, chẳng lẽ người quên rằng Võ Lâm Hoàng Đế còn thua sút một Võ Lâm Tiểu Tốt chăng?
- Nhưng mà người...
- Nhưng mà ta chẳng giống Châu Mã chút nào có phải vậy không? Người hãy xem dấu hiệu của ta nào.

Lão thò tay vào ngực áo lấy một thẻ bài bằng vàng kim ra. Lần này Vương Hoa trông thấy khá rõ ràng, trên thẻ kim bài có khắc một hình người.

Quỷ Diện Tiên Ông vội quỳ gối trên đất, nói :

- Văn bói xin khấu kiến tiền bói!
- Người khách sáo như thế làm gì?
- Văn bói không biết chính là tiền bói...

- Đúng đây nào, chớ đa lễ như thế làm gì nữa.

Quỷ Diện Tiên Ông cung kính đứng lên, nói :

- Tại sao tiền bối chẳng nói sớm hơn một chút, phải đùa với văn bối như thế?

- Quỷ Diện Tiên Ông, ta không đùa giỡn với người đâu, mà là người ép buộc ta lộ ra chân tướng. Sao người không suy nghĩ xem tại sao ta đến đây phải cải biến hình dạng như thế, ắt phải có nguyên do gì chứ?

- Vâng vâng... văn bối tìm tiền bối đã lâu. Từ lúc tiền bối mất tích hai mươi năm đến nay, văn bối tưởng rằng...

- Tưởng rằng ta đã chết mất rồi phải không?

- Vâng, ngày hôm qua lúc tụ hội bán nữ nô, trông thấy Đại lực kim đơn của tiền bối và Vô Địch ngũ thức của Vương Hoa đã thi triển ra, văn bối lúc ấy mới biết tiền bối vẫn còn sống.

- Người đã trông thấy Bạch Phát Tẩu chưa?

- Trông thấy rồi.

- Người đã biết Đà Hiệp chết rồi chứ?

- Biết!

- Người có biết y chết như thế nào chẳng?

- Thế thì chẳng biết rồi!

- Thế tại sao người mang cháu gái người...

- Thừa tiền bối, cực chẳng đã phải làm như thế, à...

- Tại sao thế!

- Vào bí thất hãy nói sau.

- Thôi được, Vương Hoa, sang đây tham kiến Quỷ Diện Tiên Ông là một trong Vô lâm Tam lão mau.

Wương Hoa vội chấp tay hành lễ nói :

- Chào lão tiền bối...

Vô Lâm Hoàng Đế vội ngắt lời nói :

- Phải gọi bằng gia gia, cháu gái của y là vợ của người đấy.

Wương Hoa thẹn đỏ mặt nói :

- Thừa gia gia...

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- À! Lão phu... lão phu hân hạnh được với cao vậy.

Wương Hoa gượng cười nói tiếp :

- Thừa gia gia, xin tha tội Vương Hoa lúc này đã đường đột với ông...

- Không có chi, à! Mấy năm nay ta lo sợ cũng nhiều lắm rồi, từ khi con gái ta hữu sự đến nay hình như ta hoàn toàn cắt đứt liên hệ với giang hồ luôn...

Wương Hoa nói tiếp :

- Con gái của gia gia chính là phu nhân của Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế!

Wương Hoa đưa mắt nhìn Vô Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Gia gia, làm sao ông đã biết mọi việc như thế?

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Ta đã biết con gái của Quỷ Diện Tiên Ông qua lại với Chương Vĩnh Kỳ từ lâu rồi.

lúc đó Quỷ Diện Tiên Ông chưa mấy được rõ lai lịch của Chương Vĩnh Kỳ, từng phản đối mãnh liệt. Đồng thời lúc đó Chương Vĩnh Kỳ chưa sáng lập Thông Thiên quan.

Vương Hoa sức như hiểu ra mọi việc, nói :

- Nhưng gia gia căn cứ thế nào lại khẳng định như vậy?

- Điều này cũng dễ hiểu thôi, trong Võ lâm Tam lão ngoài Bạch Phát Tẩu ra, Đà hiệp đã chết, mà Quỷ Diện Tiên Ông thì mất tích.

Nhưng bỗng nhiên lại có một Nữ Nô Phiến Tử xuất hiện, mà mỗi lần giá trị buôn bán nữ nô của y đều chọn người có kỳ được mới chịu bán ra.

Ngay lúc đó ta đã nghi ngờ Nữ Nô Phiến Tử chính là lão già này đây, nhưng cho đến mãi gần đây ta mới khẳng định hoàn toàn. Còn việc y dùng y được để làm gì ư?

Đương nhiên dùng để cứu người rồi.

Lúc người ở Thông Thiên quan ngoại, chẳng phải người từng hỏi thăm Linh Linh về thân mẫu của y sao?

Và chẳng phải y đã trả lời rằng chính phụ thân y đã nói lại cho y biết là mẫu thân y chết vì một chứng bệnh lạ hay sao? Ta đã mang những sự kiện này ra phân tích một phen, cuối cùng ta khẳng định rằng chính Quỷ Diện Tiên Ông đang cần kỳ được để cứu con gái của y.

Bấy giờ Vương Hoa đã sáng tỏ mọi việc, hần hỏi tiếp :

- Thế còn Thủy Tinh Cầu đâu?

Quỷ Diện Tiên Ông thoáng ngạc nhiên, hỏi :

- Thủy Tinh Cầu?

Vương Hoa bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức. Hần đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế ra vẻ thắc mắc chẳng hiểu gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Chớ nóng ruột nào, từ từ rồi sẽ ra ánh sáng hết!

Quỷ Diện Tiên Ông ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối, các người đang nói về Thủy Tinh Cầu mà Thủy Tinh mỹ nhân đã lưu lại đó ư?

- Đúng thế!

- Hiện giờ Thủy Tinh Cầu ở đâu?

- Chờ lát nữa sẽ hay.

Hình như Quỷ Diện Tiên Ông chẳng hiểu gì hết, mà Vương Hoa cũng hồ đồ ngẩn người luôn.

Ngay lúc ấy...

Quỷ Diện Tiên Ông di động một chiếc ghế đá kêu sột soạt, tức thì trên vách đá sáng bóng ấy hiện ra một cánh cửa kín ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Máy cơ động bất ngờ thật.

- Mời tiền bối vào.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gạt đầu bước vào trong trước. Vương Hoa đi theo phía sau, cả ba người đều bước vào bên trong hết.

Đây là một con đường hầm bí mật dài độ ba bốn trượng, kể đó đến một gian thạch thất khác.

Thạch thất này xinh đẹp hết sức, Vương Hoa vừa vào đã trông thấy ngay thiếu nữ tên là Vân Vân đang có mặt trong khách sảnh.

Vân Vân trông thấy họ thoáng ngạc nhiên trong tíc tắc, sau đó hướng về Quỷ Diện Tiên Ông cúi người hành lễ, nói :

- Tham kiến gia gia!

- Miễn lễ!

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Vân Vân cô nương còn nhận ra cháu ngoan của ta ư?

Vân Vân thẹn đỏ mặt, vội cúi đầu xuống.

Bấy giờ...

Bên cạnh có một cửa đá bỗng mở toang ra, một thiếu nữ áo trắng từ bên trong bước ra. Vương Hoa vừa đảo mắt nhìn tới, tức thì run bắn người lên.

Thiếu nữ áo trắng thất thanh kêu lên một tiếng, nói :

- Chính là người...

Thiếu nữ áo trắng này chính là chân diện mục Thanh Thanh mà hắn đã gặp tại Thông Thiên quan ngoại.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nói :

- Thanh Thanh cô nương, cháu ngoan ta đến đây tìm người.

Thanh Thanh ngăn người tại chỗ, việc xảy ra đột ngột như thế khiến y cô nương biết nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế cười hì hì nói :

- Thanh Thanh cô nương, sao người lại bỏ chạy đi đâu mất chứ? Báo hại cháu ngoan ta đã khổ sở tìm kiếm người mãi, đồng thời hắn tưởng niệm người luôn. Bấy giờ may mà tìm gặp lại người ở đây.

Thanh Thanh vẫn cứ ngăn người tại chỗ không nói được lời nào hết.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười, nói :

- Thanh Thanh cô nương, thế nào, người không nhận ra cháu ngoan của ta ư?

Thình lình...

Kêu “òà” một tiếng, y đã ôm mặt khóc thành tiếng, tức thời làm cho Vương Hoa ngỡ người luôn tại chỗ.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Vương Hoa, sao người không sang đó, còn đứng ngăn người ở đây làm gì nữa?

Vương Hoa ngớ ngẩn từ từ bước sang phía y. Hắn bước tới trước mặt Thanh Thanh khẽ gọi :

- Thanh Thanh!

Y sực ngẩng đầu lên, ngã vào lòng Vương Hoa và cất tiếng khóc sụt sùi luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế đưa mắt nhìn Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Lão già kia, suýt nữa người đã hại y...

- A!... Y tự nguyện làm như thế, sau khi y về đến đây y đã khóc lóc vài lần. Y nói rằng y hận à?

- Nếu như chúng ta không đến đây, chẳng phải người đã hủy mất một đời y rồi sao?

- À!

Bấy giờ...

Vương Hoa ôm Thanh Thanh trong lòng khẽ gọi :

- Thanh Thanh, người khóc gì nữa?

Thanh Thanh bỗng ngược đầu lên thụt lùi ra sau một bước, hỏi :

- Người đến đây làm gì?

- Thanh Thanh, ta đến đây tìm người!

- Tìm ta ư?

- Phải, Thanh Thanh, người... không thể bỏ đi như thế!

- Ta không xứng đáng, đồng thời hai bên đã cho nhau giá trị rồi...

- Thanh Thanh, ta có bổn phận đến tìm người. Bất kể người có trao ra những gì hay chưa, nhưng người vẫn thuộc về ta...

- Ta không xứng đáng!

- Không, Thanh Thanh...

- Ta không xứng đáng, giữa chúng ta không có tình yêu. Chúng ta có mục đích mà giao dịch với nhau thôi. Người có quyền chẳng dòm ngó đến ta!

Vương Hoa nói :

- Khùng nào, người giao cả một đời người con gái cho ta, Vương Hoa ta là một con người, ta muốn người lấy ta vì ta yêu người. Tuy giữa chúng ta có vấn đề giao dịch thế nào đi nữa, nhưng đó là việc quá khứ, chẳng lẽ người...

- Ta... không xứng đáng...

- Tại sao không xứng đáng? Chẳng lẽ người chẳng yêu thương gì ta ư?

- Ta ư?... ta rất thương mến người.

- Thế thì đủ rồi.

- Ta cứ có cảm nghĩ rằng ta chỉ là một món hàng được bán cho người mà thôi...

- Ấy là việc quá khứ, người nhắc nó làm gì nữa?

Y buồn bã hỏi :

- Chẳng phải là người đã có ý trung nhân rồi sao?

Nghe y nói thế, Vương Hoa phải ngăn người trong giây lát, sau đó gật đầu nói :

- Phải, ta đã có ý trung nhân... nhưng như thế có hề gì chẳng?

- Ta... chẳng muốn làm gián đoạn tình yêu của người.

Vương Hoa cười nhạt, hẳn chẳng biết phải nói những gì với y bây giờ đây. Hắn lẳng lặng đưa mắt ngăm nhìn Thanh Thanh.

Một hồi thật lâu, Vương Hoa thở dài nói :

- Ta yêu người, bất kể người nói gì đi nữa, ta vẫn yêu người!

Thanh Thanh nói giọng uất nghẹn :

- Việc bây giờ thì như thế, còn việc sau này thì mai sau hãy nói.

- Phải, việc sau này để sau này tính.

Họ lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau không nói lời nào nữa.

39. Tiền Sự

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Hai người cũng lạ lùng thật, cái gì mà không thể đoạt tình yêu của người và ta không xứng đáng nữa, nhiều chuyện thật, muốn yêu thì cứ việc yêu, còn lo ngại gì nữa?

Vương Hoa cười nhạt không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nói :

- Thanh Thanh cô nương, người không được làm khổ cháu ngoan ta nha!

Thanh Thanh thở dài một tiếng, bước tới trước mặt Võ Lâm Hoàng Đế, cúi người hành lễ nói :

- Thanh Thanh khấu kiến lão tiền bối.

- Nói sao, người gọi ta là lão tiền bối ư? Thanh Thanh cô nương, cháu ngoan của ta đã gọi tổ phụ của người bằng tiếng gia gia, người là cháu dâu của ta, chẳng lẽ không thể gọi ta được một tiếng gia gia ư?

- E rằng Thanh Thanh chẳng có duyên...

- À! Cái gì mà phước với duyên? Thế nào, cháu ngoan của ông không xứng đáng với người ư?

- Phải nói rằng Thanh Thanh không xứng đáng thì đúng hơn!

- Không được, chớ nói xứng đáng hay không xứng đáng làm gì nữa. Nói cho người biết, người là cháu dâu của ta, cháu ta yêu người, nếu người không yêu hẳn thì...

- Cháu yêu hẳn.

- Được, thế thì hãy gọi ta một tiếng gia gia nào?

- Gia gia!

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Ta nghe người gọi ta được một tiếng gia gia, bỗng nhiên ta cảm thấy ta như trẻ được mười tuổi. Khá lắm, Thanh Thanh, nếu cháu ta có điều gì xử tệ với người, người hãy nói cho ta biết, ta sẽ đánh đòn hẳn...

- Gia gia, Thanh Thanh.

- Thôi được rồi, chúng ta còn nhiều vấn đề cần thương lượng nữa.

Thanh Thanh đưa mắt nhìn Vương Hoa, lẳng lặng không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Đây bạn già, con gái người đâu rồi?

- Ở trong thất, hãy theo ta vào đây.

Dứt lời, Quỷ Diện Tiên Ông dẫn Võ Lâm Hoàng Đế đi vào cửa đá mà Thanh Thanh vừa bước ra lúc nãy.

Vương Hoa nói với Thanh Thanh :

- Thanh Thanh, chúng ta cũng vào trong.

Thanh Thanh khẽ gật đầu một cái, theo sau Vương Hoa bước vào bên trong. Vương Hoa cất tiếng hỏi :

- Thanh Thanh, ta muốn hỏi người một điều...

- Điều gì thế?

- Lúc ở U Lan Cốc người đã dị dung phải không?

Thanh Thanh khẽ gật đầu một cái.

Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Còn hai cô nương ấy là ai thế?
- Họ là cháu nuôi của gia gia ta. Gia gia đã nuôi họ từ bé.
- Tại sao họ và người đều bằng lòng bán thân như thế?
- Vì mẹ ta!
- Vì mẹ người ư?

Vương Hoa thoáng nghĩ tới người vợ của Chương Vĩnh Kỳ mà Võ Lâm Hoàng Đế đã nói. Thế thì mẫu thân của Thanh Thanh chính là vợ của Chương Vĩnh Kỳ chứ không sai chút nào rồi.

Vương Hoa nghĩ tới đây lại hỏi tiếp :

- Mẫu thân người bị thế nào vậy?
- Người vào trong sẽ biết ngay.

Bây giờ họ đã bước vào trong một căn phòng ngủ, chỉ thấy một phu nhân mặt mày xanh xao đang nằm trên một chiếc giường.

Fu nhân này chẳng khác nào như một con người chết, nằm trên giường chẳng động đậy gì hết.

Phía trước giường bệnh nhân có một thiếu nữ đứng hầu ở đó. Người này không ai xa lạ chính là cô nương tên là Lan Lan vậy. Lúc Lan Lan trông thấy Vương Hoa bước vào, y bất giác ngăn người ra ở đấy.

Vương Hoa không để ý thần tình Lan Lan chút nào hết, hắn quay sang hướng Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Gia gia, y là vợ của Chương Vĩnh Kỳ ư?
- Đúng thế.
- Y...

Vương Hoa muốn hỏi điều gì, nhưng tức thời chẳng biết hỏi gì trước đây. Hắn chỉ ngó ngán đưa mắt nhìn bệnh nhân mà thôi.

Võ Lâm Hoàng Đế quay sang hướng Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Y mắc chứng bệnh gì thế?
- Quỷ Diện Tiên Ông thở dài nói :
- Chẳng giấu giếm tiên bối làm gì. Y không mắc bệnh gì hết!
- Không phải bệnh ư?
- Không...
- Thế thì...
- Y bị giết!
- A!

Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Hoa thất thanh kêu lên hốt hải.

Quỷ Diện Tiên Ông bi ai thở dài, nói :

- Phải, y đã bị Chương Vĩnh Kỳ giết.

Vương Hoa nói giọng hoảng hốt :

- Ông nói rằng... Chương Vĩnh Kỳ giết y ư?

- Đúng thế, Chương Vĩnh Kỳ đã đâm một kiếm vào giữa ngực của y!

- Tại sao thế?

- Chẳng hiểu tại sao hết!

- Rốt cuộc tình hình xảy ra thế nào vậy?

Quỷ Diện Tiên Ông cảm khái thở dài nói :

- "Tình hình đã xảy ra như thế này, cách đây mười tám năm, ta nghe nói con gái ta bị Chương Vĩnh Kỳ giết chết, lúc đó ta cũng chẳng biết vì lý do gì mà Chương Vĩnh Kỳ đã giết y.

Thế rồi ta tìm gặp Chương Vĩnh Kỳ hỏi y tại sao đã giết con gái ta. Y cảm phần nói: "Y không biết thẹn! Thế nào, người muốn hỏi tội ta ư? Nói cho người biết, con gái người đã làm những việc mất nét nên ta đã phải giết chết y, đồng thời đã chôn cất y rồi, người đến hỏi y đi!"

Đương nhiên ta không biết con gái ta đã làm những việc mất nét rồi, nhưng ta phải làm sáng tỏ sự thể thế nào mới được!

Nhưng Chương Vĩnh Kỳ không chịu nói gì hết, cuối cùng hai bên đã động võ, chẳng may ta bị y đánh bại.

Ta nản lòng tìm đến ngôi mộ chôn cất con gái ta. Ta cũng có tâm trạng như bất cứ người làm cha mẹ nào đã mất con, mong rằng con mình còn sống.

Chẳng biết một sức mạnh linh thiêng nào đã xui khiến ta khai quật ngôi mộ. Quả nhiên người nằm trong quan tài chính là con gái ta. Trước ngực y còn máu me lem luốc.

Sau khi nắp quan được nạy lên, lạ lùng thay, con gái ta đã thoảng lay chuyển thân người một cách thật đau đớn...

A! Con gái ta còn sống!

Ta khê gọi y... cho y uống một viên thuốc ngay lập tức. Y khê lay đôi mắt, ta hỏi y lý do tại sao đã bị Chương Vĩnh Kỳ giết như thế? Y chỉ khóc lóc... nói rằng: "Con sai rồi!"

Ta đã sợ quỳnh lên..."

Võ Lâm Hoàng Đế ngắt lời y, hỏi :

- Sợ quỳnh cả lên ư?

- Đúng thế, lúc đó ta sợ quỳnh lên, tiền bối có thể tưởng tượng được tâm trạng của văn bối lúc đó. Sau đó ta vội vàng bồng y lên và lấp ngôi mộ lại y như trước rồi bỏ đi lập tức.

Ta ẵm con gái ta tìm tới một thạch động, nhưng thương thế con gái ta vẫn trầm trọng vô cùng.

Hàng ngày ta dùng nội lực trị thương cho y để tăng thêm nguyên khí, nhưng vẫn không bổ ích gì hết. Ngoài trừ y chỉ biết miễn cưỡng nói được một câu mà thôi, ngoài ra chẳng nói được gì khác hơn...

- Y nói thế nào?

- Y chỉ nói vồn vện một câu: "Ta cần con gái ta!".

- Lúc đó y sanh được đứa con gái rồi ư?

- Phải, y sanh được một cặp chị em sanh đôi. Đứa lớn tên là Thanh Thanh, đứa kế yên là Linh Linh...

Vương Hoa buột miệng nói :

- Thế thì quả nhiên Thanh Thanh và Linh Linh trong Thông Thiên quan là chị em sanh đôi thật rồi!

Quỷ Diện Tiên Ông khê gật đầu một cái.

Thanh Thanh xúc động khóc thật bi ai, nói :

- Gia gia, thế tại sao trước kia ông đã nói dối cháu rằng mẹ cháu bị thù gia đã thương chứ?

Quỷ Diện Tiên Ông thương tâm nói :

- Gia gia chẳng nhẫn tâm nói sự thật cho cháu biết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Sau đó thế nào nữa?

Quỷ Diện Tiên Ông ổn định tinh thần lại rồi nói :

- Sau đó ta đã đánh cắp được Thanh Thanh, nhưng thương thế y cũng chẳng khả quan chút nào hết. Ta biết rằng không có kỳ trân dị dược quyết chẳng cứu sống được y.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế rồi, người đã cải trang thành một người khác... chính là Nữ Nô Phiến Tử bây giờ đây?

- Vâng.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu và quay sang hướng Vương Hoa nói :

- Chẳng phải người có điều muốn hỏi y chẳng?

Wương Hoa khẽ gật đầu một cái, bây giờ hắn mới hiểu toàn bộ diễn biến của sự việc, nhưng hắn vẫn chưa hiểu một điều. Đó là tại sao Chương phu nhân đã được chôn dưới đất mà không chết?

Đồng thời Võ Lâm Hoàng Đế cũng chưa đề cập đến tung tích Thủy Tinh Cầu.

Quỷ Diện Tiên Ông hỏi :

- Vương Hoa, người muốn hỏi thăm việc của Tiểu Yến chứ gì?

- Vâng.

- Người là con trai của Vương Phong ư?

- Thừa vâng.

- Người có biết quan hệ giữa Tiểu Yến và Vương Phong là thế nào chẳng?

- Thừa biết!

- Người muốn hỏi thăm tung tích của Tiểu Yến chứ gì?

- Đúng thế, vì y liên hệ đến cái chết của phụ thân cháu, có phải y đã hãm hại phụ thân cháu không?

- Không phải.

- Không phải ư? Thế thì bây giờ Tiểu Yến ở đâu?

- Chết từ lâu rồi.

- A! Tiểu Yến đã chết rồi?

Wương Hoa giật mình lập lại lần nữa.

Quỷ Diện Tiên Ông buồn bã gật đầu nói :

- Phải, y đã chết rồi.

Wương Hoa hoảng hốt nói :

- Đến bây giờ cháu vẫn chưa hiểu rõ việc này, và cũng không sao do thám được gì hết, chẳng biết...

- Năm năm trước đây ta đã từng bán một số nữ nô. Tiểu Yến là một trong số những nữ nô đó...

- Sao Tiểu Yến lại có trong tay ông như thế?

- Người có nghe câu chuyện trên cầu Uyên Ương chẳng?

- Vâng, cháu đã nghe nói rồi.

- "Lúc đó Tiểu Yến được ta cứu vớt, chẳng bao lâu y sanh đẻ một đứa cháu gái và y rất hận Vương Phong. Tại sao y hận Vương Phong ư? Cho đến sau này khi y biết Vương Phong cũng tự tử theo y, lúc đó y mới nói lại cho ta biết.

Tại vì Vương Phong có lỗi với y, họ đã hẹn hò với nhau để cùng nhau bỏ nhà ra đi, nhưng vì hôm đó mưa to, Vương Phong cho rằng Tiểu Yến ắt không đến nên y cũng chẳng đến dự ước hẹn luôn.

Lúc đó Tiểu Yến đứng đợi trên cầu một hồi thật lâu thì bị người nhà phát giác. Bị bức ép như thế nên y đã nhảy sông tự tử, vì thế y căm hận Vương Phong và cũng căm hận cả con gái y.

Một hôm ta không đề phòng thì y đã mang bé gái ấy trở lại cầu Uyên Ương. Khi ta phát giác và đuổi đến đó thì đã là ngày hôm sau rồi. Ta chẳng tìm thấy bé gái ấy đâu hết, ta tìm cả vài hôm cũng không thấy gì hết, và cả hai xóm Đông và Tây cũng không có một ai nhắc được nữ hài nhi đó luôn. Do đó ta khẳng định rằng đã có người tha phương qua đường đã nhặt nữ hài nhi đó đi rồi.

Về sau y mới nghe Vương Phong cũng nhảy cầu quyên sinh vì y, lúc đó y hối hận khóc lóc vài hôm thật thê thảm. Nếu chẳng nhờ ta khuyên can mãi thì y cũng đã tự tử từ lâu rồi.

Về sau ta ra ngoài thám thính tung tích con gái y và Vương Phong cho y.

Cách đây mười năm trước ta nghe được tin Vương Phong chưa chết và nói lại cho y nghe. Y vui mừng khôn tả, về sau y lại biết Vương Phong đã có vợ khác nên một lần nữa, y lại khóc lóc thật thương tâm trong một khoảng thời gian nữa.

Cuối cùng y đã quyết định không tìm gặp Vương Phong nữa."

Vương Hoa hỏi :

- Tại sao thế?

Tại vì y không muốn đến phá hoại hạnh phúc êm đẹp của gia đình Vương Phong.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Chỉ dựa vào điều này thì Tiểu Yến không có lý do nào để hãm hại Vương Phong hết.

Quỷ Diện Tiên Ông cũng gật đầu nói :

- Ta dám bảo chứng rằng y không hề hãm hại Vương Phong.

Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Về sau thế nào nữa?

- "Nhân sinh quan của y được thay đổi lần lần, y sống thật lương thiện. Năm năm trước đây y đã tự nguyện vì con gái ta mà bán thân, dnhh y cũng giống trường hợp của Thanh Thanh thôi, trả giá xong sẽ quay trở về.

Trùng hợp thay, hôm tụ hội bán nữ nô, Vương Phong đã tham dự.

Giá trị của Vương Phong đưa ra là một lá Linh Chi Diệp. Mặc dù Linh Chi Diệp chẳng có giá trị bằng Thiên Niên Hà thủ ô và Linh chi thảo, nhưng nói cũng thuộc hạng tiên phẩm trị thương rồi.

Đương nhiên vị tình Tiểu Yến y mới trả giá thật đắt này... thế rồi Tiểu Yến dẫn y đến ngôi nhà mà các người đã từng ở đó.

Ta tin chắc rằng họ nói chuyện với nhau rất hòa hợp... nhưng trải qua ba ngày liền không thấy Tiểu Yến trở về, ta bèn phái người đi thám thính thì thấy Tiểu Yến đã bỏ xác nằm trên giường..."

40. Tung Tích

Vương Hoa giật mình hỏi :

- Ai đã giết chết y chứ?

Quỷ Diện Tiên Ông lắc đầu nói :

- Không biết!

- Không biết ư?

- Lúc đó ta lại tưởng do phụ thân ngươi đã làm như thế, nên về sau ta đã âm thầm đến Thông Thiên quan do thám mới biết phụ thân ngươi đã chết và biết cả mọi việc diễn biến luôn.

- Ông đã biết cha tôi đã chết vì thang thuốc ấy?

- Phải, ta đã biết, nhưng Vương Phong lại hoài nghi Tiểu Yến đánh tráo thang thuốc của y. Không thể xảy ra việc như thế được, vì từ đầu chí cuối Tiểu Yến vẫn ở bên cạnh ta, đồng thời Tiểu Yến lại bị người sát hại, thế thì trong này ắt phải có bí ẩn chứ không sai.

Wương Hoa khẽ gật đầu biểu thị sự đồng ý.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Việc đã hỏng chính tại nơi đây...

- Thế nào?

- Lúc Tiểu Yến bán thân có dị dung hóa trang không?

- Không, y bảo rằng không cần thiết, vì y là một phụ nhân chứ không phải một cô nương nữa.

- Thế thì tình hình bán nữ nô năm xưa có giống như tình hình lần này chăng?

- Không, lần trước bán công khai, không ghi giấy phiếu gì hết. Chính vì cái chết của Tiểu Yến ở lần trước, ta mới cảm thấy rằng không thể bán công khai được, cho nên mới sử dụng biện pháp bí mật như lần này đây.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta hỏi ngươi một điều nữa, ngươi có biết Vương Bán Tiên chăng?

- Biết chứ!

- Trước khi bán nữ nô hoặc sau đó, ngươi có gặp mặt y chăng?

- Có, nhưng y chẳng biết ta là Quỷ Diện Tiên Ông. Y chỉ biết ta là một Nữ Nô Phiến Tử thôi.

- Lúc đó ngươi gặp y vào khoảng thời gian nào?

Quỷ Diện Tiên Ông trầm tư giây lát, nói :

- Trước ngày bán độ khoảng ba, bốn hôm ta có mời y vào trướng. Ta muốn y xem cho ta một quẻ nhưng y chẳng đồng ý. Sau đó y bỏ đi ngay.

- Y có trông thấy Tiểu Yến chăng?

- Đương nhiên trông thấy rồi, chẳng lẽ việc này có liên can gì với y sao?

- Có chứ...

Wương Hoa hỏi :

- Chẳng lẽ chính Vương Bán Tiên đã giết Tiểu Yến ư?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ như thế...

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Không, không thể có chuyện như thế được. y chẳng biết võ công chút nào hết!

- Bạn già lắm rồi, chẳng những y biết võ công, vả lại võ công của y cao cường hết sức. Nói cho người biết cũng chẳng hề chi, người còn nhớ Võ Lâm Tiểu Tốt là người đã đánh bại ta chăng?

- Chẳng lẽ chính là y sao?

- Đúng thế.

- Nhưng...

- Không thể như thế phải không? Thực tình người chẳng biết gì hết! Y biết trong người Chương Vĩnh Kỳ có một quả Thủy Tinh Cầu nên y phải sử dụng một thủ pháp cực kỳ thần diệu để mưu hại Chương Vĩnh Kỳ. Cuối cùng quả thật Chương Vĩnh Kỳ đã trúng độc thủ của y.

Vương Hoa thắc mắc hỏi tiếp :

- Tại sao Vương Bán Tiên lại giết chết Tiểu Yến như thế?

- Sự việc như thế này, lúc đó Vương Bán Tiên trông thấy Tiểu Yến, sau khi phụ thân người xin thuốc y bèn nói việc gặp Tiểu Yến cho phụ thân người biết. Nếu không, sự việc ắt chẳng xảy ra trùng hợp như vậy được đâu.

Sau khi phụ thân người mua chuộc được Tiểu Yến, dĩ nhiên họ sẽ đến ngôi nhà ấy rồi. mặc dù chúng ta chẳng trông thấy tình hình lúc đó, nhưng theo suy đoán thì như thế, phụ thân người và Tiểu Yến hưởng một đêm yên vui, cũng ngay trong đêm đó, Vương Bán Tiên đã lên vào gian nhà ấy đánh tráo thang thuốc đó...

- Nhưng mà, tại sao Vương Bán Tiên lại giết chết Tiểu Yến chứ?

- Chính điểm này khó hiểu vô cùng, nhưng rõ ràng sau khi phụ thân người rời khỏi ngôi nhà này mới xảy ra chết chóc ấy, cả phụ thân người cũng không biết Tiểu Yến bị giết.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- đương nhiên rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế lại hỏi :

- Này bạn già, người nói có người thường hay theo dõi người phải không?

- Đúng thế, ta đã phát hiện có người thường hay theo dõi ta, nhưng ta thấy đều thoát khỏi sự theo dõi của chúng.

- Thế thì chẳng làm chút nào... này bạn già, ta hỏi người một việc nữa...

- Xin cứ nói.

- Xin hỏi người, năm xưa con gái người được chôn cất tại nơi đâu vậy?

- Phía sau dãy núi Thông Thiên quan. Lúc đó ta mang con gái ta đi rồi, sau đó ta đắp ngôi mộ trở lại y như trước.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Được, để ta xem thử thương thế của y ra thế nào, coi còn cứu trị được chăng?

- Đa tạ tiên bối.

Quý Diện Tiên Ông vừa nói vừa kéo chiếc mền bằng gấm đang đắp trên người con gái y ra. Ánh mắt Vương Hoa thoáng trông thấy, suýt nữa đã thất thanh kêu lên hoảng hốt. Thì ra trên giữa ngực y có một lỗ toét nở lớn, chảy ra máu mủ đen thui, trông thấy vết thương mà phải phát sợ.

Nếu chẳng nhờ Quý Diện Tiên Ông hằng ngày tiếp công lực trị thương cho y, chắc chắn y không thể nào sống được một thời gian dài cả mười mấy năm trời đến nay được.

Võ Lâm Hoàng Đế thoáng cau mày, lão sờ mó các huyệt đạo đối phương xong, lắc đầu nói :

- E rằng khó trị khỏi rồi!

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Vâng, ta cũng biết như thế.

Vương Hoa suy nghĩ ra một việc, nói :

- Gia gia, có lẽ vẫn còn hy vọng.

- Còn hy vọng?

- Vâng, Vương Bán Tiên từng nói cho cháu biết một nơi...

- Nơi nào vậy?

- Y nói rằng năm xưa lúc y đi ngang Cửu Lân Sơn từng bị một con rắn độc cắn một phát, về sau gặp một thiếu nữ cứu sống y...

- Không thể được.

- Tại sao không thể được chứ?

- Dễ hiểu thôi, rắn độc không thể nào cắn y được hết.

Vương Hoa suy nghĩ lại quả thật không sai chút nào. Nếu Vương Bán Tiên là Võ Lâm Tiểu Tốt, đương nhiên không thể bị rắn độc cắn một cách dễ dàng như vậy được!

Bổng Võ Lâm Hoàng Đế lại hỏi tiếp :

- Người hãy nói tiếp thế nào nữa?

- Chẳng phải ông bảo rằng không thể như thế được sao?

- Phải, ta đã nói y không thể nào bị rắn độc cắn được hết, nhưng việc xảy ra kế tiếp thì không thể bảo rằng không có được.

Thế rồi Vương Hoa liền mang câu chuyện nữ nhân trong cốc mà Vương Bán Tiên đã thuật lại cho hắn nghe, kể lại một cách tỉ mỉ cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe, sau đó nói :

- Chính Vương Bán Tiên kể như thế, nhưng sự việc hư thật thế nào thì cháu chẳng rõ rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế trầm tư một hồi thật lâu bỗng nhiên nói :

- Rất có thể có một nữ nhân như thế!

- Có nữ nhân này ư?

- Phải, bỗng nhiên ta nghĩ ra một nữ nhân...

- Ai thế?

- Chính nữ nhân thần bí từng công khai hậu tạ một vạn lượng hoàng kim cho những ai tìm kiếm được Thủy Tinh Cầu ấy!

- Gia gia đoán rằng có lẽ là y ư?

- Đúng thế, vì y chỉ xuất hiện giang hồ có một lần đó mà thôi. Sau đó không tái xuất giang hồ nữa, và hành tung của y cũng mất tích luôn. Nhưng, ta sẽ đến đó xem sao.

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Nay bạn già, chúng ta hãy tạm thời chia tay. Người ở lại đây đợi chờ, cấm không cho bất cứ một ai ra khỏi đây hết. Trong vòng mười ngày ta ắt phải về đây. Đương nhiên chúng ta mong rằng con gái người sẽ không chết, vì có lẽ y biết rất nhiều sự việc.

- Sẵn sàng nghe tiền bồi chỉ bảo.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Vương Hoa, ông cháu mình đi thôi.

Họ ra khỏi thạch thất, được Quỷ Diện Tiên Ông cung tiễn ra tới bờ hồ. Vương Hoa nói với Thanh Thanh rằng :

- Thanh Thanh, ta đi nha.

- Người cứ đi đi.

Hai mắt của y đỏ ngầu và ẩm ướt, trông thần tình y buồn bã vô cùng. Đương nhiên y thương yêu và lo lắng cho hân y như một người vợ đã quan tâm lo lắng cho người chồng vậy.

Vương Hoa nói :

- Hãy đợi ta, ta sẽ quay trở lại ngay.

- Thiếp đợi chàng, nhất định phải đợi chàng và tưởng niệm chàng.

Y nói chưa dứt lời thì quay người bỏ đi luôn.

Vương Hoa và Vô Lâm Hoàng Đế nhảy lên khúc cây khô mà họ đã sử dụng để đi vào đây lúc này, từ từ lướt trên mặt hồ mà đi.

Sau khi lên bờ, Vương Hoa bất giác lại hỏi :

- Gia gia, chẳng phải ông đã nói quả Thủy Tinh Cầu ấy ở trong người Chương phu nhân ư?

- Ta nói như thế bao giờ?

- Thế thì gia gia tìm y làm gì?

- Đương nhiên vì quả Thủy Tinh Cầu rồi.

Vương Hoa nghe lão nói thế bất giác thắc mắc chẳng hiểu gì hết.

Vô Lâm Hoàng Đế nói :

- Người chưa thông hiểu sự việc này nữa sao? Đương nhiên chúng ta vì Thủy Tinh Cầu mới đi tìm. Người có nghe Quỷ Diện Tiên Ông đã nói rằng y hoàn toàn chẳng biết gì về Thủy Tinh Cầu hết hay sao?

- Có nghe chứ!

- Bây giờ quả Thủy Tinh Cầu ấy không còn ở trong người của Chương phu nhân nữa.

- Thế thì ở trong tay người nào?

- Ta hỏi người một việc này hết sức lạ lùng...

- Việc gì thế?

- Chương phu nhân bị giết, tại sao y lại sống trở lại như thế được?

Vương Hoa như sực hiểu điều gì, nói :

- Ta hiểu rồi, chính quả Thủy Tinh Cầu ấy đã ở trong người của Chương phu nhân.

Sau khi Chương Vĩnh Kỳ giết chết y, đã mang y và cả quả Thủy Tinh Cầu ấy mai táng luôn. Vì thế Chương phu nhân nhờ linh khí của quả Thủy Tinh Cầu ấy mà chẳng tắt thở?

- Đúng thế!

- Thế thì Thủy Tinh Cầu ấy đâu rồi?

- Đã đánh rơi trong quan tài vậy!

- Ông... nói quả Thủy Tinh Cầu nằm trong quan tài ư?

- Đúng thế, vì lúc đó Quỷ Diện Tiên Ông sợ quynh cả lên cho nên chẳng trông thấy quả Thủy Tinh Cầu ấy?

Vương Hoa xúc động mãnh liệt nói :

- Có thể như thế thật sao?

- Một trăm phần trăm như thế, người hãy đi tìm ngay...

- Còn gia gia thì sao?

- Gia gia thì đi tìm Nữ Yêu. Người cần đặc biệt chú ý, nhưng có lẽ không ai theo dõi người đâu. Người hãy hết sức thận trọng, chớ để việc này tiết lộ ra ngoài...

- Cháu xin ghi nhớ điều này.

- Đồng thời người không được đình trệ trên đường đi, bằng không muôn một Vương Bán Tiên chạy trước người một bước thì hỏng ngay. Ta nghĩ rằng người ắt phải tưởng tượng được hậu quả của nó sẽ ra sao rồi.

Vương Hoa trầm giọng nói :

- Cháu biết rồi.

- Nếu như lấy được quả Thủy Tinh Cầu ấy, người hãy cấp bách trở về nơi Quỷ Diện Tiên Ông chờ đợi ta.

- Vâng, cháu xin ghi nhớ điều gia gia dạy.

- Thế thì người hãy đi ngay, chớ cho bất cứ người nào biết việc này nha!

Vương Hoa khẽ gật đầu từ giã Vô Lâm Hoàng Đế rồi phi thân chạy đi luôn.

Tâm trạng bây giờ của Vương Hoa có chút khẩn trương, vì hắn đã biết quả Thủy Tinh Cầu quý báu nhất thiên hạ này ở đâu rồi.

Quả thật có biết bao nhiêu người đã mất mạng vì quả Thủy Tinh Cầu này.

Vương Hoa tranh thủ đi suốt ngày đêm, sáng hôm ấy hắn đã đi vào Vân Phong Sơn bỗng nhiên nghe có một tiếng gầm hét từ phía trước mặt hắn vang tới.

Vương Hoa nghe tiếng hét bất giác giật bắn người lên, hắn phi thân chạy sang hướng có tiếng hét ấy.

Thình lình...

Hắn thả chậm bước lại, bây giờ hắn đang có nhiệm vụ trọng đại, há có thể lý sự nữa chăng?

Hắn nghĩ tới đây bèn chạy sang một hướng khác. Thình lình một tiếng kêu thảm của một người con gái rạch xé hư không vang tới.

Vương Hoa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này khủng bố đáng sợ vô cùng, hắn bất giác run bắn người lên, theo bản năng tự nhiên chạy sang hướng phát ra tiếng rú thảm ấy.

Khi hắn chạy tới hiệu trường, phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật mình kinh hãi, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng té nằm trên đất. Hai bên khóe miệng của y còn rướm máu.

Vương Hoa đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chẳng thấy một bóng người cón con nào hết.

Hắn thoáng cau mày, sau đó cúi người xuống gơ tay sờ vào tâm mạch thiếu nữ áo trắng, cảm thấy y còn hơi thở.

Vương Hoa lấy làm bất nhẫn, vội thò tay vào túi áo lấy một viên Đại lực kim đơn ra nhét vào miệng thiếu nữ sau đó vận công trị thương cho y luôn.

Chẳng mấy chốc, thiếu nữ áo trắng đã tỉnh lại.

Thiếu nữ áo trắng đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa hỏi :

- Chính người đã cứu ta?

- Phải, ta đã cứu người. Cô nương hãy bảo trọng, xin giã từ nha.

Dứt lời, y xoay người đi ngay!

Bỗng thiếu nữ áo trắng gọi lớn tiếng :

- Hãy khoan đi đã!

Vương Hoa ngoái đầu ra sau hỏi :

- Cô nương còn điều gì muốn nói nữa?
- Các hạ đã cứu ta, sao bỗng dừng lại bỏ đi như thế?
- Chứ tại hạ... phải làm sao bây giờ?

Bây giờ Vương Hoa đã trông thấy thiếu nữ áo trắng này xinh đẹp vô cùng, phải nói sắc đẹp của y còn trội hơn Thanh Thanh nhiều.

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ.

Thiếu nữ áo trắng nói :

- Xin hỏi ân nhân tôn tánh đại danh?
- Tại hạ tên là Vương Hoa.
- Vương công tử, ca ca của tiểu nữ bị hai người mặc áo trắng giết chết... họ đốt cả nhà tiểu nữ, sau đó vẫn chưa chịu buông tha tiểu nữ. Nếu chẳng nhờ công tử thì tiểu nữ đã chết rồi, bây giờ... tiểu nữ đã vô gia cư...

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Hai người mặc áo trắng ư?
- Vâng, họ tự xưng là Võ Lâm giáo gì đó...
- A, Võ Lâm giáo ư?
- Đúng thế, khổ thay tiểu nữ nhà cửa tan nát và ca ca thì bị giết chết, thù này, quyết trả mới xong.

Y nói tới đây, nước mắt chảy ròng ròng xuống, kể đó lại thở dài nói :

- Vương công tử, người cứ đi đi, chớ quan tâm đến tiểu nữ làm gì nữa. Đa tạ người đã cứu mạng tiểu nữ.

Vương Hoa bất nhẫn nói :

- Người không còn nhà cửa nữa sao?

Thiếu nữ áo trắng khẽ gật đầu.

- Nếu cô nương chẳng ngại ngần thì đi theo tại hạ, sau đó tìm kẻ sách báo thù chẳng muộn...
- Vương công tử... có thật... người bằng lòng giúp tiểu nữ như thế ư?
- Đúng thế.
- Thế thì cảm ơn công tử nhiều. Tiểu nữ chẳng biết làm thế nào đền đáp người đây, bây giờ công tử trở về nhà chứ?
- Không, ta còn phải đi tìm quả Thủy Tinh Cầu...
- Nói sao? Thủy Tinh Cầu ư?

Thiếu nữ áo trắng giật mình kinh hãi hỏi như thế.

41. Tán Phát Khách

Sự kinh hãi của thiếu nữ áo trắng làm cho Vương Hoa giật bắn người lên. Hắn đã phát giác rằng mình đã lỡ lời rồi. Sự việc trọng đại như thế há có thể tùy tiện tiết lộ cho người lạ mặt nghe ư?

Hắn thoáng động lòng nói :

- Cô nương biết về Thủy Tinh Cầu sao?
- Từng nghe ca ca đề cập. Công tử muốn tìm Thủy Tinh Cầu ư?

- Đúng thế.

Vương Hoa gật đầu mỉm cười nói :

- Hình như cô nương rất quan tâm quả Thủy Tinh Cầu này?

- Đương nhiên.

Vương Hoa rùng mình hỏi :

- Tại sao thế?

- Nghe nói rằng quả Thủy Tinh Cầu này là vô lâm kỳ bảo mà.

Vương Hoa đưa mắt nhìn chòng chọc thiếu nữ áo trắng, gương mặt y cười thật tươi, ngoài ra chẳng tìm thấy thần tình bất chánh gì hết.

Vương Hoa mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi cô nương tên là gì?

- Ta kêu là Mai Hương.

- Mai Hương ư? Danh tự đẹp thật!

Mặt thiếu nữ ửng đỏ, nói :

- Công tử chế nhạo tiểu nữ mà thôi.

- Không, ta nói thật tình đấy.

Thiếu nữ khê cười, cười thật tươi mà then thùng, dáng cười đẹp tuyệt vời và mê hồn hết sức.

Mai Hương nói :

- Đi chứ?

- Đi đâu ư?

- Công tử hay nói đùa góm, chẳng phải người vừa nói đi tìm Thủy Tinh Cầu ư?

- Phải!

- Thế thì tiểu nữ đi với công tử, nhưng mà Thủy Tinh Cầu ở đâu vậy?

Vương Hoa giả đồ lắc đầu nói :

- Làm sao ta biết chứ?

Mai Hương ngây người, nói :

- Thế nào? Công tử không biết sao?

- Không, ta đang đi tìm kiếm mà thôi. Có lẽ ở trong Thông Thiên quan!

- Sao người biết như thế?

- Cô nương ở chốn giang hồ từng nghe nói danh tự của tại hạ chưa?

- Nghe nói lâu rồi.

- Thế thì tốt lắm.

- Người bảo rằng Thủy Tinh Cầu ở trong Thông Thiên quan sao? Nhưng mà ở trong tay người nào vậy?

- Chương Vĩnh Kỳ.

- Nghe ca ca ta nói lại thì công tử đã cướp Chương Vĩnh Kỳ đi mất rồi mà.

- Nói ầu, ta không hề đánh cướp y. Nhưng mà y đã mất tích rồi.

- Thủy Tinh Cầu ở trong tay của y ư?

- đương nhiên!

Vương Hoa đã biết thiếu nữ tên Mai Hương này có lòng ham muốn quả Thủy Tinh Cầu này, thế thì hẳn không thể chẳng đề phòng y. Bằng không muốn một xảy ra điều gì bất trắc thì hẳn chẳng dám đảm đương nổi trách nhiệm này rồi.

Mai Hương nói tiếp :

- Thế thì người đi đâu tìm Chương Vĩnh Kỳ?

- Có lẽ y vẫn còn ở trong Thông Thiên quan.

- Sao người lại biết chắc như thế?

- Tại vì hình bóng của y chưa từng thấy có xuất hiện ở giang hồ. Biết đâu chính người trong Thông Thiên quan đã cướp giấu y!

Bỗng Mai Hương hỏi :

- Nếu như người lấy được Thủy Tinh Cầu, người có thể biểu cho tiểu nữ được chăng?

- Nói sao? Biểu cho cô nương ư?

- Đúng thế! Ta nghe ca ca nói lại thì Thủy Tinh Cầu là thiên hạ đệ nhất chi bảo. Ai lấy được Thủy Tinh Cầu thì sẽ học được võ công kinh người chứ không sai. Như thế thì ta có thể trả thù một cách hết sức dễ dàng rồi.

- Vì trả thù cô nương cần Thủy Tinh Cầu ư?

- Đúng thế.

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Được, nếu ta tìm được Thủy Tinh Cầu sẽ biểu cho người ngay.

- Thật chứ?

- đương nhiên!

- Công tử tốt quá!

Thiếu nữ vui mừng đến nỗi đã nhảy vào lòng Vương Hoa y như một đứa trẻ nhỏ.

Vương Hoa bất giác ngây người tại chỗ luôn.

Vương Hoa theo bản năng tự nhiên, ôm choàng y lại.

Thiếu nữ giật mình cảnh giác ngay.

Vương Hoa đưa mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt thiếu nữ, trong ánh mắt y có một màu sắc kỳ lạ vô cùng.

Màu sắc ấy khiến người trông thấy phải mất hồn ngay.

Vương Hoa rung động trái tim, máu nóng sôi lên sùng sục.

Thiếu nữ từ từ nhắm mắt lại, đôi môi xinh xắn đang nhẹ nhàng nhấp nháy, tỏa ra một nhiệt lực khô gợi.

Vương Hoa không chịu đựng được, đã cúi đầu xuống, bỗng nhiên hắn lấy ta, đẩy mạnh y ra. Thiếu nữ rùng mình thụt lùi ra sau ba bước liền. Đưa mắt ngó ngán đứng nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa cười áy náy, nói :

- Tại hạ...

Hắn chẳng biết nói thế nào đây.

Mai Hương từ từ cúi đầu xuống, đứng yên lặng không nói gì hết.

Vương Hoa khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ khẽ gật đầu không nói gì hết.

Vương Hoa lẳng lặng cất bước đi tới, đương nhiên hẳn chưa quyết định được bây giờ nên đến chỗ nào đây.

Mai Hương nói :

- Vương công tử.

- Hừ!

- Người khinh dễ ta ư?

Vương Hoa rúng động nói :

- Làm gì có chuyện đó?

- Lúc này tiểu nữ xúc động quá.

- Chính ta phải cáo lỗi.

- Người chẳng khinh thường ta chứ?

- Đương nhiên là không rồi.

Thiếu nữ đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa, sau đó cười rất tươi.

Vương Hoa chẳng biết quá khứ của y, và cũng không biết thân phận y như thế nào nữa. Thế nhưng bỗng nhiên y cảm thấy thiếu nữ này có tính nét lương thiện, hiền từ hết sức.

Vương Hoa khẽ thở dài một tiếng.

Mai Hương ngạc nhiên nói :

- Ủa! Sao người lại thở dài như thế?

- Ta đã nghĩ đến một số việc... và cũng nghĩ tới người...

- Nghĩ tới ta?

- Ừ!

- Nghĩ ta thế nào?

- Thấy người hiền từ và ngây thơ.

Nụ cười trên mặt Mai Hương bỗng biến mất, chẳng biết có phải y đã liên tưởng đến thân thể của chính mình hay là nghĩ đến việc chẳng như ý gì đó nên y đã yên lặng và có vẻ buồn bã.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Ta nói thật đấy, người hiền lành hết sức.

Nga Mi cười nhạt, nói :

- Cảm ơn công tử.

- Bây giờ đi nha.

Bây giờ Vương Hoa đã quyết định mang Mai Hương vào Thông Thiên quan và an trí y ở đấy, sau đó mới đi tìm quả Thủy Tinh Cầu đó...

- Công tử dẫn tiểu nữ đi đâu thế?

- Thông Thiên quan! Người không còn gia cư nữa, tạm thời ta đưa người vào ở đấy.

- Công tử tốt với tiểu nữ thật!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Vì cô nương là người hiền lành.

Dứt lời Vương Hoa lượn mình chạy trước.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa thoáng tung người lên, bỗng có một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Hãy dừng bước lại.

Nghe tiếng hét lạnh lùng vang tới, Vương Hoa vội dừng người lại lập tức. Hắn phóng mắt nhìn ra trước, bất giác giật mình lạnh toát mồ hôi.

Chỉ thấy một quái nhân lưng gù, đầu tóc bù xù dài phủ tới lưng, đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng một trượng.

Mai Hương mặt mày tái mét.

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Người gọi ta ư?

- Đúng thế.

- Có việc chi chăng?

Quái nhân tóc dài trợn ngược đôi lông mày, lạnh lùng hỏi :

- Người tên là Vương Hoa ư?

- Đúng thế, chẳng biết người gọi tại hạ có điều chi chỉ giáo chăng?

Quái nhân tóc dài lạnh lùng hét lớn :

- Ta tìm người lâu lắm rồi...

- Tìm ta ư?

- Đúng thế!

- Tôn giá tìm tại hạ để làm gì thế?

- Giết người!

Vương Hoa nghe nói thế giật bắn người lên, nói :

- Giết ta ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

Quái nhân tóc dài cười lạnh lùng, nói :

- Các hạ còn nhớ cách đây ba ngày trước, người đã giết chết đồ đệ ta tại ngoại thành Bửu Khánh chăng?

Vương Hoa thoáng ngẩn người tại chỗ.

Quái nhân tóc dài gầm hét nói :

- Hôm nay ta đến tìm người chính là để báo thù cho đồ đệ ta đây.

Vương Hoa nói :

- Cách đây ba hôm tại ngoại thành Bửu Khánh ư?

- Đúng thế!

Bổng Vương Hoa gầm hét nói :

- Nói ầu.

- Người... nói gì thế?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chắc các hạ đã tìm lầm người rồi?

- Tìm lầm người ư? Đồ chó, rõ ràng chính người đã giết người, nay người lại chối ư?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta chẳng hề giết đồ đệ người gì hết cả!

- Có người trông thấy nha!

- Ai trông thấy?

- Vài người vô lâm. Hừ! Nghe đồn đại rằng người trí dũng song toàn, hôm nay trông người chẳng qua chỉ có cái hư danh mà thôi. Giết người không dám thừa nhận.

Vương Hoa gầm hét nói :

- Ta nói rằng ta chưa hề giết ai hết!

- Mả bà người, không dám nhìn nhận ư?

Vương Hoa mặt mày biến sắc, nói :

- Người giết chết đồ đệ người tên là Vương Hoa ư?

- Đúng thế!

- Ta lập lại lần nữa, ta không hề giết chết đồ đệ của người. Còn vấn đề có người đã mạo danh ta, ta ắt sẽ điều tra chứ không sai, và sẽ trả công lý cho người sau.

Quái nhân tóc dài cười như điên cuồng, nói :

- Người chớ nói những lời dễ nghe như thế có được không?

Vương Hoa nộ hỏa xung thiên, gầm hét lớn :

- Thế người muốn sao bây giờ?

- Nợ máu trả bằng máu.

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai thế?

- Tán Phát Khách. Vương Hoa, ta phải giết người để trả thù cho đồ đệ ta!

Dứt lời, y từng bước một tiến sang phía Vương Hoa.

Vương Hoa không ngờ có người nào đó đã cả gan mạo danh tự của hắn đi giết người, đồng thời sự kiện này không thể dùng lời nói giải quyết được, trông tình hình ắt phải dùng vũ lực để giải quyết rồi.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Có thật người muốn động thủ ư?

Tán Phát Khách giận dữ hét lớn :

- Chẳng lẽ ta đùa giỡn với người sao?

42. Mật Thư Hiện Sát Khí

Tán Phát Khách vừa dứt tiếng hét, kêu vù một tiếng y đã phóng chưởng tấn công vào người Vương Hoa ngay. Quái nhân vừa đánh ra một chiêu chưởng thế mạnh như vũ bão và nhanh thần tốc vô cùng. Vương Hoa trông thấy thế công của đối phương đã giật bắn người lên, hấn không ngờ thân pháp của quái nhân này thần tốc đến thế.

Vương Hoa vùng tay phải ra đỡ, đồng thời thụt lùi ra sau ba bước liền.

Vương Hoa thoát vừa lui ra sau thì Tán Phát Khách đã xuất thủ tái tấn công hai chưởng nữa, thủ pháp của y thần tốc kinh người.

Vương Hoa ngạc nhiên hết sức, từ khi hấn xuất hiện giang hồ đến nay đã đụng độ biết bao nhiêu người, nhưng chưa hề đụng ai có võ công kỳ dị như quái nhân tóc dài này hết.

Hấn giật mình kinh hãi, lập tức thi triển Vô Định ngũ thức ngay.

Hai bóng người bay liệng trên không như điện xẹt, tức thời diễn ra một trận ác đấu vô cùng khốc liệt, khó phân thắng bại ngay.

Thình lình...

Tán Phát Khách gầm lên một tiếng, gơ tay phải đánh vào giữa ngực Vương Hoa.

Vương Hoa vội vàng đưa tay phải tới phản kích ngay.

Theo kinh nghiệm kích đấu thường tình, đúng ra Tán Phát Khách phải rút tay về để đổi chiêu khác, thế nhưng Tán Phát Khách vẫn không rút tay về, đã ấn lên ngực Vương Hoa một cái.

Đùng một tiếng...

Tán Phát Khách đã trúng một chưởng của Vương Hoa văng ngược ra sau, há mồm cho máu phun vọt ra như tên bắn.

Vương Hoa đứng ngẩn người luôn tại chỗ.

Đúng lý ra khi đối phương ấn một chưởng vào ngực hấn, mặc dù hấn không chết ngay lập tức, nhưng cũng phải vị trọng thương chớ không sai.

Thế mà, Vương Hoa chẳng bị thương chút nào cả.

Thình lình...

Hấn phát hiện trong ngực áo bỗng dưng có thêm một món đồ. Hấn ngạc nhiên thò tay vào trong ngực áo sờ mó.

Mai Hương hốt hải hải hỏi :

- Người... bị thương rồi chẳng?

Vương Hoa cảnh giác sờ mó một cái, quả thật hấn cảm thấy trong ngực áo hấn tự dưng có thêm một món đồ. Hấn vội vàng nói :

- Không... ta không...

bấy giờ, Tán Phát Khách đã đứng vững người lại.

Vương Hoa bỗng hiểu ngay nguyên nhân quái nhân tóc dài ép mình động thủ chính là giao món đồ này cho mình.

Nhưng tại sao y không nói thiên hạ mà phải làm như thế?

Vương Hoa thoáng nghĩ đến Mai Hương. Hiển nhiên đối phương ngại Mai Hương trông thấy, bằng không y không cần thiết phải sử dụng khổ nhục kế như thế.

Đối phương vì giao cho mình món đồ này đã bắt kể nguy hiểm, chịu đựng một chưởng. Từ điểm này hẳn có thể đoán biết món đồ trong ngực hẳn vô cùng quan trọng.

Tán Phát Khách lạnh lùng nói :

- Quả nhiên võ công của các hạ kinh người thật. Hôm nay Tán Phát Khách này xin phục thôi, người muốn giết ta thì cứ việc ra tay đi...

Vương Hoa nói :

- Ta chẳng muốn giết người làm gì!

- Thôi được, nhưng ắt phải có một ngày ta sẽ tìm lại người chứ không sai...

Dứt lời, y lượn mình chạy đi, bỗng nhiên y dừng bước lại, quay sang hướng Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người hãy cẩn thận nha.

Dứt lời, y phi thân phóng người mất luôn.

Vương Hoa nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Y bảo mình cẩn thận, đương nhiên muốn nói món đồ trong ngực áo rồi. đối phương lại đặc biệt căn dặn như thế, rõ ràng y sợ mình bất cẩn đánh mất món đồ ấy.

Mai Hương kinh hãi hỏi :

- Y là ai thế?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Không biết.

- Có thật người đã giết chết đồ đệ y chẳng?

- Không, ta chẳng hề giết chết một ai cả.

- Thế tại sao...

- Có lẽ có người nào đó đã mạo danh ta giết chết đồ đệ y. Thôi, chúng ta hãy lên đường đi.

Dứt lời hẳn vọt người phi thân chạy trước.

Vương Hoa đang nhủ thầm, chẳng biết quái nhân ấy đã nhét món đồ quý giá gì vào trong ngực áo mình đây.

Chẳng mấy chốc họ đã đến Thông Thiên quan.

Sau khi môn nhân vào thông báo, chỉ giây lát sau thì Điền sư gia và Chương Linh Linh đã ra tới. Điền sư gia cất tiếng hỏi trước :

- Vương Hoa, bọn ta đang trông ngóng người. Vị cô nương này là...

Chương Linh Linh nói giọng ghen tuông rằng :

- Chắc y là bạn gái chứ gì?

Vương Hoa nói :

- Linh Linh, y là Mai Hương. Mai cô nương, còn đây là Chương Linh Linh.

Mai Hương hành lễ nói :

- Xin chào Chương cô nương!

Đương nhiên Chương Linh Linh chẳng mấy vui vẻ khi trông thấy Vương Hoa dẫn một người nữ nhân về đây. Việc ghen tuông thì không sao tránh khỏi.

Chương Linh Linh cười nhạt nói :

- Chào Mai cô nương, cô nương quen với Vương Hoa bao giờ thế?

Vương Hoa tiếp lời nói :

- Linh Linh, người chớ đa nghi. Chúng ta mới quen biết cách đây vài tiếng đồng hồ mà thôi!

Chương Linh Linh bất giác ngạc nhiên, sau đó cười thật tươi.

Điền sư gia nói :

- Chúng ta vào trong hãy nói.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, chúng ta vào trong hãy nói sau!

Bọn Điền sư gia gồm bốn người đi vào Thông Thiên quan luôn.

Trên đường vào quan, Mai Hương hỏi Chương Linh Linh :

- Chương cô nương, người là bạn gái của Vương công tử ư?

- Sao người biết?

- Chẳng phải lúc này cô nương đã ghen tuông chẳng?

- Ghen ư?

- Chẳng phải sao?

Chương Linh Linh cười thẹn thùng, nói :

- Có thật hai người mới quen cách đây chỉ vài tiếng đồng hồ chẳng?

- Đúng thế!

- Quen trong trường hợp thế nào vậy?

Mai Hương bèn mang sự việc xảy ra lúc này thuật lại cho Chương Linh Linh nghe một phen. Đương nhiên y đã giấu phần hai người ôm choàng lấy nhau không nói ra rồi.

Chương Linh Linh nói :

- Người có thương hấn không?

Mai Hương nghe hỏi như thế thoáng ngạc nhiên nói :

- Thương hấn ư?

- Đúng thế!

- Thật tình mà nói thì ta thương hấn, nhưng mà hấn là người yêu của cô nương...

- Ta yêu hấn, nhưng hấn chẳng thuộc về ta. Hấn vẫn có thể yêu người khác chứ.

Mai Hương nói :

- Người...

- Ta muốn nói rằng người cũng có thể yêu hấn. Thật ra ta với hấn rất yêu thương nhau. Tuy ta rất yêu hấn, nhưng không bằng lòng miễn cưỡng chiếm lấy hấn. Nếu hấn có yêu người nữ nhân nào khác và người nữ nhân ấy thật tình yêu hấn thì ta không phản đối.

Mai Hương nói :

- Chương cô nương, người hiền lành thật.

- Không dám, ghen tuông chỉ tổ gây nên bi kịch mà thôi, có phải vậy không?

- Phải, Chương cô nương nói không sai chút nào!

- Thế thì ta hà tất làm khó người mà gây điều bất lợi cho mình. Mai cô nương, người hiện giờ đã vô gia khả quy thì cứ việc ở lại đây với ta xem như chị em, người thấy thế nào?

- Chương cô nương không khinh thường ta chứ?

- đương nhiên không rồi.

- Chương cô nương, ta chẳng biết nói lời thế nào để cảm tạ người.

- Chớ khách sáo làm gì. Chúng ta cùng là những người bất hạnh, phải biết tương trợ với nhau chứ!

Họ cười thật tươi.

Chẳng mấy chốc họ đã vào tới trong đại điện.

Vương Hoa nói với Chương Linh Linh :

- Linh Linh, dẫn Mai cô nương vào nghỉ ngơi trước đã.

Vương Hoa chỉ muốn Mai Hương vắng mặt ngay, để hẳn được xem món đồ mà quái nhân tóc dài đã nhét vào ngực áo mình là thứ gì đây?

Mai Hương nói :

- Ta không thấy mệt mỏi.

Vương Hoa nói :

- Không. Lúc này người đã bị thương, phải vào trong nghỉ ngơi giây lát cho khỏe.

Chương Linh Linh nói :

- Mai cô nương, hãy vào phòng ta nghỉ cho khỏe.

Mai Hương nói với Vương Hoa :

- Lúc người đi hãy thông báo cho ta biết nha.

- đương nhiên.

Mai Hương mỉm cười theo Chương Linh Linh đi về phía hậu viện.

Điền sư gia quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Người có biết hiện giờ Tiểu Tiểu thư sinh đang ở đây chẳng?

- Cháu đã biết điều này, y đâu rồi?

- Y ở hậu viện. Y nói rằng y đến thăm viếng ta nhưng hình như y có việc gì đó, vì hành tung của y bí mật, khả nghi lắm!

- Y chẳng nói gì với cậu sao?

- Không nói gì hết, phải chăng y có ý đồ bất chánh gì ư?

- Không, chính cháu mời y đến đây.

- Để làm gì thế?

- Do thám tung tích Chương Vĩnh Kỳ.

- Ồ... chẳng lẽ Chương quan chủ còn ở trong quan nội sao?

- Có thể như thế!

Điền sư gia ngạc nhiên nói :

- Làm gì có chuyện đó?

Vương Hoa không nói cho Điền sư gia biết sự việc chân thật thế nào hết, vì hấn cho rằng tốt hơn hết chớ để cho y biết.

Vương Hoa nói :

- Thưa cậu, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến một điều là đến nay tung tích Chương Vĩnh Kỳ vẫn mù mịt, thế thì có lẽ y vẫn còn ở trong quan nội.

Điền sư gia cau mày, nói :

- Người nói cũng có lý lắm, nhưng ai đã giấu Chương Vĩnh Kỳ?

- Đây chính là việc cháu nhờ Tiểu Tiểu thư sinh điều tra đấy.

- Thì ra thế...

bỗng nhiên Vương Hoa nghĩ tới món đồ trong ngực áo hấn, hấn liền thò tay vào trong ngực áo lấy vậy ấy ra, nhìn kỹ té ra là một cuộn giấy vò.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, vội mở toang cuộn giấy vò ra xem.

"Vương Hoa!

Ta đã suy nghĩ nát óc, cực chẳng đã phải mượn cơ động thủ để giao lá thư này cho người. Ngoại trừ cách này ta không còn biện pháp nào khác hơn, vì thiếu nữ áo trắng đang ở bên cạnh người.

Hãy nhớ cho kỹ, y không có ca ca gì hết, cũng không có người áo trắng nào đã thương y hết. Cách đây vài ngày trước y đã theo dõi người.

Về sau y và hai người áo trắng lập mưu kế giả đồ bị thương để người cứu y, sau đó tiện bề theo dõi người, có lẽ vì quả Thủy Tinh Cầu. Nếu như người lấy được Thủy Tinh Cầu thì y sẽ ra tay hạ độc thủ với người ngay.

Y chính là người của Võ Lâm giáo, vả lại thân phận khá cao. Hãy nhớ cho kỹ kẻ trúng kế của y và chớ bị y dùng nữ sắc mê hoặc nha, bằng không người sẽ mang tiếng xấu ở võ lâm này, cuối cùng phải hổ thẹn với cha mẹ người tại thiên chí linh. Vài lời gửi đến người.

Thiên Dao Tiều Chủ Bút."

Vương Hoa xem xong lá thư cảnh cáo này, bất giác lạnh toát mồ hôi, bàn tay cầm thư đang run lẩy bẩy...

Quả nhiên việc này đáng sợ thật, nếu chẳng nhờ Thiết Dao Tiều Chủ lưu tự cảnh cáo, suýt nữa mình đã trúng quỷ kế của y.

Mai Hương đóng kịch khéo thật.

Chẳng trách gì lúc này y đã hỏi thăm Thủy Tinh Cầu...

Hấn phần thì kinh hãi về việc này, phần thì giật mình. Thiết Dao Tiều Chủ người bạn tri kỷ của phụ thân hấn, quả thật đã đặt chân vào Trung nguyên.

Điền sư gia trông thấy thần tình hãi hùng của Vương Hoa, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Vương Hoa, có việc gì thế?

Vương Hoa bỗng cảnh giác, hấn gượng cười nói :

- Thưa cậu, chẳng có việc gì hết.

- Lúc này cháu đã phát run... trong lá thư đã viết những gì thế?

- Chẳng viết gì cả.

Vương Hoa vừa nói vừa bỏ lá thư vào túi áo, sau đó lại nói tiếp :

- Một sự biến bất ngờ.

- Sự biến bất ngờ? Không cho cậu biết được sao?

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Sau này cậu sẽ biết, thừa cậu cháu phải đến gặp Mai Hương.
- Để làm gì thế?
- Cháu có chút việc riêng.
- Y ở trong phòng của Chương cô nương.

43. Lấy Ôn Trả Oán

- Xin cậu dẫn cháu đến đó.
- Được!

Điền sư gia dẫn Vương Hoa đi ra hậu thất. Điền sư gia là người từng trải, thấy Vương Hoa đọc lá thư rồi lộ vẻ kinh hãi, sau đó bỗng nhiên đòi gặp Mai Hương, rõ ràng lá thư này có can hệ gì đến Mai Hương chứ không sai chút nào rồi.

Vương Hoa chẳng nói gì hết, y cũng chẳng cần thiết biết để làm gì.

Bấy giờ...

Họ đã đi lên lầu trên. Từ trong một căn phòng hoa lệ vang ra tiếng cười của Chương Linh Linh và Mai Hương.

Họ nghe thấy tiếng chân bước, tiếng cười của họ liền ngưng lại ngay. Chương Linh Linh hỏi :

- Ai đó?

Điền sư gia lên tiếng trả lời ngay :

- Chương cô nương, chính là ta đây.
- Điền sư gia chăng?
- Đúng thế.
- Có việc gì chăng?

Điền sư gia đang định trả lời thì Vương Hoa đã cất tiếng nói trước :

- Ta đến tìm người.

Điền sư gia đưa mắt nhìn Vương Hoa cười nhạt không nói gì hết.

Cửa phòng được mở toang ra, Chương Linh Linh bước mỉm cười nói :

- Cứ việc vào đi!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Hai người hợp dữ nha?

Chương Linh Linh nói :

- Vâng, chúng ta đang nói chuyện thật vui. Mai cô nương, có phải vậy không?

Mai Hương cũng mỉm cười bước ra luôn.

Vương Hoa bước vào phòng, thấy đây là một căn phòng ngủ hết sức hoa lệ. Vương Hoa đưa mắt nhìn một lượt, buột miệng khen rằng :

- Trong phòng sao thơm quá thế!

Mai Hương thoáng ngạc nhiên nói :

- Thế nào? Người chưa từng vào đây lần nào ư?

Vương Hoa cố kìm chế lấy mình, mỉm cười nói :

- Chương cô nương chưa từng mời ta lên đây lần nào hết.

Mai Hương nhìn Chương Linh Linh và cười thật tươi.

Chương Linh Linh nói :

- Mai cô nương, người chưa biết chuyện tình của hai ta. Gần đây hắn mới trở về đây thôi! Vả lại, hắn đã làm ra vẻ thần bí hết sức, hắn ư, hư quá thể...

Vương Hoa cười nói :

- Ta hư chẳng?

- Hừ!

- Được, thế thì ta đi thôi.

- Nói sao?

Chương Linh Linh thất thanh kêu lên một tiếng.

Mặt Vương Hoa bỗng tối sầm lại, nói :

- Chương cô nương, ta phải đi ngay bây giờ, vì ta có chút việc. Ta đến đây thông báo cho các người được biết...

Hai thiếu nữ ngây người luôn tại chỗ.

Đương nhiên đối với hai nữ nhân này, đây quả là một sự việc bất ngờ.

Tức thời Vương Hoa cũng không biết nói gì hết. Hắn đang ngẩn người tìm biện pháp gì để đối phó vị cô nương Mai Hương này. Y đánh lừa mình thì mình cũng phải trả lại một đòn cho y mới được.

Vương Hoa đưa mắt nhìn họ nói :

- Hai người thế nào rồi?

Chương Linh Linh nói :

- Có thật người phải đi ngay ư?

- Đương nhiên.

- Mới đến đây được giây lát lại đi ngay, tại sao thế?

Rõ ràng Chương Linh Linh chẳng mấy bằng lòng. Từ khi Vương Hoa xuất hiện đến nay, họ chưa hề được vui vẻ đoàn tụ với nhau phút nào hết.

Vương Hoa nói :

- Ta có chút việc nên không thể ở lại lâu được. Linh Linh, người hãy ra ngoài giây lát.

- Ra ngoài giây lát?

- Phải, ta có vài lời muốn nói với Mai cô nương.

Chương Linh Linh lẳng lặng gật đầu bước ra ngoài. Vương Hoa nói với họ :

- Hai người ra tiền sảnh đợi ta, ta sẽ cùng Mai cô nương ra ngay.

- Được.

Chương Linh Linh và Điền sư gia bước xuống lầu luôn.

Vương Hoa bước vào phòng ngay.

Mai Hương ngó ngẩn ngẩn nhìn Vương Hoa nói :

- Vương công tử, người có điều gì muốn nói với ta ư?

Vương Hoa bước tới bước lui trong phòng ngủ, hần đang ngẫm nghĩ tìm biện pháp gì để đối phó với Mai Hương.

Đương nhiên Mai Hương chưa biết Vương Hoa đã phát giác lai lịch của y, bằng không y cũng chẳng tỏ ra ngó ngẩn như thế đâu.

Mai Hương ngạc nhiên hỏi :

- Người làm sao thế?

- Ta... phải đi ngay bây giờ.

Cuối cùng Vương Hoa đã nghĩ ra một diệu kế để đối phó với Mai Hương.

Mai Hương kinh ngạc nói :

- Đi ngay bây giờ?

- Đúng thế, đi ngay bây giờ. Mai cô nương, ta không biết nói gì với người ngay bây giờ...

Mai Hương nói :

- Người có điều gì cứ việc nói, không hề chi hết.

- Ta... thật lo lắng cho người!

- Lo lắng cho ta ư?

- Phải, vì một mình người ở lại đây, chẳng biết người có quen nếp sống tại đây không? Làm sao bảo ta không lo lắng cho người?

Bỗng nhiên hần trở nên mor người giàu tình cảm hết sức.

Thình lình...

Mai Hương ngã vào lòng Vương Hoa y như lần trước. Chẳng biết y đã bị cử chỉ của Vương Hoa làm cảm động hay là giả đồ làm như thế.

Vương Hoa ôm chặt y vào lòng, hôn Mai Hương một cách thật nồng nàn.

Quả thật việc này xảy ra hết sức bất ngờ, thế nhưng y đã mất hết cảnh giác, vì y đã mê man dưới cái hôn như điên như cuồng của Vương Hoa.

Vương Hoa giơ tay khê điểm vào Thùy huyết của y.

Bỗng nhiên Mai Hương giật mình cảnh giác nhưng y đã chậm mất một bước rồi.

Trong cơn mê man y đã thiếp đi ngay.

Vương Hoa bỗng đặt y lên giường, ngắm nhìn y một hồi thật lâu, sau đó hần bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Vương Hoa đã có kế hoạch riêng của hần, tuy rằng Mai Hương đã đánh lừa hần nhưng hần không thể dùng thủ đoạn cứng rắn để đối phó với y.

Vương Hoa có thể giết y dễ dàng nhưng hần không làm thế, vì hần chẳng muốn giết y chút nào, đồng thời mình cũng chưa thiệt thòi gì cả.

Hần đã điểm vào Thùy huyết của y, ít nhất bốn, năm tiếng đồng hồ sau y mới tỉnh lại được. Trong khoảng thời gian này hần có thể làm được rất nhiều việc rồi.

Vương Hoa bước xuống lầu, đi ra khách sảnh.

Vừa đến sảnh đường thì đã trông thấy Điền sư gia và Chương Linh Linh chờ đợi ở đấy.

Chương Linh Linh tỏ vẻ không mấy vui, nói :

- Các người nói chuyện xong rồi chứ?
- Xong rồi.
- Hừ! Trông thấy người mới quên người xưa ư!

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Ân nói hồ đồ hết sức, làm gì có chuyện đó...
- Người đi thì hãy mang theo cả y đi luôn, cần gì làm dáng làm điệu như thế? Không có chỗ gửi sao lại mang tới chỗ này làm gì?

Vương Hoa cười nhạt nói tiếp :

- Linh Linh, người chó đa nghi nữa, người có biết y là ai chẳng?
- Tình nhân của người chứ còn ai nữa!
- Kẻ thù đấy!
- Nói sao? Y là kẻ thù?
- Đúng thế!
- Chớ đánh lừa ta làm gì nữa!

Bây giờ Vương Hoa cảm thấy rằng cần phải nói sự kiện này cho họ hiểu rồi mới được. Hắn trầm tư giây lát, sau đó nói :

- Linh Linh, nói cho người nghe, quả thật y là thù nhân của ta. Y đã dụng kế để được theo ta...

Thế rồi Vương Hoa mang việc gặp Mai Hương và được Thiết Dao Tiều Chủ trao thư cảnh giác kể lại cho Linh Linh và Điền sư gia nghe một phen.

Sau khi kể xong, mặt mày Chương Linh Linh tái mét nói :

- Thế thì... y vẫn chưa biết người đã phát giác y chứ?
- Phải, y chưa biết gì hết. Nhưng ta không muốn giết y, hơn nữa y chưa có hành động gì với ta hết. Giết chết y cũng chẳng có lợi ích gì cả, nên ta đã điểm Thủy huyết của y. Bây giờ y đang nằm trên giường của người...
- Tại sao y phải theo dõi người như thế?
- Ta đã nói rằng y vì quả Thủy Tinh Cầu mà.
- Thế Thủy Tinh Cầu đâu?
- Ta cũng chưa biết ở đâu hết.
- Thế thì người tính sao bây giờ?
- Ta viết lá thư để lại cho y. Người hãy nhớ cho kỹ, chớ có biểu lộ là người đã biết sự kiện này. Mình đối xử với y như thế chẳng hại gì đâu, ngược lại còn có lợi ích nữa.
- Lợi ích ư?
- Đúng thế! Theo ta thì có lẽ y sẽ xử sự tốt với người. Sau khi y tỉnh giấc thì người cứ nói rằng người trông thấy y ngủ say quá nên không đành lòng đánh thức y. Còn ta đã đi mất và có để lại một lá thư.
- Ta nhớ điều này rồi.

Nếu như y có hỏi ta đi đâu thì người nói rằng ta đã đi Bửu Khánh.

- Được, thể tung tích của phụ thân ta người có manh mối gì chưa?

- Có chút manh mối rồi, nhưng... bây giờ chưa khẳng định được.

Hắn nói tới đây liền quay sang hỏi Điền sư gia rằng :

- Thưa cậu, vị Vương Bán Tiên ấy đâu rồi?

- Y ư? Cậu đã thả y đi khỏi rồi.

- Bao giờ thế?

- Chính hôm chúng ta đã chia tay nhau.

- Y có nói gì chẳng?

- Không nói gì hết.

- Cậu từ bí lao thả y ra chẳng?

- Đúng thế!

- Cậu có trông thấy gì chẳng?

- Trông thấy gì đâu?... Chỉ mỗi một mình y thôi!

Wương Hoa thoáng cau mày, chính Điền sư gia đã thả Vương Bán Tiên ra, thế còn Chương Vĩnh Kỳ đâu?

Y chẳng mang Chương Vĩnh Kỳ đi sao? Rõ ràng đây là một sự kiện hết sức lạ lùng, khó giải nữa rồi. Nhưng Vương Hoa tạm thời chẳng muốn bận tâm suy nghĩ sự việc này.

Điền sư gia trông thấy thần tình ngớ ngẩn của Vương Hoa bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, hỏi :

- Vương Bán Tiên thế nào chẳng?

- Ồ, không thế nào hết.

- Cháu rất quan tâm đến y?

- Đương nhiên.

- Nhưng cháu cứ yên tâm, quả thật cậu đã thả y đi khỏi đây rồi.

Wương Hoa mỉm cười nói :

- Linh Linh, cho ta xin giấy bút, để ta viết lá thư lưu lại cho Mai Hương rồi ta lên đường ngay.

Chương Linh Linh mang giấy bút ra. Vương Hoa cầm bút viết ngay :

"Mai Hương mến, Thành thật cáo lỗi người, ta đã làm cho người phải ngủ say một lúc, vì ta biết người mệt mỏi lắm rồi, người cần phải nằm nghỉ cho khỏe.

Mai Hương, ta đã biết người đang theo dõi ta, và biết cả người là môn nhân của Vô Lâm giáo nữa. vì quả Thủy Tinh Cầu người đã sử dụng khổ nhục kế. Ta rất phục cái can đảm của người, đồng thời cũng phục người khéo diễn tuồng nữa.

Ta vốn muốn giết chết người nhưng ta không đành hạ thủ. Người có biết tại sao không? Người còn nhớ chứ, ta từng nói người là một thiếu nữ ngoan và hiền lành, cho đến bây giờ ta vẫn cho rằng người rất hiền từ.

Thôi ta phải đi nha, mong người hãy bảo trọng lấy thân, và luôn luôn chúc người được bình an.

Wương Hoa bút."

Wương Hoa viết xong lá thư, bèn giao cho Chương Linh Linh và Điền sư gia xem. Sau khi Điền sư gia xem xong lá thư, nói :

- Người xử lý việc này rất hay.

Chương Linh Linh nói :

- Rất hay ư?

Điền sư gia khẽ gật đầu nói :

- Mai Hương xem xong lá thư, y ắt phải cảm động chứ không sai. Có lẽ y sẽ bỏ tà qui chính... nhưng có điều đây là lần đầu tiên ta mới nghe nói tới Võ Lâm giáo!

Chương Linh Linh nói :

- Nếu như thế thì ta chẳng biểu lộ gì hết, cứ giao lá thư này cho y. Chính ta cũng nhận thấy rằng y rất hiền lành, nếu y bỏ tà qui chính được thì hay biết mấy.

- Linh Linh, ta đi nha. Người nhớ giao lá thư cho y.

- Người cứ yên tâm, nhưng bao giờ người quay trở lại nữa?

Thần sắc Chương Linh Linh bỗng trở nên u oán, buồn bã vô cùng.

44. Quan Trọng

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Ta sẽ về đây ngay. Khi ta về đây ta sẽ dẫn người đến một nơi...

- Nơi nào vậy?

- Nơi mà người rất muốn đến, để sau này ta sẽ nói lại cho người nghe.

Dứt lời, hắn đã bước ra ngoài điện.

Điền sư gia nói với Chương Linh Linh :

- Chương cô nương, người hãy canh giữ ở đây, để ta đưa hắn ra ngoài.

- Được.

Vương Hoa cùng Điền sư gia cất bước đi ra phía ngoài.

Điền sư gia nói :

- Vương Hoa, hình như cháu có rất nhiều sự việc sợ cậu nghe biết phải vậy không?

- Quả thật là như thế.

- Tại sao thế? Sợ cậu chẳng kín miệng ư?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Thưa cậu, có thật cậu muốn biết chăng?

- Nếu như người cảm thấy có thể nói lại cho cậu biết.

- Cậu bảo đảm với cháu là không nói lại cho Linh Linh nghe chứ?

- Cậu biết tầm quan trọng của sự việc, cháu hãy yên tâm điếm này.

Vương Hoa nói :

- Thôi được, cháu nói cho cậu biết cũng chẳng hề chi. Quả thật cháu đã biết tung tích của Chương Vĩnh Kỳ rồi!

-Ồ! Y ở đâu thế?

- Y ở trong tay của Vương Bán Tiên.

Điền sư gia nghe nói thế, lấy làm ngạc nhiên nói :

- Cháu không nói đùa chứ?

- Đương nhiên cháu không đùa rồi. Cậu đã từng nghe nói Võ Lâm Tiểu Tốt đã đánh bại Võ Lâm Hoàng Đế ấy bao giờ chưa?

- Thế rồi chẳng lẽ Vương Bán Tiên chính là Võ Lâm Tiểu Tốt sao?

- Đúng thế...

Vương Hoa bèn mang sự việc Vương Bán Tiên chính là Võ Lâm Tiểu Tốt kể lại cho Điền sư gia nghe một lượt. Điền sư gia nghe kể xong đã lạnh toát mồ hôi, nói :

- Thế thì không thể tưởng tượng được rồi. Y vì mục đích này mà đến Thông Thiên quan, thế là nhất định Chương quan chủ đã ở trong tay y rồi!

- Đúng thế.

- Nhưng mà lúc cậu thả y ra, chẳng thấy Chương quan chủ đâu hết.

- Chính cháu không sao hiểu được điểm này...

- Biết đâu trong bí lao ấy có đường hầm bí mật gì khác chẳng?

Vương Hoa nghe nói thế đã rung mình giật bắn người lên, nói :

- Có lẽ thế, sao cậu chẳng vào xem xét thế nào?

- Được, ta sẽ vào xem xét ngay.

- Thưa cậu, cậu có nhớ lúc này cháu từng nói với Linh Linh rằng cháu sẽ dẫn y đến một nơi chốn nào đó không?

- Nhớ chứ, đến đâu vậy?

- Dẫn y đến gặp mẫu thân y.

- Chẳng phải mẫu thân y đã chết vì một chứng bệnh lạ sao?

- Không... vả lại y còn một người tỷ tỷ sinh đôi nữa.

- Chính hôm trước cháu đã hỏi y có chị em...

- Đúng thế!

Vương Hoa bèn mang mọi việc biết về Chương phu nhân thuật lại cho Điền sư gia nghe một phen. Một lần nữa Điền sư gia lấy làm bất ngờ hết sức, nói :

- Té ra như thế... nhưng tại sao Chương quan chủ lại giết y như thế và đã chôn cất dưới đất mà chưa chết được ư?

Vương Hoa không muốn mang việc Thủy Tinh Cầu nói lại cho cậu hấn nghe, vì việc này không nên nói ra. Hấn không thể trái lệnh của Võ Lâm Hoàng Đế.

Vương Hoa nói :

- Thế thì cháu không biết rồi. Thưa cậu, bây giờ cậu đã hiểu được mọi sự việc, xin cậu chớ lấy điều này tiết lộ ra ngoài, vì sự việc rất là quan trọng.

- Cậu biết rồi, cháu cứ đi đi.

Vương Hoa từ già Điền sư gia, phi thân chạy về phía sau dãy núi của Thông Thiên quan.

Cách xa Thông Thiên quan khoảng nửa dặm đường có một khu nghĩa địa, có mười mấy ngôi mộ rải rác trong đám cỏ hoang dại ấy.

Cuối cùng Vương Hoa đã tìm ra ngôi mộ của Chương phu nhân trong số mồ mả ấy.

Trên ngôi mộ có viết hàng chữ :

“Cố Vương Thu Bình chi mộ, Chương Vĩnh Kỳ dựng mộ.”

Đương nhiên đây là ngôi mộ của phu nhân Chương Vĩnh Kỳ rồi. Vương Hoa đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, bốn bề tĩnh lặng như tờ.

Tâm thần Vương Hoa khẩn trương vô cùng.

Cơn xúc động khẩn trương này đương nhiên là vì quả vũ lâm kỳ trên Thủy Tinh Cầu rồi.

Hắn vận hết công lực, vung chưởng đánh vào ngôi mộ ấy.

Ầm!

Một tiếng như sấm nổ vang lên lập tức, chỉ thấy đất cát tung tóe tứ tán. Ngôi mộ đã bị đánh vỡ hiện ra một lỗ hổng to. Vương Hoa lại tiếp tục bồi thêm ba chưởng nữa.

Một lần nữa đất cát tung lên cả một vòm trời đen ngịt, tức thì một cỗ quan tài bằng đồng hiện ra trước mắt Vương Hoa. Hắn lập tức bước gần cỗ quan tài, trống ngực đánh không dừng.

Hắn dùng sức nạy nắp quan tài ra, phóng mắt nhìn vào trong, bất giác trống ngực đánh nhanh một cách thần tốc.

Ngay góc đáy cỗ quan tài có một hạt châu màu xanh to bằng trứng ngỗng đang lấp lánh chiếu sáng.

Quả nhiên quả Thủy Tinh Cầu đã đánh rớt trong cỗ quan tài bằng đồng này không sai chút nào.

Thiên hạ kỳ trên Thủy Tinh Cầu đã xuất hiện giang hồ.

Nhất thời Vương Hoa chẳng rờ tay đến lấy quả Thủy Tinh Cầu ấy, có lẽ hắn đã khẩn trương quá sức.

Wương Hoa lẩm bẩm nói thầm :

- Cuối cùng ta đã trông thấy Thủy Tinh Cầu rồi.

Hắn gơ bàn tay run rẩy bốc hạt Thủy Tinh Cầu ấy lên.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa cầm hạt Thủy Tinh Cầu vào trong lòng bàn tay...

Bỗng nhiên có một tiếng cười rùng rợn lạnh như tiền rạch xé hư không vang tới.

Tiếng cười này lạnh lùng đáng sợ kinh người, làm cho Vương Hoa phải giật mình toát cả mồ hôi. Hắn vội bỏ quả Thủy Tinh Cầu vào trong túi áo.

Hắn đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, hét lớn tiếng nói :

- Ai đó?

Sau tiếng cười lạnh lùng là một âm thanh lạnh như tiền vang tới :

- Vương Hoa, ta tìm ngươi rất lâu rồi.

- Ngươi... là ai?

- Ngươi đoán thử xem!

Wương Hoa buột miệng kêu lên kinh hãi :

- Ngươi... là Vương Bán Tiên?

- Làm rồi.

- Ai thế?

Bóng người thấp thoáng một cái nhảy vọt về hướng Vương Hoa nhanh như luồng điện xẹt, thân pháp thần tốc kinh người.

Wương Hoa bất giác thụt lùi ra sau một bước, phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy người vừa xuất hiện là một người mặc áo đỏ theo kiểu cách thư sinh trạc tuổi bốn mươi.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Tôn giá là ai?

Người áo đỏ cười lạnh lùng nói :

- Người đoán chẳng ra ư?

- Đúng thế, tại hạ chẳng đoán được các hạ là ai hết.

- Các hạ có biết Huyết Thần giáo chẳng?

Vương Hoa cả kinh nói :

- Người là môn nhân của Huyết Thần giáo ư?

- Ta là Giáo chủ!

- Nói sao? Người chính là Giáo chủ Huyết Thần giáo ư?

- Đúng thế, người đến đây khai quật mộ người để làm gì thế?

Vương Hoa nghe đối phương nói thế bất giác giật bắn người lên, rõ ràng đối phương chưa thấy quả Thủy Tinh Cầu mình đã cầm trong tay lúc này.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Tại hạ cao hứng như thế có sao không? Nào, Giáo chủ Huyết Thần giáo, Vương Hoa này đang muốn tìm người.

- Bỏ thử cũng thế thôi, ta cũng định tìm người.

Mặt lộ sát khí, Vương Hoa gầm lên :

- Nay Giáo chủ Huyết Thần giáo, Vương Hoa ta định hỏi người điều này...

Giáo chủ Huyết Thần giáo cười lạnh lùng nói :

- Có phải người muốn hỏi phụ thân người chết như thế nào chẳng?

- Đúng thế.

- Tại vì y biết bí mật của bản giáo. Bản giáo vì Thủy Tinh Cầu đã phái Chương Thiếu Đường trở về Thông Thiên quan, bị phụ thân người phát giác, nên bản giáo phải giết chết y.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Làm thế nào Giáo chủ lại biết Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Chương Vĩnh Kỳ như thế?

- Đương nhiên có người nói cho ta biết rồi.

- Tại hạ có thể thỉnh giáo người này là ai chẳng?

- Một bằng hữu của ta...

- Có phải Vương Bán Tiên chẳng?

- Đúng thế.

Quả nhiên sự việc đã đúng như Võ Lâm Hoàng Đế tiên liệu. Vương Bán Tiên vì đạt mục đích của y đã bắt kẻ chơi thủ đoạn mượn dao giết người.

Vương Hoa cười một cách lạnh lùng, nói :

- Thủ đoạn các hạ cay độc hết sức!

- Đương nhiên, chẳng độc ác thì chẳng phải trượng phu.

- Tại hạ có thể thỉnh giáo tôn tánh đại danh không?

- Hỏi danh tự ư? Không cần thiết nữa, tại vì người sắp phải chết bây giờ.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nói, ta cần biết người tên là gì?

Thế cũng được, ta cho người được làm con ma hiểu biết. Người có nghe nói tới Cửu Độc Thần Quân không?

- Nói sao? Người chính là Cửu Độc Thần Quân sao?

- Đúng thế!

Vương Hoa lại cảm thấy bất ngờ lần nữa. nào ngờ đối phương lại chính là thù nhân của Tán Hoa Tiên Tử, sư phụ của hắn!

Vương Hoa cười ha hả như điên khùng, nói :

- Khá lắm, Cửu Độc Thần Quân, ta xin hỏi người một điều này, người còn nhớ Tán Hoa Tiên Tử chăng?

Mặt Cửu Độc Thần Quân bỗng biến sắc, y hốt hải nói :

- Y...

- Người đã hiếp dâm y?

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, có sao chăng?

- Cửu Độc Thần Quân, y đã chết rồi. Trước khi chết y đã đặc biệt căn dặn ta một việc...

- Việc gì thế?

- Băm xác người thành ngàn mảnh vụn.

- Người là đồ đệ của y chăng?

- Đúng thế.

- Thế thì khá lắm. Vương Hoa, người thì muốn trả thù cho phụ thân người và Tán Hoa Tiên Tử, còn ta thì phải giết người để diệt gốc...

- Thế thì hai ta đụng thử xem nào.

Vương Hoa dứt lời, lượn mình lướt tới. Thù nhân hội ngộ quyết chẳng dung thứ cho nhau, đương nhiên Vương Hoa muốn giết Cửu Độc Thần Quân trả thù rồi.

Kêu keng một tiếng, Cửu Độc Thần Quân đã rút kiếm ra khỏi bao, nói :

- Vương Hoa, người hãy lấy binh khí ra đi chứ?

Vương Hoa thò tay vào ngực áo lấy thanh tiểu thiết bồng ra.

Cửu Độc Thần Quân cười như điên cuồng nói :

- Vương Hoa, không ngờ Tán Hoa Tiên Tử giao cả binh khí của y cho người luôn.

Trông tình hình người ắt được toàn bộ chân truyền của y chứ không sai chút nào rồi.

- Thế nào?

- Khá lắm!

Cửu Độc Thần Quân nói xong, lập tức lượn mình nhảy sang hướng Vương Hoa, quét ra một kiếm tấn công vào người Vương Hoa luôn.

Thế kiếm vừa tấn công của Cửu Độc Thần Quân thần tốc vô cùng, chỉ thấy ánh kiếm chớp nhoáng một cái, mũi kiếm đâm vào ngực Vương Hoa nhanh như cắt.

Vương Hoa gầm lên một tiếng, quơ thiết bồng tới nhanh như điện xẹt. Kêu keng một tiếng, thân người của Vương Hoa bị đẩy lùi ra sau một bước. Ngay lúc Vương Hoa thoát vừa lui ra sau thì Cửu Độc Thần Quân lại tiếp tục tấn công ra một kiếm nữa.

Kiểm pháp thần tốc kinh người hết sức.

Quả nhiên võ công của Cửu Độc Thần Quân thật danh bất hư truyền.

Vương Hoa lại lui thêm một bước nữa trong khi thế kiếm của Cửu Độc Thần Quân đã tấn công liên hoàn tới tấp. Bấy giờ Vương Hoa bất đắc dĩ phải liều mạng, vung thiết bồng đánh tới một chiêu mãnh liệt hết sức.

Cửu Độc Thần Quân gầm lên một tiếng :

- Người hết muốn sống rồi...

45. Bị Cướp

Thế kiếm của Cửu Độc Thần Quân bỗng biến đổi và công ra ba kiếm liên tục thật nhanh nhẹn, tức thì ba thế kiếm này làm cho Vương Hoa lúng túng cả tay chân, không còn chút cơ hội phản công nữa. Và đã thật lùi ra sau hơn cả một trượng.

Cửu Độc Thần Quân cười như điên cuồng nói :

- Vương Hoa, người nạp mạng nha.

Trong tiếng gầm hét, y lại vung kiếm quét tới phía trước mặt Vương Hoa tiếp.

Y đánh ra một thế kiếm này thần tốc hết sức. Thân người Vương Hoa chưa kịp đứng vững nên hắn không thể lượn mình tránh né được. Cực chẳng đã hắn đã phải liều mạng, mạo hiểm đón đánh một kiếm này.

Trong lúc mũi kiếm của Cửu Độc Thần Quân đâm vào giữa ngực của Vương Hoa.

Vương Hoa chẳng những không tránh né mà còn tiến tới một bước, bỏ cây thiết bồng tới một cách mãnh liệt kinh người.

Đây là một đòn đánh liều mạng, nếu Cửu Độc Thần Quân không rút thế kiếm về thì Vương Hoa chắc chắn phải bỏ xác dưới lưỡi kiếm của y, song y cũng quyết bị thanh thiết bồng của Vương Hoa đâm xuyên qua ngực chứ không sai.

Thình lình...

Cửu Độc Thần Quân thoáng giật bắn người lên, quả nhiên y đã vội vàng thu thế kiếm nhảy lùi ra sau.

Vương Hoa thoát trông thấy cơ hội ngàn vàng đến với mình, hắn đâu chịu bỏ qua dễ dàng được. Hắn đã gầm lên một tiếng, tay trái lập tức đánh ra một chiêu trong Vô Định ngũ thức ngay.

Tay trái VH tấn công ra một chưởng, đồng thời thanh thiết bồng ở tay phải cũng quét tới mãnh liệt kinh người hết sức.

Thế tấn công hai chiêu của Vương Hoa nhanh lẹ vô cùng, làm cho Cửu Độc Thần Quân vốn đã chiếm thế thượng phong phải quỳnh quáng thật lùi ra sau bảy, tám bước liền.

Bỗng nhiên Vương Hoa nhớ ra điều gì, gầm lên nói :

- Cửu Độc Thần Quân, nghe đồn rằng người thiện dụng độc, người cứ việc xuất thủ đi...

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Người chưa xứng đáng để ta sử dụng độc đâu.

Thế là Vương Hoa liền yên tâm xuất thủ rồi, chỉ trong giây lát hai bên đã giao nhau mười mấy hiệp.

Nếu Vương Hoa chẳng nhờ Vô Định ngũ thức thì không có tư cách gì đối địch với Cửu Độc Thần Quân, là một tay kiếm thủ cực kỳ lợi hại này được hết.

Mười lăm chiêu.

Ba mươi chiêu...

Đến năm mươi chiêu thì phân được mạnh yếu ngay. Quả thật võ công của Vương Hoa không phải địch thủ của Cửu Độc Thần Quân.

Dần dần hấn lại rơi xuống thế hạ phong lần nữa.

Thành linh...

Cửu Độc Thần Quân hét to một tiếng :

- Xem kiếm nào...

Ba đóa bông kiếm bay lượn trên không chụp xuống mãnh liệt. Vương Hoa dùng thiết bổng đụng cứng một chiêu nhưng thế kiếm thứ hai của Cửu Độc Thần Quân lại tấn công tới một cách nhanh như điện xẹt.

Kêu vèo một tiếng...

Vương Hoa sức cảm thấy sau lưng đau nhức vô cùng, thân người hấn loạn choạng thụt lùi ra sau bảy, tám thước. Đồng thời lúc ấy, chiêu kiếm thứ ba của Cửu Độc Thần Quân lại tiếp tục công tới.

Vương Hoa nghiêng rằng chịu đựng, giơ tay trái phóng ra một chưởng ngay.

Một tiếng kêu thảm vang lên...

Chỉ thấy thân người của Vương Hoa ré thẳng ra sau.

Trên cánh tay trái hấn, máu đã chảy ròng ròng xuống. Cuối cùng Vương Hoa đuối sức té ngã trên đất. Cửu Độc Thần Quân cười như điên như cuồng, nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy nạp mạng cho rồi...

Y vùng kiếm từ trên chém xuống...

Thành linh...

Ngay lúc thập tử nhất sinh này, Vương Hoa đã sử dụng thanh thiết bổng trong tay như một loại ám khí, ném thẳng vào người Cửu Độc Thần Quân.

Vương Hoa bất thành linh chơi một đòn này làm cho Cửu Độc Thần Quân chưa kịp đề phòng đã phải lượn mình lùi lại sau hơn cả một trượng.

Thành linh...

Ngay lúc Cửu Độc Thần Quân nhảy lùi ra sau, một bóng người nhảy vọt vào hiện trường nhanh như luồng điện xẹt.

Cửu Độc Thần Quân giật mình kinh hãi.

Y vội phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy người vừa xuất hiện là một thiếu nữ mặc chiếc áo đen, tóc dài phủ vai, sắc mặt trắng như bạch tuyết.

Sắc mặt đại biến, Cửu Độc Thần Quân buột miệng nói :

- Chính là ngươi?

- Đúng thế, chính là U Linh Nữ ta đây!

Tỷ tỷ của Vương Hoa, U Linh Nữ bỗng nhiên xuất hiện.

Nếu y chẳng kịp lúc xuất hiện, thì Vương Hoa ắt đã phải bỏ mạng dưới thanh kiếm của Cửu Độc Thần Quân không sai chút nào.

U Linh Nữ đưa mắt lướt nhìn Vương Hoa té ngồi trên đất, gương mặt trắng bệch, y bỗng lộ ra sát khí, hét lớn tiếng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, chính người đánh hấn bị thương như thế ư?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

rõ ràng U Linh Nữ không biết phụ thân của Vương Hoa cũng tức là phụ thân y đã chết dưới âm mưu của Cửu Độc Thần Quân vì kỳ gặp mặt vừa rồi Vương Hoa chẳng đề cập điểm này.

Cửu Độc Thần Quân từng bị U Linh Nữ đánh bại cách đây sáu, bảy năm trước, đồng thời y đã cứu sống Vô Tình Thư Sinh Điền Kỳ luôn.

Cửu Độc Thần Quân toàn thân run lẩy bẩy.

U Linh Nữ từng bước một lướt tới trước, hét lớn :

- Cửu Độc Thần Quân, người có biết hấn là ai chẳng?

Trong giọng nói chứa chan những sát khí rùng rợn.

Cửu Độc Thần Quân ổn định tinh thần lại, nói :

- Vương Hoa.

- Đúng thế, hấn tên là Vương Hoa. Có một điều người cần biết, hấn là đệ đệ của ta...

- Đệ đệ... của người!

- Đúng thế, ta lấy mạng người để đền bù...

- Người...

- Ta phải giết người!

Cửu Độc Thần Quân lạnh lùng nói :

- Thế thì thử xem nào.

Đương nhiên Vương Hoa đã trông thấy U Linh Nữ tỷ tỷ hấn bỗng nhiên hiện tới, hấn miễn cưỡng khẽ gọi một tiếng :

- Tỷ tỷ...

U Linh Nữ nói :

- Đệ đệ, ta nhất định phải giết y để trả thù cho người, sau đó mới cứu trị người.

Cửu Độc Thần Quân cười như điên như cuồng nói :

- Cứu trị ư? Ha ha ha... hấn đã trúng độc kiếm của ta, không bất cứ một ai có thể cứu được hết.

U Linh Nữ hãi hùng hỏi :

- Đệ đệ, người cảm thấy có hiện tượng gì trúng độc chẳng?

- Có...

Vương Hoa miễn cưỡng nói được một tiếng, toàn thân hấn đang phát run. Lý trí bắt đầu mơ hồ...

U Linh Nữ giận run, sát khí đã bốc lên ngàn ngút.

Y gầm hét lớn tiếng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ta phải cho người chết không được toàn thây...

Trong tiếng gầm hét, y đã lượn mình nhảy vọt tới xuất thủ tấn công ra hai chiêu liên tiếp.

Võ công của U Linh Nữ thuộc môn lộ độc đáo vào hàng quái dị, vả lại y xuất chiêu cay độc vô cùng. Cửu Độc Thần Quân đã bị đẩy lùi ra sau mười bước liền.

Thình lình...

Cửu Độc Thần Quân gầm lớn một tiếng, lập tức xuất thủ tấn công ra một kiếm luân.

Cùng trong lúc hai người liều mạng xuất chiêu giao đấu với nhau, một bóng người lảng lạng lướt tới hướng Vương Hoa nhanh như luồng gió thoảng.

Bóng đen ấy lướt tới gần Vương Hoa lập tức giơ tay xách bổng Vương Hoa lên nhanh như cắt. U Linh Nữ và Cửu Độc Thần Quân đang động thủ giao chiêu ác liệt, cả hai người không một ai hay biết gì hết.

Quả thật thân pháp của bóng đen ấy thần tốc đến kinh người.

Chỉ trong tích tắc, bóng đen ấy đã ẩn vào rừng cây luôn.

Lúc bấy giờ thần trí của Vương Hoa đã hôn mê hẳn. Mặc dù hắn biết có người mang hắn đi, nhưng hắn không còn trông thấy nữa, đồng thời cũng chẳng biết người này là ai hết.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, bóng đen đó mới đặt Vương Hoa lên đất.

Một tràng cười lạnh lùng vọng vào tai Vương Hoa... nhưng hắn từ từ không còn nghe thấy tiếng cười lạnh lùng ấy nữa...

Hắn càng lúc càng hôn mê và toàn thân hắn đau nhức vô cùng...

* * * * *

Chẳng biết đã trải qua bao lâu thời gian rồi hắn mới giật mình tỉnh lại.

Toàn thân hắn không còn chút sức lực gì hết. Chát độc lạnh lùng đã giảm bớt phần nào. Bất kể thế nào đi nữa, hắn đã dần tỉnh táo ra.

Hắn đưa mắt nhìn tới trước, một bóng người vừa hiện ra trước mặt hắn. Lần này hắn đã trông thấy rõ ràng, đó là một thiếu nữ mình mặc chiếc áo xiêm màu xanh.

Vương Hoa thoáng rung mình một cái.

Thiếu nữ ấy xinh đẹp kinh hồn!

Da thịt y trắng nõn, cặp mắt, mũi, miệng và gương mặt trắng ngần, không một nơi nào là chẳng đẹp, không một nơi nào mà chẳng hấp dẫn hết.

Mai Hương đã xinh đẹp tuyệt vời nhưng thiếu nữ này đã đẹp hơn Mai Hương gấp mấy lần và diễm lệ hơn nhiều.

Y tủm tỉm cười nói :

- Cuối cùng người đã tỉnh lại.

Vương Hoa đáp ứng nói :

- Chính... cô nương đã cứu tại hạ chăng?

- Đúng thế, ta đã trông thấy một người bị mặt nạ đen cướp người mang đến đây. Lúc ta vừa lướt tới, y đã hạ thủ hại người rồi...

- Y là ai thế?

- Không biết.

Vương Hoa hoảng hốt nói :

- Y đã hạ độc thủ rồi?

- Phải, y đã hạ thủ...

- Nên cô nương đã cứu tại hạ ư?

- Ta chỉ giải được kiếm độc của người... người bị mặt nạ đen ấy đã điểm ba đại huyệt của người...

- Không giải được ư?

- Đúng thế, ta không giải được. Người bịt mắt bạn áo đen đó là kẻ thù của người ư?

Nghe y hỏi như thế, Vương Hoa bất giác ngăn người tại chỗ ngay. Đương nhiên ở trên chốn giang hồ này hẳn có nhiều kẻ thù, nhưng tức thời hẳn chẳng nghĩ ra đối phương là ai hết.

Thình lình...

Hắn sực nghĩ tới Thủy Tinh Cầu, chẳng rõ đối phương vì quả Thủy Tinh Cầu mà đã hạ thủ ám hại hẳn chẳng?

Hắn nghĩ tới đây trống ngực đánh thình thịch, lập tức thò tay vào ngực áo mò mẫm một hồi, bàn tay hẳn không còn rút ra được nữa, toàn thân hắn run lẩy bẩy.

Quả Thủy Tinh Cầu trong túi áo đã biến đi đâu mất rồi!

Hắn buột miệng kêu lên hoảng hốt :

- Hổng rồi...

- Cái gì mà hổng rồi?

Vương Hoa mặt mày tái mét, sợ hãi đến không còn nói nên lời gì hết. Một hồi thật lâu hắn mới nói :

- Tại hạ... đánh mất một món đồ rồi.

- Món đồ gì thế?

Vương Hoa cứng họng, không nói được gì hết.

Sự việc xảy ra hết sức bất ngờ, hẳn chẳng ngờ đã có người biết hắn lấy được quả Thủy Tinh Cầu ấy.

Rõ ràng đối phương vì quả Thủy Tinh Cầu ấy mà đã hạ độc thủ với mình.

Trời ơi! Biết làm sao bây giờ? Người hạ thủ này là ai thế? Dĩ nhiên rất có thể là Vương Bán Tiên rồi.

Thiếu nữ ấy hỏi :

- Xin hỏi người có phải là người võ lâm chẳng?

Vương Hoa giật mình tỉnh hồn lại ngay, nói :

- Đúng thế! Xin hỏi võ công của người bịt mắt ấy cao siêu cỡ nào?

- Rất cao siêu, y đánh cắp đồ trong người của người ư?

- Đúng thế!

- Thật ra điều đó không quan trọng.

- Nói sao? Không quan trọng ư?

Vương Hoa buột miệng kêu lên lần nữa.

Thiếu nữ ấy nói :

- Ý ta chẳng phải nói như thế, mà là bất kể đó là món đồ gì, so với sanh mạng của người, đương nhiên chẳng quan trọng rồi.

Vương Hoa nói :

- À... người không biết gì hết?

- Sao... ta không biết ư?

- Người không biết món đồ ấy quan trọng đến thế nào đâu?

- Chẳng lẽ quan trọng hơn cả sanh mạng người sao?

- Đương nhiên!

- Ta thì không tin có món đồ nào quan trọng hơn cả sanh mạng con người. Người hãy nói thử món đồ đó là vật gì xem sao?

Đương nhiên Vương Hoa không thể nói rằng hần đã đánh mất Thủy Tinh Cầu rồi.

hần đành thở dài nói :

- Người không hiểu đâu!

- Người cứ nói đi!

- À! Chẳng nói làm gì nữa!

Thiếu nữ hỏi :

- Người chẳng quan tâm đến sanh mạng của người sao?

Bỗng nhiên Vương Hoa phát giác thiếu nữ này đã đề cập đến sanh mạng hần nhiều lần, thế thì sanh mạng hần bị thế nào rồi? Hần hời hợt nói :

- Sanh mạng của ta thì sao?

- Chẳng phải ta đã nói người bị người bịt mắt ấy điểm mắt ba đại huyệt rồi sao?

Vương Hoa hoảng hốt nói :

- Thế nào?

- Người bị điểm ba đại huyệt ấy, chẳng những người đã bị phế đi toàn thân võ công...

Vương Hoa nghe nói thế bất giác hồn phi phách tán, nói :

- Người... nói sao?

- Ta nói rằng võ công của người đã bị phế cả rồi.

- A!

Trời ơi! Thế thì tàn nhẫn hơn cả giết chết hần rồi còn gì nữa. Đối phương đã nhẫn tâm sử dụng thủ đoạn tàn bạo, phế đi toàn thân võ công của hần như thế được sao?

Vương Hoa kinh hoàng nói :

- Người nói thật chứ?

- Ta nói dối người làm gì? Chẳng những võ công của người bị phế hết, đồng thời trong vòng ba tháng, toàn thân người sẽ đau nhức kinh khủng, và thất khiếu trong thân thể người sẽ chảy máu cho đến chết.

Đùng! Vương Hoa như trúng phải một cú sét đánh không bằng!

Tư tưởng trong đầu óc hần bỗng trở nên trống rỗng, không còn gì hết. Trời ơi là trời!

Thế thì tàn nhẫn quá rồi còn gì nữa. võ công hần bị phế hết, báo thù, huyết hận, tất cả coi như không còn gì hết...

Hần nghĩ tới đây bi thương vô cùng, bất giác nhỏ hai hàng nước mắt.

46. Võ Công Bị Phế

Thiếu nữ mặc áo xiêm màu xanh trông thấy Vương Hoa bỗng nhiên nhỏ lệ, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải... người đã nói sanh mạng không quan trọng ư? Tại sao bây giờ lại khóc như thế? Một nam nhân khóc lóc như vậy có mắc cỡ chẳng?

Quả thật Vương Hoa có một cảm nghĩ dở khóc dở cười. Hần cảm khái thở dài nói :

- Người chẳng hiểu gì hết?

- Ta chẳng hiểu điều gì đâu?

- À... người nói rằng đối phương đã điểm ba đại huyết và phế cả một thân võ công ta, đồng thời trong vòng ba tháng sẽ toàn thân phát đau đến đổi bảy lỗ thất khiếu chảy máu mà chết, phải vậy không?

- Phải... à, ta hiểu rồi, người sợ chết chứ gì?

Thiếu nữ cười thật tươi.

Vương Hoa nói :

- Con người làm sao chẳng sợ chết? Huống chi...

- Huống chi thế nào?

- Huống chi thân ta mang huyết thù chưa báo, nhiệm vụ chưa hoàn thành. Chính như thế mà ta chẳng muốn chết.

Hắn lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta cứ thắc mắc chẳng biết tại sao đối phương đã hạ thủ cay độc như thế?

- Chẳng phải người vừa nói đối phương là kẻ thù của người sao?

- Đúng thế. Quả thật y là kẻ thù của ta, bằng không y chẳng hạ thủ cay độc như thế đâu...

Thiếu nữ áo xanh lắng không nói gì nữa.

Vương Hoa liên tưởng đến những việc quan trọng, hiện bây giờ hắn đã bị phế hết võ công, đồng thời chỉ còn sống được ba tháng mà thôi. Hắn nên đi tìm Võ Lâm Hoàng Đế ngay lập tức mới được.

Hắn phải mang tất cả sự từng trải báo cáo cho lão hay. Mặc dù mình chết mất thì có lẽ lão vẫn có thể truy hồi Thủy Tinh Cầu được.

Vương Hoa nghĩ đến đây bất giác cảm khái thở dài một tiếng!

Thiếu nữ áo xanh nói tiếp :

- Sao người lại than thở nữa?

Vương Hoa từ từ ngồi dậy, toàn thân hắn đau nhức vô cùng. Thiếu nữ áo xanh nói :

- Người không được cử động.

Vương Hoa cảm kích đưa mắt ngắm nhìn thiếu nữ, cười một cách thâm thiết, nói :

- Đa tạ cô nương đã lo lắng, nhưng ta không thể không đi ngay bây giờ.

- Tại sao thế?

- Ta... phải đi tìm một người.

- Tìm người ư? Tìm ai thế?

Vương Hoa khẽ cười, quả thật toàn thân hắn đau nhức hết sức, nhưng hắn không thể chẳng đi. Thiếu nữ áo xanh bất giác cau mày chăm chăm nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Đa tạ cô nương đã cứu tại hạ, nếu chẳng còn việc gì nữa thì cô nương cứ đi tự nhiên.

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Ta có thể thỉnh giáo người một việc chẳng?

- Việc gì thế?

- Người có thường hành tẩu giang hồ chẳng?

- Đúng thế.
- Người có quen biết một người tên là Chương Vĩnh Kỳ ư?
- Chương Vĩnh Kỳ?

Vương Hoa hoảng hốt kêu lên một tiếng.

- Đúng thế.
- Người hỏi y để làm gì thế?
- Ta đang tìm y.

Vương Hoa kinh hãi đưa mắt chăm chăm nhìn thiếu nữ áo xanh. Đây lại cũng là một sự việc ra ngoài sức tưởng tượng của hắn, không ngờ thiếu nữ áo xanh này cũng đang tìm kiếm Chương Vĩnh Kỳ.

- Để làm gì thế?

Không cần phải hỏi nữa, thiếu nữ áo xanh muốn tìm kiếm Chương Vĩnh Kỳ một trăm phần trăm cũng lại vì quả Thủy Tinh Cầu ấy rồi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Ta biết một con người như thế.
- Thiếu nữ áo xanh xúc động mãnh liệt, nói :
- Hiện giờ y ở đâu?
 - Y mất tích rồi.

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Chẳng phải người vừa mới nói rằng biết y ư? Sao bây giờ lại nói rằng y mất tích rồi?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Quả thật là y đã mất tích rồi.
- Tại sao thế?

Vương Hoa nói :

- Cô nương hỏi vấn đề này làm gì vậy?
- Ta muốn tìm y.
- Quả thật y mất tích rồi. Còn hiện bây giờ y đang ở đâu thì không một ai hay biết hết.

Thiếu nữ áo xanh cau mày nói :

- Có thật không ai biết tung tích của y ở đâu chẳng?

Vương Hoa bất giác hỏi lần nữa :

- Người tìm y để làm gì thế? Có phải vì quả Thủy Tinh Cầu ấy chẳng?
- Sao... người biết như thế?

Vương Hoa thoát nghe y nói như thế, quả nhiên thiếu nữ áo xanh này đã vì quả Thủy Tinh Cầu thần bí ấy mà đi tìm kiếm Chương Vĩnh Kỳ.

Ngoại trừ thiếu nữ áo xanh này, ngoài ra còn biết bao nhiêu người muốn được quả Thủy Tinh Cầu ấy. Tiếc rằng quả Thủy Tinh Cầu ấy đã lọt vào tay người bịt mắt bận áo đen đã hạ thủ đánh lén mình lúc nãy.

Người này rất có thể là Vương Bán Tiên.

Vương Hoa nghĩ tới đây, lên tiếng nói :

- Chẳng giấu giếm cô nương làm gì, chính tại hạ cũng đang tìm kiếm quả Thủy Tinh Cầu đó.
- Nói sao? Người cũng đang tìm kiếm Thủy Tinh Cầu ư?
- Đúng thế.

- Người tìm Thủy Tinh Cầu để làm gì?

Vương Hoa lấy làm lạ lùng hết sức. Hắn cười thâm trong bụng :

“À này hỏi một cách lạ lùng thật. Còn người lại tìm Thủy Tinh Cầu để làm gì?”

Vương Hoa nghĩ tới đây, liền hỏi lại :

- Thế thì cô nương tìm Thủy Tinh Cầu để làm gì?
- Món đồ này rất quan trọng đối với ta.

Vương Hoa nghe nói câu này suýt nữa phải bật cười ngất. Thử nghĩ quả Thủy Tinh Cầu thiên hạ kỳ trân dị bảo này lại chẳng quan trọng đối với mọi người sao? Ai mà chẳng muốn chiếm lấy làm của riêng chứ?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Nói thật cho người biết cũng chẳng hề chi. Lúc này quả Thủy Tinh Cầu còn ở trong tay ta...
- Thế bây giờ đâu rồi?
- Đã bị người bịt mắt hạ thủ ám hại ta lúc này cướp mất rồi.
- Người đó là ai thế?
- Ta không biết y là ai hết.
- Còn Chương Vĩnh Kỳ đâu?
- Mất tích rồi, có lẽ cũng bị người bịt mắt lúc này đánh cướp luôn.

Thiếu nữ áo xanh cau mày nói :

- Người đó ở chỗ nào thế?
- Làm sao ta biết được?

Thiếu nữ áo xanh ngăn người ra tại chỗ, hình như y đang suy nghĩ điều gì và đang lo lắng gì đó.

Vương Hoa muốn ngồi bật dậy, nhưng mà toàn thân yếu ớt, chẳng còn chút sức lực nào hết, đồng thời lại ngấm ngấm phát đau. Hắn bất giác lại cảm khái thở dài một tiếng.

Hắn không sợ chết, cũng như hắn đã nói. Huyết thù phụ mẫu của hắn chưa báo, cho nên hắn chưa muốn chết là thế.

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Người muốn làm gì thế?

Vương Hoa cười cay đắng nói :

- Ta không thể chẳng đi.
- Hiện bây giờ người đi như thế được sao?

Vương Hoa gượng cười nói :

- Không đi được cũng phải cố gắng đi thôi!

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Người nuốt một viên thuốc này nữa xem nào, biết đâu có thể hồi phục khí lực chẳng?

Vương Hoa cảm động nói :

- Tại hạ...

- Cứ việc nuốt viên thuốc này đi, chẳng có gì phải khách sáo hết.

Vương Hoa không muốn làm trái ý y, đành nhận lấy viên thuốc bỏ vào miệng ngay.

Quả nhiên sau khi nuốt viên thuốc vào sự đau nhức liền khỏi ngay.

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Có bớt chút nào chẳng?

- Khỏe nhiều rồi, đa tạ cô nương. Ồ! Phải rồi, chẳng biết phương danh của cô nương là gì?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói :

- Tên ta là Ngô Tinh!

- Ngô Tinh ư.. à, Ngô cô nương, tại hạ tên là Vương Hoa. Xin thành thật đa tạ ơn cứu mạng của cô nương. Tại hạ xin cáo từ nhà.

- Người đi đâu thế?

- Ta phải đi tìm một người... trước khi chết ta phải tìm gặp người này.

Ngô Tinh đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa một hồi lâu, nói :

- Ta dẫn người đi có được chẳng?

- Người dẫn ta đi ư?

- Đúng thế, người muốn đi đâu ta sẽ dẫn người đến. Vì người mất hết võ công, ta dẫn người đi ắt phải nhanh hơn một chút. Người thấy thế nào?

Sự quan tâm của y khiến Vương Hoa cảm thấy áy náy vô cùng. Hắn lắc đầu nói :

- Không cần thiết, tại hạ đi từ từ cũng được. Dù sao ta vẫn còn sống được ba tháng nữa. Trong thời gian ba tháng ta nghĩ ta dư sức tìm gặp người ấy. Cô nương có việc gì cứ tự nhiên.

Ngô Tinh khẽ cười nói :

- Ta cứ cảm thấy chẳng yên tâm chút nào hết.

- Chẳng có gì phải lo hết, ta đi nha.

Vương Hoa nói xong, lập tức cất bước đi trước. Hắn không còn can đảm quay người lại để nhìn gương mặt tuyệt đẹp của Ngô Tinh nữa.

Bước đi của hắn nặng nề hết sức.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa vừa cất bước, một bóng người phóng tới nhanh như luồng điện xẹt, bay thẳng về hướng Vương Hoa.

Vương Hoa dừng bước nhìn tới trước, bất giác run bắn người lên, lớn tiếng gọi :

- Gia gia!

Người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Hoàng Đế.

Sự xuất hiện đột ngột của Võ Lâm Hoàng Đế rất bất ngờ. Y phát phơ hạ xuống bên cạnh Vương Hoa hỏi :

- Lấy được món đồ rồi chứ?

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia... sao bỗng nhiên ông đến đây vậy?

- Ta đến xem người thế nào?

- Xem cháu ư?

- Đúng thế, sau khi người đi khỏi, ta cứ cảm thấy có điều gì không ổn, cho nên ta đuổi theo đến đây... người bị thương rồi chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế mặt hơi biến sắc, nói :

- Lúc này ta đã đến nơi nghĩa địa ấy...

- Gia gia có trông thấy tỷ cháu chẳng?

- Không trông thấy ai hết, Thủy Tinh Cầu đâu?

- Bị người... lấy mất rồi.

- A!

Võ Lâm Hoàng Đế đã buột miệng kêu lên hoảng hốt, mặt mày biến đổi lia lịa.

Lão bất giác thụt lùi ra sau hai bước, hốt hải nói :

- Người nào đã lấy mất chứ?

- Không biết.

- Tình hình xảy ra thế nào vậy?

Vương Hoa lập tức mang mọi việc diễn biến thuật lại cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen, sau đó hần nói :

- Theo cháu suy đoán người này có lẽ là Vương Bán Tiên.

- Rất có thể như thế. Người bị y phé cả võ công rồi ư?

Vương Hoa lẳng lặng gật đầu.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người hãy ngồi xuống để gia gia xem nào.

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Gia gia, ông có đi tìm nữ yêu ấy chẳng?

- Ta đến nửa đường, bỗng nhiên cảm thấy rằng sự việc Thủy Tinh Cầu quan trọng hết sức, sợ rằng muôn một người xảy ra việc gì bất trắc, nên ta đã quay đầu đuổi đến đây... không ngờ quả thật đã xảy ra sự biến như thế.

Vương Hoa nãy nùng nói :

- Gia gia, cũng tại cháu bất cẩn...

- Việc này không thể trách người được... có lẽ Chương Vĩnh Kỳ đã tiết lộ việc Thủy Tinh Cầu cho người biết rồi.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ, nếu như người hạ thủ để phé võ công mình chính là Vương Bán Tiên thì sự việc này rất có thể như thế. Bằng không làm gì y biết tìm đến vùng nghĩa địa này như thế!

Võ Lâm Hoàng Đế nói tiếp :

- Sanh mạng quan trọng hơn hết, để gia gia khám xem người còn cứu trị được chăng?

47. Thiên Lý Cầu Y

Vương Hoa lập tức ngồi xuống, Võ Lâm Hoàng Đế vội vận công vào song chưởng sờ mó kinh mạch toàn thân của Vương Hoa một lúc, thần tình lão trầm trọng và nghiêm túc khôn lường.

Giây lát sau lão khẽ thở dài một tiếng.

Vương Hoa rung mình lạnh toát mồ hôi nói :

- Gia gia, cháu...
- Thủ pháp điểm huyệt của đối phương cực kỳ đặc biệt, đến gia gia cũng bất lực luôn.

Thình lình...

Ngô Tinh cất tiếng nói :

- Có lẽ mẹ ta cứu chữa được.

Võ Lâm Hoàng Đế giật mình xoay người sang, thấy Ngô Tinh thoăn thoắt bước tới.

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên nói :

- Cô nương là...

Vương Hoa nói :

- Gia gia, đây là Ngô cô nương, lúc này nếu chẳng nhờ y xuất hiện cứu cháu, có lẽ bây giờ cháu đã chết từ lâu rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Lão phu xin chào Ngô cô nương, người nói mẫu thân người có thể cứu được Vương Hoa ư?
- Đúng thế.
- Xin hỏi lệnh đường là ai?
- Điều này... không thể phụng cáo.

Hình như Ngô Tinh có ẩn tình khó nói, nên y đã không không thể cho họ biết mẫu thân y là ai.

Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Tại sao thế?
- Vì mẫu thân ta căn dặn như thế.
- Lệnh đường có thể cứu Vương Hoa sao?
- Theo sự suy đoán của ta thì có thể như thế, võ công mẹ ta rất cao siêu.

Hình như Võ Lâm Hoàng Đế không mấy tin điều này. Ở chốn võ lâm này, võ công của lão từng được xem là đệ nhất, lão không thể nào nghĩ ra ai đã có khả năng cứu Vương Hoa được...

Ngô Tinh nói :

- Nếu mẫu thân ta đồng ý cứu trị hần, ta nghĩ người thừa khả năng cứu Vương thiếu hiệp.

Võ Lâm Hoàng Đế thoáng ngạc nhiên nói :

- Tại sao người nói nếu mẫu thân người đồng ý cứu trị ư?

Ngô Tinh nói :

- Tại vì mẫu thân ta không gặp người lạ mặt.
- Không gặp người lạ mặt ư?

- Đúng thế, mẹ ta có một quá khứ rất đau thương... thôi ta không nói những việc này nữa, bây giờ ta hỏi các người có bằng lòng đi theo ta chăng?

Vương Hoa đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế cũng được, như vậy làm gì cũng còn hy vọng trị khỏi thương thế của người.
- Gia gia, theo cháu thì không cần thiết nữa, vì gia gia đã không cứu chữa được...
- Vương Hoa, không thể lập luận như thế được. Phải biết làm người không nên tự phụ quá sức. Người biết câu “nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” chứ?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Thế cũng được, như vậy vẫn còn một chút hy vọng.
- Thế thì người đi theo y đi.
- Còn gia gia thì sao?
- Ta ư? Việc ta cần làm còn nhiều lắm, nhưng người chờ quan tâm làm gì. Ta ắt hiểu ta nên làm những việc như thế nào rồi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Gia gia, mọi việc cũng tại cháu thiếu cảnh giác.
- Làm sao trách được? Thôi, người hãy đi đi. Muôn một trị không khỏi thì người cứ về nơi Quỷ Diện Tiên Ông nha.
- Vâng, cháu xin nhớ điều này.
- Thôi đi ngay đi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nghĩ thầm, trong tình hình này phải đi một chuyến xem sao.

Huống chi có người biết trị thương thế này vẫn còn một chút hy vọng vậy.

Hắn đưa mắt nhìn Ngô Tinh, nói :

- Ngô cô nương, thế thì tại hạ xin cảm ơn trước. Chúng ta đi ngay bây giờ chứ?
- Đúng thế, ta dẫn người đi cho nhanh.

Ngô Tinh dứt lời, gơ tay xách bổng Vương Hoa lên kẹp dưới nách, phi thân chạy như gió.

Thân pháp nhanh nhẹn của y làm cho Võ Lâm Hoàng Đế đứng ở bên cạnh phải giật bắn người lên. Quả thật thân pháp của y thần tốc kinh người hết sức.

Ngô Tinh khẽ nhún mình một cái đã lướt xa vài trượng. Kế đó y tung người lên xuống vài lần thì mất mạng luôn.

Ngô Tinh dẫn Vương Hoa đi độ vài ngày thì vào tới một vùng núi, đến phía trước một cái hồ nước thật lớn.

Ngô Tinh nhẹ nhàng đặt Vương Hoa xuống đất.

Vương Hoa hỏi :

- Ngô cô nương, đến nơi rồi chăng?
- Phải, đi đến nơi rồi.

Vương Hoa lấy làm cảm kích Ngô Tinh đã dẫn hắn đi đường mấy ngày hôm nay, hắn xúc động nói :

- Ngô cô nương, Vương Hoa này thọ sự chiếu cố của người mấy ngày nay, món ân tình này suốt đời Vương Hoa chẳng sao quên được.

- Chớ bận tâm làm gì những việc như thế?
- Mẫu thân cô nương ở tận đâu?
- Ở giữa hồ kia.
- À! Giữa hồ ư?
- Đúng thế.

Vương Hoa nhìn theo hướng Ngô Tinh đã nói, quả thật hắn đã trông thấy xa xa, giữa hồ có một tòa lầu cao.

Vương Hoa hỏi :

- Chính tòa lầu ấy ư?
- Phải.
- Đi bằng cách nào ra đó?
- Người hãy theo ta.

Ngô Tinh lập tức dẫn Vương Hoa đi dọc theo bờ hồ.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Ngô Tinh, trong lòng có một cảm nghĩ buồn bã khó tả vô cùng.

Cô Ngô Tinh có dung mạo tuyệt đại này đã tận tình chăm sóc hắn vài ngày nay, nếu nói rằng hoàn toàn không có chút cảm tình trong vài ngày đã qua thì không một ai có thể tin được hết.

Nhưng thứ cảm tình này là thứ tình cảm chân thành khá quý.

Bấy giờ, bỗng nhiên Ngô Tinh cất tiếng hỏi :

- Vương thiếu hiệp, ta có thể thỉnh giáo người một việc chăng?
- Việc gì thế? Có gì đâu mà chẳng được?

Ngô Tinh nói :

- Người có bạn gái rồi chăng?
- Bạn gái ư?

Ngô Tinh gật đầu nhẹ nhàng một cái.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Người hỏi điều này để làm gì thế?
- Ta cần biết mà.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Có!

Hình như y thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó nói :

- Mấy người?
- Hai người.
- Không ngờ người đã có hai người bạn gái rồi!

Giọng nói y có vẻ u oán, buồn bã. Vương Hoa cười nhạt nói :

- Tại sao người lại hỏi vấn đề này chứ?

Ngô Tinh u oán thở dài một tiếng, không nói gì hết.

Hình như Vương Hoa đã ý thức được tại sao Ngô Tinh đã hỏi như thế.

Bấy giờ họ đã đến gần một chiếc cầu hơi cong cong, ăn thông vào tận tòa nhà đã kiến trúc trên mặt nước.
Họ bước lên cầu đi thẳng vào tòa lầu ấy.

Vương Hoa đảo mắt quan sát, thấy tòa lầu này kiến trúc trên một bãi đá phẳng trên mặt hồ, từ nơi xa xa nhìn tới, hình như tòa lầu được dựng trên hồ nước đầy.

Hai người đi vào trong lầu, Vương Hoa đưa mắt quan sát xung quanh, thấy đây là một sảnh đường.

Sự bố trí trong sảnh đường này rất là hoa lệ, các thứ gia cụ có đầy đủ, chẳng thiếu món nào hết. Vương Hoa bất giác khen rằng :

- Ngôi nhà xinh đẹp thật.
- Đẹp ư?
- Đúng thế!
- Chẳng đẹp chút nào hết. Người vào trong sẽ hay.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, hỏi :

- Mẫu thân người ở tại nơi đây phải không?
- Không!
- Ủa, chẳng phải mẫu thân người ở đây sao?
- Không, tại đây không có người nào ở hết, thỉnh thoảng ta đến đây quét dọn mà thôi.

Vương Hoa ngẩn người lần nữa.

Một hồi thật lâu, hần mới hỏi :

- Thế thì các người ở đâu vậy?
- Hãy đi theo ta.

Thế rồi Ngô Tinh dẫn Vương Hoa đi về hướng hậu thất, đến hậu đường Ngô Tinh di động một bức họa cổ treo trên tường, tức thời hiện ra một cánh cửa.

Vương Hoa trông thấy thế lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Ngô Tinh nhìn hần mỉm cười nói :

- Mời vào.
- Đi vào đây ư?
- Đúng thế.
- Vào đây thì thông đến đâu?
- Đến chỗ chúng ta ở.

Vương Hoa khẽ gật đầu bước vào đường bí mật đi theo Ngô Tinh luôn, vừa bước vào trong thì hần thấy đây là một cầu thang đá ăn thông xuống dưới.

Bên dưới thang đá không tối om chút nào, từ cách một trượng trên vách đá đều có gắn một hạt dạ minh châu. Hình như Vương Hoa không ngờ dưới lòng đất của tòa lầu này lại có một công trình kiến trúc như thế.

Vương Hoa hỏi :

- Xin hỏi Ngô cô nương...
- Có việc gì chứ?
- Nơi đây ngoại trừ người và mẫu thân người, ngoài ra còn ai ở đây nữa không?

- Không còn ai hết.
- Chỉ có mỗi hai mẹ con cô nương mà thôi ư?
- Đúng thế.
- Tại sao các người lại ở đây như thế?
- Chẳng lẽ sống ở đây không được sao?
- Được, được chứ.

Vương Hoa xuống tận phía dưới thang đá, đi thêm độ khoảng ba trượng thì tới một thông đạo khác.

Vương Hoa hỏi :

- Đến nơi chưa?
- Đến rồi. Người hãy theo ta vào đây.

Ngô Tinh đi vào thông đạo. Vương Hoa đi theo sau lưng y, đi vào thông đạo độ khoảng hai trượng thì đến một cái cổng lớn.

Cột cổng này đã làm bằng thủy tinh, lấp lánh phát ra ánh sáng, khí thể hùng vĩ hết sức. Vương Hoa ngược đầu nhìn lên trên, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng :

- A!

Vương Hoa đã giật mình thụt lùi ra sau ba, bốn bước liền.

Ngô Tinh hoảng hốt xoay người ra sau hỏi :

- Người bị thế nào vậy?

Cặp mắt Vương Hoa tròn xoe, chăm chăm nhìn vào tấm bảng lớn treo ngang trên cổng.

Trên tấm biển treo ngang ấy, người ta dùng hạt châu Thủy Tinh Cầu vào ba chữ :

“Thủy Tinh lâu”

Quả thật ba chữ Thủy Tinh lâu đã làm cho Vương Hoa thất thanh kêu lên hốt hãi.

Chẳng lẽ Thủy Tinh lâu này chính là chỗ ở của Thủy Tinh mỹ nhân ư?

Ngô Tinh trông thấy thần tình kinh hãi của Vương Hoa, lấy làm ngạc nhiên hết sức, hỏi :

- Người bị sao thế?

Một hồi thật lâu, Vương Hoa vẫn không nói nên lời nào hết.

Ngô Tinh nói :

- Rốt cuộc người bị thế nào vậy?
- Đây... là Thủy Tinh lâu ư?
- Có gì lạ ư?

Vương Hoa xúc động mãnh liệt, nói :

- Người...
- Ta thế nào?
- Có phải mẫu thân người là Thủy Tinh mỹ nhân chăng?

Ngô Tinh ngạc nhiên nói :

- Thủy Tinh mỹ nhân?

48. Thủy Tinh Lầu

Trông thần tình ngó ngán của Ngô Tinh, hình như chẳng biết Thủy Tinh mỹ nhân là ai hết, Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ không phải ư?
- Ta không biết!
- Không biết ư?
- Đúng thế, nhưng mà mẫu thân ta khá xinh đẹp. Có lẽ như vậy nên người ta gọi là Thủy Tinh mỹ nhân?

Trên thế gian này làm gì có chuyện ngẫu nhiên như thế. Hắn đánh mất Thủy Tinh Cầu, thế mà lại được đưa đến Thủy Tinh lầu như vậy ư?

Vương Hoa xúc động hết sức?

Nếu quả thật Thủy Tinh lầu này đúng là Thủy Tinh lầu trong truyền thuyết thế thì người ở đây chính là Thủy Tinh mỹ nhân rồi.

Nếu quả thật Thủy Tinh mỹ nhân sống tại đây thì thương thế của hắn có hy vọng trị khỏi và khôi phục được công lực không sai rồi.

Ngô Tinh nói :

- Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì thế?

Vương Hoa giật mình tỉnh lại, nói :

- Chẳng suy nghĩ gì cả.
- Thế thì mời vào đi.

Vương Hoa khẽ gật đầu theo sau Ngô Tinh bước vào cổng. Ngô Tinh nói :

- Con người người thật lạ lùng.
- Lạ lùng ư?
- Chớ còn gì nữa? Khi không trông thấy ba chữ Thủy Tinh lầu thì lấy làm giật mình kinh hãi. Bây giờ lại gặp người ra, chẳng lẽ người đã nghe nói về Thủy Tinh lầu này chẳng?
- Đúng thế. Ta từng nghe nói về Thủy Tinh lầu từ lâu rồi.
- Người nghe ai nói thế?
- Tất cả nhân vật giang hồ đều biết tới nó.
- Ồ! Nhân vật giang hồ đều biết Thủy Tinh lầu sao?
- Đúng thế, nhưng mà chẳng biết có phải Thủy Tinh lầu này chẳng thì ta không được rõ rồi.
- Họ nói rằng Thủy Tinh lầu thì thế nào?
- Một nơi chốn hết sức thần bí.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Theo người thì nơi này có thần bí chẳng?
- Thần bí vô cùng, nơi đây có khi nào có người lạ mặt đến đây bao giờ không?
- Không, từ khi ta có ký ức đến nay, ta chưa từng trông thấy bất cứ người nào đến đây hết, đồng thời mẹ ta cũng nói vài chục năm nay không có người lạ mặt nào đến đây bao giờ hết.
- Thế thì vài chục năm trước đây ai đã đến đây chứ?
- Ta không rõ điều này.

Vương Hoa sực như nhớ ra điều gì nói :

- Thế người tìm Thủy Tinh Cầu để làm gì?
- Đó là mẫu thân bảo ta tìm kiếm, còn để làm chi thì ta chẳng hiểu rồi.

Bấy giờ họ đã vào trong một điện đường, những cây cột trụ hoàn toàn được đúc bằng thủy tinh và xà cừ, lấp lánh chói lòa. Kiểu cách kiến trúc hoa lệ hết sức, cho rằng đền hoàng cung của vua cũng chỉ như thế mà thôi.

Vương Hoa trông thấy sự quý phái ở đây mà ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Người ngồi đợi ở đây một lát, ta đến gặp mẹ ta.
- Ngô cô nương cứ tự nhiên.

Thình lình...

Có tiếng chân bước từ hậu điện vang tới. Một nữ nhân tuyệt sắc mặc chiếc áo xiêm màu bạch ngân thoăn thoắt bước tới.

Trông nữ nhân mặc áo bạch ngân này chỉ trạc tuổi ba mươi ngoài, sắc mặt mỹ diễm vô song. Gương mặt y thật giống với gương mặt của Ngô Tinh hết sức.

Vương Hoa nhủ thầm: chẳng lẽ y chính là Thủy Tinh mỹ nhân ư?

Vương Hoa đang còn suy nghĩ thì Ngô Tinh đã chạy sang hướng nữ nhân mặc áo bạch ngân khẽ gọi một tiếng mẹ, sau đó đổ vào lòng nữ nhân áo trắng ấy luôn.

Vương Hoa ngầy người ra tại chỗ lập tức.

Nữ nhân trạc tuổi ba mươi này lại chính là mẫu thân của Ngô Tinh ư? Có phải y cũng chính là Thủy Tinh mỹ nhân chăng?

Nữ nhân áo trắng khẽ vỗ lên vai Ngô Tinh hỏi :

- Sao con trở về nhanh như thế?

Ngô Tinh làm ra vẻ nũng nịu nói :

- Mẹ... hài nhi...
- Chưa tìm được món đồ chứ gì?
- Vâng... mẹ, ra đây hài nhi giới thiệu cho mẹ một người. Hắn tên là Vương Hoa, Vương thiếu hiệp, đây là mẫu thân của ta.

Vương Hoa giật mình tỉnh hồn lại ngay, hắn vội vàng bước tới hành lễ, nói :

- Vãn bối Vương Hoa xin tham kiến tiền bối.
- Miễn lễ!

Giọng nói lạnh như băng tuyết. Vương Hoa bắt giác rung mình, lạnh toát mồ hôi.

Nữ nhân mặc áo bạch ngân nói với Ngô Tinh rằng :

- Tinh nhi, món đồ chưa tìm được thế mà người lại mang một người đàn ông về đây ư?
- Thưa mẹ... hắn trúng độc thủ của người, hài nhi dẫn hắn về xin mẹ cứu trị hắn.
- Người có biết ta có bằng lòng chữa trị hắn không mà người dẫn hắn về đây?
- Mẹ, con van xin mẹ!
- Này, tiểu nha đầu, người cũng quá lắm rồi.

Vương Hoa trông thấy y nói thế, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Nếu Ngô Tinh vì mình mà bị bà mẹ trách mắng, quả thật hấn chẳng yên tâm chút nào.

Ngô Tinh nói :

- Mẹ...
- Người hãy vào trong, việc này để cho mẹ tính.
- Thưa mẹ, mẹ chớ làm khó dễ hấn nha!

Dứt lời, y đưa mắt nhìn Vương Hoa giây lát, sau đó quay người đi vào hậu thất ngay.

Nữ nhân mặc áo bạch ngân thoăn thoắt bước tới. Vương Hoa lấy làm khấn trương hết sức. Hấn kinh hãi đưa mắt ngẩng chăm chăm nữ nhân này.

Đối phương bước tới chỗ cách Vương Hoa còn khoảng ba xích thì dừng bước lại, lạnh lùng nói :

- Người tên là Vương Hoa?
- Vâng!
- Ta hỏi người một việc.
- Xin tiền bối cứ dạy bảo.
- Lúc nãy người đã nói về Thủy Tinh lâu?
- Vâng!
- Tất cả nhân vật giang hồ đều biết đến Thủy Tinh lâu ư?
- Vâng!
- Sao, người cũng biết ư?
- Văn bối nghe đồn đại như thế, có thật nơi đây là Thủy Tinh lâu chăng?
- Đúng thế.
- Thế thì, tiền bối là... Thủy Tinh mỹ nhân ư?
- Đúng thế!

Vương Hoa giật mình ngậy người tại chỗ luôn!

Hấn không ngờ nữ nhân này lại chính là Thủy Tinh mỹ nhân.

Thiên hạ này lại có chuyện ngẫu nhiên như thế được ư? Hấn chưa lấy được Thủy Tinh Cầu thế mà lại được vào Thủy Tinh lâu và đã gặp Thủy Tinh mỹ nhân.

Tức thời Vương Hoa đã ngăn người tại chỗ.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Thế nào? Người muốn tìm ta từ lâu rồi phải chăng?

Nhất thời Vương Hoa chẳng biết nên nói gì hết. Dĩ nhiên hấn rất mong muốn được diện kiến Thủy Tinh mỹ nhân đã danh lừng thiên hạ này rồi, nhưng mà sau khi hấn bắt ngờ được gặp người thì lại không biết nói những gì đây.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Vâng, văn bối mong được bái kiến tiền bối từ lâu, đồng thời văn bối sớm được nghe nói tiếng tăm của Thủy Tinh lâu này rồi.
- Đang đồn đại khắp giang hồ ư?
- Vâng, giang hồ đang đồn đại về Thủy Tinh lâu.

- Đồn đại thế nào?
- Nghe đồn rằng võ công của tiền bối đệ nhất vô địch thiên hạ, ngoài ra còn một quả Thủy Tinh Cầu.
- Người biết gì về Thủy Tinh Cầu?
- Văn bối từng nghe người ta nói nhiều lắm.
- Người nói thử xem sao?
- Nghe đồn rằng Thủy Tinh Cầu này do tiền bối lưu lại, ấy là vật quý báu nhất ở thiên hạ võ lâm này. Người lấy được Thủy Tinh Cầu thì sẽ học được võ công của tiền bối.
- Người có biết Thủy Tinh Cầu ở trong tay người nào chăng?
- Biết chứ, trước kia ở trong tay Chương Vĩnh Kỳ.
- Thế nào, người cũng biết cả Chương Vĩnh Kỳ nữa sao?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Chẳng giấu giếm tiền bối làm gì, văn bối từng gặp mặt Chương Vĩnh Kỳ vì gia phụ từng là môn nhân của Chương Vĩnh Kỳ. Về sau bất hạnh bị người hãm hại mà mất.
- Bị người nào hãm hại thế?
- Chính Chương Thiếu Đường là đệ đệ của Chương Vĩnh Kỳ. Chương Thiếu Đường vì quả Thủy Tinh Cầu đã thông đồng với Huyết Thần giáo làm cho Chương Vĩnh Kỳ toàn thân bị tê liệt...
- Nói sao? Chương Vĩnh Kỳ toàn thân bị tê liệt ư?
- Đúng thế, y đã uống nhầm một thứ độc được đến đổi tứ chi không còn cử động được. gia phụ cũng vì thế mà bị hãm hại đến chết, đây là một đại âm mưu trong võ lâm. Bây giờ Chương Vĩnh Kỳ đã mất tích rồi.

Thủy Tinh mỹ nhân hoảng hốt nói :

- Nói sao?
- Chương Vĩnh Kỳ mất tích rồi!

Từ thần tình ngạc nhiên và kinh hãi của y, chứng tỏ rằng Thủy Tinh mỹ nhân rất quan tâm đến Chương Vĩnh Kỳ, cho nên y mới có biểu hiện như thế.

Vương Hoa nói :

- Vâng, y đã mất tích rồi.
- Tại sao mất tích?
- Vì quả Thủy Tinh Cầu mà người ta đánh cướp y.
- Ai đã đánh cướp y? Huyết Thần giáo chăng?
- Không phải!
- Thế là ai?
- Một người hết sức thần bí.
- Ai thế?

Vương Hoa ngớ ngẩn đưa mắt nhìn chăm chăm Thủy Tinh mỹ nhân, hỏi :

- Văn bối có thể thỉnh giáo tiền bối một việc trước không?
- Cứ nói.
- Tiền bối quen với Chương Vĩnh Kỳ chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân ngạc nhiên nói :

- Đường nhiên ta quen biết y.
- Tiền bối, chính người đã giao quả Thủy Tinh Cầu cho y chẳng?
- Đúng thế.
- Văn bối có thể thỉnh giáo tại sao tiền bối đã giao Thủy Tinh Cầu cho y không?
- Người muốn biết điều này sao?
- Vâng.
- Đó là món vật đính hôn giữa hai ta.
- Nói sao?

Vương Hoa kinh hãi kêu lên một tiếng.

- Tiền bối nói Thủy Tinh Cầu là vật đính hôn ư?

Đây lại là một việc ra ngoài sức tưởng tượng của Vương Hoa. Hắn không ngờ Chương Vĩnh Kỳ lại có một mối tình như thế.

Trên má phấn của Chương Vĩnh Kỳ hiện ra vẻ thần tình, bi ai và u oán. Y lẩm bẩm nói thầm :

- Đúng thế, đó là vật đính hôn của hai ta.
- Thế thì các người...
- Chúng ta từng gây lộn với nhau...

Vương Hoa ngẩn người tại chỗ luôn.

Phải, hắn đã kinh ngạc hết sức. Đây là một sự kiện không thể tưởng tượng được, vì thiên hạ vô lâm này không có một ai biết sự kiện này hết.

Từ thần tình u oán buồn bã của Thủy Tinh mỹ nhân, hắn đã quả quyết việc này không giả dối chút nào.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Người không ngờ chẳng?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Quả thật đây là một sự kiện bất ngờ hết sức.
- Phải, đây là sự việc hai mươi năm về trước, không có bất cứ một ai biết hết. Ngoại trừ ta và Chương Vĩnh Kỳ ra...

Y lẩm bẩm nói tiếp, thần tình y vô cùng bi ai. Hình như cuộc tình bơ vơ này mang đến cho y những hồi tưởng buồn bã thương tâm vô cùng.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối có thể phụng cáo chuyện tình của hai người cho văn bối nghe được chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu, nói :

Cách đây hai mươi mấy năm về trước, lúc đó ta từng xuất hiện giang hồ một lần, đã đụng với một số người, trong đó có cả Võ lâm Tam lão.

Cũng trong thời đó, ta gặp Chương Vĩnh Kỳ. Y bị thù gia đả thương, và ta đã mang y về Thủy Tinh lầu cứu chữa.

Thế rồi, hai ta đã thương yêu nhau.

Trước khi mẫu thân ta chết từng để lại điều luật rằng, nếu ta có chồng thì quyết không được để người chồng ấy rời khỏi Thủy Tinh lầu...

Vương Hoa lấy làm thắc mắc hỏi :

- Tại sao thế?

- Tại vì sau khi phụ mẫu ta lấy nhau, và phụ thân ta rời khỏi Thủy Tinh lâu đến nỗi bị kẻ thù giết chết, nên người đã có thành kiến này.

Năm xưa ta yêu thương Chương Vĩnh Kỳ, một hôm chúng ta có mối quan hệ chẳng tầm thường, ta đã giao tấm thân trinh tiết quý báu nhất của đời con gái cho y.

Vương Hoa hỏi :

- Thế rồi y đã rời khỏi Thủy Tinh lâu ư?

49. Thủy Tinh Nhất Mỹ Nhân

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Không..

- Không phải thế ư?

- "Y không đi đâu hết, vì trước khi hai chúng ta phát sinh mối quan hệ vợ chồng, ta đã nói với y rằng, người đàn ông cưới ta không được rời khỏi Thủy Tinh lâu này.

Sau khi hai ta lấy nhau, y đã giữ đúng lời hứa hẹn, y không có ý định rời khỏi đây, nhưng y đã càng ngày càng trông có vẻ buồn bã hơn.

Ta bèn truyền thụ võ công cho y, nhưng vẫn không mang lại niềm vui cho y gì hết.

Tình yêu là ích kỷ.

Ta yêu y, mong y vui vẻ, đồng thời cũng mong rằng y cảm thấy hạnh phúc khi sống chung với ta. Nếu một người vợ không làm được việc này thì xem như người vợ ấy đã thất bại.

Ta phát giác ta đã thất bại.

Y buồn bã làm cho ta khó chịu vô cùng.

Bắt đầu từ đó hai người thường gây lộn với nhau. Quả thật có lẽ ta chưa hiểu y, y còn thâm thù tại thân chưa trả, ta biết rằng ta không nên giữ y ở lại mãi.

Nhưng tình yêu ích kỷ của ta không cho y rời khỏi đây.

Cuối cùng, một hôm hai chúng ta gây gỗ nhau thật lớn tiếng, ta nói với y rằng: "Muốn đi thì người cứ việc đi, bắt đầu từ đây người đừng trở về nữa. nếu người bước vào Thủy Tinh lâu một bước, ta sẽ giết chết người ngay."

Y cũng nói rằng: "Ta cũng mong rằng người vĩnh viễn đừng tìm ta nữa."

Ta nói: "Ta không tìm kiếm người đâu, vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi Thủy Tinh lâu một bước, ngoại trừ khi ta đã chết thành quỷ."

Thế rồi, y bỏ đi.

Từ đó y không trở về nữa..."

Y nói đến đây, hai bên khóe mắt ẩm ướt, hình như y đang hối hận và cũng đáng thương tâm.

Vương Hoa nói :

- Đây là chuyện nhỏ mà thôi.

- Đúng thế, đây chỉ là chuyện nhỏ nhất mà thôi, nhưng ở trong lãnh vực tình yêu, thường thường việc nhỏ nhất như thế đã xảy ra mà hậu quả lại khó lường được.

- Y không trở lại, thậm chí không viết một chữ gì cho tiền bối sao?
- Đúng thế, chẳng có tin nhỏ nhỏ gì hết.
- Tiền bối không đi tìm y chẳng?
- Không, vì cá tánh của hai ta quật cường hết sức, mặc dù hai ta đang hối hận, nhưng hai chúng ta quyết không làm sai lại lời hứa hẹn cây hai bên.
- Thế thì há không phải tánh quật cường đã hại người rồi sao?

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu nói :

- Về sau ta nhận thấy rằng ta đã sai lầm. Y còn thâm thù tại thân, chờ báo phục, nếu như ta thông cảm và hiểu y, để y ra khỏi Thủy Tinh lâu trả thù thì chẳng xảy ra việc gì hết.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Phải, nếu y báo thù xong đương nhiên phải quay trở về rồi.
- Đúng thế. Tất cả mọi lỗi lầm đều do nơi ta cả. Sau khi y rời khỏi đây ta mới phát giác rằng ta đã thương yêu y biết dường nào và cũng không thể nào đánh mất y được.

Thế nhưng lời nói ta đã thốt ra khỏi miệng không thể nào thay đổi được nữa. ta quyết chẳng thể đi tìm y và cũng không rời khỏi Thủy Tinh lâu một bước nào hết.

Mãi cho đến khi ta phát giác ta đã mang thai...

Vương Hoa nói :

- Tiền bối đã có con?
- Phải, ta đã có con...
- Thế thì tiền bối nên đi tìm y chứ.

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Lúc đó, ta vẫn không đi tìm y. Ta không bằng lòng như thế. Ta chỉ cầu nguyện y sẽ quay trở về, nhưng mà ta biết chắc y không bao giờ quay trở lại.
- Tại sao thế?
- Y đã am hiểu tánh tình ra rất ngang ngạnh và biết ta nói được ắt phải làm được.

Cho nên y sợ về đây ta sẽ giết chết y.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Về sau thế nào nữa?
- Sau đó con gái ta ra đời, ta càng tưởng niệm Chương Vĩnh Kỳ nhiều hơn. Ta trông ngóng y trở về...

Vương Hoa nói :

- Tiền bối, thế chẳng phải người tự tìm cái khổ ư?
- Đúng thế, nhưng ta vẫn không chịu đầu phục dưới ý niệm của ta, thế nhưng ta không thể để cho con gái ta không có cha.

Thế rồi ta phái một tỷ nữ duy nhất tên là Mỹ Mỹ của ta đi tìm Chương Vĩnh Kỳ.

Vương Hoa nóng ruột hỏi :

- Có tìm gặp y chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Không gặp.

- Tại sao tìm không gặp chứ?

Thủy Tinh mỹ nhân chỉ thương nhớ, xuống hai giọt ngấn lệ, nói :

- Không biết tại sao hết, sau khi tỳ nữ ta rời khỏi đây cũng không thấy trở về luôn.

Vương Hoa sực nghĩ ra một nữ nhân đã xuất hiện tìm kiếm Thủy Tinh Cầu ở thời đó, nói :

- Quả thật có một nữ nhân tìm kiếm Thủy Tinh Cầu ở thời đó.

- Thế thì y đâu rồi?

- Về sau nghe nói y mất tích luôn.

- Y cũng mất tích luôn?

- Vâng.

Bỗng nhiên Vương Hoa nhớ lại một điều lúc Thủy Tinh mỹ nhân phái tỳ nữ tìm kiếm Chương Vĩnh Kỳ, Chương Vĩnh Kỳ từng dùng thân phận người bị mất xuất hiện, đương nhiên ả không thể tìm kiếm được Chương Vĩnh Kỳ rồi.

Có lẽ chính Chương Vĩnh Kỳ không dám gặp ả.

Thế rồi họ mất đi cơ hội gặp nhau, nên đã xảy ra việc sau này như thế.

Thủy Tinh mỹ nhân nói tiếp :

- Sau khi Mỹ Mỹ nhất đi bắt hồi đầu, hy vọng duy nhất của ta cũng trở thành mây khói luôn, thế rồi ta mang hy vọng của ta ký thác vào con gái ta. Lúc y trưởng thành thì y có thể đi tìm Chương Vĩnh Kỳ tiếp. Bây giờ con gái ta đã trưởng thành rồi, ta đã sai y đi tìm Chương Vĩnh Kỳ... hiện bây giờ nghe người nói rằng Chương Vĩnh Kỳ đã mất tích, đây là toàn bộ câu chuyện của ta và Chương Vĩnh Kỳ.

Dứt lời, y đã bi thương nhỏ xuống hai dòng lệ.

Vương Hoa hỏi :

- Tiền bối chẳng biết chút nào về sự việc của Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế, ta chẳng biết gì hết.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối hà tất như thế ư?

- Phải, đúng ra không cần phải làm như thế. Nhưng hai chúng ta cuối cùng đã làm vậy.

Vương Hoa nói :

- Y sợ tiền bối?

- Đúng thế, y sợ ta nếu như y không sợ hãi gì ta thì y đã đến tìm gặp ta và báo cáo mọi tình hình của y cho ta biết hết rồi.

Thủy Tinh mỹ nhân nói đến đây thì yên lặng luôn...

Y lặng lẽ chờ đợi... chờ Vương Hoa mang mọi sự việc của Chương Vĩnh Kỳ thuật lại cho y nghe. Vương Hoa đành mang tất cả đầu đuôi sự kiện của Chương Vĩnh Kỳ thuật lại một cách tỉ mỉ cho Thủy Tinh mỹ nhân nghe hết, sau khi nghe kể xong, nước mắt của y chảy ròng ròng xuống.

Y lẩm bẩm nói :

- Quả nhiên y quật cường thật, tại sao y trúng độc thủ của người mà không chịu đến tìm ta ư. Y biết ta thừa sức cứu chữa cho y, tại sao y chẳng phái người đến tìm ta?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không, giữa hai người cũng xảy ra biến cố luôn...

Thế rồi Vương Hoa lại mang sự việc của Chương Vĩnh Kỳ và vợ của y là Vương Thu Bình thuật lại cho Thủy Tinh mỹ nhân nghe luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Tại sao Chương Vĩnh Kỳ phải giết chết y chứ?
- Không biết, nhưng bên trong ắt phải có nguyên do thôi. Do vì Vương Thu Bình có quả Thủy Tinh Cầu trong người, cho nên năm xưa thoát được nạn chết, bây giờ hãy còn sống.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Thế còn Thủy Tinh Cầu đâu rồi?

Vương Hoa lại mang việc Thủy Tinh Cầu tiếp tục kể cho đối phương nghe, nghe kể xong Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Nói như thế người đã hạ độc thủ người cũng chính là người lấy được Thủy Tinh Cầu ư?
- Vâng.
- Còn người đã đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ là ai?
- Có lẽ cũng chính là người đã lấy được Thủy Tinh Cầu đó luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu, nói :

- Chẳng biết người ấy sẽ giết Chương Vĩnh Kỳ chăng?
- Điều này khó nói lắm.

Thủy Tinh mỹ nhân cảm khái thở dài hỏi :

- Người bao nhiêu tuổi rồi?
- Vãn bối được hai mươi tuổi.
- Có bạn gái chưa?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Thừa tiền bối, vãn bối có hai người bạn gái. Họ là con gái của Chương Vĩnh Kỳ.

Hai người là một cặp chị em sanh đôi.

Thủy Tinh mỹ nhân cảm khái thở dài, nói :

- Thôi được, để ta khám xem người bị thế nào đã.

Vương Hoa vội nói :

- Nếu vãn bối được khôi phục công lực thì ơn của tiền bối đồng như tái sanh.
- Chớ khách sáo làm gì nữa. Con gái ta đã mang người đến đây thì ta cũng phải khám xem người còn cứu được hay chẳng. Hơn nữa, mai sau biết đâu ta cần trọng dụng đến người.
- Nếu tiền bối có điều gì sai bảo, dù vãn bối có đi vào núi đao biển lửa cũng vạ tử không từ.

Thủy Tinh mỹ nhân cười nhạt nói :

- Người hãy ngồi xuống đây.

Vương Hoa lập tức ngồi xuống, Thủy Tinh mỹ nhân giơ tay phải ra sờ khám vài đại huyệt của Vương Hoa, sau đó y cau mày trầm tư giây lát.

Vương Hoa hốt hải hỏi :

- Thừa tiền bối...

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Rất khó...
- Rất khó ư?
- Phải, thủ pháp điểm huyết của đối phương rất kỳ quặc...

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi, nói :

- Thế là không còn hy vọng nữa?
- Chẳng phải không có hy vọng, mà là rất khó chữa trị. Ta có thể trị thử xem nào. Nhưng ta phải nói trước, muôn một có điều chi sơ sẩy rất có thể nguy hiểm đến sanh mạng.

Vương Hoa nói :

- Dù tiên bối không trị cho vân bối thì vân bối cũng chỉ còn một con đường chết, nên vân bối bằng lòng thử nghiệm.
- Được, thế thì hãy vào hậu thất cho ta thử xem.

* * * * *

Đi vào một gian phòng, Thủy Tinh mỹ nhân cho Vương Hoa uống vào một loại thuốc, sau khi uống thứ thuốc ấy vào miệng, Vương Hoa cảm thấy nóng bức khó chịu vô cùng.

Bấy giờ, Thủy Tinh mỹ nhân sử dụng một thủ pháp cực kỳ nhanh, điểm vào vài đại huyết của Vương Hoa. Sau khi Thủy Tinh mỹ nhân thoáng vừa điểm huyết, Vương Hoa đã há mồm phun ra một bùm máu tươi.

Sau khi Vương Hoa phun ra một bùm máu tươi thì hần bất tỉnh nhân sự luôn...

* * * * *

Lúc tỉnh giấc thì hần đang nằm ở trên giường. Hần trông thấy một bóng người lơ mơ ngồi bên cạnh giường. Hần định cất tiếng gọi, nhưng không sao gọi thành tiếng được hết.

Toàn thân hần đau nhức kinh khủng.

Một hồi thật lâu, hần mới trông thấy rõ ràng người ngồi ở cạnh giường chính là Ngô Tinh. Hần trông thấy sắc mặt y hơi hắc hắc, cặp mắt sưng đỏ lên.

Vương Hoa khẽ gọi :

- Ngô... cô nương...

Ngô Tinh giật bắn người lên, bỗng y mừng rỡ nói :

- Người... tỉnh rồi sao?

Vương Hoa khẽ gật đầu không nói gì hết.

Bỗng nhiên hai bên khóe mắt y nhỏ xuống hai hàng nước mắt, y xúc động đến nỗi suýt nữa đã ngã vào lòng Vương Hoa.

Vương Hoa nói :

- Người làm sao thế?
- Ta đang mừng cho người mà.
- Cảm ơn người... ta nằm được bao nhiêu ngày rồi?
- Mười ngày rồi.
- Nói sao? Ta nằm đây đã mười ngày rồi?

- Phải, mỗi ngày mẹ ta đều vào đây trị thương cho người một lần, mẹ ta nói rằng người không còn nguy hiểm nữa. Người hãy nuốt viên thuốc này, sau đó ta giúp người khôi phục chân nguyên, thế thì xem như người hoàn toàn bình phục như xưa.

Vương Hoa nghe nói thế lấy làm cảm động hết sức, bấy giờ Ngô Tinh đã lấy một viên thuốc ra nạp vào miệng Vương Hoa. Sau đó y vận công vào song chưởng giúp Vương Hoa khôi phục công lực ngay.

50. Vương Bán Tiên

Được Ngô Tinh dùng nội lực thâm hậu trợ giúp, tức thì khí huyết kinh mạch của Vương Hoa lưu thông lại ngay. Sau khi vận công nhất chu thiên thì tinh thần và công lực của Vương Hoa đã hoàn toàn khôi phục lại hết.

Hắn nói với Ngô Tinh :

- Ngô cô nương, ta chẳng biết phải cảm tạ người như thế nào đây.

Ngô Tinh tủm tủm cười, nói :

- Miễn tạ vậy.

Vương Hoa ngồi dậy nói :

- Mẹ người đâu?

- Ta đây.

Ở cửa phòng vọng vào tiếng nói của Thủy Tinh mỹ nhân, Vương Hoa phóng mắt nhìn tới trước thấy Thủy Tinh mỹ nhân đang đứng ở cửa phòng.

Vương Hoa vội bước tới quỳ xuống hành đại lễ, nói :

- Vãn bối khấu tạ đại ơn cứu mạng của tiền bối.

- Miễn lễ, hãy đứng dậy nào.

- Đa tạ tiền bối.

Thủy Tinh mỹ nhân nói với Ngô Tinh :

- Tinh nhi, con đã không ngủ cả mấy hôm rồi, bây giờ con đi nghỉ ngơi đi.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Y... đã không ngủ cả mấy hôm rồi sao?

- Đúng thế, thật ra trong mười ngày nay có lẽ y ngủ chưa tới mười tiếng đồng hồ thì phải.

- Tại sao thế?

- Vì y quan tâm người!

Vương Hoa bất giác lấy làm xúc động vô cùng. Ngô Tinh vì quan tâm lo lắng cho mình đã khổ thân như thế nào, bảo hắn chẳng cảm động sao được.

Vương Hoa buồn bã thở dài nói :

- Ngô cô nương, Vương Hoa này chẳng biết làm thế nào để đền đáp người đây.

Ngô Tinh tủm tủm cười thật tươi.

Thình lình...

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Có người đến nha.

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Ai thế?

- Chưa biết, để ta ra đó xem. Hai người chớ ra khỏi đây nha.

Dứt lời, Thủy Tinh mỹ nhân hấp tấp chạy về hướng ngoài cổng. Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, sau đó đưa mắt nhìn Ngô Tinh nói :

- Ngô cô nương, người chiếu cố ta cả mười ngày nay...
- Ta bảo chớ nói những lời cảm kích làm gì nữa.
- Vương Hoa này vĩnh viễn không bao giờ quên ân tình của cô nương đã đối xử với ta như thế.
- Không quên ân tình của ta thì thế nào?
- Ta... nhất định phải báo đền chứ không sai.

Thình lình...

Âm thanh của Thủy Tinh mỹ nhân từ tiền điện vang tới :

- Các hạ là ai thế?

Một âm thanh lạnh lùng nói :

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì. Có phải người chính là Thủy Tinh mỹ nhân đã danh lừng thiên hạ vô lâm bấy lâu ư?
- Không dám! Ta chính là Thủy Tinh mỹ nhân đây, các hạ đến đây làm gì?
- Tìm người.
- Có gì chỉ giáo chăng?
- Chỉ giáo thì chẳng dám, hắc hắc hắc, nhưng ta có một việc cần đề đến đây...
- Việc gì thế?
- Thủy Tinh Cầu!

Vương Hoa nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, hình như tiếng nói này rất quen thuộc, hơn nữa đối phương lại đề cập đến Thủy Tinh Cầu, làm sao chẳng bảo Vương Hoa không giết mình ư?

Âm thanh của Thủy Tinh mỹ nhân lại nói tiếp :

- Thủy Tinh Cầu thì thế nào?
- Ta đã mang đến đây cho người.
- A!

Thủy Tinh mỹ nhân thất thanh kêu lên một tiếng.

Vương Hoa cũng thất kinh kêu lên luôn.

Quả thật đây là một sự không thể tưởng tượng được. người đã hạ độc thủ với Vương Hoa và đoạt lấy quả Thủy Tinh Cầu đã ngang nhiên mang Thủy Tinh Cầu đến đây, làm sao chẳng bảo Vương Hoa và Thủy Tinh mỹ nhân ngạc nhiên ư?

Sắc mặt hần bỗng hiện sát khí ngay.

Tiếng nói của Thủy Tinh mỹ nhân vang lên tiếp :

- Các hạ bảo rằng các hạ đã mang Thủy Tinh Cầu đến đây rồi ư?
- Đúng thế.
- Ta có thể thỉnh giáo các hạ một việc chăng?
- Việc gì thế?
- Người lấy Thủy Tinh Cầu này từ đâu thế?

- Điều này ư... hình như người không cần biết phải hỏi điều này. Ta đưa Thủy Tinh Cầu đến đây, thế người có tuân thủ lời hứa hẹn của người chăng?

- Lời hứa hẹn?

- Chỗn giang hồ đồn đại rằng nếu ai hoàn trả Thủy Tinh Cầu cho người thì người sẽ biếu cho một tập võ công kỳ thư, chẳng biết điều này có thật chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Đúng thế, điều này có thật.

- Chẳng biết đó là một quyển kỳ thư thế nào?

- Người muốn biết ư?

- đương nhiên...

- Đây là một quyển võ lâm kỳ thư. Ta nghiên cứu cả vài chục năm trời chỉ thấu ngộ được một phần ba quyển kỳ thư này thôi.

- Ồ... thế thì ta hoàn trả Thủy Tinh Cầu này cho người thì người sẽ giao quyển võ lâm kỳ thư đó cho ta phải vậy chăng?

- Đúng thế, đây là lời hứa của ta.

- Được. Thủy Tinh Cầu đây, xin người mang quyển kỳ thư ấy ra đây để trao đổi.

- Thôi được.

Vương Hoa nghe nói thế không còn chịu đựng được nữa, hần nhún người một cái nhảy ra khỏi phòng.

Ngô Tinh thất thanh kêu lên nói :

- Vương Hoa, người...

- Ta phải ra gặp y.

Vương Hoa bước ra khỏi phòng, quẹo sang một hành lang chạy vào bên trong đại đường thất thì hần đã trông thấy một người bịt mặt mặc áo đen đứng đối diện với Thủy Tinh mỹ nhân.

Vương Hoa giật mình kinh hãi hết sức.

Người bịt mặt áo đen bỗng nhiên đã cảnh giác, y đảo mắt lướt nhìn thấy Vương Hoa bất giác thất kinh kêu lên hoảng hốt.

Vương Hoa cười như điên như cuồng, nói :

- Bằng hữu, không ngờ chúng ta gặp nhau tại đây.

Người bịt mặt áo đen cười khẩy nói :

- Trùng hợp thật!

- Phải, trùng hợp hết sức. Bằng hữu, người là ai thế?

- Ta chẳng nói cho người biết đâu.

- Thế nào? Người chẳng dám để người gặp mặt người được sao?

- Chẳng dám để người gặp mặt ư?

- Phải, nếu như các hạ không phải chẳng dám gặp mặt người thì tại sao bịt mặt như thế.

- Tập quán của ta là như thế.

- Thủ pháp điểm huyết của người rất độc đáo!

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, găm lên nói tiếp :

- Người là ai? Nói mau.
- Điều này không cần thiết.
- Muốn chết ư...

Vương Hoa gầm lên một tiếng, lao mình nhảy tới, ra tay tấn công một chưởng ngay.

Thù nhân gặp mặt nhau đương nhiên lửa giận nổi lên bùng bùng rồi. Suýt nữa Vương Hoa đã chết trong tay của người bịt mặt áo đen này, lửa thù của hắn làm sao chẳng bốc cháy chứ!

Thế đánh một chưởng này mãnh liệt vô cùng, người bịt mặt áo đen lượn mình tránh sang một bên, gầm lên hét lớn :

- Người muốn chết ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế! Ta rất muốn chết. Chẳng phải ta đã chết một lần trong tay các hạ rồi mà bây giờ lại sống trở lại sao?

Vương Hoa vừa dứt lời, lại lao mình nhảy tới như một con hổ điên không bằng. Hắn đã vung tay tấn công ba chiêu liên tiếp.

Thế xuất thủ của Vương Hoa mãnh liệt vô cùng.

Người bịt mặt áo đen gầm lên một tiếng, thành linh đẩy ra một chưởng mãnh liệt vô cùng.

Một chưởng này mạnh đến nỗi thừa sức san bằng một ngọn đồi đất không sai. Tức thì Vương Hoa bị đẩy lùi ra sau ba bước liền.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng hét to một tiếng :

- Dừng tay lại!

Vương Hoa nghe tiếng hét, bất giác thu thế thụt lùi ra sau ngay. Đồng thời người bịt mặt áo đen cũng lui về phía sau vài bước liền.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng giả dò hỏi :

- Các người có thù oán gì với nhau ư?

Vương Hoa nói :

- Tiền bối, y chính là người hạ độc thủ đánh lén văn bối.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng nói :

- Nghe nói các hạ vì quả Thủy Tinh Cầu mà hạ độc thủ với Vương Hoa chẳng?
- Đúng thế.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng nói :

- Tại sao các hạ không dùng chân diện mục để gặp người?

Người bịt mặt áo đen bỗng lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Thủy Tinh mỹ nhân, ngươi có giữ lời hứa của người chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân thoáng ngạc nhiên nói :

- Đương nhiên ta phải tuân thủ lời hứa của ta rồi.
- Nếu ngươi tuân thủ lời hứa, thế thì ngươi hãy mang quyển võ lâm kỳ thư ra đây để trao đổi chứ?

Thủy Tinh mỹ nhân nghe nói thế đã ngây người tại chỗ luôn.

Ngay lúc này Vương Hoa lượn mình lao tới hướng người bịt mặt áo đen, gầm lên nói :

- Người chó mộng tưởng cuốn vô lâm kỳ thư ấy làm gì.

Dứt lời, Vương Hoa đã xuất thủ tấn công một chưởng ngay. Người bịt mặt áo đen gầm lên nói :

- Người muốn chết ư?

Y lập tức lượn mình đánh ngay một chưởng vào người Vương Hoa một cách thần tốc vô cùng.

Tức thì Vương Hoa đã bị đẩy lùi một bước ngay, đồng thời hần thoát vừa lui bước thì người bịt mặt áo đen đã tấn công ra chưởng thứ hai nhanh tựa điện xẹt.

Võ công của người bịt mặt áo đen cao siêu không tưởng, thân người Vương Hoa chưa đứng vững thì chưởng thứ hai của đối phương đã bổ tới mãnh liệt kinh người, nhanh như cắt.

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ đẩy tới một luồng kinh phong, đánh bật chưởng lực của người bịt mặt áo đen ra ngoài.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng nói :

- Ta bảo hai người dừng tay lại có nghe chẳng?

Âm thanh này có một oai lực kinh người. Vương Hoa đã kinh hãi thụt lùi ra sau, đồng thời người bịt mặt áo đen cũng lui ra sau ba bước luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân nói giọng lạnh lùng như băng tuyết :

Thủy Tinh lâu của ta chẳng phải là nơi để các người giải quyết thù hằn với nhau.

Bây giờ hai bên các người bất kể ai xuất thủ trước thì ta không còn nể tình nữa.

Tiếng nói lạnh như tiền, khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy chẳng sai.

Người bịt mặt áo đen lạnh lùng nói :

- Chẳng phải ta muốn động thủ, người ắt phải trông thấy điểm này chứ.

Thủy Tinh mỹ nhân nói với Vương Hoa :

- Vương Hoa, nơi đây ta cấm không ai được động vô hết, người biết rồi chứ?

Vương Hoa đành phải gật đầu không nói gì hết.

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng nói tiếp :

- Các hạ, quả Thủy Tinh Cầu này hết sức quan trọng đối với ta, nói như thế chẳng phải quyền vô lâm kỳ thư ấy không có giá trị bằng quả Thủy Tinh Cầu này đâu, mà là quả Thủy Tinh Cầu này đối với riêng ta rất quan trọng...

- Ta biết điều này.

- Nhưng mà ta có một quy luật...

- Quy luật thế nào?

- Ta cần biết người là ai, ta có quyền biết ai đã đưa quả Thủy Tinh Cầu này về cho ta.

- Nếu như ta không cho người biết ta là ai thì sao?

- Thế thì ta không thể mang quyền vô lâm kỳ thư giao cho người được.

- Chẳng lẽ người không cần quả Thủy Tinh Cầu nữa sao?

- Đương nhiên ta cần lắm chứ, nhưng mà quy luật ta đã định rằng ta phải biết đối phương là ai mới được.

Người bịt mặt áo đen lạnh lùng nói :

- Thế cũng được!

Người bịt mặt áo đen lập tức gỡ khăn bịt mặt ra. Quả nhiên gương mặt lộ ra trước mắt chính là Vương Bán Tiên mà Vương Hoa đã gặp trong bí lao tại Thông Thiên quan nội.

Wương Hoa cười như điên như cuồng, nói :

- Vương Bán Tiên, quả thật chính là người, ta sớm đã đoán ra người lâu rồi. Nay Vương Bán Tiên ta đang muốn tìm người...

- Hừ! Tìm ta ư? Ta đã biết hết rồi, nhưng mà bây giờ ta bất tiện nói nhiều với người.

Này Thủy Tinh mỹ nhân, người hãy mang kỳ thư ra trao đổi được rồi chứ?

Wương Hoa trông thấy thế, hần đã tức tối mồm mũi phun ra khói lửa luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân thò tay vào ngực áo lấy một quyển sách nhỏ có bìa da màu vàng ra, nói :

- Đây chính là Hải Đào Kinh. Các hạ hãy đưa Thủy Tinh Cầu cho ta.

- Người hãy giao quyển kỳ thư đó cho ta trước.

Thủy Tinh mỹ nhân cười lạnh lùng nói :

- Cũng được!

Thủy Tinh mỹ nhân ném quyển Hải Đào Kinh qua phía y ngay.

Sau khi Vương Bán Tiên nhận lấy Hải Đào Kinh xem sơ qua một lượt nói :

- Quả nhiên người đã tuân thủ lời hứa hẹn, nay ta giao Thủy Tinh Cầu cho người đây.

Y ném quả Thủy Tinh Cầu tới Thủy Tinh Cầu mặt Thủy Tinh mỹ nhân. Thủy Tinh mỹ nhân nhanh tay bắt lấy, thành linh...

Wương Bán Tiên lật bàn tay lại, vung chưởng đánh vào người Thủy Tinh mỹ nhân nhanh như cắt.

51. Lòng Dạ Lang Sói

Wương Bán Tiên trở tay phóng chưởng bất thành linh, khê đánh mạnh như vũ bão, hơn nữa Thủy Tinh mỹ nhân lại chú ý vào quả Thủy Tinh Cầu, quả thật việc đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Wương Hoa bất giác thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Chỉ thấy Thủy Tinh mỹ nhân tránh né không kịp, đã kêu hự một tiếng, thân người của y đã té văng ra xa cả một trượng.

Ngay lúc này...

Ngô Tinh gầm hét một tiếng nói :

- Người muốn chết ư...

Trong tiếng gầm hét, Ngô Tinh đã lượn mình nhảy vồ vào hướng Vương Bán Tiên nhanh như cắt, đồng thời tấn công ra một chưởng luôn.

Bấy giờ Ngô Tinh đã liều mạng tấn công, thế đánh một chưởng này thần tốc vô cùng. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái thì Vương Bán Tiên đã bị đẩy lùi ra sau năm, sáu bước liền.

Bấy giờ...

Wương Hoa cũng gầm hét một tiếng lao mình tới nhanh như điện xẹt, vung võ học tấn công vào người Vương Bán Tiên hai chiêu liên tiếp.

Wương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng, lập tức xuất thủ phản công hai chưởng liền.

Võ công của Vương Bán Tiên quả nhiên cao siêu kinh người, chỉ thấy y vừa vung chưởng tấn công thì tiếng gió kêu vù vù thật kinh người, chỉ trong tích tắc y đã tấn công ra vài chiêu liên, thể mạnh như vũ bão và kinh hồn hết sức.

Vương Hoa lập tức bị đẩy lùi ra sau ngay.

Võ công của Ngô Tinh đã được chân truyền của mẫu thân y. Cho nên tuy chưởng pháp của Vương Bán Tiên lợi hại thật, nhưng vẫn không thể nào đẩy lùi Ngô Tinh được.

Mà bây giờ Ngô Tinh lại liều mạng xuất thủ nên Vương Bán Tiên cũng phải kinh hãi không kém.

Vương Hoa phóng mắt nhìn tới, thấy ở hai bên khố miệng của Thủy Tinh mỹ nhân đã rớm máu, mặt mày hơi xanh mét.

Vương Hoa vội chạy tới đỡ y lại, nói :

- Tiền bối, người cảm thấy thế nào...

Thủy Tinh mỹ nhân cười nhạt nói :

- Chẳng hề chi hết.

Thủy Tinh mỹ nhân thò tay vào túi áo lấy một viên thuốc ra, bỏ vào miệng ngay.

Bấy giờ...

Vương Bán Tiên gầm hét một tiếng, xuất thủ tấn công hai chiêu liên tiếp.

Ngô Tinh cũng chẳng chịu lép vế, võ công của y chẳng thua sút gì Vương Bán Tiên, nếu đấu tiếp tục nữa thì Vương Bán Tiên cũng chẳng thắng được y.

Sau khi Vương Bán Tiên xuất thủ tấn công hai chiêu đã làm cho Ngô Tinh phải lùi ra sau một bước. Vương Bán Tiên đã thừa dịp này bỗng nhiên phi thân bỏ chạy nhanh như cắt.

Thân pháp lướt đi của Vương Bán Tiên thần tốc kinh người. Hình như Ngô Tinh cũng chẳng ngờ rằng Vương Bán Tiên lại bất thành linh bỏ chạy như thế.

Khi y phát hiện thì Vương Bán Tiên đã chạy xa cả vài trượng hơn. Ngô Tinh hét một tiếng nói :

- Người chạy đâu cho khỏi...

Thân người y lao tới nhanh như luồng điện xẹt, rượt theo phía sau đối phương ngay.

Quả thật thân pháp của Ngô Tinh nhanh nhẹn hết sức, nhưng thân pháp của Vương Bán Tiên cũng không kém.

Hai bóng người một trước, một sau đã chạy ra khỏi cổng lầu trong tíc tắc.

Bỗng nhiên Thủy Tinh mỹ nhân hét lớn tiếng gọi :

- Tinh nhi, chớ rượt làm gì nữa.

Ngô Tinh nghe tiếng gọi của mẹ, quả nhiên đã dừng bước lại ngay.

Sau khi Thủy Tinh mỹ nhân nuốt viên thuốc, thương thế đã khỏe lại nhiều. Ngô Tinh chạy về tới chỗ mẹ y, hấp tấp hỏi :

- Thưa mẹ, người...

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Mẹ chẳng hề chi hết!

Ngô Tinh nói :

- Mẹ! Tại sao mẹ không để cho con đuổi giết y cho rồi?

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Võ công của con chẳng khá hơn y được bao nhiêu hết, con không thể giết y được đâu.

- Người này cay độc thật.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Nếu chẳng phải do mẹ sơ ý, đồng thời chẳng đề phòng gì hết, thì mẹ cũng không đến nỗi thọ thương. Võ công người này cao siêu lắm.

Vương Hoa nói :

- Thừa tiền bối, y chính là người đã đánh cướp Chương Vĩnh Kỳ.

- Ta biết rồi.

Vương Hoa nghiêng rằng nói :

- Văn bối phải băm xác y ra làm muôn mảnh mới xong.

Ngô Tinh nói :

- Thừa mẹ, làm sao bây giờ. Thủy Tinh Cầu và võ lâm kỳ thư thủy đều bị y cướp đi mất...

Vương Hoa cũng lo lắng nói :

- Phải, biết làm sao đây?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Chẳng hề chi hết, quyển Hải Đào kinh đó thâm ảo vô cùng. Ta tốn cả vài chục năm trời thời gian cũng chỉ mới ngộ được một phần ba võ học trong kỳ thư. Cho dù đối phương trí tuệ cao siêu đến đâu đi nuam cũng không thể ở trong thời gian ngắn tham ngộ được gì hết.

Vương Hoa nói :

- Nếu như y ngộ được nửa thức một chiêu thì sao?

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Không dễ dàng như thế được đâu. đối phương muốn ngộ được nửa chiêu một thức, ngoại trừ phải tốn cả một năm thời gian, bằng không khó mà ngộ được gì hết.

Nghe nói thế Vương Hoa mới yên tâm được phần nào.

Ngô Tinh nói :

- Thừa mẹ, chúng ta quyết phải thu hồi hai món đồ ấy mới được.

Thủy Tinh mỹ nhân gật đầu nói :

- Đương nhiên rồi, Vương Hoa, người bằng lòng giúp ta một tay chẳng?

- Tiền bối cứ việc sai bảo.

- Giúp ta thu hồi quả Thủy Tinh Cầu và quyển Hải Đào kinh đó có được chẳng?

- Đương nhiên rồi, tiền bối khỏi phải nói thì văn bối cũng có nhiệm vụ phải làm như thế.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Thế thì ta truyền võ công cho người.

- Nói sao?

Vương Hoa ngạc nhiên thất thanh la một tiếng.

Thủy Tinh mỹ nhân trầm giọng nói :

- Ta truyền võ công cho người.

- Truyền võ công... cho văn bối?
- Đúng thế, truyền võ công cho người.
- Thế à..

Nhất thời Vương Hoa chẳng biết nói gì đây.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Đối với võ công trong Hải Đào kinh, mặc dù ta chưa thể tham ngộ được hết, nhưng mà khẩu quyết ghi chép trong Hải Đào kinh ta hoàn toàn thuộc lòng hết. Đối với ta tuy rằng y lấy mất kỳ thư ấy nhưng chẳng mất mát gì hết.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối định mang võ công trong Hải Đào kinh truyền thụ cho văn bối ư?
- Đúng thế.
- Văn bối... nghi thế này, tiền bối có thể truyền võ công lại cho Ngô cô nương, y vẫn có thể làm được việc này chẳng sai...
- Ta vẫn biết như thế, nhưng võ công trong Hải Đào kinh có vài phần chẳng thích hợp cho nữ nhân luyện tập chút nào hết!
- Tiền bối cho rằng nam nhân mới thích hợp luyện tập võ công trong kỳ thư ư?
- Đúng thế.

Vương Hoa nói :

- Thật tình văn bối chẳng dám...
- Chớ nói dám và chẳng dám làm gì nữa. nếu như người muốn báo thù cho chính người và ta, thì người đành phải chấp nhận điều này.

Ngô Tinh nói theo.

- Vương thiếu hiệp cứ nhận lời đi.

Vương Hoa vội cúi người hành lễ nói :

- Văn bối xin kính tạ tiền bối đã hậu ái.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

Hải Đào kiếm thâm ảo vô cùng, trước khi luyện tập võ công trong võ lâm kỳ thư này, ta ắt phải dùng kỳ được gia tăng nội lực cho người trước, sau đó mới học tập được. Hải Đào kinh chia làm hai phần, phần thứ nhất là nội lực, phần thứ hai là chiêu pháp.

Mà về chiêu pháp thì ta chỉ ngộ được năm chiêu thôi.

Vương Hoa thắc mắc hỏi :

- Thừa tiền bối, văn bối cần thời gian mấy tháng mới thành tựu?
- Với sự thông minh của người và thêm vào ta tận tâm giáo huấn, chỉ cần mười ngày là xong.
- Mười ngày ư?
- Đúng thế.

Bắt đầu từ hôm đó, Thủy Tinh mỹ nhân đã mang võ công trong Hải Đào kinh truyền lại cho Vương Hoa. Vương Hoa nhân họa mà được phúc luôn.

Thì giờ thấm thoát trôi qua...

Một hôm...

Có một bóng đen phát phơ lướt qua chiếc cầu bay lượn vào tòa lầu giữa hồ nhiên như luồng điện xẹt.

Sau khi bóng đen ấy vào tới bên trong tòa lầu, y bèn phát ra một tiếng cười lạnh lùng, kể đó y lấy từ trên lưng xuống một cái túi xanh.

Y thò tay vào trong túi lấy thuốc nổ ra, sau đó chất thành đống ở chỗ bóng tối, lạnh lùng nói :

- Thủy Tinh mỹ nhân, người chớ trách ta thủ đoạn độc ác nha, ta phải trở nên đệ nhất nhân. Nếu còn người thì nhất định ta vĩnh viễn không thành được.

Đối phương cười lạnh lùng lấy từ trong túi ra một dây ngòi nổ, một đầu dây đặt vào trong thuốc nổ, còn đầu dây kia y kéo ra xa cả một trượng, sau đó đánh bật lửa cho cháy lên.

Ánh lửa vừa chớp lên một cái, y vội chồm vào ngòi thuốc nổ ngay.

Kêu phụt một tiếng, ngòi thuốc nổ đã bắt đầu bốc cháy.

Người áo đen phát ra một tiếng cười đắc ý lạnh lùng.

Người này là ai thế?

Không cần phải hỏi nữa, y chính là Vương Bán Tiên. Quả thật y cay độc hết sức, nếu như một khi thuốc nổ bốc cháy bùng lên, thế thì chớ nói tòa lầu ấy làm gì, ngay cả con đường hầm ăn thông tới Thủy Tinh lầu cũng phải bị nổ tung, tan nát thành ngàn mảnh vụn chứ không sai. Và đương nhiên cả Thủy Tinh mỹ nhân, Ngô Tinh và Vương Hoa cũng sẽ bị nổ tung xác chết ngay tại chỗ luôn.

Quả thật y chơi đòn này cay độc hết sức.

Thình lình...

Ngay lúc này có một bóng người phát phơ lướt qua chiếc cầu và chạy vào trong tòa lầu luôn, đối phương là một người thấp lùn.

Wương Bán Tiên giật mình kinh hãi nói :

- Ai đó?

Bóng người đó nghe thấy tiếng hét, bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Wương Bán Tiên găm hết hỏi :

- Người nào đó?

Bóng người lùn thấp đó lạnh lùng nói :

- Còn các hạ là ai?

Wương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Người đến đây làm gì thế?

- Còn các hạ thì sao?

- Ta ư...

Bóng người lùn thấp bỗng nhiên thất kinh kêu lên một tiếng nói :

- Mùi thuốc nổ... người...

Wương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Nếu chẳng có việc chi, các hạ hãy rút khỏi đây mau.

Bóng người lùn thấp hốt hải nói :

- Người định giựt thuốc nổ ngòi nhà này ư?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?
- Các hạ chớ thắc mắc làm gì.
- Người có biết nhân vật nào ở đây chăng?
- Đương nhiên biết chứ.

Bóng người lùn thấp bỗng nhiên gầm lên một tiếng nói :

- Các hạ là ai thế?
- Người không xứng đáng hỏi điều này, hãy cút mau.

Thấy ngòi thuốc nổ đang cháy đã hơn một nửa, bóng người lùn thấp bất giác giật mình kinh hãi. Y vội tung chưởng đánh vào ngòi thuốc nổ đang bốc cháy một cách thần tốc.

Vương Bán Tiên trông thấy thế đã gầm lên một tiếng :

- Người muốn chết ư..?

Tiếng hét vừa dứt thì Vương Bán Tiên đã đánh ra một chưởng quét vào người lùn thấp ấy ngay.

Bóng người lùn thấp đó chuyển mình một cái đã tránh sang một bên. Vương Bán Tiên thấy thế phải giật mình kinh hãi hết sức, ngòi nổ đang bốc cháy đã bị dập tắt ngay.

Vương Bán Tiên hoảng hốt ngậy người tại chỗ trong tíc tắc, sau đó y cất tiếng lạnh lùng nói :

- Các hạ là ai? Võ công người cao cường thật.

Bóng người lùn thấp lạnh lùng nói :

- Còn các hạ là ai? Võ công cây người cũng chẳng kém.

Vương Bán Tiên gầm lên nói :

- Người là ai thế?
- Còn các hạ là ai?
- Muốn chết ư?

52. Song Hùng Hội

Vương Bán Tiên gầm lên một tiếng, xuất thủ tấn công tới trước một chưởng.

Bấy giờ Vương Bán Tiên giận dữ hết sức, một chưởng vừa tấn công này mãnh liệt kinh hồn. Một lần nữa, bóng người lùn thấp lượn mình nhảy sang một bên.

Chưởng thứ hai của Vương Bán Tiên tiếp tục tấn công tới.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Bán Tiên phóng ra chưởng thứ hai, thì bóng người lùn thấp ấy lướt tới tấn công vài chưởng liền.

Chỉ thấy bóng người chớp nhoáng như điện xẹt, hai người song song nhảy lùi ra sau cùng một lúc.

Vương Bán Tiên hốt hải nói :

- Chính là người?

Bóng người lùn thấp nói :

- Ai?
- Người là Võ Lâm Hoàng Đế?

- Ta là Võ Lâm Hoàng Đế?
- Sao ngươi lại biết vô địch chưởng?

Bóng người lùn thấp này chính là Võ Lâm Hoàng Đế. Vương Bán Tiên đã nhận ra vô địch chưởng của lão thì Võ Lâm Hoàng Đế cũng nhận ra y là ai rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta đã theo học của một người.
- Học của người nào thế?
- Châu Mã!
- A! Y chính là Võ Lâm Hoàng Đế rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nhạt nói :

- Thế thì ta chẳng biết việc này rồi.
- Nói sao? Ngươi không biết y là ai chẳng?
- Đúng thế, ta làm sao biết được y là ai?

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- Các hạ muốn nhúng tay vào việc này ư?
- đương nhiên.
- Theo ta thì các hạ nên đi khỏi nơi đây.
- Không đi đâu hết.
- Thế thì thử xem nào?

Vương Bán Tiên nói xong, lượn mình nhảy tới nhanh như cắt, xuất thủ công ra hai chưởng thần tốc kinh người.

Võ Lâm Hoàng Đế đã biết đối phương là ai, cho nên lão xuất thủ hết sức cẩn thận.

Lão cũng gầm lên một tiếng, xuất thủ đánh ra một chưởng ngay.

Hai người xuất thủ đụng ra một chưởng như sét. Đương nhiên họ là những nhân vật chẳng phải tầm thường, nên thế công của họ kinh người hết sức.

Thình lình...

Vương Bán Tiên hét lớn một tiếng như sấm nổ, hất tay trái tới trước, đồng thời lượn mình lướt tới, dùng tay phải bổ xuống một chưởng nặng cả ngàn cân.

Vương Bán Tiên xuất thủ cay độc vô cùng, y đã quyết tâm giết Võ Lâm Hoàng Đế cho bằng được, nên mỗi chiêu công ra của y đều quỵ quệt, độc ác hết sức.

Bấy giờ Võ Lâm Hoàng Đế cũng đã liều mạng với y. Trong lúc Vương Bán Tiên bổ xuống một chưởng thì lão đã hất chưởng đón đánh ngay.

Một chưởng này lão đã dùng hết công lực bình sanh nên oai lực của nó mãnh liệt kinh người. Kêu ùng một tiếng, hai người song song cùng lùi ra sau mười bước hơn.

Vương Bán Tiên ngậy người luôn tại chỗ.

Hình như y đã bắt ngờ vì đối phương lại có một thân võ học cao cường đến thế, nên nhất thời y đã kinh hãi ngẩn người ngay lập tức.

Võ Lâm Hoàng Đế đã ngạc nhiên hết sức. Võ công của Vương Bán Tiên... cũng tức là Võ Lâm Tiểu Tốt năm xưa đã tiến bộ hơn năm xưa nhiều.

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng nói :

- Ta thật tỉnh chẳng tin ở giới võ lâm này lại có một cao thủ như ngươi được.

Vương Bán Tiên kinh hãi nói :

- Chính là ngươi rồi!

- Ai thế?

- Võ Lâm Hoàng Đế.

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng nói :

- Không phải chứ?

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Châu Mã, ngươi chớ nói dối làm gì nữa. ngươi đánh lừa người nào thì được chứ không thể đánh lừa ta được đâu.

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Ta đánh lừa ngươi bao giờ ư?

- Hừ! Châu Mã, ta không ngờ ngươi lại xuất hiện giang hồ.

- Thế nào? Ta không được tái xuất giang hồ ư?

Vương Bán Tiên gầm lên nói :

- Đúng thế, ngươi vẫn chưa thể xuất hiện được.

- Ai nói thế?

- Ta.

- Tại sao vậy?

Vương Bán Tiên lạnh lùng cười nói :

- Châu Mã, chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng, nói :

- Bằng hữu, ngươi lầm rồi. Quả thật năm xưa lúc ta bại trong tay các hạ đã từng hứa rằng không hối han đến việc giang hồ nữa, nhưng ta chẳng nói rằng ta không được xuất hiện giang hồ nữa.

Vương Bán Tiên nghe lão nói thế ngẩn người luôn tại chỗ.

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng nói tiếp :

- Các hạ chính là Vương Bán Tiên chăng?

- Đúng thế!

- Thủ đoạn của ngươi năm xưa rất là xuất sắc.

- Khen quá lời vậy.

- Nhưng các hạ đã có một thân võ công như thế, hà tất phải sử dụng hai thân phận để xuất hiện giang hồ như thế?

- Ta không muốn danh lừng thiên hạ.

- Nhưng trên thực tế thì các hạ đã danh lừng thiên hạ rồi.

- Không dám.

- Vương Bán Tiên, phải nói rằng mưu kế của người hoàn hảo không chút sơ hở gì hết, nhưng mà cuối cùng bây giờ cũng đã bị người phanh phui ra hết.

- Phanh phui ra thì làm gì ta nào?

- Từ rày về sau các hạ không mấy ổn rồi.

- Người muốn can thiệp chẳng?

- Đúng thế.

- Người dám ư?

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng nói :

- Có gì đâu mà chẳng dám. Người chớ quên nha, năm xưa hai ta đã giao trước, không ai được công khai xuất hiện giang hồ, đồng thời cũng không được gây họa cho giang hồ, ngoại trừ sau khi đồ đệ của hai ta phân được thắng bại. Thế tại sao nhưng lại công khai như vậy được chứ?

Vương Bán Tiên thoáng ngạc nhiên giây lát.

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng nói tiếp :

- Cho nên người phải dừng lại hành động của người ngay, ước hẹn của chúng ta cũng chỉ còn hai tháng mà thôi.

Nếu ta không dừng hoạt động thì sao?

- Ta phải nhúng tay vào thôi, tại vì chính người mới là người không giữ lời hứa.

- Nói thế thì hai chúng ta sắp phải đấu nhau một trận ác liệt mới được rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế nói giọng lạnh lùng hết sức :

- Nếu người muốn xuất thủ thì ta sẵn sàng hầu giáo.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- Thế thì thử nghiệm xem nào.

Vương Bán Tiên dứt lời lập tức lượn mình lướt tới nhanh như cắt, đồng thời y đã vung chưởng tấn công ngay.

Bấy giờ Vương Bán Tiên đã nổi giận đùng đùng. Tuy y biết rằng với công lực của y có lẽ chưa thể hủy diệt được Võ Lâm Hoàng Đế trong nhất thời, nhưng kéo dài thời gian thì Võ Lâm Hoàng Đế ắt không phải là địch thủ của y, cho nên y mới dám xuất thủ đầu một phen.

Mặc Võ Lâm Hoàng Đế biết rằng võ công của lão kém Vương Bán Tiên chút ít, nhưng Vương Bán Tiên muốn hủy diệt lão cũng không phải là việc dễ dàng đâu.

Chỉ trong chớp lát, hai người đã đấu với nhau hơn năm chiêu.

Hai võ lâm cao thủ tuyệt thế xuất thủ giao chiêu với nhau thật ác liệt và kinh người.

Chỉ thấy bóng người chớp nhoáng bay liệng trên không trong giây lát thì hai bên đã đụng nhau hai chục chiêu.

Thình lình...

Ở hậu điện có một bóng người bay vút tới, gầm lên nói :

- Dừng tay lại!

Hai người nghe tiếng quát tháo, song song đã dừng tay lại ngay. Họ phóng mắt nhìn tới trước bất giác buột miệng kêu lên hoảng hốt.

Người vừa xuất hiện chính là Ngô Tinh.

Võ Lâm Hoàng Đế kinh hãi nói :

- Sao ngươi lại có mặt ở đây thế?

Ngô Tinh không trả lời lão, cặp mắt của y chứa đầy những sát khí kinh người, lướt nhìn Vương Bán Tiên hết :

- Chính là ngươi!

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Đúng thế, chính là ta đây.

- Ngươi đến tìm cái chết ư?

Ngô Tinh dứt lời, lượn mình lướt tới trước Vương Bán Tiên, xuất thủ công ra một chiêu mãnh liệt kinh người hết sức.

Lần này Ngô Tinh gặp lại Vương Bán Tiên, đương nhiên y không dễ dàng gì buông tha hắn rồi, nên y đã gom hết sức lực bình sanh đánh ra một chiêu này.

Vương Bán Tiên hất ra một chiêu mãnh liệt vô cùng, sau đó lượn mình nhảy vọt ta cồng ngoài luôn.

Vương Bán Tiên nhủ thầm :

- “Chỉ mỗi một mình Võ Lâm Hoàng Đế mình đã đối phó chẳng xuể, bây giờ lại thêm một Ngô Tinh có công lực tương đương với ta thì tình hình đã trở nên bất lợi với ta hết sức!”

Cho nên Vương Bán Tiên đã phi thân bỏ chạy như thế.

Ngô Tinh không ngờ Vương Bán Tiên lại bỏ chạy lần nữa, y lập tức lượn mình rượt theo sau nhưng thân pháp của Vương Bán Tiên thần tốc vô cùng, chỉ vài lần nhún mình là hắn đã chạy xa cả vài chục trượng hơn.

Ngô Tinh nghiêng răng nói :

- Ất phải có một ngày ta giết chết ngươi không sai.

Nói xong y bèn quay người trở lại, Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Sao ngươi lại có mặt ở đây ư?

- Ta ở tại đây mà.

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên nói :

- Ngươi ở tại nơi đây sao? Có phải đây là Thủy Tinh lâu chẳng?

- Đúng thế, lão tiên bối, sao ngươi lại biết mà đến đây như thế?

Võ Lâm Hoàng Đế còn ngơ ngẩn mắt hờn, hình như nhất thời lão vẫn chưa sao hiểu là tại sao Ngô Tinh lại sống ở đây như thế.

Một hồi thật lâu, lão mới giật mình tỉnh hồn lại hỏi :

- Ngươi... là Thủy Tinh mỹ nhân chẳng?

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Không, ngươi lầm rồi. Thủy Tinh mỹ nhân là mẫu thân ta.

- Nói sao? Thủy Tinh mỹ nhân là mẫu thân của ngươi ư?

- Đúng thế.

Lần này Võ Lâm Hoàng Đế lại hồ đồ hơn nữa. Thủy Tinh mỹ nhân đã có con gái, hình như đây là một sự kiện không thể có được. Đương nhiên lão không thể nào biết giữa Chương Vinh Kỳ và Thủy Tinh mỹ nhân đã có một mối quan hệ thân thiết.

Ngô Tinh hỏi lần nữa :

- Lão tiền bối, sao tiền bối lại tìm đến đây được như thế?
- Ta thọ sự uỷ thác của một cô gái mà đến đây.Ồ! Phải rồi, Vương Hoa có ở đây chứ?
- Đúng thế.
- Hắn đâu rồi.
- Mẹ ta đang truyền thụ võ công cho hắn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế thì võ công hắn đã khôi phục rồi, có phải vậy không?
- Đúng thế, mẫu thân ta đã trị khỏi cho hắn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta đến đây tìm mẫu thân ngươi.Ồ, phải rồi, tên Vương Bán Tiên lúc này đã từng đến đây ư?
- Đúng thế.
- Chẳng lẽ người đã hạ độc thủ và cướp lấy Thủy Tinh Cầu của Vương Hoa chính là y sao?
- Đúng thế...

Ngô Tinh bèn mang sự việc Vương Bán Tiên đến Thủy Tinh lầu thuật lại cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen.

Võ Lâm Hoàng Đế nghe kể xong sắc mặt đại biến, nói giọng hốt hải :

- Y đã dả thương mẫu thân ngươi...?
- Đồng thời cướp cả Hải Đào kinh nữa sao?
- Đúng thế.
- Thế thì hỏng mất rồi còn gì nữa?
- Chẳng sao hết, mẫu thân ta nói rằng muốn tham ngộ được Hải Đào kinh quyết phải mất vài chục năm trời mới xong. Mẹ ta đang truyền thụ võ công cho Vương Hoa.
- Thế thì hay lắm...
- Chẳng biết lúc này Vương Bán Tiên đến đây làm gì nữa vậy?
- Ngô cô nương, ngươi không trông thấy thuốc nổ đó sao?

Ngô Tinh thoáng trông thấy thuốc nổ ấy sắc mặt đại biến, nói giọng hốt hải :

- Y cố tình muốn phá hủy Thủy Tinh lầu ư?

53. Tỳ Nữ Mỹ Mỹ Bị Nạn

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, nếu như ta đến chậm một chút thì ngôi nhà này e rằng đã chìm sâu dưới đáy hồ rồi.
- Người này độc ác vô cùng.
- Phải, quả thật y cay độc hết sức.
- Mời tiền bối theo văn bối vào trong.
- Được, để ta ném túi thuốc nổ này vào trong hồ trước đã.

Võ Lâm Hoàng Đế lập tức nhặt túi thuốc nổ ấy ném vào trong hồ, sau đó theo Ngô Tinh đi vào Thủy Tinh lâu.

Võ Lâm Hoàng Đế trông thấy sự khí phách, hùng vĩ của Thủy Tinh lâu đã khen ngợi hết lời luôn.

Bây giờ...

Một tràng những tiếng chân bước từ hậu thất vang tới, kế đó thấy Thủy Tinh mỹ nhân bước ra. Thủy Tinh mỹ nhân thoáng trông thấy Võ Lâm Hoàng Đế thì lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Võ Lâm Hoàng Đế vội rảo bước tiến tới nói :

- Người chính là Thủy Tinh mỹ nhân ư?

Thủy Tinh mỹ nhân gật đầu nói :

- Đúng thế, tiền bối là...

Ngô Tinh tiếp lời nói :

- Thưa mẹ, lão là gia gia của Vương Hoa.

- Ồ... mời tiền bối ngồi. Chính vì Vương Hoa mà lão đến đây chẳng?

- Không phải.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Hôm nay hân hạnh được gặp tôn giá, quả thật tiếng tăm của Thủy Tinh mỹ nhân danh bất hư truyền, dung mạo tuyệt thế diễm lệ hơn người.

- Tiền bối quá lời thế.

- Chẳng quá lời chút nào hết.

Thủy Tinh mỹ nhân quay sang hướng Ngô Tinh hỏi :

- Tinh nhi, lúc nãy xảy ra việc gì thế?

- Thưa mẹ, lúc nãy Vương Bán Tiên đến đây nữa, y mang một túi thuốc nổ đến đây, định phá sập bản lâu..

- Có thật ư?

- Chẳng sai chút nào hết, nếu như chẳng nhờ vị gia gia của Vương Hoa kịp thời phát giác, e rằng bọn ta đã chết sập dưới đáy hồ từ nãy giờ rồi.

- Tay này cay độc thật!

Sắc mặt của Thủy Tinh mỹ nhân lộ ra sát khí khủng bố.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Đúng thế, người này chẳng những lòng dạ lang sói, vả lại đa mưu túc kế. Thân phận y đã bại lộ, biết đâu y sẽ khơi dậy một trận huyết kiếp võ lâm chứ không sai.

Đồng thời y đã cướp được Thủy Tinh Cầu, rất có thể sẽ giết chết Chương Vĩnh Kỳ luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân cau mày hỏi :

- Bản nhân có thể thỉnh giáo tôn tánh đại danh của tiền bối chẳng?

- Lão phu tên là Châu Mã.

- Ồ! Té ra là Võ Lâm Hoàng Đế...

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười, nói :

- Lão phu chẳng dám đảm đương bốn chữ Võ Lâm Hoàng Đế này nữa rồi.

- Lúc nãy lão bảo rằng chẳng phải đến đây tìm Vương Hoa ư?

- Đúng thế.
- Thế thì lão...
- Ta vốn chẳng hề hay biết người ở đây, và cũng chẳng biết Vương Hoa ở đây nữa.

Ta chỉ thọ uỷ thác của người mà đến đây thôi...

- Thọ uỷ thác của người mà đến đây?
- Đúng thế, có phải người có một nữ tỳ tên là Mỹ Mỹ chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân run bắn người lên, nói :

- Đúng thế... ả...
- ả bị hại rồi.
- Bị hại ư?
- Phải...
- Ai đã hại ả chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Điều này thì ta không được rõ lắm, sự việc xảy ra thế này. Lần trước ta từng nghe Vương Hoa nói lại rằng hẳn nghe Vương Bán Tiên nói rằng có một Nữ Yêu ở một cốc địa trong núi Cửu Linh Sơn. Nghe nói Nữ Yêu này có thể trị bất cứ loại bệnh thương kỳ quái nào. Tại vì ta nhận thấy rằng có lẽ Nữ Yêu này chính là cô gái từng xuất hiện giang hồ tìm kiếm Thủy Tinh Cầu năm xưa...

Lão nói đến đây, dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn Ngô Tinh, nói tiếp :

- Hôm đó, sau khi ta chia tay với Vương Hoa và Ngô cô nương, ta liền tìm đến sơn cốc ấy. Trong sơn cốc quả nhiên có một ngôi nhà khủng bố.

Ta đã gặp Mỹ Mỹ tại nơi đó.

Y bị người ta dùng dây xích sắt khóa lại.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Người nào đã đối phó với y tàn nhẫn đến thế?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Điều này thì ta chẳng rõ rồi...
- Phải chăng lại chính là tay Vương Bán Tiên nữa?
- Thế thì chẳng rõ, nhưng mà y quen biết người đó. Y đã bị hiếp dâm...
- Nói sao? Y đã bị hiếp dâm?

- Phải, sau khi y bị hiếp dâm, người đàn ông ấy mới hạ độc thủ. Chẳng những dùng dây xích sắt khóa y lại, đồng thời bắt ép y uống một thứ thuốc cực độc, cứ cách mỗi một hôm sẽ phát cơn điên một lần....

Thủy Tinh mỹ nhân hoảng hốt nói :

- Lão... nói thật chứ?
- Đúng như thế, nhưng mà có một điều khó hiểu vô cùng. Năm năm trước đây quả thật y từng cứu sống một người...
- Cứu ai thế?
- Vương Bán Tiên.

Thủy Tinh mỹ nhân ngạc nhiên nói :

- Thế thì...

- Lúc đó Vương Bán Tiên chẳng phải bị rắn độc cắn, mà là trúng phải một loại độc dược. Chính y đã cứu Vương Bán Tiên.

- Nói như thế người hãm hại y không phải là Vương Bán Tiên rồi.

- Điều này thì ta cũng không được rõ lắm!

- Về sau thế nào nữa?

- Lúc ta đến gặp y, hình như y oán hận đàn ông hết sức. Lúc ấy y cũng muốn giết cả ta, nhưng sau khi y biết ta là ai, y bèn phó thác ta về đây báo cáo việc này cho người biết.

Thủy Tinh mỹ nhân hốt hải nói :

- Thế thì biết làm sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta đã xem xét dây xích sắt khóa trong người y rồi. với công lực ta không thể nào làm đứt lia ra được hết. Y nói người có một thanh kiếm...

- Phải, ta có một thanh Thủy Tinh Kiếm.

- Y phó thác cho ta nói lại việc này cho người biết. Nếu như người có thể đích thân đến cứu y thì hay biết mấy. Muốn một người có điều chi bất tiện thì ta sẵn sàng ra sức.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Hình như việc này không thể như thế được...

- Không thể như thế được ư?

- Mỹ Mỹ theo ta từ lúc còn bé, võ công của y chẳng kém gì ta. Hình như không thể nào có ai ép buộc y được...

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Nhưng mà đây là sự thật.

Thủy Tinh mỹ nhân đã sợ quỳnh cả lên.

Sự xuất hiện chiêu Vương Bán Tiên đủ làm cho y kinh hãi rồi.

Bây giờ một tỷ nữ của y lại xảy ra sự biến như thế, đương nhiên sự kiện này làm cho y kinh ngạc nhiều hơn.

Võ Lâm Hoàng Đế cảm khái thở dài, nói :

- Thế rồi ta bèn hấp tấp tìm đến đây ngay. Ai ngờ lại đụng phải lúc Vương Bán Tiên chuẩn bị giết nổ Thủy Tinh lâu của người.

Thủy Tinh mỹ nhân cảm khái thở dài nói :

- Quả thật ta chẳng ngờ lại xảy ra một số việc liên tục như thế...

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta có thể thỉnh giáo người một việc chăng?

Tiền bối cứ việc nói :

- Ngô cô nương này là con gái của người ư?

- Đúng thế...

- Thế thì tôn phu là..

- Chương Vĩnh Kỳ!

- Nói sao? Y là con ruột của Chương Vĩnh Kỳ ư?

Lần này đến phiên Võ Lâm Hoàng Đế phải giết mình kinh hãi ngay người tại chỗ luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân cười nhạt nói :

- Tiền bối lấy làm bất ngờ chăng?

- Phải, ta... chưa nghe nói điều này bao giờ.

Thủy Tinh mỹ nhân buồn bã nói :

- Thật ra không bất cứ một ai biết được sự kiện này hết. Thời gian hai ta chung sống với nhau rất là ngắn ngủi. Đó là việc cách đây hai mươi năm về trước...

Thế rồi y mang mối tình giữa y và Chương Vĩnh Kỳ quen biết thế nào kể lại cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen.

Võ Lâm Hoàng Đế nghe kể xong, đã cười nhạt nói :

- Như thế người chỉ làm cho tự thân thêm đau khổ mà thôi. Nếu như năm xưa hai người thông cảm hiểu nhau thì cũng chẳng có sự việc ngày hôm nay rồi.

- Phải...

- Người chẳng hề hay biết chút nào về sự việc y đã kết hôn ư?

- Đúng thế, nếu như ta hay biết y đã lập gia đình thì ta cũng chẳng bảo con gái ta đi tìm y làm gì nữa.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người có biết sự việc giữa hai vợ chồng y chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu nói :

- Vương Hoa đã nói cho ta nghe hết mọi việc. Hắn nói rằng Chương Vĩnh Kỳ đã giết vợ y và hiện giờ y vẫn còn sống, có phải như vậy không?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

- Chương Vĩnh Kỳ hoài nghi vợ y không giữ tiết.

- Không giữ tiết chăng?

- Phải, tình hình bên trong đã xảy ra thế nào thì bọn này không biết, vì hiện bây giờ Chương phu nhân đang còn ở trong tình trạng hôn mê.

- Y còn hy vọng cứu sống được chăng?

- Điều này khó nói lắm.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Trông tình hình ta đành phải xuất hiện giang hồ một lần rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Có thật người đồng ý xuất hiện giang hồ ư?

- Phải, tại vì sự việc xảy ra trầm trọng lắm rồi. Trông tình hình ta phải phá lời hứa hẹn năm xưa rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế gật đầu nói :

- Thế thì hay nhất.Ồ! Phải rồi, còn Vương Hoa đâu rồi?

- Vương Hoa đang tọa công tại hậu thất, chắc cũng sắp xong rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ cười nói :

- Có người huấn luyện Vương Hoa thì thành tựu về sau của hắn phải khá lắm.

Ngay lúc ấy...

Từ hậu điện vang tới tiếng chân bước, kế đó thấy Vương Hoa bước ra. Hắn thoáng trông thấy Võ Lâm Hoàng Đế, bất giác lấy làm ngạc nhiên nói :

- Gia gia, chính là ông ư?

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Đúng thế, chính là gia gia đây!

- Gia gia, làm thế nào ông lại biết cháu ở đây thế?

- Gia gia là thần tiên mà...

Ngô Tinh nói :

- Vương thiếu hiệp, gia gia người gạt người đấy. Thật ra lão chẳng biết người ở đây, lão đến đây vì có công việc riêng thôi...

Võ Lâm Hoàng Đế cười hì hì nói :

- Ta nói rằng người may mắn thật, chẳng những không chết mà ngược lại, còn được một sư phụ xuất sắc truyền thụ võ công cho người nữa...

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thấy đều nhờ Ngô tiên bối hậu ái cả, gia gia, ông có việc gì mà đến đây thế?

Võ Lâm Hoàng Đế mang mọi việc thuật lại cho Vương Hoa nghe một phen.

Vương Hoa nghe kể xong, cả kinh nói :

- Quả nhiên người đó là tỷ nữ của Ngô tiên bối, thế thì chúng ta phải mau đến đây cứu y mới được.

- Đương nhiên, võ công của người học được ra sao rồi?

- Chỉ học được chút ít mà thôi.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Ta đã dạy hết sở học của ta cho hắn. Thật ra võ công bây giờ của hắn có lẽ không còn thua kém ta nữa.

Vương Hoa vội nói :

- Văn bối ngu xuẩn chậm chạp, xin Ngô tiên bối chớ buồn phiền.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thôi được, tất cả mọi người không nên khách sáo nữa. Lão thấy rằng chúng ta nên đi ngay thì tốt hơn.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Được, chờ ta thu dọn nhà cửa một chút, ta sẽ đi với các người ngay.

Ngô Tinh nói :

- Thừa mẹ! Con cũng vào trong thu dọn đồ đạc nha.

- Con cứ đi đi.

Ngô Tinh nói với Vương Hoa :

- Vương thiếu hiệp, người giúp ta một tay nha.

54. Hoàng Sanh Tình Trường

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Giúp người một tay?
- Đúng thế!
- Được.

Ngô Tinh cười rất tươi, cất bước đi vào hậu thất. Vương Hoa then thùng đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế, sau đó xoay người đi theo Ngô Tinh ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế thoáng ngạc nhiên giây lát.

Bồng Thủy Tinh mỹ nhân khẽ thở dài một tiếng. Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Có việc gì đâu mà người phải thở dài như thế?

Thủy Tinh mỹ nhân cảm khái thở dài nói :

- Ta hơi cảm xúc mà thôi.
- Xúc cảm ư?
- Đúng thế, con gái ta...
- Y đã yêu Vương Hoa?
- Chắc tiền bối phải trông thấy điểm này chứ?
- Phải, ta đã nhìn thấy như thế.

Thủy Tinh mỹ nhân cảm thán nói :

- Thế chẳng phải là y tự chuốc lấy đau khổ ư?
- Vì sao?
- Ta nghe Vương Hoa nói rằng hắn đã có hai tình nhân.

Võ Lâm Hoàng Đế cười bí mật nói :

- Quả thật hắn chẳng nói hư dối chút nào hết. Nhưng người có biết hai ý trung nhân của hắn là ai chẳng?
- Ai thế?
- Hai đứa con gái sanh đôi của Chương Vĩnh Kỳ.
- Trùng hợp như vậy sao?

- Phải, việc thiên hạ lạ như thế đấy. Cả hai đứa con gái của Chương Vĩnh Kỳ đồng thời yêu thương Vương Hoa, bây giờ lại thêm một đứa con gái của y yêu hắn nữa.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Tiền bối, ta có thể phó thác người một việc chẳng?
- Có phải việc của con gái người ư?

...(thiếu 1 trang) Vương Hoa nói :

- Ta đang có tâm sự.
- Tâm sự thế nào?
- Thôi đừng hỏi nữa.

Ngô Tinh bỗng dừng bước lại nói :

- Chẳng phải người không ưa ta chẳng?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Làm gì có chuyện đó!

- Hừ! Người chớ nói dối với ta nữa. người chẳng ưa thích gì ta, người chẳng muốn đi chung với ta. Lúc người còn ở nhà ta, người thường hay tránh né ta...

Nói tới đây, Ngô Tinh uất nghẹn nhỏ xuống hai giọt lệ.

Tức thì Vương Hoa ngậy người tại chỗ luôn, có lẽ Ngô Tinh nói phải, hẳn đang tránh né y.

Đương nhiên phải có nguyên do rồi.

Vương Hoa nghĩ rằng hẳn đã có Chương Linh Linh và Chương Thanh Thanh, hẳn cho rằng hẳn phải cảm thấy đủ rồi. Đối với tình ý của Ngô Tinh không phải hẳn không biết, mà là hẳn luôn luôn cảnh giác mình chớ có lọt vào lưới tình này nữa.

Hắn không muốn Ngô Tinh đau khổ.

Đương nhiên giữa họ chưa hiểu với nhau gì hết. Vương Hoa am hiểu Ngô Tinh yêu hẳn, thế nhưng hẳn chẳng dám yêu thương y.

Vì hẳn đã có hai chị em nhà họ Chương rồi, nếu Ngô Tinh quyết định muốn chiếm đoạt hẳn một mình, thì hẳn không thể nào yêu Ngô Tinh được hết.

Trước khi chưa hiểu được tâm ý của Ngô Tinh hẳn phải tránh né y tới đa. Như vậy hai bên sẽ không rơi vào biến khổ.

Bằng không khéo, một khi sự việc đã xảy ra thì không thể nào lường được hậu quả của nó, lúc đó hẳn biết làm sao đây.

Ngô Tinh nói giọng uất nghẹn :

- Người nói đi, tại sao thế?

- Ta ư...

- Người không ưa thích ta chứ gì?

- Không phải thế...

- Thế tại sao người phải tránh né ta như vậy chứ?

- Ta ư...

- Người cứ việc nói đi. Nếu người chẳng ưa ta người cũng phải mạnh dạn nói cho ta biết chứ làm như thế, ta chẳng chịu đựng được chút nào hết.

Trông dáng vẻ y khiến người ta phải rung cảm không sai.

Vương Hoa khẽ nói :

- Ngô cô nương, có việc ta phải nói ra mới được.

- Người cứ nói!

- Ta đã có hai người bạn gái...

Ngô Tinh nói :

- Ta đã biết điều này rồi. Chính người nói cho ta biết mà.

- Thế thì người hiểu rồi chứ?

Ngô Tinh nói :

- Ý của người muốn nói rằng có họ rồi thì người không thể yêu thương được ta nữa chứ gì?

- Ý ta ư?

- Hoặc là họ không chấp nhận chăng?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Không... không phải thế...

- Thế thì tại sao?

- Ta sợ người...

- Sợ ta thế nào?

- Sợ người không chấp nhận họ.

Ngô Tinh nghe nói thế, bất giác phải bật cười ngay.

Vương Hoa thấy y cười thì lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Người cười gì thế?

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Ta cười người chứ còn cười gì nữa.

Vương Hoa nghe y nói thế, bất giác ngây người luôn tại chỗ.

Ngô Tinh trịnh trọng nói :

- Vương Hoa, ta hỏi người một việc, người cứ thật tình trả lời nha!

- Người cứ hỏi.

- Người có yêu thương ta chăng?

- Ta ư?

- Hãy nói đi!

- Ấm thâm yêu thương mà thôi.

Ngô Tinh tủm tủm cười nói :

- Sao người đa nghi thế, và cũng ngây thơ quá thế luôn. Chị em nhà họ Chương quen người trước, ta đến sau thì làm gì đứng đầu được chứ?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Thế là người...

Ngô Tinh nói :

- Nếu mai sau gặp họ mà hai chị em họ không ưa thích ta, thì ta sẽ rời khỏi người ngay.

Nói xong, y làm ra vẻ u oán, buồn bã hết sức.

Vương Hoa lấy làm bất nhần nói :

- Ngô cô nương...

Bỗng Ngô Tinh u oán xúc động đã nhảy vào lòng Vương Hoa cất tiếng khóc sụt sướt.

Vương Hoa cũng chẳng biết nói thế nào để an ủi y đây.

Hắn vuốt việc mái tóc xinh xắn của Ngô Tinh, khẽ nói :

- Ngô cô nương, sao người... lại thương tâm như thế?

Ngô Tinh khóc một hồi lâu, sau đó hình như trong lòng cảm thấy dễ chịu đôi chút, y u oán nói :

- Lúc ta nghĩ tới những việc không như ý là hay khóc thương tâm như thế lắm.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ bây giờ không như ý sao?

- Chẳng lẽ được yêu người như thế là như ý lắm sao?

Vương Hoa gượng cười nói :

- Ta sẽ khéo chăm sóc và thương người. Người là một cô gái tốt bụng.

Ngô Tinh cười thật tươi.

Y cười rất vui vẻ và thực hài lòng.

Vương Hoa nói :

- Chớ suy nghĩ nhiều làm gì nữa, Vương Hoa này được người thương mến như thế thật là đại hạnh hết sức. Ta nghĩ rằng họ sẽ thương mến người chứ không sai chút nào.

- Làm thế nào người biết chắc như vậy?

55. Huyết Thần Giáo

Vương Hoa nói :

- Tại vì họ cũng hiền lành như người.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Người khéo nói chuyện gồm.

- Ta nói thật đấy.

Hai người cùng cất tiếng cười vui sướng. Bỗng nhiên có tiếng chân bước rạch phá hư không vang tới.

Vương Hoa và Ngô Tinh theo bản năng tự nhiên nhìn về hướng đó, chỉ thấy một bóng người từ trong rừng hiện ra nói :

- Đệ đệ, chính là người ư?

Vương Hoa trông thấy người vừa xuất hiện, buột miệng kêu lên một tiếng :

- Tỷ tỷ, là người?

- Phải, chính là tỷ tỷ đây.

Bấy giờ U Linh Nữ đã bước tới trước mặt Vương Hoa nói :

- Ai đã cứu người vậy?

- Ai đã cứu đệ đệ đâu?

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải Cửu Độc Thần Quân đã đánh người trọng thương chẳng?

- Đúng thế!

- Hôm trước ta đang động thủ với Cửu Độc Thần Quân, tại sao người bỗng nhiên biến đi đâu mất? Tỷ tỷ tìm người lâu lắm rồi, ai đã cứu thoát người như thế?

- Chính Ngô cô nương này cứu đệ đệ. Ồ! Ngô cô nương, đây là tỷ tỷ của ta.

Ngô Tinh chấp tay xá dài nói :

- Vương tỷ tỷ, Ngô Tinh xin chào tỷ tỷ.

- Ngô cô nương chớ khách sáo làm gì, U Linh Nữ này thành thật đa tạ cô nương đã cứu đệ đệ ta.

- Không dám.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Ta đến đây rất lâu rồi, trông tình hình cảm tình của hai người khá thân thiết thì phải.

Ngô Tinh then đỏ mặt, nói :

- Thật ra hẳn chẳng ưa thích gì ta...

U Linh Nữ khẽ cười nói :

- Ta nhận thấy rằng đệ đệ ta rất thương mến cô nương...

Ngô Tinh cười rằng :

- Vương Hoa, người còn người tỷ tỷ, sao chẳng nghe người nói lại cho ta biết bao giờ hết?

Vương Hoa nói :

- Ta quên mất, chờ lát nữa ta sẽ kể lại chuyện của hai tỷ đệ ta được chứ?

U Linh Nữ nói :

- Đệ đệ, ta hỏi người một việc.

- Việc gì thế, tỷ tỷ?

- Người bảo rằng chính Huyết Thần giáo mưu sát phụ thân ư?

- Đúng thế.

- Người biết Cửu Độc Thần Quân là Giáo chủ Huyết Thần giáo ư?

- Vâng, đệ đã biết như thế. Tỷ tỷ cũng biết rồi sao?

- Phải, gần đây ta đã thám thính được điều này, và ta đã biết cả Tổng đàn Huyết Thần giáo ở đâu nữa.

Vương Hoa giật bắn người lên, nói :

- Nói sao? Tỷ tỷ biết Huyết Thần giáo ở đâu rồi sao?

- Đúng thế.

- Thế thì chúng ta đi tìm Cửu Độc Thần Quân ngay.

- Được, còn Ngô cô nương thì sao?

Ngô Tinh nói :

- Ta đi theo các người luôn.

- Không, theo ta thì không nên...

Ngô Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

U Linh Nữ nói :

- Tỷ đệ ta đi chuyến này ắt phải có sự nguy hiểm đến tánh mạng.

- Người cứ yên tâm, ta chẳng ngại nguy hiểm gì hết.

- Thôi được, thế thì chúng ta lên đường ngay.

U Linh Nữ nói xong định phi thân chạy đi bỗng Vương Hoa gọi lại nói :

- Tỷ tỷ...

U Linh Nữ quay người đưa mắt nhìn Vương Hoa, chỉ thấy gương mặt Vương Hoa lộ ra vẻ bi thương, y lấy làm ngạc nhiên nói :

- Đệ đệ, có việc gì thế...

Vương Hoa nói giọng thương tâm :

- Tỷ tỷ, ta chẳng biết nên nói thế nào với người đây.

U Linh Nữ nói :

- Có việc gì quan trọng lắm ư?

Vương Hoa buồn bã nói :

- Tỷ tỷ, người còn nhớ mẫu thân người chăng?

- Tiểu Yến ư?

Vương Hoa lẳng lặng gật đầu không nói gì hết.

U Linh Nữ hấp tấp hỏi :

- Người ở đâu? Chẳng lẽ đệ đệ... đã gặp người ư?

Vương Hoa buồn bã lắc đầu một cái.

U Linh Nữ ngậy người, nói :

- Chẳng lẽ... người đã chết rồi sao?

- Phải, người đã mất rồi.

U Linh Nữ thoát nghe Vương Hoa nói thế, giật mình hỏi :

- Chết rồi... sao đệ đệ biết?

Vương Hoa cảm khái thở dài, mang câu chuyện Tiểu Yến bị người hãm hại mà Quỷ Diện Tiên Ông đã kể, thuật lại cho U Linh Nữ nghe. U Linh Nữ nghe kể xong, đau thương nói :

- Người nào cay độc như thế, nỡ đành hiếp dâm trước rồi giết chết người sau?

- Em không biết.

U Linh Nữ bắt giắc nhỏ xuống hai giọt lệ, nói :

- Tội nghiệp thay mẹ ta đã chết, ta lại chẳng hề gặp mặt người được lần nào hết, nhưng ta quyết định tìm ra thù nhân đã dâm sát người để trả thù cho người. Bây giờ chúng ta hãy lên đường thôi.

Một nhóm gồm ba người lại phi thân chạy tiếp.

Một hôm...

U Linh Nữ dẫn Vương Hoa và Ngô Tinh đi tới một cốc khấu. Vương Hoa cất tiếng hỏi :

- Tỷ tỷ, đây là chỗ nào vậy?

- Bạch Thủy cốc, Bạch Thủy Sơn.

- Chính Huyết Thần giáo ở trong Bạch Thủy cốc này ư?

- Đúng thế. Trong Huyết Thần giáo canh phòng hết sức nghiêm ngặt, sau khi vào cốc chúng ta phải chia lẻ xông vào mới được.

- Được...

Đi vào trong cốc được khoảng nửa dặm đường thì thấy mây mù trắng xóa, bao phủ cả một vùng xung quanh. Vận dụng nhãn lực tối đa cũng miễn cưỡng chỉ trông thấy cảnh vật trong phạm vi một trượng.

Qua khỏi con đường cốc chập hẹp mây mù trắng xóa ấy thì họ đã xa xa có thể trông thấy vài tòa lầu cao trong dãy núi cao vời vợi ấy.

U Linh Nữ nói :

- Chỗ đó chính là Tổng đàn của Huyết Thần giáo. Người đi phía Đông, ta đi hướng Tây.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Được.

Ngô Tinh hỏi :

- Còn ta thì sao?

U Linh Nữ nói :

- Người đi với Vương đệ ta luôn.

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Không, ta không đi với hần.

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

- Ta muốn xông pha một mình xem sao.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Cũng được, thế thì người vào đường giữa, dù sao họ chưa nhận biết người là ai hết.

Chưa tới lúc người chó động thủ giết người nha.

Ngô Tinh gật đầu nói :

- Ta xin nhớ điều này, ta sẽ biết tùy cơ ứng biến vậy.

Dứt lời, Ngô Tinh lượn mình chạy vào trước.

Vương Hoa theo sau phi thân chạy sang hướng Đông luôn.

Bấy giờ Vương Hoa đơn thân chạy vào hướng Đông, chỉ trong chốc lát đã chạy sâu vào khoảng vài chục trượng. Hần trông thấy giữa dãy núi hiểm hóc ấy có một tòa lầu các to lớn.

Vương Hoa thoáng vừa chạy vào trong phạm vi của Huyết Thần giáo bỗng có một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Người nào đó?

Vương Hoa nghe tiếng hỏi, bất giác giật bắn người lên. Hần lập tức đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chẳng thấy một bóng người nào hết. Lần này Vương Hoa đã giật mình kinh hãi luôn.

Âm thanh lạnh lạnh ấy lại vang tới lần nữa :

- Ai thế?

- Ta!

- Làm gì thế?

Lần này Vương Hoa cố gắng hết sức chú ý hướng phát ra tiếng nói, hần đã phát giác âm thanh ấy từ phía sau một tảng đá ở bên trái hần vang tới.

Vương Hoa trả lời :

- Tiểu tiện!

Đối phương nghe nói thế đã ngậy người giây lát, sau đó hỏi lại :

- Tiểu tiện ư?

- Có điều gì lạ chẳng?

- Ta hỏi ngươi là ai thế?

Vương Hoa cảm phần nói :

- Tay mù lòa kia, ngươi làm dữ gì thế? Không nhìn thấy sao?

Phía sau tảng đá bên trái hần nhảy vọt tới một người, nhưng thân pháp của Vương Hoa nhanh hơn đối phương, chỉ thấy hần chuyển mình thấp thoáng một cái, một tiếng kêu thảm vang lên lập tức.

Một người áo đỏ đã nằm chết thảm trên mặt đất.

Vương Hoa lượn mình chạy vào tòa lầu ngay.

Một chiếc cửa sổ ở bên trái có ánh sáng đèn đuốc soi ra bên ngoài. Vương Hoa phi thân chạy gần cửa sổ, nhìn thấy bên trong là một sảnh đường.

Trong sảnh đường tịch lặng như tờ.

Vương Hoa đảo mắt nhìn một vòng, chẳng thấy một bóng người cón con nào hết.

Thình lình...

Một tràng những tiếng bước chân từ phía trước sảnh đường vang tới, Vương Hoa bất giác giật bắn người lên. Hần rón rén bước sang bên đó.

Một bóng người lao tới nhanh như luồng điện xẹt, Vương Hoa rảo bước tiến tới, đồng thời phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Một tiếng thét the thé vang lên, hai luồng chưởng lực đụng mạnh vào nhau khiến Vương Hoa bị chưởng lực hùng mạnh của đối phương đẩy lui cả mười bước.

Đôi bên phóng mắt nhìn tới trước, cả hai người đồng thời thất kinh kêu lên một tiếng :

- Là nàng?

- Là ngươi?

Người này chính là Ngô Tinh.

Vương Hoa và Ngô Tinh ngớ ngẩn đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi thật lâu, Ngô Tinh mới cất tiếng nói :

- Sao ngươi...

Vương Hoa nói :

- Ngươi có trông thấy người nào không?

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Chẳng có một con ma nào hết!

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Lạ thay!

- Phải, ta lục soát mấy chỗ rồi, chẳng thấy một bóng người nào hết.

Vương Hoa hỏi :

- Ngươi có gặp tỷ tỷ ta chẳng?

- Không.

Vương Hoa ngạc nhiên hết sức, nói :

- Một tòa lâu to lớn như thế, chẳng lẽ không tìm thấy một ai hết ư? Bên trong ắt phải có nguyên do gì đây. Bỗng nhiên lại có tiếng chân bước vang tới. Ngô Tinh và Vương Hoa đồng thời phóng mắt nhìn ra phía trước, thấy có một bóng người lướt tới nhanh như cắt.

Vương Hoa khẽ hét một tiếng :

- Ai đó?

- Đệ đệ, chính là ta đây.

- Tỷ tỷ, là người ư... có trông thấy người nào chẳng?

U Linh Nữ lắc đầu nói :

- Không thấy ai hết, còn hai người có trông thấy gì chẳng?

Vương Hoa nói :

- Hai ta chẳng thấy một bóng người cón con nào hết... nhưng mà lúc này ở bên ngoài đệ có giết chết một người gác cổng.

U Linh Nữ ngạc nhiên nói :

- Lạ lùng thật... chẳng thấy một bóng người nào hết.

Vương Hoa cau mày nói :

- Huyết Thần giáo này ắt phải có chỗ nào bí mật chứ không sai...

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Ta cũng nghĩ như thế.

- Nhưng chúng ta làm thế nào tìm họ đây?

- Bây giờ thế này, chúng ta lại chia tay lục soát lần nữa!

Vương Hoa gật đầu biểu thị sự đồng ý :

- Thế cũng được!

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận nha.

Bọn ba người Vương Hoa lại chia tay đi lần nữa.

Vương Hoa ra khỏi khách sảnh, quẹo vào một hành lang.

Hắn đảo mắt dòm ngó xung quanh, vẫn không tìm được một môn nhân Huyết Thần giáo nào hết.

Vương Hoa cùng kể rồi, nếu tiếp tục tìm kiếm như thế, biết bao giờ mới tìm được Cửu Độc Thần Quân?

Vương Hoa sực như nghĩ ra một điều, lúc này ở bên ngoài mình đã gặp một môn nhân phòng vệ Huyết Thần giáo, biết đâu ở ngoài đó còn có người canh gác nào khác nữa?

Hắn lượn mình định chạy ra ngoài sảnh, bỗng nhiên trong lầu vang tới một tiếng động nhỏ. Vương Hoa vội ẩn phục sang một bên, lướt mắt nhìn tới trước, bất giác giật bắn người lên.

Chỉ thấy một người mặc áo đỏ từ bên trong bước ra, miệng mấp máy lẩm bẩm nói :

- Mã bà nó, đang hứng tới cổ họng... lại trúng phiên gác đêm... thật xui.

Người áo đỏ vừa đi vừa chửi rửa inh ỏi.

Vương Hoa bỗng lượn mình nhảy vọt tới hướng người áo đỏ nhanh như cắt. Môn nhân Huyết Thần giáo ấy chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã kêu “hự” một tiếng, tức thì Vương Hoa đã bám nhẹ vào huyệt đạo của y luôn.

Người áo đỏ giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa lạnh lùng gầm lên nói :

- Muốn sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta đập vỡ đầu ngươi ngay lập tức.

Người áo đỏ nghe nói thế, toàn thân run lẩy bẩy không dừng.

Vương Hoa hét lên một tiếng nói :

- Hãy dẫn ta đến tổng đường bí mật của các ngươi ngay.

Huyết đạo y bị Vương Hoa kìm chế, tức thời y chẳng nói chuyện được và chẳng hiểu việc gì đã xảy ra thể này.

Vương Hoa giận dữ gầm lên nói :

- Thế nào, ngươi có đi không thì bảo?

Kêu sột một tiếng, Vương Hoa đã rút thanh tiểu thiết bổng ra nhanh như cắt. Mặt mày gã môn nhân Huyết Thần giáo thảm biến, lập tức dẫn Vương Hoa đi vào cổng lớn.

Đi vào cổng lớn, sau đó họ quẹo sang hướng hậu điện, tới gần một cái đỉnh lớn để giữa điện. Người áo đỏ di động cái đỉnh ấy sang một bên, tức thì bên dưới hiện ra một cái hang.

Vương Hoa gầm hét hỏi :

- Từ hang động này đi vào tổng đường sao?

Người áo đỏ khẽ gạt đầu một cái.

Vương Hoa bèn giơ tay điểm nhẹ vào Thùy huyết của đối phương, sau đó lượn mình chạy vào đường hầm bên dưới luôn.

Con đường hầm nhỏ chạy dài, Vương Hoa chạy khoảng ba trượng thành linh có tiếng nhạc mê hồn vang tới.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó tăng tốc độ chạy nhanh hơn. Chẳng mấy chốc hắn đã vào trong một thạch thất, thò đầu nhìn vào trong bất giác ngây người tại chỗ luôn.

56. Sát Khí Đùng Đùng

Đây là một thạch điện to lớn hùng vĩ.

Trên thạch điện có điêu khắc một thạch tượng nữ thần to lớn.

Thạch tượng nữ thần đó được điêu khắc một cách tinh xảo, đẹp đẽ vô cùng.

Cửu Độc Thần Quân đang ngồi ở phía trước thạch tượng ấy.

Có vài người mặc áo đỏ vây quanh Cửu Độc Thần Quân, còn trước mặt y thì có bốn thiếu nữ lửa thể đang khiêu vũ một cách điên cuồng theo điệu trống.

Lò lửa đang bốc cháy phừng phực làm cho bốn thiếu nữ đang khiêu vũ như điên như cuồng ấy càng vũ nhanh hơn, và tỏa ra một ngọn lửa tình dục mê hồn, quyến rũ.

Trông thấy cảnh tượng này, làm sao chẳng bảo Vương Hoa há hốc mồm ra mà nhìn chẳng?

Mấy chục môn nhân đang đứng ở xung quanh gần đó đã như ngây như dại ngăm nhìn cảnh tượng mê hồn trước mặt.

Cửu Độc Thần Quân thì cũng đang cười như điên như cuồng.

Thình lình...

Một tràng những tiếng trống đánh nhanh và thật lớn tiếng vang liên tục. Bốn người đàn ông lửa thể từ hậu điện chạy ra. Họ cũng tham gia vào vũ điệu như điên như cuồng chung với bốn thiếu nữ lửa thể đó.

Đây là một cảnh tượng bản thủ, hạ lưu và khó xem hết sức.

Vương Hoa trông thấy cảnh tượng hạ lưu này bất giác đỏ bừng cả hai má, tim đập thành thịch không dừng. Bỗng nhiên trong đường hầm phía sau lưng hắn có tiếng bước chân phá không gian vang tới, kể đó là tiếng nói của U Linh Nữ :

- Chẳng biết đệ đệ ta đã vào đây chưa...?

Vương Hoa nghe tiếng nói bất giác giật bắn người lên. Hắn nhủ thầm :

- “Nếu để họ là hai người con gái trông thấy cảnh tượng hạ lưu này thì còn gì mặt mũi nữa?”

Hắn quay người chạy trở ra đường hầm, bỗng nghe U Linh Nữ hét to :

- Ai đó?

Vương Hoa xuống gang hồ trả lời ngay :

- Thưa tỷ tỷ, chính đệ đệ đây?

- Quả thật là đệ...

U Linh Nữ và Ngô Tinh song song chạy tới trước.

U Linh Nữ nói :

- Sao đệ lại biết mà vào đây? Chẳng lẽ chính đệ đã điểm huyết gã môn nhân Huyết Thần giáo ngoài cửa hầm ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

U Linh Nữ hỏi :

- Đệ tìm thấy Cửu Độc Thần Quân chưa?

- Tìm thấy y rồi.

U Linh Nữ mặt hơi biến sắc, nói :

- Hiện bây giờ y ở đâu?

- Ở bên trong thạch điện.

- Thế nào, chúng ta vào tìm y.

Nói xong, y định lượn mình lướt tới thì Vương Hoa đã nhảy vọt ra cản đường đi của y lại, nói :

- Tỷ tỷ, hãy khoan đã!

- Làm gì thế?

- Tỷ tỷ không thể vào được.

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Vương Hoa ngập ngừng nói :

- Tại vì... các người chỉ biết là không thể vào trong là được rồi.

U Linh Nữ nghe nói thế, ngạc nhiên hết sức nói :

- Rốt cuộc Cửu Độc Thần Quân đang làm gì vậy?

- Y... đang khiêu vũ!

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Khiêu vũ ư? Y khiêu vũ thì tại sao chúng ta không vào được chứ?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Tại vì... điệu vũ này rất đặc biệt.

U Linh Nữ lấy làm thắc mắc, nói :

- Đặc biệt ư?

Ngô Tinh tiếp lời nói :

- Đặc biệt thế nào, chúng ta nên vào xem cho biết.

Vương Hoa giật mình nhủ thầm :

- “Hai người mà vào trong xem họ khiêu vũ thì hỏng mất rồi, còn gì nữa.”

Hắn nghĩ tới đây vội nói :

- Không được!

- Tại sao không được chứ?

Vương Hoa quỳnh quáng nói :

- Quả thật các người không thể vào xem được...

U Linh Nữ nổi cơn giận nói :

- Chẳng lẽ chúng nó cởi hết quần áo mà khiêu vũ sao?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

- A!

Cả hai U Linh Nữ và Ngô Tinh song song thất kinh kêu lên một tiếng, gương mặt ửng đỏ ngay.

Vương Hoa nói :

- Vả lại...

U Linh Nữ hỏi :

- Vả lại cả nam nhân lẫn nữ nhân cũng vũ chung chứ gì...

- Đúng thế!

U Linh Nữ giật mình nói :

- Có thật như thế sao?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Đúng thế, cho nên đệ mới nói rằng hai người không thể vào trong được...

U Linh Nữ nói :

- Thế thì một mình đệ vào đi.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Được, ta vào trong trước, nếu có động tịnh gì thì hai người vào sau.

- Thôi được, người cứ vào trước đi.

Vương Hoa quay người tới trước, bất giác lại ngảy người tại chỗ, chỉ trong giây lát này, hiện trường lại có thay đổi lớn.

Hắn trông thấy một thiếu phụ lỏa thể nằm trong lòng Cửu Độc Thần Quân, còn số nam nữ lỏa thể đã khiêu vũ lúc nãy thì chia làm từng cặp ôm choàng lấy nhau nằm trên mặt đất.

Quả thật cảnh tượng này hạ lưu khó xem hết sức, Thành linh...

Vương Hoa cất tiếng phát ra từng tràng cười như điên như cuồng...

Tiếng cười như điên như cuồng này chẳng khác nào như một cú sấm sét kêu ầm lên, đã đánh thức tất cả người của Huyết Thần giáo từ trong cơn say mê giật mình tỉnh hồn lại ngay.

Cửu Độc Thần Quân kinh hãi đẩy thiếu phụ lỏa lồ ra khỏi vòng tay, y gầm lên nói :

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng gầm hét thì y đã ngồi bật dậy ngay lập tức.

Vương Hoa từ từ bước vào bên trong đại điện.

Bấy giờ, tám người nam nữ lỏa lồ ấy đã kinh hãi xoay người chạy vào hậu thất, còn vài chục tên môn nhân Huyết Thần giáo cũng đứng bật dậy hết.

Cửu Độc Thần Quân phóng mắt nhìn tới trước, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng :

- Chính là người?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chính là Vương Hoa ta đây, thế nào? Người ngạc nhiên lắm sao?

Quả thật Cửu Độc Thần Quân đã giật bắn người lên vì thạch điện này hết sức bí mật, thế mà Vương Hoa lại tìm vào đây được, đồng thời hắn đến một cách bất thành linh như thế, làm sao chẳng bảo y giật mình kinh hãi ư?

Cửu Độc Thần Quân trấn tĩnh tinh thần lại, sau đó cười ha hả, nói :

- Quả thật ta đã ngạc nhiên hết sức.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Người còn nhiều việc phải ngạc nhiên nữa, Cửu Độc Thần Quân! Người tưởng rằng ta chẳng tìm ra người ư?

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Người chỉ đâm đầu vào chỗ chết thôi.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nếu ta chết thì người cũng không thể sống sót được. Cửu Độc Thần Quân, hôm trước chúng ta gặp nhau suýt nữa ta chết trong tay người, bây giờ hai ta phải thanh toán món nợ này luôn một thể.

Bấy giờ Vương Hoa đã bước đến chỗ cách trước mặt Cửu Độc Thần Quân độ khoảng một trượng, cũng đồng thời lúc này có ba môn nhân Huyết Thần giáo đứng cản đường đi của Vương Hoa lại.

Vương Hoa ngạo nghễ dừng bước lại ngay.

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Các hạ đến đây tìm ta chỉ vì để thanh toán nợ nần ư?

- Đúng thế, ngoài ra ta còn vài việc muốn hỏi người nữa.

- Cứ việc nói.

- Chương Thiếu Đường có phải là môn nhân của quý giáo chăng?

- Không phải!

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Thế tại sao y phải nghe mệnh lệnh của người?

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Người cho rằng y đã nghe mệnh lệnh ta sao?

Vương Hoa nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên hết sức. Lúc Chương Thiếu Đường sắp chết cũng đã nói rằng y bị ép. Y nói rằng một nữ nhân đã bắt ép y làm mọi việc như thế.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ không phải thế sao?
- Phải hay không người chớ thắc mắc làm gì?
- Chính người đã hãm hại Chương Vĩnh Kỳ ư?

Cửu Độc Thần Quân lắc đầu nói :

- Chính Chương Thiếu Đường đã hại y.

Vương Hoa ngạc nhiên lần nữa, hỏi :

- Cửu Độc Thần Quân, ta hỏi người một việc nữa...
- Cứ việc hỏi.
- Làm thế nào người lại biết Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Chương Vĩnh Kỳ?
- Có người nói cho ta biết.
- Ai thế? Có phải Vương Bán Tiên chăng?
- Đúng thế, chính là Vương Bán Tiên.

Vương Hoa nghe y nói thế, đã xác định rằng mình tiên liệu không sai chút nào.

Trước kia quả thật Vương Bán Tiên đã mang sự việc Thủy Tinh Cầu tiết lộ cho Cửu Độc Thần Quân hay, và Vương Bán Tiên đã đạt được mục đích mượn dao giết người.

Vương Hoa nghĩ đến đây, lạnh lùng nói tiếp :

- Tại sao người lại hãm hại phụ thân ta như thế chứ?
- Người muốn nói Vương Phong chăng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Trùng hợp thôi.
- Trùng hợp thế nào?
- Người có biết Tiểu Yến chăng?
- Đương nhiên biết rồi.
- Tiểu Yến là một nửa hung thủ giết hại phụ thân người!
- Người nói láo!

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Nếu như chẳng nhờ có Tiểu Yến, đương nhiên bọn này không thể sát hại phụ thân người được, cho nên ta nói rằng Tiểu Yến cũng là một nửa hung thủ đã giết hại phụ thân người.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người nói rõ hơn nữa xem nào.

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Dù sao ngươi cũng phải bỏ xác hôm nay thôi, thì ta cứ nói cho ngươi hiểu rõ luôn.

Tại vì phụ thân ngươi biết kế hoạch bất ngờ của bọn này định hạ thủ với Chương Vĩnh Kỳ để đánh cướp Thủy Tinh Cầu, vì thế bọn ta phải diệt trừ y.

- ... (thiếu 1 trang)

- Khá lắm!

Vương Hoa gầm lên một tiếng, lượn mình lướt tới. Trong lúc Vương Hoa thoảng vừa nhảy vọt tới thì người mặc áo đỏ ấy đã tung chưởng tấn công một chiêu ngay.

Vương Hoa cũng hất chưởng đánh ra một chiêu thật nhanh.

Võ công của Vương Hoa bây giờ đã khác hẳn khi xưa, một chưởng vừa tấn công của hắn mạnh như vũ bão, dư sức san bằng một ngọn đồi đất chứ không sai.

Cũng trong lúc Vương Hoa thoát vừa đánh ra một chưởng thì hai người áo đỏ đứng ở hai bên phải và trái của hắn đã phi thân lao tới, đồng thời cả hai người song song xuất thủ tấn công Vương Hoa luôn.

Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Muốn chết ư?

Chỉ thấy thân hình hắn thấp thoáng một cái, hai tiếng kêu ùng ùng xen lẫn với tiếng rú thảm thì đã trông thấy hai người áo đỏ ấy té văng ra xa, chết ngay lập tức.

Thân pháp lẫn chưởng pháp của hắn thần tốc đến kinh người hết sức.

Cửu Độc Thần Quân trông thấy thế mặt mày lập tức đại biến.

Người áo đỏ đứng trước cũng giật bắn người lên.

Y vội vàng thụt lùi ra sau năm bước, mắt kinh hãi chăm chăm nhìn Vương Hoa chẳng nói nên lời.

57. Ma Cao Nhất Trụ

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, hà tất phải bảo môn nhân ngươi ra nạp mạng làm gì vô ích!

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Không ngờ võ công ngươi lại cao cường đến thế!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ta đã bảo rằng ngươi sẽ còn nhiều bất ngờ nữa. Bây giờ ngươi đích thân động thủ với ta hay là kêu môn nhân ngươi đến đây nạp mạng nữa?

Cửu Độc Thần Quân cười lạnh lùng nói :

- Ngươi chưa xứng đáng để ta đích thân xuất thủ đâu.

Vương Hoa cất tiếng cười như điên như khùng...

Cũng trong lúc Vương Hoa thoát vừa thoát ra tràng cười điên cuồng bỗng nhiên mười mấy người áo đỏ đổ xô ào tới tấn công Vương Hoa.

Đao kiếm bay liệng vù vù, quét bào người Vương Hoa mãnh liệt kinh người.

Thế tấn công liên hợp của mười mấy người mặc áo đỏ này mạnh như vũ bão. Vương Hoa gầm lên một tiếng, vung song chưởng đánh nhanh một hơi, đồng thời nhảy lùi ra sau một trượng luôn.

Sát khí trên mặt hắn càng đậm đà kinh người hơn.

Mười mấy môn nhân ấy, một lần nữa vây hấn vào trong.

Vương Hoa lấy hai thanh tiểu thiết bổng ra, lạnh lùng gầm lên nói :

- Ta giết phút các ngươi mới được.

Trong tiếng gầm hét mãnh liệt, hấn quơ hai thanh tiểu thiết bổng nhanh như cắt. Chỉ thấy luồng ánh sáng lạnh chớp lên vài cái, kế đó tiếng rú thảm vang lên lập tức.

Hai người áo đỏ lại chết một cách thảm thiết trên mặt đất ngay.

Những tên hồng y nhân còn lại vẫn cứ tiếp tục nhảy vô tới như điên như cuồng.

Tức thời một trận đại huyết chiến đã diễn ra lập tức.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa độc chiến quần hùng, bỗng có hai tiếng thét the thé vang tới, kế đó hai bóng người lao tới nhanh như cắt.

Oa oa vài tiếng kêu thảm thiết lại vang lên tiếp.

Ba tên hồng y nhân lại té ngã xuống đất luôn.

Những người còn lại thấy đều thụt lùi ra hơn năm thước.

Ngô Tinh và U Linh Nữ đã xuất hiện trên thạch điện.

Cửu Độc Thần Quân giật mình ngăn người luôn tại chỗ.

U Linh Nữ cười lạnh lùng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ngươi chạy không khỏi tay ta đâu.

Vương Hoa nói :

- Tỷ tỷ, chính y đã giết chết mẫu thân tỷ tỷ.

U Linh Nữ mặt mày biến sắc, nói giọng hốt hải :

- Ngươi nói sao?

- Chính y đã giết chết mẹ tỷ tỷ.

- Đệ nói thật chứ?

- Không sai chút nào hết.

Sắc mặt U Linh Nữ bỗng hiện sát khí, quát hỏi :

- Cửu Độc Thần Quân, chính ngươi đã giết chết Tiểu Yến ư?

- Đúng thế.

U Linh Nữ gầm lên một tiếng, lượn mình lao vào người Cửu Độc Thần Quân nhanh như điện xẹt.

Võ công và thân pháp của U Linh Nữ thuộc môn lộ quái lạ vô cùng, cho đến bây giờ vẫn không ai biết được môn lộ võ công của y của y xuất xứ từ đâu hết.

Cửu Độc Thần Quân gầm lên một tiếng, tấn công ra một chiêu ngay.

Thân hình hai người bay liệng trên không trong giây lát thì hai bên song song đã đánh ra ba chiêu liên.

Ngay lúc này...

Mười mấy tên hồng y nhân đồng thanh hét lên một tiếng, chia làm hai toán nhào tới tấn công Ngô Tinh và Vương Hoa luôn.

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Các người muốn chết thì chờ trách nha!

Hắn nói xong, vung hai thanh thiết bồng trong tay đánh tới nhanh như cắt.

Vương Hoa vừa tấn công vừa gầm hét lớn tiếng, tức thì oa oa vài tiếng kêu thảm vang lên, lại thêm ba môn nhân Huyết Thần giáo lăn ra ngoài chết ngay lập tức.

Võ công của những người này làm sao bì được với võ công của Vương Hoa và Ngô Tinh nên nhất thời tiếng rú thảm vang lên không ngớt.

Bên này thì bọn môn nhân Huyết Thần giáo thương vong trầm trọng, còn bên kia, Cửu Độc Thần Quân và U Linh Nữ đấu với nhau rất là khốc liệt.

Nói về võ công thì Cửu Độc Thần Quân không phải đối thủ của U Linh Nữ, nhưng nhất thời U Linh Nữ muốn hạ ngay Cửu Độc Thần Quân cũng không phải dễ dàng.

Thình lình...

Cửu Độc Thần Quân hét to một tiếng, vung tay phải tấn công ra hai chưởng liền.

Bấy giờ Cửu Độc Thần Quân đã đánh liều mạng. Y đã gom góp hết công lực bình sanh tấn công ra hai chưởng ấy nên oai lực mạnh như vũ bão.

U Linh Nữ cũng công ra hai chưởng thần tốc kinh người không kém.

Người này đánh tới, người kia trả đòn, tức thời hai người đã đấu nhau kịch liệt vô cùng.

Mười chiêu...

Hai mươi chiêu...

Ba mươi chiêu...

Thình lình...

U Linh Nữ hét lớn một tiếng như sấm nổ, thân hình y lướt tới thật nhanh và đánh ra một chưởng mang nhiều biến hóa và thần tốc hết sức.

Cửu Độc Thần Quân cũng trở tay phản kích một chưởng mãnh liệt vô cùng.

Ngay lúc Cửu Độc Thần Quân phản công thì chưởng thế của U Linh Nữ cũng đột ngột biến hóa từ bổ tới mà chuyển thành quét ngang.

U Linh Nữ xuất chiêu biến hóa thần tốc hết sức, làm cho Cửu Độc Thần Quân phải lùi ra sau hai bước liền.

Ngay lúc này U Linh Nữ đã giơ tay trái đánh tới một chiêu nhanh như cắt.

Kêu ùng một tiếng!

Cửu Độc Thần Quân đã trúng phải một chưởng này, thân người y loạng choạng thụt lùi ra sau hơn cả một trượng, mặt mày tái mét, suýt nữa phải té ngã trên đất.

Ngay lúc này...

U Linh Nữ lại gầm lên một tiếng nữa :

- Tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Y vừa gầm hét vừa vung chưởng đánh tới nhanh như cắt.

Lúc bấy giờ Cửu Độc Thần Quân đã liều mạng với U Linh Nữ, trong lúc ả vừa đánh tiếp một chưởng thì y cũng đã xông tới phản kích ngay.

Cũng trong lúc Cửu Độc Thần Quân hất chưởng phản kích thì tay phải y vẩy lên một cái thật nhanh, chỉ thấy vô số độc châm màu trắng bay đầy chân không phủ vào người của U Linh Nữ.

U Linh Nữ đã bất ngờ bị y chơi một đòn này, chẳng ngờ lúc Cửu Độc Thần Quân sắp nguy khốn đến nơi đã vung vẩy ném ra vô số độc châm như thế.

Lão nhân vội tung song cửa quạt lia lia.

Cũng ngay lúc ấy, Cửu Độc Thần Quân thừa thế phi thân nhảy vào hậu điện ngay.

Khi U Linh Nữ đánh bạt số độc châm đi hết thì Cửu Độc Thần Quân đã ẩn vào hậu điện. U Linh Nữ gầm lên một tiếng :

- Cửu Độc Thần Quân, ngươi chạy đâu cho khỏi.

Y lượn mình rượt vào hậu điện, đảo mắt quét tới trước, bất giác ngây người luôn tại chỗ.

Phía sau hậu điện chẳng còn thấy hình bóng Cửu Độc Thần Quân đâu hết!

Sau thạch điện này thật ra chẳng có chỗ nào dung thân được hết, nhưng Cửu Độc Thần Quân đã biến đi đâu mất chứ?

Cho dù y có mọc cánh biết bay cũng không thể nào thoát khỏi tầm mắt của U Linh Nữ nhanh như thế được.

Chính U Linh Nữ đã kinh ngạc vì điểm này đây, không hiểu Cửu Độc Thần Quân đã chạy đâu rồi?

Thế thì hậu điện này ắt phải có bố trí cơ quan gì rồi, nếu chẳng phải thế y không thể nào trốn thoát nhanh như thế được.

Ngay lúc ấy...

Vương Hoa đã nhảy vọt tới chỗ U Linh Nữ. Thoáng trông thấy y ngớ ngẩn đứng xuất hồn ở đó, hần bất giác ngạc nhiên, nói :

- Tỷ tỷ, y đâu rồi?

U Linh Nữ giật mình nói :

- Cửu Độc Thần Quân ư?

- Đúng thế.

- Biến đi đâu mất rồi.

- Nói sao? Đi đâu mất rồi à?

- Đúng thế, ta thấy y chạy về hướng này nhưng thoáng cái đã mất dạng luôn.

- Thế thì... trong này ắt phải có cơ quan bí mật bố trí chứ không sai.

Vương Hoa đảo mắt lướt nhìn chung quanh, ngoại trừ một cái thạch bàn lớn, ngoài ra toàn là vách đá, không thể nào có chỗ giấu mình được.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Chính tỷ tỷ mục kích y chạy vào đây chẳng?

- Đúng thế.

- Thế thì lạ nhỉ?

- Quả nhiên lạ thật!

- Không thể nào bảo rằng y biết thuật ẩn thân chứ?

U Linh Nữ nói :

- Ở đây ắt phải có bố trí cơ quan rồi!

Vương Hoa đảo mắt nhìn ra trước điện, bây giờ chỉ còn sót lại ba môn nhân Huyết Thần giáo đang giao đấu với Ngô Tinh mà thôi.

Phía trước sân thạch điện nằm rải rác vài chục xác chết của môn nhân Huyết Thần giáo.

Vương Hoa chạy ra tiền điện gầm lớn tiếng nói :

- Dừng tay lại!

Nghe tiếng gầm hét như thế, ba tên môn nhân Huyết Thần giáo và Ngô Tinh thấy đều dừng tay, thụt lui ra sau hết.

Vương Hoa từng bước một đi tới, ba môn nhân Huyết Thần giáo đã kinh hãi thụt lùi ra sau vài bước nữa.

Vương Hoa bỗng dừng bước lại, lạnh lùng hét :

- Ta hỏi các người một việc, nếu các người không thực lòng trả lời, ta sẽ giết phức chúng bay ngay.

Lão nhân hồng y đứng trước hỏi :

- Nếu các hạ tha chết cho bọn này, thì bọn này sẽ thật lòng khai báo những điều mà các hạ hỏi chứ không sai.

Vương Hoa nói :

- Được, ta không giết các người, bây giờ ta hỏi các người một điều. Có phải trong thạch điện này có thiết kế cơ quan bí mật chăng?

- Đúng thế.

- Cửu Độc Thần Quân đi đâu mất rồi?

- Có lẽ y đã đào tẩu rồi.

- Đào tẩu ư?

- Phải, y đã đào tẩu rồi.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Y đào tẩu bằng đường nào?

- Bằng đường hầm cơ động.

- Đường hầm ở chỗ nào?

- Ở hậu điện.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Còn nữ nhân lúc này đâu rồi?

- Các hạ muốn nói số nữ nhân đã khiêu vũ lúc nãy ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Số nữ nhân này bị Cửu Độc Thần Quân bắt cóc đến đây, hiện bây giờ họ còn ở trong mật thất.

U Linh Nữ hỏi :

- Người có biết cách mở máy cơ quan không?

- Biết chứ.

- Thế người mở cửa đường hầm cơ quan cho chúng ta ngay.

- Được.

Vương Hoa nói :

- Ta không giết ba người các người, chờ lát nữa các người hãy cứu số nữ nhân bị bắt cóc ấy ra khỏi đây, được chứ?

- Đa tạ thiếu hiệp đã tha chết cho bọn này.

Vương Hoa sực nghĩ ra một việc, hỏi :

- Ô! Phải rồi, ta hỏi người một việc nữa, thiếu phụ ngồi trong lòng Cửu Độc Thần Quân lúc này là ai thế?

Hồng y lão nhân lắc đầu nói :

- Không biết.

Vương Hoa hỏi :

- Sao, người không biết y là ai ư?

- Vì y thường đến đây, nhưng chỉ ở lại chốc lát là đi mất.

- Y không phải là người của Huyết Thần giáo sao?

- Không phải.

- Ta hỏi người thêm một việc này nữa...

- Thiếu hiệp cứ nói?

- Người có biết Chương Thiếu Đường chăng?

- Biết.

- Người có biết nhiều về y chăng?

- Biết chút ít mà thôi.

- Chương Thiếu Đường không phải môn nhân của Huyết Thần giáo, thế tại sao y phải nghe mệnh lệnh của Cửu Độc Thần Quân ư?

- Tại vì Cửu Độc Thần Quân đã uy hiếp y.

- Uy hiếp ư?

Hồng y lão nhân gật đầu nói :

- Đúng thế, nhưng tình hình bên trong thì ta không được rõ lắm, hình như Chương Thiếu Đường có một đứa con gái bị Cửu Độc Thần Quân bắt cóc...

- Y có con gái sao? Thế vợ của y đâu rồi?

- Ta không biết vợ của y đâu hết.

58. Máu Nhuộm Thần Bí Điện

Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Hình như còn người giết dây ở sau lưng Cửu Độc Thần Quân nữa phải không?

- Đúng thế.

- Ai thế?

- Thế thì không rõ rồi, quả thật còn một người đứng sau lưng sai sử Cửu Độc Thần Quân, nhưng người này là ai thì ta không được rõ lắm.

- Có phải Vương Bán Tiên chăng?

- Vương Bán Tiên ư? Không phải chứ? Y chưa từng đến đây bao giờ hết.

Vương Hoa cau mày ra vẻ trầm tư, quả thật đây là một sự việc không thể tưởng tượng được, không ngờ sau lưng của Cửu Độc Thần Quân lại còn người chỉ huy nữa, nhưng người này là ai thế?

U Linh Nữ nói :

- Người hãy mở cửa đường hầm cho bọn này ngay.

Hồng y lão nhân khẽ gật đầu bước lên thạch điện, y đã dừng lại ở bậc thềm thứ năm.

Trên bậc thềm thứ năm có một miếng đá bông u lên, lão nhân dùng chân giậm lên một cái, nói :

Cửa đường hầm đã được mở ra rồi, chư vị hãy vào trong đi.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên nói :

- Mở cửa đường hầm rồi ư? Sao chẳng nghe thấy tiếng động gì hết?

- Cơ quan đường hầm này được thiết kế một cách đặc biệt, máy cơ quan mở cửa đường hầm không phát ra tiếng động gì hết.

U Linh Nữ nhảy vọt tới trước.

Mặt đá phía dưới bàn thạch quả hiện ra một đường hầm, y cất tiếng nói :

- Quả thật có cửa động.

Vương Hoa và Ngô Tinh vội vàng chạy sang đó luôn.

Hồng y lão nhân nói :

- Chư vị hãy vào đi, bằng không y chạy mất đấy.

Bọn người Vương Hoa nghe nói thế, hấp tấp nhảy xuống đường hầm ngay.

Đường hầm này rộng lớn hết sức, ba người bọn Vương Hoa phi thân chạy như gió.

Chỉ trong giây lát đã chạy xa cả vài chục trượng, bỗng nhiên Vương Hoa dừng bước lại.

U Linh Nữ thấy thế vội cất tiếng hỏi :

- Thế nào?

Vương Hoa nói :

- Tỷ tỷ, phía trước bây giờ lại có ba lối đi riêng biệt.

U Linh Nữ phải mắt nhìn tới trước, quả nhiên phía trước đã xuất hiện ba ngõ đi riêng biệt.

Vương Hoa nói :

- Cửu Độc Thần Quân ắt phải đào tẩu qua một trong ba con đường hầm này không sai chút nào.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Ngô Tinh nói :

- Thế thì biết làm sao bây giờ?

Vương Hoa cau mày nói :

- Bây giờ thế này, ba người chúng ta mỗi người đi một ngõ.

U Linh Nữ gật đầu biểu thị đồng ý :

- Cũng được!

Ngô Tinh ngạc nhiên nói :

- Sau đó thì thế nào?

- Sau đó thì thế nào ư? Ý người muốn nói sau khi tìm chẳng gặp thì sao chứ gì?

Ngô Tinh khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chúng ta làm thế nào hội họp lại đây?

Vương Hoa nói :

- Một trong ba con đường hầm này ắt phải ăn thông ra ngoài, còn hai ngõ kia chỉ là đường hầm bí lối mà thôi.

U Linh Nữ nói :

- Đường nhiên là thế rồi.

- Thế thì bất kể có tìm gặp y hay không, chúng ta thấy đều quay trở lại đây hội họp.

- Được.

- Thế thì chúng ta vào ngay.

Ba người chia làm ba ngõ chạy vào trong. Vương Hoa đi ngõ bên phải, U Linh Nữ đi ngõ giữa còn Ngô Tinh thì vào ngõ bên trái.

Sau khi Vương Hoa chạy vào đường hầm bên phải hần lập tức vận công vào song cửa sổ để đề phòng muôn một xảy ra sự biến.

Vương Hoa phi thân chạy nhanh hết sức, nhưng mà chẳng thấy hình bóng của Cửu Độc Thần Quân trong đường hầm này gì hết.

Vương Hoa thấy thế bất giác nóng ruột vô cùng.

Hần nhủ thầm trong bụng :

- “Chẳng lẽ không phải con đường hầm này sao?”

Hần chạy thêm năm sáu trượng nữa, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức, hần kiên nhẫn chạy thêm mười trượng hơn.

Thình lình phía trước mặt có luồng ánh sáng chiếu vào.

Vương Hoa thoát dừng bước trong giây lát, sau đó phóng mình chạy thẳng tới trước luôn.

Chỉ trong chớp lát hần ra ngoài động khẩu. Vương Hoa phóng mắt nhìn ra phía ngoài động khẩu, thấy bên ngoài là một khu rừng cây, hần bất giác dừng tại động khẩu.

Ngẩn người một lúc thật lâu, Vương Hoa nhủ thầm.

- “Quả nhiên Cửu Độc Thần Quân đã đào tẩu qua ngõ này rồi.”

Hần nghĩ tới đây liền phi thân chạy ra ngoài động luôn.

Vương Hoa chạy ra khỏi động, đảo mắt lướt nhìn xung quanh một hồi, trong rừng tĩnh lặng như tờ.

Hần lập tức nhảy lên một ngọn cây cao, vận hết nhãn lực quan sát bốn hướng một hồi thật lâu, nhưng vẫn không thấy một bóng người con nào hết.

Vương Hoa đứng trên ngọn cây nghiêng răng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ngươi trốn thoát được hôm nay, nhưng ắt chẳng thoát khỏi nạn ngày hôm sau đâu...

Vương Hoa nói xong, phất phơ phi thân nhảy xuống, hần đứng dưới gốc cây ngó ngán xuất hồn giây lát, sau đó cất bước chạy vào động phủ.

Thình lình...

Có tiếng chân bước từ phía sau rừng vang tới, Vương Hoa nghe tiếng động kinh hãi dừng bước xoay người sang, trở mắt nhìn ra trước, thấy từ nơi xa xa có một bóng người thung thủng bước tới.

Vương Hoa hét lớn tiếng hỏi :

- Ai đó?

Bóng người đó thành linh phóng người tới hướng Vương Hoa nhanh như cắt.

Vương Hoa giật mình bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Hắn trở mắt nhìn kỹ, thất thanh kêu lên hoảng hốt.

- Chính là người?

Người vừa xuất hiện chính là Mai Hương, thiếu nữ áo trắng mà mình đã đưa vào Thông Thiên Quan hôm trước.

Ngay lúc này trong hoàn cảnh như thế Mai Hương xuất hiện ở đây làm sao chẳng bảo Vương Hoa không giật mình ngạc nhiên ư?

Hình như Mai Hương cũng lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Hai người đã ngớ ngẩn đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi thật lâu Mai Hương mới cười lạnh lùng nói :

- Té ra là người!

- Đúng thế, chính là Vương Hoa ta đây!

Gương mặt Mai Hương thoáng hiện ra luồng sát khí, nhưng chỉ trong tíc tắc thì biến mất ngay, thay vào đó là thần tình u oán buồn bã.

Y tủm tỉm cười nói :

- Ngẫu nhiên thật...

Vương Hoa nghe giọng nói y u oán làm sao, thế nhưng lúc Vương Hoa thoát nghĩ ra là môn nhân của Võ Lâm giáo thì hắn cảm thấy có chút thù ghét đối phương.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Phải, hân hạnh được gặp lại nữa.

Mai Hương buồn bã nói :

- Người...

Hình như Mai Hương muốn nói điều gì, nhưng nhất thời y chẳng biết phải nói gì đây, y mỉm cười nói tiếp :

- Đạo này người vẫn khỏe chứ?

Vương Hoa nghe y hỏi thăm như thế bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức. Hắn không sao hiểu nổi y đang làm trò gì rồi?

Chẳng lẽ thật tình Mai Hương đã quan tâm hắn đến thế sao?

Hiển nhiên không thể như thế được rồi.

Vương Hoa đã biết rõ thân phận của y, thế thì y tỏ ra thái độ quan tâm chỉ nhằm một mục đích gì đó.

Hắn âm thầm cảnh giác như thế.

Vương Hoa nghĩ thế bèn cười nhỏ nói :

- Cảm ơn cô nương đã quan tâm như thế, tại hạ luôn luôn mạnh khỏe.

Mai Hương buồn bã thở dài, nói :

- Chẳng lẽ người chẳng quan tâm đến chút nào sao?

- Ta ư?

Vương Hoa ấp úng chẳng biết trả lời sao đây.

Trong cặp mắt y bỗng trở nên ảm ứ, buồn bã nói :

- Đương nhiên người chẳng quan tâm ta rồi, người chỉ đánh lừa ta mà thôi...

- Đánh lừa ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Chẳng biết ai đã đánh lừa ai đây?

Mai Hương ngạc nhiên hỏi :

- Ta đã đánh lừa người sao?

- Người phải tự hiểu hơn ai hết.

- Người muốn nói thân phận ta chứ gì?

- Ta chẳng biết gì hết.

Mai Hương thở dài nói :

- Đúng thế, ta thừa nhận rằng ta đã lừa dối người, nhưng tại vì người không hỏi ta.

Nếu như người hỏi ta ngay lúc đó thì ta sẽ nói cho người biết ngay.

- Nói cho ta biết những gì?

- Nói cho người biết ta là môn nhân của môn phái nào?

- Người là môn phái nào?

- Bây giờ người hỏi ta ư?

- Đúng thế.

- Võ Lâm giáo.

Vương Hoa nghe y trả lời như thế, lấy làm ngạc nhiên hết sức, sau đó lại nói :

- Người là môn nhân Võ Lâm giáo sao?

Mai Hương gật đầu nói :

- Đúng thế, chẳng phải người bảo rằng ta đã đánh lừa người sao?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Thế thân phận người ở trong Võ Lâm giáo ắt chẳng thấp kém chứ?

- Ta ư?

- Đúng thế, thân phận và địa vị của người?

- Phải, thân phận ta là Đường chủ Ngoại đường.

- Thế tại sao người phải giả đồ thợ thương như vậy chứ?

Mai Hương nói :

- Ta vâng mệnh lệnh mà thôi.

- Vâng lệnh của ai thế?

- Giáo chủ của ta.

- Giáo chủ của các người là ai?

- Bạch Ma Nữ.

- Tại sao người muốn đi theo ta như thế?

- Vì Thủy Tinh Cầu.

Mai Hương đã thành thật khai ra mọi sự, khiến Vương Hoa ngạc nhiên hết sức, mặc dù Vương Hoa đã am hiểu những sự việc này trước, nhưng hắn không ngờ Mai Hương đã thành thật khai lại với hắn như thế.

Vương Hoa cười lạnh lùng, nói :

- Người biết ta có thù hằn với quý giáo chăng?

- Biết chứ?

- Người chẳng muốn giết ta sao?

Mai Hương khẽ gật đầu, nói :

- Ta từng có ý định như thế...

- Hiện bây giờ thì sao?

Mai Hương lắc đầu nói :

- Bây giờ thì không.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Tại sao thế?

Mai Hương đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa, lẳng lặng không nói gì hết.

Vương Hoa nhìn thấy thần sắc u oán của y bất giác trởng ngực thành thịch.

Mai Hương buồn bã nói :

- Có lẽ nữ nhân là hạng người ngu nhất...

- Ngu ư?

- Phải, chẳng những ngu, mà còn yếu ớt nữa.

Vương Hoa nghe nói thế giật bắn người lên, nói :

- Yếu ớt ư?

- Đúng thế.

Vương Hoa bất giác lấy làm kinh ngạc vô cùng.

Hắn thắc mắc không hiểu gì hết hỏi :

- Tại sao thế?

- Người quên rằng người đã hôn ta chăng?

- Hôn người?

Mai Hương buồn bã thở dài, khẽ gật đầu nói :

- Phải, người... quên rồi... người... đã quên rồi...

Lời nói u oán động lòng người hết sức. Vương Hoa đã trông thấy hai bên khóe mắt y nhỏ xuống hai hàng nước mắt.

Thần tình ấy trông thật đáng thương và động lòng vô cùng.

Nhất thời Vương Hoa chẳng biết ăn nói thế nào đây.

Mai Hương buồn bã nói :

- Người nam nhân hôn rồi chóng quên mà người nữ nhân thì mãi mãi ghi sâu vào đáy lòng, lúc người ở trong phòng của Linh Linh tại Thông Thiên Quan đã hôn ta có phải là vô tình chăng?

59. Tình Yêu Nồng Nàn

Bây giờ Vương Hoa sức nhớ lại quả thật mình đã hôn lên má y.

Nhưng nụ hôn ấy là nụ hôn báo phục... lúc hắn hôn Mai Hương, hắn đã điểm huyết của y luôn, để mình được thoát khỏi sự theo dõi của y.

Chẳng lẽ Mai Hương cho là thật tình sao?

Mai Hương hỏi :

- Có thật người đã quên rồi chẳng?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không quên.

- Thế tại sao nhưng hôn ta như thế? Chỉ vô ý thôi ư?

Vương Hoa nghe y nói thế, bất giác cứng họng không nói được gì hết.

- Vô ý ư?

Mai Hương khẽ gật đầu nói :

- Có phải như thế chẳng?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Ta... ta...

- Chỉ vì hôn ta mà thừa lúc ta không chú ý đã điểm thù huyết ta?

- Ta...

Mai Hương u oán thở dài, nói :

- Phải, Vương Hoa, ta không phủ nhận ta đã theo dõi người, nhưng nếu như người không yêu ta thì người không nên sử dụng thủ đoạn này để đối phó với ta. Đối với ta, nếu người làm thế rất là tàn bạo.

- Tàn bạo ư?

- Người không biết sao? Nụ hôn đầu tiên đối với một thiếu nữ rất là quan trọng?

Vương Hoa ngây người tại chỗ không nói gì hết.

Mai Hương nói chẳng sai chút nào, cả đời của một người chỉ có một mối tình đầu, một thiếu nữ đặc biệt coi trọng nụ hôn lần đầu của y không sai chút nào.

Vương Hoa am hiểu điểm này hơn ai hết.

Mai Hương vì thế mà thương tâm ư?

Đương nhiên rất có thể như thế rồi.

Nếu như đây chỉ là hư dối thì Vương Hoa đã có phần sai quấy rồi. Hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để báo phục, nhưng hắn không nên đối xử với y như thế.

Vương Hoa suy nghĩ đến đây, áy náy nói :

- Thế thì tại hạ xin nhận lỗi ở điểm này.

Mai Hương buột miệng nói :

- Người vừa nói thế nào ư?

- Tại hạ xin được nhận lỗi.

- Thế là người chỉ vô ý ư?

Mai Hương lẳng lẳng nhỏ xuống hai hàng nước mắt.

Vương Hoa nói :

- Cứ cho là như thế đi.

Mai Hương thở dài nói :

- Vì quả Thủy Tinh Cầu ta đã theo dõi người, ta không phủ nhận ta từng muốn giết người, nhưng cảm tình của một nữ nhân là thứ yếu ớt nhất. Sau khi người đã hôn ta thì lý trí không đề phòng, ta đã bị ái tình phá vỡ hoàn toàn.

Sau khi người đi vào huyết đạo và rời khỏi ta, ta đã tự an ủi lấy mình rằng, có lẽ người đã ngại rằng ta sẽ lo lắng sự ra đi của người mà ta không muốn mang sự việc đó nói lại cho người biết chỉ vì ta sợ người biết...

Nói tới đây Mai Hương không còn nói tiếp được nữa, hình như y đã xúc động hết sức.

Mai Hương cố hết sức kìm chế cơn dao động nội tâm, nói tiếp :

- Ta cần phải tìm gặp người, ta muốn đích thân hỏi người vấn đề này, đồng thời để nói việc của ta cho người hay biết. Bây giờ ta đã hiểu hết rồi, và người cũng hiểu luôn, ta xin từ giả nha.

Mai Hương nói xong lẳng lẳng quay người bỏ đi.

Tâm trạng bây giờ của Vương Hoa vừa bi thương vừa buồn bã, hắn chỉ lẳng lẳng ngắm nhìn Mai Hương không nói gì hết.

Thình lình Mai Hương quay người lại, nói tiếp :

- Ta yêu người, nhưng ta sẽ cố gắng quên hẳn sự việc tàn bạo này, làm như chúng ta chưa từng quen biết gì hết...

Dứt lời, y quay người bỏ chạy luôn.

Bỗng nhiên Vương Hoa khẽ gọi một tiếng.

- Mai cô nương!

Mai Hương bất giác dừng bước và quay người sang, hắn trông thấy hai bên mắt Mai Hương đã nhỏ xuống hai hàng nước mắt.

Mai Hương u oán hỏi :

- Người còn điều gì muốn nói nữa chẳng?

- Người... phải đi thật sao?

- Phải, ta... phải đi thôi, ta đã biết những việc mà ta muốn biết, như thế đủ lắm rồi...

người nói có phải không?

- Ta... chẳng biết nên nói những gì với người bây giờ...

Thình lình...

Mai Hương buồn bã khẽ gọi một tiếng thật thê lương :

- Vương ca ca...

Sự việc đến rất đột ngột, Mai Hương nhảy tới ngã vào lòng Vương Hoa cất tiếng khóc nức nở.

Vương Hoa ngậy người tại chỗ luôn.

Hắn quỳnh quáng ngăn người đứng sững tại chỗ, hình như thái độ biểu hiện tình yêu đột ngột này làm cho Vương Hoa cảm thấy ngạc nhiên hết sức.

Mai Hương đã khóc nức nở... khóc một cách thương tâm hết sức.

Vương Hoa lẳng lẳng cúi người chẳng nói gì hết.

Một hồi thật lâu, tiếng khóc của Mai Hương nhỏ dần, Vương Hoa mới nói :

- Người chớ khóc làm gì nữa... ta có lỗi với người...

Mai Hương ngược đầu lên nhìn hấn, mặt mày ướt sũng, khiến người trông thấy càng động lòng thương xót nhiều hơn.

Mai Hương buồn bã nói giọng u oán :

- Có thật người không yêu ta chẳng?

- Ta ư?

Mai Hương nói :

- Ta chỉ cần người nói một lời thôi.

Vương Hoa ấp úng nói :

- Ta... ta...

- Nói mau...

Vương Hoa chẳng sao nói được, phải, hấn không yêu Mai Hương gì hết, và hấn cũng chưa từng suy nghĩ hấn có yêu y chẳng?

Mai Hương ngó ngẩn ngẩn nhìn Vương Hoa.

Hai bên khóe mắt y, nước mắt vẫn còn nhỏ giọt xuống.

Thình lình...

Mai Hương giơ tay phải ôm choàng quàng cổ Vương Hoa đã xúc động mà vừa đột ngột, nàng hôn hấn một cách say mê.

Vương Hoa cũng bị cảm dỗ mất hồn luôn.

Hấn cũng ôm chặt y vào lòng và hôn Mai Hương một cách thật nồng nàn.

Cho dù giây phút này sanh mạng của hấn đã bị hủy diệt, hấn cũng rất sẵn sàng.

Ngay lúc này...

Một bóng người hiện tới bất thình lình, kêu ùng một tiếng, Vương Hoa bỗng cảm thấy bị người nào bổ vào sau ót một cái thật mạnh.

Hấn bị đánh mạnh một cái vào não, sau đó bất tỉnh nhân sự luôn...

...

Chẳng biết trải qua một khoảng thời gian bao lâu, Vương Hoa mới dần dần tỉnh lại.

Sau khi hấn tỉnh người lại, hấn vẫn còn cảm thấy đầu óc hôn trầm lặng nặng nề hết sức.

Vương Hoa đang hồi tưởng... hồi tưởng những việc đã xảy ra, nhưng mà hấn chẳng sao nhớ được gì hết...

Hấn chỉ nhớ ra lúc hấn đang ôm hôn Mai Hương bỗng dưng bị ai đập vào sau não một cái thật mạnh, ngoài ra hấn không còn nhớ gì khác hơn...

Hấn lắc cái đầu một vòng như muốn làm cho mình tỉnh táo hơn nữa, hấn lướt mắt nhìn xung quanh, thấy hai bên tả hữu có từng hàng người mặc áo trắng đứng dài ra đó.

Hấn cố sức di động thân người một cái phát hiện mình đang nằm dưới đất trong một điện thất.

Một lão nhân bạch y xách hấn lên, gầm lên nói :

- Tiểu tử, cuối cùng ngươi đã tỉnh lại rồi.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Đây là... chỗ nào thế?

Lão nhân Bạch y ấy cười ha hả nói :

- Này tiểu tử, ngươi không biết đây là chỗ nào chẳng?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Đúng thế, ta chẳng biết đây là đâu hết?

- Ngươi biết Võ Lâm giáo chứ?

Vương Hoa thất thanh kêu lên một tiếng :

- Nói sao?

Lão nhân Bạch y cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, ta nói đây là Võ Lâm giáo, ngươi có nghe chẳng?

Đầu óc Vương Hoa kêu ùng một cái, hình như trúng phải cú sét đánh không bằng, hắn nói :

- Đây là Võ Lâm giáo sao?

- Đúng thế.

A! Hắn hiểu rồi... Vương Hoa đã hiểu tại sao hắn được đưa đến đây, mưu kế của Mai Hương, y đã sử dụng mỹ nhân mê hồn kế làm cho mình bị bắt.

Vương Hoa cảm phần nghiến răng kêu ken két, cười lạnh lùng nói :

- Ta lại trúng kế nữa rồi.

- Phải, ngươi đã trúng kế.

Vương Hoa cảm phần nói :

- Quả thật ta đấu chẳng lại y.

Lão nhân bạch y cười nham hiểm, nói :

- Các hạ quên rằng mê hồn trận là anh hùng trúng sao?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, ta đã quên mất điều này, còn Mai Hương đâu rồi?

- Mai Hương ư?

- Phải, y đâu rồi?

Lão nhân bạch y cười lạnh lùng nói :

- Bản giáo không có ai tên là Mai Hương hết.

- Nói sao? Không có...

Lão nhân bạch y khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, bản giáo không có người nào tên là Mai Hương hết.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Thế thì vị cô nương đó là ai?

- Vị cô nương nào?

Vương Hoa cảm phần nói :

- Vị cô nương mặc áo trắng đã sử dụng mỹ nhân kế chứ còn ai?

- Các hạ không biết y là ai sao?
- Bản giáo Giáo chủ.
- Nói sao.

Vương Hoa nghe lão nhân bạch y nói thế bất giác đã buột miệng kêu lên hoảng hốt, quả thật đây là một sự việc hấn chẳng dám tin tưởng được.

Thiếu nữ áo trắng tự xưng là Mai Hương lại chính là Giáo chủ Võ Lâm giáo được sao?

Nhất thời Vương Hoa đã ngăn người luôn tại chỗ.

Lão nhân bạch y cười lạnh lùng nói :

- Bây giờ ngươi biết y là ai rồi chứ?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Các ngươi muốn làm gì ta bây giờ?

Lão nhân bạch y cười khẩy, nói :

- Thế thì phải xem Giáo chủ giải quyết thôi.

Thình lình...

Từ hậu điện vang tới một tiếng hét sang sảng :

- Giáo chủ giá lâm.

Âm thanh thoát vừa vang tới, số môn nhân mặc áo trắng của Võ Lâm giáo đứng ở hai bên đó thấy đều cùng lúc phủ phục quỳ dưới đất, đồng thành hô to :

- Chúng đệ tử khấu kiến Giáo chủ.

Vương Hoa trông thấy tình cảnh này bất giác giật mình một cái.

Ngay lúc ấy...

Một tràng những tiếng chân bước từ hậu điện vang tới. Vương Hoa lướt mắt nhìn tới trước, mặt hơi biến sắc.

Chỉ thấy hai phụ nhân mặc áo đỏ theo hầu sau lưng thiếu nữ áo trắng Mai Hương ấy từ từ bước tới.

Hai mắt Vương Hoa suýt nữa đã phun ra khỏi lửa.

Bấy giờ vị Giáo chủ Võ Lâm giáo đã bước lên đại điện, ngồi trên chiếc ghế dựa, còn hai phụ nhân áo đỏ đứng hầu ở sau lưng.

Bầu không khí hiện thời khí phách nghiêm túc vô cùng.

Thiếu nữ bạch y đưa mắt nhìn số môn nhân phủ phục quỳ dưới đất lạnh lùng nói :

- Miễn lễ!
- Tạ ơn Giáo chủ.

Số môn nhân Võ Lâm giáo lần lượt đứng dậy lui sang một bên.

Vương Hoa ngang nhiên đứng thẳng người tại đó.

Ánh mắt của Giáo chủ Võ Lâm giáo lướt nhìn Vương Hoa, sau đó cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, ngươi có nhận ra ta chăng?

Vương Hoa mặt lạnh như tiền, hỏi :

- Ngươi là ai thế?

Nghe Vương Hoa nói thế, Giáo chủ Võ Lâm giáo lấy làm ngạc nhiên hết sức. Y hỏi một câu rất lạ lùng và Vương Hoa thì hỏi lại một câu cũng rất là khéo.

Một hồi thật lâu, y mới cười lạnh lùng nói :

- Trả lời khéo thật! Vương Hoa, người không ngờ chứ?
- Quả thật ta chẳng ngờ người khéo sử dụng mỹ nhân kế vậy.

Giáo chủ Võ Lâm giáo nói giọng lạnh lạnh :

- Người có biết tại sao chẳng?
- Tại sao ư?

Giáo chủ Võ Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Ta phải giết người.

Vương Hoa cũng cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa ta đã hiểu điểm này.

60. Nhục Thể Chi Khổ

Giáo chủ Võ Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Người có biết tại sao ta phải giết người chẳng?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Theo ta thì người muốn giết chết một người không cần phải có lý do gì hết.
- Nhưng ta có lý do.
- Nhưng ta không cần biết lý do đó.

Giáo chủ Võ Lâm giáo cười lạnh lùng :

- Người không ngờ ta là Giáo chủ Võ Lâm giáo chứ?
- Phải, quả thật Vương Hoa này đã không ngờ như thế?

Giáo chủ Võ Lâm giáo lạnh lùng nói tiếp :

- Vương Hoa, lúc này ta có nói ta phải giết người nhưng chắc người không biết vì sao ta phải quyết giết người chứ?

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Ta đã nói rằng ta không muốn biết kia mà!
- Nhưng ta phải nói cho người biết. Điều thứ nhất, người có thù với bản giáo, người từng giết chết môn nhân của bản giáo...

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Ta đã biết điểm này.
- Điều thứ hai, ta hận người.
- Hận ta ư?
- Đúng thế.

Vương Hoa ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao phải hận ta?

- Vì người bỉ ổi vô sỉ.

- Bỉ ổi vô sỉ ư? Ta như thế sao?

Vương Hoa hiểu câu nói này của đối phương nên hắn đã cười lạnh lùng.

Giáo chủ Võ Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, người bỉ ổi vô sỉ. Người từng sử dụng thủ đoạn không chánh đáng làm cho ta ngủ mê nhiều tiếng đồng hồ...

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thế chẳng được sao?

- Được ư?

- Chẳng phải nụ hôn đầu tiên của một thiếu nữ quý báu biết đường nào ư?

Giáo chủ Võ Lâm giáo mặt hơi biến sắc, gầm lên nói :

- Người muốn ăn đòn ư?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Giáo chủ, chính người đã nói như thế mà!

- Gã khùng kia, ta chỉ nói dối với người thôi!

- Nhưng kẻ khùng này nghe nói như thế thì cảm thấy dễ chịu vô cùng.

- Nhưng bây giờ thì người phải khổ thân thôi.

Vương Hoa cười ha hả nói :

- Vẫn còn giá trị đấy.

- Khá lắm!

- Đương nhiên khá rồi.

Vương Hoa vừa nói xong thì Giáo chủ Võ Lâm giáo đã từ từ ngồi dậy, nói :

- Vương Hoa, trước khi người chết ta cho người ném một ít mùi đấng cay mới được.

- Người cứ việc ra tay.

Giáo chủ Võ Lâm giáo nói :

- Đưa cây roi cho ta.

- Vâng!

Một hộ pháp đứng ở phía sau đã dâng lên Giáo chủ Võ Lâm giáo một cây roi da.

Giáo chủ Võ Lâm giáo từ từ bước xuống đại điện, đi sang hướng Vương Hoa.

Vương Hoa mặt hơi biến sắc.

Giáo chủ Võ Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, người còn gì muốn nói nữa.

- Còn chứ!

Giáo chủ Võ Lâm giáo gầm lên nói :

- Cứ việc nói xem nào!

- Hình như ta đã yêu người!

Giáo chủ Vô Lâm giáo thoảng ngạc nhiên, kể đó mặt mày biến sắc, hét lớn tiếng nói :

- Người muốn chết ư?

- Ta nói thật đấy...

Mặt mày Giáo chủ Vô Lâm giáo thảm biến, hét to :

- Chờ lát nữa người sẽ không còn nói được câu này.

- Nếu ta còn sống thì ta còn nói được.

Giáo chủ Vô Lâm giáo cầm phần găm lên một tiếng, kêu vù một cái, đã đánh một roi vào lưng Vương Hoa ngay.

Bấy giờ Vương Hoa đã bị điểm huyết, nên hết cả khả năng lượn mình tránh né, trúng một roi này hấn đã té lùi ra sau hai, ba bước.

Giáo chủ Vô Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Mùi vị một roi này thế nào?

- Khá lắm!

Giáo chủ Vô Lâm giáo nói giọng lạnh như băng :

- Còn nữa...

Vương Hoa hỏi :

- Tại sao người không giết phứt ta cho rồi?

Giáo chủ Vô Lâm giáo cười khẩy, nói :

- Người tưởng muốn chết dễ dàng như vậy được sao? Nói cho người biết, trước khi người chết ta phải cho người nếm thử mùi vị toét da lở thịt mới được.

- Người tàn nhẫn lắm.

Giáo chủ Vô Lâm giáo lạnh lùng nói :

- Đương nhiên, ta hận người.

Dứt lời, kêu veo một cái, y đã đánh roi thứ hai vào lưng Vương Hoa tiếp. Vương Hoa không chịu đựng được đã cau mày một cái, chỗ y phục rách nát máu chảy tua tủa.

Giáo chủ Vô Lâm giáo cười lạnh lùng vung roi đánh như mưa sa gió táp.

Quả thật Giáo chủ Vô Lâm giáo này đã nuôi lòng cay độc hết sức. Y chẳng muốn giết Vương Hoa lập tức, mà y muốn cho Vương Hoa thọ khổ hình về da thịt trước đã.

Vương Hoa không phải là thân đồng da sắt, làm sao chịu đựng được roi đánh vun vút như thế?

Thình lình...

Vương Hoa rú lên một tiếng, té ngã ra đất luôn.

Chỉ thấy toàn thân hấn máu me lem luốc, trông thấy thảm thương hết sức.

Sau khi Vương Hoa té ngã trên đất, Giáo chủ Vô Lâm giáo mới dừng roi lại, lạnh lùng hét lên :

- Lấy nước tát cho hấn tỉnh lại.

Cả một thùng nước lạnh tát lên người Vương Hoa tức thì Vương Hoa tỉnh lại ngay.

Hấn nằm trên đất nói giọng lạnh lùng :

- Khá lắm, đánh trận đòn khá lắm.

Giáo chủ Vô Lâm giáo lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, nỗi hận của ta đã tiêu được một nửa rồi.
- Thế thì ngươi hãy đánh tiếp nữa đi.
- Ngươi chớ lo, ta sẽ còn đánh ngươi lần nữa, nhưng không phải bây giờ.
- Ngươi cũng đau lòng ư?
- Có lẽ như thế!

Y cười lạnh lùng, hét lớn tiếng nói :

Mang hấn đi nhốt lại cho ta.

Lão nhân bạch y lúc này kêu vang một tiếng, xách bổng Vương Hoa lên.

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Hãy khoan!

Giáo chủ Võ Lâm giáo nói giọng lạnh như tiền :

- Ngươi còn điều gì một nói nữa?
- Ta lập lại câu nói lúc này lần nữa, hình như ta đã yêu ngươi.

Giáo chủ Võ Lâm giáo lạnh lùng nói :

- Mang hấn nhốt lại cho ta.
- Thưa Giáo chủ, vâng!

Lão nhân lập tức xách Vương Hoa bước đi ngay.

Thình lình...

Giáo chủ Võ Lâm giáo hét lên một tiếng :

- Hãy khoan!
- Thưa Giáo chủ, vâng!
- Sau khi nhốt hấn vào nhà lao, cấm không được đưa thức ăn vào cho hấn.
- Vâng!

Vương Hoa cười ha hả nói :

- Nay Giáo chủ, ngươi sử dụng thủ đoạn này đối xử một người đã yêu ngươi sao? Ngươi không cảm thấy thủ đoạn này hơi quá cay độc chăng?

Giáo chủ Võ Lâm giáo giận đến đổi mặt mày tái mét. Bây giờ Vương Hoa đã được lão nhân bạch y xách ra khỏi đại điện.

* * * * *

Hấn được đưa vào một nhà lao có song sắt. Nhà lao này tối mò không một chút ánh sáng gì hết.

Lão nhân bạch y cười lạnh lùng, nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy ngoan ngoãn coi nào, bằng không ngươi sẽ ăn đòn nữa.
- Kêu ầm một tiếng, chiếc cửa sắt đã đóng sập lại ngay.

Vương Hoa mỉm cười, nói :

- Ta có thể phó thác ngươi một việc chứ?
- Ngươi cứ nói.
- Ngươi có đồng ý nhất định giúp ta chăng?

- Người hãy nói xem việc gì trước đây.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Chuyển lời lại cho Giáo chủ các người biết, nói rằng tên tiểu tử ở trong nhà giam này rất tương nhớ đến y. Nếu người không có can đảm báo cáo lại thì thôi.

Lão nhân áo trắng cười lạnh lùng nói :

- Đây tiểu tử, ta ắt chuyển đạt lời nói này thay cho người, nhưng người chỉ tổ chuốc khổ vào thân thôi!

- Cảm ơn người, Vương Hoa này sẵn sàng chịu khổ như thế.

Lão nhân bạch y quay người bỏ đi mất.

Vương Hoa tức đến mồm mũi suýt nữa đã phun ra khói lửa. Hắn nghiến răng nói :

- Nữ nhân này ác độc thật... nếu Vương Hoa này chưa chết, ắt phải có một ngày ta giết người mới xong.

Nhưng việc này không dễ dàng như thế được, chỗ toét lỗ trên thân hắn ngấm ngấm rất đau, vả lại huyết đạo cũng bị điểm luôn.

Vương Hoa không chịu đựng được nữa phải rên rỉ vài tiếng.

Bỗng nhiên hắn sực nghĩ ra kim đơn trong túi áo mà Võ Lâm Hoàng Đế đã cho hắn trước kia, hắn liền thò tay vào túi áo lấy hai viên ra nạp vào miệng.

Kim đơn vừa vào miệng thì toàn thân bứt đau nhức ngay.

Vương Hoa ngồi trên đất suy nghĩ một hồi. Hắn không ngờ mình nhất thời sơ ý đã lọt vào tay của Giáo chủ Võ Lâm giáo.

Tỷ tỷ hắn và Ngô Tinh không biết chút nào hết, còn hắn muốn thoát thân thì không phải chuyện dễ dàng rồi.

Vương Hoa nghĩ tới đây, bất giác cảm khái thở dài một tiếng.

Ngay lúc đó...

Bỗng nhiên Vương Hoa phát giác nhà lao kế bên vang tới một tiếng động nhỏ.

Vương Hoa bất giác giật bắn người lên.

Hắn thò đầu tới hỏi :

- Ai đó?

Không có người nào trả lời hết.

Vương Hoa cố sức ngồi bật dậy, hắn vận dụng nhân lực đến mức tối đa, tức thì trông thấy một người nằm ở trong phòng lao kế bên.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Người là ai thế?

Một âm thanh yếu ớt vang lên :

- Ta...

- Người bị thế nào?

- Ta... không ăn uống gì cả mười mấy hôm rồi...

Vương Hoa hỏi :

- Người bị nhốt cả mười mấy hôm rồi chẳng?

- Đúng thế!

Vương Hoa vội lấy Đại lực kim đơn ra, từ song sắt ném sang bên kia phòng lao cho y, nói :

- Người hãy uống viên thuốc này vào!

- Người là ai thế!

- Ta cũng chính là người bị Vô Lâm giáo bắt nhốt vào đây thôi.

Đối phương giờ cánh tay xương xẩu đón lấy viên thuốc của Vương Hoa rồi bỏ vào miệng ngay.

Vương Hoa đã trông thấy rõ đối phương là một lão nhân gầy ốm.

Vương Hoa hỏi :

- Lão tiền bối, lão cảm thấy khỏe được một chút rồi chứ?

- Phải, ta... khỏe nhiều rồi.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Lão tiền bối bị nhốt ở đây được bao lâu rồi?

- Gần ba mươi ngày ư?

- Đúng thế!

- Tại sao họ nhốt lão như thế?

Đối phương cười một cách thâm nói :

- Vì quả Thủy Tinh Cầu...

Vương Hoa nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, thất thanh kêu lên hoảng hốt :

- Nói sao? Vì Thủy Tinh Cầu ư?

- Đúng thế!

Vương Hoa thắc mắc lấy làm khó hiểu vô cùng. Đối phương vì quả Thủy Tinh Cầu mà bị nhốt vào đây ư?

Thế thì y là ai vậy?

Vương Hoa nghĩ đến đây liền cất tiếng hỏi :

- Người là ai thế?

Đối phương cười nhạt, nói :

- Người muốn biết ta là ai chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Lão nhân hỏi tiếp :

- Người là người trong vô lâm ư?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Vâng, vẫn bối là người vô lâm!

Lão nhân lại nói tiếp :

- Thế thì người có nghe nói nhân vật Chương Vĩnh Kỳ bao giờ chưa?

- Nói sao?

Vương Hoa thất thanh kêu lên một tiếng.

61. Tao Ngộ Chương Vĩnh Kỳ

Chẳng lẽ lão nhân gầy ốm bị nhốt ở trong nhà lao kế bên lại chính là Chương Vĩnh Kỳ, Quan chủ Thông Thiên quan được sao? Thế thì chẳng trách được Vương Hoa đã giật bắn người lên như vậy rồi.

Vương Hoa bất giác ngây người chăm chăm nhìn đối phương một hồi lâu, quả nhiên hẳn cảm thấy gương mặt đối phương khá giống Chương Vĩnh Kỳ hết sức.

Lão nhân nói :

- Tiểu ca nhi, trông mặt người... hình như ta cảm thấy quen quen, có lẽ chúng ta đã gặp nhau ở đâu thì phải?

Vương Hoa nghe nói thế, lại giật mình lần nữa, nói :

- Lão là Chương Vĩnh Kỳ sao?

- Đúng thế.

Suýt nữa trái tim của Vương Hoa đã nhảy vọt ra ngoài, hình như đây là một sự việc không thể nào xảy ra được hết. Chương Vĩnh Kỳ lại bị nhốt vào trong nhà lao chốn song sắt của Võ Lâm giáo được ư?

Chẳng phải tứ chi lão đã bị tê liệt rồi sao?

Và chẳng phải miệng lão không còn nói năng được gì hết nữa sao?

Bây giờ loại trừ lão nhân này gầy ốm, ngoài ra lão còn biết nói và cử động được, có thể lão là Chương Vĩnh Kỳ thật ư?

Lão nhân lại hỏi tiếp :

- Tiểu ca nhi, người đang suy nghĩ gì thế?

Vương Hoa giật mình tỉnh hồn lại ngay, nói :

- Lão chính là Chương Vĩnh Kỳ, Quan chủ Thông Thiên quan thật sao?

Lão nhân khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế...

Vương Hoa lấy làm thắc mắc hết sức nói :

- Hình như không thể như thế được chứ?

- Không thể ư?

- Phải, không thể như thế được!

- Tại sao vậy?

Vương Hoa nói :

- Theo ta biết thì Chương Vĩnh Kỳ tứ chi bị tê liệt, và mồm miệng không nói chuyện được...

lão nhân khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, quả thật trước kia ta là như vậy đấy.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Nói thế quả thật lão là Chương Vĩnh Kỳ rồi?

Chương Vĩnh Kỳ cười một cách thâm thúy nói :

- Làm sao có Chương Vĩnh Kỳ giả hiệu được chứ?

Vương Hoa nói :

- Sao tiền bối lại bị nhốt ở đây như thế?

- Ta ư?

Lão nhân cười nhạt nói :

- Tiểu ca nhi, ta trông mặt người hơi quen, chẳng biết người là ai thế?

- Lão tiền bối, văn bối là Vương Hoa đây.

- Vương Hoa?

- Chắc tiền bối còn nhớ Vương Phong chứ?

Chương Vĩnh Kỳ kinh hãi nói :

- Người... người là con trai của Vương Phong sao?

Wương Hoa gật đầu đáp :

- Đúng thế, chính là văn bối đấy.

Lần này đến phiên Chương Vĩnh Kỳ ngây người luôn tại chỗ.

Rõ ràng lão lấy làm bất ngờ hết sức, vì Vương Hoa lại chính là con trai của Vương Phong.

Wương Hoa đã bất ngờ được gặp lại Chương Vĩnh Kỳ tại đây, thế nhưng hình như Vương Hoa cảm thấy rằng lão không còn giá trị như trước kia nữa.

Vì những sự việc mà hắn cần biết, hắn đã biết hết cả rồi.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Sao người lại bị đưa vào đây như thế?

- Bị họ bắt vào đây.

- Bị ai bắt? Có phải Vương Bán Tiên chăng?

Wương Hoa nghe lão nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói giọng hốt hãi :

- Nói sao? Lão nói Vương Bán Tiên ư?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

Wương Hoa ngạc nhiên nói :

- Không phải, văn bối bị chính Giáo chủ Võ Lâm giáo bắt vào đây.Ồ! Phải rồi, tiền bối bị Vương Bán Tiên bắt vào đây sao?

- Đúng thế.

- Chương quan chủ, ta muốn hỏi lão một việc...

- Việc gì thế?

- Chẳng phải tứ chi lão đã bị tê liệt rồi sao?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Phải...

- Thế tại sao bây giờ...

Chương Vĩnh Kỳ tiếp lời nói :

- Người có biết việc của ta chăng?

- Ta ư?

Vương Hoa cười nhạt nói tiếp :

- Văn bối tìm lão từ lâu rồi.
- Vì sự việc của phụ thân người?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ thở dài nói :

- Tội nghiệp thật, y đã vì ta mà mất mạng...
- Tất cả sự diễn biến của mọi việc văn bối đã biết hết rồi...

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao mà người biết được?
- Văn bối truy thám việc này đã lâu lắm rồi...

Vương Hoa liền mang mọi sự việc từng trải và hắn đã vào Thông Thiên quan thuật lại một cách tỉ mỉ cho Chương Vĩnh Kỳ nghe một phen.

Nghe kể xong, Chương Vĩnh Kỳ lắng lắng một hồi, sau đó hỏi :

- Người đã giết chết Chương Thiếu Đường rồi?
- Vâng!
- Diên sư gia vẫn còn ở lại trong Thông Thiên quan ư?
- Vâng, cậu văn bối vẫn còn ở Thông Thiên quan.
- Còn con gái ta có khỏe chăng?
- Y vẫn khỏe.

Chương Vĩnh Kỳ thở dài nói :

- Mọi việc đều do lỗi ở ta hết. Người có biết việc Thủy Tinh Cầu ư?
- Đương nhiên biết rồi, văn bối từng gặp Thủy Tinh mỹ nhân rồi.

Chương Vĩnh Kỳ thất thanh kêu lên một tiếng nói :

- Nói sao? Người đã gặp Thủy Tinh mỹ nhân ư?
- Đúng thế!
- À!

Chương Vĩnh Kỳ lại cảm khái thở dài nói :

- Người... thế nào rồi?

Vương Hoa nói :

- Người vẫn khỏe, Chương quan chủ. Y đã mang sự việc của hai người kể lại cho văn bối nghe rồi, đồng thời, tiền bối và y đã có một đứa con gái...
- Nói sao?

Chương Vĩnh Kỳ thất thanh kêu lên một lần nữa, hình như đây là một sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của lão. Lão không bao giờ ngờ rằng Thủy Tinh mỹ nhân lại sanh được một đứa con gái như thế.

Chương Vĩnh Kỳ xúc động hỏi :

- Người... người nói rằng y sanh được đứa con gái sao?

- Đúng thế.
- Có thật... như thế ư?
- Không sai chút nào hết, văn bồi và Ngô Tinh là con gái của y là đôi bạn thân thiết.
- Tại sao y... không thông báo cho ta biết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Chương quan chủ, lúc người trúng phải độc thủ của người, tại sao người không đến tìm y để chữa trị?
- Ta... không thể...
- Tại sao thế?
- Ta... sợ y, người không biết đâu, y không thông cảm ta, y cũng hận ta nữa...

Vương Hoa lắc đầu cười nhạt, nói :

- Thật ra hai người đều sai cả. Y tha thiết yêu người, y nói rằng cá tánh của hai người hết sức quật cường. Y muốn đi tìm người nhưng lại không thể đi vì y chẳng muốn nuốt lời đã hứa. Sau khi y sanh được đứa con gái y đã phái một tỷ nữ đi tìm kiếm người...

Chương Vĩnh Kỳ gật đầu nói :

- Ta biết, đó là Mỹ Mỹ! Đúng thế, chẳng phải y muốn giết ta sao?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Giết người ư?

Chương Vĩnh Kỳ nói tiếp :

- Ta biết Mỹ Mỹ đã tìm kiếm ta, nhưng ta lại cứ tránh né y...
- Tại sao người lại phải tránh né y chứ?
- Y đang tìm kiếm Thủy Tinh Cầu, đương nhiên muốn giết chết ta rồi.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người sai lầm rồi, Thủy Tinh mỹ nhân phái y đi tìm người trở về để trông thấy mặt đứa con gái của hai người...

Chương Vĩnh Kỳ thở dài nói :

- Phải, có lẽ cả hai ta đều nghĩ sai hết.
- Đúng thế, các người đã lầm lỗi hết. Thủy Tinh mỹ nhân cũng tự nhìn nhận rằng y có lỗi. Y đã tha thiết yêu người nhưng chưa thông cảm và hiểu người...
- Phải, y chưa hiểu ta.

Vương Hoa nói tiếp :

- Mỹ Mỹ tìm không gặp người, nhưng cuối cùng lại trúng phải độc thủ của người...
- Trúng phải độc thủ của người ư?
- Phải...

Thế rồi Vương Hoa mang sự việc Mỹ Mỹ đã bị người hãm hại thuật lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe luôn.

Nghe kể xong, Chương Vĩnh Kỳ đau lòng nói :

- Tội nghiệp thay.

Vương Hoa lại nói tiếp :

- Hiện bây giờ Thủy Tinh mỹ nhân đã đi cứu y rồi.

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Cứu Mỹ Mỹ ư? Có thật y đã tái xuất Thủy Tinh lâu ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, ngoài ra vẫn bối còn một việc muốn hỏi nữa...

- Người cứ hỏi.

- Vương Thu Bình là vợ của tiền bối?

- Đúng thế.

- Có phải người đã hạ sanh được một cặp chị em sanh đôi chăng?

- Đúng thế.

- Tiền bối đã giết Vương Thu Bình rồi chăng?

- Đúng thế.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Chương Vĩnh Kỳ cảm phẫn nói :

- Tại sao ư?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Phải, tại sao tiền bối lại giết Vương Thu Bình như thế?

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Y lấy trai.

- Ạ! Lấy trai ư?

- Đúng thế.

- Chương quan chủ, người không lầm chứ?

Chương Vĩnh Kỳ nói giọng lạnh như tiền :

- Đương nhiên ta không lầm rồi.

- Thế thì y đã gian dâm với ai chăng?

- Điều này người phải đi hỏi y vậy.

Vương Hoa lập lại lần nữa :

- Chương quan chủ, quả thật người không lầm chứ?

Chương Vĩnh Kỳ cương quyết nói :

- Đương nhiên không lầm rồi, chính ta đã mục kích như thế.

Vương Hoa thoát ngạc nhiên giây lát, hiển nhiên sự việc này có thể như thế, vì Chương Vĩnh Kỳ quyết không phải là hạng người quen nói dối và vu oan giá họa cho người khác đâu.

Thế thì muốn biết sự việc trắng đen ra sao chắc phải hỏi bản thân Vương Thu Bình thôi.

Vương Hoa nói :

- Phải, ta đành phải hỏi thăm vợ người mà thôi.

Chương Vĩnh Kỳ nói giọng lạnh như tiền :

- Tiếc rằng y đã chết rồi.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Tiền bói cho rằng y đã chết rồi sao?

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ y còn sống sao?

- Phải, y vẫn còn sống sờ sờ trên thế gian này.

Chương Vĩnh Kỳ một lần nữa đã xúc động mãnh liệt, quát hỏi :

- Người... nói thật chứ?

- Đúng thế, y chưa chết.

- Không thể như thế được.

- Nhưng mà sự thật là như thế.

- Nhưng chính tay ta đã giết chết y mà.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Chương quan chủ, người đã quên rằng quả thiên hạ kỳ bảo Thủy Tinh Cầu ấy đang ở trong người Vương Thu Bình ư?

Chương Vĩnh Kỳ thoáng ngạc nhiên, nói :

- Người muốn nói... vì quả Thủy Tinh Cầu ở trong người y mà năm xưa y không chết ư?

- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Có người khai quật ngôi mộ sao?

- Đúng thế.

- Người nào vậy?

- Sau khi người chôn cất y chẳng bao lâu thì Quỷ Diện Tiên Ông, cha vợ người đã khai quật ngôi mộ và phát hiện ra y còn sống...

- Có thật như vậy ư?

- Đương nhiên có thật rồi, người có nghe nói Nữ Nô Phiến Tử chăng?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Ta đã từng nghe nói tới người này.

62. Thoát Chết Trong Nhà Lao

Vương Hoa nói tiếp :

- Chính cha vợ của người đã giả làm Nữ Nô Phiến Tử đấy. Cha vợ người vì muốn cứu sống vợ người đã không thiết tất cả, dùng nữ nô đổi lấy linh dược...

- Thế thì, Vương Thu Bình...

- Y bị thương quá nặng, có lẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Còn quả Thủy Tinh Cầu đâu rồi?

- Hiện giờ ở trong tay Vương Bán Tiên.

Chương Vĩnh Kỳ lấy làm ngạc nhiên, nói :

- Chuyện xảy ra như thế nào vậy? đúng ra Thủy Tinh Cầu phải nằm trong tay của Vương Thu Bình chứ?

Thế rồi Vương Hoa lại mang việc Thủy Tinh Cầu đánh rớt trong cổ quan tài và mình đã đào mộ lấy được quả cầu ấy, cuối cùng lại bị Vương Bán Tiên lấy... thuật lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe một phen, sau đó lại nói tiếp :

- Lúc đó vẫn bối bị Vương Bán Tiên phế cả một thân võ học, nếu chẳng nhờ Thủy Tinh mỹ nhân thì Vương Hoa này vĩnh viễn không có ngày hồi phục công lực được hết...

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thế thì Vương Bán Tiên ắt phải đến tìm Thủy Tinh mỹ nhân rồi?

- Đúng thế.

- Sau đó thế nào?

- Vẫn bối và hai mẹ con Thủy Tinh mỹ nhân suýt nữa đã chết trong tay của Vương Bán Tiên luôn.

- A! Tại sao thế?

Wương Hoa lại mang việc Thủy Tinh mỹ nhân trúng độc thủ của Vương Bán Tiên, sau đó Vương Bán Tiên lại định dùng thuốc nổ giết sập Thủy Tinh lầu thuật lại một cách tỉ mỉ cho Chương Vĩnh Kỳ nghe, sau đó nói :

- Nếu lúc đó chẳng nhờ Võ Lâm Hoàng Đế kịp thời phát giác thì bọn này đã bỏ xác dưới đáy hồ rồi.

Chương Vĩnh Kỳ nghiêng răng kêu ken két nói :

- Cay độc thật!

Wương Hoa hỏi :

- Tại sao ngươi lại mang việc Thủy Tinh Cầu nói cho y biết chứ?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Ta bị y uy hiếp. Lúc ta mắc chứng bệnh đau não, dĩ nhiên phải có người hạ độc thủ rồi. Về sau ta mới biết người này là Chương Thiếu Đường. Ta đã uống thang thuốc mà phụ thân ngươi mang về...

Wương Hoa nói :

- Thang thuốc đó đã bị người ta tráo rồi.

- Ta biết, sau khi tứ chi ta tê liệt và mồm miệng không nói chuyện được thì có hai người thường thường vào phòng ta...

- Ai thế?

- Một người bịt mặt bận áo đỏ...

- Đó là môn nhân của Huyết Thần giáo, còn một người nữa là ai?

- Còn người kia là Vương Bán Tiên.

- Vương Bán Tiên ư?

- Phải, chính là Vương Bán Tiên. Họ đều uy hiếp ta hỏi tung tích của Thủy Tinh Cầu, họ bằng lòng chữa lành thương thế ta...

- Người không bằng lòng chứ gì?

- Đương nhiên, việc trọng đại như thế ta há bằng lòng được ư? Thứ nhất, Thủy Tinh Cầu là vật định tình của Thủy Tinh mỹ nhân đã tặng cho ta. Thứ hai, Thủy Tinh Cầu đã giấu trong mộ ái thiếp của ta, đương nhiên ta không thể nào để cho họ khai quật mộ của y được hết. Thứ ba, Thủy Tinh Cầu ảnh hưởng đến an nguy vô lâm, nên ta không thể vì cá nhân ta mà chẳng quan tâm đến an nguy vô lâm, vì thế ta kín miệng mãi.

Cho đến cách đây hai mươi hôm trước đây, Vương Bán Tiên đánh cướp ta.

Y giải độc cho ta, y đã uy hiếp ta và nói rằng nếu ta không khai ra sự việc Thủy Tinh Cầu thì y sẽ đâm sát Linh Linh.

Vương Hoa nói :

- Cho nên người đã nói việc Thủy Tinh Cầu cho y hay biết chứ gì?
- Phải, ta đã nói cho y biết về việc Thủy Tinh Cầu. Nhược điểm của con người chính là chỗ tình thân này đây. Ta đã đánh mất một đứa con gái, bây giờ ta không thể đánh mất Linh Linh nữa.
- Người có một đứa con gái tên là Thanh Thanh phải không?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Vương Hoa nói :

- Y còn sống.
- Y còn sống sao? Hiện giờ y ở đâu thế?

Vương Hoa lại mang sự việc này ra thuật lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe luôn. Chương Vĩnh Kỳ nghe kể xong bất giác lấy làm thương tâm hết sức.

Chương Vĩnh Kỳ cảm khái thở dài nói :

- Sau đó Vương Bán Tiên đã nhốt ta ở đây luôn.
- Chỗ này có quan hệ gì với Vương Bán Tiên ư?
- Thế thì... ta chẳng biết rồi.

Quả thật Vương Hoa không sao hiểu nổi sự việc này. Vương Bán Tiên đã mang Chương Vĩnh Kỳ nhốt trong nhà lao song sắt của Võ Lâm giáo, thế thì y quyết phải có quan hệ với Võ Lâm giáo rồi.

Tức thời hần chẳng nghĩ ra giữa hai bên có quan hệ như thế nào thôi.

Vương Hoa nói tiếp :

- Họ chẳng đưa cơm vào cho tiền bối ăn sao?

Chương Vĩnh Kỳ lắc đầu nói :

- Không, mười mấy hôm nay ta chẳng ăn uống gì hết. Tại sao người lại bị bắt như thế?

Vương Hoa bèn mang việc mình bị Giáo chủ Võ Lâm giáo dùng mỹ nhân kế đánh bắt mang nhốt vào đây kể lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe một phen.

Đây là tổng đường của Võ Lâm giáo, thế thì giữa Võ Lâm giáo và Vương Bán Tiên phải có quan hệ gì rồi.

- Đúng thế.
- Người bị điểm huyết rồi phải chăng?
- Đúng thế, còn tiền bối thì sao?
- Ta cũng thế.

Hai người bất giác đồng thanh thở dài một tiếng.

Nếu như huyết đạo không bị khống chế, thì nhà lao song sắt nhỏ này làm gì được Vương Hoa nào, nhưng tiếc rằng bây giờ họ đã bị điểm huyết, không còn làm gì khác hơn được nữa.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chương quan chủ, trông tình hình hai chúng ta không ai có thể ra khỏi đây được.

Chương Vĩnh Kỳ cười nhạt nói :

- Đương nhiên rồi, ngoại trừ có phép lạ xuất hiện.

Phép lạ xuất hiện chẳng? Đương nhiên không thể có chuyện như thế được rồi, không ai biết họ bị bắt nhốt tại đây hết, thế thì làm sao có ai biết đến đây cứu họ chứ?

Họ sống trong cảnh thất vọng được ba hôm.

Trong ba ngày liền họ đã nói chuyện với nhau nhưng mà không có một ai mang thức ăn tới cho họ hết.

Họ đã nói chuyện với nhau trong cảnh tuyệt vọng.

Một hôm...

Bỗng nhiên Vương Hoa cất tiếng nói :

- Chương quan chủ, ta nghĩ ra rồi.

- Người nghĩ ra gì thế?

- Chúng ta có hy vọng thoát nạn rồi.

- Hy vọng thoát nạn ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ tinh thần phấn khởi nói :

- Thoát nạn bằng cách nào?

Vương Hoa nói :

- Mặc dù chúng ta bị điểm huyết rồi, nhưng mà hai chúng ta vẫn còn hoạt động, vẫn bói có thể giải huyết đạo của tiền bối được.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Không được, ta đã suy nghĩ biện pháp này rồi...

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Tiền bối đã nghĩ thế nào?

- Biện pháp này không thể thực hành được.

- Tại sao không thực hành được?

Chương Vĩnh Kỳ giải thích nói :

- Người chớ quên điều này nha, họ đã sử dụng loại thủ pháp đặc biệt để điểm huyết chúng mình.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Lão tiền bối, nếu như lão nói biện pháp này cho vẫn bói biết sớm hơn một chút, thì chúng ta cũng không cần phải bị nhốt đến ngày hôm nay rồi.

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Người có thể giải được sao?

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ, người quên rồi ư? Ta đã theo học võ công với tình nhân của lão mà.

Chương Vĩnh Kỳ vỗ vào đùi kêu cái đốp nói :

- Phải rồi! Người đã theo học võ công với y, đương nhiên người có thể nhìn ra chúng ta bị điểm những huyệt đạo nào, chỉ cần xác định được huyệt đạo bị điểm chế thì chúng ta có hy vọng thoát nạn ngay.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, đúng là như thế.

- Thế thì người hãy xem xét huyệt đạo của ta trước, sau đó người mới thông báo cho ta biết.

- Được, lão hãy ngồi sang bên đây xem nào.

Vương Hoa dứt lời, thì Chương Vĩnh Kỳ đã bước tới ngồi gần bên cạnh song sắt.

Vương Hoa thò tay sang bên kia phòng lao, bắt đầu sờ mó các đại huyệt của Chương Vĩnh Kỳ một hồi lâu.

Sau đó, Vương Hoa rút tay trở về.

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Thế nào?

Vương Hoa cau mày trầm tư giây lát, nói :

- Quả nhiên thủ pháp điểm huyệt của đối phương đặc biệt hết sức.

Chương Vĩnh Kỳ nghe hần nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi, nói :

- Khó khăn lắm chăng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vâng, khó giải vô cùng.

Chương Vĩnh Kỳ nóng ruột nói :

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Vương Hoa bình tĩnh nói :

- Chương quan chủ, lão chớ sợ quýnh lên như thế, hãy để yên vãn bối suy nghĩ xem sao.

Vương Hoa đã khám nghiệm hết các huyệt đạo của Chương Vĩnh Kỳ, đương nhiên hần đã nắm vững huyệt đạo nào của Chương Vĩnh Kỳ đã bị điểm rồi.

Chỉ có mỗi một điều là thủ pháp điểm huyệt này hết sức đặc biệt, đến đổi nhất thời Vương Hoa chưa nghĩ ra nên sử dụng phương pháp nào để giải huyệt mà thôi.

Hơn nữa, bấy giờ hai người hoàn toàn mất hết công lực, muôn một ra tay không khéo, ắt phải xảy ra sự biến nguy hại đến tính mạng chứ không sai.

Cho nên, Vương Hoa không thể chẳng đắn đo cẩn thận vì lý do như thế đấy.

Một hồi thật lâu, hần mới nói :

- Có lẽ phải giải bằng cách này rồi...

Chương Vĩnh Kỳ khản trương hỏi :

- Thế nào?

Vương Hoa chậm rãi nói :

- Huyệt đạo mà đối phương đã điểm lấy âm làm chánh. Đối phương đã điểm ba âm huyệt của lão, nên lấy âm trị âm...

Vương Hoa nói tới đây, đưa mắt chăm chú nhìn Chương Vĩnh Kỳ, rồi nói tiếp :

- Chương Vĩnh Kỳ, bây giờ thế này...

Chương Vĩnh Kỳ hấp tấp hỏi :

- Thế nào?

- Chúng ta hãy mạo hiểm thử nghiệm xem nào. Nói cho ngay, thủ pháp điểm huyết của đối phương kỳ quặc hết sức, văn bối cũng chưa hoàn toàn tự tin chút nào...

- Được, cứ thử nghiệm chẳng sao.

Vương Hoa ngại ngần nói :

- Muôn một...

Chương Vĩnh Kỳ cười khẩy nói :

- Người cứ yên tâm, như vậy vẫn hơn là chết, có phải như thế chẳng?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Đương nhiên rồi, lão bảo rằng muôn một có điều chi sơ sẩy cũng bất kể ư?

- Đúng thế, như vậy vẫn còn hy vọng. Vì trước sau cũng chết, người có đồng ý với ta chẳng?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Thế thì lão ngồi đối diện với văn bối xem.

- Hạ thủ ở chỗ nào trước?

- Thái Âm, sau đó mới điểm Trung Âm, cuối cùng mới tới Hồi hồn, chiếu theo nguyên tắc mà phải điểm như thế, nhưng muôn một có điều chi bất trắc...

- Người cứ việc hạ thủ ngay, chớ lo ngại điều chi!

- Được.

Sau khi Vương Hoa ngồi xuống, hắn dùng hết toàn thân khí lực chuyển vào cả tay phải, sau đó dùng hết sức khí lực điểm nhanh vào các âm huyết của Chương Vĩnh Kỳ.

Vương Hoa thoáng vừa điểm xong ba âm huyết của Chương Vĩnh Kỳ thì lão khẽ kêu một tiếng, há mồm phun ra một bùm máu và té ngã ra đất luôn.

Vương Hoa cả kinh kêu lên một tiếng :

- Chương quan chủ!

Chỉ thấy Chương Vĩnh Kỳ nằm trên mặt đất chẳng động dậy gì hết.

Mồ hôi trên trán Vương Hoa toát ra lấm tấm, hắn sợ hãi đến đổi há hốc mồm ra mà chẳng nói lên lời nào hết.

Một hồi thật lâu hắn mới tiếp tục kêu một tiếng nữa.

- Chương quan chủ!

Chương Vĩnh Kỳ lại khẽ kêu hự một tiếng nữa, trái tim của Vương Hoa suýt nữa nhảy vọt ra ngoài luôn.

Vương Hoa giật mình tiếp tục gọi :

- Chương quan chủ!

Thình lình...

Chương Vĩnh Kỳ từ từ ngồi dậy, lần này Vương Hoa đã giật mình ngậy người luôn tại chỗ.

Chẳng lẽ hắn đã giải đúng huyết đạo rồi chẳng?

Vương Hoa ngó ngẩn đưa mắt ngăm nhìn Chương Vĩnh Kỳ.

Đồng thời bên kia phòng lao, Chương Vĩnh Kỳ cũng ngậy người chăm chăm ngăm nhìn Vương Hoa luôn.

63. Giải Huyết

Hình như trong nhất thời họ chẳng biết việc gì đã xảy ra với họ.

Vương Hoa khẩn trương nói :

- Chương quan chủ...

Chương Vĩnh Kỳ buột miệng kêu lên một tiếng :

- Trúng huyết rồi.

- À!

- Thủ pháp giải huyết vừa rồi của ngươi hoàn toàn chính xác.

Vương Hoa cả mừng nói :

- Có... thật chẳng?

- Không sai chút nào...

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Sao lúc này ta trông thấy lão phun ra một bùm máu tươi chứ?

- Đó là bình thường thôi. Phàm những ai huyết đạo bị điểm một thời gian quá lâu, tự nhiên phải phun ra một bùm máu đặc...

Vương Hoa nghe nói thế cả mừng, nói :

- Thế thì bây giờ lão cảm thấy thế nào?

- Huyết đạo đã hoàn toàn được thông cả, bây giờ đến phiên ta giải huyết cho ngươi.

- Không... hãy khoan đã.

Chương Vĩnh Kỳ lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Vương Hoa nói :

- Lão hãy uống viên thuốc này vào trước đã, sau đó vận công nhất chu thiên rồi mới giải huyết cho vân bối cũng chẳng muộn.

Vương Hoa ném một viên Đại lực kim đơn sang đó, Chương Vĩnh Kỳ lập tức nuốt viên Đại lực kim đơn đó vào ngay, tức thì lão cảm thấy tinh thần sung mãn và công lực gia tăng nhiều hơn trước.

Chương Vĩnh Kỳ mỉm cười nói :

- Hình như công lực ta mạnh hơn trước kia nhiều. Bây giờ đến phiên ta giải huyết cho ngươi.

- Được.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chiếu theo cách giải huyết lúc này của ngươi chẳng?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không, lão hãy khám xem huyết đạo của vân bối coi có phải bị điểm ngay ba âm huyết đó chẳng đã?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Phải, để ta khám sơ qua đã.

Thế rồi Chương Vĩnh Kỳ sờ mó các huyệt đạo của Vương Hoa trong giây lát, sau đó nói :

- Đúng thế, người cũng bị điểm ba nơi âm huyệt đó.

Vương Hoa nói :

- Thế thì lão cũng điểm ba nơi huyệt đạo mà văn bối đã điểm lão lúc này.

- Được.

thế rồi, Chương Vĩnh Kỳ lập tức điểm vào ba âm huyệt của Vương Hoa, sau đó Vương Hoa cũng phun ra một bùm máu cục, té nằm trên đất giây lát.

Nhưng sau đó toàn thân huyết mạch của hắn lưu hành ngay, đồng thời công lực cũng hồi phục tức khắc.

Vương Hoa lại lấy một viên Đại lực kim đơn ra bỏ vào miệng luôn. Chỉ trong giây lát tinh thần sung mãn lại lập tức. Ngoại trừ trên thân người hắn còn chút ít thương thế bị roi vụt, còn ngoài ra vẫn khỏe khoắn như ngày thường thôi.

Vương Hoa cười rằng :

- Khỏe hẳn rồi.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Công lực người hoàn toàn hồi phục rồi chứ?

- Đúng thế.

Vương Hoa chưa nói hết lời, bỗng nhiên hắn nghe thấy có một tràng những tiếng chân bước vang tới. Hắn thoáng giật mình, nói :

- Có người vào nha.

- Ai thế?

- Chưa biết, Chương quan chủ, nhà lao này chẳng làm gì được lão chứ?

- Đương nhiên.

- Thế thì tốt lắm, chúng ta hãy tùy cơ ứng biến nha.

- Được!

Ngay lúc ấy..

Tiếng chân bước đó đã đến trước cửa phòng lao của Vương Hoa. Hắn vẫn ngồi trên đất, hắn phóng mắt nhìn tới trước, thấy người vừa tới là một phụ nhân mặc chiếc áo đỏ.

Phụ nhân áo đỏ này chính là một trong hai hộ pháp của Võ Lâm giáo.

Rõ ràng phụ nhân áo đỏ vào trong này ắt phải có việc gì không tầm thường rồi.

Phụ nhân áo đỏ này trạc tuổi bốn mươi, mặt mày của y khá xinh đẹp. Y mỉm cười nói :

- Các hạ, mùi vị trong nhà lao này không dễ chịu chứ?

Vương Hoa im lặng chẳng nói gì hết.

Phụ nhân áo đỏ nói tiếp :

- Sao, người không nói chuyện ư?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người bảo ta nói gì bây giờ?

- Ta hỏi người mùi vị trong nhà lao này có dễ chịu chăng?

- Người muốn biết lắm sao, cứ việc vào đây ở vài ngày thì biết ngay.

Phụ nhân áo đỏ cười khẩy nói :

- Ta vào đây dẫn người rời khỏi nhà lao.

Vương Hoa nghe nói thế, giật bắn người lên nói :

- Dẫn ta ra khỏi đây ư?

- Phải, nhưng không giải huyết đạo cho người.

Vương Hoa nghe nói thế, sức nghĩ ra một kế, nói :

- Tại sao không giải huyết đạo cho ta?

- Ta đến đây dẫn người ra khỏi nhà lao nhưng không dám giải huyết đạo cho người vì bọn này đều biết võ công người rất cao cường...

- Dẫn ta ra khỏi đây để làm gì?

- Muốn nói chuyện với người!

- Nói gì thế?

- Lát nữa người sẽ biết ngay...

Phụ nhân áo đỏ vừa nói vừa mở cửa nhà lao, đồng thời y cũng bước vào phòng lao luôn.

Nếu như bây giờ Vương Hoa muốn động thủ thì phụ nhân áo đỏ này ắt phải bỏ xác dưới tay Vương Hoa chứ không sai chút nào. Thế nhưng Vương Hoa chưa muốn động thủ.

Phụ nhân áo đỏ bước tới trước mặt Vương Hoa thì dừng bước lại, nói :

- Người vẫn còn đi đứng được chứ?

- Đương nhiên, ta miễn cưỡng vẫn đi đứng được.

Phụ nhân áo đỏ mỉm cười nói :

- Chắc thương thế của người chẳng đến nỗi gì chứ?

Đối phương có cử chỉ ăn nói vui vẻ, làm cho Vương Hoa ngạc nhiên hết sức, bên trong ắt phải có quỷ kế gì rồi.

Vương Hoa nghĩ tới đây, mỉm cười nói :

- Khỏe nhiều rồi, cảm ơn người đã quan tâm như thế.

- Thế thì hãy đi theo ta.

- Đi đâu thế?

- Ta đã bảo lát nữa người sẽ biết ngay...

Vương Hoa nhủ thầm :

- “Được, ta phải xem chúng bây giờ trò gì mới được...”

Hắn nghĩ như thế bèn giả đồ làm ra vẻ yếu ớt, cố hết sức mới đứng lên được.

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Để ta đỡ người đi cho rồi.

Nói xong y giơ tay phải tới đỡ lấy Vương Hoa, lượn mình nhảy vọt ra nhà lao nhanh như cắt. Vương Hoa cứ thả người tự nhiên để y muốn làm gì thì làm.

Chẳng mấy chốc, Vương Hoa được dẫn vào trong một căn phòng xinh đẹp hết sức.

Vương Hoa hỏi :

- Dẫn ta vào đây để làm gì thế?

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Người hãy nằm xuống để ta lấy thuốc trị thương cho người.

Việc xảy ra bất ngờ hết sức.

Sự biến này làm cho Vương Hoa phải ngỡ người giãy lắt, trong nhất thời hắn không hiểu họ đã muốn gì đây.

Phụ nhân áo đỏ đặt Vương Hoa nằm trên giường một cách thật nhẹ nhàng, sau đó lấy một lọ thuốc nước ra thoa vào vết thương bị roi vọt trên người Vương Hoa.

Thuốc nước này thần diệu thật, chỉ trong giây lát, vết thương của Vương Hoa lập tức hết đau ngay.

Phụ nhân áo đỏ hỏi :

- Có bớt đau không?

- Bớt nhiều lắm rồi, đa tạ người đã thoa thuốc cho ta.

- Không có chi, chắc người đói bụng rồi chứ?

Nghe y nói thế, Vương Hoa lại lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Thế thì phải có quỷ kế gì rồi, thử nghĩ xem, giữa Vương Hoa và Võ Lâm giáo tuy có mối thù không đến đổi một mất một còn, nhưng mối thù giữa hai bên cũng không phải tầm thường đâu.

Tại sao Võ Lâm giáo lại xử tốt với hắn như thế? Quả thật Vương Hoa chẳng sao hiểu nổi.

Mặc dù tinh thần hắn khỏe hẳn, nhưng mà quả thật hắn đã đói bụng vô cùng, dù gì hắn cũng đã đóng kịch, bây giờ đành phải đóng tuồng tiếp tục thôi.

Vương Hoa suy nghĩ đến đây, bèn nói :

- Phải, quả thật ta đói bụng lắm rồi.

- Thế thì ta gọi thức ăn cho người.

Phụ nhân áo đỏ khẽ vỗ tay ba cái, tức thì có một nữ tỳ bước vào phòng thưa :

- Tả hộ pháp có điều chi sai bảo?

- Mau chuẩn bị thức ăn mang vào đây cho ta.

- Vâng! Có ngay bây giờ.

Tỳ nữ lập tức bước ra khỏi phòng.

Phụ nhân áo đỏ mỉm cười đưa mắt nhìn Vương Hoa nói :

- Người chịu khó chờ giây lát nha, cơm nước sẽ được mang vào ngay.

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Tại sao bỗng nhiên các người lại đối xử với ta tử tế như thế, ắt phải có nguyên do gì chứ?

Phụ nhân áo đỏ mỉm cười nói :

- Đương nhiên phải có nguyên do rồi.

- Nguyên do thế nào?

- Chờ người dùng cơm nước xong xuôi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Vương Hoa thắc mắc, lấy làm hồ nghi hết sức.

Sau khi dùng cơm xong, tinh thần của Vương Hoa sung mãn khỏe khoắn lại ngay.

Hắn hỏi :

- Bây giờ người có điều gì cứ việc nói được rồi chứ?

Phụ nhân áo đỏ tủm tỉm cười, nói :

- Ta muốn thỉnh giáo người một việc...

- Cứ việc nói?

- Người có mấy người yêu?

Nghe phụ nhân hỏi một câu bất thành linh như thế, tức thì Vương Hoa ngây người ngay tại chỗ.

Hắn thật không biết việc gì đã xảy ra? Một hồi thật lâu hắn mới lên tiếng nói :

- Hỏi để làm gì?

- Ta muốn biết thế thôi.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Chẳng nhiều lắm, chỉ có ba người thôi.

Phụ nhân áo đỏ mỉm cười nói :

- Ba người mà người bảo rằng chẳng nhiều ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta cho rằng cũng chẳng nhiều gì lắm!

Phụ nhân áo đỏ cười thần bí nói :

- Người có yêu Giáo chủ của bọn này chăng?

Bấy giờ bỗng nhiên Vương Hoa đã hiểu việc này xảy ra vì lý do gì rồi.

Hắn cười khẩy không trả lời y mà hỏi lại :

- Tại sao người hỏi như thế?

- Ta muốn biết thế thôi.

- Đây là bí mật trong lòng ta, làm sao có thể nói cho các người biết được! Ngoại trừ chính Giáo chủ của các người, ngoài ra ta không bao giờ nói cho bất cứ một ai nghe hết.

Chúng tỏ trong lời nói này đã biểu lộ rằng hắn đã yêu.

Phụ nhân áo đỏ phải lãnh hội ý nghĩ trong câu nói của hắn rồi nên y mỉm cười nói :

- Thế là người yêu Giáo chủ của bọn này rồi.

- Theo ta nghĩ thì Giáo chủ của các người phải hiểu hơn ai hết.

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Nói cho ngay, thật ra Giáo chủ bọn này đã yêu người đến đâu đã phát điên lên.

Vương Hoa nghe y nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói :

- Như thế thật sao?

Phụ nhân áo đỏ gật đầu nói :

- Ta chẳng giấu giếm người làm gì. Mấy ngày nay y chẳng thiết đến cơm nước gì hết, người hốc hác khá nhiều. Mặc dù y hận người, nhưng thật ra y yêu thương người vô cùng.

- Thế là Vương Hoa này cảm thấy vinh hạnh hết sức.

- Mặc dù người có thù oán với bản giáo, nhưng thật ra chẳng có thù gì với Giáo chủ cả. Theo ý kiến của ta chỉ bằng người hãy cưới Giáo chủ của bọn này cho rồi.

- Nói sao?

- Ta nói rằng người nên cưới y cho rồi.

Vương Hoa cảm thấy kinh ngạc hết sức, hắn nằm chiêm bao cũng không ngờ đối phương lại nói như thế được. Bây giờ hắn hoàn toàn hiểu tại sao đối phương lại xử tốt với mình như thế.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Ta chẳng dám với cao như vậy, y là nhất chi Giáo chủ mà.

Phụ nhân áo đỏ cười lạnh lùng nói :

- Chớ nói điều này làm gì trước, ta hỏi người có yêu Giáo chủ bọn này chẳng?

- Đương nhiên là ta rất yêu rồi.

64. Hí Hôn

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Thế thì người hãy cưới y luôn.

Vương Hoa ấp úng nói :

- Cưới y... thế là...

phụ nhân áo đỏ cười khẩy nói :

- Chớ thế này thế kia làm gì nữa, người bằng lòng không thì nói đi?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Ta đương nhiên bằng lòng.

- Thật chứ?

- Đương nhiên thật rồi.

- Thế thì hay lắm!

Phụ nhân cười đắc ý hết sức.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Việc gì mà hay lắm?

- Người đã bằng lòng cưới y.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Y có bằng lòng như thế chẳng?

- Đương nhiên là y phải bằng lòng rồi.

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Ta không tin.

- Người không tin ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta muốn y đích thân đến đây trả lời cho ta nghe.

- Thế thì dễ dàng thôi, ta sẽ mời y vào đây.

- Được, người cứ đi đi.

Vương Hoa cúi đầu bước tới bước lui trong căn phòng xinh xắn này. Hắn đang suy nghĩ phải dùng biện pháp gì để đối phó với Giáo chủ Võ Lâm giáo có lòng dạ cay độc và túc kố đa mưu này mới được.

Hắn phải trị ngay... phải cho y một bài học đau điếng mới xong.

Cuối cùng Vương Hoa đã nghĩ ra một kế... hắn quyết định phải làm như thế mới được.

Chẳng bao lâu, phụ nhân áo đỏ đỏ đi cùng với Giáo chủ Võ Lâm giáo vào tới nơi.

Vương Hoa ngược đầu lên nhìn, quả thật ả hộ pháp phụ nhân áo đỏ nói chẳng sai chút nào. Mặt mày y hốc hác đi khá nhiều.

Vương Hoa cười thầm trong bụng.

Trong cặp mắt của Giáo chủ Võ Lâm giáo có một thần tình u oán lạ lùng làm sao. Y chăm chăm nhìn Vương Hoa một cái, sau đó ngẩn người tại chỗ, hình như trong nhất thời y chẳng biết nói gì hết.

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Vương thiếu hiệp, Giáo chủ bọn này đã đến kìa.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Ta trông thấy rồi.

- Người có thể trực tiếp hỏi lại y...

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Đương nhiên ta phải hỏi y, nhưng có một việc ta phải hỏi cho rõ ràng trước đã.

- Có việc gì người cứ hỏi, chẳng hề chi.

- Vương Hoa vẫn chưa biết tôn tánh phương danh của quý Giáo chủ nha!

- Y tên là Mai Hương.

- Mai Hương ư?

- Đúng thế!

- Có thật chẳng?

Giáo chủ Võ Lâm giáo nói :

- Phải, ta tên là Mai Hương. Về điều này quả ta chưa từng nói dối người.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Nhưng môn nhân người lại bảo rằng người không phải tên là Mai Hương.

Giáo chủ Võ Lâm giáo nói :

- Ngoại trừ tả hữu hộ pháp, ngoài ra không một ai biết tên họ ta hết.

Vương Hoa khẽ gật đầu một cái, rõ ràng y tên là Mai Hương chứ không còn sai nữa rồi. Nhưng mặc kệ y tên là gì cũng được hết, mình cũng không yêu y.

Hắn mỉm cười nói :

- Mai giáo chủ, ta còn chút việc muốn hỏi người nữa.

- Người cứ việc hỏi?

- Sư phụ người là ai thế?

- Người hỏi điều này để làm chi vậy?

- Ta muốn biết thế thôi.
- Ta không phụng cáo người điều này được.
- Tại sao thế?
- Đây là bí mật của ta.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Người bằng lòng lấy ta ư?

Mai Hương nghe hấn nói thế, bất giác ngáy người trong giây phút. Nhất thời y chẳng biết trả lời thế nào đây.

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Theo ta nghĩ thì Giáo chủ ta ắt bằng lòng chứ không sai.
- Tại hạ muốn y đích thân trả lời câu hỏi này.

Mai Hương hỏi :

- Thế thì phải hỏi người trước, người có yêu ta chăng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên là yêu rồi.
- Có thật yêu ta chăng?
- Đương nhiên.
- Thế thì ta bằng lòng lấy người.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Người đã bằng lòng lấy ta, thế thì ta phải hiểu người trước đã. Nếu như người giữ cả bí mật sự phụ người là ai cũng không nói cho ta biết, thế thì sinh hoạt hai vợ chồng sau này liệu có hạnh phúc chăng?

Hấn nói điều này có lý hết sức.

Phụ nhân áo đỏ khẽ gật đầu nói :

- Phải, hấn nói phải. Thưa Giáo chủ, người cứ nói cho hấn nghe cũng chẳng hề chi.
- Không được, sự phụ ta đã căn dặn như thế.

Vương Hoa nói :

- Thế thì thôi, miễn bàn vậy.

Mai Hương nói :

- Ngoại trừ việc này ra, ta có thể trả lời bất cứ một câu hỏi nào của người.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Thôi vậy, miễn bàn vậy.

Mai Hương nghiêng răng, nói :

- Tả hộ pháp, người hãy đi ra.
- Vâng!

Tả hộ pháp lập tức lui ra ngoài luôn.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Mai Hương, chỉ thấy y lẳng lặng không nói gì hết. Hình như y đang suy nghĩ nên làm thế nào đây.

Gương mặt Mai Hương lộ vẻ thần tình, u oán và buồn bã nói :

- Vương Hoa, người nên biết ta đã muốn giết người...
- Thế tại sao người không hạ thủ?

Mai Hương nói :

- Nhưng mà ta không đành hạ thủ...
- Tại sao thế?
- Ta... cũng không biết tại sao...
- Chẳng phải người đã nói rằng người căm hận ta sao?

Mai Hương khẽ gật đầu, buồn bã nói :

- Phải, ta hận người. Nhưng hận đó là yêu. Ta biết ta yêu người, nhưng cũng hận người. Ta cũng chẳng biết tại sao ta lại mâu thuẫn như thế...

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế là người vì yêu ta mà không đành giết ta rồi, phải vậy không?
- Phải, ta không thể giết người.
- Cảm ơn lòng tốt của người...
- Ta không bao giờ hư dối với người điều gì hết, ngoại trừ chưa nói cho người biết ta là Giáo chủ Võ Lâm giáo, ngoài ra những điều ta nói với người hoàn toàn là sự thật hết.
- Ta tin lời nói của người.
- Thế thì người cũng tin rằng ta yêu người ư?
- Tin chứ, nhưng người cũng nên tin tưởng ta, nói cho ta biết sư phụ của người là ai?
- Người ắt phải hỏi cho bằng được chẳng?
- Đúng thế.
- Tại sao người quyết hỏi cho bằng được việc này như thế?
- Ngoại trừ việc này ra, đương nhiên ta còn sẽ hỏi người nhiều việc nữa.
- Sau khi kết hôn ta sẽ nói tất cả cho người nghe không được sao?
- Người không tin ta?
- Phải, ta vẫn còn nghi ngờ đôi chút.
- Thế thì... chúng ta còn nói gì nữa. người cũng chẳng có chút thành thật gì với ta hết.
- Không, ta hết sức thành thật, nhưng ta chưa am hiểu người. Sau khi chúng ta kết hôn người vẫn có thể không chịu trách nhiệm. Ta là một người con gái ngu xuẩn như thế đấy. Kết hôn chỉ là một thứ hình thức, nhưng nữ nhân lại thích hình thức này, cho nên sau khi kết hôn, ta sẽ nói tất cả cho người nghe.

Vương Hoa nói :

- Nếu như chúng ta không tin tưởng với nhau trước thì vẫn không nên vậy.

Mai Hương nói :

- Thôi được, ta nói cho người biết, sư phụ ta chính là Vương Bán Tiên.
- Nói sao?

Vương Hoa thất thanh kêu lên một tiếng. Thật ra hẳn phải suy đoán được việc này, nhưng cuối cùng hẳn đã không suy nghĩ tới.

Mai Hương nói :

- Người bắt ngờ chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Quả nhiên hết sức bất ngờ!

Cuối cùng bây giờ Vương Hoa đã hiểu được một việc, việc ấy chính là tại sao Chương Vĩnh Kỳ lại bị nhốt trong nhà lao song sắt của Võ Lâm giáo như thế!

Vương Bán Tiên là sư phụ của Mai Hương, thế thì sự việc này không còn lạ lùng nữa.

Vương Hoa nói :

- Thế sư phụ người đâu rồi?

- Lão không có mặt tại đây.

- Thế lão ở đâu vậy?

- Chính ta cũng chẳng biết lão ở đâu.

Mai Hương nói tới đây khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Vương Hoa, có lẽ ta chỉ là một con người điên khùng, ta biết người không yêu ta đâu.

- Sao người lại khẳng định như thế?

- Ta có linh tính như thế, mặc dù ta biết lúc này không thể xảy ra như ý muốn ta, nhưng ta lại có niềm hy vọng như thế...

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Cũng chưa hẳn như thế?

Mai Hương cười đau đớn nói :

- Giữa hai ta chẳng có thâm thù gì hết, ta mong rằng người hiểu điều này.

Vương Hoa có cùng có cảm nghĩ với câu nói này, thế nhưng hắn không bao giờ quên được phụ mẫu hắn đã chết dưới âm mưu của Vương Bán Tiên.

Mai Hương nói tiếp :

- Nếu như đôi bên có thể thông cảm hiểu nhau, ta bằng lòng hòa đàm với người. Ta càng bằng lòng lấy người nữa, bằng không bảo ta giết người thì ta không thể hạ thủ được...

Từ ngữ u oán buồn bã, nghe thấy phải động lòng người hết sức.

Vương Hoa nói :

- Có lẽ người nói thật đấy.

- Ta đã từng nói, nữ nhân điên khùng nhất mà...

Mai Hương u oán khẽ thở dài một tiếng nữa.

Trong nhất thời Vương Hoa không phân biệt được y là một cô gái như thế nào hết.

Bỗng nhiên...

Mai Hương cất tiếng khóc nức nở, khóc một cách thương tâm hết sức.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Mai Hương một cách thật lạ lùng. Hắn không thông cảm... vì hắn hận y!

Thình lình...

Mai Hương lại ngã vào lòng Vương Hoa cất tiếng khóc một cách rất thương tâm.

Vương Hoa sức nghĩ ra hôm trước hắn cũng trúng quỷ kế của y y như hoàn cảnh hiện bây giờ đây khiến lửa giận trong lòng bốc cháy phừng phực.

Thình lình...

Vương Hoa đẩy mạnh Mai Hương ra, lạnh lùng gầm lên nói :

- Người hãy rút đi.

Cái đẩy bất thình lình này làm cho Mai Hương đã lùi ra sau bảy, tám bước liền. Y hoảng hốt đưa mắt ngăm nhìn Vương Hoa, hình như y đã lấy làm ngạc nhiên hết sức vì Vương Hoa đẩy lùi y như thế.

Tức thời Mai Hương ngậy người luôn tại chỗ.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Mai giáo chủ, tốt hơn hết chúng ta chớ nên thân cận thái quá!

- Người...

- Vương Hoa này đã lãnh giáo mưu kế của người một lần rồi.

Mai Hương lắc đầu nói :

- Người chớ hiểu lầm ta nữa.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta không hiểu lầm đâu.

Hắn lạnh lùng nói tiếp :

- Nay Mai giáo chủ, Vương Hoa ta chẳng dám với cao.

Mai Hương kinh hãi nói :

- Thật ra người chưa từng... yêu ta ư?

Hình như Vương Hoa cảm thấy rằng hắn đã báo phục tình cảm với đối phương đủ lắm rồi, sắc mặt hắn biến đổi ngay, nói :

- Nay Mai giáo chủ, chớ quên rằng chúng ta là một cặp thù nhân.

Sắc mặt Mai Hương thâm biến, nói :

- Thế thì những lời người vừa nói hoàn toàn là giả dối cả?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Phải, hoàn toàn là giả dối cả.

65. Thoát Hiểm

Trên mặt Mai Hương bỗng hiện ra sát khí, gầm lên nói :

- Người dám đánh lừa ta ư?

- Đúng thế!

Mai Hương mặt hơi biến sắc, hét lớn tiếng nói :

- Nay Vương Hoa, người nên biết rằng nếu ta muốn giết người chỉ cần trở bàn tay thôi.

Vương Hoa cười như điên như cuồng nói :

- Không còn dễ dàng như người tưởng nữa đâu.

Bỗng Mai Hương hạ giọng xuống nước nói :

- Vương Hoa, ta không muốn giết người...

- Người chưa đủ bản lĩnh giết ta đâu. Nay Mai giáo chủ, Vương Hoa ta hận đến nỗi muốn giết chết người ngay...

- Tại sao thế?

Người vừa độc ác vừa đa mưu túc kế.

Mai Hương nghiêng rằng nói :

- Nói như thế chúng ta không còn gì để thương lượng nữa rồi?

- Đúng thế.

Trên má phấn Mai Hương lộ ra sát khí lần nữa, nói :

- Nay Vương Hoa, người phải biết ta nhẫn nại có giới hạn thôi nha.

- Ta chẳng bảo người nhẫn nại làm gì hết.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói tiếp :

- Nay Mai giáo chủ, nói cho người biết, người chớ tưởng rằng ta không giải được thủ pháp điểm huyết độc đáo của người nha. Thật ra ta đã hóa giải được thủ pháp điểm huyết của người rồi...

Mai Hương kinh hãi nói :

- Người... nói thật chứ?

- Không sai chút nào hết.

Mai Hương cười lạnh lùng nói :

- Vương Hoa, ta đã đánh giá người thấp quá!

Mai Hương vừa nói vừa lượn mình lướt sang hướng Vương Hoa, tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Vương Hoa vận công thủ thế, nói giọng lạnh như tiền.

- Đúng thế, người đã đánh giá lầm Vương Hoa này. Nhưng này Mai giáo chủ, ta từng ném mùi khở nhục, roi vọt của người, bây giờ ta phải ăn miếng trả miếng.

Mai Hương gầm lên nói :

- Vương Hoa, hôm nay ta phải giết chết người mới xong.

Mai Hương vừa dứt tiếng hét, kêu vù một tiếng, y đã phóng tới một chưởng cực kỳ mãnh liệt và thần tốc hết sức.

Cho đến bây giờ Vương Hoa chưa thật sự động thủ với Mai Hương, cho nên hắn chưa biết rốt cuộc võ công của Mai Hương cao đến cỡ nào.

Nhưng có một điều không cho phép Vương Hoa khinh địch là vì Mai Hương là đồ đệ của Vương Bán Tiên, nên võ công của y ắt chẳng phải tầm thường đâu.

Trong lúc Mai Hương thoảng vừa đánh ra một chưởng thì Vương Hoa gầm lên lớn tiếng nói :

- Mai giáo chủ, Vương Hoa này xin lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của người.

Hắn vừa gầm lên vừa tấn công ra một chưởng nhanh như cắt.

Vương Hoa đã dùng hết công lực bình sanh tấn công ra một chưởng này nên oai lực của nó mạnh như vũ bão. Chỉ thấy chưởng phong cuộn cuộn thổi tới kinh người hết sức.

Quả nhiên Mai Hương chẳng dám đụng thẳng một chưởng này của Vương Hoa.

Y liền nhún mình nhảy sang một bên, chờ lúc kinh lực của Vương Hoa đánh vào hư không y mới lập tức vẩy tay tấn công ba chiêu liền.

Thình lình...

Vương Hoa thừa lúc Mai Hương lượn mình tránh sang một bên, hần đã giơ tay trái ra tấn công một chiêu huyền ảo vô song nhanh như cắt.

Hai người xuất thủ cùng nhanh và thần tốc hết sức.

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, cả hai song song nhảy lùi ra sau hết.

Mồ hôi trên trán hai người toát ra lấm tấm. Sau khi hai bên đụng nhau một hiệp, họ đều nhận rõ với nhau võ công của đối phương là thế nào rồi.

Mai Hương nói giọng lạnh lùng :

- Vương Hoa, quả thật võ công của ngươi danh bất hư truyền.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Mai giáo chủ khen quá lời đấy thôi. Nhưng ngươi hãy yên tâm, mặc dù võ công ta không bằng ngươi, nhưng miễn cưỡng có thể tiếp được năm, ba chiêu của ngươi chứ không sai.

Mai Hương mặt hầm hừ đầy sát khí, từ từ bước tới.

Thật ra qua hiệp đụng độ vừa rồi, Mai Hương đã biết rõ võ công của Vương Hoa cao hơn y một bậc.

Mai Hương tiến sang hướng Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, trông tình hình giữa hai ta phải có một người nằm xuống mới xong rồi.

- Đúng thế.

- Thế thì ngươi tiếp ta một chiêu nữa xem nào.

Dứt lời, Mai Hương tấn công ra một chiêu nhanh như cắt. Thừa lúc Mai Hương thoát phóng ra một chiêu, hần lập tức giơ tay phải tới đỡ đồng thời tay trái công ra một chiêu mãnh liệt kinh người hết sức...

Hai người lại đấu với nhau kịch liệt lần nữa.

Chỉ thấy bóng người chớp nhoáng bay liệng trên không. Cả hai song song tấn công ra năm chiêu liền, chiêu phong kêu vù vù rạch xé không gian trông thật kinh người hết sức.

Thình lình...

Trong lúc hai người đang giao đấu hết sức mãnh liệt, một bóng người áo đỏ nhảy vào phòng nhanh như điện xẹt. Người vừa xuất hiện chính là phụ nhân tả hộ pháp.

Y đưa mắt nhìn tới trước, gầm lên nói :

- Hãy dừng tay lại!

Hai người đang động thủ bỗng nghe thấy tiếng hét nên cả hai song song dừng tay lại ngay. Phụ nhân áo đỏ ngạc nhiên nhìn hai người nói :

- Việc đã xảy ra như thế nào vậy?

Phải, phụ nhân tả hộ pháp ngạc nhiên hết sức, y chẳng biết giữa hai người đã xảy ra việc gì hết.

Phụ nhân áo đỏ kinh ngạc hỏi :

- Thưa Giáo chủ, việc gì đã xảy ra như thế?

Mai Hương nói giọng lạnh như tiền :

- Ta phải giết hần.

- Tại sao thế... chẳng phải hai người đang nói chuyện với nhau rất hòa hợp sao?

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Tả hộ pháp, người làm rồi.
- Chẳng lẽ hắn không bằng lòng sao?
- Đúng thế.

Phụ nhân áo đỏ ngạc nhiên nói :

- Thế tại sao Giáo chủ lại giải huyết đạo cho hắn? Ồ, ta hiểu rồi, chính hắn đánh lừa Giáo chủ để giải huyết cho hắn...

Mai Hương lạnh lùng lắc đầu nói :

- Thế là người làm to!

Tả hộ pháp kinh hãi nói :

- Chẳng lẽ hắn tự giải lấy chăng?
- Đúng thế!

Phụ nhân áo đỏ biến sắc nói :

- Hắn...

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Chúng ta đã đánh giá lầm hắn rồi. Hắn đã tự giải huyết đạo lúc còn trong nhà lao.

Tả hộ pháp nghe nói câu này đã kinh hãi biến sắc ngay. Nếu như lúc này Vương Hoa xuất thủ với y thì y đã bỏ xác rồi.

Phụ nhân áo đỏ ngạc nhiên nói :

- Thế tại sao hắn...
- Tại sao hắn giả đồ ưng thuận ư?
- Phải, tại sao thế?
- Hắn đang báo thù... dùng tình cảm nhỏ mọn để báo phục ta.
- Ồ! Thì ra là thế...

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Cho nên ta phải giết hắn mới xong.

Phụ nhân áo đỏ nói :

- Đệ tử cũng có trách nhiệm trong vấn đề này, để đệ tử giết hắn được rồi.

Phụ nhân áo đỏ nói xong, lượn mình nhảy sang hướng Vương Hoa ngay.

Mai Hương gầm lên nói :

- Người hãy lui ra cho ta!
- Đệ tử...
- Người không phải là địch thủ của hắn đâu!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, người không phải là địch thủ của ta đâu, tốt hơn hết các người hai người nên cùng lúc xuất thủ luôn cho tiện.

Mai Hương gầm lên một tiếng :

- Xem chưởng nào!

Mai Hương vừa gầm hét vừa lượn mình nhảy tới tấn công một chưởng ngay.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nay Mai giáo chủ, ta phải xuất thủ nha.

Hắn nói xong, xuất thủ tấn công ra ba chưởng liền.

Hai người tái đồng thời lần nữa, tức thì diễn ra một trận ác đấu kinh người hết sức, chỉ trong nháy mắt hai bên đã trao đổi hơn cả năm chiêu.

Mặc dù võ công của Vương Hoa cao hơn Mai Hương chút ít, nhưng nhất thời hắn muốn chế phục Mai Hương cũng không phải là một việc đơn giản.

Phụ nhân áo đỏ đã ngăn người luôn tại chỗ.

Thình lình...

Vương Hoa hét lớn một tiếng, đồng thời tung ra ba chưởng liên tiếp nhanh như cắt khiến Mai Hương phải thụt lùi ra sau hơn cả một trượng.

Phụ nhân áo đỏ thoáng giật mình kinh hãi.

Ngay lúc ấy...

Vương Hoa tung người lên lao tới hướng Mai Hương nhanh như điện xẹt, đồng thời phóng ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt, đồng thời phóng ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt. Mai Hương cũng không chịu thua đã phản kích hai chưởng thần tốc vô cùng.

Bỗng nhiên phụ nhân áo đỏ gầm lên một tiếng :

- Nay Vương Hoa, ngươi cũng tiếp ta một chưởng xem nào.

Phụ nhân áo đỏ vừa gầm hét vừa xuất thủ tấn công luôn một chưởng.

Phụ nhân áo đỏ và Mai Hương song song đồng thời tấn công ra một chưởng, kỳ oai lực mạnh như vũ bão, đã đẩy lui Vương Hoa ra sau vài bước.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Phải rồi, hai người cùng lúc xuất thủ thì tiện biết mấy?

Vương Hoa vẫn xuất thủ tấn công như điên như cuồng.

Nhưng dù Vương Hoa tấn công liên miên như thế nào đi nữa, với công lực của hắn nếu độc đấu với Mai Hương thì có thừa, nhưng bây giờ lại cộng thêm phụ nhân áo đỏ này thì hắn cảm thấy khó đối phó rồi.

Thình lình...

Trong lúc trường hợp khẩn trương này, bỗng có một bóng người lao vào phòng nhanh như cắt, đồng thời xuất thủ bổ một chưởng vào người phụ nhân áo đỏ luôn.

Bóng người này lao tới hết sức thần tốc, lại trong lúc phụ nhân áo đỏ hoàn toàn chẳng kịp đề phòng, chỉ nghe y khẽ kêu ự một tiếng, té văng ra xa và há mồm hộc một bùm máu tươi luôn.

Mai Hương trông thấy bất giác giật bắn người lên.

Vương Hoa thừa thế tấn công Mai Hương hai chiêu liên tiếp.

Mai Hương thoát sơ ý trong tíc tắc, y không kịp lượn mình tránh né, đã trúng phải một chưởng nặng nề của Vương Hoa, thân hình y lao đảo một vòng té ngã ra đất luôn.

Vương Hoa lượn mình lướt tới bầu vào huyết đạo Mai Hương, đồng thời xách bóng y lên lập tức.

Hắn đưa mắt nhìn tới trước, thấy người lạ xuất thủ chính là Chương Vĩnh Kỳ.

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ chính là lão ư?
- Phải, suýt nữa ta đã đến chậm một bước.
- Đa tạ Chương quan chủ tiếp tay.
- Chớ khách sáo làm gì.

Chương Vĩnh Kỳ vừa dứt lời, thỉnh linh...

Kêu ầm một tiếng, chiếc cửa phòng bị đá một phát mở toang ra ngay, một phụ nhân áo đỏ và sáu người mặc áo trắng đứng ngay trước cửa.

Vương Hoa mặt hơi biến sắc.

Chương Vĩnh Kỳ cũng bắt giắc giật bắn người lên.

Không cần phải nói nữa, phụ nhân này ắt là hữu hộ pháp rồi.

Hữu hộ pháp cười lạnh lùng nói :

- Quả thật nhị vị thần thông quảng đại thật!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thế nào, người cũng muốn lãnh giáo vài chiêu ư?

Hữu hộ pháp từ từ bước tới, sáu người bạch y cũng xếp hàng chữ nhất lướt tới luôn.

Hữu hộ pháp lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Các hạ, hãy bỏ Giáo chủ bọn này xuống đã.
- Không thì sao?
- Các người không ra khỏi đây đâu.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Các người dám xuất thủ thì Giáo chủ các người sẽ bỏ xác trước, nếu không tin thì cứ việc ra tay thử xem nào.

Câu nói của Vương Hoa chứa đầy sát khí, khiến người nghe phải ớn lạnh tóc gáy.

Hữu hộ pháp nghe nói thế đã phải giật mình kinh hãi, dừng bước lại ngay.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Chắc người là hữu hộ pháp chứ gì?
- Đúng thế.

- Thế thì người hãy dẫn bọn này ra khỏi đây mau. Sau khi ra khỏi Võ Lâm giáo ta ắt trả lại Giáo chủ cho các người.

Nhất thời hữu hộ pháp không làm gì được Vương Hoa hết, đã ngăn người luôn tại chỗ.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Hữu hộ pháp, ta nói được ắt phải làm được. nếu người biết điều thì hãy mau dẫn đường đi.

Hữu hộ pháp không còn cách nào hơn, Giáo chủ của họ đang nằm trong tay của đối phương, nếu y khinh xuất động thủ, người chết trước chắc chắn là Giáo chủ của họ.

Hữu hộ pháp lạnh lùng nói :

- Thủ đoạn các hạ quả lợi hại thật.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Cực chẳng đã tại hạ phải làm như thế thôi.
- Người bảo chứng rằng người sẽ trả lại Giáo chủ cho bản giáo ư?
- Người cứ yên tâm điều này.
- Thôi được.

thế rồi hữu hộ pháp bèn đích thân dẫn Vương Hoa và Chương Vĩnh Kỳ ra khỏi phòng, đi xuyên qua hành lang ra khỏi đại điện rồi quẹo ra cửa lầu.

Chẳng mấy chốc họ đã đi hết con đường mòn nhỏ nhỏ ấy ra tới một dãy núi.

Hữu hộ pháp dừng bước lại nói :

- Bây giờ các người đã ra khỏi tổng đường của bọn này rồi! Nay Vương Hoa, người có thể trả Giáo chủ lại cho ta được rồi chứ?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Bây giờ chưa được!

hữu hộ pháp biến sắc nói :

- Chẳng lẽ người chỉ là hạng người không giữ chữ tín chăng?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Người lầm rồi, ta sẽ trả lại Giáo chủ của các người, nhưng ta phải trị y một phen trước đã!

66. Lời Nói Kinh Người

Gương mặt hữu hộ pháp thoáng hiện sát khí, hét lớn tiếng nói :

- Người muốn sao bây giờ?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta nói rằng ta phải cho y một bài học, sau đó mới thả y ra.
- Người dám không thả y ra chăng?

Hữu hộ pháp vừa gầm hét vừa lượn mình nhảy sang hướng Vương Hoa. Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta nói ta sẽ thả y ra, nhưng ta chẳng nói rằng lập tức phải thả y ra mà...

Hữu hộ pháp lạnh lùng nói :

- Ta bảo người phải lập tức thả y ra ngay bây giờ.
- Không thể được.
- Thế thì thử xem nào.

Hữu hộ pháp gầm lên một tiếng, lao mình tới hướng Vương Hoa đồng thời phóng ra một chưởng luân.

Vương Hoa giận dữ gầm lên một tiếng :

- Người muốn chết ư?

Hắn vừa dứt lời, xuất thủ tấn công ngay một chưởng.

Ngay lúc Vương Hoa xuất thủ thì Chương Vĩnh Kỳ cũng hét lên một tiếng, lạnh lùng phóng ra một chưởng đánh vào người hữu hộ pháp ngay.

Võ công của Chương Vĩnh Kỳ chẳng phải tầm thường, thế chưởng này thần tốc kinh người khiến hữu hộ pháp bất giác phải thụt lùi ra sau vài bước liền.

Bấy giờ, Vương Hoa lạnh lùng hét lên :

- Hữu hộ pháp, chắc ngươi hết muốn sống rồi ư?

Hữu hộ pháp hốt hãi lui ra sau vài bước nữa.

Vương Hoa lại nói tiếp :

- Ngươi hãy ngoan ngoãn trở về đi, ta không giết Giáo chủ các ngươi đâu. Nếu thật tình ta có ý giết y thì ta đã hạ thủ từ lâu rồi.

Hữu hộ pháp tức tới mồm mũi phun ra khói lửa, nhưng y không làm gì được Vương Hoa hết. Y đành nghiêng rằng nói :

- Vương Hoa, nếu ngươi giết chết y...

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ngươi cứ yên tâm, ta không giết y đâu.

Hữu hộ pháp vừa cảm phần vừa oán hận, đưa mắt nhìn Vương Hoa một cái nói :

- Được! Ta tạm thời tin ngươi!

Dứt lời, y phi thân chạy trở về con đường mòn lúc nãy luôn.

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ, bọn ta đi thôi.

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu, lượn mình chạy theo Vương Hoa ngay. Chỉ trong giây lát họ đã chạy hơn nửa dặm đường vào tới bên trong một khu rừng cây. Vương Hoa lập tức dừng chân lại.

Vương Hoa quay sang hướng Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chương quan chủ, lão đến phía trước chờ vãn bối một lát nha.

- Làm gì thế?

- Vãn bối có vài việc muốn nói với Mai Hương giáo chủ này.

- Được.

Chương Vĩnh Kỳ dứt lời, phi thân chạy ra phía ngoài rừng cây ngay.

Bấy giờ...

Vương Hoa đặt Mai Hương xuống đất, sau đó giơ tay điểm vào huyệt đạo y một cái.

Chẳng mấy chốc Mai Hương tỉnh lại ngay.

Vương Hoa thấy vậy, cười lạnh lùng nói :

- Nay Mai giáo chủ, ngươi hãy chịu khó một chút nha!

Quả thật Mai Hương chẳng sao chịu nổi lời nói châm biếm này rồi. Má phấn thắm biếc của y trở nên sợt hãi hết sức.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thưa Mai giáo chủ, thành thật xin lỗi nha.

Mai Hương gằm lên nói :

- Vương Hoa, ngươi muốn làm gì ta nào?

- Ta ư? Ha ha ha... ngươi nghĩ rằng ta sẽ làm gì ngươi đây?

- Cùng lắm thì chết chứ có gì đâu mà sợ hãi!

- Chết ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Không nghiêm trọng đến thế đâu, người cứ yên tâm đi.

Mai Hương kinh hãi nói :

- Thế người muốn làm gì bây giờ?

Sắc mặt của Vương Hoa bỗng biến đổi, hắc trầm giọng hỏi :

- Sư phụ Vương Bán Tiên của người hiện giờ ở đâu?

- Ta không biết.

- Ta không bao giờ tin rằng ngay cả chỗ ở của sư phụ người mà người cũng chẳng biết. Hãy nói đi, hiện giờ y ở đâu?

Mai Hương cười lạnh lùng nói :

- Ta đã nói rằng ta không biết.

- Thật chứ?

- Chẳng lẽ ta nói dối người sao? Ta chẳng phải như người đâu.

- Như ta ư? Như ta thế nào?

- Kẻ gian dối!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta lừa dối các người sao?

- Người lừa dối ta khá nhiều rồi!

Vương Hoa nói :

- Thôi được, chúng ta chớ bàn vấn đề này nữa, ta cần biết sư phụ người ở đâu...

sắc mặt Mai Hương bỗng biến đổi, căm phẫn nói :

- Nay Vương Hoa, chớ nói ta không biết sư phụ ta hiện giờ ở đâu, cho dù ta biết, ta cũng chẳng nói cho người biết...

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Nói như thế chúng tỏ người biết rồi?

- Biết thì có sao nào?

- Thế thì bắt buộc người phải nói cho ta biết.

- Người muốn sử dụng thủ đoạn gì để đối phó với ta thì người cứ việc ra tay đi, chớ giả đồa nói này nói nọ nữa. Mai Hương này đã lọt vào tay người thì chẳng còn sợ người làm gì nữa rồi.

Vương Hoa tin rằng quả thật Mai Hương không biết tung tích của Vương Bán Tiên.

Thế nhưng sự việc này hơi lạ. Vương Bán Tiên là sư phụ của Mai Hương, chẳng lẽ y không cho đệ tử biết chỗ ở của y được sao?

Hình như điều này không thể như thế được.

Nhưng mà sự việc này xảy ra với con người gian trá và quỷ kế đa đoan như Vương Bán Tiên thì rất có thể như thế được.

Vương Hoa trầm tư một hồi lâu, lại lạnh lùng nói tiếp :

- Tại sao y không cho người biết hành tung của y như thế nào?
- Đây là thói thường của sư phụ ta.
- Người chẳng biết cón con tin tức gì về y thật sao?
- Đúng thế.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nếu như người có sự việc cấp bách gì thì làm sao liên lạc với y chứ?

Mai Hương thoáng ngạc nhiên trong giây lát.

Quả nhiên đây là một bí mật, nếu hỏi tiếp tục thì Vương Hoa sẽ tìm ra sư phụ của y không sai chút nào.

Vương Hoa trông thấy Mai Hương im lặng không nói gì hết, hẳn đã biết Mai Hương ắt có một biện pháp gì có thể tìm gặp Vương Bán Tiên chứ không sai rồi. Nên hắn hỏi tới :

- Nói, người dùng biện pháp gì liên lạc với y?

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Có thật người muốn tìm gặp sư phụ ta ư?
- Đúng thế, ta phải giết y.
- Người không đủ tư cách giết sư phụ ta.

Vương Hoa cười ngạo nghễ nói :

- Bất kể đủ tư cách hay không, ta chỉ cần biết người đã dùng biện pháp gì để liên lạc với y trong khi có sự biến cấp bách. Ta chỉ muốn biết đến điểm này thôi.

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Ta không nói thì sao?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Nay Mai giáo chủ, người hãy ngoan ngoãn chút nào. Thủ đoạn của Vương Hoa này rất cay độc đấy.
- Cùng lắm là chết chứ có gì đâu mà sợ!
- Không dễ dàng như vậy đâu.
- Thế thì người muốn làm gì ta?

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Nay Mai giáo chủ, đối với nữ nhân ta có rất nhiều biện pháp...

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Mai Hương này chẳng tin người có biện pháp gì nữa.

Vương Hoa cười khà khà nói :

- Người muốn biết ta sẽ dùng biện pháp gì để đối phó với người ư?
- Đúng thế.
- Biện pháp của ta thì nhiều lắm, thứ nhất ta có thể phết đi võ công của người, sau đó mang người bán kỹ viện.
- Nói sao?

Mai Hương nghe nói thế, sắc mặt trầm biến ngay. Bất luận Vương Hoa dám làm hay không, nhưng cuối cùng hắn đã nói lên lời như thế.

Đương nhiên Mai Hương tin rằng hắn dám nói dám làm.

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Thế nào? Người cho rằng Vương Hoa này không dám làm ư?

- Ta tin rằng người làm được việc này!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thứ hai, ta sẽ cởi hết quần áo của người...

Mai Hương giật mình nói :

- Người nói sao?

Mai Hương đã thất thanh kêu lên hoảng hốt vì Vương Hoa mỗi lần nói một câu y đều lạnh toát mồ hôi cả.

Vương Hoa đắc ý cười khà khà nói :

- Chẳng những ta cởi hết quần áo của người mà ta còn tùy tiện biểu người cho người nữa...

- Người...

Mai Hương kinh hãi đến nỗi không nói nên lời nào hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta nói được ắt phải làm được thôi.

Mai Hương kinh hãi đến biến sắc mặt. Những lời nói này của Vương Hoa đối với một người con gái nghe thấy ắt phải ớn lạnh tóc gáy chứ không sai.

Quả thật những điều Vương Hoa vừa nói rất là tàn bạo hết sức, còn Vương Hoa có làm được hay không thì chỉ có mình hắn biết mà thôi.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thế nào, Mai giáo chủ, người có nói chẳng?

- Không nói!

Vương Hoa mặt hơi biến sắc nói :

- Người không nói thật chứ?

- Đúng thế.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thế thì người chớ trách Vương Hoa này vô lễ nha.

Dứt lời, hắn từ từ bước tới gần Mai Hương.

Sắc mặt Mai Hương thảm biến, y bất giác thụt lùi ra sau một bước, nhưng Vương Hoa đã bước tới ngay trước mặt y rồi.

Mai Hương hoảng hốt nói :

- Người muốn làm gì?

- Người sẽ biết ngay bây giờ.

Vương Hoa đưa tay phải tới nắm vào ngực áo của Mai Hương kêu roạc một tiếng, tức thì y phục của Mai Hương đã bị hắn xé rách một mảng lớn.

Mai Hương hãi hùng la lên :

- Người...

Vương Hoa gầm lên nói :

- Người có nói chẳng?

Lần này Mai Hương đã giật mình sợ đến đổi mặt mày thảm biến. Y nằm chiêm bao cũng không bao giờ ngờ rằng Vương Hoa đã sử dụng thứ thủ đoạn cay độc này.

Mai Hương gầm lên nói :

- Người muốn chết thật sao?

- Muốn chết ư?

Vương Hoa ngạc nhiên lập lại như thế.

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Chẳng lẽ võ công người đối địch với sư phụ ta được sao?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Này, Mai giáo chủ, đa tạ người quan tâm như thế, nhưng mà ta phải tìm cho ra sư phụ người mới xong!

- Được, nếu như người muốn chết thì ta sẽ nói cho người biết.

- Người cứ nói đi, các người liên lạc bằng cách nào?

- Dùng chim bồ câu...

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta hiểu rồi, khi người hữu sự muốn liên lạc với Vương Bán Tiên thì thả chim bồ câu mang thơ chứ gì?

- Đúng thế.

- Chim bồ câu ấy hiện giờ ở đâu?

- Ở trong bản giáo.

- Ta đành phải làm phiền người về mang chim bồ câu ấy ra lần nữa.

Vương Hoa nói xong lại xách bổng Mai Hương lên, chạy trở lại trên con đường mòn nhỏ thẳng về tổng đàn Võ Lâm giáo.

Chẳng mấy chốc đã đến thông lộ, một tiếng hét lạnh lùng phá không vang tới :

- Ai đó?

Một bóng người thấp thoáng nhảy vọt tới. Người vừa xuất hiện chính là môn nhân Võ Lâm giáo. Y thoáng trông thấy Vương Hoa và Mai Hương, mặt mày liền biến sắc, hốt hải không nói gì hết.

67. Lập Kế Tìm Vương Bán Tiên

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Vào bảo hộ pháp mang chim bồ câu và giấy bút ra đây cho ta.

- Vâng!

Môn nhân gác cổng ấy kêu vang một tiếng, lượn mình chạy vào trong ngay. Chẳng mấy chốc hữu hộ pháp đã mang chim câu và giấy bút ra tới.

Y hướng về phía Mai Hương hành lễ nói :

- Thưa Giáo chủ...

- Hữu hộ pháp, có mang cả giấy bút ra ư?

- Vâng, có đây.

- Đưa đây cho ta!

Hữu hộ pháp lập tức giao giấy bút vào chim câu cho Mai Hương ngay, sau đó Mai Hương lạnh lùng nói :

- Người trở về đi!

- Thừa Giáo chủ, người...

- Ta chẳng hề chi hết, người đi đi.

- Vâng!

Hữu hộ pháp lượn mình chạy đi ngay.

Vương Hoa lại xách Mai Hương chạy trở lại khu rừng lúc nãy, sau đó đặt Mai Hương xuống, nói :

- Bây giờ người có thể viết thư được rồi.

Thế rồi Mai Hương y theo lời Vương Hoa viết vào trong thư, sau đó thả chim câu mang thư luôn.

Mai Hương lạnh lùng nói :

- Bây giờ người hài lòng rồi chứ?

- Phải, ta hài lòng rồi, nhưng liệu y có đến chăng?

- Người cứ yên tâm đi.

Ngay lúc này...

Nơi xa xa trong rừng có tiếng gọi của Chương Vĩnh Kỳ :

- Vương thiếu hiệp!

Vương Hoa khẽ trả lời nói :

- Chương quan chủ, người có thể sang đây được rồi.

Tức thì Chương Vĩnh Kỳ lượn mình hiện ra ngay. Lão đưa mắt nhìn thấy chiếc áo bị xé rách của Mai Hương, bất giác hoảng hốt hỏi Vương Hoa rằng :

- Y... bị thế nào rồi?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Y tự chuốc lấy khổ vào thân.

- Tại sao thế?

- Văn bối bảo y nói tung tích của Vương Bán Tiên ra, y cứng đầu nhất định không chịu nói. Cuối cùng văn bối đành phải đối phó với y như thế...

- Y và Vương Bán Tiên là...

- Vương Bán Tiên là sư phụ của y. Bây giờ y đã dùng chim câu thông báo Vương Bán Tiên đến đây liền.

Mặt mày Chương Vĩnh Kỳ bỗng thay đổi, nói :

- Người nói thật chứ?

- Đúng thế, đây là sự thật vậy?

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Nếu như y không đến đây thì...

Mai Hương lạnh lùng cắt lời :

- Người cứ yên tâm. Lão phải đến ngay bây giờ.

Chương Vĩnh Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Thế thì hay lắm.

Vương Hoa lạnh lùng nói với Mai Hương :

- Này Mai giáo chủ, có một điều ta không sao hiểu nổi. Võ Lâm giáo này có phải do sư phụ người đã sáng lập ư?

- Đúng thế.

- Thế tại sao y lại nhường ngôi vị Giáo chủ này cho người chứ?

- Sư phụ ta không phải là người háo danh vị!

- Vì thế lão đã nhường ngôi vị Giáo chủ này cho người chứ gì?

- Đúng như thế.

- Quý giáo có ý tranh bá võ lâm chăng?

- Quả thật người nói không sai chút nào hết.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Hùng tâm của quý giáo lớn thế!

Mai Hương không nói gì hết, vì huyết đạo y đã bị chế. Y cũng không làm gì được Vương Hoa hết, ngoại trừ Vương Bán Tiên sư phụ của y đến đây.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, bỗng nhiên từ nơi xa xa có một tiếng cười lạnh lùng vang tới nói :

- Vương Hoa kia, người cũng lớn gan thật!

Nghे tiếng nói vang tới, cả hai Vương Hoa và Chương Vĩnh Kỳ đã song song giật bắn người lên. Họ cùng nhau nhìn sang hướng phát ra tiếng nói, tức thì trông thấy Vương Bán Tiên từ từ bước tới.

Mai Hương cả mừng gọi to một tiếng :

- Sư phụ!

Vương Bán Tiên lướt mắt nhìn sang hướng Vương Hoa, cười lạnh lùng nói :

- Này Vương Hoa, không những người lớn gan mà có thể nói rằng người cũng thần thông quảng đại lắm!

Vương Hoa cười ha ha như điên như cuồng nói :

- Vương Bán Tiên kia, nếu không làm như thế, e rằng ta chẳng tìm được người?

Gương mặt Vương Bán Tiên lộ ra sát khí ùng ùng, y lạnh lùng nói :

- Người chỉ tổ tìm cái chết thôi!

Bỗng nhiên Chương Vĩnh Kỳ cất tiếng như điên như cuồng, nói :

- Vương Nhất Quyền, lần này chúng ta mới thật sự gặp mặt với nhau rồi.

Vương Bán Tiên nhìn Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Chính Vương Hoa giải huyết cho người chăng?

- Đúng thế.

Vương Bán Tiên cười khà khà nói :

- Phải, quả thật lần này chúng ta mới thực sự gặp mặt với nhau!

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng gầm lên nói :

- Vương Bán Tiên, Chương Vĩnh Kỳ ta nhờ ân huệ người ban thuốc độc cho ta đến đổi toàn thân tê liệt hơn năm năm trời...

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- Chương Vĩnh Kỳ, người làm rồi, không phải ta cho thuốc người...

- Thế là ai?

- Một người khác...

- Nói láo!

Bấy giờ Chương Vĩnh Kỳ lửa giận bốc lên đùng đùng, y gầm lên một tiếng, lượn mình nhảy tới hướng Vương Bán Tiên, đồng thời phóng ra một chưởng luân.

Vương Bán Tiên hất đơn chưởng đón đánh đối phương, và hét lớn tiếng nói :

- Người muốn chết ư?

Hai người đồng lúc xuất thủ công ra một chưởng nhanh như cắt, chỉ thấy Chương Vĩnh Kỳ bị đẩy lùi ra sau vài bước liền.

Vương Hoa bỗng gầm lên nói :

- Dừng tay lại đã!

Vương Hoa vừa gầm hét, thì hần đã lướt người tới đứng chặn khoảng giữa hai người lại.

Vương Bán Tiên lạnh lùng cười nói :

- Người muốn nói gì nữa?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, trước khi giết người, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng đã...

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Theo ta nghĩ rằng người cũng đã hiểu biết khá nhiều rồi.

- Đúng thế, quả thật ta đã hiểu nhiều lắm rồi, cũng như người đã sử dụng thủ đoạn mượn dao giết người hãm hại cả phụ mẫu ta...

- Điều này có gì là kỳ lạ chứ?

- Nay Vương Bán Tiên, gia phụ mẫu ta có thù hằn gì với người mà người đã hãm hại hai người như thế!

- Về sự việc này ta chẳng cố ý hại ư. Cái chết của phụ mẫu người chỉ là lỗi lầm vô ý của ta mà thôi.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế tại sao người lại tìm kiếm ta chứ?

- Vì quả Thủy Tinh Cầu. Hôm trước người lấy được Thủy Tinh Cầu, cực chẳng đã ta phải hạ độc thủ với người, bằng không trước sau người sẽ trả thù ta chứ không sai.

Nhưng kế hoạch của ta đã thất bại...

- Phải, người đã thất bại, bằng không làm gì có ngày hôm nay chứ!

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Hôm nay hai ta phải liễu kết cho xong ư?

- Đúng thế, nay Vương Bán Tiên, tạm gác việc của chúng ta sang một bên đã. Lý do thứ hai ta phải giết người là vì vấn đề Thủy Tinh mỹ nhân.

- Thế nào?

- Người sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đánh cướp Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh của người, người có mang theo hai món đồ ở trong người người chứ?

- Đương nhiên!

- Ta phải thu hồi hai món đồ này luôn.

- Nếu người có bản lĩnh thì cứ việc ra tay thu hồi.

Vương Hoa cười như điên như cuồng nói :

- Thế thì tốt lắm!

Hắn vừa cười như điên như cuồng vừa rảo bước hướng sang Vương Bán Tiên ngay.

Vương Bán Tiên đứng thẳng người như quả núi, lẳng lặng chờ xuất thủ.

Tức thì hiện trường tràn đầy những sát khí khủng bố đáng sợ. Thù nhân gặp mặt quyết phải một mất một còn, đương nhiên Vương Hoa đã hạ quyết tâm giết chết Vương Bán Tiên mới xong.

Ngược lại, Vương Bán Tiên cũng nhất định phải diệt trừ mối hậu họa lớn này cho bằng được.

Bầu không khí ở hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Hai người này động thủ với nhau ắt phải diễn ra một trận ác đấu cực kỳ khốc liệt chứ không sai. Còn vấn đề ai chết ai sống thì hạ hồi phân giải.

Thình lình...

Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Đây Vương Bán Tiên, xem chiêu nào!

Hắn vừa gầm lên thì người hắn đã lao tới nhanh như cắt, đồng thời nghiêng mình đánh ra một chưởng luôn.

Thế tấn công một chưởng này, Vương Hoa đã gom hết công lực bình sinh mà đánh tới, cho nên oai lực của nó mạnh như sóng gió ba đào.

Vương Bán Tiên cũng hét lên một tiếng nói :

- Chưởng lực hùng hậu thật!

Dứt lời, y xuất thủ đón đánh luôn.

Vương Bán Tiên cũng gom hết công lực bình sinh tấn công ra một chưởng này để đụng thẳng với Vương Hoa.

Kêu dừng một tiếng, thân người của Vương Hoa đã bị dội ngược về sau bảy, tám bước, đồng thời Vương Bán Tiên cũng thụt lùi ra sau năm, sáu bước luôn.

Qua một chiêu đụng thẳng này, nội lực mạnh yếu của hai bên đã được phân ra ngay.

Quả thật nội lực của Vương Hoa còn thua kém Vương Bán Tiên.

Thế nhưng Vương Bán Tiên đã mặt mày biến sắc kinh hãi hết sức. Thử nghĩ xem Vương Hoa chỉ ở trong thời gian ngắn ngủi như thế lại có một thành tựu kinh người như vậy, làm sao không bảo Vương Bán Tiên hoảng hốt chứ?

Vương Bán Tiên gượng cười nói :

- Nội lực thâm hậu thật...

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Vẫn còn kém tôn giá!

- Nhưng đã ra ngoài sức tưởng tượng của ta rồi.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, người sẽ còn bắt ngờ nữa.

Wương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Thế thì người cứ việc xuất thủ đi.

Wương Hoa lại lượn mình lướt tới lần nữa.

Chương Vĩnh Kỳ đứng ở một bên đã hồi hộp vô cùng. Theo nhận xét của lão thì quả thật Vương Hoa chưa phải là địch thủ của Vương Bán Tiên được.

Nếu đầu một thời gian lâu, Vương Hoa ắt phải bị thiệt hại chứ không sai.

Thình lình...

Trong lúc Chương Vĩnh Kỳ đang còn suy nghĩ thì lão đã nghe Vương Hoa gầm lên một tiếng, lượn mình lao vào hướng Vương Bán Tiên nhanh như cắt và xuất thủ tấn công ra hai chưởng luôn.

Chiêu thức Vương Hoa đã sử dụng bấy giờ hoàn toàn là những chiêu thức kỳ ảo vô song trong Hải Đào kinh, cho nên thế đánh hai chưởng này mãnh liệt kinh người hết sức.

Trong bóng chưởng bay liệng trên không, Vương Bán Tiên cũng đã phản công hai chưởng nhanh như cắt.

Luận theo công lực có lẽ Vương Hoa không phải là địch thủ của Vương Bán Tiên nhưng mà về chiêu thức thì Vương Hoa vẫn có hy vọng hạ được đối phương vậy.

Bóng người chớp nhoáng bay liệng trong giây lát, hai người đã cùng tấn công ra năm chưởng liền, sau đó lại phân ngay ra.

Wương Hoa và Vương Bán Tiên đã am hiểu võ công của nhau sau năm chiêu giao đấu vừa qua. Dù với chiêu thức huyền ảo Vương Hoa thật sự chẳng hơn Vương Bán Tiên được bao nhiêu hết, có thể nói rằng hai bên ngang nhau mà thôi.

Wương Hoa từ từ lướt tới.

Wương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- Quả nhiên chưởng pháp của người thần kỳ hết sức.

Wương Hoa lạnh lùng đáp :

- Không dám.

- Nay Vương Hoa, thật tình mà nói, với thành tựu bấy giờ của người quả là võ lâm kỳ tài rồi.

Wương Hoa cười khẩy nói :

- Vẫn chưa bằng tôn giá.

Wương Bán Tiên nói :

- Ta nói lời thật đấy, với thành tựu của người như hiện nay thì không quá một năm nữa, ắt sẽ trở thành võ lâm đệ nhất. Cho nên hôm nay ta không thể chẳng diệt trừ người, bằng không sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Wương Hoa cũng cười lạnh lùng nói :

- Ta cũng thế, nếu hôm nay không giết người thì ta cũng không còn cơ hội nữa.

68. Phụ Nhân Thần Bí

Wương Bán Tiên lạnh lùng hỏi :

- Tại sao thế?

- Tại vì trong tay người có quyển Hải Đào kinh, một kỳ thư vô lâm. Nếu hôm nay ta không giết được người, e rằng về sau khó tìm ra người rồi.

Vương Bán Tiên cười ha hả nói :

- Phải, cho nên hôm nay chúng ta phải đấu một trận khốc liệt cho ra thắng bại mới thôi.

Vương Bán Tiên vừa dứt lời, lượn mình lao tới hướng Vương Hoa ngay, đồng thời xuất thủ tấn công ngay một chưởng ra luôn.

Vương Hoa giơ tay phải ra tiếp chiêu đối phương, và tay trái cũng phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Hai bên xuất thủ giao chiêu lần nữa, tức thì diễn ra trận ác đấu kinh người hiếm thấy trong võ lâm. Đường nhiên đôi bên đều đặt tâm giết chết đối phương cho bằng được mới thôi.

Chương Vĩnh Kỳ đang khấn tụng đưa mắt chăm chăm theo dõi trận đấu.

Mai Hương cũng thế, nhưng mà trên má phấn của y không tìm thấy thần tình gì hết, sắc mặt y hoang mang lạ lùng hết sức.

Y hy vọng Vương Bán Tiên sư phụ của y trả thù cho y.

Nhưng mà nội tâm y đang ý thức rằng, y chẳng mong muốn Vương Hoa sẽ chết trong tay của Vương Bán Tiên vì y vẫn còn yêu Vương Hoa.

Nói cho dễ hiểu hơn, y chỉ mong rằng hai người sẽ dẫn đến tình trạng lưỡng bại câu thương mà thôi.

Thình lình...

Nghe Vương Hoa hét to lên một tiếng, Mai Hương vội đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Vương Hoa bay bổng lên không tấn công ra ba chiêu liền.

Ba chiêu tấn công liên hoàn này mạnh như vũ bão. Hình như Vương Bán Tiên thoát không chống đỡ nổi, đã phải thụt lùi ra sau bảy, tám bước.

Nhưng võ công của Vương Bán Tiên quả thật cũng kinh người hết sức, y chỉ thoáng thụt lùi ra sau trong giây lát, lại mượn thế lùi nhảy vọt tới ngay.

Trong lúc Vương Bán Tiên vừa lui vừa tiến, y đã trở tay công ra hai chưởng nhanh như cắt.

Đôi bên động thủ giao chiêu trong giây lát nhưng vẫn chưa phân thắng bại được.

Bây giờ oai lực của đôi bên không còn mãnh liệt như lúc nãy nữa, đồng thời cả chiêu thức của họ cũng không còn thần tốc nữa.

Vương Hoa và Vương Bán Tiên thấy đều là võ lâm tuyệt đại cao thủ, họ động thủ giao chiêu với nhau đương nhiên phải tiêu hao nội lực chân nguyên rất nhiều rồi.

Nếu cứ thế đấu tiếp tục, Vương Hoa ắt phải hủy bỏ dưới tay Vương Bán Tiên chứ không sai chút nào.

Ba mươi chiêu.

Năm mươi chiêu!

Bảy mươi chiêu...

Tình thế hiện trường đã trông thấy thắng bại rõ ràng.

Nội lực của Vương Hoa không còn chịu đựng được lâu nữa cho nên bây giờ hắn bị Vương Bán Tiên lấn áp đến nỗi chỉ còn ra chiêu đỡ gạt mà thôi. Hắn hoàn toàn không còn sức lực phản công nữa.

Chương Vĩnh Kỳ trông thấy thế, mặt mày liền biến sắc.

Thế rồi y không còn nghĩ tới quy luật giang hồ nữa, y gầm lên một tiếng :

- Nay Vương Bán Tiên, người cũng tiếp ta một chưởng xem nào.

Dứt lời, Chương Vĩnh Kỳ nhảy tới, đánh một chưởng vào người Vương Bán Tiên luôn.

Thình lình...

Ngay lúc Chương Vĩnh Kỳ vừa xuất thủ, có một bóng người lao tới nhanh như điện xẹt. Đối phương đã phóng chưởng đánh bật chưởng lực của Chương Vĩnh Kỳ qua một bên.

Chương Vĩnh Kỳ hốt hải biến sắc ngay.

Lão trở mắt nhìn tới trước thấy đối phương là một phụ nhân xinh đẹp mặc áo gấm.

Mặt Chương Vĩnh Kỳ hơi biến sắc nói :

- Người muốn làm gì thế?

Mỹ phụ áo gấm cười thật tươi, nụ cười làm cho người ta phải mê hồn chứ không sai.

Chương Vĩnh Kỳ bất giác run bắn người lên hỏi :

- Người muốn làm gì?

Đối phương dứt tiếng cười nói :

- Còn người lại muốn làm gì thế?

Chương Vĩnh Kỳ hoảng hốt hỏi :

- Người là ai thế?

- Còn tôn giá là ai thế?

- Người là môn nhân của Võ Lâm giáo ư?

- Không phải!

- Thế thì người...

Đối phương cười khẩy nói :

- Người không được nhúng tay vào!

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

- Tại vì sái với qui luật giang hồ.

Chương Vĩnh Kỳ cứng họng không nói được gì hết.

Đối phương lại cười lả lơi nói :

- Ta hỏi người một việc...

- Việc gì thế?

- Vị thiếu hiệp ấy tên là Vương Hoa phải không?

- Đúng thế!

- Người là bằng hữu của hắn chăng?

- Đúng thế, còn tôn giá là bằng hữu của Vương Bán Tiên ư?

- Không phải!

Chương Vĩnh Kỳ gầm lên nói :

- Nếu tôn giá không phải là bằng hữu của y thì hãy tránh ra nào.

Mỹ phụ áo gấm cười lạnh lùng nói :

- Không được, hai người này động thủ phải được công bằng...

Chương Vĩnh Kỳ gầm lên nói tiếp :

- Người muốn chết chẳng?

Đối phương cười mỉa mỉ nói :

- Người không có khả năng này đâu.

- Thế thì thử xem nào.

Chương Vĩnh Kỳ vừa dứt lời, lập tức nhảy vào người mỹ phụ áo gấm thần bí xuất hiện bất thành linh này nhanh như cắt, đồng thời xuất thủ công ra một chiêu mãnh liệt vô cùng.

Chương Vĩnh Kỳ tấn công ra một chiêu thần tốc hết sức, nhưng mỹ phụ áo gấm thoắt chuyển mình một cái, chẳng những tránh khỏi một chiêu của Chương Vĩnh Kỳ, đồng thời y đã lướt tới gần sau lưng Chương Vĩnh Kỳ nhanh như cắt.

Nhưng đối phương không xuất thủ tấn công.

Chương Vĩnh Kỳ bất giác lạnh toát mồ hôi vì thân pháp của đối phương quá nhanh, nếu đối phương muốn xuất thủ thì mình đã bị hủy dưới tay của đối phương từ lâu rồi.

Mỹ phụ áo gấm cười lạnh lùng nói :

- Thế nào, ta nói người không có bản lĩnh hạ được ta, có đúng không?

Chương Vĩnh Kỳ rùng mình ớn lạnh tóc gáy nói :

- Rốt cuộc người muốn làm gì thế?

- Người sẽ biết ngay bây giờ...

Mỹ phụ áo gấm nói chưa dứt lời, bỗng nhiên có một tiếng hự vang tới, họ liền xoay người nhìn vào đấu trường. Chương Vĩnh Kỳ bất giác cả kinh thất thanh kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy Vương Hoa đã trúng chiêu té ngã ra đất.

Bất ngờ...

Ngay lúc Vương Hoa té văng ra xa, máu miệng phun ra tua tủa thì Vương Bán Tiên đã điên cuồng lao tới hướng Vương Hoa nhanh như cắt.

Chương Vĩnh Kỳ mặt mày biến sắc, lão định phi thân lao tới...

Mỹ phụ áo gấm đứng ở trước mặt lão đã thấp thoáng một cái, nhanh như điện xẹt, xuất thủ quét luôn ra một chiêu kích vào người Vương Bán Tiên luôn.

Tức thì Vương Bán Tiên bị đẩy lùi ra sau, đồng thời mỹ phụ đã kẹp Vương Hoa vào nách nhanh như cắt.

Sự biến xảy ra bất thành linh này, chẳng những Vương Bán Tiên giật mình kinh hãi mà ngay cả Chương Vĩnh Kỳ và Mai Hương cũng giật bắn người lên.

Vương Bán Tiên thoắt ngạc nhiên giây lát, gầm lên nói :

- Người làm gì thế?

Mỹ phụ áo gấm cười mỉa mỉ nói :

- Không làm gì hết.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều ngạc nhiên hết sức.

Nhất là Chương Vĩnh Kỳ càng không hiểu rốt cuộc sự việc gì đã xảy ra như thế, trông tình hình quả nhiên đối phương không phải là đồng đẳng của Vương Bán Tiên rồi, và cũng không phải là môn nhân của Võ Lâm giáo luôn.

Thế thì y là ai?

Bấy giờ...

Vương Bán Tiên mặt mày biến sắc, cảm phần gằm hét nói :

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì bây giờ?
- Chẳng làm gì hết, ta chỉ cần lấy vị các hạ này thôi.
- Nói sao?

Cả Vương Bán Tiên lẫn Chương Vĩnh Kỳ đồng thanh kêu lên một tiếng, lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Mỹ phụ áo gấm cười nhạt nói :

- Các ngươi giết mình gì thế?

Vương Bán Tiên hét to nói :

- Hắn là người mà ta đang muốn giết chết.

Mỹ phụ áo gấm lạnh lùng nói :

- Nhưng bây giờ hắn đã thuộc về của ta.

Vương Bán Tiên nghiêng răng nói :

- Ngươi muốn chết chẳng?

Phụ nhân áo gấm nói giọng lạnh lùng :

- Ngươi chưa có tư cách nói thế?
- Thế thì thử xem nào!

Bấy giờ Vương Bán Tiên giận đến đổi mồm mũi phun ra khói lửa. Vương Hoa là người y cần phải giết chết, làm gì y để cho đối phương mang Vương Hoa đi khỏi dễ dàng như vậy được sao?

Cho nên y vừa dứt lời thì lập tức phóng ra một chưởng mãnh liệt vô cùng.

Phụ nhân áo gấm lượn mình né sang một bên thần tốc hết sức, y lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Hãy khoan đã!

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Ngươi còn điều gì muốn nói nữa?

Mỹ phụ áo gấm nói giọng lạnh lùng như tiền :

- Ngươi là Vương Nhất Quyền ư?
- Đúng thế.
- Nay Vương Bán Tiên, với công lực mệt mỏi kiệt quệ bây giờ của ngươi, ngươi không thể nào giết được ta hết, nhưng mà có một điều ta phải nói cho ngươi biết...
- Việc gì ngươi cứ nói?
- Vương Hoa là người mà chủ nhân của ta đang tìm kiếm.
- Chủ nhân của ngươi là ai thế?
- Ngươi muốn biết lắm sao?
- Đúng thế.
- Nay Vương Bán Tiên, tốt nhất ngươi chớ hỏi làm gì. Ngươi biết chủ nhân ta mà.
- Ai thế?
- Kim Cúc phu nhân!

- A!

Vương Bán Tiên thất kinh kêu lên một tiếng, thân người y đã loạng choạng lùi ra sau ba, bốn bước liền, mặt mày tái mét. Y kinh hãi nói :

- Kim Cúc phu nhân ư?

- Đúng thế.

- Có... thật như thế ư?

- Đương nhiên rồi. này Vương Bán Tiên, bây giờ ta có thể mang hấn đi được rồi chứ?

Thái độ kiêu ngạo của Vương Bán Tiên tan biến hết, thần tình bây giờ khác hẳn khi thế ngạo nghễ lúc này. Y nói giọng hoảng hốt :

- Được, người cứ tự nhiên!

Mỹ phụ áo gấm cười khẩy nói :

- Thế thì người có thể đi khỏi đây được rồi.

- Vâng!

Dứt lời, Vương Bán Tiên xách bổng Mai Hương lên, phi thân chạy đi như gió.

Mỹ phụ áo gấm nói với Chương Vĩnh Kỳ :

- Người cũng có thể rời khỏi đây được rồi.

Chương Vĩnh Kỳ vẫn ngẩn người đứng tại hiện trường, quả thật y không biết Kim Cúc phu nhân này rốt cuộc là ai, sao lại có một uy lực lớn lao đến như thế. Đã làm cho Vương Bán Tiên phải ngoan ngoãn vâng lời phục tùng như vậy chứ?

Hình như đây là một sự việc không thể có được, thế nhưng sự việc này lại xảy ra trước mắt y, làm sao chẳng bảo Chương Vĩnh Kỳ giật mình kinh ngạc ư?

Chương Vĩnh Kỳ thoáng nghe phu nhân áo gấm nói như thế, lão mới giật mình tỉnh hồn lại ngay. Lão lập tức lướt tới một bước, chặn đường mỹ phụ áo gấm lại, lạnh lùng nói :

- Người không đi đâu được hết.

Mỹ nhân áo gấm mặt hơi biến sắc, nói :

- Thế nào, người chưa phục sao?

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Người không thể mang hấn đi đâu hết.

Ngay lúc này Vương Hoa đã từ từ tỉnh lại. Hấn liếc mắt nhìn một vòng, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra thế?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Y định đánh cướp người đi đâu đó!

Vương Hoa đưa mắt nhìn mỹ phụ áo gấm ngạc nhiên hết sức hỏi :

- Người là ai thế?

- Người chớ hỏi điều này làm gì!

- Tại sao người lại cướp bắt ta như thế?

69. Kim Cúc Phu Nhân

Mỹ phụ áo gấm cười lạnh lùng nói :

- Đây là ý kiến của chủ nhân ta.

Y nói xong lập tức quay sang hướng Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Người cứ rời khỏi đây đi.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Ta đã bảo ta không đi đâu hết!

- Người hết muốn sống nữa chăng?

- Thế thì chưa chắc...

Chương Vĩnh Kỳ vừa dứt lời thì lão đã gầm lên một tiếng, lao vào hướng mỹ phụ áo gấm và tấn công ra một chưởng luôn.

Đương nhiên Chương Vĩnh Kỳ không để đối phương cướp Vương Hoa đi rồi, cho nên lão đã dùng hết sức lực tấn công ra một chưởng này.

Mỹ phụ áo gấm cười lạnh lùng một tiếng, hất chưởng tới đỡ ngay.

Tức thì có một luồng kình phong đánh bật chưởng lực của Chương Vĩnh Kỳ sang một bên, cũng đồng thời lúc này phụ nhân áo gấm xuất chưởng phản công nhanh như cắt.

Mỹ phụ áo gấm đã ra tay đánh ra một chưởng thần tốc kinh người. Chương Vĩnh Kỳ không kịp hoàn thủ gì hết, đã bị chưởng lực của đối phương đẩy lui ra sau vài bước liền.

Thình lình...

Vương Hoa gầm lớn tiếng nói :

- Hãy dừng tay lại!

Nghe tiếng hét của Vương Hoa, cả hai người song song nhảy lùi ra sau hết. Vương Hoa đã trông thấy rõ ràng công lực của Chương Vĩnh Kỳ không phải là địch thủ của mỹ phụ áo gấm, cho nên hắn mới quát bảo họ dừng tay là như thế.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Lão tiền bối, người cứ đi đi!

Chương Vĩnh Kỳ thoáng ngạc nhiên nói :

- Nhưng mà người...

- Tiền bối hãy yên tâm. Tiền bối cứ trở về đi, dù sao lão cũng chẳng cứu được văn bối.

Đương nhiên đây là sự thực rồi, Vương Hoa đã nằm trong tay mỹ phụ áo gấm, làm sao Chương Vĩnh Kỳ đánh lại y mà đòi cứu hắn chứ!

Chương Vĩnh Kỳ lấy làm khó xử nói :

- Nhưng mà...

- Chớ nhưng mà làm gì nữa, lão cứ việc đi tự nhiên.

Mỹ phụ áo gấm nói :

- Làm gì các hạ này cũng rất biết điều, người cứ đi đi.

Chương Vĩnh Kỳ cảm phần đứng tại hiện trường. Phải, với võ công của lão chẳng làm sao đối địch với phụ nhân áo gấm hết. Hơn nữa Vương Hoa lại nằm trong tay của đối phương thì lão biết làm thế nào cứu được hắn?

Chương Vĩnh Kỳ nghĩ như thế, cười lạnh lùng nói :

- Ta xin hỏi người một việc..
- Cứ nói.
- Quý chủ nhân có quen biết Vương Hoa chăng?
- Không quen biết.
- Thế tại sao...
- Người muốn hỏi tại sao ta phải đánh cướp Vương Hoa chứ gì?
- Đúng thế.
- Đương nhiên phải có nguyên do rồi.

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Nguyên do thế nào?

Mỹ phụ áo gấm lạnh lùng nói :

- Người không cần thiết phải thắc mắc điều này làm gì?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Dù sao không có gió thì chẳng có sóng. Nếu không có nguyên do thì chắc chắn y không đánh cướp ta làm gì...

Mỹ phụ áo gấm gật đầu nói :

- Phải, người nói rất đúng...
- Thế thì người cứ việc mang ta đi đi.

Mỹ phụ áo gấm tủm tỉm cười, giơ tay phải điểm vào huyệt đạo của Vương Hoa. Hắn khẽ kêu hự một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự luôn.

Mỹ phụ áo gấm lập tức lượn mình phóng chạy như gió.

Chương Vĩnh Kỳ đưa mắt ngó ngẩn nhìn đối phương cướp bắt Vương Hoa chạy mất.

* * * * *

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian Vương Hoa mới thức tỉnh lại. Sau khi hắn tỉnh lại, thương thế toàn thân đã lành hẳn, đồng thời các huyệt đạo cũng được giải luôn.

Vương Hoa đảo mắt nhìn xung quanh bất giác run bắn người lên.

Thấy đây là một phòng thật hoa lệ hết sức, có một thiếu phụ tuyệt sắc đang nằm trên một chiếc giường thấp.

Phụ nhân này trạc tuổi ba mươi ngoài, sắc đẹp vô song. Quả thật y chỉ khẽ cười một cái thì người ta đã mất hồn ngay. Trông thấy y khiến người phải giật mình, trống ngực đánh thành thịch thịch không sai. Mỹ phụ áo gấm đã đánh cướp Vương Hoa đang đứng trước giường của y.

Vương Hoa từ mặt đất ngồi dậy ngay, tia mắt vừa hoang mang vừa thắc mắc của hắn chăm chăm nhìn thẳng vào người thiếu phụ tuyệt sắc ấy, hoảng hốt chẳng nói nên lời nào hết.

Đương nhiên thiếu phụ tuyệt sắc này là Kim Cúc phu nhân rồi.

Kim Cúc phu nhân mỉm cười nói :

- Người đã tỉnh lại rồi ư?

Tiếng nói trong trẻo như chuông ngân ngọc chạy nghe êm tai hết sức. Nụ cười mê hồn như ngọn lửa hồng, hình như muốn thiêu hủy cả con người Vương Hoa luôn.

Vương Hoa ngậy người ngay tại chỗ.

Ngay lúc ấy...

Mỹ phụ áo gấm nói :

- Đây Vương Hoa, đây là Kim Cúc phu nhân, chủ nhân của ta đây.

Kim Cúc phu nhân mỉm cười nói :

- Đúng thế, ta chính là Kim Cúc phu nhân đây.

Vương Hoa nói giọng lạnh lùng :

- Người muốn làm gì ta thế?

- Ta ư?

Kim Cúc phu nhân tủm tỉm cười nói :

- đương nhiên phải có việc gì rồi!

Nụ cười của Kim Cúc phu nhân có ý vị mỉa mai và mỉa hờn, quả thật khiến người trông thấy phải thất điên bát đảo chứ không sai.

Vương Hoa cố hết sức trấn tĩnh tinh thần lại, nói :

- Tôn giá có việc chi chỉ giáo chẳng?

Kim Cúc phu nhân đưa mắt nhìn mỹ phụ áo gấm nói :

- Người lui ra ngoài cho ta!

- Vâng!

Mỹ phụ áo gấm kêu vâng một tiếng, lập tức lui khỏi phòng thất hoa lệ này ngay.

Vương Hoa trông thấy thế, mặt hơi biến sắc nói :

- Rốt cuộc người muốn làm gì thế?

Kim Cúc phu nhân cười mỉa mai nói :

- Người hãy qua đây...

- Qua bên đó ư?

- Phải, qua đây ta hỏi người vài việc!

- Có việc gì người cứ hỏi, chẳng cần phải sang đó để làm gì?

Kim Cúc phu nhân mỉm cười nói :

- Người là con trai của Vương Phong chẳng?

- Đúng thế.

- Phụ thân người làm việc cho Chương Vĩnh Kỳ, phải vậy chẳng?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Đúng thế.

- Người có biết tại sao ta bảo môn nhân ta đánh cướp người mang lại đây chẳng?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Đây là việc ta đang muốn biết.

Kim Cúc phu nhân nói :

- Thứ nhất, chốn giang hồ này đã đồn đại rằng người có diện mạo anh tuấn, có thể đánh với Phan An và đẹp trai như Tống Ngọc. Ta chỉ mộ danh mà thôi...

- Người...

- Ta nói lời thực đấy, thứ nhĩ, người và ta có thù hằn với nhau...

Vương Hoa nghe nói thế, phải giật bắn người lên, nói :

- Ta có thù với người ư?

- Đúng thế.

Vương Hoa cả kinh thất sắc nói :

- Ta có thù với người ư?

- Đúng thế...

Vương Hoa cả kinh thất sắc nói :

- Ta chẳng quen biết gì với người, làm gì lại có thù hằn chứ?

Kim Cúc phu nhân cười tủm tỉm nói :

- Ta chưa nói ra thì đương nhiên người không hiểu rồi. Người còn nhớ Huyết Thần giáo chẳng?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Nói sao? Huyết Thần giáo ư?

Kim Cúc phu nhân gật đầu nói :

- Đúng thế, Huyết Thần giáo...

- Huyết Thần giáo thì thế nào?

- Huyết Thần giáo là môn phái của ta!

Vương Hoa sực hiểu ngay, té ra Huyết Thần giáo là một môn phái thuộc hạ dưới quyền của Kim Cúc phu nhân. Nói như thế Cửu Độc Thần Quân ắt phải đào tẩu đến đây chứ không sai rồi.

Hắn nghĩ tới đây bất giác lạnh toát mồ hôi.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Bây giờ người biết rồi chứ?

- Phải, ta đã biết như thế?

- Thế thì giữa chúng ta có thù hằn rồi phải không?

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Cửu Độc Thần Quân là môn nhân của người ư?

- Đúng thế. Người đã giết chết hơn vài chục môn nhân của bản giáo, phải giải thích sao đây?

- Giải thích ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Cửu Độc Thần Quân đã sát hại phụ mẫu ta và cả sư phụ ta nữa. Ta hận đến đời phải băm xác y ra thành từng mảnh vụn mới thôi. Y đã đào tẩu đến đây chẳng?

- Đúng thế.

- Hãy đưa y ra đây nào.

- Để làm gì thế?

- Ta phải giết y.

Kim Cúc phu nhân cười khúc khích nói :

- Người chưa có bản lĩnh làm được việc này đâu, đồng thời ta không thể nào giao y cho người được. ngoài ra còn một số việc người chưa biết...

- Việc gì thế?

- Chính ta bảo y làm như thế!

- Nói sao?

Vương Hoa lại thất thanh kêu lên lần nữa. Chính là Kim Cúc phu nhân sai Cửu Độc Thần Quân sát hại phụ mẫu của hần được sao? Quả thật đây là một việc không thể nào tưởng tượng được.

Vương Hoa kinh hãi hỏi :

- Chính người sai y làm thế sao?

- Đúng thế.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Hận!

- Nói sao? Hận ư?

- Đúng thế.

- Hận ư? Hận ai thế?

- Hận phụ thân người.

Vương Hoa cả kinh thất sắc nói :

- Phụ thân ta có quan hệ gì với người chăng?

- Người không biết sao?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, ta không biết gì hết.

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Thôi được, ta sẽ nói cho người biết. Ta từng yêu phụ thân người, thế nhưng phụ thân người lại đi cưới mẫu thân người...

Vương Hoa mặt hơi biến sắc nói :

- Vì thế mà người phải hại người sao?

- Đúng thế, phụ thân người lừa dối cảm tình ta, sau đó bỏ rơi ta. Thế rồi ta hận y, ta tuyên thệ rằng ta phải báo thù này mới xong.

Sau khi ta có duyên học được võ công của một dị nhân, ta vốn muốn đi tìm kiếm y, nhưng mà ta đã không làm thế...

- Tại sao vậy?

Kim Cúc phu nhân cười nham hiểm nói :

- Ta muốn y chết một cách mù mờ, không hiểu gì hết, vì ta hận y hết sức. Một hôm ta gặp Vương Bán Tiên, y đã nói cho ta biết Chương Vinh Kỳ lấy được quả Thủy Tinh Cầu!

Vương Hoa cảm phần hét lớn tiếng nói :

- Thế rồi người hãm hại lão chứ gì?
- Không, người lầm rồi, còn một việc người chưa biết....
- Việc gì thế?
- Sau khi xa cách phụ thân người, trong cơn thương tâm và cảm phần, ta đã lấy một người. Nhưng mà ta chẳng yêu y chút nào hết, người có biết người đàn ông ấy là ai chẳng?

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Ai thế?
- Chương Thiếu Đường, là đệ đệ của Chương Vĩnh Kỳ!

Vương Hoa thất thanh kêu lên hoảng hốt :

- Nói sao?

Vương Hoa đã kinh ngạc kêu lên lần nữa, quả thật đây lại là một việc ra ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Thế nào? Người đã bất ngờ chẳng?
- Đúng thế.
- Ta chỉ mang tâm ý báo phục mà lấy Chương Thiếu Đường. Có lẽ sự báo phục này không có lợi ích gì hết. Phụ thân người chẳng lo lắng quan tâm chút nào hết.

Vương Hoa sực nhớ ra một việc, lên tiếng hỏi :

- Thế rồi, người phái Chương Thiếu Đường đến Thông Thiên quan để hại Chương Vĩnh Kỳ và phụ mẫu ta?

70. Lòng Dạ Đàn Bà Độc Ác Nhất

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Đúng thế, người đoán chẳng sai chút nào...

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Chẳng trách gì lúc Chương Thiếu Đường sắp chết, y bảo rằng y bị người ta bắt ép.
- Phải, chính ta bắt ép y làm việc này. Lúc đó y không bằng lòng, nhưng ta đã bắt ép y và nói rằng nếu y không nghe lời ta thì vĩnh viễn ta không gặp y nữa.

Chương Thiếu Đường đã tha thiết yêu ta đến đổi phát khùng.

Ta bảo Chương Thiếu Đường làm việc này sẽ được hai lợi ích. Thứ nhất ta sẽ lấy được Thủy Tinh Cầu, thứ nhì ta sẽ giết chết được phụ thân người...

Vương Hoa nghiêng răng ken két nói :

- Quả nhiên người cay độc hết sức.

Kim Cúc phu nhân không giận hờn chút nào hết. Y chỉ cười khẩy nói :

- Người ta thường nói lòng dạ đàn bà độc ác nhất, hơn nữa chính phụ thân người có lỗi với ta trước, ta cực chẳng đã phải sử dụng thủ đoạn như thế.

Hai mắt Vương Hoa bắn ra luồng sát khí khủng bố kinh người hết sức. Y hét lớn tiếng nói :

- Ta phải giết người!

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Người không có bản lãnh như thế. Nhưng hôm nay ta không muốn sử dụng thủ đoạn đã từng đối phó với phụ thân người để đối phó với người. Ta muốn công bằng giải quyết.

Vương Hoa lạnh lùng hét lớn nói :

- Công bằng giải quyết thế nào?

Kim Cúc phu nhân nói :

- Thứ nhất, ta phải lấy người...

Vương Hoa mặt mày biến sắc, nói :

- Nói sao? Người nói gì thế?

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Ta chẳng phải một liệt nữ. Ta từng có quan hệ bất tàm thường với nhiều người đàn ông rồi...

- Người là người đàn bà mất nết, không biết xấu hổ.

Kim Cúc phu nhân cười đắc ý nói :

- Đúng thế, ta là người đàn bà mất nết, nhưng mà ta phải lấy người, tại vì ta chưa lấy được phụ thân người thì ta phải lấy con trai y...

Vương Hoa cười như điên như cuồng nói :

- Người chớ mơ mộng quá thế.

- Nhưng mà ta có món đồ giá trị trao đổi.

- Món đồ giá trị ư?

- Phải, ta sẽ giao Cửu Độc Thần Quân cho người...

Vương Hoa giật bắn người lên, nói :

- Người nói thế nào?

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Nếu như người bằng lòng cùng ta giao hoan, ta sẽ sẵn sàng giao Cửu Độc Thần Quân cho người để đền đáp người.

Vương Hoa nghe nói thế bất giác động lòng ham muốn.

Hình như đây cũng là một việc hắc không dám tin tưởng. Dâm phụ này đã vì mình mà không thiết giao Cửu Độc Thần Quân cho mình được chăng?

Nhưng mà mình lại chẳng thể cùng người thù hãm hại cha mẹ mình làm những việc hạ lưu bỉ ổi như thế.

Đương nhiên không thể làm việc bẩn thỉu này được rồi.

- Chớ nói không thể làm như thế, cho dù y không phải là hung thủ đã sát hại phụ mẫu mình. Tóm lại Vương Hoa cũng không thể cùng tiện nữ nhân này làm ra những hành vi dâm tiện như thế được.

Kim Cúc phu nhân cười khẩy hỏi :

- Thế nào?

Vương Hoa bỗng tỉnh hồn lại nói :

- Làm sao, giao hoan với người ư?

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Khùng tiểu tử, giao hoan mà người cũng không biết sao?

Vương Hoa không biết thật ư? Đương nhiên hẳn phải am hiểu rồi.

Vương Hoa giả vờ ngớ ngẩn, lạnh lùng nói :

- Đúng thế, ta không biết gì cả.

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi lơi lơi :

- Ta nói cho người biết luôn, giao hoan tức là muốn nói ta và người cùng ở chung một phòng tìm thú vui tình dục đó.

Đương nhiên Vương Hoa chẳng lấy làm ngạc nhiên trước câu nói này, vì hắn chỉ cố tình muốn hỏi y mà thôi.

Vương Hoa nghĩ thầm trong bụng :

- “Tại sao ta không giết chết Cửu Độc Thần Quân trước rồi mới tính sau chứ!”

Hắn nghĩ như thế bèn mỉm cười nói :

- Người thích thú ta như thế thật sao?

- Đúng thế.

- Nếu ta không bằng lòng thì sao?

- Ta còn nhiều biện pháp khác...

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Nói như thế, người quyết phải lấy ta cho bằng được mới thôi?

Kim Cúc phu nhân gật đầu nói :

- Đúng thế, ta chưa nếm mùi ngọt của Vương Phong, nhưng mà ta lại muốn thử nếm mùi vị của con trai y thế nào?

Lời nói thô tục hạ lưu hết sức.

Hình như Kim Cúc phu nhân chẳng biết hai chữ sĩ nhục là gì hết. Mồm miệng nói toàn những lời bẩn thỉu hạ lưu thế mà y lại chẳng cảm thấy xấu hổ gì hết.

Vương Hoa cười nhạt, nói :

- Ta đáng giá thế sao?

- Đúng thế.

- Cửu Độc Thần Quân là môn nhân của người ư?

- Y không còn giá trị lợi dụng nữa.

Nghe nói như thế, Vương Hoa đã lạnh toát mồ hôi. Người đàn bà này vừa dâm dăng vừa độc ác, quả thật khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy không sai.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thôi được, ta bằng lòng điều kiện của người!

- Người bằng lòng thật chứ?

- Chẳng lẽ ta nói dối người sao?

- Thế thì hãy lên giường ngay.

- Nói sao? Lên giường ngay bây giờ ư?

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Chẳng phải người đã bằng lòng với ta rồi sao?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta đã bằng lòng.
- Bằng lòng thì người phải lên giường chứ?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Không.
- Thế nào? Người lại nuốt lời chẳng?
- Không phải thế.
- Thế thì...

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Này Kim Cúc phu nhân. Chúng ta không thể nói chuyện cho rõ ràng trước đã. Ta bị người cướp bắt đến đây, con người ta nằm trong tay người, muốn một người đánh lừa ta...
- Đánh lừa người?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, có ai biết người đã mưu tính những gì chứ?

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Ý của người muốn ta giao Cửu Độc Thần Quân cho người trước chứ gì?
- Đúng thế.

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Này Vương Hoa, người chớ tự cho rằng mình thông minh nha.
- Tự cho mình thông minh?

Kim Cúc phu nhân cười nham hiểm nói :

- Ta rất am hiểu lòng dạ người. Người muốn giết chết Cửu Độc Thần Quân trước sau đó mới đối phó với ta chứ gì?

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật mình, toát cả mồ hôi lạnh.

Quả thật Kim Cúc phu nhân này không phải hạng người tầm thường dễ đánh lừa rồi, chỉ dựa vào điểm y đã đọc được tâm ý của Vương Hoa, như thế cũng đủ khiến Vương Hoa cả kinh thất sắc rồi.

Vương Hoa nghĩ đến đây lạnh lùng nói :

- Không bằng lòng như thế thì coi như xem giao hẹn lúc nãy không thành.

Bỗng Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Ta bằng lòng điều kiện của người.

Lần này đến phiên Vương Hoa kinh ngạc nữa, quả thật tâm kế của Kim Cúc phu nhân khó có thể lường được.

Hắn ngạc nhiên hỏi :

- Người bằng lòng điều kiện của ta?
- Phải, ta bằng lòng điều kiện của người nhưng ta chẳng sợ người chơi thủ đoạn gì hết, cũng không sợ người đến lúc đó bất phục tùng ta nữa. Ta còn nhiều biện pháp lắm, không sợ người chạy đi.

Vương Hoa run bắn người lên, lấy hết sức trấn tĩnh tinh thần nói :

- Đương nhiên, ta chỉ là cá trong chậu của người mà thôi.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Người biết được điều này thì khá lắm.

Kim Cúc phu nhân nói tới đây bèn gọi to một tiếng.

- Diễm Mai Côi!

Mỹ phụ áo gấm lúc này kêu vang một tiếng, bước vào phòng ngay. Y vái chào Kim Cúc phu nhân nói :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo.

- Người mang Cửu Độc Thần Quân vào đây cho ta.

Diễm Mai Côi ngạc nhiên nói :

- Mang Cửu Độc Thần Quân vào đây sao?

- Đúng thế.

- Vâng, đệ tử tuân lệnh.

Nói xong, Diễm Mai Côi bước ra khỏi phòng ngay.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, bây giờ người hài lòng rồi chứ?

Wương Hoa lạnh lùng nói :

- Được.

gương mặt Kim Cúc phu nhân nở nụ cười thềm thường đắc ý hết sức.

Wương Hoa đã thắng hiệp thứ nhất, nhưng mà hắn hiểu rằng có lẽ hiệp sau hắn phải thua thật nặng.

Võ công của Kim Cúc phu nhân ắt phải cao siêu kinh người, đó là việc hắn đã tiên liệu trước rồi, bằng không y chẳng bao giờ dám giải huyết cho mình đâu.

Đến lúc đó, ngoại trừ hắn còn con đường liều mạng, ngoài ra hắn không còn con đường nào lựa chọn nữa.

Chẳng mấy chốc có tiếng chân bước vang tới. Vương Hoa quay người sang nhìn, hắn đã trông thấy Diễm Mai Côi lôi lão Cửu Độc Thần Quân vào phòng.

Wương Hoa mặt hơi biến sắc.

Diễm Mai Côi đẩy Cửu Độc Thần Quân tới trước mặt Kim Cúc phu nhân, chỉ thấy sắc mặt Cửu Độc Thần Quân lạnh như tiền, không có biểu hiện gì hết.

Y cung kính nói :

- Chủ nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Người có quen biết Vương Hoa này chẳng?

Cửu Độc Thần Quân liếc mắt nhìn thấy Vương Hoa, mặt mày tái mét nói :

- Đệ tử biết hắn!

- Hắn đến đây tìm người...

- Vâng!

- Ta giao người cho hắn!

Cửu Độc Thần Quân nghe nói thế, mặt mày tái mét không còn chút máu, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Y hoảng hốt nói giọng run run :

- Chủ nhân... giao đệ tử cho hắn ư?

- Đúng thế.

- Nhưng, hắn là thù nhân của bản giáo!

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Ta đã biết như thế, tại người bất lực thôi!

Cửu Độc Thần Quân hốt hải nói :

- Thưa chủ nhân...

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Người chớ phí lời nữa, người hãy nói chuyện với Vương Hoa đi.

- Thưa chủ nhân, sao... người lại đối xử với đệ tử như thế...

- Thế thì ta phải đối xử với người như thế nào nữa đây?

Cửu Độc Thần Quân van xin nói :

- Thưa chủ nhân, đệ tử chưa bao giờ trái lệnh của người, thậm chí chủ nhân bảo đệ tử đâm sát Tiểu Yến và Mỹ Mỹ, tỳ nữ của Thủy Tinh mỹ nhân...

Vương Hoa nghe y nói thế, bất giác thất thanh kêu lên hoảng hốt :

- Nói sao? Chính người đã hãm hại cả Mỹ Mỹ nữa ư?

- Đúng thế, chủ nhân bảo ta hãy yêu y trước, sau đó đâm hại y luôn.

Vương Hoa hỏi :

- Tại sao thế?

- Vì quả Thủy Tinh Cầu!

Cửu Độc Thần Quân lại tiếp tục van xin :

- Chủ nhân, người... không thể đối xử với ta như thế này được. Những việc gì mà chủ nhân giao phó đệ tử đã hoàn toàn làm tròn hết.

Bấy giờ Vương Hoa đã hiểu hết mọi việc.

Lúc đầu Kim Cúc phu nhân cho rằng có lẽ Mỹ Mỹ đã biết tung tích Thủy Tinh Cầu ở đâu cho nên y đã sai Cửu Độc Thần Quân đầu độc y.

Quả thật lòng dạ của mẹ Kim Cúc phu nhân này cay độc hết sức.

Bỗng nhiên Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Người làm cho vài chục môn nhân mất mạng sống, chỉ căn cứ một tội này thì người cũng đủ mang ra xử quyết rồi, bây giờ ta mang người trao cho Vương Hoa chẳng quá đáng chút nào chứ?

Cửu Độc Thần Quân vừa kinh hãi vừa thất vọng.

Kim Cúc phu nhân nói :

- Nay Vương Hoa, ta giao y cho người nha.

Vương Hoa cười lạnh lùng bước sang hướng Cửu Độc Thần Quân. Cửu Độc Thần Quân hoảng hốt đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Vương Hoa, toàn thân y run lẩy bẩy không dừng.

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Nay Cửu Độc Thần Quân, người không ngờ có một ngày hôm nay chứ?

Cửu Độc Thần Quân mặt mày hốt hải nói :

- Người... muốn làm gì ta đây?

- Giết người!

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Nhưng mà ta sẽ cho người được chết một cách khải phục tâm phục. Người cứ việc xuất thủ bảo vệ đi.

Cửu Độc Thần Quân ngạc nhiên nói :

- Xuất thủ ư? Huyệt đạo ta đã bị khóa chế rồi.

Vương Hoa thoát ngạc nhiên, sau đó nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, người hãy giải huyệt cho y, ta không muốn giết y như thế.

Kim Cúc phu nhân khẽ gật đầu lạnh lùng nói :

- Được, Diễm Mai Côi, người hãy giải huyệt cho Cửu Độc Thần Quân.

Diễm Mai Côi dạ một tiếng, lập tức chuyển mình giơ ngón tay ngọc điểm một cái nhanh như cắt, tức thì giải hết huyệt đạo cho Cửu Độc Thần Quân ngay.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đây Cửu Độc Thần Quân, người cứ điều tức dưỡng sức giây lát trước.

Cửu Độc Thần Quân khẽ gật đầu, rồi ngồi xuống vận công điều tức trong giây lát, sau đó đứng dậy nói :

- Chúng ta có thể động thủ được rồi.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Cửu Độc Thần Quân nói :

- Thế thì người xuất thủ trước đi.

- Được!

Cửu Độc Thần Quân gầm lên một tiếng, y lượn mình chuyển thật nhanh, không phải tấn công Vương Hoa, mà lại lao người vào hướng Kim Cúc phu nhân như điện chớp.

Cửu Độc Thần Quân đã nhảy vồ vào hướng Kim Cúc phu nhân và bất thành linh hết sức đồng thời phóng ra một chưởng mãnh liệt kinh người.

71. Tuyệt Độc Nhất Mỹ Nhân

Cửu Độc Thần Quân đã đột nhiên xuất thủ tấn công Kim Cúc phu nhân như thế, chẳng những Vương Hoa lấy làm bất ngờ hết sức mà ngay cả bản thân Kim Cúc phu nhân hình như cũng ngạc nhiên vô cùng.

Vương Hoa âm thầm giật bắn người lên.

Thế tấn công lao tới bất thành linh của Cửu Độc Thần Quân mãnh liệt thần tốc hết sức, đồng thời y đã quyết tâm liều mạng. Kim Cúc phu nhân giật mình lập tức lượn mình tránh sang một bên.

Cửu Độc Thần Quân thấy đánh một kích chưa trúng, y lại lượn mình lao tới lần nữa.

Bấy giờ Cửu Độc Thần Quân đã liều mạng tấn công như điên như cuồng, rõ ràng Kim Cúc phu nhân đã sai khiến Cửu Độc Thần Quân như một con chó cả một đời người, thế mà bây giờ Kim Cúc phu nhân coi rẻ sinh mạng của y như thế, làm sao chẳng bảo y chẳng phát điên phát khùng lên ư?

Bất cứ một người nào lâm vào trường hợp của y, ắt cũng phải cảm phẫn phát điên như Cửu Độc Thần Quân chứ không sai.

Thế tấn công lao tới lần thứ hai của Cửu Độc Thần Quân mãnh liệt kinh người hơn lúc này.

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Đây Cửu Độc Thần Quân, người muốn chết ư?

Kim Cúc phu nhân lượn mình nhảy tới phía Cửu Độc Thần Quân nhanh như điện xẹt, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Kêu dùng một tiếng.

Cả thân người của Cửu Độc Thần Quân bị đẩy lùi ra sau hơn bảy, tám thước, thân hình loạng choạng suýt nữa té ra đất.

Y cố hết sức mới kìm người đứng vững lại được.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Có thật ngươi hết muốn sống rồi chẳng?

Cửu Độc Thần Quân cất tiếng cười như điên như cuồng.

Tiếng cười như điên như dại của Cửu Độc Thần Quân mang vẻ khủng bố kinh người, Kim Cúc phu nhân hét to một tiếng nói :

- Ngươi cười cái quái gì thế?

Cửu Độc Thần Quân dứt tiếng cười, nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, trước sau gì ta cũng chết, ngươi cứ việc giết chết ta đi.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay thôi...

- Thế thì ngươi cứ việc hạ thủ đi...

Cửu Độc Thần Quân dứt lời, lại từ từ lướt tới chỗ Kim Cúc phu nhân ngay.

Vương Hoa đứng ở một bên chẳng biểu hiện gì hết, vì bây giờ hắn đã hiểu rằng, vấn đề hắn có giết Cửu Độc Thần Quân hay chẳng không còn quan trọng nữa.

Người mà hắn cần giết chết chính là Kim Cúc phu nhân. Phải, Vương Hoa chỉ cần giết y mà thôi. Tất cả mọi thủ đoạn tội ác thấy đều do độc kế của Kim Cúc phu nhân bày ra hết.

Cửu Độc Thần Quân chỉ là một con chó săn mà thôi, cho nên Vương Hoa không có ý kiến về việc hai người động thủ với nhau cả.

Kim Cúc phu nhân nhìn thấy Cửu Độc Thần Quân lướt tới nữa, bất giác giật bắn người lên. Y không sợ Cửu Độc Thần Quân chút nào hết, mà là y đã khiếp đảm trước hành động liều mạng điên cuồng của Cửu Độc Thần Quân mà thôi.

Kim Cúc phu nhân mặt hơi biến sắc nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ta không muốn giết ngươi.

Cửu Độc Thần Quân cười như điên như khùng nói :

- Nhưng ta lại muốn chết trong tay của ngươi.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Nay Cửu Độc Thần Quân, có thật ngươi muốn ta ra tay chẳng?

- Đúng thế.

- Ngươi thử xuất thủ lần nữa xem.

- Được, ngươi hãy tiếp một chưởng của ta nữa xem nào.

Cửu Độc Thần Quân vừa dứt lời, y lập tức tung mình lên cao, lao tới hướng Kim Cúc phu nhân nhanh như chớp, đồng thời đánh ra một chưởng luôn.

Kim Cúc phu nhân hét to nói :

- Người muốn chết thật sao?

Y vừa gầm hét vừa hất chưởng đánh vào người Cửu Độc Thần Quân.

Kêu ùng một tiếng.

Tức thì người của Cửu Độc Thần Quân bị đẩy lui ra sau, há mồm phun ra một bùm máu tươi, thân hình loạng choạng một vòng, suýt nữa té ngã ra đất luôn.

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Người sang đây nữa xem nào.

Cửu Độc Thần Quân lại cất tiếng cười như điên như khùng hết sức rùng rợn lẫn nữa, y từng bước một tiến sang hướng Kim Cúc phu nhân tiếp.

Kim Cúc phu nhân trông thấy thế bất giác phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Vương Hoa vẫn lạnh lùng đứng nhìn hai người không nói gì hết.

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, người muốn làm gì thế?

- Chẳng phải người muốn giết ta sao? Người cứ việc hạ thủ đi.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Ta đã giao người cho Vương Hoa rồi.

- Nhưng ta lại muốn chết trong tay của người.

Kim Cúc phu nhân quay sang hướng Vương Hoa nói :

- Nay Vương Hoa, ta đã giao y cho người rồi đấy.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Ta đã biết thế, nhưng ta phải cho y được toại nguyện.

- Cho y được toại nguyện ư?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Đúng thế, y phải được nói chuyện với người cho rõ ràng trước đã. Nếu bây giờ ta giết chết y thì ta có vẻ hẹp hòi quá thế, nên ta phải để cho hai người liễu kết nợ nần giữa hai người trước đã.

Kim Cúc phu nhân thoáng ngạc nhiên nói :

- Người không cần y nữa sao?

- Đương nhiên ta cần y rồi.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, ta phải nói cho người biết rằng ta đã giao y cho người rồi. nếu người không nhận y nữa, để ta lỡ tay giết chết y thì người không được nuốt lời nha...

Kim Cúc phu nhân chưa nói hết lời thì thành linh...

Cửu Độc Thần Quân gầm lên một tiếng, lượn mình nhảy vô vào người Kim Cúc phu nhân nhanh như cắt.

Hành động điên cuồng của Cửu Độc Thần Quân khiến người trông thấy phải ớn lạnh tóc gáy chứ không sai. Bây giờ y đã mang trọng thương, thế mà vẫn liều mạng tấn công, chứng tỏ rằng y cố tình tìm cái chết mà thôi.

Vương Hoa trông thấy thế bất giác lạnh toát mồ hôi.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Ta phải giết người mới được.

Kim Cúc phu nhân vừa gằm hét vừa xuất thủ tấn công ra một chiêu thần tốc hết sức.

Bấy giờ Cửu Độc Thần Quân đã xuất thủ như thế, chỉ do cơn lửa giận thúc đẩy mà thôi, thật tình y đã trọng thương làm sao còn động thủ được nữa.

Kêu dùng một tiếng.

Thân người của Cửu Độc Thần Quân bị dội ngược ra sau, kêu oa một tiếng, há mồm phun ra một bùm máu tươi lẫn nữa.

Cửu Độc Thần Quân loạng choạng thụt lùi ra sau bảy, tám bước, đánh bạch một tiếng, té ngồi trên đất ngay.

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Này Vương Hoa.

Wương Hoa run bắn người lên hỏi :

- Việc gì thế?

- Ta đã giao y cho người đấy, người có nhận lấy y hay không thì tùy...

- Ta chẳng nói không lấy y...

- Thế thì...

- Chỉ cần người chưa giết chết y, đương nhiên ta còn cần y rồi.

Kim Cúc phu nhân nghe Vương Hoa nói thế bất giác lấy làm ngạc nhiên, chẳng khác nào Vương Hoa đã ngầm nói với Kim Cúc phu nhân rằng y không được giết chết Cửu Độc Thần Quân, bằng không điều kiện của hai bên sẽ bị hủy bỏ ngay.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng gằm lên nói :

- Này Vương Hoa, ta đã giao đứt hãn cho người, người lấy hay không tùy người. Nếu Cửu Độc Thần Quân cố tình tìm cái chết nữa thì người chớ trách ta nuốt lời nha.

Kim Cúc phu nhân không phải là hạng người ngu khùng gì hết. Bấy giờ y đã nói lời dứt khoát, nếu Vương Hoa không giết Cửu Độc Thần Quân thì do lỗi lầm của hãn vậy.

Wương Hoa nghe nói thế bất giác ngây người tại chỗ.

Bấy giờ Cửu Độc Thần Quân đã cố hết sức ngồi dậy một cách cực nhọc, gương mặt y tái mét không còn chút máu nào hết. Nhưng y vẫn tiếp tục bước sang hướng Kim Cúc phu nhân luôn.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Này Vương Hoa, ta lập lại lần nữa, người không giết y thì ta phải ra tay nha.

Wương Hoa tuy rất muốn giết chết Cửu Độc Thần Quân, nhưng cũng không muốn giết y. Lý do không muốn giết y là hãn muốn xem Kim Cúc phu nhân sẽ đối phó thế nào với Cửu Độc Thần Quân đây.

Cửu Độc Thần Quân đã từ từ tới gần phía Kim Cúc phu nhân.

Bỗng nhiên Kim Cúc phu nhân gằm lên nói :

- Này Vương Hoa, ta giết chết y thì người không được nói ta chẳng ưng thuận điều kiện của người nha.

Wương Hoa nghiêng rằng, lượn mình bước chặn lại lối đi của Cửu Độc Thần Quân.

Cửu Độc Thần Quân bất giác dừng bước lại, đưa mắt nhìn chăm chăm vào mặt Vương Hoa.

Wương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Cửu Độc Thần Quân, ta phải giết người.

Gương mặt Kim Cúc phụ nhân lộ ra một nụ cười lạnh lùng, đắc ý hết sức.

Cửu Độc Thần Quân bỗng cất tiếng cười như điên như cuồng.

Tiếng cười rùng rợn đầy vẻ khùng bố hết sức. Vương Hoa bất giác lạnh toát mồ hôi, nói :

- Nay Cửu Độc Thần Quân, có gì đáng cười ư?

Cửu Độc Thần Quân dứt tiếng cười, nói :

- Người muốn giết chết ta ư?

- Đúng thế.

- Người cứ việc ra tay đi, người hạ thủ giết ta cũng như giết một con chó mà thôi, ha ha ha...

Cửu Độc Thần Quân lại phá lên một tràng cười như điên như dại lần nữa.

Quả thật y nói không sai chút nào. Giết y chẳng khác nào như giết một con chó vậy.

Con chó này đã cắn người nhưng mà do chủ nhân sai khiến vậy.

Thế thì mặc dù bản thân con chó này có tội thật, nhưng chủ nhân nó mới là người thật sự gây ra tội lỗi vậy.

Chẳng phải Vương Hoa không hiểu điều này, nhưng mà hắn không thể chẳng giết Cửu Độc Thần Quân.

Cửu Độc Thần Quân gầm lên nói :

- Cứ việc ra tay đi.

Vương Hoa vẫn ngẩn người ra tại chỗ.

Cửu Độc Thần Quân lạnh lùng nói :

- Mặc dù con chó này đã cắn người, nhưng mà nó chỉ vâng lệnh của chủ nhân thôi, tại sao người không tìm chủ nhân nó đi?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Tiếc rằng người không phải là một con chó thật.

Cửu Độc Thần Quân lạnh lùng nói :

- Theo ta thì chẳng hơn con chó được bao nhiêu rồi.

- Có lẽ người nói đúng, nếu như không có con chó này thì cũng không cần ai hết, cho nên ta phải giết con chó trước, sau đó mới tìm chủ nhân.

- Thế thì người hãy ra tay đi.

Vương Hoa nói :

- Ta sẽ cho người một cơ hội công bằng.

- Ta biết người muốn động thủ với ta chứ gì?

- Đúng thế.

- Không cần thiết nữa.

- Ta không muốn giết người như thế.

- Thật ra cũng thế thôi.

Phải, y nói phải. thật ra cũng thế thôi, vì võ công của Cửu Độc Thần Quân không phải là đối thủ của Vương Hoa, cho dù được công bằng quyết đấu thì y cũng không có chút hy vọng gì thoát chết hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ta không nhẫn tâm giết người như thế.

- Người nhất quyết muốn ta động thủ sao?

- Đúng thế.

- Thế thì ta đành phải ra tay thôi.

Cửu Độc Thần Quân vừa dứt lời, y lập tức lao vào người Vương Hoa nhanh như cắt.

Vương Hoa định xuất thủ tấn công thì thân người của Cửu Độc Thần Quân đã té ngã xuống.

Vương Hoa thoáng ngậy người ra đó luôn.

Cửu Độc Thần Quân té nằm trên đất bất động luôn, thương thế của y trầm trọng hết sức. Y đã không còn chút sức lực nào để ra tay quyết đấu nữa.

Vương Hoa từ từ gơ cao bàn tay lên, đang định bỏ xuống, thành linh...

Một tiếng hét the thé vang tới :

- Hãy dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng the thé, có một thiếu phụ xuất hiện ngay cửa phòng. Vương Hoa đảo mắt nhìn tới trước, bất giác run bắn người lên.

Thiếu phụ này chính là nữ nhân mà hắn đã gặp ở Huyết Thần giáo hôm trước, sau đó y lại mất tích luôn. Không ngờ y lại xuất hiện tại đây.

Y là ai thế?

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Bạch Bách Hợp, ngươi muốn làm gì thế?

Thiếu phụ có tên là Bạch Bách Hợp từ từ bước vào trong phòng, gương mặt y tràn đầy những vẻ bi ai và thương tâm. Y đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Kim Cúc phu nhân.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Kim Cúc phu nhân lại nói tiếp :

- Này Bạch Bách Hợp, ngươi muốn làm gì thế?

- Phải hỏi người mới đúng.

72. Bạch Bách Hợp

Vương Hoa biết rằng lại có một tuồng hát hay sẽ diễn ra nữa.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Hỏi ta điều gì thế?

- Người muốn giao Cửu Độc Thần Quân cho Vương Hoa sao?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Bạch Bách Hợp, ngươi muốn làm loạn ư?

- Chủ nhân, người có biết quan hệ giữa ta và Cửu Độc Thần Quân là thế nào chẳng?

Kim Cúc phu nhân ngạc nhiên nói :

- Người nói gì thế?

- Ta hỏi người có biết quan hệ giữa ta và Cửu Độc Thần Quân như thế nào chẳng?

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Người hãy nói xem.

- Hai ta là đôi bạn luyện ái từ thuở còn niên thiếu.

- Nói sao?

- Thế nào? Người bắt ngờ ư? Về sau bọn này lại phân tán mất, mãi cho đến bảy ngày trước đây, hai chúng ta lại gặp mặt với nhau. Ta vẫn biết y là một con người rất hư, nhưng dù sao y đã làm rất nhiều việc cho người, chủ nhân có thể đối xử với y như thế chẳng?

Kim Cúc phu nhân ngẩn người tại chỗ luôn.

Vì Bạch Bách Hợp và Diễm Mai Côi, một người là tỳ nữ và người kia là thân tín của y. Nói cho ngay hai nữ nhân này đến là người thân cận nhất của y, thế mà y không biết sự kiện này chút nào hết, làm sao chẳng bảo y lấy làm ngạc nhiên ư?

Kim Cúc phu nhân ngẩn người giây lát, sau đó nói :

- Người muốn sao bây giờ?

Bạch Bách Hợp nói :

- Thừa chủ nhân, ta không phải là một nữ nhân đàng hoàng, đương nhiên ta cũng chẳng thua gì người. Ta từng đùa giỡn biết bao nhiêu nam nhân, cũng chẳng khác gì y như Cửu Độc Thần Quân đùa giỡn nữ nhân vậy. Người đã mê hoặc y, ngoại trừ người bảo y làm những việc hiếp dâm giết người, ngoài ra y còn phục vụ tình yêu cho người nữa, người không nên xử tệ như thế với y chứ?

- Thế thì ta phải cư xử với y như thế nào đây?

- Người có thể giết y, nhưng không được mượn tay người khác giết y như thế...

- Người dám xen vào việc làm của ta sao?

Bạch Bách Hợp nói :

- Bất luận ta có phải là người nữ nhân bất hảo chẳng và Cửu Độc Thần Quân có phải là một hung đồ giết người không chớp mắt hay không, nhưng chúng ta vẫn còn một mối tình yêu bất hoại duy nhất của hai ta, và cũng như người với Vương Phong vậy.

- Ý của người là...

- Ý của ta muốn người buông tha y.

- Không thể được.

Bạch Bách Hợp mặt mày biến sắc nói :

- Có thật người đã nhẫn tâm làm như vậy sao?

- Đúng thế.

- Thế thì người cũng giết cả ta đi.

- Giết người ư? Tại sao ta phải giết người chứ?

- Bằng không ta không thể nào để người giao y cho người ta được.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Người dám ư?

- Có gì đâu mà không dám?

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Ta đánh giá lắm người rồi.

Bạch Bách Hợp từng bước một tiến đến...

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Bạch Bách Hợp, ta ra lệnh cho người hãy lui khỏi đây ngay.

- Không.

Bấy giờ bỗng nhiên mỹ phụ áo gấm Diễm Mai Côi bước ra chặn lối đi của Bạch Bách Hợp lại, cười lạnh lùng nói :

- Này Bạch muội muội, biết điều thì người hãy lui khỏi đây.

Bạch Bách Hợp gầm lên nói :

- Người dám làm gì ta nào?

Chỉ cần phu nhân ra lệnh thì ta sẽ đuổi người ra khỏi đây ngay.

Diễm Mai Côi nói như thế nhằm chắc ở Kim Cúc phu nhân, bảo y ra lệnh cho Diễm Mai Côi hạ thủ, làm gì mà Bạch Bách Hợp chẳng hiểu hàm ý của y muốn nói gì ư?

Bạch Bách Hợp cười lạnh lùng nói :

- Người chưa đủ bản lĩnh làm như thế được đâu.

Diễm Mai Côi đưa mắt nhìn Kim Cúc phu nhân, chờ đợi mệnh lệnh của y.

Kim Cúc phu nhân khẽ gật đầu hét :

- Thôi được, Diễm Mai Côi, người hãy mời Bạch Bách Hợp ra ngoài cho ta.

Diễm Mai Côi nói với Bạch Bách Hợp :

- Bạch muội muội, người đã nghe thấy phu nhân ra lệnh rồi chứ?

Bạch Bách Hợp lạnh lùng nói :

- Ta đã nghe thấy thì sao?

- Có thật người muốn ta mời người sao?

- Đúng thế.

Diễm Mai Côi cười lạnh lùng nói :

- Khá lắm, này Bạch muội muội, chính người bảo ta làm như thế nha.

Diễm Mai Côi dứt lời, y từ từ giơ cao bàn tay phải lên, chuẩn bị xuất thủ.

Tức thì hiện trường lại tràn đầy những sát khí kinh người lần nữa.

Vương Hoa vẫn lẳng lặng đứng ở một bên xem họ quyết đấu thắng bại ra sao.

Diễm Mai Côi lạnh lùng nói :

- Này Bạch muội muội, ta cảnh cáo người một lần nữa.

Bạch Bách Hợp cười lạnh lùng nói :

- Chớ có nói một lần làm gì, cho dù người nói mười lần, trăm ngàn...

- Thế thì người chớ trách ta nữa nha.

Diễm Mai Côi nói xong, tấn công ra một chiêu nhanh như cắt.

Mặc dù Diễm Mai Côi và Bạch Bách Hợp cùng là môn hạ của Kim Cúc phu nhân nhưng thân phận của hai người lại khác hẳn. Một người là tỳ nữ, còn một người được cư xử như là thân tín tỳ muội, cho nên phải nói là thân phận của Bạch Bách Hợp thấp hơn Diễm Mai Côi nhiều.

Đương nhiên võ công của Diễm Mai Côi phải cao hơn Bạch Bách Hợp rồi.

Diễm Mai Côi xuất thủ công ra một chưởng mãnh liệt vô cùng, nhưng bấy giờ Bạch Bách Hợp cũng đã có ý định liều mạng, nên trong lúc Diễm Mai Côi thoát vừa xuất thủ thì y cũng phóng ra một chưởng luôn.

Hai bóng người thấp thoáng một cái, thì Bạch Bách Hợp đã bị đẩy lùi ra sau ngay.

Thân hình Bạch Bách Hợp thoát vừa lui ra sau thì Diễm Mai Côi tiếp tục lao tới, đồng thời tấn công ra hai chưởng liền.

Hai chưởng này mạnh như sóng gió ba đào và thần tốc kinh người. Bạch Bách Hợp đã bị đẩy lùi ra sau thêm mười bước liền.

Ngay lúc ấy...

Trong lúc Diễm Mai Côi tấn công thần tốc như thế, Bạch Bách Hợp đã hét to một tiếng, lại nhân thế lùi lao tới phản kích hai chưởng luôn.

Quả thật bấy giờ Bạch Bách Hợp đã phát điên lên.

Hình như chính Diễm Mai Côi cũng không ngờ Bạch Bách Hợp đã liều mạng phản công ra hai chưởng như thế, y đã bất giác giật mình kinh hãi, đồng thời bị đẩy lùi ra sau hai bước luôn.

Bạch Bách Hợp thừa thế xông lên, lại tiếp tục liều mạng phóng ra hai chưởng nữa.

Quả thật Bạch Bách Hợp đã đánh liều mạng rồi, trong nhất thời Diễm Mai Côi cũng không làm gì được Bạch Bách Hợp hết.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Kim Cúc phu nhân, thấy trên sắc mặt y chẳng có biểu hiện gì hết.

Ngay lúc ấy...

Cửu Độc Thần Quân nằm trên mặt đất đang từ từ bò dậy...

Bỗng một tiếng hét lạnh lùng vang lên :

- Nằm xuống nào!

Đùng một tiếng.

Kế đó kêu hự một tiếng, thân người của Bạch Bách Hợp đã té văng ra ngoài cửa luôn.

Diễm Mai Côi lướt người tới chụp lấy thân người Bạch Bách Hợp lại, thân pháp của y thần tốc kinh người hết sức.

Vương Hoa cả kinh thất sắc ngay.

Ngay lúc ấy...

Diễm Mai Côi xách bổng Bạch Bách Hợp nói :

- Thưa chủ nhân, giết phút y chẳng?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Được, giết phút cho rồi!

Diễm Mai Côi cười lạnh lùng, giơ cao tay phải bổ vào đầu của Bạch Bách Hợp ngay.

Bỗng nhiên Vương Hoa gầm lên một tiếng nói :

- Hãy dừng tay lại!

Diễm Mai Côi nghe tiếng hét bất giác dừng tay lại, lạnh lùng nói :

- Làm gì thế?

- Chớ giết y.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Tại sao vậy?

- Ta cần y.

- Nói sao? Người cần y ư?

- Đúng thế, người có bằng lòng chẳng?

- Không bằng lòng thì sao?

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Ta mong rằng bằng lòng điều kiện này, chúng ta hà tất làm mất hòa khí chứ?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Người cần y để làm gì thế?

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì! Thế nào, người có bằng lòng giao y cho ta chẳng?

- Được, ta bằng lòng với người, vì ta không muốn làm mất hòa khí hai bên. Nay Diễm Mai Côi, người cứ việc giao Bạch Bách Hợp cho hần.

Diễm Mai Côi thoáng ngạc nhiên giây lát.

Hiển nhiên sự quyết định của Kim Cúc phu nhân đã ra ngoài sức tưởng tượng của y.

Một hồi thật lâu y mới giao Bạch Bách Hợp cho Vương Hoa.

Sau khi Vương Hoa nhận Bạch Bách Hợp xong, hần cười nhạt và giơ tay vỗ vào vai đại huyệt của y, chỉ trong giây lát, Bạch Bách Hợp đã dần dần tỉnh lại.

Cửu Độc Thần Quân ngồi bật dậy, lạnh lùng nói :

- Người nào đã đánh thương y như thế.

Diễm Mai Côi lạnh lùng trả lời ngay :

- Chính ta...

- Tại sao thế?

- Tại vì người!

Cửu Độc Thần Quân thoáng ngạc nhiên giây lát.

Bấy giờ Bạch Bách Hợp đã từ từ tỉnh lại, y liếc mắt nhìn Vương Hoa, ngạc nhiên nói :

- Việc gì đã xảy ra thế?

Kim Cúc phu nhân nói :

- Nếu như chẳng phải Vương Hoa xin người thì ta đã giết chết người rồi.

Vương Hoa nói :

- Người hãy rời khỏi đây được rồi.

Bạch Bách Hợp lắc đầu nói :

- Ta không đi đâu hết.

- Người không rời khỏi đây sao? Muốn chết à?

Bạch Bách Hợp cười lạnh lùng nói :

- Phải, ta muốn chết, có sao chẳng?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta lo cho ngươi mà thôi.

- Lo cho ta ư? Ngoại trừ ngươi buông tha Cửu Độc Thần Quân ra.

Vương Hoa nói :

- Thế thì không thể được, y đã giết chết song thân ta, đồng thời lại gian dâm sư phụ ta. Thù này Vương Hoa quyết trả cho bằng được.

Cửu Độc Thần Quân đau lòng thở dài một tiếng nói :

- À! Bạch Bách Hợp, ta xin lỗi ngươi, ngươi hãy đi đi...

Bất kể Cửu Độc Thần Quân có phải là một kẻ đại gian ác hay chẳng, nhưng đối với tình yêu thì y vẫn hiền lành hết sức.

Bạch Bách Hợp nói :

- Không, ta không đi đâu hết.

- Hãy đi đi, cả đời ta đã tạo tội lỗi nhiều rồi, có hối hận cũng đã muộn màng. Chớ hoài niệm ta làm gì nữa, ngươi còn những tương lai khả quý, chớ vì ta mà làm hỏng hết.

Bạch Bách Hợp uất nghẹn nói :

- Không... ta phải ở lại với ngươi.

Bạch Bách Hợp đã thương tâm nhỏ xuống hai giọt nước mắt.

Cửu Độc Thần Quân hét lớn tiếng nói :

- Ngươi hà tất phải quan tâm đến ta...

- Làm sao ta chẳng quan tâm ngươi chứ?

Cửu Độc Thần Quân gầm lên nói :

- Ta không cần sự quan tâm của ngươi, ngươi hãy rút khỏi đây cho ta ngay.

Tiếng gầm hét dữ dội này làm cho Bạch Bách Hợp đã giật mình thụt lùi ra sau một bước. Y đã kinh hãi đưa mắt ngẩn nhìn Cửu Độc Thần Quân.

Cửu Độc Thần Quân nói :

- Sau này khi nào ngươi có bản lĩnh thì ngươi mới lo cho ta. Bây giờ ngươi hãy đi đường của ngươi đi.

Bạch Bách Hợp ngậy người ra tại chỗ luôn.

Cửu Độc Thần Quân gầm lên nói :

- Đi đi, ngươi còn đứng ngăn người ở đó làm gì nữa.

73. Xuân Sắc Mê Hồn

Bạch Bách Hợp kêu òa một tiếng, ôm mặt khóc một cách thương tâm hết sức, sau đó y quay người bỏ chạy ra ngoài cửa luôn.

Màn này hết sức cảm động lòng người. Vương Hoa đã bất giác lấy làm xúc động vô cùng.

Cửu Độc Thần Quân nói với Vương Hoa :

- Bây giờ ngươi có thể ra tay được rồi.

Vương Hoa nói :

- Này Cửu Độc Thần Quân, người đã tự biết tội trạng của người chứ?
- Phải, ta đã biết thế.
- Thế thì hay nhất.

Vương Hoa cười dứt lời, hấn lập tức lao về hướng Cửu Độc Thần Quân, đồng thời phóng ra một chưởng ngay.

Một tiếng kêu thảm vang lên lập tức.

Chỉ thấy thân người Cửu Độc Thần Quân té ngã xuống, máu não phun ra tứ tán, chết ngay lập tức.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Thủ đoạn của người cũng cay độc hết sức.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, thành linh...

Hắn gầm lên một tiếng nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, người cũng tiếp ta một chưởng xem nào.

Vương Hoa vừa gầm vừa lượn mình lao về hướng Kim Cúc phu nhân nhanh như cắt, đồng thời quét ra một chưởng luôn.

Hình như Kim Cúc phu nhân chẳng ngờ Vương Hoa lại tấn công bất thành linh như thế nên suýt nữa y đã trúng phải một chưởng này của Vương Hoa luôn.

May mà võ công y cao siêu hết sức, trong lúc Vương Hoa bất ngờ phóng chưởng tấn công thì y khẽ xoay người một cái thật nhanh, đã nhảy lùi sang một bên nhanh như điện chớp.

Vương Hoa thấy đánh một kích chưa trúng đối phương, hấn lại lao mình tới hướng Kim Cúc phu nhân tấn công ra hai chưởng nữa.

Bấy giờ Vương Hoa xuất thủ đánh liều mạng, hấn am hiểu rằng ngoại trừ con đường liều mạng với đối phương, ngoài ra hấn không còn con đường thứ hai nào khác nữa.

Vì Vương Hoa xuất thủ bất thành linh và Kim Cúc phu nhân chẳng hề đề phòng gì hết, nên nhất thời y đã bị lấn áp đến đối chưa thể hoàn thủ phản công được.

Thành linh...

Diễm Mai Côi đứng ở một bên gầm lên một tiếng :

- Này Vương Hoa, người hết muốn sống rồi chẳng?

Diễm Mai Côi vừa gầm hét vừa nhảy vồ vào hướng Vương Hoa luôn.

Vương Hoa đang dùng toàn lực công kích Kim Cúc phu nhân, bỗng thấy Diễm Mai Côi xuất thủ, tức thì làm cho Vương Hoa phân tâm lo ứng phó với y luôn.

Nhưng bấy giờ Vương Hoa đã quyết tâm đấu liều mạng nên hấn chẳng thềm quan tâm đến sự xuất thủ của Diễm Mai Côi chút nào hết, hấn vẫn cứ tiếp tục tấn công như điên như cuồng.

Tức thời Kim Cúc phu nhân không làm gì được Vương Hoa đang liều mạng công kích chút nào hết, y đã phải liên tục thụt lùi ra sau lia lịa.

Kêu hự một tiếng, y đã trúng phải một chưởng của Vương Hoa, thân người loạng choạng thụt lùi ra sau ba, bốn bước liền.

Bấy giờ...

Luồng chưởng phong của Diễm Mai Côi đã cuốn vào hướng Vương Hoa.

Kêu dùng một tiếng.

Diễm Mai Côi đã phóng một chưởng trúng ở sau lưng Vương Hoa làm cho Vương Hoa đã loạng choạng nhào tới trước hơn mười bước, suýt nữa phải té ngã ra đất.

Diễm Mai Côi đã tiếp tục phóng chưởng thứ hai tới.

Thình lình...

Vương Hoa quay người lại nhanh như cắt, dùng toàn lực đẩy tới trước một chưởng luôn.

Kêu dùng một tiếng.

Cả Vương Hoa và Diễm Mai Côi song song thụt lùi ra sau. Vương Hoa há mồm phun máu tua tủa và té xuống đất ngay.

Kim Cúc phu nhân thoáng ngẩn người tại chỗ.

Diễm Mai Côi cũng kinh hãi ngậy người ra tại chỗ.

Hình như cả hai người chẳng biết đã xảy ra việc gì hết.

Một hồi lâu, Diễm Mai Côi mới cất tiếng hỏi :

- Thưa phu nhân, có nên giết hắn ngay bây giờ chẳng?

- Nói sao?

Diễm Mai Côi giật mình nói :

- Đệ tử hỏi rằng có nên giết Vương Hoa chẳng?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Đương nhiên không thể giết hắn rồi.

- Thế thì...

- Ta chưa nếm mùi ngọt của hắn mà.

Quả thật lời nói thô tục hết sức.

Diễm Mai Côi nói :

- E rằng khó nếm mùi vị này lắm... thưa chủ nhân, hắn tâm kế trăm xuất, theo đệ tử thì...

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Người tưởng rằng hắn chạy khỏi tay ta sao?

- Đệ tử chỉ lo lắng mà thôi.

- Người cứ việc yên tâm.

- Vâng!

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Nhưng hắn vẫn không tài nào chạy khỏi tay ta đâu.

- Vâng!

Kim Cúc phu nhân nói :

- Ta quyết phải ăn được miếng thịt này vào miệng mới xong. Người hãy mang hắn vào trong phòng ở hậu thất cho ta.

- Vâng!

Diễm Mai Côi gơ tay xách bóng Vương Hoa lên, quay người bước vào phía hậu thất ngay.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng lẩm bẩm tự nhủ :

- “Ta chẳng tin người chạy đi đâu cho khỏi!”

Chẳng biết trải qua thời gian bao lâu Vương Hoa mới tỉnh lại. Hắn lắc mạnh chiếc đầu nặng nề hôn mê một cái, phóng mắt nhìn xung quanh, thấy đây là một gian phòng xinh đẹp hết sức.

Hắn đang nằm trên một chiếc giường.

Vương Hoa thoáng rung mình kinh hãi, cố sức hồi tưởng những việc vừa xảy ra.

Ngoại trừ hắn nhớ bị người ta đánh cho một cú, ngoài ra không nhớ gì hết.

Hắn theo bản năng tự nhiên thò tay vào trong mền, cảm thấy y phục vẫn còn mặc đầy đủ, thế hắn mới yên tâm phần nào.

Hắn nhẹ vận khởi chân khí, cảm thấy huyết đạo cũng không bị khống chế gì cả.

Thế thì Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức, tại sao Kim Cúc phu nhân không giết hắn ư? Quả thật hắn không sao hiểu nổi rồi.

Hắn lấy một viên Đại lực kim đơn ra nạp vào miệng, sau đó vận công điều tức giây lát, tức thì võ công hoàn toàn được phục hồi lại ngay.

Hắn đang định ngồi bật dậy, thành linh...

Chiếc cửa phòng được mở ra, Kim Cúc phu nhân từ từ bước vào trong.

Vương Hoa lướt mắt nhìn tới trước, bất giác ngẩn người ngay tại chỗ. Hắn thấy Kim Cúc phu nhân mình mặc chiếc áo lưới mỏng dính ấy, Vương Hoa có thể trông thấy chỗ kín đáo nhất trong thân người y.

Kim Cúc phu nhân lắc nhẹ thân liền khẽ rung mông nhẹ nhàng, y như một đoàn lửa từ từ bước tới trước giường Vương Hoa.

Cả thân người của y như một quả núi lửa.

Vương Hoa trông thấy tình cảnh trước mắt đã mất hồn ngay lập tức.

Trông Kim Cúc phu nhân tuy trạc tuổi ba mươi ngoài nhưng sắc đẹp diễm lệ như hoa, dáng vẻ kêu gọi lòng người hết sức.

Nhất là cái đẹp kỳ diệu trên thân thể y chẳng khác nào một hình tượng điêu khắc sắc xảo. Toàn thân người đang tỏa ra một luồng nhiệt lực như ngọn lửa cháy phừng phụt, hình như sẵn sàng thiêu hủy bất cứ một người đàn ông nào không bằng.

Bước đi thoăn thoắt nhẹ nhàng tiến tới phía trước chiếc giường nằm của Vương Hoa.

Vương Hoa đã ngây người ra tại chỗ.

Hình như hắn đã đi vào một thế giới mộng đẹp, nhất thời hắn chưa biết phải xử lý trường hợp này thế nào đây.

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Người bị thế nào vậy?

Giọng điệu dâm dật hết sức.

Vương Hoa nghe giọng nói của y đã phải rúng động ngay.

Kim Cúc phu nhân nói :

- Người cũng tệ quá sức rồi.

Vương Hoa nhìn ra nơi khác lạnh lùng nói :

- Ta tệ cái gì đâu?

Kim Cúc phu nhân cười phóng dăng nói :

- Có thật người muốn giết chết ta chăng?
- Chẳng lẽ ta lại giả đồ được sao?
- Ta đối đãi với người chưa được tử tế chăng?
- Khá tử tế đấy.
- Thế người đành lòng giết ta sao?

Vương Hoa cứng họng không nói gì hết.

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Ta không ngờ người độc ác như thế?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, rốt cuộc người muốn làm gì thế?

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Ta muốn lấy người thôi.
- Lấy ta ư?
- Chẳng phải hai ta đã nói xong điều kiện rồi sao?

Vương Hoa rung mình lạnh toát mồ hôi, kinh hãi đưa mắt chăm chăm nhìn Kim Cúc phu nhân.

Mặc dù hần đã tiên liệu được việc này sẽ xảy ra như thế, nhưng hần vẫn cảm thấy sợ hãi hết sức.

Ngay lúc ấy...

Kim Cúc phu nhân đã ngồi bên cạnh giường Vương Hoa thật nhẹ nhàng.

Một mùi thơm lạ lùng từ trong người Kim Cúc phu nhân bốc ra. Mùi thơm như trăm loài hoa tỏa hương xông vào mũi làm hần tim đập hồn mê. Vương Hoa bất giác đã run bắn người lên.

Hần kinh hãi nói :

- Người... người muốn...
- Đương nhiên ta muốn rồi!

Thân người của y từ từ ngã xuống, y như một con rắn ngã xuống trước mặt Vương Hoa. Hai quả núi nhỏ thẳng đứng và vùng tam giác thần bí đã hiện ra trước mắt Vương Hoa rõ mồn một.

Vương Hoa há hốc mồm ra mà nhìn Kim Cúc phu nhân.

Kim Cúc phu nhân uốn éo thân hình một cái, nhục thể của y phát ra tình dục kinh hồn.

Kim Cúc phu nhân nói giọng phóng đãng rằng :

- Người hãy xem thử thân hình ta có phải hấp dẫn lắm chăng?

Quả thật thân thể y hấp dẫn, mê hồn hết sức. Vương Hoa chẳng dám nhìn nữa, nếu hần cứ tiếp tục nhìn nữa thì chắc chắn hần sẽ không thể chịu đựng được nữa.

Quả thật người có khí huyết sung mãn như Vương Hoa không thể nào chịu đựng được thứ tình dục khêu gợi như thế. Nếu hần xem tiếp ắt phải mê mất bản tánh chứ không sai.

Kim Cúc phu nhân nói giọng mê hồn :

- Hãy nói đi, thân thể ta có đẹp chăng?
- Đẹp! Đẹp lắm!

Vương Hoa bất giác phải nuốt một hơi nước miếng ngay.

Kim Cúc phu nhân thở mạnh nói :

- Thế thì người hãy ôm ta vào lòng mau.

- Nói sao?

- Hãy ôm ta... nhanh lên...

- Ta...

- Người không dám ư?

Vương Hoa rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Ngay lúc ấy...

Bỗng nhiên hai bàn tay của Kim Cúc phu nhân ôm lấy cần cổ của Vương Hoa và hai cái ngực như hai ngọn hỏa diệm sơn đã đè lên ngực của Vương Hoa luôn.

Vương Hoa giật mình kinh hãi.

Kim Cúc phu nhân thở hồng hộc nói :

- Tiểu tình nhân, lại đây, để ta hôn người nào...

Y lập tức kê cái miệng anh đào vào miệng Vương Hoa.

Vương Hoa giật mình đẩy Kim Cúc phu nhân ra.

Kim Cúc phu nhân thoáng ngạc nhiên nói :

- Người làm sao thế?

- Ta...

Kim Cúc phu nhân cười hi hí nói :

- Người chớ sợ...

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Sợ ư? Ta có sợ gì đâu?

- Chắc đây là lần đầu tiên người đụng phải trường hợp này chứ gì? Hì hì... khi người nếm biết mùi vị này rồi, thì lần sau muốn được ta... thì khó lắm nha.

Trông cử chỉ dâm dăng thềm thường của y khiến người ta phải mất hồn chứ không sai.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Hãy khoan đã...

- Người có cần ta dạy người không?

74. Mê Hồn Xuân Dục

- Dạy cái mả mẹ người!

Vương Hoa cuối cùng không chịu đựng được đã phải mắng chửi như thế!

Kim Cúc phu nhân thoáng ngạc nhiên giãy lắt, sau đó lại tiếp tục cười hì hì nói :

- Tại sao khi không người lại mắng người ta như thế?

- Ta hận đến nỗi phải giết phứt người cho rồi.

- Người đành lòng như thế sao?

- Có gì đâu mà không đành lòng chứ?

- Thế thì ngươi là tay độc ác bẻ hoa rồi!

Vương Hoa nghiêng rằng mắng lớn tiếng :

- Ngươi đàn bà hạ tiện kia, ngươi hãy cút khỏi đây cho ta.

Kim Cúc phu nhân nói :

- Ngươi muốn gì nữa đây?

Vương Hoa gầm lên nói :

- Ta muốn ngươi cút khỏi đây lập tức.

- Không cút thì sao?

Vương Hoa mắng tiếp :

- Ngươi cho rằng Vương Hoa này lại làm những việc hạ lưu này với ngươi như thế được sao?

Kim Cúc phu nhân ngồi dậy nói :

- Chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời chẳng?

- Nuốt lời ư?

- Đúng thế, chính ngươi đã hứa với ta như thế mà.

Vương Hoa cau mày, sức nghĩ ra một kế nghĩ thầm rằng :

- “Sao ta chẳng làm thế này chứ?”

Hắn nghĩ tới đây liền nói :

- Ta nuốt lời bao giờ đâu?

- Thế thì... tại sao ngươi không phục vụ cho ta chứ?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Theo ta thì ngươi nên tìm kiếm một người khác.

- Tại sao thế?

- Như ngươi đã nói lúc nãy, ta chưa hiểu gì hết.

Kim Cúc phu nhân cười hì hì nói :

- Không hiểu ư? Nhưng ngươi sẽ hiểu ngay.

- Ta ư...

- Lại đây, ta dạy ngươi... nhưng ta phải hỏi ngươi một việc trước đã...

- Ngươi cứ nói...

- Ngươi có thật lòng chẳng?

- Đương nhiên!

- Thôi được, ngươi ăn một lần thì sẽ biết mùi ngay.

Bàn tay của y lại bầu vào cổ của Vương Hoa lần nữa, thân thể của y từ từ đè lên người Vương Hoa luôn.

Vương Hoa trông ngực đánh thành thịch lần nữa.

Bấy giờ...

Tiểu khẩu anh đào của Kim Cúc phu nhân lại kê vào miệng Vương Hoa lần nữa, trái tim của Vương Hoa đập mạnh hơn nữa. Hắn nghiêng rằng cố gắng giữ lấy phần lý trí còn lại.

Kim Cúc phu nhân đã hôn lên người Vương Hoa ngay.

Vương Hoa ngậy người chẳng còn cảm giác gì hết.

Kim Cúc phu nhân là một tuyệt đại âm phụ, đương nhiên y có rất nhiều kinh nghiệm về môn này.

Tay phải y ôm chặt lấy thân người Vương Hoa.

Thình lình...

Ngay lúc ấy, Vương Hoa đã giơ tay phải điểm vào Mạng môn huyệt ở sau lưng của Kim Cúc phu nhân nhanh như cắt.

Vương Hoa đã xuất thủ bất thành linh, vả lại hắn đã dùng hết toàn lực. Đây là một đòn đánh lén vô cùng cay độc.

Vương Hoa cho rằng hắn đánh một kích này, Kim Cúc phu nhân không chết ngay lập tức thì cũng phải trọng thương chờ chết thôi.

Ai ngờ sự việc lại chẳng xảy ra như thế.

Hắn thoáng vừa dùng toàn lực điểm một cái thì thân thể Kim Cúc phu nhân chỉ rung động nhẹ mà thôi. Y cất tiếng nói :

- Người lại dụng kế bất chánh nữa rồi.

Vương Hoa cả kinh thất sắc.

Kim Cúc phu nhân vẫn tươi cười nói :

- Quả thật người độc ác hết sức. Người muốn âm thầm hạ thủ ư?

Vương Hoa giật mình kinh hãi, vội vàng đẩy Kim Cúc phu nhân ra, bất giác lùi ra sau bảy, tám thước đồng thời Vương Hoa ngồi dậy luôn.

Kim Cúc phu nhân cười hi hí nói :

- Này Vương Hoa, người lắm rồi...

- Ta lắm thế nào?

Quả nhiên cặp hàm dương của Kim Cúc phu nhân đã đạt đến mức cao siêu nhất.

Chẳng những đã không lộ ra sát khí mà còn cười hi hí nói :

- Tại sao người không nghĩ rằng ta lại chẳng đề phòng người ám hại đánh lén ta ư?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Người đã luyện thành công lực Phong huyệt bế mạch ư?

- Đúng thế.

- Thế là người...

- Ta đã sớm đề phòng người sẽ đánh lén ta, ta muốn cho người được thử nghiệm xem người có làm gì được ta chẳng. Bây giờ người hiểu rồi chứ?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Phải, ta đã hiểu rồi!

- Thế thì người phải chịu trận rồi chứ?

- Chịu trận ư?

- Đương nhiên, người không thoát khỏi tay ta và cũng không thể đả thương ta được.

Hơn nữa, ta đã đối đãi với người rộng lượng hết sức, người không chịu trận và ngoan ngoãn phục vụ cho ta chứ còn muốn gì nữa?

Quả thật Vương Hoa không làm gì được Kim Cúc phu nhân nữa, võ công của hần không phải là đối thủ của y, trông tình hình bàn toán như ý của hần đã tính sai hết rồi.

Kim Cúc phu nhân cười lả lơi nói :

- Thế nào? Người có bằng lòng chăng?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Ta không bằng lòng.

- Nói sao? Người vẫn không bằng lòng ư?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, người có thể giết ta được, chứ người đừng hòng bắt ta cùng người làm những việc vô sỉ dè tiện như thế.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, sự nhẫn nại của một người có giới hạn mà thôi...

- Ta chẳng bảo người nhẫn nại mà!

- Người biết điều thì ngoan ngoãn nghe lời ta, ta còn nhiều biện pháp trị người lắm.

- Thế thì người cứ việc ra tay đi.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng, nói :

- Ta không muốn sử dụng thủ đoạn bất chánh để thành sự với người, tự nội tác người vui thích thì có ý nghĩa hơn.

- Người chớ mộng tưởng!

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Nói như thế, người không đổi ý rồi?

- Đúng thế.

- Thôi được, thế thì ta đành bảo người phải bằng lòng thôi.

Kim Cúc phu nhân dứt lời từ từ bước sang hướng Vương Hoa. Hần lạnh lùng đưa mắt ngắm nhìn Kim Cúc phu nhân, bỗng nhiên hần gầm lên một tiếng, đồng thời quật ra một chưởng luôn.

Vương Hoa không còn hy vọng trốn thoát mà hần lại không thể bằng lòng điều kiện của y, thế thì bây giờ chỉ còn một con đường liều mạng mà thôi.

Mặc dù Vương Hoa biết rằng võ công của mình không phải là địch thủ của lcpn, nhưng chẳng thà hần tử chiến còn hơn cùng y làm những việc dè tiện hạ lưu ấy.

Vương Hoa gầm hét tấn công một chưởng, kể đó lại đánh ra chưởng thứ hai luôn.

Kim Cúc phu nhân hét lớn tiếng nói :

- Nay Vương Hoa, người chẳng biết thời cơ chút nào hết.

Kim Cúc phu nhân hét to một tiếng, lao người vào hướng Vương Hoa nhanh như cắt, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Kim Cúc phu nhân xuất thủ thần tốc vô cùng, tức thì Vương Hoa bị đẩy lùi ra sau ngay, cũng đồng thời lúc này Kim Cúc phu nhân lấy một khăn lụa ra vẩy nhẹ một cái.

Vương Hoa bỗng ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, đầu óc thoáng choáng vảng một cái.

Kim Cúc phu nhân lượn mình lướt tới nhanh như cắt, đồng thời phóng chỉ điểm tới ngay, tức thì Vương Hoa té ngã ra đất luôn.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Người tự làm khổ thân như thế làm gì?

Y cười lạnh lùng bước tới xách bổng Vương Hoa lên lại đặt nằm lên giường nằm lên giường lần nữa.

Vương Hoa thoáng ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ và đầu óc hơi choáng vảng giây lát, tuy bây giờ đã tỉnh táo lại, nhưng huyết đạo của hắn đã bị khống chế.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Nay Vương Hoa, sao người lại ngoan ngoãn như thế?

Vương Hoa cảm phần đưa mắt nhìn chăm chăm vào Kim Cúc phu nhân không nói lời nào hết.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Người đã ngửi phải thuốc mê hồn của ta, được tánh sẽ có tác dụng ngay bây giờ.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi ngay.

Quả nhanh hắn cảm thấy trong thân thể tỏa ra một luồng nhiệt, bấy giờ Kim Cúc phu nhân lại giải đi huyết đạo của hắn.

Kim Cúc phu nhân cười khẩy nói :

- Ta chẳng bằng lòng người thành hảo sự với ta như thế, nhưng mà bây giờ đành phải làm như vậy...

Vương Hoa không nói gì hết, hắn vội vận công đề kháng luồng kỳ nhiệt ấy. Hắn không vận công thì luồng kỳ nhiệt càng lưu hành nhanh hơn.

Toàn thân hắn nóng bức vô cùng, lửa dục đã đốt cháy thân người hắn, hai mắt hắn đỏ ngầu bắn ra lửa dục.

Thình lình...

Hắn nhảy vồ tới ôm lấy Kim Cúc phu nhân vào lòng, tay phải đã tấn công vào hai quả ngọc phong tròn đầy ấy...

Kim Cúc phu nhân cười hi hi nói :

- Chớ vội vàng, hãy từ từ nha!

Vương Hoa thở hồng hộc nói :

- Ta... ta muốn...

- Hí hí hí... đương nhiên ta biết người muốn rồi... hi hi... người nhéo ta đau quá thế...

kêu sột một tiếng.

Chiếc áo mỏng đánh mà y đã mặc trong người đã bị Vương Hoa xé rách nát, cặp ngực trắng như bạch tuyết để lộ ra lập tức.

Vương Hoa đã điên cuồng mất.

Tuyến đề phòng duy nhất của lý trí đã bị Kim Cúc phu nhân dùng thuốc xuân tình phá vỡ hết, ngọn lửa tình dục đã đốt cháy hắn làm cho hắn mất hết lý trí.

Thế rồi...

Kim Cúc phu nhân giơ cánh tay xinh đẹp như ngọc ra, nhẹ nhàng y cởi áo của Vương Hoa ra...

Thình lình...

Ở ngoài cổng có một tiếng hét lạnh lùng vang tới... kể đó là tiếng la hét chém giết nhau.

Bàn tay như ngọc đang chuẩn bị cởi áo cho Vương Hoa bỗng nhiên dừng lại.

Kêu ầm một tiếng.

Chiếc cửa phòng bị đập mạnh một cái, đã mở toang ra lập tức.

Một bóng đen đã xuất hiện ở ngoài cửa phòng.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Ai đó?

Bấy giờ Vương Hoa bỗng nhiên lại ôm chặt lấy Kim Cúc phu nhân, điên cuồng kêu réo :

- Mau nào... ta không còn chịu đựng được nữa...

Kim Cúc phu nhân đẩy mạnh Vương Hoa ra, ngồi bật dậy ngay, gầm lên một tiếng nói :

- Người nào đó?

Bóng đen ấy cười lạnh lùng nói :

- Kim Cúc phu nhân, người cả gan thật!

- Người là ai thế?

- Thế nào? Người chưa nhận ra ta là ai sao?

- Phải, ta không biết người là ai thế.

- Hừ, ta tìm kiếm người đã lâu lắm rồi...

Kim Cúc phu nhân hốt hãi nói :

- A! Chính là người?

- Đúng thế, chính là ta đây. Trần Kim Cúc thì ra người ẩn núp ở đây...

Kim Cúc phu nhân run lẩy bẩy không nói được gì hết.

Thái độ dâm dăng lúc này đã biến đi đâu mất hết, thay vào đó là nỗi kinh hoàng sợ hãi khôn tả.

75. Mê Mất Bản Tánh

Bóng đen ấy lạnh lùng nói tiếp :

- Này Trần Kim Cúc, người hãy bước ra đây cho ta?

Bỗng nhiên...

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Chính là người ư?... Hình như không thể được...

- Thế nào?

- Người đã chết từ lâu rồi!

- Chết rồi ư? Hừ! Ta chẳng phải còn sống sờ sờ ở đây sao?

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng một tiếng, từng bước một tiến tới phía trước.

Vương Hoa lại điên cuồng kêu tiếp :

- Ta muốn ngay bây giờ mà...

Thình lình...

Kim Cúc phu nhân gầm lên một tiếng, lượn mình lao vào bóng đen ấy nhanh như tia chớp.

Hình như Kim Cúc phu nhân sợ hãi bóng đen này hết sức, cho nên y đã dùng hết toàn lực đánh ra một kích này vừa thần tốc vừa mãnh liệt vô cùng.

Rõ ràng Kim Cúc phu nhân đã biết hoàn cảnh trước mắt của mình nguy hiểm hết sức và y cho rằng việc không thể nào xảy ra đã đến bất thình lình với y.

Bóng đen thấp thoáng một cái đã tránh khỏi một kích mãnh liệt của Kim Cúc phu nhân ngay.

Kim Cúc phu nhân đánh một chưởng chưa trúng, y lại tiếp tục tấn công ra chưởng thứ hai luôn.

Bóng đen lại nhảy lùi ra sau lần nữa.

Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Tại sao ngươi không tiếp chiêu của ta chứ?

Y vừa dứt lời, lượn mình nhảy tới tấn công lần nữa và bóng đen ấy cũng bắt đầu phản công ngay, chỉ thấy bóng đen thấp thoáng một cái thì y đã đẩy ra một chưởng mãnh liệt vô cùng.

Chưởng pháp bóng đen này thần tốc mãnh liệt chẳng thua kém gì Kim Cúc phu nhân.

Hai người đã xuất thủ giao đấu với nhau vừa ác liệt vừa thần tốc hết sức.

Thình lình...

Vương Hoa bước xuống giường lao vào hướng Kim Cúc phu nhân nói :

- Mau... mau lên nào...

Một bóng người lảng lạng từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào, khéo thay đã bị Vương Hoa ôm lấy vào lòng ngay.

Bóng người đó thất thanh kêu lên hoảng hốt :

- Ngươi... ngươi...

- Ta muốn...

Bóng người đó kinh hoàng, bỗng nhiên...

Bóng người đó ôm lấy Vương Hoa nhảy qua cửa sổ luôn.

Bấy giờ...

Ở ngoài kia, Kim Cúc phu nhân và bóng đen đó vẫn tiếp tục ác đấu với nhau. Thình lình... hai người cùng gầm hét một tiếng lập tức tách ra ngay.

Người đứng trước mặt Kim Cúc phu nhân là một người bịt mặt bận áo đen.

Kim Cúc phu nhân cất tiếng cười như điên như cuồng.

Người bịt mặt bận áo đen lạnh lùng gầm hét nói :

- Ngươi cười cái gì thế?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Thật ra ngươi không phải là lão!

- Chẳng lẽ ngươi muốn thử nghiệm võ công của ta ư?

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Dù sao đi nữa, ngươi không phải là lão.

- Nhưng mà ta đại diện cho lão vậy.

- Người chưa có bản lãnh thay mặt lão đầu.

Người bịt mặt áo đen cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Thế thì hai ta thử nghiệm xem nào?

Dứt lời, người bịt mặt bận áo đen đã lượn mình lướt tới nhanh như cắt.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Hôm nay ta cho người đến đây được chứ trở về thì chẳng được đâu.

Y vừa gầm thét vừa vung chưởng tấn công ra một chiêu ngay.

Lúc bây giờ hình như Kim Cúc phu nhân bình tĩnh lại nhiều, vì y đã khẳng định người bịt mặt áo đen này không phải là người mà y đã sợ hãi.

Thình lình...

Trong lúc giữa hai người đang sắp diễn ra một trận ác đấu kịch liệt kinh người thì Diễm Mai Côi đã âm thầm từ phía sau lướt tới, đánh một chưởng hết sức mãnh liệt vào hướng người bịt mặt bận áo đen.

Người bịt mặt áo đen đã cảnh giác ngay, y lượn mình tránh sang một bên nhanh như cắt, đồng thời gầm lên một tiếng :

- Dừng tay lại.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Người còn điều gì muốn nói nữa?

- Người sử dụng thủ đoạn đánh lén như thế được sao?

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Diễm Mai Côi!

- Có mặt.

- Người hãy vào phòng canh chừng tiểu tử đó để một mình ta đối phó với y được rồi.

- Vâng!

Diễm Mai Côi kêu vâng một tiếng, lập tức lượn mình nhảy vào trong phòng ngay.

Đồng thời lúc này, Kim Cúc phu nhân gầm lên một tiếng :

- Hãy xem chưởng nào...

Kim Cúc phu nhân vừa gầm hét vừa tấn công ra một chưởng nhanh như cắt.

Người bịt mặt áo đen cũng phi thân nhảy tới, chỉ trong giây lát hai bên đã đụng nhau ba chưởng liền.

Bỗng nhiên Diễm Mai Côi thất thanh kêu lên nói :

- Thưa chủ nhân, hần biến đi đâu mất rồi.

Kim Cúc phu nhân nghe y kêu lên như thế, giật mình thu thế tấn công lại, nói :

- Người nói sao?

- Vương Hoa biến đâu mất rồi.

Kim Cúc phu nhân vội quay người sang nhìn, quả thật đã không còn thấy Vương Hoa đâu hết.

Trong lúc Kim Cúc phu nhân quay người nhìn vào trong thì người bịt mặt bận áo đen đã thừa dịp này xuất thủ phóng tới một chưởng thần tốc hết sức.

Đối phương tấn công một chưởng này vừa thần tốc vừa mãnh liệt vô cùng, Kim Cúc phu nhân đã cảnh giác ngay, vội xoay người sang đẩy ra một chưởng nghênh đón luồng chưởng phong đánh tới của đối phương nhanh như cắt.

Kêu dùng một tiếng.

Thân người của Kim Cúc phu nhân đã bị dội ngược ra sau cả bảy, tám bước liền.

Sau khi Kim Cúc phu nhân đứng tấn vững vàng, y lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Người mang cả đồng đảng đến đây ư?

Người bịt mặt áo đen cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế, có sao chẳng?

- Hừ! Ta chẳng ngờ người lại mang cả đồng bọn đến đây như thế!

Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi song song nhảy sang hướng người bịt mặt áo đen ngay.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Hãy gỡ khăn bịt mặt của người ra nào.

- Không cần thiết đâu.

- Rốt cuộc người là ai thế?

- Người chẳng đoán biết được ta là ai sao?

- Người là đồ đệ của y?

- Đúng thế.

- Thế thì hay lắm!

Dứt lời, cả hai Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi đã song song lượn mình lướt tới, chia làm hai bên tả hữu xuất thủ tấn công luôn.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi giận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống người bịt mặt áo đen này ngay.

Đối phương cũng chẳng tỏ ra sợ hãi gì hết, y đã xuất thủ phản công như điên như cuồng ngay.

Ba bóng người bay liệng trên không nhanh như điện xẹt, chỉ trong giây lát họ đã đụng nhau vài chiêu liền.

Người bịt mặt áo đen tuy có một thân võ công kinh người, nhưng mà dưới sự liên thủ công kích của Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi, y cũng không còn chút cơ hội gì để thi triển bản lãnh hết.

Người bịt mặt áo đen biết rằng nếu giao đấu tiếp tục với họ cũng chẳng được lợi ích gì hết, cho nên y bèn gầm lên một tiếng, phóng ra hai chưởng cực kỳ mãnh liệt, đẩy lui Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi ra xa.

Người bịt mặt áo đen lạnh lùng nói :

- Đây Trần Kim Cúc, ta sẽ tìm lại người sau. Bây giờ ta phải đi nha.

Nói xong đối phương lượn mình bỏ đi luôn.

Kim Cúc phu nhân gầm lớn tiếng :

- Người chạy đi đâu cho khỏi?

Y liền phi thân rượt theo đối phương ngay.

Bấy giờ người bịt mặt áo đen không còn muốn ác chiến với họ nữa, nên y tung mình chạy như gió, chỉ vài cái nhún mình y đã chạy xa cả vài chục trượng hơn, quẹo sang một dãy nhà bên kia rồi lao mình chạy vào rừng cây luôn.

Kim Cúc phu nhân và Diễm Mai Côi song song rượt theo ở sau lưng đối phương, nhưng thân pháp của người bịt mặt bận áo đen thần tốc kinh người hết sức, chỉ trong giây lát thì đối phương đã chạy mất dạng luôn.

Diễm Mai Côi định tiếp tục rượt theo nhưng Kim Cúc phu nhân đã lạnh lùng hét lên :

- Chớ rượt theo làm gì nữa.

Diễm Mai Côi nghe tiếng hét, lập tức dừng bước lại ngay.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Y sẽ còn quay trở lại đây chứ không sai.

Diễm Mai Côi ngạc nhiên hỏi :

- Y là ai thế?

Kim Cúc phu nhân lắc đầu nói :

- Không biết!

Phải, Kim Cúc phu nhân không biết người bịt mặt này là ai hết.

Đồng thời cũng chẳng biết người nào đã cướp Vương Hoa đi mất.

* * * Bây giờ hãy nói sau khi Vương Hoa bị bóng người đó cướp đi...

Bóng người đó kẹp nách Vương Hoa chạy vào một khu rừng cây.

Vương Hoa vẫn cứ kêu la inh ỏi :

- Ta muốn mà...

bóng người đó chạy sâu vào khu rừng cây một hồi lâu, xa xa phía trước hiện ra một mái nhà tranh.

Y lập tức lượn mình chạy vào trong nhà tranh ấy, sau đó đặt Vương Hoa xuống. Hắn tiếp tục kêu la như thường :

- Ta không còn chịu đựng được nữa rồi... ta không chịu đựng được nữa rồi...

Hắn đã điên cuồng ôm chặt lấy đối phương.

Kêu sột một tiếng.

Y phục đối phương đã bị Vương Hoa xé rách.

- Đây Vương Hoa, chính là ta mà... người...

Hình như Vương Hoa chẳng nghe thấy tiếng kêu thất thanh của đối phương chút nào hết. Hắn đã phát điên lên, chẳng khác nào như một con dã thú, đã đè đối phương xuống đất.

Nữ nhân này là ai thế?

Y thất thanh kêu lên tiếp :

- Đây Vương Hoa... người điên rồi sao?

Sột, sột!

Vài tiếng liền, y phục của đối phương đã bị xé rách một mảng lớn, da thịt trắng nõn đã để lộ ra hết.

- Đây Vương Hoa...

- Ta muốn...

- Vương Hoa, chính là ta mà...

Hình như Vương Hoa chẳng biết gì hết.

Thế rồi, sự việc người này thay người nọ đã xảy ra bất ngờ...

Bên ngoài mái nhà tranh, trời về đêm tịch lặng tối mò.

Từ trong mái nhà tranh, thỉnh thoảng vang ra hai thứ âm thanh thật kỳ lạ vô cùng...
một thứ âm thanh gầm gừ như loài dã thú... và một thứ âm thanh đau đớn, rên rỉ...

Âm thanh từ từ nhỏ dần...

Tất cả lại trở về tịch lặng như tờ...

Sau khi tỉnh dậy như cơn điên khủng được giải quyết, Vương Hoa thức tỉnh lại ngay.

Hắn cảm thấy toàn thân uể oải không còn chút sức lực gì hết...

Vương Hoa cố gắng hồi tưởng những việc đã xảy ra... bỗng nhiên, hắn run bắn người lên và thất thanh kêu lên hốt hải.

Hắn nhớ ra rồi, hắn nhớ ra sự việc gì đã xảy ra rồi... hắn đã phát sinh quan hệ với một người...

Thình lình...

Một hồi những tiếng khóc khe khẽ vắng vắng vang tới, hắn giật bắn người lên, vội vàng quay sang nhìn, trông thấy một thiếu nữ đang đứng khóc lóc gần đấy.

Vương Hoa bất giác giật bắn người lên.

Bỗng nhiên, Vương Hoa cất tiếng hét to nói :

- Người... người là Kim Cúc phu nhân...

Đối phương vẫn cứ khóc lóc không thôi.

Vương Hoa thoáng nhìn sau lưng đối phương, thấy y chẳng giống Kim Cúc phu nhân chút nào hết... hắn hoảng hốt hỏi :

- Người là... ai thế?

Thiếu nữ đang khóc lóc ấy quay sang hướng Vương Hoa ngay.

Vương Hoa liếc mắt nhìn thiếu nữ ấy, thất thanh kêu lên hoảng hốt :

- Chính là... người...

Mặt mày thiếu nữ đầy những nước mắt đang bị thương chăm chăm ngắm nhìn Vương Hoa.

Toàn thân Vương Hoa run lẩy bẩy không dừng.

Hắn đã gặp người ra tại chỗ, hình như sự việc này đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của hắn...

Vương Hoa ngẩn người giây lát, sau đó lại buột miệng kêu lên hốt hải :

- Ngô Tinh!... Chính là người sao?

Phải, người thiếu nữ này là Ngô Tinh. Tại sao y đến đây ư? Mà đã vì cứu Vương Hoa nên y mới thất thân với hắn, vì Vương Hoa nuốt phải thuốc xuân tình đến nỗi phải điên cuồng làm ra việc như thế!

Ngô Tinh vẫn cứ khóc lóc tiếp, chẳng nói gì hết.

Vương Hoa ngắm nhìn chiếc áo đã bị hắn xé rách nát mà Ngô Tinh đang mặc trong người, đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Hắn đã hiểu rằng việc gì đã xảy ra với hắn...

Vương Hoa đau lòng nói :

- Ngô... cô nương... ta...

Kêu bốp một cái, Ngô Tinh đã tát một bốp tai và má Vương Hoa, cảm phẫn nói :

- Ta hận ngươi!

76. U Linh Nữ Và Trần Kim Cúc

Vương Hoa bị Ngô Tinh đánh một bạt tai đến đổi phải ngấn người giầy lát, hấn không lấy làm lạ lòng gì hết... chỉ kinh ngạc và đau lòng mà thôi.

Ngô Tinh lại ôm mặt nước nỡ mà khóc.

Vương Hoa ngấn người trong giầy lát, sau đó cất tiếng gọi :

- Ngô cô nương...

- Ta hận ngươi... quả thật ta không ngờ ngươi là một con người như thế được...

Vương Hoa ấp úng nói :

- Ngô cô nương... ta không phải cố ý...

Ngô Tinh đưa mắt nhìn chòng chọc Vương Hoa một hồi, bỗng nhiên y ngồi bật dậy, lấy chiếc áo bị Vương Hoa đã xé rách mặc vào thân trở lại, sau đó y bước ra khỏi nhà tranh luôn.

Vương Hoa hấp tấp bước theo nói :

- Này Ngô cô nương... ngươi hãy nghe ta nói đã nào...

Vương Hoa vừa nói vừa vội vàng mặc y phục lại, sau đó rảo bước rượt theo.

Ngô Tinh dừng bước lại, nói giọng lạnh lùng :

- Ngươi muốn nói gì nữa?

Vương Hoa nói :

- Ngô cô nương, ngươi hãy nghe ta giải thích trước đã.

- Ngươi cứ việc nói.

- Chẳng phải ta cố tình ô nhục ngươi đâu, thật ra ta đã trúng phải độc dược của Kim Cúc phu nhân...

Ngô Tinh lạnh lùng nói :

- Ngươi trúng độc rồi lại làm như thế được sao?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Ta... ta cũng chẳng hiểu...

- Chẳng hiểu ư?

- Phải, tại vì ta trúng loại thuốc xuân tình của Kim Cúc phu nhân đến nỗi phải điên khùng như thế, thực tình ta chẳng biết rốt cuộc ta đã làm những việc gì rồi.

- Nhưng bây giờ ngươi đã biết rồi chứ?

Đương nhiên câu nói của Ngô Tinh có một ý nghĩa gì khác rồi. Người thông hiểu tâm ý của đàn bà ắt phải biết làm thế nào để trả lời câu hỏi này.

Nhưng Vương Hoa lại ngạc nhiên nói :

- Cho nên ta phải cáo lỗi với ngươi.

- Ta chẳng cần ngươi cáo lỗi gì hết.

Dứt lời, y phi thân chạy ra ngoài cửa nhà tranh ngay.

Vương Hoa hoảng hốt nói :

- Thế thì ngươi không tha thứ ta sao?

Ngô Tinh lạnh lùng nói :

- Đúng thế.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn sau lưng bóng hình Ngô Tinh mà nói chẳng nên lời.

Thình lình...

Ở bên ngoài nhà tranh có tiếng bước chân bước vang tới, một bóng người lẳng lặng hiện ra. Người này chính là người bịt mặt áo đen đã giao đấu với Kim Cúc phu nhân lúc này.

Ngô Tinh vội dừng bước lại, nói :

- Vương tử tử, ngươi cũng đến đây rồi ư?

Người bịt mặt áo đen từng động thủ với Kim Cúc phu nhân không ai xa lạ mà chính là U Linh Nữ vậy!

Y gỡ bỏ khăn bịt mặt, đưa mắt nhìn Ngô Tinh hoảng hốt hỏi :

- Ngươi bị sao thế?

Ngô Tinh xúc động mãnh liệt, nhảy vào lòng U Linh Nữ cất tiếng khóc nức nở.

U Linh Nữ thoáng ngạc nhiên nói :

- Ta hiểu rồi, có phải đệ đệ của tử tử đã...

Ngô Tinh kêu oa lên một tiếng nói :

- Hắn đã ô nhục muội...

Vương Hoa nói :

- Thưa tử tử, đệ chỉ là vô ý thôi.

U Linh Nữ nói :

- Ta đã biết sự thể như thế nào rồi, chính Kim Cúc phu nhân hại ngươi. À, Ngô cô nương, ngươi chớ buồn làm gì nữa, sự việc đã phát sinh không thể nào cản lại được nữa.

U Linh Nữ nói với Vương Hoa rằng :

- Đệ đệ, mau sang tạ tội với Ngô cô nương nào.

- Thưa tử tử, đệ...

- Thế nào? Ngươi không bằng lòng sao?

- Thưa tử tử, không phải thế, Ngô cô nương không tha thứ cho đệ.

- Sao đệ ăn nói hồ đồ thế, mau sang đây nào.

Vương Hoa vội bước gần Ngô Tinh nói khẽ :

- Ngô cô nương, ta chẳng phải cố tình làm thế, xin hãy tha thứ cho ta.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Sao lại xin lỗi bằng cách này ư?

- Thưa tử tử, thế... đệ phải xin lỗi bằng cách nào đây?

- Khùng ơi là khùng!

Nghe tử tử rầy thế này, Vương Hoa bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Quả thật hắn khó xử vô cùng, vì hắn lỡ làm việc sai lầm, bây giờ xin lỗi như thế lại bảo không được, thế thì phải xin lỗi bằng cách nào đây? Vương Hoa đã ngây người ra tại đó luôn.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Thôi được rồi, này Ngô cô nương, nói cho ngay mọi việc cũng do lỗi nơi ta cả. Nếu như ta không bảo người cứu đệ đệ ta thì cũng chẳng xảy ra việc thế này đâu, có phải người đang hờn trách ta...

- Thừa Vương tỷ tỷ, muội không hờn trách tỷ tỷ chút nào hết!

- Thế người chẳng hờn trách ta thì chẳng lẽ người hờn trách đệ đệ ta sao?

Ngô Tinh ấp úng nói :

- Ta ư...

- Người có yêu đệ đệ ta chẳng?

Ngô Tinh khẽ gật đầu không nói gì hết.

U Linh Nữ tửm tửm cười nói :

- Thế thì người hờn giận gì nữa?

- Ta...

- Được rồi, dù gì hai người cũng đã... à! Việc này để tỷ tỷ lo hết, dù sao đệ đệ của tỷ không phải là hạng người vô tình vô nghĩa đâu. Người sợ hấn không lo lắng cho người sao?

Một lời này đã lập tức đánh thức Vương Hoa ngay, hấn vội vàng nói :

- Phải, Ngô cô nương, Vương Hoa này nhất định phải hỏi cưới cô nương.

Ngô Tinh quay người sang e thẹn hỏi :

- Có... thật chẳng?

Rõ ràng y cùng một tâm trạng với bất cứ một thiếu nữ nào đã thất thân, y cần vấn đề đối phương phải cưới hỏi y.

Vương Hoa nói cương quyết :

- Đương nhiên ta không hề nói dối người để làm gì.

Ngô Tinh cười thẹn thùng ngay.

Vương Hoa nói :

- Người bằng lòng gả cho ta chứ?

- Hừ!

- Thế người không còn hận ta nữa chứ?

- Ta hờn giận người bao giờ đâu?

- Chẳng phải lúc này người bảo rằng người không tha thứ cho ta sao?

- Ta ư...

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Ngu ơ là ngu. Ngô cô nương yêu người cho nên mới hận người đấy.

- Ồ...

Vương Hoa như sức hiểu ra điều này, hấn vội chấp tay vái chào Ngô Tinh, nói :

- Này Ngô cô nương, Vương Hoa này đa tạ người vậy.

- Quý quáí thật!

Họ đã cười vui vẻ.

Ngô Tinh hỏi :

- Người đã trúng phải thuốc gì của mụ đấy ư?

- Thuốc... xuân tình!

Ngô Tình nói :

- Theo ta thì chắc người đã bằng lòng như thế!

- Người nói sao?

- Ta trông thấy Kim Cúc phu nhân ấy có gương mặt tuyệt thế, yêu kiều hấp dẫn hết sức, chắc chắn người bằng lòng vô cùng.

- Nói bậy nào!

- Thế tại sao người đã nuốt thuốc xuân tình ấy vào? Với công lực của người thì phải dư sức giữ thuốc xuân tình ấy ở cổ họng mà?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Người lầm rồi.

- Ta lầm ư?

U Linh Nữ nói :

- Có lẽ đó không phải là loại thuốc nuốt rồi?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Đúng thế, tỷ tỷ đoán chẳng sai chút nào. Y tẩm thuốc xuân tình ấy vào chiếc khăn tay, y mang ra khê phát một cái thì ta bị thuốc xuân tình khống chế ngay. Bây giờ người hiểu rồi chứ?

Ngô Tình gượng cười nói :

- Bây giờ ta hiểu rồi.

- Sau này người chớ mắng ta nữa nha.

Ngô Tình mỉm cười không nói gì hết.

Vương Hoa hỏi :

- Tỷ tỷ, sao hai người lại biết đệ đệ bị Kim Cúc phu nhân bắt đến đây như thế?

- Nghe Chương Vĩnh Kỳ nói lại vậy.

Vương Hoa giật bắn người lên, nói :

- Các người đã gặp Chương Vĩnh Kỳ rồi sao?

- Đúng thế, hôm trước hai ta đã chờ đợi người trong đường hầm Huyết Thần giáo cả một ngày trời. Lúc đó Ngô cô nương đã sợ quýnh lên phải khóc hết một trận.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Quả thật Vương Hoa khó đền đáp tình y cô nương rồi.

- Khéo nịnh thật!

U Linh Nữ nói :

- Về sau bọn này đi các nơi tìm kiếm người, nhưng chẳng được chút tin tức gì hết. Thế nhưng hai ta cũng không dám rời khỏi nơi đó, do vậy hôm trước đây bọn này mới gặp được Chương Vĩnh Kỳ.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Thế thì chính Chương Vĩnh Kỳ nói cho các người biết việc ta bị giáo chủ Võ Lâm giáo bắt cướp đi chứ gì?

U Linh Nữ khê gật đầu nói :

- Đúng thế, lão đã mang việc hai người bị nhốt trong Võ Lâm giáo thuật lại cho bọn ta nghe, sau đó nói rằng người bị Kim Cúc phu nhân bắt đến nơi đây.

Vương Hoa quay sang hướng Ngô Tinh nói :

- Thế là người đã gặp phụ thân người ư?

- Phải, ta đã gặp người, nhưng mà ta vì tưởng nhớ người nên đã quên tương hội với người, đồng thời cũng chưa mang việc của ta nói lại cho người nghe, đành phải để mai sau mới tìm gặp người thôi.

Vương Hoa khẽ gật đầu, hỏi U Linh Nữ :

- Tỷ tỷ quen biết Kim Cúc phu nhân chăng?

- Đúng thế, chẳng những ta quen biết y, vả lại chúng ta học võ cùng một sư phụ nữa.

- Cùng một sư phụ ư?

- Phải.

- Thế nào đệ chẳng hiểu?

- Sư phụ của bọn này là Địa Ngục Ma Nữ, mười mấy năm về trước Trần Kim Cúc vì quyền Địa Ngục Bí Kíp của sư phụ mà đã ra tay tác hại sư phụ tỷ tỷ.

May rằng sư phụ tỷ tỷ chưa chết và cứu thoát được tỷ tỷ, sau đó người truyền thụ tất cả võ công cho tỷ tỷ và bảo tỷ tỷ tìm Trần Kim Cúc để báo thù.

Nhưng mà tung tích Trần Kim Cúc đã biến đi đâu mất. Thăm thoát mười chín năm trời đã trôi qua, tỷ tỷ vẫn không sao tìm kiếm được y.

May gặp Chương Vinh Kỳ nói lại cho tỷ tỷ biết rằng đệ đã bị Kim Cúc phu nhân bắt đến đây, tỷ tỷ sức nghĩ ra có lẽ Kim Cúc phu nhân này chính là Trần Kim Cúc vậy.

- Thế làm sao các người lại biết chỗ ở của Kim Cúc phu nhân chứ?

- Thoạt tiên chúng ta cũng không biết ở đâu, may rằng sau đó gặp phải một môn nhân của Kim Cúc phu nhân...

-Ồ! Ai thế?

- Bạch Bách Hợp, chính y nói cho tỷ tỷ biết Kim Cúc phu nhân chính là Trần Kim Cúc, đồng thời cho biết luôn chỗ ở của y nên tỷ tỷ mới biết tìm đến đây.

Vương Hoa thở dài nói :

- Đa tạ hai người kịp thời đuổi đến đây, bằng không chẳng biết hậu quả thế nào rồi.

Tỷ tỷ, người có biết Cửu Độc Thần Quân đã chết rồi chăng?

U Linh Nữ lắc đầu nói :

- Không biết.

Thế rồi Vương Hoa mang mọi việc diễn biến thuật lại cho hai người nghe một phen.

U Linh Nữ nghe kể xong nói :

- Tất cả tội lỗi thầy đều do Kim Cúc phu nhân gây nên. Nói thế y mới chính là tên thủ phạm.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Tỷ tỷ nói phải, chúng ta đến tìm giết y ngay.

U Linh Nữ nói :

- Tiếng thực tế, với võ công của tỷ tỷ chưa phải là địch thủ của Kim Cúc phu nhân, nhưng nếu như hợp sức của ba chúng ta lại thì chẳng sợ y rồi.

Vương Hoa nói :

- Thế thì chúng ta đi ngay bây giờ. Đệ phải bấm xác y thành ngàn, mảnh vụn mới xong.
- Được.

Ba người cùng bước ra khỏi nhà tranh rồi lượn mình chạy dọc theo bờ rừng.

Chẳng mấy chốc họ đã đến trú xứ của Kim Cúc phu nhân, là một ngôi nhà đá to lớn.

Vương Hoa phóng mình chạy sang bên đó trước.

Đi qua vườn bông tiền viện để bước tới cổng chính, thỉnh thoảng có một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng gầm thét thì Diễm Mai Côi đã tung người nhảy ra ngoài cổng luôn, y thoáng trông thấy bọn Vương Hoa bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Vương Hoa lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Này Diễm Mai Côi, mau bảo Kim Cúc phu nhân ra đây cho ta nào!

Diễm Mai Côi lạnh lùng nói :

- Ngại rằng người không đủ bản lĩnh thôi.
- Thế thì thử nghiệm xem sao.

Vương Hoa vừa dứt lời, lượn mình lao tới, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

77. Truy Sát Dâm Phụ

Bấy giờ Vương Hoa đã cảm phần vô cùng. Hắn gom hết công lực bình sanh phóng ra một chưởng mãnh liệt kinh người hết sức.

Diễm Mai Côi xuất thủ tấn công một chiêu ngay.

Cũng ngay lúc ấy, Ngô Tinh vì sợ rằng Vương Hoa bất cẩn bị thương, nên y cũng lao mình nhảy sổ vào hướng Diễm Mai Côi luôn.

Căn cứ võ công mà nói có lẽ Diễm Mai Côi trội hơn Vương Hoa chút ít, nhưng bây giờ có Ngô Tinh tham chiến thì tình hình lại thay đổi hẳn.

Hợp sức hai người xuất thủ tấn công, thế mạnh như vũ bão, trong khoảnh khắc nhất thời, Diễm Mai Côi phải lúng túng bó tay bó chân.

Thình lình...

Một tiếng hét lạnh lùng vang tới :

- Dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng gầm hét thì Kim Cúc phu nhân đã tung người nhảy ra cổng ngay. Bọn ba người Vương Hoa, Ngô Tinh cùng Diễm Mai Côi đồng thời nhảy lui ra sau lập tức.

Hai mắt Vương Hoa bắn ra luồng sát khí rùng rợn kinh hồn.

Kim Cúc phu nhân nói giọng lạnh lùng như tiền :

- Không ngờ bọn người đi rồi dám quay trở lại...

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Bọn ta đang muốn quay lại để giết người.

Kim Cúc phu nhân gầm hét nói :

- Con tiện tỳ động thủ với ta lúc này là ai thế?

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Đây yêu phụ, chính là ta đây!

- Chính người ư?

- Đúng thế.

- Người và Địa Ngục Ma Nữ có quan hệ thế nào vậy?

- Cũng giống như người vậy.

- Đồ đệ của Địa Ngục Ma Nữ ư?

- Đúng thế.

- Không thể được.

- Đây Trần Kim Cúc, người tưởng rằng năm xưa người hạ độc thủ với sư phụ thì người đã chết rồi chẳng? Ta nói cho người nghe cũng chẳng hề chi, sư phụ không chết và đã truyền thụ võ công cho ta, bảo ta tìm giết người. Mười chín năm nay ta tìm khắp mọi nơi vẫn không sao tìm gặp được người ở đâu hết, ai ngờ người lại lẩn trốn tại đây.

- Ta không trốn đi đâu hết, cho dù lão ma nữ đích thân đến đây ta cũng chẳng sợ hãi gì lão hết.

- Khá lắm.

- Thế mà người dám lại đây chết thay cho lão ư?

- Ta đã hứa với sư phụ sẽ tìm giết người.

- Người cứ việc ra tay thử xem nào.

Vương Hoa không còn nhịn được nữa, gầm hét một tiếng :

- Đây Kim Cúc phu nhân, người hãy tiếp chiêu ta xem nào.

Vương Hoa lượn mình nhảy tới đồng thời tấn công ra một chiêu luôn.

Thù nhân gặp mặt nhau quyết phải hạ được đối phương mới xong, bây giờ Vương Hoa giận đến nỗi muốn một chiêu giết phút Kim Cúc phu nhân cho rồi để hạ cơn giận bấy lâu.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng hét lớn tiếng nói :

- Đây Vương Hoa, lần này ta mà bắt sống được người, sẽ không dùng thủ đoạn như trước để đối phó người nữa...

Y nói chưa hết lời thì đã vung chiêu ra đón đánh Vương Hoa ngay.

Bây giờ Ngô Tinh cũng gầm thét nói :

- Tiện nhân kia, người cũng tiếp chiêu của ta xem nào.

Hai người song song xuất thủ tấn công Kim Cúc phu nhân ngay.

Diễm Mai Côi gầm hét một tiếng, nhảy sổ vào hướng Vương Hoa luôn.

U Linh Nữ thấy thế thét to một tiếng :

- Xem chiêu nào!

Y lượn mình nhảy tới cản lại lối đi Diễm Mai Côi và hất ra một chiêu mãnh liệt hết sức.

Tức thì Diễm Mai Côi bị luồng chiêu phong của y đẩy lùi ra sau ngay.

Kim Cúc phu nhân và Ngô Tinh, Vương Hoa đã đấu với nhau cực kỳ khốc liệt.

Bên này...

U Linh Nữ và Diễm Mai Côi cũng quyết chiến một cách kinh người. Luận về võ công thì Diễm Mai Côi còn thua U Linh Nữ một bậc, nhưng tức thời hai bên vẫn chưa thể phân thắng bại được ngay.

Căn cứ theo tình hình trước mắt thì bọn Vương Hoa chiếm phần ưu thế.

Ngay lúc này...

Kim Cúc phu nhân bỗng hét to một tiếng, tung người lên cao tấn công ra ba chưởng liền.

Lần này Kim Cúc phu nhân đã liều mạng xuất thủ, nên thế tấn công như vũ bão, tức thời làm cho Vương Hoa và Ngô Tinh phải lách quỳnh lùi ra sau ba bước liền.

Nhưng bấy giờ Vương Hoa cũng liều mạng theo, ngay lúc hấn thoảng lùi ra sau, Vương Hoa lại liều mạng lao mình tới, đồng thời tấn công ra hai chiêu ngay.

Ngô Tinh cũng thừa thế lướt tới xuất thủ công ra một chưởng luôn.

Tức thời ba người lại đấu với nhau rất khốc liệt kinh hồn.

Bên này...

U Linh Nữ và Diễm Mai Côi đã đấu với nhau cả vài chục chiêu, đồng thời thắng bại đã trông thấy rõ ràng. Cuối cùng Diễm Mai Côi không chịu nổi thế công mạnh như vũ bão của U Linh Nữ đã lần lần rơi xuống thế hạ phong và bị U Linh Nữ đẩy lùi ra sau vài bước liền.

U Linh Nữ gầm lên một tiếng nói :

- Người tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Dứt tiếng hét, tay phải y công ra một chiêu cực kỳ mãnh liệt.

Một chưởng này ẩn tàng vô số biến hóa kỳ ảo hết sức. Chỉ thấy bóng chưởng như quả núi đã bổ vào người Diễm Mai Côi nhanh như cắt.

Diễm Mai Côi nghiêng răng mím môi, hét to một tiếng :

- Chẳng lẽ ta sợ người ư.

Y dứt lời, vung chưởng đẩy ra một luồng kinh phong ngay.

Diễm Mai Côi vừa phóng ra luồng kinh phong thì tay phải của U Linh Nữ đã hất tới trước ngực y thần tốc hết sức.

Hình như Diễm Mai Côi chẳng ngờ U Linh Nữ xuất thủ biến chiêu nhanh như thế nên y đã bất giác giật mình kinh hãi ngay.

Cuối cùng Diễm Mai Côi vẫn chẳng hổ thẹn là một người có võ công cao cường, y xuất thủ xả chiêu cũng thần tốc hết sức, và lượn mình né sang bên phải nhanh như cắt.

Hình như U Linh Nữ cũng đã tiên liệu trước, biết chắc Diễm Mai Côi sẽ sử dụng đòn này nên y cũng lượn mình bám theo Diễm Mai Côi và xuất thủ tấn công ra hai chiêu liên tiếp.

U Linh Nữ công ra hai chưởng này thần tốc hết sức, chỉ thấy thân người chiêu Diễm Mai Côi chưa kịp đứng vững thì hai chưởng của U Linh Nữ đã bổ tới nhanh như cắt.

Diễm Mai Côi nghiêng răng mím môi, gờ tay phải tới đỡ ngay.

Kêu đừng một tiếng.

Y tránh né được chiêu thứ nhất, nhưng không sao né được chiêu thứ hai, tay trái của U Linh Nữ đã đánh trúng vào ngực bên trái của y một cái thật mạnh. Kêu oa một tiếng, Diễm Mai Côi đã há mồm phun ra một bùm máu tươi, thân người loạng choạng lui ra sau bảy, tám thước liền.

U Linh Nữ phi thân nhảy vọt tới ngay.

Thình lình...

Ngay lúc Diễm Mai Côi thất thủ bị thương thì Kim Cúc phu nhân thoáng giật bắn người một cái, tức thì chiêu thức của y chậm lại ngay. Vương Hoa thừa thế, gầm lên một tiếng nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, ngươi hãy tiếp thêm hai chiêu này xem sao?

Dứt tiếng hét, tả hữu song chiêu đánh tới thần tốc hết sức.

Thình lình...

Một tiếng kêu thảm rạch xé hư không vang tới, đảo mắt nhìn tới trước, thấy thân người Diễm Mai Côi đã té ngã xuống.

Mặt mày Kim Cúc phu nhân kinh hãi thất sắc.

Ngay lúc ấy...

U Linh Nữ đã lượn mình lao tới hướng Diễm Mai Côi, xuất thủ phóng ra một chiêu luôn.

Kêu dùng một tiếng.

Diễm Mai Côi chưa kịp kêu la gì hết, thì máu não đã phun ra tứ tán chết ngay lập tức.

Kim Cúc phu nhân trông thấy thế kinh hãi biến sắc ngay.

Y điên cuồng gầm lên một tiếng :

- Ta liều mạng với các ngươi luôn.

Tiếp theo tiếng hét điên rồ, y đã tấn công mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Trông thấy Diễm Mai Côi chết thảm trong tay của U Linh Nữ, quả thật khiến Kim Cúc phu nhân đau lòng vô cùng và đã lập tức khởi tâm liều mạng luôn.

Và lúc ấy...

U Linh Nữ đã đứng chặn ngay cổng đề phòng Kim Cúc phu nhân ào tẩu.

Vương Hoa lạnh lùng gầm lên nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, hôm nay ngươi chạy đâu cho khỏi...

Nói xong, Vương Hoa xuất thủ tấn công vài chiêu liền.

Ngô Tinh cũng đánh ra toàn những chiêu sát thủ lợi hại hết sức.

Cho dù Kim Cúc phu nhân có khởi tâm liều mạng hay chẳng, nhưng võ công của y quyết không phải là địch thủ của Vương Hoa và Ngô Tinh đã hợp công.

Hơn nữa, trong khi đấu võ tới kỳ nhất là mất sự trầm tĩnh, cho dù Kim Cúc phu nhân đã đấu liều mạng nhưng vì chân nguyên đã hao tổn quá nhiều, chẳng mấy chốc y dần dần đã rơi vào thế hạ phong.

Bất thình lình...

Kim Cúc phu nhân hét to một tiếng, tả hữu song chiêu múa liên tục công ra liên hoàn bốn chiêu kiếm người hết sức.

Kim Cúc phu nhân đã gom hết công lực bình sanh phóng ra liên hoàn bốn chiêu này, cho nên oai lực mạnh như long trời lở đất.

Cả hai Vương Hoa và Ngô Tinh đã bị đẩy lùi ra ngay lập tức.

Ngay lúc Kim Cúc phu nhân đánh lui Vương Hoa và Ngô Tinh, y đã đảo người nhanh như điện chớp nhảy vọt tới cổng thạch cốc mà U Linh Nữ đang đứng chặn đường ở đấy.

U Linh Nữ gầm lên một tiếng :

- Lui trở lại cho ta xem nào!

U Linh Nữ vừa gầm hét vừa vung chiêu đánh vào hướng Kim Cúc phu nhân mãnh liệt vô cùng.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân đã liều mạng rồi, y chẳng những không tránh né mà giơ tay trái tới đụng thẳng một chưởng với U Linh Nữ luôn.

Kêu ùng một tiếng.

Hai bóng người đồng thời bị dội ngược ra sau.

Bấy giờ Vương Hoa và Ngô Tinh song song nhảy vọt tới.

Kim Cúc phu nhân đảo người nhanh như cắt, đồng thời giơ tay phải hất ra phía trước luôn. Chỉ thấy vô số chấm trắng bay vọt tới, tức thì có vài chục cây kim châm màu bạc bắn vào hướng Vương Hoa và Ngô Tinh ngay.

Vương Hoa tinh mắt cả kinh gầm lên một tiếng :

- Hãy né cho mau, đây là độc châm đó...

Cả hai người Vương Hoa và Ngô Tinh đồng thời nhảy lùi ra sau vài trượng liền.

Trong khoảnh khắc cực kỳ thần tốc đó, Kim Cúc phu nhân đã thò tay vào túi áo lấy một số kim châm ra lần nữa, lập tức nhảy vọt vào hướng U Linh Nữ luôn.

U Linh Nữ thoát trông thấy Kim Cúc phu nhân ném ra một số kim châm, bất giác giật bắn người lên, y đang còn kinh hãi thì Kim Cúc phu nhân lại buông tay ném số kim châm vào người y luôn.

U Linh Nữ trông thấy thế, cả kinh thất sắc, lượn mình nhảy sang một bên ngay.

Cũng trong lúc U Linh Nữ né sang một bên thì Kim Cúc phu nhân đã lượn mình nhảy vào trong cổng nhanh như cắt.

U Linh Nữ gầm lên một tiếng :

- Người trốn đi đâu cho khỏi!

Dứt lời, y cũng phi thân rượt vào trong luôn...

Nhưng sau khi Kim Cúc phu nhân vừa nhảy vào trong cổng thì bỗng kêu ầm một tiếng, cánh cổng đã được đóng sập lại ngay.

U Linh Nữ vùng chưởng đánh tới một cái thật mạnh.

Kêu đến ầm một tiếng, chiếc cổng bị đánh một chưởng thật mạnh nhưng chẳng hề hấn gì cả. Bấy giờ Vương Hoa và Ngô Tinh cũng đã chạy tới. Vương Hoa hấp tấp hỏi :

- Tỷ tỷ, Kim Cúc phu nhân đâu rồi?

U Linh Nữ trở vào cổng nói :

- Y chạy vào trong cổng này rồi.

- A!

- Thử hợp sức của ba chúng ta phá hủy chiếc cổng sắt này xem sao?

- Được!

ba người sáu bàn tay cùng lúc giơ lên, gầm lên một tiếng đánh vào cổng sắt một cái mãnh liệt hết sức.

Kêu ầm một tiếng, chiếc cổng sắt đã bị phá sập ngay tức khắc.

Vương Hoa lướt mắt dòm ngó xung quanh chẳng thấy một bóng người cón con nào hết.

Vương Hoa bất giác ngăn người tại chỗ.

Bấy giờ Ngô Tinh và U Linh Nữ cũng từ một hướng khác chạy đi lục soát nhưng vẫn không thấy tung tích Kim Cúc phu nhân đâu hết.

U Linh Nữ nói :

- Để y đào tẩu mất rồi.

Vương Hoa tức tối mồm mũi phun ra khói lửa.

U Linh Nữ nói :

- Y chỉ đào tẩu được ngày hôm nay chứ không thể trốn được mãi mãi đâu.

Vương Hoa thắc mắc nói :

- Y chạy nhanh thật, nhưng y đã đào tẩu về hướng nào chứ?

- Có lẽ từ chiếc cửa sổ này thì phải.

U Linh Nữ vừa nói vừa trở vào chiếc cửa sổ ở kế bên.

78. Trúng Cơ Quan Mai Phục

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Không thể được!

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi lại :

- Có gì không thể được ư?

- Phải, nếu quả thật y đào tẩu từ cửa sổ này thì quyết không thể nhanh như vậy được...

- Ý đệ muốn nói y vẫn chưa rời khỏi ngôi nhà này phải vậy không?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ như thế.

- Thế nhưng...

Vương Hoa nói tiếp :

- Nếu quả thật y đào tẩu khỏi đây thì ắt phải có bí đạo chứ không sai. Còn như y chưa đi khỏi đây thì ắt phải có nơi chốn ẩn thân vậy.

U Linh Nữ nói :

- Phải. Có lẽ như thế! Chúng ta hãy lục soát thật kỹ lần nữa xem nào!

Thế rồi ba người bắt đầu đi lục soát những nơi khả nghi.

Họ tìm kiếm một hồi lâu cũng chẳng thấy bóng người cón con nào hết.

Bấy giờ...

U Linh Nữ thở dài một tiếng nói :

- Không thấy chỗ nào khả nghi hết.

Vương Hoa nói :

- Thỏ giảo quyết có nhiều ngõ thông. Theo đệ nghĩ mụ này quyết phải có bí đạo thoát thân chứ không sai.

- Nhưng tìm mãi chẳng thấy chỗ nào khả nghi hết.

Ngô Tình nói :

- Thế thì thật là lạ lùng.

U Linh Nữ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Đi ư?

U Linh Nữ gật đầu nói :

- Chẳng lẽ chúng ta canh mãi ở đây sao?

Dứt lời y bước ra tiền thất.

Vương Hoa nói :

- Chúng ta hãy lục soát gian phòng này xem sao?

U Linh Nữ nói :

- Được!

Ba người lập tức đảo mắt tìm kiếm trong căn phòng này giây lát nữa.

Thình lình...

Ngô Tinh kêu ủa một tiếng.

Nghe tiếng kêu ủa của Ngô Tinh, cả hai người U Linh Nữ và Vương Hoa đều giật mình hỏi :

- Thế nào?

Họ liền chạy sang phía Ngô Tinh, thấy y đang ngớ ngẩn đứng nhìn vách tường trước mặt.

Vương Hoa cũng nhìn lên vách tường ấy chỉ thấy trên vách có treo một tấm họa bằng lụa, dài xuống tận dưới đất.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Ngô cô nương, người đã trông thấy gì thế?

Ngô Tinh trả lời :

- Ở đây chắc có ám môn.

- A!

U Linh Nữ hỏi :

- Ở đâu thế?

- Tại đây nè.

Y vừa nói vừa chỉ vào tấm họa bằng lụa treo trên tường.

Vương Hoa sực như nghĩ ra điều gì, vội cuốn bức họa ấy lên, quả nhiên hẳn trông thấy trên vách đằng sau bức họa hiện ra một bí môn. Vương Hoa nói :

- Quả nhiên ở đây có bí môn thật!

U Linh Nữ gật đầu nói :

- Để thử đẩy bí môn xem sao?

Vương Hoa y lời, dùng sức đẩy mạnh cánh cửa bí mật đó một cái, nhưng bí môn chẳng hề xê dịch gì hết.

Vương Hoa nói :

- Chẳng động đậy gì hết, ắt phải có cơ quan máy móc chứ không sai.

U Linh Nữ nói :

- Để ta tìm kiếm xem sao.

U Linh Nữ đảo mắt quan sát xung quanh một lần, ngoại trừ trước vách có hai cái ghế gỗ, ngoài ra không còn vật gì khả nghi nữa.

U Linh Nữ như chợt hiểu ra điều gì nói :

- Có rồi!

- Thế nào?

- Chúng ta hãy dời hai cái ghế dựa này sang một bên xem thế nào đã.

Vương Hoa nghe nói thế, thoáng ngạc nhiên giây lát.

Thế rồi U Linh Nữ và Vương Hoa lần lượt dời hai chiếc ghế dựa đi. Vương Hoa thì dời chiếc ghế dựa ra nơi khác một cách dễ dàng, còn chiếc ghế dựa của U Linh Nữ thì không sao dời đi được.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Thế là chỗ khai mở cơ quan máy móc ở đây rồi.

U Linh Nữ lập tức xoay tròn chiếc ghế dựa, tức thì có vài tiếng sột soạt vang lên ngay.

Chẳng mấy chốc chiếc cửa bí mật đó được mở toang ra hết.

Vương Hoa định phóng mình chạy vào bên trong thì U Linh Nữ đã cản lại, nói :

- Khoan đã.

Vương Hoa lập tức dừng bước lại hỏi :

- Tại sao thế?

- Đệ hãy coi chừng Kim Cúc phu nhân đánh lên nha.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vâng, đệ biết điều này rồi.

Vương Hoa chạy vào trong trước, Ngô Tinh và U Linh Nữ bám sát theo ở phía sau.

Đây là một căn phòng có cách trang trí cũng không khác gì với những căn phòng ở bên ngoài nhưng trong phòng thì tịch lặng như tờ.

Sau khi Vương Hoa đi vào bên trong, trước mặt lại hiện ra một cánh cửa khác. Bọn Vương Hoa cùng bước vào cánh cửa bên kia luôn.

Ba người vừa bước vào trong bỗng nhiên kêu ầm ầm vài tiếng, chiếc cửa bí mật đã đóng sập lại ngay. Bọn Vương Hoa trông thấy thế bất giác cả kinh thất sắc ngay.

Thì ra họ đã bị nhốt bên trong một cái lồng bốn phía là những song sắt, y như nhốt loài thú dữ vậy.

Vương Hoa cảm phẫn nói :

- Bọn ta trúng cơ quan mai phục của y rồi!

- Thành linh...

Một tiếng cười lạnh lạnh của Kim Cúc phu nhân vang tới :

- Đúng thế, các người đã lọt vào cơ quan hầm hố của ta rồi.

Vương Hoa cả kinh biến sắc, vung chưởng đánh ngay vào song sắt ngay.

Kêu ùng một tiếng.

Thanh sắt có đường kính to bằng miệng chén chẳng động đậy gì hết.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Chớ phí sức lực làm gì nữa, những song sắt này được rèn đúc bằng vạn niên thiết mẫu, chớ nói rằng các người, cho dù có công lực cao gấp mười lần so với các người cũng phải bó tay chịu thua thôi.

Nghe vậy mặt mày ba người tái mét không còn chút máu nào hết.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, người có gan thì thả bọn ta ra xem nào.

Kim Cúc phu nhân đã xuất hiện ở bên ngoài song sắt, gương mặt y lộ vẻ đắc ý vô cùng.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Ta vốn chẳng muốn giết các người như thế, cũng tại vì các người tự cho là thông minh mới lọt vào cơ quan mai phục của ta thôi.

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, một ngày nào đó ta ắt phải băm xác người thành muôn mảnh chứ không sai!

- Ha ha ha... không thể có chuyện đó được rồi.

Kim Cúc phu nhân cất tiếng cười đắc ý như điên như cuồng.

Cả ba người kinh hãi biến sắc luôn.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Các người hãy ngược đầu nhìn lên trên xem nào.

Cả ba người cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên trên.

Tức thì mặt mày ba người tái mét không còn chút máu, vì bên trên bốn phía song sắt có treo một đẳng đá lớn vuông vức bằng gian phòng đã giam nhốt ba người bọn họ.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Ta chỉ cần khẽ ấn nhẹ nút cơ quan một cái thì tảng đá nặng vài chục cân ấy sẽ từ từ hạ xuống và ép các người thành tương máu không sai.

Bọn ba người Vương Hoa nghe y nói thế đã sờn lòng, rợn tóc gáy ngay.

Vương Hoa lạnh lùng gầm lên nói :

- Kim Cúc phu nhân, người là anh hùng thì hãy thả bọn này ra xem nào?

Kim Cúc phu nhân cười nham hiểm nói :

- Chờ khi nào các người chết rồi thì ta sẽ thả hồn ma các người ra chứ không sai.

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, nếu người làm thế nào để bọn ta thoát chết thì chúng ta nhất định phải băm xác người thành muôn mảnh vụn.

Kim Cúc phu nhân cười như điên như cuồng nói; - Thế thì chúng ta cứ chờ xem sao?

Kim Cúc phu nhân dứt lời lượn mình biến mất ngay.

Cả ba người trông thấy thế bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Ngô Tinh cất tiếng nói :

- Biết làm sao bây giờ?

Vương Hoa lắc đầu thở dài nói :

- Trông tình hình chúng ta chắc phải bỏ mạng tại đây thôi.

U Linh Nữ không nói gì hết, hình như y đang ngẫm nghĩ gì đấy.

Ngô Tinh cảm khái thở dài nói :

- Cũng tại chúng ta sợ ý quá thể...

Thình lình...

Có tiếng kêu sột soạt vang tới, Vương Hoa giật bắn người lên, vội đảo mắt nhìn lên trên, thấy tảng đá to lớn ở trên đầu đang từ từ hạ xuống.

Kế đó là tiếng cười lạnh lùng của Kim Cúc phu nhân, nói :

- Các người chỉ còn sống được nửa tiếng đồng hồ nữa, có điều gì các người hãy tâm sự cho hết đi.

Nói xong y lại cất tiếng cười như điên như cuồng.

Ngô Tinh kêu oa một tiếng, ngã vào lòng Vương Hoa khóc thật thương tâm.

Vương Hoa cũng có cảm tưởng anh hùng mạt lộ, hẩn buồn bã nói :

- Ngô cô nương, cũng tại ta hại người.

Ngô Tinh nói giọng uất nghẹn :

- Không, ta chẳng hờn trách người chút nào hết.

Thình lình...

U Linh Nữ nói :

- Ta có kế sách rồi!

U Linh Nữ đột nhiên nói như thế làm cho Vương Hoa và Ngô Tinh phải giật bắn người lên. Cả hai đưa mắt chăm chăm nhìn U Linh Nữ không hiểu gì hết.

Vương Hoa hỏi :

- Tỷ tỷ nghĩ ra kế gì rồi?

- Ta đã có cách ứng phó trong hoàn cảnh này rồi!

Vương Hoa hấp tấp hỏi :

- Cách nào chứ?

U Linh Nữ nói :

- Trông tình hình chúng ta đành phải làm thế này thôi... có ai có binh khí chẳng?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Binh khí gì thế?

- Binh khí gì cũng được hết.

Vương Hoa thò tay vào ngực áo lấy hai thanh tiểu thiết bồng ra giao cho U Linh Nữ ngay.

- Tỷ tỷ, cái này được không?

U Linh Nữ hai tay cầm lấy hai thanh thiết bồng.

Vương Hoa hỏi :

- Tỷ tỷ lấy binh khí để làm gì thế?

U Linh Nữ nói :

- Với công lực của ta có lẽ phá hủy song sắt này được.

- Thế thì tỷ tỷ hãy thử nghiệm xem nào.

U Linh Nữ không nói gì hết, y giờ cao thanh thiết bồng cầm ở tay phải lên.

Bấy giờ tảng đá to lớn trên đỉnh đầu đã từ từ hạ xuống.

Thình lình...

U Linh Nữ gầm lên một tiếng, vung thiết bồng cầm trong tay phải bổ mạnh vào song sắt luôn.

Kêu đến coong một tiếng.

Ba người trở mắt nhìn tới trước, thấy một song sắt hơi bị đánh cong. Vương Hoa cả mừng nói :

- Tỷ tỷ, thành công rồi đây.

U Linh Nữ không nói gì hết. Tiếp tục vung thiết bồng đánh vào song sắt ấy thật mạnh. Lại kêu đến coong một tiếng, song sắt ấy cong nhiều hơn nữa, nhưng thiết bồng trong tay đã gãy làm hai.

U Linh Nữ lập tức đưa thiết bồng trong tay trái sang tay phải, dùng hết sức lực đánh liên tục, lập tức tức nhiều tiếng coong coong vang lên...

Cuối cùng song sắt ấy đã cong hẳn sang một bên, để hở một lỗ khá rộng, đủ cho một người chui qua.

79. Thư Sinh Thần Bí

Vương Hoa nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta có thể chui ra được rồi.

U Linh Nữ dừng tay lại, nói :

- Thế thì hãy chui ra mau.

Vương Hoa thò đầu chui ra ngoài trước, kế đó là Ngô Tinh và cuối cùng khi U Linh Nữ vừa chui ra bên ngoài thì tảng đá ở trên đỉnh đầu cũng vừa hạ xuống tới nơi.

Sau khi ba người ra khỏi cơ quan song sắt, Vương Hoa lập tức lên tiếng gầm lên nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, người hãy mau mau ra đây cho ta bảo nào.

Âm thanh của Kim Cúc phu nhân lại vang tới nói :

- Chờ khi nào các người chết rồi ta sẽ ra ngay.

Vương Hoa lạnh lùng lớn tiếng nói :

- Người hãy ra đây xem thử nào, bọn ta đã ra khỏi cơ quan song sắt rồi.

- Ra khỏi cơ quan mai phục của ta ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Người tưởng rằng cơ quan mai phục cón con của người lại nhốt được bọn này sao?

Vương Hoa nói chưa hết lời, bỗng nhiên có một cánh cửa mở toang ra và Kim Cúc phu nhân đã hiện thân ra ngay lập tức. Y lướt mắt nhìn tới trước, mặt mày kinh hãi biến sắc ngay.

Vương Hoa gầm lên một tiếng nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, người hãy tiếp ta một chưởng xem nào.

Vương Hoa vừa gầm hét vừa lao mình nhảy tới hướng Kim Cúc phu nhân nhanh như điện chớp, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Kim Cúc phu nhân nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ rằng bọn ba người Vương Hoa đã bị nhốt trong cơ quan song sắt lại thoát thân chạy ra ngoài được như thế.

Y đang còn kinh hãi suy nghĩ thì Vương Hoa đã phóng một chưởng tới nhanh như cắt.

Vương Hoa thoát vừa xuất thủ tấn công thì cả hai U Linh Nữ và Ngô Tinh cũng lượn mình lướt tới, đồng thời phóng chưởng ra luôn.

Bọn ba người Vương Hoa hận Kim Cúc phu nhân vô cùng, nên một kích liên thủ xuất thủ này mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Kim Cúc phu nhân biết rằng hôm nay đã dữ nhiều lành ít, nếu động thủ tiếp tục với họ tất nhiên có nhiều điều bất lợi với mình chứ không sai.

Người ta thường nói rằng :

“Hảo hơn biết thời cơ, giữ lại rừng xanh lo gì không có củi đốt?”

Kim Cúc phu nhân suy nghĩ như thế, tả hữu song chưởng phản công ra hai chiêu, lượn mình nhảy lùi vào trong cánh cửa bí mật sau lưng y ngay.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Người chạy đâu cho khỏi.

Hắn vừa gầm lên vừa lao mình rượt theo sau.

Kêu ầm một tiếng, chiếc cửa được đóng sập lại ngay.

Vương Hoa rượt tới, vung chưởng đánh vào chiếc cửa một cái thật mạnh, kêu đùng một tiếng, chiếc cửa mở toan ra lập tức.

Vương Hoa rượt vào trong, đưa mắt nhìn kỹ thấy đây là một địa đạo. Hắn bất kể nguy hiểm thế nào nữa, cứ phi thân rượt theo mãi.

Địa đạo vừa dài vừa ngoằn ngoèo, hắn rượt được đầu chừng năm sáu trượng thì tới chỗ tận cùng.

Sau lưng có tiếng nói của U Linh Nữ vang tới.

- Đệ đệ, có rượt kịp mục chẳng?

- Không.

Bấy giờ Vương Hoa đã rượt tới phía trước một khu rừng xanh, hắn bất giác đứng ngây người ra tại chỗ luôn.

U Linh Nữ và Ngô Tinh đã rượt tới sau lưng hắn.

U Linh Nữ nói :

- Lại bị mục này chạy mất lần nữa.

Vương Hoa nghiêng răng kêu ken két nói :

- Đúng thế, lại để y đào thoát lần nữa.

Ba người bọn Vương Hoa tức giận đến đổi mồm mũi phun ra khỏi lửa, nhưng mà họ cũng không làm gì được Kim Cúc phu nhân đã đào thoát ấy.

U Linh Nữ nói :

- Trước sau gì mục này cũng đã chạy mất rồi, để sau này từ từ tìm kiếm mục thôi.

Vương Hoa cảm phần nói :

- Hôm nay để y trốn mất, e rằng sau này khó tìm gặp y lắm rồi.

- Dù có khó khăn cách mấy đi nữa, chúng ta cũng phải quyết tìm ra mục mới xong.

Vương Hoa nói :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?

- Quay trở về thôi.

Sau khi ba người ra khỏi sơn cốc, U Linh Nữ nói :

- Hai người cứ lên đường đi đi, ta có việc không thể đi chung với hai người nữa.

Vương Hoa hỏi :

- Tỷ tỷ muốn đi đâu thế?

- Tỷ tỷ còn nhiều việc cần làm lắm, sau này tỷ tỷ sẽ tìm gặp các người. Vương đệ, người hãy khéo chăm sóc Ngô cô nương nha.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ khỏi phải quan tâm điều này, người không đi cùng với hai ta nữa sao?

- Không, các người cứ đi đi.

Ngô Tinh nói :

- Vương tỷ tỷ, muội sẽ tưởng nhớ tỷ tỷ luôn.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ cũng thế thôi, hãy thận trọng nha.

- Tỷ tỷ cũng thận trọng nha.

Họ chỉ tụ hợp được khoảng thời gian ngắn ngủi, sau đó lại phải buồn bã từ biệt.

Ngoại trừ họ chỉ mang theo nỗi niềm thương nhớ và hoài niệm, ngoài ra họ không còn tìm ra lời nói từ biệt nào hay hơn nữa.

Vương Hoa và Ngô Tinh song song phi thân chạy đi luôn.

Thình lình...

Ngay lúc Vương Hoa đang phi thân chạy nhanh, có một bóng người lảng lảng phát phơ hạ xuống phía trước mặt Vương Hoa nhanh như cắt.

Vương Hoa và Ngô Tinh bất giác dừng người lại, hai người cùng phóng mắt nhìn tới trước, thấy người xuất hiện trước mặt là một thư sinh mặc chiếc áo màu xám tro trạc tuổi bốn mươi.

Sắc mặt đối phương trông có vẻ u sầu buồn bã hết sức.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên giây lát.

Thư sinh áo xám tro đưa mắt ngắm nhìn Vương Hoa giây lát nói :

- Xin chào tiểu ca nhi!

Vương Hoa nói :

- Có việc gì thế?

Đối phương hỏi :

- Người có phải là Vương Hoa chăng?

Vương Hoa nghe đối phương hỏi như thế, bất giác giật bắn người lên, nói :

- Đúng thế, xin hỏi tiền bối...

Đối phương mỉm cười nói :

- Người muốn hỏi tên tuổi của ta chứ gì?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vâng, đúng là như thế.

Thư sinh mặc áo xám tro lắc đầu nói :

- Ta quên mất tên họ rồi!

Vương Hoa ngạc nhiên lần nữa nói :

- Xin hỏi tại sao tiền bối lại biết văn bối tên là Vương Hoa như thế?

- Ta căn cứ theo truyền thuyết mà phán đoán ra, đồng thời ta đã tìm kiếm người nhiều ngày rồi.

Vương Hoa nghe đối phương nói thế lại lấy làm ngạc nhiên hết sức, nói :

- Tiền bối có điều gì chỉ giáo chăng?

- Không dám, lão phu có vài việc muốn thỉnh giáo tiểu ca nhi mà thôi.

- Tiền bối cứ việc hỏi.

- Người có quen biết Chương Vĩnh Kỳ chăng?

Vương Hoa nghe đối phương hỏi thế bất giác giật mình kinh hãi. Mình chưa từng quen biết với người này, tại sao đối phương lại hỏi Chương Vĩnh Kỳ như thế, làm sao chẳng bảo Vương Hoa không kinh ngạc?

Vương Hoa thắc mắc hỏi lại :

- Người hỏi Chương Vĩnh Kỳ ư?

Đối phương khẽ gật đầu một cái.

Vương Hoa kinh ngạc nói :

- Tiền bối tìm lão chăng?

Đối phương lắc đầu nói :

- Không!

- Thế thì...

- Ta chỉ hỏi người có quen biết với Chương Vĩnh Kỳ chăng?

- Theo văn bối nghĩ rằng tiền bối hỏi như vậy chỉ bằng thừa thôi.

- Thế thì truyền thuyết bảo rằng người đã cứu thoát Chương Vĩnh Kỳ là việc có thật rồi?

- Có người đồn đại rằng ta đã cứu thoát Chương Vĩnh Kỳ sao?

- Phải, vài hôm trước Chương Vĩnh Kỳ đã trở về Thông Thiên quan. Bệnh của y cũng được trị khỏi luôn. Chính y nói rằng người đã cứu y thoát nạn.

- Sự việc này rất quan trọng với tôn giá ư?

- Đúng thế.

- Ta không hiểu gì hết.

- Có thật người đã cứu Chương Vĩnh Kỳ thoát nạn ư?

- Ta không phủ nhận điều này.

- Thế thì Chương Vĩnh Kỳ ắt phải xử tốt với người chứ không sai rồi?

- Đương nhiên.

- Như vậy ta có thể phó thác người một việc chăng?

- Nếu là việc hợp tình hợp lý thì được...

- Nhờ người đưa một lá thư cho Chương Vĩnh Kỳ...

- Đưa một lá thư cho lão?

- Đúng thế.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Tự người đưa thư không được sao?

- Nếu như ta đưa thư đến đó được thì chẳng làm phiền người làm gì nữa.

- Thế thì lá thư này rất quan trọng rồi?

- Có lẽ như thế.

- Tiền bối quen biết Chương Vĩnh Kỳ chẳng?

- Trước kia từng biết y.

Nhất thời Vương Hoa cũng chưa thể rõ được lai lịch của thư sinh mặc áo xám tro này, nhưng trông dáng vẻ ăn nói của đối phương, có lẽ là một người hiền lành chánh phái.

Nhưng vì sao y lại nhờ mình đưa lá thư này cho y như thế?

Rõ ràng bên trong ắt phải có bí ẩn gì không tầm thường rồi.

Đối phương hỏi tiếp :

- Chẳng biết người có bằng lòng giúp ta không?

Vương Hoa trầm tư giây lát nói :

- Ngoài ra không còn gì nữa chứ?

- Chỉ có như thế thôi.

- Ta không hiểu điểm này, người không cần thiết phải nhờ ta đưa thư, người vẫn có thể phó thác bất cứ một người nào khác mang thư kia mà?

- Ta từng nghĩ tới điều này, nhưng không thể được.

- Tại sao không thể được chứ?

- Theo ta nghĩ rằng Chương Vĩnh Kỳ tin tưởng người hơn.

- Thế là người ắt phải đính kèm thêm lời nói gì rồi?

đối phương cười nhạt nói :

- Đúng thế, còn một câu nói nữa.

- Câu nói thế nào?

- Nếu như người bằng lòng giúp đỡ ta mang lá thư này cho Chương Vĩnh Kỳ, thì ta sẽ nói câu này cho người nghe.

Vương Hoa suy nghĩ giây lát, cuối cùng quyết định nhận lời giúp đối phương đưa lá thư này, hần bèn lên tiếng nói :

- Được, ta bằng lòng đưa thư thay cho lão.

- Thế là đa tạ người trước nha.

Đối phương thò tay vào túi áo lấy một lá thư ra, giao cho Vương Hoa. Chỉ thấy trên bao thư có việc vài chữ :

“Thư gửi Chương Vĩnh Kỳ, Quan chủ Thông Thiên quan.”

Trên bao thư không có việc tên là người nào gửi thư hết. Vương Hoa lại hỏi tiếp :

- Tiền bối còn dặn lời nói thế nào nữa?

- Sau khi y xem xong lá thư này, người nói lại cho y hay, tất cả những gì viết trong thư hoàn toàn là sự thật hết. Bảo y hãy tin tưởng là như thế.

- Tin tưởng ư?

- Có lẽ y không tin tưởng những điều trong thư đã nói.

- Nếu như lão không tin tưởng thì sao?

Thư sinh mặc áo xám tro nói :

- Thế thì ta đành phải tìm biện pháp khác thôi.

Vương Hoa cau mày ra vẻ khó hiểu, nhưng hẳn cảm thấy đây là một việc cực kỳ quan trọng.

Mặc dù Vương Hoa thông minh xuất chúng, nhưng hẳn cũng không sao suy đoán được người này là ai, và trong thư đã viết những gì?

Thế rồi Vương Hoa nói :

- Được, ta sẽ chuyển câu nói này cho lão luôn.

- Thế thì đa tạ người nhiều lắm.

- Chớ khách sáo làm gì!

- Thế thì lão phu xin cáo biệt.

- Xin mời!

Thư sinh mặc áo xám tro quay người lẳng lặng đi mất, thân pháp của y cũng nhanh thần tốc hết sức.

Vương Hoa ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Ngô Tinh cất tiếng hỏi :

- Y là ai thế?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không biết.

- Người chưa từng gặp người này lần nào sao?

- Phải, nhưng người này đến một cách lạ lùng thật, có lẽ Chương Vĩnh Kỳ biết y là ai.

Ngô Tinh hỏi :

- Ta cũng nên đến bái kiến phụ thân của ta luôn.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Người tưởng nhớ cha người ư?

Ngô Tinh gật đầu nói :

- Đương nhiên, lão là phụ thân ta, ta đã nói cho người nghe, mặc dù lần trước ta có gặp người nhưng sau khi nghe lão nói sự việc của người nên ta vẫn chưa tương ngộ với lão.

80. Phụ Tử Hội Ngộ

Vương Hoa sực nghĩ ra điều gì, nói :

- Ô! Phải rồi, này Ngô cô nương, ta từng nói với người rằng ta đã có hai người yêu...

Ngô Tinh gật đầu nói :

- Ta nghe người nói việc này lâu rồi.

- Hai người này đều là tỷ muội cùng cha khác mẹ với người cả...
- Ta biết, có chi chẳng?
- Linh Linh hiện giờ còn ở trong Thông Thiên quan...
- Người sợ ta hiểu lầm chẳng?
- Ta cần phải cho người hiểu rõ điều này trước.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Người cứ yên tâm, ta không ghen tuông với y đâu mà người phải lo. Còn một người nữa thì ở đâu?
- Ở một nơi khác, ta sẽ dẫn người đến đó sau.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Nay Vương Hoa, người nghĩ xem đây có phải là một sự việc thật lý thú chẳng?
- Sự việc lý thú?
- Chẳng phải sao, cả ba chị em chúng ta đã cùng yêu một người.

Wương Hoa nghe nói thế giác ngứa người giãy lát, sau đó hần cười thật vui.

Ngô Tinh nói :

- Người lấy làm đắc ý ư?
- Đương nhiên!

Ngô Tinh hỏi :

- Trong ba người này, người yêu người nào nhất?
- Chương Linh Linh.
- Vì y là mối tình đầu của người?
- Có lẽ như thế, này Ngô Tinh, ta có lỗi với y nhiều lắm, nhưng y không hề hờn trách gì ta hết. Sau này ta mong rằng các người sẽ hòa hợp sống vui vẻ với nhau.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Người cứ yên tâm, chúng ta sẽ biết thương nhau thôi. Bây giờ đi chứ?

Thế rồi Vương Hoa và Ngô Tinh trực chỉ chạy tới Thông Thiên quan luôn.

Một hôm...

Hai người đã vào tới phạm vi Thông Thiên quan, Vương Hoa thoáng trông thấy Đại thiết môn Thông Thiên quan mặt đã hơi biến sắc. Hắn trông thấy vài chục môn nhân đang vây xung quanh Đại thiết môn.

Wương Hoa giật mình nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ Thông Thiên quan sắp sửa xảy ra việc gì sao?”

Hai người bước tới cửa Quan, bảo người vào Quan thông báo.

Chẳng mấy chốc, Chương Vĩnh Kỳ, Điền sư gia và Chương Linh Linh đã ra cổng nghinh đón.

Chương Vĩnh Kỳ thoát vừa trông thấy Vương Hoa đã vội chấp tay nói :

- Quả nhiên kết nhân thiên tướng, cuối cùng người đã bình an trở về.
- Nhờ phúc của Quan chủ mà vẫn bồi được bình an trở về. Hắn vừa nói vừa quay sang hướng Điền sư gia nói :
- Thưa cậu, dạo này cậu vẫn khỏe chứ?

- Ta vẫn khỏe luôn!

Vương Hoa lại quay sang hướng Chương Linh Linh nói :

- Linh Linh, muội khỏe chứ?

Chương Linh Linh liếc mắt chăm chăm nhìn Ngô Tinh nói giọng lạnh lùng :

- Đa tạ người đã quan tâm đến ta!

Vương Hoa tiếp tục nói với Ngô Tinh rằng :

- Ngô cô nương, vừa rồi người cùng Quan chủ đã gặp mặt rồi...

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Đúng thế, vài hôm trước đây vị cô nương này và một thiếu nữ mặc áo đen từng hỏi thăm người. Thiếu nữ ấy tên là U Linh Nữ, tự xưng là tỷ tỷ của người.

- Phải, y chính là tỷ tỷ của văn bối.

- Còn cô nương này là...

- Đây Chương quan chủ, chẳng phải ta từng nói với người về con gái của Thủy Tinh mỹ nhân rồi sao?

Chương Vĩnh Kỳ mặt hơi biến sắc, nói :

- Y... chính là...

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, y chính là con gái của tiền bối vậy!

Chương Linh Linh nghe nói thế bất giác ngẩn người ngay tại chỗ.

Ngay lúc ấy...

Bỗng nhiên Ngô Tinh khẽ gọi một tiếng :

- Cha!

Ngô Tinh không còn kìm chế được nữa, y đã xúc động ngã vào lòng Chương Vĩnh Kỳ cất tiếng khóc thật thương tâm.

Chương Vĩnh Kỳ cảm thấy bùi ngùi đau lòng hết sức. Lúc còn ở trong nhà lao Võ Lâm giáo, Vương Hoa đã từng thuật lại sự việc này cho Chương Vĩnh Kỳ nghe rồi nên Chương Vĩnh Kỳ không thể phủ nhận điều này.

Vì Chương Vĩnh Kỳ tin rằng đây là cốt nhục của lão, sau khi lão biết mọi sự thật này xong, lão thường hoài niệm đứa con gái này.

Chương Vĩnh Kỳ đã nhỏ xuống hai hàng nước mắt nói :

- Đây con... cha có lỗi với con...

- Cha...

Ngô Tinh khóc rả rích không biết nói gì hơn.

Chương Vĩnh Kỳ vuốt nhẹ mái tóc của con, nói :

- Mấy hôm trước gặp mặt, sao con không nói gì hết?

- Vì con đang lo lắng cho Vương ca ca.

- Ồ...

bấy giờ...

Chương Linh Linh bước gần Vương Hoa hỏi :

- Nay Vương Hoa, rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế?

Vương Hoa nói với Linh Linh :

- Y là tỷ tỷ của người.

- Ta không hiểu biết gì hết.

- Chờ lát nữa người hỏi phụ thân người sẽ biết ngay.

Chương Linh Linh ngậy người ra tại chỗ luôn.

Vương Hoa nói khẽ :

- Nay Linh Linh, người giận Vương ca ca ư?

- Ta ư?

- Linh Linh, ta có lỗi với người. Phải, có rất nhiều việc ta vẫn chưa có dịp nói cho người biết...

- Ta ư... ta không trách người đâu, người yêu nàng chẳng?

- Phải, ngoài ra còn một người nữa...

- Có phải Mai Hương đến đây lần trước chẳng?

- Không, người này cũng là tỷ tỷ của người.

- Tỷ tỷ của ta?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Làm gì ta lại có nhiều tỷ tỷ như thế chứ?

- Lát nữa người hỏi phụ thân người thì biết ngay.

- Thế à!

- Nay Linh Linh...

Vương Hoa ngẩng nhìn thần tình của Chương Linh Linh, chẳng biết nói gì hết.

Chương Linh Linh nói :

- Ta không hờn trách gì người hết.

Vương Hoa khẽ gật đầu, cười ngậy người ra tại chỗ luôn.

Bỗng nhiên, Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Con tên là gì thế?

- Con tên là Ngô Tinh, thưa cha! Mẹ con nói rằng nếu cha bằng lòng thì con đổi lại họ Chương ngay.

Chương Vĩnh Kỳ thở dài nói :

- À! Cha có lỗi với con nhiều lắm, thật ra chỉ cần cha thương con và con cũng thương cha thì dù có lấy họ Chương hoặc họ Ngô cũng chẳng hề chi.

- Phải, cha nói đúng!

- Thế thì chúng ta hãy vào trong Quan mới nói chuyện tiếp.

Ngô Tinh khẽ gật đầu không nói gì hết.

Thế rồi họ cùng nhau vào Thông Thiên quan ngay.

Trên đường đi vào Quan nội, Vương Hoa hạ giọng hỏi Chương Vĩnh Kỳ :

- Chương quan chủ, văn bối muốn hỏi người một việc...
- Việc gì thế?
- Người chưa mang việc tư của tiền bối nói lại cho Linh Linh nghe sao?
- Không có!
- Tại sao thế?
- Ta... không đành lòng chút nào!
- Nay Chương quan chủ, người phải nói cho y biết mọi sự việc mới đúng. Người không thể nào dối gạt y cả đời được, hơn nữa hôm trước ta đã hứa với y sẽ tiếp dẫn y đến gặp mẫu thân của y.
- Người muốn nói Vương Thu Bình chăng?
- Đúng thế.
- Cũng được, lát nữa ta sẽ nói cho Linh Linh biết hết mọi việc ấy.Ồ! Sao người lại được thoát nạn như thế?
- Chính tỷ tỷ văn bối và Ngô cô nương đã cứu văn bối thoát nạn.Ồ, phải rồi! văn bối còn nhiều việc phải nói lại với tiền bối biết về việc của Kim Cúc phu nhân. Tiền bối có biết y là ai chăng? Y từng là bạn gái của phụ thân văn bối...

Thế rồi Vương Hoa mang mọi việc thuật lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe một phen, sau đó nói với Điền sư gia :

- Thưa cậu, cậu còn nhớ Cửu Độc Thần Quân không?
- Nhớ chứ!
- Cháu đã giết chết y rồi.
- Có thật chăng?
- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Nay Vương Hoa, ta hỏi người điều này, người nói rằng Kim Cúc phu nhân đó là vợ của Chương Thiếu Đường, đệ đệ của ta ư? Y vì hận phụ thân người bỏ rơi y và quả Thủy Tinh Cầu mà đến đổi phải hãm hại ta ư?
- Đúng thế.
- Thế thì võ công của y khá cao siêu rồi?
- Vâng, võ công của y cực kỳ cao siêu.

Bấy giờ họ đã vào tới sảnh đường Thông Thiên quan.

Chương Vĩnh Kỳ cất tiếng nói :

- Nay Linh Linh!
- Thưa cha, có con đây.
- Sang đây ra mắt với tỷ tỷ con, cha sẽ nói lại một số việc cho con nghe.
- Thưa cha, vâng.

Đương nhiên Linh Linh thắc mắc hồ nghi đủ việc, y lập tức bước tới trước mặt Ngô Tinh, chấp tay vái chào nói :

- Linh Linh xin tham kiến tỷ tỷ.

Ngô Tinh ấp úng nói :

- Linh Linh muội, tỷ tỷ xin chào muội muội.

Thế rồi Chương Vĩnh Kỳ đành mang mọi việc từng quen biết với Thủy Tinh mỹ nhân thuật lại cho Chương Linh Linh nghe một phen, kể đó lại nói tiếp :

- Chính cha cũng chẳng ngờ rằng lại xảy ra hậu quả như thế. Y là tỷ tỷ khác mẹ với con, cha có lỗi với hai mẹ con y nhiều lắm, mong rằng các con sẽ biết thương yêu lẫn nhau.

Chương Linh Linh hỏi :

- Thưa cha, thế tại sao trước kia cha không trở về Thủy Tinh lâu?

- Cha sợ mẫu thân y sẽ giết cha.

- À! Thế thì cha đã tự làm khổ thân mình đã đành, mà hại luôn cả dì mẫu luôn?

- Đúng thế, đây là một lỗi lầm lớn của cha, mong rằng con cũng lượng thứ cho cha!

Chương Linh Linh nói :

- Thưa cha, hai con sẽ biết thương yêu nhau, có phải vậy không hỡi Ngô tỷ tỷ?

Ngô Tinh nói :

- Đúng thế, chỉ cần Linh Linh muội thương tỷ tỷ là đủ rồi.

- Đương nhiên muội phải thương tỷ tỷ rồi, chẳng phải Vương Hoa cũng cưng yêu tỷ lắm sao?

Ngô Tinh cười thẹn thùng không nói gì hết.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Nay Linh Linh, còn một việc này nữa mà cha vẫn giấu con mãi.

Chương Linh Linh thoáng ngạc nhiên, nói :

- Thưa cha! Còn việc gì thế?

Chương Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn Vương Hoa nói :

- Nay Vương Hoa, người nói cho y nghe đi!

Chương Linh Linh hỏi Vương Hoa :

- Nay Vương Hoa, rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế?

- Đây là việc liên quan đến mẫu thân người.

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Mẫu thân ta...? Thưa cha, chẳng phải cha đã nói rằng mẹ con mắc chứng bệnh lạ mà quá cố rồi sao?

- Không phải thế!

-Ồ!... thế thì...

- Sự việc xảy ra thế này đây...

Thế rồi Vương Hoa bèn mang sự việc mẫu thân y thuật lại cho Chương Linh Linh nghe một phen.

Chương Linh Linh nghe kể xong, cả kinh thất sắc nói :

- Thưa cha, cha đã giết chết mẹ con được sao?

- Đúng thế.

- Thưa cha, tại sao thế?

Chương Vĩnh Kỳ đau lòng hết sức, nói :

- Vì... mẹ con làm những việc mất danh dự cho nên cha đã giết y. Ai ngờ trong người mẹ con vì có quả Thủy Tinh Cầu nên mẹ con chưa chết, và y đã bảo ngoại tổ phụ con là Quỷ Diện Tiên Ông đánh cướp đi một người tỷ tỷ sanh đôi với con.

Chương Linh Linh không kìm lòng được nữa, nước mắt đã nhỏ ròn ròn xuống, nói :

- Thưa cha, tại sao cha không nói cho con biết sớm hơn một chút được ư?

- Cha không đành lòng chút nào hết!

Chương Linh Linh quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Thế là mẫu thân ta còn sống?

- Có lẽ còn sống, chẳng phải vừa rồi ta đã nói với người rằng, khi ta trở về gặp người lần nữa, ta sẽ dẫn người đến một nơi ư?

- Chính người muốn dẫn ta đến gặp mẹ ta chăng?

- Phải, đồng thời người còn một người tỷ tỷ nữa.

- Thế thì chúng ta đi ngay bây giờ.

- Chớ vội vàng làm gì, trước sau gì chúng ta vẫn phải đi thôi.

- Mẫu thân ta đã gây nên những việc mất danh dự như thế nào?

- Thưa cha!

Chương Linh Linh quay sang hướng Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Mẫu thân con đã tạo nên những việc mất danh dự như thế nào vậy?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Y... y lấy trai!

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Lấy trai? Cha... chẳng lầm chứ?

- Đương nhiên không lầm rồi, bằng không tại sao cha chẳng nói việc này cho con nghe, à...

Chương Linh Linh lắc đầu, nói giọng cương quyết :

- Không, thưa cha, chắc chắn cha đã nghi oan cho mẹ con...

Chương Linh Linh không chịu đựng được nữa, cất tiếng khóc một cách thương tâm hết sức.

Tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều lẳng lặng không nói gì hết.

Bỗng nhiên Vương Hoa nhớ tới lá thư của thư sinh mặc áo xám tro giao cho hắn.

Hắn vội thò tay vào trong túi lấy lá thư đó ra, giao lại cho Chương Vĩnh Kỳ và nói rằng :

- Thưa Chương quan chủ, đây là thư của người.

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Thư ư? Của người nào gửi cho ta thế?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không biết, tiền bối hãy lấy lá thư ra xem thì biết ngay.

Chương Vĩnh Kỳ bóc thư ra xem, Vương Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Chương Vĩnh Kỳ không hề chớp mắt cái nào hết. Hắn trông thấy sắc mặt Chương Vĩnh Kỳ thay đổi từng lúc.

Sau khi xem xong lá thư, lão đã ngăn người ra tại chỗ luôn.

Vương Hoa lên tiếng hỏi :

- Thưa Chương quan chủ, việc gì thế?

Chương Vĩnh Kỳ bỗng hét lớn tiếng hỏi :

- Người giao lá thư này cho người đâu rồi?

Vương Hoa nói :

- Y đi rồi... trong thư viết những gì vậy?

Chương Vĩnh Kỳ cảm phẫn nói :

- Hừ! Nói láo!

81. Vì Hận Tầm Thù Thông Thiên Quan

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, buột miệng nói :

- Nói sai sự thật hết ư?

- Phải, chẳng có chuyện như thế!

Vương Hoa nói :

- Ô! Còn nữa, người đó nhờ văn bối chuyển một câu nói đến tiền bối luôn...

- Câu nói thế nào?

- Y bảo tiền bối hãy tin tưởng những điều đã viết trong thư này.

Chương Vĩnh Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Y bảo ta phải tin tưởng ư?

- Vâng!

Chương Vĩnh Kỳ nói giọng lạnh lùng :

- Ta không thể nào tin tưởng được hết.

Hắn trông thấy thần tình kỳ lạ của Chương Vĩnh Kỳ liền biết chắc trong lá thư này đã nói đến những việc khá quan trọng chứ không sai, bằng không Chương Vĩnh Kỳ chẳng tỏ ra một thần sắc kỳ quặc như thế đâu.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Thưa Chương quan chủ, người có thể nói cho văn bối biết trong thư đã viết những gì chẳng?

- Chẳng có gì đáng nói cả.

Vương Hoa nghe nói thế, thẹn đỏ mặt, thấy bất tiện hỏi nữa nên đành nói tiếp :

- Thế thì tiền bối chẳng tin những điều đã viết trong thư rồi.

- Phải, ta không tin chút nào cả.

Vương Hoa đành chuyển sang đề tài khác nói :

- Hình như hôm nay quý Quan sắp xảy ra việc gì thì phải?

Chương Vĩnh Kỳ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Việc gì đã xảy ra thế?

- Có người sẽ đến bản quan bây giờ.

-Ồ! Ai thế?

- Sát Nhân đội.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên nói :

- Sát Nhân đội ư?

- Phải!

Diễn sư gia thở dài tiếp lời nói :

- Cũng vì ta mà Sát Nhân đội phải xâm phạm đến bản quan. Tất cả đều do lỗi tại ta hết.

Vương Hoa nhượng cao đôi mày kiếm nói :

- Đội trưởng Sát Nhân đội là ai thế?

Diễn sư gia khẽ thở dài một tiếng nói :

- Hắc Nữ Hiệp Từ U Lan mà năm xưa ta bỏ rơi y! Tất cả lỗi lầm đều do ta gây nên cả, ta phải đứng ra đảm đương hết.

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Nói sao, Sát Nhân đội đã chẳng xem bản quan ra gì hết, ngươi là người của bản quan, đương nhiên ta phải có trách nhiệm này rồi.

Vương Hoa nói :

- Giờ nào Sát Nhân đội mới đến đây?

- Đêm nay.

Vương Hoa nói :

- Sự việc này khó giải quyết rồi!

- Khó giải quyết ư?

- Đúng thế, nghe đồn rằng võ công của Đội trưởng Sát Nhân đội rất cao cường. Văn bối đang muốn đụng thử với y xem sao!

Chương Vĩnh Kỳ nói với Chương Linh Linh :

- Nay Linh Linh, con hãy dẫn tỷ tỷ vào trong nghỉ ngơi đi.

Chương Linh Linh gật đầu hỏi :

- Thưa cha! Con muốn hỏi cha một việc.

- Việc gì thế?

- Cha có đi thăm mẹ con không?

- Thăm mẹ con ư?

Chương Linh Linh khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

Chương Vĩnh Kỳ lắc đầu nói :

- Không!

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Tại sao thế?

- Cha không tha thứ cho y!

Chương Linh Linh buồn bã nhỏ xuống hai giọt lệ nói :

- Không, thưa cha. Cha phải đi thăm người mới được.
- Căn cứ điều gì thế?
- Quả thật cho dù mẹ con đã gây nên việc xấu, nhưng cha đã giết người, chẳng lẽ chưa đủ sao?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Cha chẳng muốn gặp y mà thôi.

Chương Linh Linh nói :

- Cha!... quả thật con không ngờ cha lại là một con người tàn nhẫn như thế...
- Nói sao?
- Cha tàn nhẫn lắm... cha giết mẹ con, bây giờ mẹ con chưa chết, thế mà cha đành lòng không đến thăm người được sao...

Chương Linh Linh thương tâm hết sức, không nói được gì nữa.

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ, theo văn bối người nên đến thăm bá mẫu một lần thì phải hơn!

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Không, ta không đi. Giữa chúng ta không còn gì để nói nữa. Linh Linh, con cũng chớ nói phí lời làm gì nữa.

Chương Linh Linh quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Nay Vương Hoa, người có bằng lòng dẫn ta đến gặp mẹ ta ư?
- Đương nhiên rồi.
- Thế thì sáng mai chúng ta đi có được không?
- Được.

Chương Linh Linh u oán đưa mắt nhìn Chương Vĩnh Kỳ một cái, sau đó dẫn Ngô Tinh đi vào hậu thất luôn.

Vào khoảng canh ba...

Xung quanh phạm vi Thông Thiên quan được tăng cường canh phòng hết sức nghiêm ngặt, hình như sắp có đại địch xâm phạm đến nơi.

Ở đây dùng hai chữ “đại địch” không quá đáng chút nào hết. Quả thật Sát Nhân đội ở chốn giang hồ này là một môn phái khiến người nghe nói đến tiếng tăm phải sờn lòng rợn tóc gáy.

Nhất là võ công của Đội trưởng Sát Nhân đội càng oai trấn giang hồ hơn.

Mối ân oán này thấy đều do Điền sư gia mà nên.

Điền sư gia lừa gạt tình cảm của Từ U Lan và đã bỏ rơi y, đương nhiên Từ U Lan thề chết sống cũng phải trả mối thù hằn này không sai.

Trên đại môn tường rào bên ngoài đứng cả vài chục môn nhân Thông Thiên quan.

Chương Vĩnh Kỳ, Điền sư gia và vài môn nhân cao cấp cũng đang chờ đợi tại đây.

Thình lình...

Từ nơi xa xa Thông Thiên quan bỗng vang tới một tiếng sáo thật dài, kẻ đó có mười mấy bóng người bay vọt về hướng Thông Thiên quan nhanh như điện chớp.

Đoàn người vừa đến tất cả là mười ba người.

Mười ba người này đều dùng khăn bịt mặt hết. Họ xếp thành hàng chữ nhất, người đứng giữa là một người bịt mặt bận chiếc áo xanh.

Không cần phải hỏi nữa, người này chính là Đội trưởng Sát Nhân đội rồi.

Đội trưởng Sát Nhân đội từng bước một tới trước, mười hai môn nhân (đúng ra thì có mười ba môn nhân, vì lần trước đã có một người đã chết trong tay của môn nhân Huyết Thần giáo) bám sát sau lưng y cũng từ từ tiến tới luôn.

Chương Vĩnh Kỳ rào bước nhảy tới trước, nói :

- Có phải tôn giá là Đội trưởng Sát Nhân đội chăng?

Đội trưởng Sát Nhân đội lạnh lùng nói :

- Đúng thế.

- Người đã hạ chiến thư khiêu chiến với bản quan vì lý do gì thế?

Đội trưởng Sát Nhân đội lạnh lùng nói :

- Người chính là Chương Vĩnh Kỳ ư?

- Đúng thế.

- Chương quan chủ, quả thật người là kiệt nhân thiên tướng...

- Nhờ ơn trên thôi.

Đội trưởng Sát Nhân đội lạnh lùng nói :

- Ta đến đây với hai mục đích...

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói :

- Ta sẵn sàng nghe đây.

- Thứ nhất, xin người giao ra Thủy Tinh Cầu.

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng kêu hừ một tiếng nói :

- Còn vấn đề thứ hai thì thế nào?

- Hãy giao Điền Kỳ cho ta luôn!

Chương Vĩnh Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Hai việc này ta khó có thể phụng hành được.

Đội trưởng Sát Nhân đội cười lạnh lùng một tiếng, đưa mắt ngăm nhìn Điền sư gia nói :

- Nay Điền Kỳ, người đã biết ta là ai rồi chứ?

Điền sư gia cười nhạt nói :

- Làm sao ta không nhận ra người chứ? Từ U Lan, tất cả đều do lỗi nơi ta hết...

Từ U Lan cười lạnh lùng nói :

- Thế nào? Người cũng biết lỗi rồi sao?

Điền sư gia buồn bã nói :

- Từ U Lan, nếu người dung thứ họ, Điền Kỳ này sẵn sàng chịu mọi tội lỗi với người...

- Muộn lắm rồi!

Điền sư gia thương tâm khẽ gọi :

- Từ U Lan...

- Điền Kỳ, người chó nói nhiều lời nữa. người đã lừa dối và hủy cả đời con gái ta, còn đánh cắp cả Kiếm Phổ của ta nữa. cả đời này ta không thể nào tha thứ cho người được hết, ta phải giết người mới xong.

Điền sư gia lặng lẽ không nói gì hết.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Từ Đới trưởng, rốt cuộc hôm nay người đến đây để tìm Điền sư gia trả thù hay là chỉ vì Thủy Tinh Cầu?

- Cả hai đều có hết!

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Hai sự việc này không thể nhập chung mà nói được.

Từ U Lan Đới trưởng Sát Nhân đội lạnh lùng nói :

- Phải, việc này không thể nhập chung với việc Thủy Tinh Cầu mà nói, nhưng đợi ta giết chết Điền Kỳ xong, ta mới lấy Thủy Tinh Cầu cũng được.

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Thế thì người xem bản quan chẳng ra gì rồi?

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Thông Thiên quan có đáng kể là cái gì đâu?

- Được, thế thì thử xem nào.

Từ U Lan xuất lãnh mười hai đội viên, từng bước một lướt tới.

Ngay lúc ấy...

Hai mươi mấy môn nhân của Thông Thiên quan cũng từ từ vây tới, tình hình hiện trường trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Điền sư gia tiến nhanh lên ba bước.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Nay Điền Kỳ, chúng ta giải quyết vấn đề giữa hai ta trước cũng được.

Điền sư gia nói :

- Từ U Lan, người...

- Ta phải giết người mới xong.

Điền Kỳ nói :

Từ U Lan, quả thật Điền Kỳ này đối với người có tội đáng chết. Người muốn giết chết ta, Điền Kỳ này quyết không có lời hận gì hết...

- Thế thì, người chịu chết đi!

Từ U Lan dứt lời, kêu keng một tiếng, trường kiếm đã rút ra khỏi bao. Mười hai đội viên Sát Nhân đội cũng cùng lúc rút binh khí ra hết.

Từ U Lan gầm lên một tiếng nói :

- Nay Điền Kỳ, hãy xem kiếm nào.

Kêu veo một tiếng, thanh kiếm đã đâm tới nhanh như cắt.

Điền sư gia lượn mình tránh sang một bên, hét lớn tiếng nói :

- Khoan đã!

Từ U Lan nói :

- Điền Kỳ, người muốn nói gì nữa?

Điền sư gia nói :

- Từ U Lan, ta cho người được tự xử quyết, nhưng người phải lui khỏi Thông Thiên quan. Được chứ?

- Không thể được.

- Từ U Lan, người hà tất tạo nên sát kiếp này làm gì nữa?

Từ U Lan chậm rãi nói :

- Điền Kỳ, người chớ nói nhiều lời làm gì nữa, hãy rút binh khí ra đi!

Điền sư gia lắc đầu thở dài một tiếng.

Trường kiếm của Từ U Lan giơ cao lần nữa, hét lớn tiếng nói :

- Điền Kỳ, tiếp ta một kiếm xem nào.

Ánh kiếm chớp nhoáng một cái, thanh kiếm của y chém vào hướng Điền sư gia nhanh như cắt.

Bấy giờ Điền sư gia bất đắc dĩ phải vùng kiếm tới đỡ. Kêu đến keng một tiếng, hai thanh kiếm đã chạm vào nhau phát ra một tiếng kêu chát chúa.

Nhưng kiếm pháp của Từ U Lan quả thật thần tốc hết sức, Điền sư gia vừa đỡ được một kiếm của y thì kiếm thứ hai đã chém tới nhanh như cắt.

Thế kiếm thần tốc này kinh hồn hơn thế kiếm vừa rồi rất nhiều, Điền sư gia bất giác đã bị đẩy lùi ra sau. Bỗng nhiên Chương Vĩnh Kỳ gầm lên một tiếng :

- Hãy dừng tay lại!

Lão cầm kiếm trong tay lướt tới nhanh như điện chớp.

Từ U Lan thu thế nhảy lùi ra sau, nói :

- Nay Chương quan chủ, người muốn làm gì thế?

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Điền sư gia, người hãy lui sang một bên, để ta thử tài y xem sao.

82. Đánh Cuộc Đấu Chiêu

Từ U Lan nói :

- Nay Chương quan chủ, người cũng định ra tay xen vào chuyện tư của hai ta sao?

- Đúng thế.

- Khá lắm!

Từ U Lan gầm lên một tiếng, đảo kiếm tấn công tới nhanh như cắt.

Ngay lúc Từ U Lan xuất thủ tấn công thì đội viên số một và số hai đã lượn mình lao vào Điền sư gia nhanh như điện chớp.

Võ công của hai đội viên số một và số hai này rất cao cường nên một kích liên thủ này thật mãnh liệt kinh người.

Trong lúc hai đội viên xuất thủ tấn công Điền sư gia thì số môn nhân còn lại của Thông Thiên quan cũng lao mình nhảy tới tấn công vào mười vị đội viên Sát Nhân đội kia luôn.

Tức thời tiếng chém giết la hét kêu lên rền trời.

Một trận hỗn chiến kịch liệt diễn ra lập tức.

Bấy giờ...

Từ U Lan và Chương Vĩnh Kỳ đấu với nhau rất là ác liệt. Võ công của hai người thật tương xứng, không hơn không kém.

Điền sư gia độc đấu với hai đội viên Sát Nhân đội đã gặp khó khăn.

Ngay lúc ấy...

Vài tiếng kêu thảm vang lên, bóng người bay liệng nhanh như điện chớp, tức thì đã có vài môn nhân Thông Thiên quan té ngã ra đất chết ngay lập tức.

Từ U Lan gầm lên một tiếng như sấm nổ, công ra ba kiếm thần tốc không tưởng.

Từ U Lan đã gom hết công lực bình sanh tấn công ra ba kiếm này cho nên oai lực của nó mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Chương Vĩnh Kỳ đã bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước liền, nhưng dù sao Chương Vĩnh Kỳ cũng là một người có võ công cực cao siêu, trong trường hợp thật hiểm nghèo lão vẫn trầm tĩnh tiếp tục công chiêu đón đánh đối phương.

Bên này Điền sư gia độc đấu hai đội viên Sát Nhân đội bắt đầu cảm thấy yếu sức, đối phó chẳng xuể rồi.

Thình lình...

Một tiếng hét lạnh lùng vang tới.

- Hãy dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng gầm hét thì Vương Hoa đã lao vào đấu trường.

Tiếng gầm hét lớn như sấm nổ của Vương Hoa đã làm cho mọi người đang động thủ ở hiện trường phải đình tay nhúc óc và tất cả mọi người đã dừng tay, nhảy lùi ra sau hết.

Vương Hoa tiến sang hướng Từ U Lan.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Các hạ muốn làm gì thế?

- Người chính là Từ Đội trưởng ư?

- Đúng thế, người là ai vậy?

Đội viên số mười bước ra nói :

- Hắn chính là Vương Hoa!

Từ U Lan nghe nói thế, run bắn người lên vì trong vài tháng gần đây, tiếng tăm của Vương Hoa đã danh lẫy cả một nửa thiên hạ.

Mặc dù y từng phái môn nhân truy sát hắn, nhưng bản thân y chưa từng gặp Vương Hoa bao giờ. Ngày hôm nay bỗng nghe thấy danh tự Vương Hoa làm sao y chẳng giật mình kinh hãi chứ?

Từ U Lan ngạc nhiên hỏi :

- Người chính là Vương Hoa ư?

- Đúng thế.

- Quả thật hân hạnh được gặp người vậy.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nay Từ Đội trưởng, ta cũng đã nghe danh người từ lâu rồi. Một khoảng thời gian trước đây người cũng đã từng phái môn nhân truy sát ta.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Người muốn làm gì thế?
- Tại hạ muốn lãnh giáo vài chiêu thôi.
- Tại sao thế?
- Vì cậu ruột của tại hạ.
- Ồ, phải rồi! Điền Kỳ là cậu của người ư?
- Đúng thế.

Từ U Lan cười lạnh lùng nói :

- Được, ta cũng muốn lãnh giáo vài chiêu tuyệt học cây các hạ đây.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Nhưng mà ta có một điều muốn thương lượng với người...
- Điều gì thế?
- Hai chúng ta động thủ với nhau, nếu người thắng được ta thì ta sẽ giao cậu ta và Thủy Tinh Cầu cho người...
- Được!

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Còn nếu như ta hạ được người thì sao?
- Người hạ được ta ư?
- Đúng thế.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Nếu ta bại thì người muốn thế nào?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người phải để ta tự xử quyết lấy.
- Người được tự xử quyết ta?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Quả thật Từ U Lan không nắm vững phần thắng chút nào hết. Y bất giác lấy làm do dự khó xử vô cùng.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Thế nào? Người không dám chăng?
- Có gì đâu mà không dám chứ?

Vương Hoa hỏi tới :

- Thế là người bằng lòng điều kiện đánh cuộc của ta chứ?
- Phải, ta bằng lòng như thế.
- Người không được nuốt lời nha.
- Nói đùa ư, làm gì có chuyện nuốt lời được.
- Thế thì người bảo các đội viên người lui sang một bên đi.

Từ U Lan cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Các người hãy lui ra cho ta.
- Vâng!

Mười hai đội viên từ từ lui ra, cung kính đứng nghiêm tại chỗ.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Bây giờ có thể động thủ được rồi. Người lấy binh khí ra đi.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, thò tay vào ngực áo lấy ra một thanh thiết bồng duy nhất còn lại ra, lạnh lùng nói :

- Người cứ việc xuất thủ trước.
- Được.

Từ U Lan dứt lời, lượn mình nhảy vọt tới hướng Vương Hoa nhanh như cắt, đồng thời xuất thủ công ra ba kiếm liên.

Vương Hoa cũng vung thiết bồng tới phản công ba chiêu luôn.

Hai người thoảng vừa xuất thủ đã đồng thời tấn công nhau ba chiêu mãnh liệt và thần tốc hết sức.

Ba chiêu ba kiếm này chỉ đánh trong một hiệp tíc tắc. Hai bên tấn công với nhau được một lúc, sau đó song song lại nhảy lui ra một bên.

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Chiêu thức lợi hại thật.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Còn những chiêu lợi hại hơn thế nữa.
- Người cứ việc thi triển ra, chẳng hề chi.

Dứt lời, y lượn mình lướt tới lần nữa.

Nhà nghề thoảng vừa ra tay thì biết hư thật ra sao rồi. tuy rằng Từ U Lan không tìm hiểu được chút nào về thật lực của Vương Hoa trong ba chiêu thoảng đụng nhau lúc này, nhưng y biết võ công của Vương Hoa thật kinh người hết sức.

Trong ba chiêu lúc này Vương Hoa chỉ mới sử dụng bảy thành công lực mà thôi.

Thình lình...

Từ U Lan hét to một tiếng :

- Xem kiếm nào!

Thế kiếm công ra mãnh liệt và thần tốc hết sức.

Vương Hoa trầm giọng hét to một tiếng, thiết bồng quét tới nhanh như cắt, kêu keng một tiếng, thanh kiếm của Từ U Lan bị đánh bật ra ngay.

Cũng đồng thời lúc ấy, Vương Hoa chuyển mình lướt tới tấn công ra năm chiêu liên, hấn xuất thủ thần tốc chẳng khác nào sóng gió ba đào ào ào táp tới.

Quả thật Từ U Lan không làm sao chịu nổi thế công mạnh như vũ bão này của Vương Hoa, tức thì y bị đẩy lùi ra sau ngay.

Thình lình...

Trong lúc Từ U Lan bị đẩy lui ra sau, mũi kiếm của y nghiêng nghiêng quét tới đã phản công hai chiêu nhanh như điện chớp.

Bấy giờ Từ U Lan đã liều mạng tấn công nên y đã gom hết công lực bình sanh phản công ra hai kiếm này, oai lực của hai chiêu này mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Tức thì một trận quyết đấu khốc liệt diễn ra lập tức.

Mười chiêu.

Hai mươi chiêu.

Chỉ trong chớp lát họ đã đụng nhau cả ba mươi chiêu.

Hình như Vương Hoa không muốn đánh thắng ngay lập tức nên hắn đã giằng co với Từ U Lan một hồi lâu.

Thình lình...

Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Buông tay nào!

Một bóng sáng trắng toát chớp một cái và kêu keng một tiếng, thanh kiếm trong tay của Từ U Lan đã bị Vương Hoa đánh văng ra khỏi tay, đồng thời Từ U Lan đã lui ra sau luôn.

Từ U Lan đảo mình lùi ra sau ba, bốn bước liền, sau đó mới kinh hãi đứng vững lại được.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Từ Đội trưởng nhường bước rồi.

Từ U Lan ngớ ngẩn đứng tại chỗ không nói gì hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người chịu thua rồi chứ?

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Ai bảo ta thua rồi chứ?

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, nói :

- Người muốn nuốt lời chăng?

Từ U Lan lạnh lùng nói :

- Ta chưa có thua đâu.

- Thế thì phải làm sao người mới chịu thua?

- Mạng sống của ta vẫn còn sờ sờ ở đây.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Ý của người là...

- Lấy được mạng sống của ta, ta mới thật sự là thua.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Từ Đội trưởng, có cần thiết như thế chăng?

Từ U Lan nói :

- Nếu như thế ta mới chịu thua.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thế thì dễ thôi, người hãy cầm kiếm lên lần nữa nào.

Từ U Lan lẳng lặng không nói gì hết, nhặt thanh kiếm lên, sau đó lạnh lùng đưa mắt ngăm nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Này Từ Đội trưởng, người hà tất...
- Xem kiếm nào.

Từ U Lan gầm lên một tiếng, ngắt lời nói của Vương Hoa, vung kiếm quét vào người Vương Hoa luôn.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Được, ta cho người được toại nguyện luôn.
- Vương Hoa gầm lên một tiếng, vung thiết bồng tới đỡ ngay.

Từ U Lan tự biết võ công mình không phải là địch thủ của Vương Hoa cho nên y phải đành liều mạng thôi.

Thế kiếm của Từ U Lan đã công tới liên tục như điên như cuồng.

Bất luận Từ U Lan có đánh liều mạng hay chẳng, cuối cùng võ công của y vẫn không phải là địch thủ của Vương Hoa. Hắn gầm lên một tiếng :

- Buông kiếm ra nào.

Bóng sáng trắng toát chớp lặn nữa, tức thì trường kiếm của Từ U Lan bị đánh văng ra khỏi tay luôn.

Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Tiếp ta một chiêu nào...

Thân người hắn lao tới nhanh như cắt, đồng thời tay trái điểm tới bất thành linh luôn.

Động tác của Vương Hoa nhanh song song với khoảng thời gian thanh kiếm của Từ U Lan bị đánh tuột ra khỏi tay. Chỉ nghe y khẽ kêu hự một tiếng...

Tay phải của Vương Hoa nhanh như cắt đã xách bồng Từ U Lan kẹp dưới nách luôn.

Thình lình...

Một tiếng hét lạnh lùng vang tới, mười hai đội viên Sát Nhân đội đã cùng lúc rút binh khí ra và nhảy tới hướng Vương Hoa tấn công nhanh như điện chớp.

83. Lập Kế Giải Oan Gia

Thế hợp công của mười hai đội viên Sát Nhân đội kinh người hết sức.

Vương Hoa vừa hét ra một chương vừa nhảy lùi ra sau, gầm lên một tiếng :

- Hãy dừng tay lại!

Nghe tiếng hét như sấm nổ của Vương Hoa, mười hai đội viên Sát Nhân đội bất giác dừng tay lại hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Các người muốn làm gì thế?
- Đội viên số một lạnh lùng nói :
- Hãy bỏ Đội trưởng bọn này xuống đã nào.
 - Các người ý lại cái gì thế?

Đội viên số một gầm lên nói :

- Người có buông Đội trưởng ta không thì nói?
- Không thể được.
- Thế thì thử xem nào?

Đội viên số một vừa dứt lời thì cả mười hai đội viên đồng thời lượn mình lướt tới ngay.

Vương Hoa lạnh lùng hét lớn :

- Các người dám ra tay xem nào!
- Có gì đâu mà không dám chứ!
- Các người không cần thiết đến mạng sống của Đội trưởng các người chẳng?

Mười hai đội viên Sát Nhân đội nghe nói thể bất giác giật mình dừng bước lại ngay.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nếu các người dám xuất thủ thì ta giết chết y trước.

Đội viên số một hốt hải nói :

- Người dám chẳng?

Vương Hoa cười khẩy đáp :

- Có gì đâu mà không dám!

Mười hai đội viên hoảng hốt đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết phải làm thế nào đây.

Từ U Lan hét lớn tiếng nói :

- Đây Vương Hoa, người muốn sao bây giờ?

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Bây giờ người chịu thua rồi chứ?
- Không!
- Nói sao?
- Ta vẫn không chịu thua.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Người nằm trong tay ta, thế mà người vẫn chưa chịu thua sao?
- Mạng sống ta còn thì ta vẫn chưa chịu thua.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người muốn ta giết chết người thì người mới cho là thua chẳng?
- Đúng thế.
- Thế thì dễ dàng thôi...
- Như vậy thì người cứ việc hạ thủ đi.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, bỗng nhiên hất quay sang hướng Điền sư gia hỏi :

- Thưa cậu, cháu có nên giết chết y chẳng?

Điền sư gia nghe hỏi như thế, bất giác ngây người luôn tại chỗ.

Nhất thời, hình như Điền sư gia chưa lãnh hội được tại sao Vương Hoa lại hỏi như thế.

Từ U Lan gầm hét nói :

- Người muốn giết ta có quan hệ gì đến y đâu?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Đương nhiên phải có can hệ rồi!

- Người nói can hệ thế nào xem sao?
- Vì người là người yêu của cậu ta.
- Yêu cái mả bà người!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Sao người lại mắng chửi người như thế?
- Này Vương Hoa, người hà tất phải làm nhục ta như thế?
- Ta nói thật đấy! Thưa cậu, cháu có nên giết y chẳng...

Diên sư gia ngăn người giấy lát nói :

- Ta...
- Cậu chỉ nói một câu là đủ rồi.

Đương nhiên Diên sư gia chẳng biết Vương Hoa đang làm trò huyền ảo gì rồi, y bèn nói :

- Không!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Không nên giết y ư?
- Đúng thế.
- Thế thì cậu vẫn còn thương yêu Từ Đội trưởng rồi?

Từ U Lan gầm lên nói :

- Này Vương Hoa, người hãy cầm cái mồm chó của người lại!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Sao miệng lưỡi người chẳng chịu tha thứ ai hết, ta nói toàn những lời thật tình đấy.

Ồ! Phải rồi, ta phải xem gương mặt của người ra thế nào mới được.

- Không!
- Chẳng lẽ người không gặp được mặt người sao?
- Cầm người không được gỡ khăn bịt mặt ta ra nha!
- Tại sao thế?
- Ta nói cầm thì cầm chứ chẳng tại sao hết.
- Nhưng người chớ quên rằng người đang nằm trong tay ta nha.

Dứt lời, Vương Hoa tiện tay gỡ khăn bịt mặt của y ra, hấn trở mắt nhìn kỹ, bất giác ngây người ra tại chỗ luôn.

Trông gương mặt của Từ U Lan chỉ trạc tuổi ba mươi ngoài thôi, đáng vẻ xinh đẹp mê người hết sức.

Hai mắt Từ U Lan bốc ra lửa giận, cầm phần ngấm nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa nói :

- Này từ Đội trưởng ơi, người đẹp hết sức.

Từ U Lan gầm lên nói :

- Này Vương Hoa, người cứ việc hạ thủ đi. Người làm nhục ta làm gì nữa?

Vương Hoa nói :

- Ta không thể giết người...
- Thế thì người muốn sao bây giờ?
- Muốn người nhìn nhận rằng người đã thua rồi.
- Không.
- Được, thế thì ta đành phải sử dụng biện pháp khác mà thôi.

Vương Hoa nói xong, cất bước định chạy vào quan nội thì đội viên số một gầm lên nói :

- Đứng lại nào.

Vương Hoa dừng bước lại, lạnh lùng nói :

- Các người muốn gì thế?
- Hãy buông Đội trưởng bọn này ra.
- Nếu không thì sao?
- Chúng ta đành liều mạng với người thôi.

Vương Hoa nói :

- Chớ liều mạng làm gì. Nói cho các người biết, ta chẳng giết y, ta chỉ muốn nói chuyện với y mà thôi. Bất kể thế nào đi nữa, trong vòng một tiếng đồng hồ ta nhất định sẽ thả y ra. Đến lúc đó các người muốn liều mạng thì hãy động võ sau.
- Làm sao bọn này tin tưởng được lời nói của người chứ?
- Nếu ta muốn giết y, bây giờ ta vẫn động thủ được chứ?

Quả thật Vương Hoa nói không sai chút nào. Nếu hấn muốn giết Từ U Lan thì hấn đã giết y từ lâu rồi, cần gì bắt y mang vào Thông Thiên quan làm chi cho tốn công.

Đội viên số một lạnh lùng nói :

- Được, bọn ta chờ người một tiếng đồng hồ.
- Bất kể thế nào đi nữa, trong vòng một tiếng đồng hồ thì Đội trưởng các người sẽ trở ra.

Dứt lời, hấn quay sang hướng Điện sư gia nói :

- Thưa cậu, chúng ta vào quan nội thôi!

Điện sư gia khẽ gật đầu đi theo hấn luôn.

Từ U Lan gầm lên nói :

- Nay Vương Hoa, rốt cuộc người muốn chơi trò gì đây?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Người sẽ biết ngay bây giờ.

Dứt lời, hấn phi thân chạy vào Thông Thiên quan nội luôn.

Vào tới đại điện, quẹo sang hướng căn phòng của Điện sư gia, hấn chạy thẳng tới luôn.

Sau khi đi vào căn phòng của Điện sư gia thì Điện Kỳ hình như đã hiểu hấn muốn làm gì rồi.

Thế nhưng Từ U Lan vẫn không biết việc gì sắp xảy ra hết, y lạnh lùng gầm lên nói :

- Nay Vương Hoa, rốt cuộc người muốn làm gì thế?

Vương Hoa đặt Từ U Lan xuống, sau đó nói :

- Xin lỗi Từ Đội trưởng nhiều lắm, vì tại hạ đã mang người vào đây.

Tuy Vương Hoa đã đặt Từ U Lan xuống nhưng mà huyết đạo của y vẫn còn bị điểm.

Thế rồi Vương Hoa cất tiếng nói tiếp :

- Nay Từ Đội trưởng, tại hạ xin hỏi người một việc...
- Việc gì thế?
- Có phải cậu ta từng bỏ rơi người chẳng?
- Đúng thế.
- Người hận cậu ta ư?
- Lời nói bằng thừa.
- Thật ra yêu và hận vĩnh viễn không bao giờ tách rời ra được hết.

Từ U Lan ngạc nhiên nói :

- Người nói sao?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Ta nói rằng nếu như người còn hận cậu ta, tức là người ắt phải còn yêu thương cậu của ta.
- Người ănn nói hồ đồ thế.
- Chẳng lẽ người phủ nhận điều này ư?
- Phải, ta phủ nhận như thế.
- Nay Từ Đội trưởng, ta xin lỗi hỏi người năm nay người được bao nhiêu tuổi rồi.
- Ta bao nhiêu tuổi mặc kệ ta.
- Ý ta muốn nói người có phải còn một khoảng thời gian dài để sinh sống phải chăng, Từ Đội trưởng? Mặc dù cậu ta đã bỏ rơi người và chà đạp xuân xanh của người, nhưng con người có ai mà chẳng có lỗi lầm đâu! người đã nhận lỗi với người, người vẫn chưa hài lòng sao?
- Không hài lòng chút nào hết.
- Thế người muốn sao bây giờ?
- Giết chết y thì ta mới hả giận được.

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Có thật người quyết phải giết chết người mới xong ư?
- Đúng thế.
- Thôi được, người đã không tha thứ cậu ta thì người cứ giết chết y được rồi.

Vương Hoa nói xong, gơ tay giải huyết đạo của Từ U Lan ngay.

Hình như Từ U Lan cảm thấy ngạc nhiên hết sức.

Điền sư gia bước tới nói :

- U Lan, ta có lỗi với người. Thôi, bây giờ người hãy giết chết ta đi.

Vương Hoa im lặng đứng ở một bên.

Điền sư gia đi tới chỗ cách Từ U Lan còn khoảng ba xích thì dừng lại. Y chẳng khác nào như một liệt sĩ hào hiệp ung dung sẵn sàng chịu chết vậy.

Thanh kiếm của Từ U Lan từ từ gơ cao lên.

Tức thì bầu không khí hiện trường trở nên khẩn trương hết sức.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Giết chết y thì người chó hối hận nha.
- Tại sao ta phải hối hận chứ?
- Tại vì người yêu y.
- Nói bậy.

Từ U Lan dứt lời, y lập tức đâm mũi kiếm vào người Điền sư gia ngay. Hình như Điền sư gia chẳng hề nhìn thấy gì hết, vẫn cứ đứng yên bất động.

Ánh kiếm chớp lên một cái đã lướt tới trước ngực của Điền sư gia...

Thình lình...

Thanh kiếm của Từ U Lan đã dừng lại trước ngực của Điền sư gia, hình như nhất thời y không thể nào hạ thủ được hết.

Gương mặt Vương Hoa lộ ra nụ cười đắc ý.

Điền sư gia vẫn ngẩn người đứng ngay tại chỗ.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Đây Từ Đội trưởng, hai người hãy nói chuyện với nhau, ta xin phép ra ngoài trước nha.

Từ U Lan ngạc nhiên nói :

- Người ra ngoài để làm gì?
- Ly biệt lâu rồi bây giờ tái trùng phùng, hai người nên nói chuyện cho thỏa lòng một phen.
- Chúng ta chẳng có gì để nói hết.

Dứt lời y hạ kiếm xuống luôn.

Điền sư gia nói :

- U Lan, ta biết lỗi rồi, nếu người bằng lòng tha thứ ta, về sau ta phải khéo chăm sóc người...

Điền sư gia nói chưa hết lời, kêu bóp một cái, thì ra Từ U Lan đã tát một bốp tai vào má bên trái của y ngay. Tức thì Điền sư gia đã phải loạng choạng lùi ra sau vài bước liền.

Từ U Lan hét lên nói :

- Điền Kỳ, ta hận người!

Điền sư gia thoáng ngẩn người giây lát, sau đó cười nhạt nói :

- U Lan, nếu người còn hận ta, thì cứ việc tát thêm vài cái nữa đi.
- Dứt lời, y lại bước tới trước ngay.

84. Xuân Hồi

Từ U Lan gầm lên nói :

- Được!

Y vùng tay trái lên, kêu bóp hai cái. Từ U Lan lại tát hai bốp tai vào má Điền sư gia tiếp. Điền sư gia mặc dù bị đánh vài bốp tai liền nhưng vẫn đứng yên bất động tại chỗ.

Từ U Lan trông thấy Điền sư gia đã thật tình đưa má bên phải y đánh xong rồi lại đưa má bên trái cho y đánh luôn, đã phải bất giác ngáy người ra tại chỗ luôn.

Điền sư gia nói :

- U Lan, nếu người chưa hả giận thì hãy tiếp tục đánh nữa đi.

Từ U Lan giơ tay trái lên, nhưng cuối cùng y đã bỏ tay xuống, gằm lên giận dữ nói :

- Điền Kỳ, ta hận người cho đến chết.

Thình lình...

Điền sư gia xúc động lướt tới ôm Từ U Lan vào lòng.

Từ U Lan thất thanh kêu lên một tiếng :

- Người làm gì thế?

- U Lan...

Điền sư gia đã ôm chặt Từ U Lan vào lòng, y đã hôn Từ U Lan... Từ U Lan đã bắt giác vùng vẫy nhẹ...

Nhưng đây không phải hành động từ chối mà là bằng lòng ngầm.

Từ U Lan đã mềm nhũn cả tay chân.

Những gì trước kia đã mất, bây giờ đã chợt trở lại với y... y hài lòng và run lấy bầy không dừng...

Vương Hoa khẽ cười nói :

- Hay... hay lắm!

Nghe Vương Hoa kêu lên như thế, Từ U Lan đã bị đánh thức ngay. Y giật mình bắt giác đẩy Điền sư gia ra, hai má thẹn đỏ cả lên.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Từ Đệ trưởng... Ồ, ta phải gọi người bằng tiếng mợ mới phải...

- Vương Hoa, người...

- Thừa mợ, mợ cũng chớ hận cậu chu cháu làm gì nữa. Từ rày về sau là ngày mai trời lại sáng rồi!

Từ U Lan thở dài nói :

- Người tưởng ta yêu y thật sao? Hừ, ta chỉ cảm thấy lời nói của người hữu lý thế thôi, ta đã già rồi...

- Không già chút nào, mợ còn đẹp lắm!

- Người dám chế giễu ta ư?

- Cháu không dám...

Điền sư gia nói :

- Nay Vương Hoa, lần này cậu phải cảm kích người nhiều lắm.

- Không, cậu hãy cảm ơn mợ thì phải hơn...

Từ U Lan nói :

- Người chớ gọi ta bằng mợ có được chăng?

- Thế thì cháu phải gọi bằng cách nào đây?

- Sau khi kết hôn thì người mới gọi như thế cũng chẳng muộn...

Hình như Từ U Lan sức cảnh giác rằng mình đã nói lỡ lời nên hai má ửng đỏ ngay.

Vương Hoa nói :

- Được, hãy nhớ mời cháu uống ly rượu mừng nha.

Điền sư gia cười ha hả, nói :

- Đương nhiên không mất phần của cháu rồi.

Vương Hoa nói :

- Thưa Từ Đội trưởng, ta muốn hỏi người...

- Việc gì thế?

- Theo ý kiến ta, Từ Đội trưởng cứ ở lại Thông Thiên quan và cả môn nhân của người cũng nên ở lại đây luôn.

Từ U Lan cau mày ra vẻ ngại ngùng, nói :

- Thế cũng được, chỉ ngại rằng Chương quan chủ...

- Người sợ rằng Chương quan chủ không bằng lòng chăng?

Từ U Lan khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Không sao đâu.

- Lúc này ta từng động thủ với y.

- Chương quan chủ ắt phải thông cảm thôi.

- Làm sao người biết chắc như thế? Vả lại quả Thủy Tinh Cầu...

- Nếu người chẳng tin thì ta sẽ đi mời Chương quan chủ đến đây...

Vương Hoa vừa dứt lời, bỗng nhiên ngoài cửa vang tới tiếng cười ha hả và tiếng nói của Chương Vĩnh Kỳ luôn :

- Nay Từ Đội trưởng, Chương mộ chúc mừng hai vị nha.

Chương Vĩnh Kỳ vừa nói vừa bước vào phòng ngay.

Từ U Lan thoáng ngẩn người giây lát.

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ, người đã nghe hết câu chuyện chúng ta vừa nói chứ?

- Đúng thế!

Chương Vĩnh Kỳ chấp tay vái chào Từ U Lan nói :

- Từ Đội trưởng, chúng ta rất hoan nghinh người đến bản quan, đồng thời Chương mạo xin cáo lỗi với người về việc động thủ vừa qua luôn.

Từ U Lan nói :

- Thưa Chương quan chủ, tất cả đều do lỗi tại ta cả.

- Không dám!

- Người không trách ta ư?

- Đương nhiên!

Từ U Lan nói :

- Thế thì Chương quan chủ đại lượng khoan hồng vô cùng.

- Phải như thế mới được, chờ mọi việc xong xuôi ta sẽ chọn ngày lành tháng tốt hoàn tất hôn sự cho cặp lão tình nhân hai người luôn.

- Chương quan chủ cười bọn này ư?

- Người chó hiểu lầm, ta nói lời thật tình đấy.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thôi được rồi, Từ Đội trưởng hãy bảo các môn nhân của người vào quan đi. Ngày mai Vương Hoa này cũng phải lên đường rồi.

* * * * *

Ngày hôm sau.

Vương Hoa phải từ giả bọn người Chương Vĩnh Kỳ.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Nay Vương Hoa, sao người chẳng ở lại thêm vài ngày nữa?

- Ta có việc phải đi ngay!

Chương Vĩnh Kỳ buồn bã khẽ gật đầu không nói gì hết.

Vương Hoa hỏi :

- Chương quan chủ, có thật lão không đi thăm bá mẫu ư?

- Không!

- Thế thì vẫn bồi cũng không miễn cưỡng làm gì nữa!

Chương Linh Linh nói :

- Thưa cha! Con muốn cha đi thăm mẹ con.

- Cha không đi.

- Cha...

- Linh Linh, con chớ nói nhiều làm gì nữa.

Chương Linh Linh buồn bã nói :

- Thế thì con đi với Vương Hoa thôi!

- Được, các người cứ đi đi.

Thế rồi Vương Hoa, Ngô Tinh và Chương Linh Linh từ biệt bọn người Chương Vĩnh Kỳ, Điền sư gia và Từ U Lan ra khỏi Thông Thiên quan luôn.

Sau khi ra khỏi tường rào Thông Thiên quan, Chương Linh Linh bất giác lấy làm thắc mắc hỏi :

- Nay Vương Hoa, có thật mẹ ta còn sống chăng?

- Đúng thế, bá mẫu vẫn còn sống.

- Theo người thì mẹ ta có thật đã làm ra những việc như thế chăng?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Làm sao ta biết được chứ?

- À...

Chương Linh Linh cảm khái thở dài, hình như y muốn nói điều gì nhưng lại không muốn nói ra.

Thình lình...

Từ trong rừng có tiếng chân bước vang tới, bọn Vương Hoa giật mình dừng bước lại, phóng mắt nhìn tới trước thấy một bóng người áo xám từ từ chạy sang hướng này.

Vương Hoa và Ngô Tinh giật mình kinh hãi.

Người này chính là thư sinh mặc áo xám đã nhờ Vương Hoa giao lá thư cho Chương Vĩnh Kỳ hôm trước.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chính là người?

Thư sinh mặc áo xám khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chính là ta đây.

Vương Hoa cảm thấy thư sinh áo xám này có chút thần bí.

Thư sinh mặc áo xám hỏi :

- Xin hỏi các hạ đã giao lá thư cho Chương quan chủ rồi chứ?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Phải, ta đã giao lá thư đó cho lão rồi.

- Y có đọc lá thư đó chứ?

- Đương nhiên!

Thư sinh áo xám ra vẻ hấp tấp hỏi :

- Y nói thế nào?

Vương Hoa hỏi :

- Xin hỏi người đã viết những gì trong thư vậy?

Thư sinh áo xám nói :

- Chẳng có gì quan trọng hết... ta chỉ cần biết sau khi đọc xong lá thư thì y đã nói những gì?

- Lão bảo rằng nói sai sự thật hết!

Thư sinh áo xám mặt mày tái mét, nói :

- Y nói thế nào?

- Lão bảo rằng thư này nói sai sự thật hết!

Thư sinh áo xám tỏ ra đau lòng hết sức nói :

- Y không tin tưởng chút nào hết?

- Phải, lão chẳng tin tưởng gì hết!

Gương mặt thư sinh áo xám hiện ra thần tình buồn bã và bi thương.

Vương Hoa nói :

- Việc này rất quan trọng đối với người phải chăng?

- Đúng thế.

Hình như Vương Hoa muốn hỏi điều gì nhưng nhất thời chẳng biết mở miệng nói thế nào đây.

Thư sinh áo xám cảm khái thở dài nói :

- Thế thì... ta đành phải đích thân đến tìm y mà thôi.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Người muốn đến tìm Chương quan chủ?

- Phải, ta muốn y tin tưởng sự việc đó.

- Sự việc gì thế?

Thư sinh áo xám hỏi :

- Ta muốn hỏi người một việc...
- Người cứ nói.
- Người có biết Chương Vĩnh Kỳ từng giết vợ y chẳng?

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói :

- Biết...
- Người có biết tại sao chẳng?

Vương Hoa ngẩn người ngay tại chỗ luôn.

Chương Linh Linh cất tiếng nói :

- Cha ta bảo rằng mẹ ta lấy trai!
- Lấy trai ư?

Chương Linh Linh khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

Đối phương cười nhạt nói :

- Người là con gái của Chương Vĩnh Kỳ ư?
- Vâng.

Thư sinh áo xám thở dài nói :

- Cha người đã hiểu lầm rồi!
- Hiểu lầm ư?
- Phải, cha người đã hiểu lầm, vì mẹ người chẳng có lấy trai gì hết!

Chương Linh Linh kinh ngạc hỏi :

- Sao người lại biết như thế?

Thư sinh áo xám đó thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó nói :

- Tại vì người đó chính là ta đây!
- Nói sao?

Vương Hoa và Chương Linh Linh đã thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Quả thật Vương Hoa và Chương Linh Linh đã giật mình kinh hãi hết sức, không ngờ người này lại chính là người mà Chương Vĩnh Kỳ đã cho rằng y là tình nhân của Vương Thu Bình.

Vương Hoa ngẩn người ra tại chỗ luôn. Thư sinh áo xám cười nhạt nói :

- Ta chính là người đàn ông mà phụ thân người cho rằng đã không trong sạch với mẫu thân người!

Chương Linh Linh ngẩn người ra tại chỗ luôn. Hình như đây là một việc không thể nào ngờ được lại bỗng nhiên xảy ra, làm sao không bảo hai người chẳng kinh ngạc ư!

Thư sinh áo xám nói :

- Các người không tin chẳng?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Người chính là người đàn ông ấy chẳng?

Thư sinh áo xám nói :

- Đúng thế.
- Thế thì các người...
- Chúng ta không làm gì hết, y hiểu lầm thôi.
- Hiểu lầm ư?
- Đúng thế, lá thư mà ta đã phó thác người mang tới cho y, chính là nói cho y biết rõ đầu đuôi câu chuyện này đây, quả nhiên y không tin chút nào hết.

85. Di Tứ Thị Thanh Bạch

Vương Hoa ngăn người tại chỗ không nói gì hết.

Thư sinh áo xám nói tiếp :

- Việc này do ta mà nên, ta phải đích thân đến gặp y mới được.

Dứt lời, y xoay người bước đi luôn.

Vương Hoa lớn tiếng gọi y lại :

- Khoan đã.

Thư sinh áo xám dừng bước lại, hỏi :

- Người còn điều gì muốn nói nữa?

Vương Hoa nói :

- Ta còn một số việc muốn thỉnh giáo người?
- Người cứ việc nói!
- Chương quan chủ có quen biết người chăng?
- Quen biết chứ!
- Thế hai người là bạn thân rồi?
- Cũng chẳng thân mấy, nhưng y biết tư cách làm người của ta, nhưng mà y chẳng biết người đàn ông đó là ta.
- Lão không trông thấy sao?
- Đúng thế, y không trông thấy vì ta không để cho y trông thấy.
- Tại sao thế?
- Nói cho người biết cũng chẳng hề chi, ta và Vương Thu Bình là một cặp tình nhân đã yêu thương từ thời niên thiếu. Về sau ta vì học võ công mà đã rời khỏi y cả sáu năm trời.

Sau đó y đã lấy Chương Vĩnh Kỳ.

Tám năm sau ta tìm gặp lại y, lúc đó y ở trong Thông Thiên quan. Chiều tối hôm đó ta vì muốn gặp mặt Vương Thu Bình đã thừa lúc Chương Vĩnh Kỳ vắng mặt lên vào phòng y.

Hai ta chẳng có niệm tưởng tà dâm gì hết, thế nhưng hai ta có tâm trạng đau thương và buồn bã hết sức.

Ngoại trừ hai ta an ủi nhau và hoài niệm với nhau, ngoài ra bọn ta không biết nói gì hơn!

Về sau lúc ta sắp sửa rời khỏi y, Vương Thu Bình đã xúc động ôm choàng lấy ta.

Cũng ngay lúc đó thì Chương Vĩnh Kỳ về tới...

Vương Hoa nói :

- Thế rồi người sợ quýnh lên mà bỏ đi chứ gì?

- Đúng thế.

- Vì thế mà Chương Vĩnh Kỳ đã giết Vương Thu Bình?

Đối phương khẽ gật đầu, nói :

- Sau khi bỏ đi, đáng lý ta nên quay trở lại mới phải, nhưng mà lúc đó ta chẳng ngờ Chương Vĩnh Kỳ lại giận đến nỗi đã giết chết Vương Thu Bình như thế.

- Người chẳng biết gì sao?

Đối phương lắc đầu nói :

- Phải, ta không biết gì hết. Từ đó ta rời khỏi Trung nguyên đến sinh sống tại quan ngoại luôn. Ta cứ cho rằng sự hiểu lầm sẽ có một ngày được phơi bày ra thôi, mãi cho đến ngày hôm trước ta mới nghe được tin Vương Thu Bình đã bị Chương Vĩnh Kỳ giết chết. Nếu ta biết xảy ra việc này thì ta cũng chẳng rời khỏi Trung nguyên đâu.

Vương Hoa nói :

- Nói như thế, quả thật Chương Vĩnh Kỳ đã hiểu lầm rồi?

- Phải, ta nên đến gặp y, bằng không Vương Thu Bình chết ở nơi chín suối khó bề nhắm mắt chẳng sai.

Chương Linh Linh nói :

- Được, người đi với ta đến gặp cha ta.

Đương nhiên với Chương Linh Linh thì rất sẵn sàng thích thú nghe nói đến việc này, vì trong đầu óc y, mẫu thân bao giờ cũng lương thiện hết sức, hôm nay nghe biết mẫu thân bị hiểu lầm, làm sao chẳng bảo y xúc động mà cảm thấy vui mừng ư?

Thư sinh áo xám trầm giọng nói :

- Được, người hãy dẫn đường!

Vương Hoa cũng tiếp lời nói :

- Ta cũng đi theo các người luôn.

Thế rồi ba người lại hấp tấp trở về Thông Thiên quan ngay.

Bấy giờ Vương Hoa sức nghĩ ra một việc, hấn quay sang hướng thư sinh áo xám nói :

- Xin hỏi tiền bối, chẳng lẽ người không biết Chương phu nhân còn sống sao?

- Người nói sao?

Đối phương nghe nói thế, bỗng nhiên dừng bước lại, thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối không biết Chương phu nhân còn sống sao?

- Người... nói rằng Vương Thu Bình còn sống ư?

- Đúng thế!

- Không thể được.

- Ta nói sự thật đấy.

- Không thể như thế được, ta nghe nói rằng y đã được chôn cất mười mấy năm rồi.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Quả thật điều đó không sai chút nào, nhưng sự thật y chưa chết.

- Ô... thể hiện bây giờ y ở đâu vậy?

- Ở một nơi nào đó!

- Chương quan chủ có biết điều này chăng?

- Biết, nhưng mà lão không bằng lòng đi thăm y.

Đối phương lại thở dài nói :

- Ta biết, cũng chỉ vì ta mà thôi.

- Phải, lão không tin.

Bấy giờ...

Họ đã đến Thông Thiên quan.

Đi vào đại điện, thấy Chương Vĩnh Kỳ vẫn còn ở tại sảnh đường.

Y thoáng trông thấy đoàn người Vương Hoa đi rồi lại quay trở về, bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, nói :

- Ủa! Sao các người lại quay trở về như thế?

Wương Hoa mỉm cười nói :

- Có chút việc!

Chương Vĩnh Kỳ thoáng trông thấy tại sao áo xám ngạc nhiên nói :

- Ủa... chẳng phải người là Thiên Trí Thần Quân... Hàn huynh đó sao?

Thư sinh áo xám khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chính là ta đây.

Chương Vĩnh Kỳ cả mừng nói :

- Ngọn gió nào đã đưa người đến đây? Ha ha ha... mười mấy năm chẳng gặp nhau rồi, đáng vẻ Hàn huynh vẫn như xưa. Ô! Mời ngồi... mời vào ngồi...

Thiên Trí Thần Quân mỉm cười nói :

- Không ngồi cũng được, Chương quan chủ, ta đến đây nói cho người hay một việc...

- Có việc gì lát nữa hãy nói, Hàn huynh...

- Không, việc này quan trọng hết sức...

Chương Vĩnh Kỳ thoáng ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ việc gì quan trọng lắm sao? Ta cũng nghĩ như thế, Hàn huynh cách biệt hơn mười mấy năm trời, hôm nay thành linh đến đây, ắt phải có việc gì trọng đại chứ không sai...

Thiên Trí Thần Quân khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ nói với bọn Vương Hoa rằng :

- Đây Vương Hoa, hai ta là cố hữu trùng phùng, các người hãy đi đi.

Chương Linh Linh nói :

- Không, thưa cha, chờ hai người nói chuyện cho xong thì các con mới đi.

Chương Vĩnh Kỳ thoáng ngạc nhiên nói :

- Việc gì thế này?

Thiên Trí Thần Quân nói :

- Chương quan chủ, người nhận được thư rồi chứ?

- Thư ư?

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên nói :

- Thư gì ư?

- Lá thư mà ta đã phó thác cho Vương Hoa mang giao cho người đó.

- Nói sao?

Chương Vĩnh Kỳ buột miệng kêu lên một tiếng.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Chính ta đã viết lá thư đó.

Chương Vĩnh Kỳ giật mình nói :

- Nói sao? Người... bảo rằng chính người viết lá thư đó?

- Đúng thế.

Chương Vĩnh Kỳ kinh hãi run lấy bầy không dừng.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Chương quan chủ, người cảm thấy bất ngờ ư?

Thần tình trên gương mặt Chương Vĩnh Kỳ thay đổi lia lịa, y nói :

- Người... người...

Chương Vĩnh Kỳ đã xúc động đến đổi chẳng nói ra lời nào hết.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Người đàn ông đó chính là ta đây.

- Người... chính là người đàn ông đó?

- Đúng thế... Chương quan chủ, đây là sự hiểu lầm thôi!

Sắc mặt Chương Vĩnh Kỳ thay đổi liên tục, trước thì y ngạc nhiên, kể đó kinh hãi hết sức, sau cùng là căm phẫn...

Thình lình...

Chương Vĩnh Kỳ cười lên thật lạnh lùng...

Thiên Tri Thần Quân mặt hơi biến sắc nói :

- Chương quan chủ...

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng găm lên nói :

- Ta tìm người đã lâu lắm rồi, đồng thời ta lấy làm ngạc nhiên hết sức về việc này.

Này Hàn Phong, người làm cho ta phải kinh ngạc vô cùng.

Thiên Tri Thần Quân cười nhạt nói :

- Chương quan chủ, ta nói rằng người đã hiểu lầm rồi...

- Hiểu lầm cái gì?

- Việc ta và Vương Thu Bình!

Chương Vĩnh Kỳ cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Người hãy nói thử xem.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Nay Chương quan chủ, người có biết giữa ta và Vương Thu Bình có quan hệ thế nào không?

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Người là tình phu của y?

- Không, ta muốn nói quan hệ trước kia của hai ta, cũng có nghĩa là trước kia, khi người chưa kết hôn với Vương Thu Bình.

-Ồ, các người đã có...

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Không, người hiểu lầm rồi. Ta không phủ nhận rằng hai ta từng là một cặp tình nhân đã yêu nhau từ thời niên thiếu.

-Ồ! Đây là một việc ta chẳng ngờ vậy.

Thiên Tri Thần Quân nói tiếp :

- Ta vì luyện tập một môn võ công mà rời khỏi y...

Thế rồi Thiên Tri Thần Quân bèn mang mọi việc quá khứ thuật lại cho Chương Vĩnh Kỳ nghe một phen, sau đó lại nói :

- Cho nên, ta bảo rằng người đã hiểu lầm ta.

Chương Vĩnh Kỳ ngây người ra tại chỗ luôn.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Đây là sự thật...

Chương Vĩnh Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Hừ! Sự thật ư?

- Ta mong rằng người nên tin như thế!

- Tin ư? Ha ha ha... Hàn Phong, chính ta đã mục kích các người ôm nhau hôn tha thiết, ta tin tưởng được người sao?

Thiên Tri Thần Quân đau lòng nói :

- Những gì tiểu đệ vừa nói toàn là sự thật hết!

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Người chớ nói nhiều lời làm gì nữa...

Thiên Tri Thần Quân bi thương nói :

- Thôi rồi... tất cả tội lỗi thấy đều do ta gây nên hết. Nay Chương quan chủ, ta đành lấy cái chết để chứng tỏ sự trong sạch của hai ta...

Vương Hoa nghe nói thế, mặt mày biến sắc.

Chương Vĩnh Kỳ cũng giật mình kinh hãi nói :

- Người nói sao?

Thiên Tri Thần Quân bi ai nói :

- Tiểu đệ đành chịu chết để chứng tỏ sự trong sạch của đệ thôi.

Hiển nhiên câu nói của Thiên Tri Thần Quân đã làm cho mọi người phải kinh hãi hết sức.

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Người cần gì phải diễn tuồng chứ?

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Như vậy phải làm thế nào người mới tin đây?

Chương Vĩnh Kỳ nghe y nói thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Rõ ràng đây là một sự việc khó khăn hết sức. Chương Vĩnh Kỳ đã có thành kiến thâm sâu về vụ này, vì lão đã mục kích Thiên Tri Thần Quân và Vương Thu Bình đã ôm choàng lấy nhau.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Đây Chương quan chủ, nếu quả thật người chẳng tin lời nói của tiểu đệ, thế thì tiểu đệ đành nhất tử tạ tội mà thôi!

Chương Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói :

- Ta thì chẳng tin người có can đảm làm thế!

Thiên Tri Thần Quân cất tiếng cười như điên như cuồng, thỉnh linh y thò tay vào ngực áo lấy một con dao găm ra, rồi đưa lên cao.

Vương Hoa trông thấy thế cả kinh biến sắc.

Với Vương Hoa thì hẳn hoàn toàn tin rằng vị Thiên Tri Thần Quân này là trong sạch, thế nhưng Chương Vĩnh Kỳ thì chẳng tin chút nào hết.

Thỉnh linh...

Con dao găm trong tay của Thiên Tri Thần Quân đã đâm vào bụng của chính y nhanh như cắt.

Bỗng nhiên, Vương Hoa gầm lên một tiếng nói :

- Khoan đã!

Thế nhưng Thiên Tri Thần Quân chẳng dừng tay lại, y vẫn cầm dao găm đâm vào bụng tiếp.

Vương Hoa trông thấy thế đã cả kinh thất sắc.

Hắn lập tức phi thân lướt tới, nhắm tay phải của Thiên Tri Thần Quân bấu tới. kêu sột một tiếng, tay áo của Thiên Tri Thần Quân đã bị xé rách một mảng khá lớn.

Kêu hự một tiếng, dao găm đã đâm thủng vào bụng của Thiên Tri Thần Quân luôn.

Vương Hoa hoảng hốt lùi ra sau ba bước liền.

Chương Vĩnh Kỳ cũng thất thanh kêu lên hoảng hốt. Thiên Tri Thần Quân đã đánh rớt dao găm trên đất nói :

- Chương... Quan chủ... xin người hãy tin tưởng vợ người... hai chúng ta hoàn toàn trong sạch...

Y nói tới đây đã thương tâm nhỏ xuống hai hàng nước mắt, đồng thời thân mình y loạng choạng suýt nữa té ngã xuống đất.

86. Giải Oan

Thần tình trên mặt Thiên Tri Thần Quân bi ai đau thương hết sức khiến người trông thấy phải mủi lòng rơi nước mắt chứ không sai.

Chương Vĩnh Kỳ ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Vương Hoa cũng giật mình ngầy người ở đó.

Kêu keng một tiếng, con dao ngắn ấy đã rớt xuống đất.

Tiếng keng vang tới bất thình lình này đã đánh thức tất cả mọi người trong hiện trường, nhưng vẫn không có một người nào mở miệng hết.

May rằng Vương Hoa đã ra tay chụp lấy con dao găm ấy nhanh như cắt nên lực đâm vào của con dao găm được giảm bớt nhiều, bằng không Thiên Tri Thần Quân ắt phải chết ngay lập tức chứ không sai.

Vết thương nơi bụng đã nhỏ máu tươi ra.

Thình lình...

Vương Hoa hét to một tiếng, phóng tay phải điểm tới nhanh như cắt, phong tỏa huyết mạch của Thiên Tri Thần Quân ngay, sau đó đặt Thiên Tri Thần Quân nằm trên đất thật nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên Chương Linh Linh lớn tiếng nói :

- Cha, chẳng lẽ cha chưa chịu tin sao?

Chương Vĩnh Kỳ đau thương chẳng nói nên lời nào hết.

Chương Linh Linh tức giận nói :

- Thưa cha! Có thật cha muốn trông thấy lão chết trước mắt cha sao?

Chương Linh Linh nói đến đây, không kìm lòng được nữa, nước mắt đã nhỏ rùng rùng xuống.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thưa Chương quan chủ, người phải tin rồi chứ.

Toàn thân Chương Vĩnh Kỳ run lấy bầy, bất giác y nhỏ xuống hai hàng lệ.

Phải, lão đã hối hận. Cuối cùng lão đã am hiểu hết... và có lòng tin vững mạnh rằng giữa Thiên Tri Thần Quân và Vương Thu Bình, phu nhân của lão vẫn là trong sạch.

Thế nhưng ở những chuỗi ngày trước kia, lão lại không bao giờ suy nghĩ cho kỹ, và lão cũng chẳng tin tưởng việc như thế. Lão hận thù vợ lão và cả người đàn ông đó.

Bây giờ Thiên Tri Thần Quân lấy cái chết để chứng tỏ sự trong sạch, thế thì làm sao lão lại không tin chứ?

Thế nhưng lúc lão phát giác ra mình đã hiểu lầm thì sự việc đã thành hình rồi. Lão đã giết phu nhân lão, và nghi oan một con người khác nữa.

Lão biết làm thế nào để ứng phó với con gái mình đây?

Lão làm sao còn mặt mũi đối diện với Vương Thu Bình nữa?

Đồng thời lão biết ăn nói thế nào với Thiên Tri Thần Quân để biểu lộ sự ăn năn trong nội tâm của mình đây?

Sự việc đã xảy ra rồi, nhưng không biết sẽ kết thúc ra sao đây?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Chương quan chủ, người có tin như thế hay chẳng?

Chương Vĩnh Kỳ đau thương khẽ gật đầu một cái.

Vương Hoa nói :

- Chương quan chủ đã tin lão trong sạch, thế thì vẫn bồi xin được mang lão đi nha.

Nói xong, hẩn cúi người bồng Thiên Tri Thần Quân lên, đang định quay người đi thì Chương Vĩnh Kỳ gọi lại :

- Khoan đi đã.

Vương Hoa dừng bước lại hỏi :

- Chương quan chủ còn điều gì muốn nói nữa.

- Người mang lão đi sao?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ tiền bối muốn giết chết lão thật chẳng?

- Không, người hiểu lầm rồi.

Vương Hoa nói :

- Thế thì tiền bối...

Chương Vĩnh Kỳ đau lòng nói :

- Ta sai lầm rồi... phải, lần đầu tiên Chương Vĩnh Kỳ này nhìn nhận lầm lỗi như thế.

Ta... tin tưởng họ trong sạch...

Vương Hoa nói :

- Thế tại sao lúc này tiền bối chẳng tin chứ? Bắt buộc muốn lão tự sát để chứng tỏ tự thân trong sạch rồi tiền bối mới tin?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

Người không hiểu được tâm trạng ta đâu. Ta xem trọng việc đó thái quá, ta không thể nào tin rằng sự việc đó là trong sạch được. nếu Thiên Tri Thần Quân không tự sát để chứng tỏ sự trong sạch của y thì quả thật ta vẫn không thể tự nhiên tưởng được.

- Tại sao thế?

Nếu quả là con người thuộc hạng gian dân phi đồ thì y rất quý sanh mạng bản thân.

Nếu quả thật Thiên Tri Thần Quân đã làm việc ấy, ta suy nghĩ rằng y quyết không bao giờ chịu tự sát đâu.

Y có can đảm tự sát chứng tỏ rằng y là một con người có tâm địa quang minh chánh đại nên ta mới tin tưởng, và ta đã gây nên một việc không thể tha thứ được.

Lời nói của y rất có lý.

Vương Hoa nói :

- Thế là tiền bối đã tha thứ cho lão rồi?

- Không, y thì trong sạch không có lỗi gì hết. Ta mới là người có lỗi vậy...

- Thế tiền bối muốn làm gì bây giờ?

- Để ta trị thương cho y.

- Trị thương ư?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Phải, đây là việc ta nên làm.

Vương Hoa nói :

- Tiền bối liệu có cứu trị lão được chẳng?

- Ta có thứ dược liệu trị vết thương này, chờ khi nào thương thế y lành hẳn thì ta sẽ đến thăm Vương Thu Bình luôn...

Chương Linh Linh buột miệng nói :

- Thưa cha... có thật cha đã bằng lòng thăm mẹ chẳng?

- Đúng thế!

Chương Vĩnh Kỳ buồn bã nói :

- Cha nên đi thăm mẹ con. Lúc cha biết cha đã có lỗi lầm cha nên xin mẹ con tha thứ cho cha. Nếu mẹ con không tha thứ thì cha sẽ...

Chương Linh Linh nói :

- Thưa cha... mẹ con nhất định sẽ tha thứ chứ không sai.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Bất kể thế nào đi nữa, ta cũng không còn đường nào khác để tính toán rồi.

Lão nói xong quay sang hướng Vương Hoa nói :

- Nay Vương Hoa, ngươi hãy giao y cho ta.

- Để vẫn bồi bổ lão cũng được.

- Thế thì đưa y vào phòng ta ngay.

* * * * *

Trong khoảng thời gian này, hình như Chương Vĩnh Kỳ hoàn toàn thay đổi thành một con người khác. Đương nhiên đây là một việc làm cho lão đau lòng nhất trong đời lão.

Lão tận tình chăm sóc trị thương cho Thiên Tri Thần Quân.

Vương Hoa và Ngô Tinh đành tạm thời ở lại Thông Thiên quan thêm ít lâu nữa.

Ngô Tinh và Chương Linh Linh sống với nhau rất là hòa hợp. Còn bên kia Điền sư gia và Từ U Lan cũng vui vẻ không kém. Rõ ràng họ đã biết quý trọng mối tình tìm gặp lại chẳng dễ dàng này.

Vài ngày sau...

Thương thế của Thiên Tri Thần Quân đã hoàn toàn lành hẳn. Thần sắc y vui tươi nhiều hơn trước rồi.

Rõ ràng Chương Vĩnh Kỳ đã tin tưởng giữa y và Vương Thu Bình là trong sạch nên điều này đã mang tới niềm vui lớn nhất trong đời y.

Một hôm...

Vương Hoa nói với Thiên Tri Thần Quân :

- Hàn tiền bối, lão cảm thấy thế nào rồi?

Hàn Phong cười nhạt nói :

- Thương thế thì chẳng nói làm gì, nhưng tâm trạng ta thì không còn âm u nữa.

lão quay sang hướng Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chương quan chủ, ta phải cảm ơn ngươi mới được.

Chương Vĩnh Kỳ áy náy thở dài nói :

- Nay Hàn huynh, tất cả lỗi lầm đều do nơi ta cả. Ta nên xin bạn tha thứ cho ta thì phải hơn.

- Không! Chính ta có lỗi vậy. nếu trước kia ta không bỏ đi luôn thì có lẽ chẳng xảy ra việc này rồi. nhưng này Chương quan chủ, ta xin nói một điều nữa.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chương mỗ sẵn sàng lắng tai nghe nói đây.

- Nếu tôn phu nhân chưa chết thì Chương huynh nên đến thăm người một phen.

Chương Vĩnh Kỳ gật đầu nói :

- Phải, ta sẽ đến thăm y.

- Theo ta thì tôn phu nhân ắt phải thông cảm Chương huynh chứ chẳng sai.

- Ta nợ y nhiều lắm, hình như không nên xin y tha thứ nữa...

Lão cười cay đắng nói tiếp :

- Còn Hàn huynh thế nào?

- Ta ư... ta thì vẫn phiêu bạt giang hồ!

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Ta muốn yêu cầu người một việc!

- Việc gì thế!

- Đi thăm Vương Thu Bình với bọn này được chăng?

- Đi thăm y chăng?

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Ta sẽ thành thật xin lỗi với các người ở trước mặt y.

- Không cần thiết nữa, mình người đi cũng được rồi.

- Việc quá khứ đã đi qua rồi, chúng ta nhắc làm gì nữa. Sau này biết đâu chúng ta lại chẳng trở nên bạn tri kỷ, người và Vương Thu Bình cũng thế.

- Có cần thiết như vậy chăng?

- Phải, cần thiết lắm. Nếu Vương Thu Bình bằng lòng tha thứ ta, thì chúng ta nên ở gần với nhau để cùng nhau phấn đấu cho chánh nghĩa vô lâm.

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Có thật Chương quan chủ chẳng buồn bã chứ?

- Chương mỗ thành tâm nói lời như thế!

- Thôi cũng được đi.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thế thì bọn ta hãy đi theo Vương Hoa đến thăm Vương Thu Bình luôn.

Vương Hoa nói :

- Thế là chúng ta đi ngay bây giờ chứ!

Chương Vĩnh Kỳ nói với Điền sư gia :

- Này Điền sư gia!

- Có đệ tử đây!

- Sau khi ta đi khỏi đây, mọi việc trong quan nội giao lại cho người quản lý nha.

- Xin Quan chủ cứ yên tâm.

- Được.

Thế rồi đoàn người Vương Hoa và Chương Vĩnh Kỳ từ biệt Điền sư gia ra khỏi Thông Thiên quan luôn.

Ngày hôm đó...

Họ đã đến bờ hồ vùng núi lân cận. Vương Hoa dừng bước lại trước.

Chương Vĩnh Kỳ cất tiếng hỏi :

- Tại đây chăng?

- Vâng, họ sinh sống trong eo núi ở giữa hồ này. Địa điểm rất là ẩn mật.

Chương Linh Linh nói :

- Thế thì chúng ta vào đó bằng cách nào đây.

- Họ không có sẵn ghe thuyền, nhưng khi chúng ta muốn vào đó đều dùng cây khô thay thuyền đi vào mà thôi.

Chương Vĩnh Kỳ gật đầu nói :

- Được, thế thì chúng ta cũng y phương pháp mà vào thôi.

Thế rồi họ tìm được một cây khô thật to đặt vào giữa hồ. Bốn năm người Vương Hoa lần lượt nhảy lên trên cây khô đó, rồi lướt nhanh trên mặt hồ mà đi.

Đi qua eo núi rồi đến vùng cốc địa bí ẩn gần bờ hồ.

Năm người nhảy lên bờ phi thân chạy vào sơn cốc ngay.

Thình lình...

Tứ phía sau đồng đá ngổn ngang, nhảy vọt ra hai người áo vàng, găm lên nói :

- Dừng lại.

Vương Hoa lập tức dừng bước lại ngay.

Khi hai người áo vàng trông thấy đối phương là Vương Hoa họ vội vái chào nói :

Té ra là Vương thiếu hiệp, xin lượng thứ bọn này đã thất lễ nha.

Vương Hoa nói :

- Chủ nhân người có mặt ở đây chăng?

- Thưa có, đồng thời có nhiều người đến đây lắm!

- Nhiều người đến đây?

- Vâng!

- Ai thế?

- Chẳng biết nữa, thiếu hiệp vào trong thì biết ngay.

Vương Hoa vừa cười vừa hướng dẫn bốn người chạy thẳng vào hang động.

Vào tới bên trong hang động, Chương Vĩnh Kỳ bất giác dừng bước lại. Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Lão bị thế nào rồi?

- Ta ư?...

Chương Vĩnh Kỳ ấp úng không nói được gì nữa.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Tiền bối ngại gặp người chăng?

- Đúng thế!

Vương Hoa nói :

- Trước sau gì tiền bối cũng phải gặp người thôi, có phải vậy chăng?

Ngay lúc ấy...

Quỷ Diện Tiên Ông từ trong động bước ra, lão thoáng trông thấy Vương Hoa, bất giác ngẩn người giây lát, sau đó nói :

- Té ra là Vương thiếu hiệp.

Wương Hoa vội nói :

- Tham kiến gia gia!

Quỷ Diện Tiên Ông đảo mắt nhìn thấy Chương Vĩnh Kỳ, mặt mày biến sắc ngay.

Lão buột miệng kêu lên một tiếng :

- Chính là người ư?

87. Giọt Lệ Thiên Luân

Chương Vĩnh Kỳ ấp úng nói :

- Phải, chính là ta đây.

Quỷ Diện Tiên Ông thoáng ngạc nhiên giây lát, mặt hơi biến sắc nói :

- Người đến đây làm gì thế?

- Ta ư...

- Người hãy rút khỏi đây cho ta ngay.

Chương Vĩnh Kỳ hốt hải thụt lùi ra sau một bước.

Chương Linh Linh chợt nói :

- Phụ thân ta đến đây để thăm mẹ ta!

- Mẹ người!Ồ... người là Linh Linh sao?

Chương Linh Linh khẽ gật đầu nói :

- Vâng... chắc ông là gia gia ư?

- Đúng thế... nhưng ta cấm cha người vào đây.

Chương Linh Linh nói :

- Gia gia! Cha con đã biết lỗi rồi...

- Hừ...

Thình lình có tiếng nói của Võ Lâm Hoàng Đế từ trong động vang ra :

- Việc gì đã xảy ra bên ngoài thế?

Chỉ thấy Võ Lâm Hoàng Đế và Thủy Tinh mỹ nhân cùng Chương Thanh Thanh đồng lúc bước ra ngoài thạch động.

Họ trông thấy mặt nhau bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Ngô Tinh kêu một tiếng mẹ, đã nhảy vào lòng Thủy Tinh mỹ nhân ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế thoáng ngạc nhiên nói :

- Người chính là Chương Vĩnh Kỳ sao?

- Đúng thế...

Chương Vĩnh Kỳ đưa mắt chăm chăm ngắm Thủy Tinh mỹ nhân, sắc mặt buồn bã hết sức.

Thủy Tinh mỹ nhân cũng lấy làm xúc động vô cùng. Họ chẳng biết nên nói với nhau những gì đây. Hai người lẳng lặng nhìn nhau chẳng nói gì hết, chân tình họ bị thương làm sao.

Bồng Vô Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Người vẫn còn sống ư?
- Phải... Vương Hoa đã cứu sống ta.
- Ồ...

Vô Lâm Hoàng Đế quay sang hướng Quỷ Điện Tiên Ông nói :

- Nay bạn già, người không cho con rể người vào sao?

Quỷ Điện Tiên Ông nói :

- Ta không có người con rể như thế!

Vô Lâm Hoàng Đế nói :

- Người chớ nói như thế làm gì, này bạn già ơi, con người ai mà chẳng có lỗi lầm, biết lỗi mà ăn năn thế mới là quý. Hơn nữa người chưa nắm vững uẩn khúc sự việc bên trong.

Quỷ Điện Tiên Ông nghe lão nói thế bất giác ngăn người giây lát. Quả thật Vô Lâm Hoàng Đế nói chẳng sai chút nào. Rốt cuộc giữa con gái lão và Chương Vĩnh Kỳ đã xảy ra việc thế nào thì lão hoàn toàn chẳng biết gì.

Vô Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Ngày hôm nay náo nhiệt thật. Các người đến đều đông đủ, chúng ta hãy vào bên trong ngay.

Vương Hoa hỏi :

- Bệnh tình của Chương phu nhân..
- Không thấy khả quan chút nào hết!

Lòng Vương Hoa trầm xuống ngay!

Bấy giờ...

Chương Linh Linh và Chương Thanh Thanh đưa mắt ngấm nhìn nhau, một hồi thật lâu Chương Linh Linh lên tiếng nói :

- Người... chính là Thanh Thanh tỷ tỷ ư?

Chương Thanh Thanh cũng hỏi :

- Người là Linh Linh chăng?
- Vâng, ta là Linh Linh đây!

Thình lình cả hai người ôm nhau khóc nức nở. Bấy giờ Vô Lâm Hoàng Đế đưa mắt chăm chăm nhìn Thiên Tri Thần Quân nói :

- Ồ, hình như ta đã từng gặp người ở đâu thì phải?
- Tại hạ là Hàn Phong!
- Hàn Phong ư?... người chính là Thiên Tri Thần Quân?
- Đúng thế.

Vô Lâm Hoàng Đế nói :

- Quả đây là một việc bất ngờ hết sức. Các hạ là kỳ tài cái thế, không ngờ lại đến đây...
- Xin hỏi tiền bối là...

- Ta là Châu Mã!

Thiên Tri Thần Quân thất thanh kêu một tiếng :

- A! Tiền bối là Võ Lâm Hoàng Đế?

- Đúng thế.

- Vài mươi năm trước gặp một lần tại Vô Dịch bảo.

- Có phải hình như là việc mới ngày hôm qua chẳng?

- Vâng, nhưng mà tiền bối chẳng giống Võ Lâm Hoàng Đế chút nào hết?

- Lùn thấp nhiều chứ gì?

- Đúng thế.

- Việc này phải có nguyên do thôi. Chờ lát nữa ta sẽ nói cho người được biết.

Lão nói tới đây lại quay sang hướng mọi người nói :

- Thôi, chúng ta hãy vào bên trong đi.

- Được.

Thế rồi đoàn người đi vào thạch thất luôn.

Tiếp sau đó...

Trong động có ba người bước ra nghinh đón họ, một trong ba người đó chính là Tiểu Tiểu thư sinh. Quả thật Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Còn hai người kia là một nam một nữ. Người nữ thì trạc tuổi ba mươi ngoài, mặt mũi hơi xanh xao hốc hác, người nam thì trạc tuổi năm mươi. Kiểu cách ăn mặc như một ngư ông.

Vương Hoa bước tới chỗ Tiểu Tiểu thư sinh, chấp tay hành lễ nói :

- Vương Hoa tham kiến tiền bối.

Tiểu Tiểu thư sinh mỉm cười nói :

- Miễn lễ vậy.

- Sao tiền bối cũng biết đến đây vậy?

- Võ Lâm Hoàng Đế dẫn ta đến đây đây.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Hai vị này là...

Tiểu Tiểu thư sinh giơ tay chỉ ngư ông ấy, nói :

- Thế nào? Người quen lão rồi sao? Lão từng giải nạn cho người một lần.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên không nhận ra lão là ai hết.

Lão ngư ông nói :

- Hôm trước ta xuất hiện với bộ mặt khác.

Vương Hoa nói :

- Xin lỗi lão tiền bối...

Tiểu Tiểu thư sinh nói :

- Lão là bạn tri kỷ của phụ thân người Thiết Dao Tiều Chủ đây.

Vương Hoa sực nhớ lại ngay, nói :

- Té ra là lão tiền bối. kỳ trước Giáo chủ Võ Lâm giáo là Mai Hương giả đồ bị thương, muốn theo dõi văn bối, nếu chẳng nhờ lão tiền bối thì suýt nữa văn bối đã trúng quỷ kế của y.

Thiết Dao Tiêu Chủ nói :

- Ta có bốn phận như thế vì ta và phụ thân ngươi là bạn thâm giao mà.

- Tại sao lão tiền bối cũng đến đây ư?

- Chính Võ Lâm Hoàng Đế kéo bọn ta đến đây đây.

Vương Hoa cười khoái chí nói :

- Thế thì nơi đây hóa ra là chỗ hỏ nằm rỗng ản rồi.

Bấy giờ...

Đoàn người đã vào tận trong thạch thất, sau khi mọi người an tọa xong, Võ Lâm Hoàng Đế bèn hỏi Thông Thiên quan chủ được Vương Hoa cứu thoát trong trường hợp nào.

Chương Vĩnh Kỳ lập tức mang sự việc diễn biến thuật lại cho mọi người nghe một phen. Cuối cùng là Vương Hoa kể chuyện của hắ cho tất cả mọi người nghe lại.

Nghe kể xong mọi người đều lấy làm kinh ngạc hết sức.

Điều thứ nhất, Cửu Độc Thần Quân Giáo chủ Huyết Thần giáo đã bị Vương Hoa diệt rồi.

Điều thứ hai, là sự việc Kim Cúc phu nhân, Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Võ công của Kim Cúc phu nhân cao siêu đến thế thật sao?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, quả thật võ công của y cao cường gớm.

Võ Lâm Hoàng Đế cau mày gật đầu một cái, sau đó nhìn Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Chương quan chủ, tại sao ngươi lại bằng lòng đến đây?

- Ta ư...

Chương Vĩnh Kỳ ấp úng không biết nói sao đây?

Chương Linh Linh tiếp lời nói :

- Tại vì cha ta biết lỗi rồi, cho nên người mới đến đây thăm mẹ ta.

Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Rốt cuộc chuyện xảy ra thế nào vậy?

Chương Vĩnh Kỳ cảm khái thở dài, Thiên Tri Thần Quân cũng than thở nói :

- Sự việc này thấy đều do ta mà nên cả!

- Tại người?

Thiên Tri Thần Quân thở dài một tiếng, kể đó lão mang tất cả đầu đuôi câu chuyện thuật lại cho mọi người nghe một phen.

Nghe kể xong, tất cả mọi người đều lấy làm kinh ngạc hết sức, Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Nói như thế, việc này hoàn toàn do sự hiểu lầm mà thôi.

Vương Hoa tiếp lời nói :

- Vâng, đây chỉ là sự hiểu lầm thôi.

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Nay Chương Vĩnh Kỳ, người đã biết đây là việc hiểu lầm, thế người còn mặt mũi nào đến đây để gặp Thu Bình nữa?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Con đến đây cầu xin Thu Bình tha lỗi cho con.

- Liệu y có tha thứ cho người không?

- Thế à?

Võ Lâm Hoàng Đế vội giải hòa nói :

- Nay bạn già, người chớ nổi cơn giận. Còn gì nữa, nói cho đúng thì mọi người đều có lỗi hết, chúng ta cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho một mình Chương quan chủ được.

Vì Quỷ Diện Tiên Ông quá cưng yêu con gái nên lão mới hận Chương Vĩnh Kỳ. Trên thực tế, sự việc này lão cũng không thể hoàn toàn hờn trách Chương Vĩnh Kỳ được.

Và vì trong quá trình sự việc này, cả ba người đều có lỗi hết. Nếu năm xưa Vương Thu Bình và Thiên Tri Thần Quân không quá thân mật như thế thì làm gì có chuyện ngày hôm nay?

Thế rồi, Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Các người hãy vào trong thăm y đi.

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Y thế nào rồi?

- Theo ta thì y không còn sống được bao lâu nữa.

Vương Hoa kinh hãi hỏi :

- Không còn cách nào cứu trị nữa sao?

- Vô phương rồi!

Chương Linh Linh nói :

- Không... ta quyết không thể để mẹ chết được.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nhạt không nói gì nữa, lão bèn theo Quỷ Diện Tiên Ông đi vào gian mật thất ấy.

Chương Vĩnh Kỳ, Thiên Tri Thần Quân, Thiết Dao Tiều Chủ, Tiểu Tiểu thư sinh, Vương Hoa và hai chị em Chương thị cũng theo sau bước vào mật thất ngay.

Vương Thu Bình vẫn nằm yên bất động trên chiếc giường trong mật thất. Thương thế của y chẳng thấy khá hơn được chút nào hết.

Chương Linh Linh chăm chăm nhìn bà mẹ mà nàng đã quên hẳn từ lâu, tức thì nàng lấy làm xúc động cất tiếng khóc thật thương tâm.

- Mẹ ơi...

Bỗng nhiên Chương Linh Linh nhảy tới phủ phục trên người của Vương Thu Bình.

Nàng đã bi ai khóc một cách thảm thiết, trông thấy tình cảnh này mọi người đều phải nhỏ nước mắt luôn.

Bấy giờ Chương Vĩnh Kỳ cũng lấy tay bịt mặt khóc nức nở.

Mặt mày Vương Thu Bình xanh mét chẳng còn chút máu, y như người đã chết rồi.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế, hắn chỉ thấy lão lẳng lặng cúi đầu xuống.

Vương Hoa lặng lẽ bước gần lão, hạ giọng hỏi :

- Gia gia, có thật không còn cách nào cứu chữa nữa ư?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người đến hỏi Thủy Tinh mỹ nhân xem sao?

Vương Hoa nhè nhẹ gật đầu.

Bấy giờ...

Chương Vĩnh Kỳ cũng bước tới chỗ Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Lão tiên bối, có thật... y không còn cách nào cứu chữa nữa sao?

Võ Lâm Hoàng Đế cười nhạt nói :

- Thế thì người phải hỏi tình nhân người xem nào!

- Tình nhân?

- Đúng thế, Thủy Tinh mỹ nhân chứ còn ai nữa. Lúc này các người gặp nhau vẫn chưa chào hỏi với nhau nha, người hãy sang đó hỏi y đi.

Chương Vĩnh Kỳ thương tâm hết sức, đành cất bước đi ra khỏi mật thất.

Vương Hoa cũng đi theo sau lưng lão luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân, Ngô Tinh và nữ nhân hốc hác ấy đang ngồi ở trong thạch thất.

Vương Hoa sực nhớ ra một điều. Nữ nhân có gương mặt hốc hác này ắt là tỷ nữ Mỹ Mỹ của Thủy Tinh mỹ nhân chứ không sai chút nào rồi.

Bấy giờ...

Thủy Tinh mỹ nhân trông thấy Chương Vĩnh Kỳ và Vương Hoa cùng đi sang bên đây, y bất giác run bần người lên, nhất thời chẳng biết nói gì hơn.

Chương Vĩnh Kỳ đi tới chỗ trước mặt Thủy Tinh mỹ nhân thì dừng lại, tình cảnh quá khứ bỗng nhiên lại hiện ra trước mặt y, khiến họ phải cùng thương cảm.

Cuối cùng Chương Vĩnh Kỳ lên tiếng nói :

- Tương Quân, mười mấy năm rồi...

Một câu nói ngắn ngủi đã diễn đạt hết tình ý vô biên!

Cặp mắt Thủy Tinh mỹ nhân đỏ hỏn lên, suýt nữa đã nhỏ nước mắt xuống, y buồn bã nói :

- Phải, mười mấy năm trời rồi.

88. Đoạn Trường Trùng Phùng

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Ta có lỗi với người!

Thủy Tinh mỹ nhân nghe nói thế, hai mắt đã nhỏ xuống hai hàng lệ. Giữa hai người họ, người nào có lỗi với người nào? Đương nhiên tất cả lỗi lầm phải nói rằng đều do Thủy Tinh mỹ nhân gây nên mới đúng.

Nếu y chẳng quật cường thì chẳng xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Vĩnh Kỳ, mọi việc cũng lỗi tại ta hết!

Họ đã đồng nhìn nhận mình có lỗi lầm... nhưng mà muộn rồi. điều này chỉ gây thêm cho họ nhiều thương cảm mà thôi, làm thế nào vẫn hỏi được những sự việc ở quá khứ?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Năm xưa, đúng ra ta phải quay trở về.
- Không, chính ta làm khổ người và cũng làm khổ cả ta nữa.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Có lẽ chúng ta đều có lỗi cả.

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu nói :

- Phải, hai ta đều sai cả.

Chao ôi, họ đã thương tiếc quá khứ.

Thủy Tinh mỹ nhân thở dài nói :

- Chúng ta chớ nhắc quá khứ làm gì nữa.

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Phải, chớ nhắc làm gì nữa... này Tương Quân, ta muốn hỏi người một việc...
- Người cứ nói.
- Họ đều biết chuyện của chúng mình rồi chẳng?
- Phải, họ biết cả.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Mỹ Mỹ, nghe nói người đã xuất giang hồ tìm kiếm ta?
- Đúng thế!

Thủy Tinh mỹ nhân thở dài nói :

- Cũng tại vì bảo y rời khỏi Thủy Tinh lâu để tìm kiếm người mà ta đã hại y...
- Ồ, thế sao?

Bấy giờ Vương Hoa cũng đã bước tới.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Này Vương Hoa, ta định tìm người.
- Việc gì thế?
- Nghe Tinh nhi nói lại, người và y đã...

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác run bắn người lên.

Ngô Tinh lặng lặng không nói gì hết.

Đương nhiên Vương Hoa phải hiểu rằng Thủy Tinh mỹ nhân đã muốn nói gì rồi, nhưng tức thời hấn không biết ăn nói thế nào đây.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Này Vương Hoa, người tính sao bây giờ?
- Ta...
- Sao... người lại làm ra chuyện như thế được à?

Chương Vĩnh Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì đã xảy ra thế?

Vương Hoa thoáng ngần người giấy lát, nói :

- Thế à...

- Vương Hoa, người cứ nói xem nào!

Vương Hoa ấp úng nói :

- Văn bối đã có lỗi...

- Chỉ nói người có lỗi là được rồi sao?

- Lúc đó văn bối đã trúng phải thuốc xuân tình của Kim Cúc phu nhân!

Thủy Tinh mỹ nhân lạnh lùng nói :

- Ta bắt kẻ người có phải trúng độc được của y hay không, ta chỉ hỏi người tính sao bây giờ?

Vương Hoa nói :

- Văn bối phải xin cưới Ngô cô nương.

Chính Thủy Tinh mỹ nhân đã muốn Vương Hoa trả lời câu nói này đây. Hình như tất cả mọi người làm bậc cha mẹ đều quan tâm đến điều này.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Người nói rằng người xin cưới Tinh nhi ư?

- Vâng!

- Miễn cưỡng chăng?

- Không miễn cưỡng chút nào hết.

- Thế thì được, nhưng mà Linh Linh và Thanh Thanh thì sao?

Vương Hoa nghe y hỏi như thế, bất giác ngẩn người tại chỗ luôn.

Chàng không biết phải trả lời thế nào câu hỏi này nên ngẩn người giây lát sau đó nói :

- Theo tiền bối thì sao?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

-Ồ! Lại thật, sao người lại hỏi ta thế?

Chương Vĩnh Kỳ hoang mang không hiểu gì hết, hỏi :

- Rất cuộc việc gì đã xảy ra thế?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Ba đứa con gái của người đã đồng thương yêu Vương Hoa.

-Ồ! Như thế sao?

- Cho nên ta hỏi Vương Hoa muốn sao bây giờ?

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thế thì dễ thôi.

- Người nói thử xem?

- Mang cả ba đứa gả cho hắn thế là xong?

Thủy Tinh mỹ nhân mỉm cười nói :

- Đây Vương Hoa, ý của người thì thế nào?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Con... cũng chỉ biết tính thế mà thôi.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Nhưng mà ta phải nói trước...

- Xin tiền bồi cứu dạy bảo!

- Mai sau, người phải đối xử với họ bình đẳng mới được.

- Đương nhiên rồi, ta đều thương yêu cả ba người hết.

- Thế thì tốt lắm!

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Nay Tương Quân, ta hỏi người, người xem thương thế của Thu Bình còn cứu chữa được chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân thở dài nói :

- Khó hết sức!

- Có thật chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Chương Vĩnh Kỳ, người cho rằng ta ghen tuông mà chẳng cứu trị y ư?

- Ta không nghĩ thế, ta chỉ nói rằng rốt cuộc y còn hy vọng cứu sống lại được chăng?

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Theo ta thì không còn hy vọng nữa.

Nghe nói thế, lòng Chương Vĩnh Kỳ trầm xuống ngay.

Vương Hoa hỏi :

- Chẳng lẽ không còn chút hy vọng nào hết?

- Còn chứ!

- Thế nào?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

Thứ nhất, cần phải đoạt lại Thủy Tinh Cầu, chỉ có Thủy Tinh Cầu mới có khả năng kéo dài mạng sống của y thêm một khoảng thời gian nữa, như thế mới có đủ thì giờ tìm thuốc để cứu trị cho y.

Vương Hoa nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi luôn.

Rõ ràng đây là một vấn đề vô cùng khó khăn vì Thủy Tinh Cầu đã lọt vào tay của Vương Bán Tiên. Muốn cướp lại Thủy Tinh Cầu không phải là chuyện dễ.

Huống chi có ai biết Vương Bán Tiên hiện giờ ở chỗ nào đâu? Thế thì biết đi đâu tìm kiếm y bây giờ?

Chương Vĩnh Kỳ hỏi :

- Ngoại trừ biện pháp này, ngoài ra chẳng còn cách nào khác sao?

- Đúng thế.

Vương Hoa hỏi :

- Theo tiền bồi thì Chương phu nhân sống được bao lâu nữa?

- Y chỉ sống được nửa tháng mà thôi.

- Nếu trong vòng nửa tháng tìm được Thủy Tinh Cầu thì y được thoát nạn ư?

- Đúng thế, người làm được việc này chăng?

- Văn bối sẽ cố gắng thử xem.

Bấy giờ...

Đoàn người Võ Lâm Hoàng Đế đã ra khỏi mật thất và bước vào trong thạch thất luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Sao, các người nói chuyện với nhau thế nào rồi?

Hai má Thủy Tinh mỹ nhân ửng đỏ :

- Tiền bối hay đùa thế.

Võ Lâm Hoàng Đế nói với Chương Vĩnh Kỳ :

- Thế nào?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Còn hy vọng cứu sống.

Quỷ Diện Tiên Ông cả mừng hỏi :

- Thật chăng?

- Đúng thế, chỉ cần tìm được Thủy Tinh Cầu thì Chương phu nhân sẽ thoát chết ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Theo ta thì đây là một việc làm gian nan hết sức. Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Vương Bán Tiên thì chúng ta biết dùng biện pháp gì đoạt hồi đây?

Vương Hoa nói :

- Cho dù sự việc này có gian nan thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải cố gắng thử xem. Còn nữa, nếu để Hải Đào kinh và Thủy Tinh Cầu nằm trong tay của Vương Bán Tiên lâu dài thì rất nguy hiểm.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

Đây là sự thật, nhưng mà võ công của người so với Vương Bán Tiên thì thế nào?

- Kém y một bậc.

- Thế thì gian nan rồi!

Vương Hoa bất giác im lặng không nói gì hết.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Ngoài ra ta quyết phải tìm cho ra một người nữa...

- Ai thế?

- Thù nhân của Mỹ Mỹ.

Vương Hoa sực nhớ ra điều gì, vội cất tiếng nói :

- Người đó chính là Cửu Độc Thần Quân mà.

- A... Y là Cửu Độc Thần Quân sao?

- Đúng thế, chính y đã vâng mệnh lệnh của Kim Cúc phu nhân làm việc này vậy.

Vả lại người đâm sát Tiểu Yến cũng chính là Cửu Độc Thần Quân luôn.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Thế thì tất cả mọi việc đều do Kim Cúc phu nhân gây nên, ta phải đến tìm y mới được.

Vương Hoa nói :

- Nhưng mà võ công của y cao siêu lắm.

Bỗng nhiên, Võ Lâm Hoàng Đế buột miệng nói :

- À! Có cách rồi...

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia có cách gì chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Nay Thủy Tinh mỹ nhân, ta hỏi ngươi điều này.

- Tiên bối cứ dạy bảo.

- Ngươi học được bao nhiêu phần võ công trong Hải Đào kinh?

- Một phần ba.

- Những phần còn lại thì sao?

- Không thể nào tham ngộ được hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta biết có một người có khả năng tham ngộ được.

- Ai thế?

- Hàn Phong!

Tất cả mọi người ngẩn người tại chỗ ngay. Lão nói chẳng sai chút nào, mấy mươi năm nay Hàn Phong đã được giới võ lâm tôn xưng là đương kim kỳ tài, trí tuệ siêu quần. Bất cứ vấn đề nan giải gì chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ y đều có thể hiểu ngộ được hết. Cho nên được danh hiệu Thiên Tri Thần Quân.

Thiên Tri Thần Quân khiêm tốn nói :

- Hàn Phong không dám trở tài.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người thiên hạ đồn đại rằng ngoại trừ những việc trên trời thì người không biết, nhưng phàm những việc dưới đất thì người thấy đều thông đạt hết, nhưng mà có điều khó khăn là...

- Điều khó khăn thế nào?

- Chẳng biết Thủy Tinh mỹ nhân có bằng lòng nói võ công trong Hải Đào kinh ta chẳng mà thôi.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Nếu là việc có thể cứu Vương Thu Bình thoát nạn thì ta sẵn sàng ưng thuận ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Bây giờ ngươi đã khá rộng lượng khoan hồng, nếu như trước kia...

Thủy Tinh mỹ nhân cười nhạt nói :

- Tiên bối lại cười vãn bối nữa rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Theo ý kiến của ta thì Thủy Tinh mỹ nhân ghi chép chiêu thức võ công ra để cho Thiên Tri Thần Quân tham cứu...

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Ta sẵn sàng ra sức, đồng thời muốn thử nghiệm xem sao, nhưng ai là người luyện tập đây?

89. Tin Mừng

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế thì phải do Thủy Tinh mỹ nhân quyết định.

Đương nhiên việc này phải do Thủy Tinh mỹ nhân quyết định mới được, vì đây là võ công của y. Y muốn cho ai thì phải để y quyết định.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Trong số người giữa chúng ta chỉ có Vương Hoa là có trí tuệ cao nhất, thì truyền cho Vương Hoa đi.

Võ Lâm Hoàng Đế cười hi hí nói :

- Ta đã đoán được như thế từ lâu rồi!

- Lão đã đoán được như thế ư?

Võ Lâm Hoàng Đế cười rồi nói tiếp :

- Đương nhiên, truyền võ công cho con rể thì bảo đảm hơn.

Thủy Tinh mỹ nhân thẹn đỏ mặt nói :

- Tiền bối lại đùa nữa rồi.

Tất cả mọi người đều bất giác bật cười ngay.

Vương Hoa nói :

- Vãn bối ngại rằng không thể thành tựu thôi!

Võ Lâm Hoàng Đế cười nói :

- Nay cháu ngoan, lời nói của nhạc mẫu quyết chẳng sai lầm đâu.

- Thế à?

- Mau qua đây cảm ơn nhạc mẫu xem nào!

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Tiền bối chớ làm khó dễ hần nữa. này Vương Hoa, ngươi cứ việc học tập thôi.

Vương Hoa cúi đầu vái chào nói :

- Thưa tiền bối, vâng!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Nay cháu ngoan, ngươi còn gọi tiền bối nữa sao?

Thủy Tinh mỹ nhân mỉm cười nói :

- Thôi được, bây giờ ta ghi chép các chiêu thức ra giao cho Thiên Tri Thần Quân ngay.

Thế rồi, Thủy Tinh mỹ nhân căn cứ vào ký ức, mang những võ công trong Hải Đào kinh chép ra hết, sau đó giao lại cho Thiên Tri Thần Quân nghiên cứu.

Những trang sau Hải Đào kinh gồm có mười chiêu, tất cả những chiêu này đều thâm ảo hết sức. Số chiêu thức lại biến hóa vô cùng tận, quả thật là những võ học hiếm thấy trong giới võ lâm bấy giờ.

Tánh ngộ thiên phú của Thiên Tri Thần Quân thông minh xuất chúng. Trong một thời gian ngắn ngủi ba hôm y đã hội được bốn chiêu trong số mười chiêu võ này.

Thiên Tri Thần Quân mang số chiêu đã tham ngộ được truyền lại cho Vương Hoa trong một nơi bí mật.

Vương Hoa mang số chiêu thức mà Thiên Tri Thần Quân đã tham ngộ được luyện tập rất kỹ lưỡng. Đương nhiên đây chẳng phải là việc một vài ngày có thể thành tựu được, thế nhưng dưới sự kiên trì chỉ đạo của Thiên Tri Thần Quân, Vương Hoa chỉ mất ba ngày thời gian đã học được sáu chiêu, bây giờ chỉ còn lại bốn chiêu cuối mà thôi.

Sáu chiêu thức này kinh người hết sức, mỗi một chiêu có sự huyền ảo biến hóa riêng của nó. Còn bốn chiêu kia đương nhiên phải kinh thiên động thể hơn nữa rồi.

Nhưng Thiên Tri Thần Quân đã cảm thấy khó tham ngộ được bốn chiêu này.

Một hôm...

Ngô Tinh đến tìm Vương Hoa.

Chỗ luyện võ của họ là ở trong một thạch động khác. Thạch động này cách chỗ ở của Quỷ Diện Tiên Ông độ khoảng mười trượng.

Trông thấy Ngô Tinh đến thăm, Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Vương Hoa vội hỏi :

- Có việc gì chẳng?

Ngô Tinh hỏi :

- Mẹ ta sai ta đến đây hỏi thăm kết quả luyện tập của ngươi thế nào rồi?

Vương Hoa cười nói :

- Đã luyện được sáu chiêu rồi.

- Chỉ luyện được sáu chiêu thôi à?

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Thế là cố gắng lắm rồi.

- Nhưng mà không còn thì giờ nữa rồi.

Vương Hoa giật mình nói :

- Hết thời giờ rồi sao?

- Đúng thế, các ngươi đã ở đây luyện võ được mười ngày rồi.

Vương Hoa cả kinh nói :

- Hả, mười ngày rồi sao?

Ngô Tinh khẽ gật đầu nói :

- Phải, vừa đúng mười ngày rồi.

- Thế là... Chương phu nhân chỉ còn sống được năm ngày nữa thôi sao?

- Có lẽ như thế.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Thế thì biết làm sao bây giờ? Trời ơi, biết làm sao đây?

Thiên Tri Thần Quân nói :

- Theo ta thì ngươi với sáu chiêu võ công này đã đủ sức đối phó với Kim Cúc phu nhân hoặc Vương Bán Tiên rồi.

- Có thật như thế chẳng?

- Ta bảo trăm phần trăm là như thế.

- Thế thì ta phải đi ngay thôi.

- Đúng thế, người nên đi ngay bây giờ đi.

Vương Hoa vội đi theo Ngô Tinh ra khỏi thạch động chạy về chỗ ở của bọn người Quỷ Diện Tiên Ông.

Trên đường đi, Vương Hoa hỏi :

- Này Ngô cô nương, có việc gì xảy ra chẳng?

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Không có chi hết... ta cùng chị em họ Chương coi nhau khá thân thiết.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thế là quý lắm, còn cha người thì sao?

- Cha ư? Gia gia hết giận hờn cha rồi, bây giờ họ thân nhau lắm.

Vương Hoa hớn hở nói :

- Thế là quý hết sức.

Ngô Tinh xuống giọng hỏi :

- Những ngày gần đây có hoài niệm ta không?

- Không!

- Hứ! Ba chúng ta ngày nào cũng tưởng niệm người hết, thế mà chẳng ngờ người chẳng nghĩ gì đến bọn ta hết.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Ta chẳng có thì giờ rảnh nào hết.

- Chẳng lẽ cả thời gian suy nghĩ cũng không có sao?

- Đúng thế, ta cứ mãi suy nghĩ võ công mà thôi.

Ngô Tinh làm ra vẻ giận dỗi nói :

- Thôi, xem như người có lý đi.

- Ta nói thật đấy.

- Thế thì ta chẳng nói cho người biết một tin hay.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Tin hay gì thế?

- Ta không nói.

- Tại sao người không biết điều với bọn ta.

- Bọn người?

- Bọn ta, tức là muốn nói chị em Chương thị và ta đây.

- Thôi được, sau này ta ắt phải tưởng niệm các người hoài, như vậy được chứ, người vợ cưng yêu sắp cưới của ta.

Ngô Tinh then đỏ mặt, nói :

- Léo mép thật, ta chẳng nói người biết đâu.

Nhưng thực ra trong lòng nàng nghe nói câu “người vợ cưng yêu sắp cưới” mà cảm thấy sung sướng vô cùng.

Vương Hoa nói :

- Không nói thì về sau ta chẳng cưng người đâu.

- Thế thì chịu.

Vương Hoa nóng ruột nói :

- Thế người muốn sao bây giờ?

- Sau này... sau này người không được ăn hiếp ta nha.

- Thương thì có chứ làm gì có chuyện ăn hiếp người!

- Được, ta nói cho người nghe, nhưng người không được nói lại cho người khác nghe nha.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên.

- Cũng không được nói rằng chính ta nói cho người biết nha.

Vương Hoa nghe nói thế bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, nói :

- Việc gì quan trọng lắm chẳng?

- Đương nhiên là việc quan trọng rồi.

- Được, ta hứa với người sẽ giữ bí mật chứ không sai.

Ngô Tinh xuống giọng nói :

- Chương muội muội có thai rồi.

- Nói sao?

Vương Hoa buột miệng kêu lên một tiếng.

Ngô Tinh nói :

- Ta nói rằng chương muội muội có thai rồi.

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Có thật chẳng?

- Chẳng lẽ ta nói dối với người ư?

- Của ai vậy?

- Hồi anh chàng ngốc ơi, đương nhiên là của người rồi!

- Ta ư?

- Thế nào? Người muốn giả khùng ư? Chính là Chương Thanh Thanh.

Vương Hoa ngây người luôn ra tại chỗ.

Đúng thế, Chương Thanh Thanh đã có quan hệ nhục thể với hắn, chẳng lẽ chỉ một lần hôm đó mà có con rồi sao? Thế thì làm sao chẳng bảo Vương Hoa chẳng giết mình.

Vương Hoa ngẩn người giây lát, sau đó nói :

- Sao người biết như thế?

- Đương nhiên ta phải biết rồi.

- Chính Thanh Thanh nói lại cho người biết chẳng?

- Phải, Thanh Thanh mới chỉ nói lại cho ta và Linh Linh biết mà thôi, ngoài ra không một người nào biết hết.

- Tại sao thế?

- Thanh Thanh muội cho rằng vào lúc này không nên nói cho bất cứ một ai biết.
- Kể cả ta trong đó sao?
- Đúng thế.
- Tại sao vậy?
- Tại vì Thanh Thanh muội sợ người sẽ lo lắng cho y, hơn nữa người sắp phải ra ngoài, nếu để người biết được tin này người ắt phân tâm lo nghĩ cho y chứ không sai, nên khi y nói cho ta và Linh Linh biết tin này đã căn dặn bọn ta không được nói lại cho người biết.
- Thế tại sao em lại nói cho anh biết?
- Em chỉ lén lút cho anh biết mà thôi, vì em cho rằng anh nên biết tin này...
- Đương nhiên huynh nên biết tin này rồi.
- Nhưng mà huynh không được nói cho Thanh Thanh biết rằng chính muội nói tin này cho huynh nghe nha.
- Được, huynh sẽ ghi nhớ điều này.
- Người phải làm ra vẻ chẳng biết gì hết nghe.
- Tuân lệnh.

Thế rồi hai người chạy tới thạch động.

Đương nhiên Vương Hoa lấy làm vui sướng khi nghe được tin này, đồng thời chàng cũng rất vui mừng khi biết ba chị em sống hòa hợp thương yêu với nhau.

Hai sự kiện này đã thật sự mang tới niềm vui cho chàng không ít.

* * * * *

Ngày hôm sau Vương Hoa từ giả mọi người cùng Thủy Tinh mỹ nhân rời khỏi thạch động.

Vương Hoa đi tìm Thủy Tinh Cầu.

Thủy Tinh mỹ nhân thì phải đi tìm thuốc.

Tất cả mọi người cùng tiễn đưa Vương Hoa và Thủy Tinh mỹ nhân lên đường.

Võ Lâm Hoàng Đế nói với Vương Hoa :

- Nay Vương Hoa. Tạm thời bọn ta không rời khỏi đây đâu, vì theo ta nhận xét có lẽ Võ Lâm giáo sắp sửa phát động công kích, muôn một có thật như thế thì chúng ta không thể chẳng lo bố trí trước.

Vương Hoa gật đầu nói :

- Thế cũng được.
- Thế thì hai người thương lộ đi.

Vương Hoa quay sang nhìn Thanh Thanh một cái, chỉ thấy thần tình y u oán buồn bã vô cùng.

Vương Hoa cảm thấy rằng từ khi hấn đến đây mãi cho đến ngày hôm nay hấn chưa từng nói một lời nào với y hết. Hấn đã lạnh lùng bỏ quên Thanh Thanh, và đã làm cho y có vẻ thêm phần cô đơn hơn nhiều.

Vương Hoa bước sang hướng y, khẽ gọi một tiếng :

- Thanh Thanh!

Chương Thanh Thanh ngược đầu lên như là một oán phụ trong khuê các. Trong ánh mắt y phản chiếu những màu sắc u oán thê lương. Y buồn bã lẳng lặng không nói gì hết.

Vương Hoa khẽ gọi một tiếng nữa :

- Nay Thanh Thanh!

- Có việc gì chẳng?

- Ta...

Vương Hoa trông thấy đông người quá, cũng chẳng biết nói gì đây, bèn cười nhạt nói :

- Người chờ ta một lát nữa, ta có vài lời muốn nói với người.

Thanh Thanh khẽ gật đầu đồng ý.

Bấy giờ đoàn người đã ra tới bờ hồ, thế rồi Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Các người chờ tiến đưa nữa, hãy quay trở về đi.

Dứt lời, y lượn mình nhảy xuống thuyền ngay.

90. Từ Biệt Bên Bờ Hồ

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thôi được, chúng ta hãy quay trở về ngay.

Đoàn người quay trở về thạch động luôn.

Chương Vĩnh Kỳ nói với Vương Hoa :

- Nay Vương Hoa, trong vòng năm ngày người ắt phải quay trở về, trăm sự trông vào người cả đấy.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ về kịp chứ không sai.

- Thế người hãy thân trọng nha.

Đoàn người thấy đều chạy trở về hướng thạch động, chỉ có Ngô Tinh và chị em Chương gia vẫn còn đứng lại mà thôi.

Vương Hoa nói :

- Ngô cô nương và Linh Linh, hai người hãy về thạch động đi.

Chương Linh Linh nói :

- Người hãy bảo trọng.

Ngô Tinh cũng nói :

- Người hãy cố gắng tranh thủ trở về nha.

- Được, Thanh Thanh, người hãy ở lại, ta có vài lời muốn nói với người.

Hình như Ngô Tinh đã đoán biết Vương Hoa muốn nói những gì với Thanh Thanh rồi, y bèn đưa mắt nhìn Chương Linh Linh nói :

- Linh Linh muội, chúng ta quay trở vào thôi.

- Vâng.

Ngô Tinh vái chào Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Thưa mẹ! Mẹ cũng tranh thủ về cho sớm nha.

- Được, mẹ sẽ cố gắng về sớm, con hãy vào đi.

Ngô Tinh và Chương Linh Linh vẫn ngây người đứng yên tại chỗ không nói gì hết.

Vương Hoa bước gần Thanh Thanh, hần cảm thấy rằng giữa ba người thì Thanh Thanh âu sầu nhất, có lẽ vì hoàn cảnh sinh sống của ba người không giống nhau.

Vương Hoa cảm thấy bùi ngùi trong lòng, nói :

- Thanh Thanh...

Y nhè nhẹ ngược đầu lên nhìn Vương Hoa, hỏi :

- Người... có điều gì muốn nói với ta chăng?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ người không có gì để nói với ta sao?

- Ta ư?

Mối tình bi thương lướt nhanh vào tư tưởng y, cổ họng đã uất nghẹn, y có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không sao thoát nên lời được.

Y đã có con của Vương Hoa, nhưng lại không dám nói cho Vương Hoa nghe. Y sợ rằng Vương Hoa phải lo lắng bất yên.

Vương Hoa nói :

- Có điều gì người cứ việc nói đi.

Cuối cùng Chương Thanh Thanh lên tiếng nói :

- Chàng hãy bảo trọng nha.

- Ta sẽ bảo trọng, này Thanh Thanh, người chỉ nói mỗi câu này với ta sao?

- Ngoài ra chàng hãy về cho sớm một chút.

- Rồi còn gì nữa?

- Chỉ có thể thôi.

- Ngoài trừ hai câu này, người không còn nói gì nữa sao?

- Có chứ.

- Người cứ nói.

- Thiếp sẽ tưởng niệm chàng cho đến khi nào chàng quay trở về.

Vương Hoa nói :

- Còn nữa chăng?

Nghe Vương Hoa nói thế, Chương Thanh Thanh lấy làm ngạc nhiên hết sức, đương nhiên y chẳng ngờ Vương Hoa đã từ nơi Ngô Tinh biết được việc y đã có thai.

Y lắc đầu nói :

- Chỉ có bấy nhiêu lời thôi.

- Có thật không còn gì nữa chăng?

- Đúng thế.

Vương Hoa nói :

- Theo ta thì trong bụng người có điều gì muốn nói cho ta biết, nhưng lại chẳng muốn nói cho ta nghe.

Chương Thanh Thanh ngạc nhiên nói :

- Làm gì có chuyện đó chứ?

- Có thật như thế chăng?

- Ừ!

- Người còn giấu giếm ta điều gì nha!

- Thế người cứ nói ra xem sao?

Vương Hoa nói :

- Nếu ta nói trúng thì ta phải phạt đánh người một cái vào đít có được chăng?

- Được, người cứ nói xem sao?

Vương Hoa ghé vào tai y nói nhỏ :

- Người có thai rồi, đúng chẳng?

- A...

Chương Thanh Thanh khẽ kêu lên một tiếng, vừa kinh hãi vừa bất ngờ hỏi :

- Sao... người lại biết thế?

- Có đúng như vậy chẳng? Người hãy trả lời ta trước đi.

Chương Thanh Thanh cảm thấy kinh ngạc hết sức, bỗng nhiên y ngã vào lòng Vương Hoa cất tiếng khóc nức nở.

- Người có thai rồi phải vậy không?

Chương Thanh Thanh khẽ gật đầu không nói gì hết.

- Tại sao không thông báo cho ta hay?

- Ta ư?

- Sợ ta quan tâm chẳng?

- Vâng!

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Đại ơ là đại, người phải thông báo cho ta hay chứ, như thế ta mới biết rằng ta có một phần trách nhiệm với con.

Hình như Chương Thanh Thanh đã cảm động bởi câu nói này của Vương Hoa, ngoại trừ y chỉ biết khóc lóc, ngoài ra y chẳng biết nói gì hơn.

Vương Hoa buồn bã nói :

- Nay Thanh Thanh, có phải như thế chẳng?

- Thiếp...

- Thanh Thanh, nàng là vợ của ta, ta có trách nhiệm phải quan tâm vậy. Quả thật ta đã có lỗi với nàng.

- Chàng chẳng có lỗi gì hết.

- Không, ta đã có lỗi. Khi một người đàn ông biết vợ mình mang thai mà không thể ở gần bên cạnh y, thì người đàn ông ấy phải bất an. Ngược lại một người đàn bà đã làm vợ cũng mong mỏi rằng khi y có thai thì người chồng nên hầu cận bên y.

Chương Thanh Thanh nói :

- Nay Vương Hoa, thiếp rất đồng ý lời chàng đã nói. Đương nhiên thiếp không muốn chàng đi khỏi nhưng vì mẹ thiếp nên chàng phải đi thôi. Thiếp không biết nói gì hơn chỉ mong chàng nên vì thiếp mà thận trọng lấy mình.

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Thanh Thanh, nàng nói phải, mặc dù ta biết nàng mang thai, song không thể chẳng đi. Vì mẹ nàng ta đành phải tạm thời rời khỏi nàng trong một thời gian ngắn, nàng không buồn ta chứ?

Chương Thanh Thanh nói giọng uất nghẹn :

- Chàng cứ yên tâm đi đi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vậy thì nàng trở về nghỉ ngơi đi.

Thanh Thanh khẽ gật đầu nói :

- Được, mong chàng hãy trở về cho sớm.

- Nàng phải bảo trọng lấy thân nha.

Thanh Thanh nói :

- Vâng, hẹn gặp lại!

- Xin từ biệt.

Chương Thanh Thanh vẫy tay nhẹ nhẹ, y chẳng muốn rời khỏi hân chút nào hết. Họ đều có đồng một cảm tưởng...

Bấy giờ Thủy Tinh mỹ nhân đi tới nói :

- Thế nào, y đã có thai rồi chẳng?

Vương Hoa giật mình nói :

- Sao... tiền bối lại biết ư?

- Chẳng phải lúc này người đã hỏi y như thế sao?

- Vâng.

Thủy Tinh mỹ nhân ra vẻ thắc mắc nói :

- Sao bọn ta chẳng hay biết gì hết?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Vì y không muốn cho bất cứ một ai biết việc này hết. Đồng thời y cũng ngại rằng nếu để văn bối biết được tin này thì văn bối phải lo lắng cho y. Chính Ngô cô nương đã nói tin này cho văn bối biết.

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Ba nữ hài nhi này thấy đều hiền lành hết sức. Trước kia ta cứ lo lắng họ chẳng sống hòa hợp được...

Y nói tới đây mỉm cười nói :

- Nay Vương Hoa, ta hỏi người một điều, trong ba nữ hài nhi này, người thương người nào nhất?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chương Linh Linh.

- Có phải tại vì y là người tình đầu tiên của người chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vâng, văn bối không phủ nhận điều này.

Thủy Tinh mỹ nhân lẳng lặng không nói gì nữa, đương nhiên vì y cũng có quan điểm này. tại vì cả một đời người chỉ có một tình đầu là trân quý nhất.

Chương Thanh Thanh vẫn lưu luyến đứng ở bờ hồ.

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ nói :

- Chúng ta đi được rồi chứ?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Vâng, chúng ta đi thôi.

Chiếc thuyền con lướt nhanh trên mặt hồ ra khỏi eo núi.

Bóng người Chương Thanh Thanh đứng bất động bên bờ hồ đã nhỏ dần...

Bỗng nhiên Vương Hoa sực nghĩ ra một vấn đề kỳ lạ, bất giác mỉm cười hỏi :

- Thừa tiền bối, có phải văn bối nên gọi tiền bối bằng...

- Bằng tiếng nhạc mẫu?

- Thừa vâng!

Thủy Tinh mỹ nhân lắc đầu nói :

- Không, chờ khi nào các người kết hôn xong rồi hãy gọi ta như thế cũng chưa muộn.

- Vâng, thế văn bối xin hỏi tiền bối một điều nữa.

- Người cứ nói?

- Văn bối trông tinh thần của tiền bối có vẻ khác hơn trước thì phải?

- Phải, Chương Vĩnh Kỳ đối xử với ta khá tốt.

- Thế tại sao tiền bối bằng lòng tìm thuốc chữa trị cho Chương phu nhân?

Thủy Tinh mỹ nhân ngạc nhiên nói :

- Tại sao không bằng lòng được?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Nếu Chương phu nhân chết thì chẳng phải có lợi cho tiền bối sao?

Thủy Tinh mỹ nhân thoáng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười trả lời ngay.

- Thế là người sai lầm rồi.

- Lầm ư?

- Phải, người cho rằng nếu Chương phu nhân chết rồi thì ta có thể tái hưởng mộng đẹp năm xưa?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Bụng người nghĩ xấu như vậy được sao?

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Người ta thường nói rằng tình địch như cây đinh đâm vào mắt, bất cứ một ai cũng muốn nhổ phứt cây đinh này ra, tại sao tiền bối có cơ hội...

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Lòng ta chẳng tệ bạc như thế được, hơn nữa ta phải cố gắng hết sức cứu trị y, cho dù ta phải đánh mất Chương Vĩnh Kỳ lần nữa ta vẫn sống rất vui vẻ.

Vương Hoa thâm kính phục Thủy Tinh mỹ nhân có tâm địa hiền từ hết sức.

Hắn cười nhạt nói :

- Nếu chẳng có quả Thủy Tinh Cầu, có thật chương phu nhân chỉ còn sống được năm ngày nữa chẳng?

- Đúng thế.

Bấy giờ, chiếc thuyền nhỏ đã cập bến, hai người song song nhảy lên bờ. Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Nay Vương Hoa, mạng sống của Chương phu nhân đều trông cậy vào người hết, mong rằng người phải nhớ lấy điều này.

- Vâng, vãn bối xin ghi nhớ lời dạy của tiền bối.

- Vậy thì hai ta chia tay ngay tại đây thôi.

Thủy Tinh mỹ nhân nói xong, không đợi Vương Hoa trả lời gì hết, y đã phi thân chạy đi luôn.

Vương Hoa ngẩn người đứng sững bên bờ hồ.

Đương nhiên hẳn biết Thủy Tinh Cầu rất quan trọng đối với hắn, tại vì nó ảnh hưởng tới sự sống chết của Chương phu nhân.

Hắn biết đi đâu tìm gặp Vương Bán Tiên đây?

Bỗng nhiên Vương Hoa nghĩ tới Mai Hương, Giáo chủ Võ Lâm giáo. Chỉ có Mai Hương mới tìm được Vương Bán Tiên, ngoại trừ biện pháp này ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

Đương nhiên, qua biện pháp này có thể tìm được Thủy Tinh Cầu hay chẳng vẫn còn là một vấn đề chưa thể tiên liệu được trước.

Vương Hoa suy nghĩ đến đây lập tức tung mình chạy về hướng tổng đàn Võ Lâm giáo ngay.

Một hôm...

Vương Hoa đã chạy tới cổng ngoài Võ Lâm giáo, thành linh có một bóng người lai tới nhanh như điện chớp, nhảy vọt về hướng Vương Hoa. Vương Hoa trông thấy thế bất giác giật mình dừng bước lại ngay. Khi Vương Hoa nhìn kỹ người vừa xuất hiện hẳn đã thất thanh kêu lên kinh ngạc :

- Tỷ tỷ, chính là người ư?

- Người vừa hiện thân chính là U Linh Nữ.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Phải, chính là tỷ tỷ đây. Ta có việc cần đang muốn tìm người đây.

- Việc gì thế?

U Linh Nữ nói :

- Một việc rất là quan trọng.

91. Hổ Lang Liên Hợp

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên. Hắn chẳng biết tỷ tỷ muốn nói sự việc quan trọng gì đây, hắn ngẩn người một hồi lâu, sau đó nói :

- Việc quan trọng thế nào vậy?

U Linh Nữ nói :

- Sau khi chia tay với đệ, thì tỷ tỷ đã theo dõi Kim Cúc phu nhân ngay. Về sau ta phát hiện y không trở về chỗ cũ nữa...

-Ồ... thế thì y đi đâu?

U Linh Nữ cười rằng :

- Y đã cùng Vương Bán Tiên kết thành một khối...

- Nói sao?

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, nói :

- Tỷ tỷ bảo rằng Kim Cúc phu nhân và Vương Bán Tiên đã bắt tay với nhau rồi ư?

- Đúng thế.

- Quả thật đây là một việc hết sức nghiêm trọng rồi, tại vì hai người này đều là cao nhân ở phía ma đạo, nếu một khi họ liên hợp với nhau thì thế lực của họ không thể khinh thường được rồi.

Vương Hoa hỏi :

- Sao tỷ tỷ biết được như thế?

- Ta đã theo dõi y mà biết được việc này.

- Thế thì họ đang ở đâu?

- Ở trong Võ Lâm giáo.

- Ở tại Võ Lâm giáo phải không?

- Đúng như thế.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng :

- Thế thì khá lắm, đệ đang muốn tìm họ đây.

U Linh Nữ ngạc nhiên nói :

- Đệ muốn tìm họ? Tìm ai? Kim Cúc phu nhân hay là Vương Bán Tiên?

- Tìm Vương Bán Tiên trước đã.

- Để làm gì thế?

Vương Hoa nói :

- Vì quả Thủy Tinh Cầu.

- Đệ tìm Vương Bán Tiên muốn đoạt lại Thủy Tinh Cầu?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Đúng thế.

U Linh Nữ lại nói tiếp :

- Còn một việc quan trọng hơn nữa...

- Việc gì thế?

U Linh Nữ chậm rãi nói :

- Theo kết quả tỷ tỷ đã thám thính được thì một ngày gần đây có lẽ Võ Lâm giáo sẽ mở cuộc tấn công võ lâm.

Vương Hoa nghe nói thế liền giật bắn người lên, nói giọng hốt hải :

- Võ Lâm giáo muốn tiêu diệt võ lâm chăng?

- Đúng thế.

Quả thật đây là một tin tức kinh người khủng bố hết sức, không ngờ Võ Lâm giáo lại có tham vọng muốn tiêu diệt võ lâm. Nếu một khi họ mở cuộc công kích ắt sẽ khơi dậy một trận huyết kiếp chứ không sai.

Vương Hoa hỏi :

- Có việc như thế thật sao?

- Đúng như thế!

Vương Hoa nói :

- Nay tỷ tỷ, thế tỷ tỷ đã vào tổng đường Võ Lâm giáo rồi phải không?

U Linh Nữ gật đầu nói :

- Phải, ta đã đến đó rồi.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ một hồi, nói :

- Thừa tỷ tỷ, người giúp đệ việc này có được chăng?

- Việc gì người cứ nói.

Vương Hoa chậm rãi nói :

- Trong vòng năm ngày đệ phải lấy cho kỳ được Thủy Tinh Cầu, vì Thủy Tinh Cầu đã ảnh hưởng đến sự sống chết của Chương phu nhân...

Thế rồi Vương Hoa mang sự thể thuật lại cho U Linh Nữ nghe một phen. Nghe kể xong U Linh Nữ nói :

- Nếu nhưng chẳng đoạt hồi được Thủy Tinh Cầu thì Chương phu nhân ắt phải chết đúng không?

- Đúng thế.

- Theo ý của đệ thì phải làm sao đây?

Vương Hoa trầm giọng nói :

- Hai chúng ta cùng đến Võ Lâm giáo một chuyến.

U Linh Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Công khai xông vào Võ Lâm giáo ư?

- Một người công khai tấn công và một người âm thầm xông vào.

U Linh Nữ nói :

- Ý của đệ muốn tỷ tỷ công khai tấn công gây sự chú ý của môn nhân Võ Lâm giáo, còn đệ thì âm thầm xông vào Võ Lâm giáo, phải vậy không?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng như thế.

U Linh Nữ tán thành nói :

- Biện pháp này có thể thực hành được, nhưng đệ chẳng biết Vương Bán Tiên ở đâu thì sao?

Vương Hoa cau mày nói :

- Ngoài trừ biện pháp này, ngoài ra không còn cách nào hơn.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Vương Hoa nói :

- Thừa tỷ tỷ, nhiệm vụ này nguy hiểm hết sức, nếu như tỷ tỷ...

U Linh Nữ cười khẩy nói :

- Chẳng lẽ tỷ tỷ sợ chết được sao?

- Thế thì cảm ơn tỷ tỷ trước.

- Cảm ơn làm gì nữa? Hãy hành động ngay đi.

Thế rồi hai người phi thân chạy về hướng Võ Lâm giáo. Vượt qua ngọn núi cao, quẹo vào tiểu thông đạo vắng vẻ ấy.

Chẳng mấy chốc họ đã trông thấy tổng đường Võ Lâm giáo. Chạy vào một đoạn đường nữa, sau đó U Linh Nữ dừng bước lại nói :

- Đệ đệ, chúng ta đã vào tới nơi rồi, đệ đi ra phía sau xông vào đi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Được.

- Thế thì ta đi trước nha.

U Linh Nữ dứt lời, không đợi Vương Hoa trả lời gì hết, y lượn mình chạy đi mất.

Sau khi U Linh Nữ chạy mất, Vương Hoa lập tức phi thân chạy vòng ra phía sau ngọn núi cao ấy luôn.

Một người công khai và một người âm thầm chuẩn bị liều mạng xông vào Võ Lâm giáo.

Bấy giờ, U Linh Nữ đã chạy tới phía tổng đường Võ Lâm giáo, bỗng nhiên có tiếng hét lạnh lùng từ xa xa vang tới :

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng gầm hét thì có vài người nhảy tới chặn lại đường đi của U Linh Nữ.

Người đầu đàn trong số đó hét lớn nói :

- Cô nương đến đây tìm ai thế!

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Ta đến đây tìm Kim Cúc phu nhân.

- Người là ai vậy?

- Người hãy vào trong bảo y ngoan ngoãn ra đây nạp mạng ngay, bằng không ta đánh vào tổng đường của các người ngay.

- Người cứ ra tay thử xem.

U Linh Nữ thét lớn một tiếng, vung chưởng đánh ra một chiêu ngay.

Cũng vào lúc U Linh Nữ và môn nhân Võ Lâm giáo động thủ với nhau, Vương Hoa đã lượn mình ra phía sau tổng đường Võ Lâm giáo nhanh như cắt.

Vương Hoa từng đến tổng đường Võ Lâm giáo một lần, nhưng lúc đó hắn chưa quan sát địa hình, nên bây giờ hắn phải xem xét kỹ lưỡng địa thế xung quanh.

Cách kiến trúc tổng đường Võ Lâm giáo chẳng mấy hùng vĩ chỉ có vài dãy lầu nối liền với nhau mà thôi. Tòa lầu cao ngay giữa chính là tổng đường Võ Lâm giáo.

Vương Hoa lượn mình chạy sang dãy nhà bên trái, bỗng nhiên hắn lại ẩn mình vào chỗ kín đáo luôn.

Hắn trở mắt nhìn ra phía trước thấy vài người mặc áo trắng chạy thật nhanh ra hướng cổng chánh, rõ ràng bọn này định ra đối phó U Linh Nữ đây.

Lúc bấy giờ Vương Hoa chẳng phải đến đây để tầm thù phục hận. Hắn không muốn đập cỏ động rắn chút nào hết, như thế sẽ hỏng việc lớn của hắn ngay.

Sau khi mấy người áo trắng ấy đi khỏi hắn mới nhảy ra chạy vào dãy nhà bên trái tiếp.

Trong phòng vắng lặng không một động tịnh gì hết.

Vương Hoa suy nghĩ ra một việc, hắn cần phải tìm ra một môn nhân Võ Lâm giáo trước, như thế hắn mới tra hỏi được tung tích của Vương Bán Tiên.

Hắn nghĩ đến đây, lập tức cất bước chạy vào bất ngờ trong một gian phòng ngay.

Thình lình...

Vương Hoa nghe thấy một tiếng nói từ trong phòng vang ra :

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế?

Vương Hoa giật mình dừng bước lại ngay.

Hắn đã nhận ra đây là giọng nói của một người con gái.

Bấy giờ một giọng nói của người con gái khác lại vang tới tiếp :

- Nghe nói y đến đây tìm Kim Cúc phu nhân.

- Nữ nhân nào mà lớn gan như thế?

- Không biết.

- Giáo chủ đi rồi chứ?

- Chưa đi.

- Thế Giáo chủ ở đâu?

- Có lẽ còn ở trong phòng chẳng?

- Thế thì ta đến gặp y xem sao?

- Người cứ đi đi.

Dứt lời, hắn trông thấy một thiếu nữ áo trắng đẩy cửa bước ra ngoài.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ giây lát, hắn lượn mình nhảy vào phòng luôn.

Đây là một căn phòng ngủ. Vương Hoa lẳng lặng lướt vào trông thấy một thiếu nữ đang thay quần áo.

Thiếu nữ ấy nói :

- Sao người quay trở lại à?

Vương Hoa rút thiết bổng ra, điểm vào lưng đối phương, hạ giọng hét nói :

- Người quay lại nhìn thử ta là ai nào?

Thiếu nữ xoay mình qua nhanh như cắt, toan thất kinh cất tiếng kêu lên, nhưng Vương Hoa đã lạnh lùng hét lên :

- Người dám la lên một tiếng thì ta sẽ giết chết người ngay.

Thiếu nữ ấy sợ hãi đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy.

Y hoảng hốt nói :

- Người là ai thế?

- Người chớ thắc mắc ta là ai làm gì. Ta chỉ muốn hỏi người một việc...

- Việc... gì thế?

Thiếu nữ kinh hãi ấp úng hỏi như thế?

Vương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Vương Bán Tiên đi đâu mất rồi?

Thiếu nữ nói giọng run run :

- Ta... không biết.

- Nói sao? Người không biết?

- Ta... không biết ai là... Vương Bán Tiên?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Ta muốn nói sư phụ của Mai Hương.
- Vâng... lão ở tại đây.
- Hiện giờ y ở phòng nào?
- Không biết.
- Thế thì ai mới biết?
- Chỉ có Giáo chủ của bọn này mới biết thôi.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Y đang làm gì ở đây thế?
- Lão đang cùng Kim Cúc phu nhân luyện tập võ công.
- Ở một nơi bí mật chẳng?
- Đúng thế.
- Ngoại trừ Giáo chủ của các người, ngoài ra còn người nào biết nữa?
- Thế thì không được rõ lắm.

Vương Hoa xem xét thần tình đối phương, biết chắc thiếu nữ này chẳng nói lời giả dối. Hắn nhướng cao đôi mày kiếm nói :

- Có thật người chẳng biết y ở đâu chẳng?
- Quả thật ta không biết.
- Thế thì người nằm nghỉ giây lát nha.

Hắn điểm nhẹ thiết bổng một cái, tức thì thiếu nữ ấy khẽ kêu hự một tiếng té xuống đất nằm ngủ ngay. Vương Hoa bước ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại luôn.

Sau đó hắn chạy ra cửa sau. Thành linh...

Ngay lúc Vương Hoa định chạy ra cửa sau thì hắn trông thấy hai người mặc áo trắng chạy về hướng căn phòng bên này.

Người đi bên phải nói :

- Đây lão Vương, chắc không có rồi!

Gã được gọi là lão Vương nói :

- Ai biết đâu?

Chúng ta đã tìm khắp mọi nơi nhưng chẳng thấy bóng người con con nào hết mà gã canh gác kia cứ khẳng định bảo rằng trông thấy một bóng người chạy vào hướng này.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên.

Hắn cho rằng mình lén vào Võ Lâm giáo không một ai trông thấy hết, không ngờ đã có người âm thầm canh phòng trông thấy mình rồi. Từ điểm này cho thấy rằng Võ Lâm giáo canh phòng hết sức cẩn mật.

Gã họ Vương nói :

- Chắc người canh gác không nhìn lầm đâu.
- Biết đâu là người nhà chẳng?
- Chớ nói nhiều làm gì nữa. Bọn mình cứ tiếp tục lục soát xem sao.

92. Tái Ngộ Vương Bán Tiên

Dứt lời, hai người mặc áo trắng ấy đã bước vào trong phòng luôn.

Vương Hoa nghe tiếng động, lập tức lượn mình tránh sang một bên ngay.

Vương Hoa thoảng vừa ẩn mình xong, thì hai người mặc áo trắng ấy đã vô tới trong phòng. Hắn chẳng quan tâm đến họ nữa, phi thân chạy đi tiếp.

Thình lình...

Có một tiếng động nhỏ vang tới, kẻ đó hẳn thấy một bóng người từ một phòng tối bước ra. Vương Hoa giật mình vội ẩn mình vào bóng tối một lần nữa.

Hắn lẳng lặng phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật bắn người lên. Bóng người vừa xuất hiện này chính là Mai Hương giáo chủ Võ Lâm giáo.

Quả nhiên Vương Hoa đã ngạc nhiên hết sức.

Hình như Mai Hương chẳng phát giác Vương Hoa chút nào hết. Sau khi y ra khỏi cánh cửa mật ấy, rồi khẽ di động con người gỗ ở bên cạnh một cái, chiếc cửa bí mật ấy lại từ từ đóng kín ngay.

Sau đó Mai Hương bước vào một căn phòng ở kế bên.

Vương Hoa trông thấy thế, cả mừng nhủ thầm :

- “Bên trong cánh cửa bí mật này có lẽ là chỗ ẩn mật bí thất chứ không sai, và Vương Bán Tiên cùng Kim Cúc phu nhân rất có khả năng ở nơi đây.”

Vương Hoa suy nghĩ như thế, lập tức chạy tới hướng chiếc cửa mật ấy ngay.

Hắn cũng y phương pháp, di động nhẹ con người gỗ ấy một cái, chiếc cửa bí mật từ từ mở toang ra ngay. Vương Hoa vội phi thân nhảy vào trong luôn.

Hắn vừa thoát vào trong đã thấy trong đó có một cầu thang đá thông xuống dưới lòng đất. Vương Hoa rón rén bước xuống bậc thang...

Đi xuống tận phía dưới nấc thang cuối cùng, hắn đã phát hiện một con đường hầm.

Tức thì trống ngực Vương Hoa đánh thình thịch không dừng...

Thình lình...

Âm thanh của Vương Bán Tiên từ trong đường hầm vọng tới.

- Đây Kim Cúc phu nhân, thiếu nữ ấy là ai thế?

- Có lẽ là sư muội của ta, ngoại trừ y ra ngoài ra không có người thứ hai nào dám đến đây hết, để ta ra đó xem sao?

- Không cần thiết nữa.

- Tại sao thế?

- Một nữ nhân nho nhỏ như thế cứ giao cho Mai Hương ra đó giải quyết được rồi.

Âm thanh của Kim Cúc phu nhân vang tới nói :

- Nhưng mà con tiện nhân này không phải là tầm thường đâu.

- Yên tâm đi, Mai Hương thừa sức ứng phó với y chứ không sai đâu.

- Cũng được.

Nói xong, bầu không khí trở lại yên lặng như trước.

Sau khi Vương Hoa nghe họ nói chuyện như thế, hắn cau mày suy nghĩ :

- “Thế là gặp khó khăn rồi, họ có hai người, nếu mình mạo muội xuất thủ quyết chẳng phải là địch thủ của họ...”

Vương Hoa suy nghĩ đến đây, bất giác lấy làm do dự bất quyết, nhưng ngoại trừ liều mạng đụng thẳng với họ, ngoài ra hình như chẳng còn biện pháp gì hết.

Hắn nghiêng răng mím môi, từ từ bước vào đường hầm.

Đi được khoảng ba trượng, bỗng nhiên...

Vương Hoa bất giác dừng bước lại, nhưng hắn đã vào trong một thạch thất. Vương Hoa rùng mình thụt lùi ra ngay.

Hắn lắng tai nghe ngóng một hồi, chẳng thấy động tĩnh gì hết.

Vương Hoa lẳng lặng thò đầu nhìn vào trong, hắn trông thấy thạch thất này rộng lớn hết sức. Vương Bán Tiên đang nhắm mắt tịnh tọa ở bên phải.

Kim Cúc phu nhân thì đang luyện một chiêu ở mé trái thạch thất.

Vương Hoa xem xét một hồi, hắn cảm thấy nếu mạo muội xông vào như thế ắt phải nguy hiểm vô cùng, nhất thời hắn đã ngăn người ra tại chỗ luôn.

Thình lình...

Sau lưng hắn có tiếng bước chân vang tới. Vương Hoa thoát nghe thấy tiếng động bất giác giật mình thềm một cái, vội vàng lượn mình ẩn vào phía sau một tảng đá ngay.

Chỉ thấy một bóng người phi thân chạy nhanh vào trong thạch thất.

Vương Hoa lẳng lặng ngược đầu lên nhìn thì thấy người vừa vào trong thạch thất chính là Mai Hương giáo chủ Võ Lâm giáo.

Thần sắc y tỏ vẻ hoảng hốt sợ hãi, nhảy vào thạch thất nhanh như cắt.

Vương Bán Tiên mở mắt ra hỏi :

- Mai Hương, người vào đây làm gì nữa?

Mai Hương hốt hải nói :

- Thưa sư phụ, nguy rồi...

- Cái gì mà nguy?

- Võ công của nữ nhân ấy cao siêu ghê gớm. Tổng giám bản giáo và nội ngoại đường chủ trước sau đều chết trong tay của đối phương...

Vương Bán Tiên kinh hãi nói :

- Người... nói thật chứ?

- Đệ tử nói thật đấy.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Để ta ra đối phó với y.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Này Mai Hương...

- Đệ tử có mặt.

- Sao người không giải quyết đối phương cho xong?

- Y muốn gặp Kim Cúc phu nhân...

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng nói :

- Thôi được, để ta ra đó giết y thì xong ngay.

Dứt lời, Kim Cúc phu nhân đã phi thân chạy ra ngoài cửa ngay.

Vương Bán Tiên cảm phần nói :

- Mai Hương, sao ngươi không xuất thủ giết phứt y cho rồi?

Mai Hương nói :

- Đệ tử tự lượng sức biết rằng không phải là đối thủ của đối phương. Thưa sư phụ, đệ tử phải giữ gìn chiêu bài của sư phụ chớ.

Vương Bán Tiên khê kêu hừ một tiếng, nói :

- Thế thì, ngươi hãy ra ngoài đi.

- Vâng.

Mai Hương kêu vâng một tiếng, bước ra ngoài thạch thất ngay.

Vương Hoa cả mừng nhủ thầm :

- “Quả thật đây là cơ hội ngàn vàng vậy.”

Đúng thế, đây là một cơ hội tốt nhất cho Vương Hoa. Bây giờ trong thạch thất này ngoại trừ Vương Bán Tiên, ngoài ra không còn người thứ hai nào khác.

Võ công của hắn dư sức đối phó với Vương Bán Tiên chứ không sai.

Vương Hoa liền nhảy tới trước, lượn mình chạy vào thạch thất nhanh như cắt.

Vương Bán Tiên nghe thấy tiếng chân bước chạy nhanh, bất giác giật mình kinh hãi.

Khi y trông thấy rõ người nhảy vào thạch thất bất thành linh là Vương Hoa, sắc mặt y đại biến lập tức.

Y kinh hãi nói :

- Chính là ngươi?

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Đúng thế, chính là ta đây. Này Vương Nhất Quyền, chắc ngươi đã kinh ngạc lắm thì phải?

Quả thật Vương Hoa bất thành linh đột nhập vào đây làm cho Vương Bán Tiên ngạc nhiên hết sức. Y đã giật mình kinh hãi không kém.

Bấy giờ...

Vương Hoa từ từ bước sang hướng Vương Bán Tiên, nói giọng lạnh như tiền :

- Này Vương Bán Tiên, chẳng lẽ ngươi không đoán biết ta ắt phải tìm đến đây ư?

Vương Bán Tiên trấn tĩnh tinh thần, gượng cười nói :

- Quả thật ta không ngờ.

- Thế thì ngươi không phải là Bán Tiên rồi!

- Chưa tề đến nỗi như thế đâu!

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng rồi nói tiếp :

- Chẳng biết lần này ngươi đến đây có điều gì chỉ giáo chẳng?

- Chỉ giáo thì không dám, nhưng chẳng lẽ ngươi không biết mục đích đến đây của ta sao?

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Báo thù chẳng?

- Đúng thế.

Vương Bán Tiên cười khẩy nói :

- Chắc vài chục hôm nay, võ công của ngươi ắt phải tiến bộ chẳng ít, bằng không ngươi cũng chẳng dám đến đây đâu.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Đúng thế. Người ta thường nói không phải rồng dữ thì chẳng sang sông đâu.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Thế thì xuất thủ thử xem nào?

Vương Hoa từng bước một bước tới.

Đương nhiên, trước mắt bây giờ Vương Hoa chưa muốn đề xuất việc Thủy Tinh Cầu, hẳn cho rằng chỉ cần chế phục được Vương Bán Tiên thì muốn thu hồi Thủy Tinh Cầu chẳng khó khăn chút nào.

Hình như Vương Bán Tiên chẳng xem Vương Hoa ra gì hết.

Tức thì bầu không khí hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Bỗng nhiên Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Ta có một việc định hỏi ngươi.

- Việc gì, ngươi cứ hỏi?

- Sao ngươi lại biết tìm đến đây như thế?

- Ngươi cảm thấy ngạc nhiên chẳng?

- Đúng thế.

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Chẳng có gì lạ lùng cả. Ta ngẫu nhiên trông thấy Mai giáo chủ từ trong chiếc cửa bí ẩn đó bước ra, thế rồi ta y phương pháp xông vào đây thôi.

Vương Bán Tiên gật đầu nói :

- Ngươi khá thông minh đấy.

- Vì phải kiếm ngươi, ta đành phải thông minh như thế mới được.

Vương Bán Tiên lạnh lùng kêu hừ một tiếng nói :

- Ta phải xem thử ngươi có bản lĩnh rời khỏi đây chẳng?

- Cứ việc thử nghiệm xem sao?

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xích lại gần hơn. Hai bên thấy đều thủ thế chuẩn bị tấn công. Vương Hoa nghĩ thầm, hẳn ắt phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Thình lình...

Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Xem chưởng nào...

Vương Hoa vừa gầm hét vừa lượn mình lao tới thần tốc, đồng thời phóng ra một chưởng luân.

Vương Bán Tiên cũng không chịu lép vế, hét to một tiếng, tấn công ra một chưởng ngay.

Hai luồng kinh phong nội gia chân khí chạm vào nhau phát ra một tiếng đùng như sấm nổ, kể đó hai bóng người lại tách ra lập tức.

Vương Hoa lùi ra sau ba bước mà Vương Bán Tiên thì bị dội ngược ra sau hơn cả mười bước.

Lần này Vương Bán Tiên đã giặt mình kinh hãi thật rồi. Y nằm chiêm bao cũng không ngờ nội lực võ công của Vương Hoa lại cao siêu xuất kỳ đến thế.

Wương Hoa lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, một chưởng này thế nào?

Wương Bán Tiên gượng cười nói :

- Quả thật võ công của người vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta. Đúng là không thể đánh giá người ta qua tướng mạo vậy.

- Thế thì người nạp mạng đi.

Hắn hét to một tiếng, lượn mình nhảy xổ tới tấn công ra tiếp chưởng thứ hai.

Bấy giờ Vương Bán Tiên đã biết võ công của Vương Hoa không thể khinh thường được, cho nên khi xuất thủ y không dám đụng thẳng với Vương Hoa nữa.

Wương Bán Tiên lách sang một bên như điện xẹt, đồng thời hất chưởng tới hai chiêu liền.

Võ công của Vương Hoa đã khác hẳn so với lần trước. Trong lúc Vương Bán Tiên thoát vừa ra tay tấn công ra hai chiêu thì hắn đã chặn đầu đánh tới hai chiêu trước.

Người này đánh tới, người kia trả đòn, tức thì đã diễn ra một trận quyết đấu cực kỳ khốc liệt, kinh hồn.

Tuy Vương Hoa có một thân võ công kinh người, nhưng Vương Bán Tiên cũng không phải hạng nhân vật tầm thường nên Vương Hoa muốn chế phục y trong một khoảng thời gian ngắn thì không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Mười chiêu.

Hai mươi chiêu.

Đến ba mươi chiêu thì Vương Bán Tiên đã rơi vào tình thế nguy hiểm vô cùng. Y thụt lui lia lịa và chẳng còn cơ hội cón con nào để ra tay nữa.

Thình lình...

Wương Hoa hét to một tiếng :

- Nay Vương Bán Tiên hãy tiếp một chưởng nữa xem sao.

Hắn đã gom hết công lực bình sanh chuyển vào tay phải, hất chưởng tấn công vào người Vương Bán Tiên nhanh như cắt.

Bấy giờ Vương Bán Tiên đã lâm vào tình trạng nguy khốn hết sức. Y trông thấy chưởng phong hùng mạnh của Vương Hoa đánh tới, bất đắc dĩ phải liều mạng đụng thẳng thôi...

Cùng trong lúc Vương Bán Tiên phóng chưởng tới đỡ thì Vương Hoa đã hất tay trái tấn công luôn.

Kêu ùng một tiếng.

Kế đó là một tiếng hự.

Chỉ thấy Vương Bán Tiên há mồm phun ra bùm máu tươi, thân người loạng choạng văng ra sau, té ngồi trên đất.

Wương Hoa gầm lên một tiếng thật lớn :

- Tiếp ta một chưởng nữa xem nào...

Dứt tiếng hét, hắn giơ tay phải đánh tới nhanh như cắt.

Bấy giờ Vương Bán Tiên đã là người thân mang trọng thương, làm sao y có thể tiếp nổi một chưởng này của Vương Hoa nữa.

Ngay lúc Vương Hoa phóng ra chưởng này, y đã liều mạng lặn mình nhào lộn sang bên trái, như thế y đã tránh được một chưởng của Vương Hoa ngay.

Nhưng, mồm miệng của y máu me lem luốc, người y nằm liệt dưới đất luôn.

Vương Hoa lướt tới nhanh như cắt, gơ tay xách bổng Vương Bán Tiên lên.

Vương Bán Tiên cả kinh thất sắc.

Vương Hoa lạnh lùng hét :

- Nay Vương Bán Tiên, ngươi không ngờ chứ?

Vương Bán Tiên run lấy bầy nói :

- Ngươi... muốn sao bây giờ?

93. Vương Hoa Trúng Cơ Quan

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, chẳng lẽ ngươi không biết ta phải đối phó với ngươi như thế nào sao?

- Giết ta chẳng?

- Đúng thế.

Vương Bán Tiên nói giọng lạnh như tiền :

- Thế thì ngươi cứ việc ra tay đi.

- Đương nhiên ta phải hạ độc thủ rồi.

Nói xong, Vương Hoa bỗng thò tay phải vào trong ngực áo của Vương Bán Tiên. Dĩ nhiên hẳn cho rằng quả Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh ất phải cất giấu ở trong người của Vương Bán Tiên.

Nào ngờ hẳn thò tay vào ngực áo Vương Bán Tiên mò sơ qua một lát, chẳng thấy có gì hết.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn tìm gì thế?

Vương Hoa hỏi :

- Ngươi đoán thử xem ta định tìm gì?

- Hải Đào kinh ư?

- Đây mới chỉ là một phần thôi.

- Ngoài ra ngươi muốn tìm Thủy Tinh Cầu nữa chứ gì?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đúng thế.

Vương Bán Tiên cười khẩy nói :

- Hai món đồ này chẳng có ở trong mình ta đâu.

- Thế thì ở đâu?

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Ngươi chó mòng tưởng rằng ta sẽ nói cho ngươi biết.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Dĩ nhiên là ngươi không chịu nói rồi.

- Thế thì ngươi còn hỏi ta làm gì nữa?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Ta sẽ có biện pháp bảo ngươi phải nói mà thôi.

- Ngươi có biện pháp nào?

Vương Hoa giận dữ gầm lên một tiếng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi đã cất giấu Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh ở đâu?

- Ta không nói!

- Vương Bán Tiên, ngươi hà tất chuốc khổ vào thân?

- Ngươi cứ việc ra tay giết ta đi.

- Nếu ngươi nói thế thì chớ trách ta lòng dạ cay độc nha.

Vương Hoa dứt lời, giơ tay phải điểm nhanh vào người Vương Bán Tiên ngay.

Vương Hoa đã sử dụng thủ pháp điểm huyết phân cân thác cốt của nội gia thượng thừa, khóa chặt vài đại huyết của Vương Bán Tiên luôn.

Vương Hoa thoát vừa điểm huyết xong thì gân cốt của Vương Bán Tiên đau như kim châm lửa đốt ngay, mồ hôi trên trán y toát ra lấm tấm. Y đã chẳng chịu đựng được phải rên rỉ luôn.

Vương Hoa hét to một tiếng, nói :

- Ngươi có nói chẳng?

- Không.

- Thế thì ta phải xem ngươi chịu đựng đến cỡ nào?

Vương Hoa nói dứt lời, lại chuyển thêm hai phần công lực vào bàn tay đang ấn trên huyết đạo của Vương Bán Tiên. Tức thì toàn thân Vương Bán Tiên co rút lia lịa, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống luôn.

Loại hình phạt dã man phân gân thác cốt này quyết chẳng phải một con người tầm thường có thể chịu đựng được lâu. Cho dù Vương Bán Tiên có võ công kinh người đến đâu đi nữa cũng không thể nào chịu đựng được cực hình này hết.

Vương Hoa gầm lên nói tiếp :

- Nay Vương Bán Tiên, ngươi có nói không thì bảo.

- Không nói.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Khá lắm, thế thì ngươi thử chịu đựng tiếp xem sao?

Vương Hoa nói xong, lập tức tăng thêm vài phần công lực nữa.

Vương Bán Tiên am hiểu hơn ai hết, nếu y khai ra nơi cất giấu Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh thì Vương Hoa sẽ lập tức giết chết y ngay.

Y không nói thì vẫn còn hy vọng được sống tiếp.

Cuối cùng Vương Bán Tiên chẳng chịu đựng được cực hình này đã phải ngất xỉu luôn khiến Vương Hoa phải ngăn người ngay ra tại chỗ.

Quả thật Vương Bán Tiên này là một trang thiết huyết hán tử. Y đã nghĩ rằng, mím môi chịu đau toàn thân vẫn không chịu khai ra chỗ giấu hai báu vật đó đến nỗi phải té ngã ngất xỉu.

Vương Hoa cau mày nhủ thầm :

- “Nếu Vương Bán Tiên liều chết chẳng chịu khai ra chỗ cất giấu báu vật, thế thì hắn cũng chẳng còn cách gì lấy lại được Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh rồi!”

Vương Hoa suy nghĩ đến đây bèn nghiêng răng phóng chỉ giải huyết đạo cho Vương Bán Tiên ngay, sau đó làm cho hắn tỉnh lại lần lần.

Vương Bán Tiên lạnh lùng đưa mắt ngắm nhìn Vương Hoa, lẳng lặng chẳng nói gì hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đây Vương Bán Tiên, người quả thật là một trang thiết hán.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Còn thủ đoạn gì người cứ việc thi triển ra đi.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Vương Bán Tiên, thủ đoạn thì ta có nhiều lắm...

- Ta sẵn sàng lãnh giáo hết...

- Được, đây Vương Bán Tiên, ta ban cho người cơ hội lần cuối cùng...

- Ta không cần suy nghĩ gì hết.

Vương Hoa lạnh lùng hét lớn :

- Vương Bán Tiên, người nói tiếng “không” lần nữa thì ta phé đi võ công của người, sau đó chặt đứt tứ chi của người ra...

- Người nói sao?

Vương Bán Tiên nghe hắn nói như thế đã thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Ta sẽ phé đi võ công của người, sau đó chặt đứt tứ chi của người ra, chắc mùi vị này không dễ chịu chứ?

- Người... dám ư?

- Có gì đâu mà chẳng dám? Người thử nói một tiếng không nữa xem sao?

Mặt mày Vương Bán Tiên co rút liên tục.

Đối với một người tập võ bị phé đi một thân võ công, là một sự việc tàn bạo hết sức.

Một khi mất hết võ công thì chẳng khác nào đồng nghĩa với tử vong vậy.

Đương nhiên Vương Bán Tiên rất tin rằng Vương Hoa ắt phải làm được việc này thôi.

Vương Hoa lạnh lùng gầm lên nói :

- Đây Vương Bán Tiên, người có khai chẳng thì nói?

- Không!

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Thế thì người chờ trách ta độc ác nha.

Dứt lời, hắn giơ tay điểm vào huyết đạo thứ nhất của Vương Bán Tiên, sau đó nói giọng lạnh như tiền :

- Đây Vương Bán Tiên, người hãy suy nghĩ cho kỹ. Ta chỉ cần điểm ba nơi huyết đạo của người thì một thân võ công của người xem như hủy diệt ngay.

Dứt lời, hắn lại điểm vào huyết đạo thứ hai của Vương Bán Tiên luôn.

Sắc mặt của Vương Bán Tiên chợt thảm biến.

Vương Hoa từ từ giơ tay lên đang muốn điểm xuống, thành linh...

Vương Bán Tiên hét lớn tiếng nói :

- Khoan đã.

Vương Hoa dừng tay lại, hỏi :

- Người bằng lòng nói rồi chứ?

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Nếu như người bằng lòng điều kiện của ta thì ta sẽ nói ngay. Bằng không ta đành liều chết cũng chẳng giao hai báu vật ấy cho người.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người nói điều kiện của người ra xem sao?

- Thứ nhất, người phải giải huyết cho ta.

- Còn thứ nhì thì sao?

- Không được giết ta.

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Phải tha chết cho người?

- Đúng thế.

- Ta nghĩ rằng không thể được.

- Thế thì miễn bàn, người cứ việc hạ thủ đi.

Dứt lời, quả nhiên Vương Bán Tiên đã nhắm mắt lại ngay.

Lần này, quả thật Vương Hoa không làm gì được Vương Bán Tiên rồi. hấn tin rằng Vương Bán Tiên quyết liều chết chứ không sai.

Nếu như mình giết chết y thì không còn hy vọng lấy được Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh nữa.

Thế thì mình biết làm sao bây giờ?

Giết phút y cho rồi?

Hay là tha chết cho y lần nữa?

Cuối cùng Vương Hoa đã quyết định, hấn phải lấy Thủy Tinh Cầu cho bằng được bì mạng sống của Chương phu nhân hoàn toàn trông vào quả Thủy Tinh Cầu này.

Mối huyết thù của mình đành phải để lại mai sau mới trả thôi.

Vương Bán Tiên trông thấy một hồi thật lâu mà Vương Hoa cũng chưa chịu hạ thủ, y bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Sao người chẳng chịu hạ thủ đi?

Vương Hoa lạnh lùng đáp :

- Ta đang suy nghĩ...

- Nếu như người bằng lòng điều kiện của ta, thì ta sẽ giao hai món đồ ấy cho người ngay.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Thôi được, này Vương Bán Tiên, xem như ta thua người keo này.

- Người bằng lòng rồi chứ?

- Đúng thế, ta bằng lòng điều kiện của ngươi.

- Thế thì ngươi giải huyệt cho ta trước đã.

Vương Hoa y lời giải huyệt của Vương Bán Tiên ngay.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Ngươi phải buông ta ra chứ?

- Không.

- Thế thì ta làm sao lấy hai món đồ này giao cho ngươi được?

Vương Hoa lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói :

- Ngươi cứ nói cho ta biết chỗ cất giấu hai báu vật ấy, tự ta đi lấy được rồi.

Vương Bán Tiên nói :

- Ngươi không tin tưởng ta chăng?

- Ta chưa thể hoàn toàn tin tưởng ngươi được.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Có ai bảo đảm sau khi ngươi lấy được hai món đồ ấy mà ngươi chẳng giết ta?

- Nay Vương Bán Tiên, ngươi hãy yên tâm. Vương Hoa này quyết không phải là hạng người như ngươi đâu. tuy rằng Vương Hoa này nhỏ tuổi hơn ngươi thật, nhưng rất tự tin rằng chưa thất hứa với ai bao giờ hết.

- Thôi được...

- Giấu tại đâu ngươi cứ nói.

- Ở trong vách đá ấy.

Vương Bán Tiên vừa nói vừa giơ tay chỉ vách đá trước mặt.

Vương Hoa trông thấy vách đá đó sáng bóng hết sức, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Cơ quan khai mở ở đâu thế?

- Ngươi cứ việc di động ghế đá ở sát vách một cái thì được ngay.

Vương Hoa bước sang bên đó, đẩy ghế đá ấy qua một bên, quả nhanh vách đá ấy từ từ mở toan ra, để lộ một cái hộc nhỏ ngay.

Vương Hoa giơ tay vào mò một cái, thành linh...

Kêu sột một tiếng, tức thì tay phải của Vương Hoa bị hai miếng đá vuông kẹp chặt lại luôn, hấn bắt giác giật bắn người lên.

Vương Hoa dùng hết sức lực rút tay ra nhưng không sao rút ra được hết.

Bị một chiêu bất thành linh như thế, Vương Hoa cả kinh thất sắc.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Vương Bán Tiên, ngươi đã...

- Bàn tay của ngươi vĩnh viễn không rút ra được nữa rồi.

Sát khí ùng ùng nổi lên, Vương Hoa gầm lên nói :

- Vương Bán Tiên, ngươi...

Vương Bán Tiên cười ha hả nói :

- Nay Vương Hoa, bây giờ vẫn chưa biết ai chết ai sống nha.

Vương Hoa điên cuồng gầm lên một tiếng :

- Người muốn chết ư...

Hắn giơ chân phải đá mạnh vào người Vương Bán Tiên một cái nhanh như chớp.

Kêu dùng một tiếng, kế đó là một tiếng rú thảm kêu lên, chỉ thấy Vương Bán Tiên bị Vương Hoa đá một đá văng ra xa cả hai trượng, há mồm phun máu ra lập tức.

Đánh bạch một tiếng, Vương Bán Tiên đã ngất xỉu luôn trên mặt đất.

Vương Hoa dùng hết sức rút mạnh bàn tay ra một lần nữa nhưng vẫn không sao rút tay ra được hết.

Quả thật Vương Hoa đã thua kế của Vương Bán Tiên. Nếu hắn không rút bàn tay ra được thì hậu quả không thể tưởng tượng được rồi.

Thời gian lâu một chút nữa có lẽ Kim Cúc phu nhân sẽ trở về ngay.

Đồng thời Mai Hương cũng có thể vào đây.

Nếu như một trong hai người này vào đây thì bất lợi cho mình hết sức.

94. Huyết Tẩy Bí Thất

Vương Hoa kinh hãi muốn phát điên lên luôn.

Bỗng nhiên...

Vương Hoa nghĩ ra một cách, hắn lập tức vận công vào tay trái, sau đó đánh vào thạch động ấy một cái thật mạnh. Kêu dùng một tiếng, đá vụn tung tóe bay lên tứ tán.

Nhưng bàn tay hắn vẫn bị kẹp chặt trong đó.

Vương Hoa trông thấy thế, mặt mày tái mét.

Quả thật hắn không ngờ hai tảng đá vuông đã kẹp chặt bàn tay hắn lại rắn chắc như thế. Chưởng lực mình vừa đánh ra lúc này tối thiểu phải mạnh trên cả ngàn cân.

Thế thì Vương Hoa đã trúng kế rồi, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Vương Hoa lảo bảm tự nhủ :

- “Biết làm sao bây giờ?”

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ ra một biện pháp khác nữa, liền thò tay trái vào ngực áo lấy thanh thiết bổng ra, vận công truyền vào thiết bổng, đập mạnh vào khối đá ấy ngay.

Kêu ầm ầm vài tiếng, đá vụn bay tứ tán, hai tảng đá vuông ấy đã bị đánh thủng một lỗ lớn. Vương Hoa trông thấy thế tinh thần phấn khởi lên, hắn lập tức vung thiết bổng đập tiếp vào hai khối đá ấy lia lịa.

Kêu ầm ầm vài tiếng nữa.

Cuối cùng hai tảng đá vuông kẹp lấy bàn tay Vương Hoa đã bị hắn dùng thiết bổng phá hủy nát hết và Vương Hoa đã rút bàn tay ra luôn.

Gương mặt Vương Hoa lộ ra luồng sát khí kinh người, bước sang phía Vương Bán Tiên, hắn giơ tay điểm vào Huyệt huyệt của Vương Bán Tiên ngay.

Sau khi hắn vỗ vào Huyệt huyệt của Vương Bán Tiên thì y từ từ mở mắt tỉnh lại ngay. Y trông thấy Vương Hoa đứng trước mặt y, sắc mặt liền thảm biến ngay.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nay Vương Bán Tiên, bây giờ hai ta đã biết ai thắng ai bại rồi chứ?

Vương Hoa giơ tay xách bổng Vương Bán Tiên lên, hét lớn tiếng nói :

- Vương Bán Tiên, ngươi hà tất chuốc khổ vào thân.

Vương Bán Tiên cả kinh thất sắc không nói gì hết.

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ta cho ngươi suy nghĩ một lần nữa, tốt hơn hết ngươi chớ chơi trò quỷ quái gì nữa. Ngươi đã giấu Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh ở đâu, nói mau?

Vương Bán Tiên nói :

- Thôi được.

- Vương Bán Tiên, ngươi chớ bày mưu gì nữa nha! Lần này thì ta không tha ngươi đâu.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Giao hẹn của chúng ta vẫn còn giá trị chứ?

- Đương nhiên.

- Ta giấu hai báu vật ấy ở dưới ghế đá đó.

Y vừa nói vừa giơ tay chỉ một cái ghế dựa ở gần đó. Vương Hoa bước sang bên ấy, đẩy chiếc ghế dựa qua một bên, phía dưới ghế dựa có một tảng đá vuông.

Vương Bán Tiên nói tiếp :

- Ngươi cứ lật miếng đá vuông này lên thì sẽ thấy hai báu vật ấy ngay.

Vương Hoa giơ tay lật miếng đá vuông lên, quả thật y đã giấu quả Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh dưới đó.

Vương Hoa lấy hai món đồ đó cất vào trong túi áo, sau đó đặt Vương Bán Tiên xuống, nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ta quyết chẳng phải là một con người thất hứa đâu.

Vương Bán Tiên nói :

- Thế là ngươi có thể đi khỏi đây được rồi chứ?

Vương Hoa nói giọng lạnh như tiền :

- Nay Vương Bán Tiên, hôm nay ta chẳng giết ngươi, nhưng mai sau ta sẽ còn tìm ngươi đấy.

- Ta sẵn sàng chờ đợi ngươi.

Vương Hoa cười lạnh lùng toan xoay người bỏ đi.

Thình lình...

Một bóng người lao vào hướng Vương Hoa nhanh như cắt, đồng thời tấn công ra một chưởng luôn.

Bóng người này nhảy xổ tới nhanh thần tốc kinh người, trong khi Vương Hoa chẳng hề đề phòng gì hết, làm sao chẳng bảo hấn giật mình thụt lùi ra sau vài bước.

Nhưng cuối cùng, Vương Hoa không hổ thẹn là một người có võ công cực kỳ cao siêu. Trong lúc hấn phát giác ra đối phương nhảy vọt tới, hấn đã đảo người một vòng nhanh như điện chớp, đồng thời xuất thủ phóng ra một chưởng ngay.

Vương Hoa đã quay người ra tay đỡ một chưởng của đối phương nhanh thần tốc hết sức. Kêu dùng một tiếng, Vương Hoa đã đứng tấn không vững nên phải thụt lùi ra sau bảy, tám bước, khí huyết đảo lộn, suýt nữa phải phun ra máu luôn.

Hấn phóng mắt nhìn tới trước, thấy người vừa xuất hiện chính là Kim Cúc phu nhân.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Này Vương Hoa, người lớn gan thật, dám vào đây nạp mạng ư?

Vương Bán Tiên vội nói; - Kim Cúc phu nhân, người chớ khinh thường hần nha.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Này Vương Bán Tiên, người cũng chớ đề cao hần làm gì.

Vương Hoa cười lạnh lùng nói :

- Kim Cúc phu nhân, sao người quay trở lại nhanh thế?

- Tiệm tỳ ấy chạy mất rồi, y chẳng phải là địch thủ của ta. Vương Hoa, người cũng nạp mạng cho ta luôn.

Y nói dứt lời, lượn mình tới hướng Vương Hoa xuất thủ tấn công ra hai chưởng ngay.

Chưởng lực của Kim Cúc phu nhân mãnh liệt kinh người hết sức, rõ ràng y đã thường Vương Hoa.

Vương Hoa cũng thét to một tiếng, trở tay xuất thủ phản công lại hai chưởng luôn.

Hai bóng người thoáng chạm vào nhau, sau đó lại tách ra ngay.

Kim Cúc phu nhân đã thụt lùi ra sau năm, sáu bước liền, còn Vương Hoa thì chỉ lui ra sau hai bước thôi. Kim Cúc phu nhân trông thấy thế bất giác cả kinh thất sắc.

Y hoảng hốt nói :

- Không ngờ võ công của người lại tiến bộ nhiều như thế.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Người sẽ còn bất ngờ nhiều nữa.

- Ta sẵn sàng mở mắt xem sự bất ngờ của người.

Hai bóng người từ từ lướt tới...

Kim Cúc phu nhân gầm lên một tiếng, lập tức tung mình lên nhảy vọt vào hướng Vương Hoa xuất thủ tấn công ra hai chiêu liền.

Quả thật lần này Kim Cúc phu nhân đã đầu liều mạng rồi.

Vương Hoa hét to một tiếng, xuất thủ phản công ngay.

Ngay lúc hai người xuất thủ giao chiêu ác đấu với nhau, Vương Bán Tiên đã vội thò tay vào túi áo, lấy một viên thuốc ra nạp vào miệng ngay, sau đó ngồi xuống vận công trị thương.

Quả thật Vương Hoa và Kim Cúc phu nhân như là lửa với nước, hai người vừa gặp nhau thì lửa giận bốc cháy bùng phục ngay, hai bên đều muốn giết chết đối phương cho bằng được ngay.

Đương nhiên võ công của Kim Cúc phu nhân phải cao hơn Vương Bán Tiên rồi nên Vương Hoa muốn chế phục đối phương trong khoảng một thời gian ngắn cũng không phải là chuyện dễ.

Chỉ trong chớp lát hai người đã đụng nhau cả ba mươi chiêu.

Cuối cùng Kim Cúc phu nhân dần dần rơi vào thế hạ phong.

Vương Hoa gầm lên một tiếng nói :

- Này Kim Cúc phu nhân, hãy tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Dứt tiếng hét, hần vung chưởng đánh tới nhanh như cắt.

Kim Cúc phu nhân vội giơ tay phóng chưởng ra đỡ, cũng ngay lúc y hất chưởng tới đỡ thì Vương Hoa vung tay trái quét ra một chưởng thần tốc mãnh liệt kinh người hết sức.

Kêu ùng một tiếng.

Kim Cúc phu nhân đã loạng choạng thụt lùi ra sau, mặt mày tái mét, há mồm phun ra một ngụm máu tươi luôn.

Vương Hoa gầm lên một tiếng nữa :

- Này Kim Cúc phu nhân, hãy tiếp thêm một chưởng nữa xem nào.

Hắn vừa dứt lời thì đã tấn công ra một chưởng nhanh như điện chớp.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân đã quyết tâm liều mạng, y bất kể nguy hiểm thế nào đi nữa, đã điên cuồng phóng chưởng đụng thẳng với chưởng phóng của Vương Hoa luôn.

Cũng đồng thời lúc ấy, Vương Bán Tiên đã lảng lạng từ sau lưng Vương Hoa tấn công ra một chưởng ngay.

Quả thật Vương Hoa nằm chiêm bào cũng chẳng ngờ Vương Bán Tiên lại âm thầm xuất thủ bất thành linh như thế.

Hắn không kịp tránh né nữa. Chỉ nghe một tiếng đùng, Vương Hoa đã trúng phải một chưởng của Vương Bán Tiên. Hắn đã phải lui ra sau cả mười bước thật nhanh mới đứng tấn vững vàng lại được.

May mà Vương Bán Tiên đã bị trọng thương mới khỏi, nên công lực của y chưa được phục hồi hẳn. Bằng không, trúng phải một chưởng này y nếu không chết ngay lập tức, thì cũng phải bị trọng thương chứ không sai.

Bấy giờ...

Kim Cúc phu nhân tuy thân mang trọng thương nhưng y vẫn điên cuồng nhảy tới tấn công Vương Hoa luôn.

Còn Vương Bán Tiên cũng liều mạng lao mình tới xuất thủ ra chiêu.

Thế công liên thủ của hai người mãnh liệt kinh người hết sức. Vì Vương Hoa động thủ xuất chiêu quá lâu, đồng thời công lực cũng đã tiêu hao khá nhiều, nên chiêu thức của hắn không còn được mãnh liệt, nhanh nhẹn như trước.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục giao đấu với hai người.

Đương nhiên Vương Bán Tiên và Kim Cúc phu nhân quyết tâm chẳng để Vương Hoa rời khỏi mật thất này, bằng không sẽ tạo nên một thế lực đáng sợ mai sau cho họ chứ chẳng sai.

Vương Hoa hét to một tiếng nói :

- Chẳng lẽ Vương Hoa này sợ các ngươi hay sao?

Dứt lời, hắn vung chưởng tci ra hai chiêu liền.

Vương Hoa vừa xuất thủ tấn công vừa nhủ thầm :

- “Nếu cứ đấu tiếp tục như thế cũng chẳng có lợi ích gì hết!”

đương nhiên thời gian giao đấu càng kéo dài ra càng sẽ bất lợi cho Vương Hoa, nên hắn đã quyết tâm đấu liều mạng để giải quyết càng sớm càng tốt.

Thế tấn công của Kim Cúc phu nhân và Vương Bán Tiên vẫn mạnh như vũ bão và thần tốc hết sức.

Cùng lúc đó...

Vương Bán Tiên từ bên trái tấn công tới một chưởng nhanh như cắt, còn Kim Cúc phu nhân cũng thừa dịp này phóng ra một chưởng vào hông bên phải của Vương Hoa luôn.

Tả hữu hai bên tấn công tới hai chưởng mãnh liệt kiếm người. Bấy giờ Vương Hoa đã quyết tâm liều mạng với họ nên hắn đảo người, vung chưởng đánh vào Vương Bán Tiên nhanh như cắt.

Thật ra Vương Hoa chỉ đánh ra hư chiêu mà thôi. Trong lúc Vương Bán Tiên vừa lượn mình tránh né thì Vương Hoa đã gom hết công lực bình sanh nhảy tới tấn công Kim Cúc phu nhân một chưởng nhanh như cắt.

Một chưởng này Vương Hoa đã gom hết công lực bình sanh nên oai lực của nó mãnh liệt kinh người hết sức.

Nhưng một chưởng của Vương Bán Tiên cũng cùng lúc đánh vào người Vương Hoa luôn.

Đương nhiên đây là cách đánh liều mạng, nếu Vương Hoa không thu chiêu để tránh né thì chắc chắn hẳn phải trúng một chưởng này của Vương Bán Tiên chứ không sai.

Kêu ùng ùng hai tiếng.

Chỉ thấy hai bóng người chợt tách ra ngay. Kim Cúc phu nhân té văng ra xa, há mồm phun ra một bùm máu tươi rồi té ngã nằm dưới đất luôn.

Vương Hoa cũng thụt lùi ra sau mười bước liền, hai bên khóe miệng đã rớm máu.

Vương Bán Tiên gầm lên một tiếng :

- Nay Vương Hoa, hãy tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Dứt lời, y lượn mình lướt tới tấn công ra một chưởng luôn.

Vương Hoa trúng phải của Vương Bán Tiên hai chưởng liền, bị thương cũng khá nặng, nên lúc Vương Bán Tiên xuất thủ phóng ra một chưởng, hắn đã chẳng dám mạo hiểm ra tay nữa.

Vương Hoa đã đảo người tránh sang một bên ngay.

Vương Bán Tiên thấy đánh một chưởng chưa trúng, y lại tiếp tục lao người tới, tấn công Vương Hoa lần nữa.

Vương Hoa nghĩ rằng mình đã thành công, thu hồi được Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh, cũng chẳng cần thiết lưu lại làm gì nữa.

Thế rồi Vương Hoa gầm lên một tiếng, xuất thủ phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Vương Hoa đã gom hết công lực bình sanh đánh ra một chưởng này cho nên Vương Bán Tiên lập tức bị đẩy lùi ra sau mười bước liền.

Thừa lúc y thụt lùi ra sau, Vương Hoa đã lượn ra ngoài thạch thất ngay.

Vương Bán Tiên thoát ngay người trong giây lát.

Bấy giờ...

Vương Hoa đã chạy xa cả ba, bốn trượng hơn.

Vương Bán Tiên gầm lên nói :

- Người chạy đi đâu cho khỏi.

Vương Bán Tiên vừa hét vừa lượn mình lướt theo Vương Hoa.

Vương Hoa chạy như gió, đã vọt ra khỏi ám môn bí thất. Ngay lúc đó có một bóng người thành linh xuất hiện.

Vương Hoa tránh sang bên trái, phóng mắt nhìn tới trước, buột miệng kêu lên hoảng hốt :

- A, chính là người!

Người vừa xuất hiện chính là Mai Hương.

Lần này Vương Hoa đã giật bắn người lên, sợ hãi đến nỗi mặt mày không còn chút máu.

Nếu bây giờ Mai Hương xuất thủ thì Vương Hoa ắt phải hủy trong tay của Mai Hương chứ không sai. Vương Hoa trông thấy y bất giác ngáy người luôn tại chỗ.

Thình lình..

Mai Hương vượt tới một bước đến gần cạnh người gỗ, giơ tay quay tròn người gỗ một cái, cánh cửa bí mật lập tức đóng sập lại ngay.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên không hiểu gì hết.

Mai Hương khẽ hét nói :

- Hãy chạy theo ta mau.

95. Yêu Lâm

Dứt lời, Mai Hương chạy vào một cửa ngõ khác.

Vương Hoa vẫn ngây người tại chỗ.

Hình như nhất thời hắn chẳng hiểu việc gì đã xảy ra với hắn.

Mai Hương khẽ hét một tiếng nói :

- Người muốn chết sao?

Vương Hoa bất giác lượn mình chạy theo sau lưng Mai Hương ngay, quẹo qua cửa ngõ ấy tức thì đã vào bên trong một căn phòng ngủ hoa lệ hết sức.

Mai Hương khẽ hét nói :

- Hãy núp vào đây mau.

Mai Hương vừa đẩy tủ áo sang một bên, tức thì hiện ra một lỗ hõm. Vương Hoa ản mình vào trong đó ngay.

Mai Hương lập tức đẩy tủ áo về nơi cũ nhanh như cắt.

Thình lình...

Một tràng những tiếng chân bước chạy nhanh vang tới, kể đó là tiếng hét của Vương Bán Tiên nói :

- Mai Hương đâu?

- Có đệ tử đây.

- Người có trông thấy người nào chẳng?

- Thừa sư phụ, ai thế?

- Vương Hoa.

Mai Hương ngạc nhiên hỏi :

- Vương Hoa ư?

- Đúng thế?

- Chẳng lẽ Vương Hoa đã đến bản giáo chẳng?

Mai Hương trả lời thật khéo. Đương nhiên y hỏi như thế tức là muốn nói rằng y chẳng hề biết Vương Hoa đã đến đây chút nào hết.

Tiếng nói Vương Bán Tiên vang tới tiếp :

- Hắn đã đến đây từ lâu rồi.

- Thật chứ?

Vương Bán Tiên giận dữ hét lên :

- Chẳng lẽ ta nói dối sao? Suýt nữa ta đã chết trong tay của hắn rồi.

Mai Hương kinh ngạc nói :

- Thế thì hắn đâu rồi?

- Mới vừa đào tẩu ra ngoài này đây.

Mai Hương ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ hắn đã đi vào mật thất ư?

- Đúng thế.

- Sao hắn lại biết vào mật thất như thế?

- Lúc này hắn đã trông thấy người từ mật thất đi ra, chẳng lẽ người không trông thấy hắn chạy ra ngoài này ư?

Mai Hương lắc đầu nói :

- Đệ tử chẳng hề hay biết Vương Hoa đã vào bản giáo, đồng thời cũng không thấy hắn từ trong bí thất chạy ra đây.

- Hãy phái người lục soát xem sao?

- Vâng!

Tất cả trở lại tịch lặng như thường.

Vương Hoa thò tay vào túi áo, lấy một viên Đại lực kim đơn ra bỏ vào miệng ngay, sau đó vận công trị thương luôn.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thương thế của Vương Hoa hoàn toàn lành hẳn. Hắn thở dài nhẹ nhõm một cái.

Thế nhưng khi hắn nghĩ đến sự việc xảy ra bất thành linh này Vương Hoa bất giác lấy làm thắc mắc khó hiểu vô cùng.

Hắn chẳng hiểu tại sao Mai Hương đã cứu hắn.

Giữa hắn và Mai Hương có mối tình thù nan giải. Thật ra Mai Hương phải hận thù hắn mới đúng, tại sao y lại bằng lòng cứu mình như thế?

Vương Hoa không sao hiểu nổi.

Hắn bất giác cảm khái thở dài một tiếng.

Thình lình...

Có tiếng chân bước vang tới, Vương Hoa đoán rằng chắc Mai Hương đã quay trở về phòng chứ không sai.

Âm thanh của Vương Bán Tiên vang tới, nói :

- Đây Mai Hương!

- Đệ tử có mặt.

- Người hãy canh phòng cho cẩn thận một chút.

- Vâng.

- Nếu có động tĩnh gì thì đến thông báo cho sư phụ biết ngay.

- Vâng.

Tiếng chân bước từ từ xa dần.

Chẳng mấy chốc, cái tủ áo được đẩy sang một bên, Vương Hoa đã trông thấy Mai Hương đứng ở trước mặt.

Thình lình...

Có tiếng chân bước vang tới lần nữa, Mai Hương vội khẽ đẩy Vương Hoa vào một cái, sau đó đưa tủ áo về chỗ cũ lần nữa.

Tiếng Vương Bán Tiên vang lên :

- Mai Hương, người đang làm gì thế?

- Chẳng... làm gì hết.

- Người đứng gần tủ áo làm gì vậy?

Mai Hương ấp úng nói :

- Thưa sư phụ, đệ tử... đang muốn thay quần áo...

Mai Hương trấn tĩnh tinh thần lại nói tiếp :

- Thưa sư phụ, người còn điều gì cần dặn nữa?

Vương Bán Tiên nói giọng lạnh lùng :

- Tối nay người hãy vào mật thất ta bảo.

- Vâng!

Tiếng chân bước từ từ nhỏ dần.

Mai Hương đẩy tủ áo sang một bên lần nữa, Vương Hoa ngẩn người đưa mắt chăm chăm nhìn Mai Hương, nhất thời hần chẳng biết nói gì với y đây.

Mai Hương cười nhạt, nói :

- Sư phụ ta đi xa rồi, người cứ việc ra đây đi.

Vương Hoa từ từ bước ra ngoài, hần vẫn lẳng lặng không nói gì hết.

Hần hoang mang tiếp tục chăm chăm nhìn Mai Hương, cả lời nói cảm ơn căn bản nhất mà hần cũng không nói ra được.

Mai Hương tủm tỉm cười nói :

- Người bị sao rồi?

Vương Hoa sượng sùng gượng cười nói :

- Ta không biết nên nói lời gì đây.

Mai Hương đang cười, nụ cười u oán hết sức, y lại cất tiếng nói tiếp :

- Chờ lát nữa thì người có thể rời khỏi đây được rồi.

Vương Hoa hỏi :

- Nay Mai Hương, ta có thể hỏi người một việc được không?

- Người cứ nói.

- Người có biết ta vào mật thất chẳng?

Mai Hương khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta đã trông thấy người vào mật thất.

- Thế thì người...

Mai Hương cười nhạt nói :

- Nay Vương Hoa, lần thứ nhất khi ta ra khỏi mật thất thì ta đã đóng cửa mật thất lại, nhưng mà lần thứ nhì khi ta vào thông báo Kim Cúc phu nhân rằng có một thiếu nữ tìm y, lúc đó ta phát hiện cánh cửa mật thất đã mở toan ra.

Thế rồi ta đã biết có người lạ mặt lên vào mật thất, lúc ta vào trong ta đã phát hiện người ẩn núp sau tảng đá lớn.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Mai Hương, thế tại sao nhưng không báo cho họ biết?

Mai Hương lắc đầu nói :

- Ta... cũng chẳng biết tại sao.
- Tại sao người phải cứu ta?
- Ta... không biết tại sao hết.

Vương Hoa buồn bã nói :

- Ta... không biết phải nói những gì bây giờ...

Bỗng nhiên, hai bên khóe mắt của Mai Hương đã nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ. Thần tình y trông có vẻ u oán buồn bã hết sức, rõ ràng nội tâm y đang dao động và bi thương.

Vương Hoa cảm động nói :

- Nay Mai Hương, ta không biết phải nói lời cảm ơn thế nào với người đây.
- Chẳng phải người đã bảo rằng người hận ta sao?
- Trước kia thì phải, nhưng bây giờ thì không!
- Tại vì bây giờ ta đã cứu người nên người không hận ta nữa chứ gì?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ như thế.

Mai Hương u oán thở dài nói :

- Thế thì chẳng uổng công ta đã cứu thoát người.

Vương Hoa xúc động nói :

- Mai Hương, tại sao người sẵn sàng cứu ta như thế?
- Vì một sự thật không thể phủ nhận được...
- Sự thật nào thế?
- Một người thiếu nữ vĩnh viễn không bao giờ quên một người đàn ông đã hôn y lần đầu tiên.
- Mai Hương...
- Có lẽ, trước kia ta đã đối xử với người không phải, ta cũng không biết tại sao ta đã xử tệ với người như thế! Có lúc ta cũng không biết ta đã làm gì với người rồi.

Nói tới đây, nước mắt Mai Hương đã nhỏ ròng ròng xuống.

Thình lình...

Vương Hoa xúc động ôm choàng lấy Mai Hương khẽ gọi :

- Mai Hương...

Mai Hương nhẹ nhàng đẩy Vương Hoa ra, khẽ nói :

- Ta cứu người, chẳng phải vì muốn người cảm kích bằng ái tình. Có lẽ ta muốn cho người biết rằng, dù thế nào đi nữa, nội tâm ta vẫn không bao giờ quên được nụ hôn người đã cho ta...
- Mai Hương...
- Việc giữa hai chúng ta đã trở thành quá khứ.
- Mai Hương...
- Ta không cần người cảm kích ta, người cứ đi đi...

Mai Hương thương tâm hết sức, nước mắt y đã chảy ròng ròng xuống.

Điều này đã cho thấy rằng Mai Hương đã yêu Vương Hoa tới mức độ nào rồi. thế nhưng y am hiểu hơn ai hết, giữa y và Vương Hoa đã sai ngay từ ban đầu.

Có lẽ họ không nên quen biết nhau.

Trước kia đã sai lầm, mà bây giờ càng sai lầm nhiều hơn nữa. hơn nữa họ lại sống trong hoàn cảnh đối địch với nhau.

Quen biết đã sai trái.

Mà yêu càng sai trái trầm trọng hơn.

Mai Hương nói :

- Ta không nên quen biết người...

Vương Hoa ngậy người ra không nói gì hết.

Mai Hương buồn bã thở dài nói :

- Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, tất cả đều sai lầm hết, người đi đi.

Vương Hoa đau thương khẽ gọi :

- Mai Hương... ta không sao hiểu người nổi...

- Phải, người sẽ vĩnh viễn không hiểu... bây giờ người đi đi.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Mai Hương, ta sẽ cảm kích người mãi mãi.

- Chớ nên nói nhiều lời làm gì nữa, người hãy đi đi.

Vương Hoa lưu luyến nói :

- Người bảo trọng nha!

- Người cũng thận trọng nhé.

Vương Hoa không nói gì nữa, hần cất bước theo đường cũ chạy ra. Tiếng chân bước đi xa dần của Vương Hoa đã làm cho Mai Hương phải cất tiếng bật khóc ngay.

Vương Hoa nghe tiếng khóc bất giác dừng bước lại ngay.

Thình lình...

Vương Hoa quay người nhảy vọt tới, đã xúc động ôm chặt Mai Hương vào lòng khẽ gọi :

- Mai Hương...

Vương Hoa đã điên cuồng hôn Mai Hương một cái nồng nàn.

Mai Hương cũng ôm chặt lấy Vương Hoa khóc nức nở luôn.

Vương Hoa đã xúc động ôm hôn Mai Hương.

Quả thật con người là động vật lạ lùng hết sức.

Vương Hoa đã từng thù hằn Mai Hương.

Hắn cũng đã từng muốn giết chết y cho bằng được.

Hiện bây giờ hần đã bị ái tình của y làm tan chảy hết. Phải, thiên hạ này chỉ có si tình dễ làm cho người ta cảm động nhất.

Lúc Vương Hoa phát hiện Mai Hương thật tình yêu hần thì hần không thể nào chẳng động lòng rồi. hần không còn do dự chút nào hết, mang phần cảm tình tối thiểu còn lại giao cho y luôn.

Hần làm như thế có sai trái chăng?

Phải, vốn ra thì họ đã sai từ căn bản, bây giờ xảy ra việc thế này nữa, đương nhiên càng sai lầm hơn nữa. Giấy phút này thanh khiết vô cùng, sức mạnh của tình yêu đã làm tan chảy hai trái tim khác nhau của họ. Trong lãnh vực tình yêu họ vẫn được xem là lương thiện.

Mai Hương vừa khóc vừa gọi :

- Vương Hoa...

- Người có điều gì muốn nói chẳng?

Mai Hương vừa khóc vừa nói :

- Tại sao chúng ta lại hội ngộ như thế?

- Ta...

- Tại sao ta đã say mê yêu người thế này chứ?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Ta...

- Trước kia ta đã cố gắng làm cho mình không yêu người... và không tưởng niệm người nữa, nhưng mà cuối cùng ta phát giác rằng... ta đã bất lực...

- Mai Hương...

- Mặc dù ta yêu người là điều sai lầm, nhưng người phải tin rằng ta đã tha thiết yêu người thực sự!

- Ta... tin tưởng điều này.

Mai Hương uất nghẹn nói :

- Ta không cầu mong gì nữa, người hãy đi đi.

Vương Hoa thở dài nói :

- À, mai sau... hãy nói vậy. Người đi đi...

- Mai Hương...

Nhất thời Vương Hoa chẳng biết nên nói gì bây giờ.

Mai Hương u oán thở dài nói :

- Chớ nói gì nữa, ta chúc phúc người...

Vương Hoa cũng không muốn nói gì nữa, hần đã cất bước quay đi, thành linh...

Hần đã giật mình dừng bước lại, không biết trong thất đã có một bóng người đứng sờ sờ ở đó từ lúc nào mà hần chẳng hay.

Mai Hương đã thất thanh kêu lên một tiếng :

- A...

Y đã đảo người lui ra sau ba bốn bước liền, gương mặt y hiện ra nét kinh hãi chưa từng có.

96. Hiểm Thoát Võ Lâm Giáo

Tiếng kêu thất thanh của Mai Hương chứa đầy nỗi kinh hoàng, rõ ràng bóng người đã thành linh xuất hiện trong căn phòng của y khiến y cảm thấy sợ hãi hết sức.

Vương Hoa cũng phải giật bắn người lên luôn.

Mai Hương đã trấn tĩnh tinh thần lại, lạnh lùng nói :

- Người muốn làm gì thế?

Người xuất hiện không ai xa lạ, mà chính là U Linh Nữ, tỷ tỷ của Vương Hoa.

U Linh Nữ đi rồi đã quay trở lại, đồng thời lại thành linh xuất hiện trong phòng của Mai Hương, đương nhiên Mai Hương phải lấy làm kinh ngạc hết sức.

U Linh Nữ cười nhạt nói :

- Thế nào? Người cảm thấy bất ngờ chẳng?

Mai Hương khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta đã ngạc nhiên hết sức. Người quay trở lại muốn làm gì đây?

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Ta tìm đệ đệ ta!

Mai Hương ngạc nhiên hỏi :

- Đệ đệ của người?

Vương Hoa tiếp lời nói :

- Đây Mai cô nương, y chính là tỷ tỷ của ta.

Mai Hương nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Đây Vương đệ, thế là người chẳng khá rồi. Tỷ tỷ đang lo lắng sanh tử của người thế mà người lại trốn ở đây đàm tình thuyết ái để ta phải lo sợ quýnh cả lên.

Vương Hoa gượng cười nói :

Quả thật đệ phải xin lỗi tỷ tỷ.

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Có thể đi được rồi chứ?

Vương Hoa khẽ gật đầu, quay sang hướng Mai Hương nói :

- Mai cô nương, từ biệt nha.

- Người cứ việc đi đi.

Vương Hoa cũng chẳng muốn nói gì nữa, hấn đành mang mối tình yêu nồng nàn của Mai Hương mãi mãi ghi nhớ vào ký ức mà thôi.

Hấn theo sau tỷ tỷ U Linh Nữ chạy ngay.

Ra khỏi Võ Lâm giáo, U Linh Nữ lập tức hỏi :

- Đây Vương đệ, tại sao khi không người lại đàm tình thuyết ái với y vậy?

Vương Hoa cảm khái thở dài nói :

- Thật ra giữa hai ta có mối ngang trái này từ lâu rồi, chỉ vì trước kia đệ không nói cho tỷ tỷ nghe mà thôi.

- Đệ cứ việc nói xem sao?

Vương Hoa bèn mang sự việc hấn đã quen biết Mai Hương trong trường hợp như thế nào kể lại một cách tỉ mỉ cho U Linh Nữ nghe một phen... sau đó nói tiếp :

- Nếu lúc này chẳng nhờ y ra tay cứu đệ, thì đệ đệ quyết không thể thoát được tay của Vương Bán Tiên rồi...

U Linh Nữ cười nhạt nói :

- Thế rồi, đệ vì cảm ơn mà đã yêu y chứ gì?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Đệ cũng chẳng biết nữa.
- Đệ có biết hai người không thể nào yêu nhau chứ?
- Tại sao thế?
- Vì sư phụ y là kẻ thù của đệ.
- Việc này không liên quan gì đến y hết.
- Thế nhưng tình yêu này không đơn thuần dung hợp được đâu.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ như thế.

U Linh Nữ tủm tỉm cười nói :

- Sự việc đành phải để cho nó tự phát triển thôi. Bây giờ chúng ta khẳng định thì hơi sớm đấy.

U Linh Nữ nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó hỏi tiếp :

- Có lấy được hai món báu vật đó chẳng?

Vương Hoa gật đầu nói :

- Lấy được rồi.
- Đội ơn trời nhiều lắm, thế thì đệ hãy mau mau quay trở về đi.

Vương Hoa thoáng suy nghĩ giây lát, nói :

- Thừa tỷ tỷ, người đi chung với đệ về thạch động một chuyến có được chẳng?

U Linh Nữ trầm tư giây lát, sau đó gật đầu nói :

- Cũng được, tỷ tỷ sẽ đi với người.
- Thế thì đi ngay.

* * * * *

Ngày thứ ba, Vương Hoa và U Linh Nữ về đến thạch động.

Tất cả mọi người trông thấy Vương Hoa quay trở về họ đã vui mừng khôn tả, nhất là Ngô Tinh khi trông thấy có cả U Linh Nữ về đây, y càng thấy hơn hớn hết sức.

Sau khi mọi người hành lễ gặp mặt với nhau, Chương Vĩnh Kỳ hấp tấp hỏi ngay :

- Vương Hoa, người đã lấy được Thủy Tinh Cầu rồi chứ?

Vương Hoa khẽ gật đầu đáp :

- Vâng, văn bối đã lấy được rồi.

Chương Vĩnh Kỳ lấy làm xúc động hết sức.

Vương Hoa lại cất tiếng hỏi tiếp :

- Ngô tiên bối về đây chưa?
- Chưa.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Lần này may nhờ Vương Hoa thấu hiểu Thủy Tinh Cầu được, thế là Chương phu nhân có hy vọng cứu trị rồi.

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Nếu Thủy Tinh mỹ nhân không tìm đủ được vật theo ra thì vẫn nguy hiểm vô cùng.

Thế rồi Vương Hoa giao Thủy Tinh Cầu cho Quỷ Diện Tiên Ông luôn. Quỷ Diện Tiên Ông lập tức đặt Thủy Tinh Cầu vào trong người Vương Thu Bình ngay.

Kế đó Võ Lâm Hoàng Đế kéo Vương Hoa gần một bên nói :

- Nay Vương Hoa, gia gia có một việc muốn thương lượng với người.

Wương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Thưa gia gia, việc gì thế?

Võ Lâm Hoàng Đế trầm giọng nói :

- Người còn nhớ ước hẹn giữa gia gia và Vương Bán Tiên chăng?

Wương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Vâng, cháu nhớ.

- Bây giờ kỳ hẹn sắp tới nơi rồi.

- Gia gia, thế thì ông cháu ta cứ đi dự ước hẹn này thôi.

- Người bằng lòng đi với gia gia chăng?

- đương nhiên.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Trước kia gia gia đã muốn thu một đồ đệ...

- Thưa gia gia, cháu cũng vậy thôi.

- Gia gia và Vương Bán Tiên nói rõ rằng phải đồ đệ của hai bên động thủ với nhau.

Bây giờ người đã được xem như là con cháu ta, chắc như thế cũng được thôi.

- Thế thì chúng ta đi ngay.

- Thôi được, võ công người cao hơn Vương Bán Tiên chứ?

- đương nhiên.

- Thế chớ nói đồ đệ của y làm gì nữa.

Wương Hoa nghe nói thế, lòng hấn bỗng trầm xuống. Hấn sức nhớ lại sự việc giữa hấn và Mai Hương, hấn bất giác hỏi :

- Thưa gia gia, cháu xin hỏi ông một việc.

- Người cứ nói.

- Người động thủ chỉ có mỗi mình cháu và đồ đệ của Vương Bán Tiên mà thôi sao?

- Năm xưa, hai ta đã quy định như thế.

- Cháu phải giết chết đồ đệ y mới xong ư?

- đương nhiên.

- Không giết có được chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Không được.

- Tại sao thế?

- Tại vì chúng ta đã ước hẹn rằng, người nào giết chết đối phương thì người đó thắng.

Vương Hoa mặt mày thảm biến, nói :

- Gia gia, như thế không được.

- Tại sao không được?

- Cháu không thể giết chết đồ đệ của Vương Bán Tiên.

Võ Lâm Hoàng Đế kinh ngạc nói :

- Tại sao thế?

- Tại vì cháu... từng thọ ơn cứu mạng của y.

-Ồ! Thì ra là vậy.

- Thừa gia gia, vừa rồi cháu vào Võ Lâm giáo tìm Vương Bán Tiên, suýt nữa đã mất mạng...

Thế rồi Vương Hoa mang sự việc vào Võ Lâm giáo thuật lại cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen.

Nghe kể xong, Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Chính y đã cứu người ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Nếu chẳng nhờ y thì người không thoát khỏi Võ Lâm giáo, đồng thời cũng không thoát khỏi độc thủ của Vương Bán Tiên luôn, có phải vậy chẳng?

- Đương nhiên.

- Người đã yêu y chứ gì?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Cháu cũng chẳng biết...

Võ Lâm Hoàng Đế nhướng cao đôi lông mày, nói :

- Đây quả là một vấn đề nan giải hết sức.

Vương Hoa nói :

- Thừa gia gia, không giết y chẳng được sao?

Võ Lâm Hoàng Đế trầm tư giây lát nói :

- Cũng được, không giết y, chỉ đánh thắng được y cũng đủ lắm rồi.

Vương Hoa nói tiếp :

- Được, thừa gia gia, cháu nhất định dùng võ công đánh thắng y chứ không sai.

Võ Lâm Hoàng Đế kêu hừ một tiếng nói :

- Còn khoảng nửa tháng thời gian nữa. từ đây đến Vô Địch bảo mất độ chừng bảy, tám ngày đường, người hãy nghỉ vài hôm cho khỏe.

Vương Hoa nói :

- À, phải rồi! Gia gia xem Kim Cúc phu nhân và Vương Bán Tiên hổ lang tương trợ, có thể nào gây nên một trận huyết kiếp võ lâm chẳng?

- Đương nhiên rồi.

- Thế thì chúng ta phải lập kế ứng phó với chúng chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế gật đầu nói :

- Người cứ yên tâm, gia gia đã có sự bố trí đầy đủ rồi. Hôm trước gia gia đã mời Tiểu Tiểu thư sinh đi tìm Bạch Phát Tẩu, giao phận sự cho hai người giám sát hành động của Võ Lâm giáo, nếu muôn một có tin tức gì thì họ sẽ lập tức trở về báo cáo ngay.

Vương Hoa khẽ gật đầu biểu thị sự yên tâm.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Những ngày gần đây cháu đã vào sanh ra tử, xem như cũng khá mệt nhọc khắ trương. Mấy hôm nay cháu hãy cùng ba vị hôn thê tìm một nơi nào thanh tịnh nói chuyện nghỉ ngơi cho khỏe.

* * * * *

Gần bờ hồ có bãi cỏ xanh mướt.

Có bốn người đang vui đùa ở đấy... họ chính là Vương Hoa, Ngô Tinh và chị em Chương gia. Họ đùa giỡn một cách hồn nhiên, chẳng khác nào như bốn đứa trẻ thơ ngây vậy.

Họ đùa giỡn một hồi rồi, sau đó ngồi nghỉ trên một tảng đá gần bờ hồ.

Vương Hoa đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn ba người, đã phải cảm khái thẳm. Ba thiếu nữ này đều có một sắc đẹp tuyệt thế. Được cưới họ làm vợ, Vương Hoa cho rằng đây là diễm phúc do tiền kiếp để lại.

Nhưng ba người này có ba tánh khác nhau.

Ngô Tinh tượng trưng cho cá tánh ngây thơ và thẳng thắn, y chỉ là một cô gái thực thà, vô tư.

Chương Linh Linh thì thuộc một thiếu nữ bảo thủ và trầm lặng.

Còn Chương Thanh Thanh thì đa sầu thiện cảm.

Tuy cá tánh của ba người khác nhau, nhưng tâm địa của họ thấy đều hiền lành.

Điều này khiến Vương Hoa cảm thấy an ủi phần nào.

Ngô Tinh thấy Vương Hoa đang trầm tư suy nghĩ, bất giác lên tiếng hỏi :

- Này Vương Hoa, anh đang suy nghĩ gì thế?

Vương Hoa giật mình tỉnh hồn lại ngay, nói :

- Ô! Không... Ta chẳng suy nghĩ gì hết...

Ngô Tinh bĩu môi, nói :

- Người lại nói dối nữa rồi.

Vương Hoa ấp úng nói :

- Thật... đấy!

- Chẳng thực thà chút nào hết.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Ta đang nghĩ rằng...

Ngô Tinh giục :

- Đang nghĩ gì? Nói ngay đi, chớ ấp úng làm gì?

- Ta đang nghĩ rằng ba người các người thấy đều đẹp như tiên giáng trần... đồng thời tâm địa đều hết sức hiền lành...

Họ nghe Vương Hoa nói thế, bất giác cất tiếng cười thật tươi.

Ngô Tinh nói :

- Nay Vương Hoa, ta hỏi ngươi một điều.

97. Tình Ý Nồng Nàn

Rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế... chẳng lẽ vấn đề gì rất quan trọng? Đến nỗi họ phải nhường đi nhường lại mà chưa ai dám nói?

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên nói :

- Rốt cuộc, có vấn đề gì quan trọng lắm chẳng?

Ngô Tinh nói :

- Linh Linh muội, ngươi cứ việc hỏi hẵn đi.

Chương Linh Linh tủm tủm cười nói :

- Được, để ta hỏi hẵn cho. Nay Vương Hoa, sau khi ngươi rời khỏi bọn ta, ngươi đã tưởng niệm ai nhiều nhất?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Vấn đề các ngươi muốn hỏi chính là câu này sao?

- Đúng thế!

- Ta lại tưởng có việc gì quan trọng lắm...

Ngô Tinh nói :

- Chẳng lẽ đây là việc nhỏ ư?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên vội gật đầu lia lịa nói :

- Ồ... phải, phải! Đây là việc lớn.

- Thế thì ngươi nói ngươi tưởng niệm ai nhất?

Vương Hoa suy nghĩ một hồi nói :

- Ta cũng chẳng biết nữa.

- Tại sao ngươi không biết?

- Tại vì ta đều tưởng niệm cả ba người!

- Ngươi khéo trả lời thế, nhưng chúng ta yêu cầu ngươi phải nói lời tưởng niệm ai nhiều nhất?

- Khó trả lời vô cùng.

- Tại sao thế?

- Vấn đề này cũng y như một người rời khỏi nhà đi chơi xa, có người đã hỏi y rằng rốt cuộc y tưởng niệm phụ thân y nhiều nhất hay là đã tưởng niệm mẫu thân y nhiều nhất vậy.

Ngô Tinh cương quyết nói :

- Nhưng mà, chúng ta muốn ngươi trả lời câu hỏi này.

Vương Hoa nói :

- Sao các ngươi lại nghĩ ra câu hỏi kỳ lạ như thế?

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của chúng ta trước, sau đó chúng ta mới giải thích cho ngươi biết.

Vương Hoa nói :

- Các ngươi buộc ta phải trả lời câu hỏi này mới thôi?

- Đúng thế!... nhưng người hãy yên tâm, bọn này không ai ghen tuông đâu.

Vương Hoa suy nghĩ một hồi lâu, sau đó nói :

- Thôi được, ta trả lời nha...

- Người cứ nói đi.

Vương Hoa trịnh trọng nói :

- Ta tưởng niệm Thanh Thanh nhiều nhất.

Chương Thanh Thanh nghe hắn nói thế lấy làm sung sướng vô cùng, y đã thẹn thùng cúi đầu xuống luôn.

Thanh Thanh e lệ nói :

- Nói láo!

- Không, ta nói thật đấy!

Ngô Tinh nói :

- Thế nào, Thanh Thanh muội! Ta và Linh Linh muội đoán có sai chút nào đâu.

Vương Hoa đã quan tâm người nhiều nhất...

Chương Thanh Thanh ngắt lời y, nói :

- Không, hắn nói dối đấy.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Thanh Thanh, ta không nói dối với người chút nào hết. Tại vì người đã mang thai, đương nhiên ta phải quan tâm người nhiều hơn.

Lời nói êm tai dễ nghe thật, Chương Thanh Thanh cảm thấy sung sướng hết sức.

Ngô Tinh tán tụng nói :

- Hay lắm, trả lời hay lắm. Nếu như người trả lời sai, thì bọn này phải phạt người rồi.

Tại vì Thanh Thanh đã mang thai chịu khổ, nếu người không tưởng niệm y và quan tâm y, thì quả thật người không còn chút lương tâm gì hết.

Vương Hoa nói :

- Thế thì bây giờ xem như ta có chút lương tâm rồi chứ?

Ngô Tinh khẽ gật đầu nói :

- Phải, quả nhiên người có chút lương tâm.

- Làm thế nào các người lại nghĩ đến vấn đề này vậy?

Chương Linh Linh nói :

- Nói cho người biết cũng chẳng hề chi, có một hôm chúng ta bàn vấn đề này. Sau khi người rời khỏi đây người sẽ tưởng niệm ai nhiều nhất, tỷ tỷ ta thì nói người tưởng niệm ta nhiều nhất...

Vương Hoa ngắt lời, hỏi :

- Tại sao thế?

Chương Thanh Thanh tiếp lời nói :

- Tại vì Linh Linh là người tình đầu tiên của người, bất cứ giây phút nào ắt phải tưởng niệm tới y luôn.

Vương Hoa nghe nói thế bất giác cười khì ngay.

Chương Linh Linh nói :

- Còn ta thì nói rằng người ắt phải tưởng niệm Ngô tử tử, tại vì Ngô tử tử đẹp nhất, đã cứu người thoát nạn, đồng thời cùng người...

Y nói đến đây, hai má ửng đỏ ngay.

Ngô Tinh tiếp lời :

- Ta thì nói rằng người ắt phải quan tâm Thanh Thanh muội nhiều nhất, tại vì y đã mang thai, đương nhiên người phải quan tâm, y rồi. Về sau Linh Linh muội cũng đồng ý quan điểm của ta luôn, nhưng mà Thanh Thanh muội thì nhất định chẳng tin, cho nên chúng ta phải hỏi người là lý do như thế đấy.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Các người quý quá thật.

Họ đã đồng thanh cười thật tươi.

Vương Hoa nói với Ngô Tinh :

- Ngô cô nương...

Chương Linh Linh vội cất tiếng nói :

- Gọi sai rồi.

- Ta gọi như thế quen rồi.

- Phải, gọi là Ngô tử tử mới đúng, chớ quên rằng mai sau y là vợ của người nha.

Quả thật Vương Hoa chẳng làm gì được họ hết, hấn đành lòng thay đổi cách xưng hô nói :

- Này Ngô tử tử...

Ngô Tinh thẹn đỏ mặt nói :

- Có việc chi thế?

- Ta quên trả quyển Hải Đào kinh này lại cho người, bây giờ người hãy đem cất đi.

Nói xong Vương Hoa giao quyển Hải Đào kinh cho Ngô Tinh luôn. Ngô Tinh nói :

- Thì người cứ giữ lấy có hề chi đâu?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không, đây là vật của mẹ người, nên giao lại cho người mới phải. Ta muốn giao cho người trước cũng được thôi.

Chương Linh Linh sực nghĩ ra một việc, hỏi :

- Này Vương Hoa, suýt nữa ta quên hỏi người một việc?

- Việc gì thế?

- Người bảo rằng Mai Hương chính là Giáo chủ Vô Lâm giáo chẳng?

Vương Hoa nghe y hỏi như thế, bất giác giật bắn người lên, nói :

- Đúng thế, có sao chẳng?

- Thế thì lần này người nhất định đã trông thấy y rồi?

- Phải, quả thật ta đã trông thấy y.

- Thế thì hai người ra sao rồi?

Ngô Tinh ngạc nhiên cất lời :

- Nói sao? Hấn còn bạn gái nữa sao?

Chương Linh Linh khẽ gật đầu nói :

- Hắn là một chủng tử đa tình... ngoại trừ ba chúng ta, ngoài ra hắn còn một nữ nhân tên là Mai Hương nữa.

Ngô Tinh hỏi :

- Y có đẹp không?

- Xinh đẹp hết sức.

- Hình như ta chưa hề nghe hắn đề cập đến bao giờ hết.

- Làm gì hắn chịu nói.

Chương Thanh Thanh nói :

- Thế thì cảm tình hai người chắc thân thiết lắm thì phải?

Chương Linh Linh nói :

- Còn phải hỏi nữa?

Ngô Tinh nói :

- Thế thì lần này hắn đến đó lấy Thủy Tinh Cầu, há không phải tái hưởng mộng đẹp chăng?

- Điều này thì cần gì phải nói nữa.

Quả thật miệng lưỡi của ba cô nương này lợi hại ghê gớm. Người này nói một câu, người kia thêm một lời, suýt nữa làm cho Vương Hoa phải tìm chỗ ẩn trốn luôn mới khỏi sượng mặt.

Chương Linh Linh nói :

- Nay Vương Hoa, sao ngươi không nói gì hết?

Wương Hoa nhún vai tỏ vẻ không làm gì hơn được, nói :

- Ta có chút cơ hội nào để nói chuyện đâu?

- Thôi được, bây giờ ngươi cứ nói đi.

- Nói gì ư?

- Nói chuyện giữa ngươi và Mai Hương chứ còn nói gì nữa.

- Ta... chẳng biết phải nói thế nào đây?

Wương Hoa khẽ lắc đầu một cái. Quả thật hắn không biết nói sao bây giờ, trước sau gì hắn và Mai Hương cũng không thể kết hợp được. Có nói cho họ nghe cũng không hề chi.

Hắn nghĩ như thế bèn nói :

- Chẳng có gì đặc biệt hết.

- Lại muốn đánh lừa bọn này nữa rồi.

- Ta nói thật đấy. Nhưng lần này ta đã thuận lợi đoạt hồi Thủy Tinh Cầu và Hải Đào kinh, thấy đều nhờ y giúp ta. Bằng không, ta quyết chẳng thể thoát khỏi độc thủ của Vương Bán Tiên.

- Ô! Ngươi rồi rõ ràng hơn xem nào?

Wương Hoa đành đem sự việc Mai Hương đã cứu hắn thoát nạn thuật lại cho họ nghe một phen. Dĩ nhiên hắn giấu đi phần hắn đã đàm tình thuyết ái với Mai Hương rồi.

Ngô Tinh nói :

- Thế thì y là một nữ nhân khá tử tế mà.

Chương Linh Linh nói :

- Quả thật y hiền hết sức...

Chương Linh Linh nói chưa hết lời, thành linh...

Ngô Tinh hét to một tiếng :

- Ai đó?

Tất cả mọi người nghe tiếng hét của Ngô Tinh, đã giật bắn người lên. Họ nhìn theo ánh mắt của Ngô Tinh nhưng chẳng thấy một ai hết.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Người trông thấy gì thế?

- Một bóng người.

- Bóng người ư? Ở đâu?

- Chạy mất rồi!

Vương Hoa cười nói :

- Nói láo.

- Ta nói thật đấy. Lúc nãy ta trông thấy một bóng người chớp nhoáng một cái thì chạy mất luôn.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thân pháp đối phương thần tốc như vậy sao?

- Nhanh như điện chớp vậy.

Vương Hoa cười ha hả nói :

- Thế thì võ công của đối phương không phải thiên hạ đệ nhất rồi sao?

- Ta chưa từng trông thấy bất cứ một người nào có thân pháp cao siêu đến thế. Người chó hoai nghi ta, chính ta đã mục kích như thế.

Đương nhiên Vương Hoa cho rằng không thể được vì tiếng hét của Ngô Tinh và tốc độ xoay nhìn của hắn chỉ xê dịch trong tíc tắc. Cho dù đối phương có khinh công cao siêu cỡ nào đi nữa, cũng không thể nào trong tíc tắc đã chạy mất dạng luôn.

Chương Thanh Thanh nói :

- Ta cũng nhận thấy rằng không thể như thế được. Ở đây ngoại trừ phe chúng ta, ngoài ra không thể nào có người lạ mặt. Có lẽ người đã trông thấy chim mèo bay qua thì phải.

Ngô Tinh bất giác cảm phần nói :

- Chính mắt ta đã nhìn thấy, quyết không sai chạy đi đâu được hết.

Nghe y nói cương quyết như thế, họ không thể không tin rồi. Võ công của Ngô Tinh quyết chẳng phải tầm thường, nếu y bảo rằng y đã trông thấy bóng người như thế là không còn sai nữa rồi.

Vương Hoa bất giác hỏi lại lần nữa.

- Người khẳng định như thế?

- Ta khẳng định một trăm phần trăm như thế.

- Có lẽ người trong phe của chúng ta chẳng?

- Không thể được. Kể cả Vô Lâm Hoàng Đế Châu gia gia trong đó, không có ai có thân pháp nhanh thần tốc như thế được hết.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi nói :

- So với ta thì thế nào.

- Người không thể so sánh với đối phương được.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác ngây người ra tại chỗ luôn.

Chương Thanh Thanh nói :

- Thế thì đối phương là ai?

Đương nhiên không một ai biết đối phương là ai hết. Huống chi Vương Hoa và chị em Chương gia lại không trông thấy gì hết.

Chương Linh Linh nói :

- Thôi, thế thì chúng ta cũng chẳng còn vui vẻ gì chơi đùa tiếp nữa. Chúng ta trở về động đi.

Ngô Tinh buồn bã thở dài một tiếng nói :

- Mất hứng thiệt.

Bọn bốn người Vương Hoa cất bước chạy về thạch động luôn.

98. Quái Nhân

Bọn Vương Hoa chưa vào tới trong động thì đã nghe tiếng nói của Võ Lâm Hoàng Đế vang tới :

- Đây hồi bạn già kia, vùng này của ngươi còn người bạn nào khác ở gần đây chẳng?

Quỷ Diện Tiên Ông trả lời ngay :

- Không có ai hết.

- Nói láo.

- Ta nói thật đấy.

- Lúc này rõ ràng ta đã trông thấy một người.

Bọn Vương Hoa nghe Võ Lâm Hoàng Đế nói như thế, hình như đã đồng lúc dừng bước lại hết.

Bấy giờ Quỷ Diện Tiên Ông nói tiếp :

- Ở đây chúng ta gồm có mười mấy người, tiền bối đã trông thấy người nào thế?

- Không phải là người của chúng ta.

Quỷ Diện Tiên Ông kêu ồ lên một tiếng, hỏi lại :

- Thế là ai?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta nhìn thấy không được rõ lắm, bằng không ta hỏi người làm gì?

- Ồ! Phải chăng là người của Vương Bán Tiên phái đến đây để do thám bọn mình chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Không thể được.

- Tại sao không thể được?

- Tại vì ta trông thấy khinh công của đối phương thần tốc chẳng khác gì như chim bay vậy.

Quỷ Diện Tiên Ông thất kinh kêu lên một tiếng, nói :

- A, có chuyện như thế được sao?

- Chẳng lẽ ta nói dối với người ư?

- Ồ!

Quỷ Diện Tiên Ông kêu ồ một tiếng, không nói được gì hết.

Ngô Tinh đưa mắt nhìn bọn Vương Hoa và chị em Chương gia đang ngăn người tại đó một cái, rồi nói :

- Thế nào, các người tin rồi chứ?

Nói xong, y nhảy vào thạch động trước, nói :

- Thưa Châu gia gia, bóng người gia gia vừa nhìn thấy lúc nãy, cháu cũng đã trông thấy.

Võ Lâm Hoàng Đế nghe y nói thế, bất giác cả kinh thất sắc, nói :

- Thật chứ?

Ngô Tinh trả lời ngay :

- Đương nhiên là thật rồi. Lúc nãy văn bối đã nói cho bọn Vương Hoa nghe nhưng mà họ chẳng tin chút nào hết. Thanh Thanh muội còn bảo văn bối đã trông thấy chim mèo bay nữa chứ.

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên hỏi :

- Thế người có trông thấy rõ được bộ mặt của đối phương chẳng?

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Thưa gia gia, không! Thế còn gia gia có trông thấy chẳng?

- Ta trông thấy chẳng rõ lắm.

- Hình thù đối ra phương thế nào?

- Trông đối phương có vẻ còn trẻ lắm, mình mặc một chiếc áo da thú.

- Ồ!...

Quỷ Diện Tiên Ông kêu ồ một tiếng nói :

- Hình như không thể có chuyện như thế được, nhưng hai người đã nói thế ta đành phải người đi lục soát xung quanh vùng phụ cận xem sao.

Thế rồi Quỷ Diện Tiên Ông hạ lệnh khoảng bảy, tám môn nhân đến các nơi xem một phen.

Cuối cùng kết quả của số môn nhân đi lục soát đều giống nhau, không một ai phát giác được gì hết.

Thế rồi, vô hình trung nơi cư trú bí mật này đã bao phủ một lớp không khí vừa khủng bố vừa khẩn trương.

Tất cả mọi người đều có cảm giác cây cỏ bốn bề đều là kẻ địch cả.

Ngay đêm hôm đó, Quỷ Diện Tiên Ông đã tăng cường cho người canh phòng ngoài động nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Ngày hôm sau, Thiết Dao Tiều Chủ đã lại trông thấy con người bí mật này.

Ngày kế tiếp, U Linh Nữ cũng đã trông thấy đối phương luôn.

Đương nhiên, không có một ai đã trông thấy rõ mặt của đối phương.

Thế rồi, con người thần bí này đã đe dọa mọi người phải lo sợ cả. Qua kết quả mọi người đã nghiên cứu, bàn luận, đều cho rằng người này không phải là một nhân vật hiền lành, chánh phái.

Nếu đối phương là người chánh phái thì y phải đường đường chánh chánh xuất hiện, chứ không cần thiết làm ra vẻ lén lút thần bí như thế. Qua điểm này, bọn Võ Lâm Hoàng Đế đã khẳng định rằng đối phương quyết không phải là hạng người lương thiện.

Bất luận họ đã suy đoán thế nào đi nữa, nhưng tình hình thực sự ra thế nào thì họ chưa có một ai dám khẳng định hết.

Sáng sớm ngày thứ tư.

Một sự kiện bất ngờ đã xảy ra bất thành lình. Người môn nhân họ Lý bỗng nhiên hấp tấp chạy vào trong thạch động thưa với Quỷ Diện Tiên Ông rằng :

- Thưa chủ nhân, hồng rồi...

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Việc gì phải sợ quýnh lên như thế?

- Có một quái nhân...

- Nói sao?

Tất cả mọi người đang tại tọa đều thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Lý Văn hốt hải nói :

- Có... một quái nhân...

Quỷ Diện Tiên Ông lạnh lùng nói :

- Người hãy bình tĩnh từ từ nói xem nào!

- Có một quái nhân muốn tìm Vương Hoa thiếu hiệp.

Vương Hoa nói :

- Tìm ta ư?

Lý Văn khẽ gật đầu nói :

- Vâng.

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Hình dáng của đối phương ra sao?

Lý Văn ổn định tinh thần lại, nói :

- Đối phương trạc tuổi hai mươi ngoài, tóc dài phủ lưng, râu đen mọc đầy mặt. Nhìn thoáng qua thì giống y như một người vượn, khủng bố đáng sợ lắm.

Vương Hoa hỏi tiếp :

- Đối phương tìm ta để làm gì?

Lý Văn lắc đầu nói :

- Không biết, nhưng y đã căn dặn một câu như thế này. Y bảo rằng ngoại trừ Vương Hoa ra, nếu có người thứ hai nào lên lút đi theo thì y giết chết người đó ngay.

Tất cả mọi người nghe nói thế, bất giác giật mình kinh hãi.

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Ngoài ra đối phương còn nói gì nữa.

Lý Văn thưa rằng :

- Chỉ có bấy nhiêu lời thôi!

Quỷ Diện Tiên Ông cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Ta phải mở mắt xem cho biết đối phương là ai!

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu can rằng :

- Không được!

Quỷ Diện Tiên Ông ngạc nhiên nói :

- Tại sao thế?

- Quái nhân mà y đã nói ắt là người mà chúng ta đã trông thấy vài hôm nay. Với võ công của y, nếu quả thật y muốn giết chúng ta thì chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

- Thế theo ý kiến của tiên bối thì sao?

- Ta đang lấy làm lạ lòng tại sao y lại quen biết Vương Hoa đây?

Vương Hoa giật mình kinh hãi, gật đầu nói :

- Đúng thế, tại sao y lại biết ta chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế nói tiếp :

- Điều lạ lòng hơn nữa là giữa chúng ta đông người như thế, đối phương không tìm ai hết mà chỉ tìm mỗi một mình Vương Hoa thôi.

Vương Hoa cũng lấy lạ lòng nói :

- Gia gia có đoán biết tại sao chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Thế là không biết rồi!

- Lạ lòng thật!

Quỷ Diện Tiên Ông tiếp lời nói :

- Thế tiên bối tính sao bây giờ?

Võ Lâm Hoàng Đế suy nghĩ giây lát nói :

- Đành phải để Vương Hoa đi.

Quỷ Diện Tiên Ông quan tâm nói :

- Có lẽ hơi nguy hiểm đấy. Nhưng ngoại trừ cách này, ngoài ra không còn biện pháp nào khác.

Lão nói tới đây liền quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Ý kiến của ngươi thì sao?

Vương Hoa cười lạnh lòng nói :

- Đối phương đã chỉ đích danh tìm cháu thì dù cho có nguy hiểm thế nào đi nữa, cháu cũng phải đi một chuyến xem sao.

Võ Lâm Hoàng Đế trầm giọng nói :

- Ngươi hãy cẩn thận tối đa, vì chúng ta không thể đi theo ngươi.

- Vâng, cháu sẽ cẩn thận.

- Thế thì ngươi cứ việc đi đi.

- Thưa gia gia, cháu đi đây.

Thế rồi Vương Hoa đi theo Lý Văn ngay.

Ngô Tinh và chị em Chương gia thấy đều lo lắng hết sức. Họ cảm thấy rằng hình như Vương Hoa sắp phải đi dự chết không bằng. Họ đang hết sức quan tâm đến chuyến đi này của hần, liệu rằng hần có trở về bình an được chăng?

Ra khỏi thạch động, chạy vào một khu rừng hoang, vượt qua đồng đá gồ ghề chắn ngang, Vương Hoa nóng ruột hỏi :

- Tới nơi rồi chưa?

- Sắp tới rồi.

Hai người đi thêm khoảng năm, sáu trượng, sau đó Lý Văn dừng bước lại, nói :

- Thưa Vương thiếu hiệp, người cứ chạy thẳng tới. Y nói rằng y sẽ đứng chờ người dưới một gốc cây tòng già.

- Được!

Wương Hoa nói xong, phi thân chạy thẳng tới luôn.

Đương nhiên, Vương Hoa cảm thấy sự kiện này khẩn trương và kỳ lạ hết sức.

Tại sao đối phương lại nhận biết mình? Tìm mình có việc gì thế? Quả thật hẩn không sao hiểu nổi!

Wương Hoa chạy khoảng hai mươi trượng nữa, quả nhiên hẩn đã trông thấy phía trước mặt có một cây tòng già to lớn hết sức. Nhưng dưới gốc cây tòng ấy không có một bóng người nào hết.

Wương Hoa bất giác ngẩn người tại chỗ.

Thình lình...

Có một âm thanh từ phía trên cây tòng già vang xuống, nói :

- Người rất đúng hẹn.

Wương Hoa cả kinh thất sắc, vội ngược đầu nhìn lên ngọn cây. Tức thì hẩn lạnh toát mồ hôi, suýt nữa đã thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Trên ngọn cây, có một con người y như một con khỉ đột đang ngồi trên đó.

Nếu nói là con người thì có vẻ đã đề cao đối phương. Đúng y như Lý Văn đã nói, tóc dài bù xù phủ lưng, mặt mày đầy những lông lá, trông chẳng khác nào là một con khỉ giả nhân vậy.

Duy có một điều đặc biệt là đối phương biết nói chuyện, và mình mặc một bộ đồ da thú.

Có bao giờ Vương Hoa từng trông thấy hạng quái nhân như vậy đâu? Làm sao chẳng bảo hẩn giật mình kinh hãi được?

Đối phương nhẹ nhàng phát phơ hạ xuống mặt đất.

Wương Hoa bất giác giật mình thụt lùi ra sau một bước.

Đối phương cười khì một tiếng, vẻ cười trông thật khủng bố, đáng sợ. Sau đó y dứt tiếng cười, hỏi :

- Người là Vương Hoa phải không?

- Theo ta thì người không cần phải hỏi nữa.

- Tại sao thế?

- Chẳng lẽ người không biết ta là ai sao?

Đối phương ngẩn người ra một hồi lâu, hình như đầu óc đối phương có vẻ chậm lụt, chưa hiểu câu nói của Vương Hoa muốn nói gì hết. Một hồi lâu y mới nói :

- A, phải rồi, ta biết người chính là Vương Hoa.

Wương Hoa lạnh lùng hỏi :

- Người hẹn ta đến đây có việc gì thế?

Đối phương suy nghĩ một hồi, nói :

- Ta muốn hỏi người một việc.
- Việc gì thế?
- Người có mấy người vợ?

Câu hỏi lạ lùng hết sức.

Vương Hoa nghe đối phương hỏi như thế, bất giác lấy làm thắc mắc tại sao y lại hỏi như thế. Vương Hoa ngẩn người ra tại đó một hồi thật lâu, sau đó nói :

- Người hỏi để làm gì thế?
- Ta muốn hỏi như thế thôi.
- Việc này không liên can gì đến người hết.
- Sao người lại biết không liên can đến ta?
- Ta có mấy người vợ có can hệ gì đến người đâu?

Đối phương nổi giận nói :

- Người chớ hỏi làm gì, ta muốn người trả lời cho ta biết thôi.

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Trước mắt thì ta có ba người vợ.

Đối phương bỗng nhiên ngớ ngẩn cười khi một tiếng, nói :

- Phải, ta biết người có ba người vợ. Một người gọi là Ngô tỷ tỷ, người kế gọi là Linh Linh muội và người thứ ba gọi là Thanh tỷ tỷ có phải như vậy không?

Cách nói chuyện của đối phương suýt nữa làm cho Vương Hoa phải bật cười ngất, nhưng Vương Hoa đã cố nín lại. Hắn lấy làm lạ lùng tại sao y biết được như thế.

Thình lình hắn như sực hiểu ra.

Quái nhân này đã biết mình và biết cả Ngô Tinh và chị em Chương gia, rõ ràng là đối phương đã nghe được những lời đối thoại của họ cách đây mấy hôm trước.

Vương Hoa cười nhạt, nói :

- Người nói phải, quả thật ta có ba người vợ như thế.
- Người có hiềm vì nhiều lắm chăng?

Vương Hoa nghe đối phương nói thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ. Quả thật hắn đã thắc mắc, chẳng hiểu gì hết. Hắn bèn mỉm cười nói :

- Đây là việc không còn cách nào hơn.
- Tại sao không còn cách nào hơn?
- Tại vì họ đều thương yêu ta cả.
- Họ đều thương yêu người? Tại sao họ yêu người như thế?

Vương Hoa nghe y nói thế, lại ngẩn người tại chỗ lần nữa.

Quả thật hắn không sao hiểu nổi đối phương định làm gì đây?

Quái nhân cất tiếng nói :

- Nay Vương Hoa, tại sao người không trả lời ta?
- Ta không sao trả lời câu hỏi này được.
- Tại sao thế?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Chính ta cũng không biết tại sao họ đã yêu thương ta.

Đối phương suy nghĩ giây lát nữa, lại hỏi tiếp :

- Thôi được, người không biết thì ta cũng chẳng hỏi làm gì nữa. Thế thì ta hỏi người trong ba người này người không ưa thích ai nhất?

99. Buộc Người Cho Vợ

Vương Hoa lại ngạc nhiên lần nữa, nói :

- Người hẹn ta đến đây chỉ vì để hỏi câu này chẳng?

- Đương nhiên còn điều khác nữa.

- Thế thì nói điều khác trước đi.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Không, hãy nói điều này cho rõ ràng trước đã.

Vương Hoa mỉm cười, nói :

- Người hỏi điều này để làm gì thế?

Quái nhân tỏ vẻ căm phẫn nói :

- Người chờ hỏi tại sao làm gì. Ta muốn người trả lời cho ta biết.

- Cả ba người ta đều thương yêu hết.

- Ta biết người đều thương yêu cả ba người. Nhưng ta muốn người chọn ra một người nào mà người không ưa thích nhất.

- Không có người nào mà ta không ưa thích hết.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Không thể được.

- Tại sao không thể được?

- Chắc chắn phải có một người nào người chẳng mấy ưa thích chứ không sai.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Rốt cuộc người hỏi việc này để làm gì thế?

- Người muốn biết chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên.

- Thôi được, ta nói cho người nghe, tại vì ta không có người vợ nào hết!

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Ta không hiểu người muốn nói gì cả?

Quái nhân cười khi một tiếng, nói :

- Ta muốn người mang một trong ba người tặng cho ta làm vợ mà thôi.

Vương Hoa nghe nói thế, mặt mày biến sắc, thất kinh kêu lên một tiếng, nói :

- Người nói sao?

- Ta muốn lấy vợ mà người cho rằng ba người nhiều quá thì biểu cho ta một người vậy.

Bây giờ Vương Hoa đã hiểu lý do tại sao y đã hỏi một số câu hỏi lạ lùng khó hiểu rồi.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói :

- Không thể được.

- Tại sao không thể được? Người không bằng lòng chứ gì?

- Đương nhiên ta không bằng lòng rồi.

- Thế thì người bá đạo hết sức.

- Nói sao? Ta bá đạo ư?

Quái nhân nói :

- Chứ còn gì nữa. Người có ba người vợ, trong khi ta không có một người vợ nào hết.

Bảo người biểu cho ta một người mà người cũng không bằng lòng, như thế không phải là bá đạo thì là gì nữa?

Lời nói khùng khùng này làm cho người ta phải cười ngất.

Đồng thời qua lời nói này, người ta đã biết rằng y là một con người đơn thuần bộc trực hết sức.

Nói một cách khác là trí óc y chưa được mở mang.

Vương Hoa nói :

- Người nói thế thì cũng chưa đúng.

- Thế thì phải nói sao mới đúng?

- Tại vì họ là con người, chẳng phải là đồ vật, làm sao ta mang họ biểu cho người khác như là biểu đồ vật được?

- Như thế có gì khác biệt đâu? vì trước sau họ đều thuộc về người cả.

Vương Hoa lắc đầu cười nhạt nói :

- Chẳng nói điều này làm gì, nhưng chắc chắn họ không bằng lòng như thế.

Quái nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không bằng lòng?

- Tại vì giữa họ và người chẳng có chút tình cảm gì hết.

- Cảm tình là thứ gì?

- Yêu.

Quái nhân lạnh lùng nói :

- Ta không cần thiết cảm tình, ta chỉ cần y làm vợ ta, ngủ chung với ta là được rồi.

Suýt nữa Vương Hoa lại cười khì lên.

Thế rồi hắn nói tiếp :

- Thế thì không được, sinh hoạt của vợ chồng cần phải có cảm tình như thế mới hạnh phúc.

- Ta không biết hạnh phúc là cái gì hết, ta chỉ cần người vợ mà thôi.

Vương Hoa nói :

- Mai sau người sẽ gặp thôi.

- Gặp cái gì? Gặp khổ giả nhân ư?

- Nữ nhân.

- Người nói láo. Xung quanh vài trăm dặm trong vùng núi này, ta đã lục soát hết.

Ngoại trừ mấy nữ nhân của người ra, ngoài ra toàn là khỉ giả nhân. Ta là con người, chắc không thể nào lấy khỉ giả nhân làm vợ chứ? Bằng không, ta cần gì tìm người thương lượng làm gì nữa?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Người đang thương lượng với ta chẳng?

- Đúng thế.

- Ta không bằng lòng thì sao?

Quái nhân ngạc nhiên hỏi :

- Không bằng lòng ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Quái nhân cảm phần nói :

- Ta đã nói người là một con người hết sức bá đạo, quả thật chẳng sai chút nào hết.

Người có tới ba người vợ, chỉ biểu cho ta một người mà người cũng tiếc.

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên, tại vì họ là con người nên ta không thể tùy tiện biểu cho người. Hơn nữa, ta cũng không thể làm như thế được. Ta nghĩ rằng người ắt phải thông cảm ta mà thôi.

Đối phương cảm phần nói :

- Ta không biết thông cảm là gì hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Các hạ còn gì để nói nữa chẳng?

- Người chưa bằng lòng điều ta yêu cầu mà?

- Ta không thể bằng lòng điều yêu cầu này được.

Quái nhân cười lạnh lùng một tiếng, y giơ tay phải lên đánh một chưởng vào cây tùng già lập tức. Kêu ùng một tiếng, cây tùng già to lớn cỡ hai người ôm chưa hết đã gãy ngang lập tức.

Vương Hoa trông thấy thế, bất giác giật bắn người lên.

Quả thật một đòn này của đối phương đã làm cho Vương Hoa phải cả kinh thất sắc.

Chỉ thấy đối phương hất nhẹ một cái thì cây đại thọ đã gãy đôi lập tức. Nếu như đánh vào thân mình của bất cứ người nào thì có ai chịu nổi nào?

Quái nhân gầm lên nói :

- Chẳng lẽ người không sợ chết chẳng?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Sợ chết ư?

- Nếu như người không bằng lòng thì người sẽ chuốc lấy kết quả như cây đại thọ này vậy.

Vương Hoa nghe đối phương nói thế, bất giác giật mình lạnh toát mồ hôi luôn. hần bèn nói :

- Dù người có giết ta thì cũng thế thôi.

- Cũng thế ư?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế. Người không lấy được họ đâu.

- Người hãy nói lý do ra xem nào?

Vương Hoa cười khẩy nói :

- Nếu như có người giết chết vợ người thì người có yêu thương đối phương không?

Quái nhân lắc đầu nói :

- Đương nhiên là không rồi.

- Cũng như người đã giết ta đây.

Quái nhân giật mình suy nghĩ một hồi lâu, nói :

- Nếu như người bằng lòng biểu cho ta một người thì có lẽ họ không phản đối đâu.

bây giờ ta hỏi người một lần nữa, người có bằng lòng không thì nói.

- Không!

Gương mặt của quái nhân hiện ra sát khí ngay, nói :

- Có thật người không bằng lòng chăng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Không thể phụng lệnh.

- Ta sẽ có biện pháp làm cho người bằng lòng chứ không sai.

- Người thử nói xem nào?

- Ta không nói, rồi người sẽ biết thôi. Nhưng mà người chớ hối hận nha.

Vương Hoa nghe đối phương hăm dọa như thế, bất giác giật bắn người lên.

Quái nhân nói :

- Lời nói của ta đến đây thì hết, người có thể trở về tự nhiên.

Vương Hoa kinh hãi nói :

- Rồi cuộc người muốn sử dụng biện pháp gì để đối phó với ta?

- Rồi người sẽ biết sau.

Trong lòng Vương Hoa vừa tức giận vừa sợ hãi, nhưng mà hắn tự biết võ công của mình còn thua quái nhân này xa. Nếu động thủ với đối phương tất nhiên hắn phải thiệt thòi chứ không sai.

Hắn đành cố đè nén cơn tức giận xuống.

Quái nhân lạnh lùng nói tiếp :

- Người cứ trở về đi.

Quả thật Vương Hoa lấy làm khó xử vô cùng. Đi cũng không đành mà ở lại cũng không xong. Nhất thời hắn đã ngây người ra luôn tại chỗ.

Quái nhân thấy Vương Hoa ngẩn người xuất hồn tại đó, nói :

- Chẳng lẽ người bằng lòng rồi chăng?

Vương Hoa cảm phần nói :

- Làm gì có chuyện đó.

- Khá lắm, thế thì người cứ chờ đợi xem.

Dứt lời quái nhân lượn mình bỏ đi luôn.

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái thì đối phương đã bay nhanh như một con chim, bay xa cả vài chục trượng ngay. Thân pháp thần tốc kinh người hết sức khiến Vương Hoa kinh hãi đứng sững luôn tại chỗ.

Rõ ràng đây là một vấn đề lạ lùng và khó hiểu hết sức. Hắn lấy làm lạ là đối phương lại yêu cầu mình biểu cho y một người vợ.

Xem qua cách ăn nói của đối phương hình như y không đạt được mục đích thì không chịu buông tay đâu. Thế thì đối phương sẽ có hành động kinh người nào đây.

Quả thật Vương Hoa đã lo lắng điều này hết sức.

Làm sao chẳng bảo Vương Hoa hãy lùi. Hắn nghĩ rằng dù sao sự việc cũng đã xảy ra rồi, bây giờ đành để cho nó phát triển rồi hãy tính sau.

Hắn cất bước chạy về hướng thạch động.

Chị em Chương gia và Ngô Tinh từ nơi xa hấp tấp chạy tới. Họ thoáng trông thấy Vương Hoa bình yên trở về, họ mới yên tâm thở phào một cái thật nhẹ nhõm.

Nhưng, Vương Hoa càng cảm thấy buồn rầu nhiều hơn.

Ngô Tinh nóng ruột, cất tiếng hỏi trước :

- Đây Vương Hoa, việc xảy ra thế nào?

Nhất thời Vương Hoa chẳng biết nên nói thế nào bây giờ.

Làm sao hắn có can đảm nói sự thật này cho bọn Ngô Tinh và chị em Chương gia nghe.

Chương Thanh Thanh hỏi :

- Người trông thấy quái nhân đó chẳng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Ta gặp y rồi.

- Y nói những gì với người thế?

Vương Hoa sực nghĩ ra một kế, nói :

- Y bảo rằng y muốn kết bạn với ta.

- Có thật chẳng?

Đương nhiên thật rồi.

- Thế thì y đâu rồi?

- Đi về rồi.

Chương Linh Linh hỏi :

- Y ở đâu vậy?

- Ta cũng chẳng biết, nhưng mà y bảo rằng y sẽ còn đến tìm ta nữa.

Ngô Tinh mỉm cười nói :

- Nói như thế chúng ta đã quá lo lắng cho người thôi.

Họ chẳng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc chút nào hết. Nếu như họ mà biết được, họ ắt phải kinh biến ngay.

Thế rồi họ cùng cười với nhau.

Về tới thạch động, Vương Hoa vẫn nói dối với mọi người như thế. Hắn chỉ muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng với Võ Lâm Hoàng Đế mà thôi. Thế nhưng Võ Lâm Hoàng Đế và Quỷ Diện Tiên Ông cứ gần gũi với nhau luôn, làm cho Vương Hoa chẳng có một cơ hội nào để nói chuyện với Võ Lâm Hoàng Đế cả.

Ngày hôm sau, một sự kiện kinh hoàng đã xảy ra với họ.

Tám môn nhân canh gác thạch động của Quỷ Diện Tiên Ông đã hoàn toàn mất tích trong đêm đó.

Quả thật sự kiện này đã làm cho mọi người giật mình kinh hãi không ít.

Đồng thời Vương Hoa là người sợ hãi nhất. Ngoại trừ một mình hắn, ngoài ra không có bất cứ một người nào biết ai đã gây nên vụ án mất tích một cách lý kỳ này hết.

Quỷ Diện Tiên Ông quýnh quáng đến nỗi đã bước tới bước lui trong thạch động nói :

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế này... ai đã có một bản lãnh kinh người đến thế. Chỉ trong một đêm lại hạ được cả tám môn nhân của ta như thế?

U Linh Nữ nói :

- Phải chăng chính là bọn người của Kim Cúc phu nhân và Vương Bán Tiên?

Quỷ Diện Tiên Ông khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ chính là bọn này thôi.

Thiết Dao Tiều Chủ tiếp lời nói :

- Chúng ta hãy lục soát một lần nữa xem sao?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Phải, chúng ta hãy lục soát xem nào. Nếu quả thật chính bọn Vương Bán Tiên gây nên việc này, chúng ta ắt phải tìm được chút ít dấu vết chứ không sai.

Thế rồi tất cả mọi người cùng đi ra thạch động hết.

Bấy giờ Võ Lâm Hoàng Đế lại nói tiếp :

- Bất kể có tìm được dấu vết gì hay không, trong vòng hai tiếng đồng hồ chúng ta phải trở về thạch động hội họp lại nha.

Mọi người thấy đều đồng ý như thế.

Hai tiếng đồng hồ sau họ đã quay trở về thạch động.

Nhưng một sự việc kinh người lại xảy ra tiếp.

Tại vì số người quay trở về thạch động đã thiếu mất ba người.

100. Vì Tình Hy Sinh

Ba người vắng mặt là Quỷ Diện Tiên Ông, Thiết Dao Tiều Chủ và Thiên Tri Thần Quân.

Thế thì sự việc đã trở nên nghiêm trọng lắm rồi. Võ Lâm Hoàng Đế kinh hãi đến nỗi mặt mày tái mét không còn chút máu. Mà ngay Vương Hoa cũng hốt hải không kém.

Rõ ràng do nơi hắn mà xảy ra sự biến này, và hung thủ này chắc chắn là quái nhân ấy chứ không còn ai vào đây cả.

Nếu Vương Hoa không bằng lòng điều kiện của y, sự việc có thể xảy ra càng đáng sợ và khủng bố hơn nữa.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Sao lại xảy ra việc như thế được?

Chương Vĩnh Kỳ tiếp lời hỏi :

- Chẳng biết nhân vật này là ai thế?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Có ai biết đâu? sự việc này đã xảy ra một cách đột ngột lạ lùng thật.

- Chẳng biết những người mất tích có hề chi chẳng?

- Điều này khó đoán lắm.

Vương Hoa kinh tâm đáng tởm, hắn cho rằng chẳng nói ngay sự việc này cho Võ Lâm Hoàng Đế biết thì không xong rồi.

Hắn nghĩ tới đây, liền cất tiếng nói :

- Gia gia, cháu có một kế hoạch muốn thương lượng với ông.

- Kế hoạch thế nào?

- Việc này rất bí mật, ông ra đây với cháu, cháu mới tiện tường tận nói lại cho ông nghe.

Thế rồi Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Hoa bước ra phía trước. Võ Lâm Hoàng Đế hấp tấp hỏi ngay :

- Việc gì thế?

Vương Hoa hạ giọng nói khẽ :

- Gia gia, cháu biết lý do gì mà số người này đã mất tích.

- Ồ... thế nào?

- Chính quái nhân ấy?

- Nói sao? Chính y...

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên kêu a một tiếng.

Vương Hoa vội vàng hạ giọng nói :

- Gia gia, ông chớ la quýnh lên chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế thắc mắc không hiểu gì hết, mắt nhìn Vương Hoa nói :

- Rốt cuộc việc xảy ra thế nào vậy?

Vương Hoa nói :

- Thừa gia gia, việc đã xảy ra thế này...

Thế rồi Vương Hoa đã thuật lại mọi việc một cách tỉ mỉ cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen.

Nghe kể xong, Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Có thật sự việc đã xảy ra như thế sao?

- Vâng.

- Đối phương bảo cháu biểu một trong ba nữ nhân cho y ư?

- Đúng thế gia gia. Ông bảo cháu nên tính sao bây giờ?

- đương nhiên không thể như vậy được.

- Nhưng mà đối phương đã hạ thủ thật rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Chúng ta không thể khuất phục dưới võ lực được.

- Thế ông bảo chúng ta phải làm sao đây?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Đương nhiên không thể cho bọn Ngô Tinh hay biết sự việc này, nếu không trong ba người họ ắt phải có một người xung phong hy sinh chứ chẳng sai.

- Thế thì biết dùng biện pháp nào đối phó với quái nhân đây?

Chính Võ Lâm Hoàng Đế cũng chưa biết làm thế nào để đối phó với quái nhân ấy.

Chẳng biết những người bị bắt giữ, rốt cuộc sống chết ra sao, kể đó không biết người nào lại tiếp tục lọt vào tay quái nhân ấy.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Gia gia cũng chẳng biết phải làm thế nào bây giờ.

Vương Hoa đành nói :

- Nói như thế, cháu đành phải dùng võ công bản thân đụng với y thôi.

- Chắc chỉ còn một con đường này mà thôi.

- Nhưng mà chúng ta cũng chưa chắc dễ dàng gì tìm ra y được đâu.

- Hai ông cháu ta hợp lực đối phó y, bảo bọn họ vào trong động chờ đợi.

- Thế cũng được.

Sau khi bọn Ngô Tinh vào trong động, Võ Lâm Hoàng Đế bảo Chương Vĩnh Kỳ canh gác thạch động cho cẩn thận, rồi cả hai người Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Hoa rời khỏi động đi tìm kiếm quái nhân ấy.

Đương nhiên công việc tìm kiếm này rất khó khăn, chẳng khác gì đáy biển mò kim.

Ngoại trừ quái nhân đến tìm họ, bằng không Vương Hoa và Võ Lâm Hoàng Đế khó tìm ra quái nhân ấy chứ chẳng sai.

Hai người tìm kiếm cả vài tiếng đồng hồ cũng chẳng phát hiện được gì hết. Vương Hoa nói :

- Gia gia, chúng ta hãy về động thôi. Cháu xem chẳng dễ dàng tìm ra y đâu.

- Hừ! Cháu nói phải...

Võ Lâm Hoàng Đế chưa nói hết lời. Thành linh từ trên ngọn cây có tiếng cười vang tới. Cả hai người song song giật mình ngược đầu nhìn lên ngọn cây, liền trông thấy quái nhân ấy đang ngồi trên cành cây há mồm cười đắc ý.

Y cười ha hả, nói :

- Vương Hoa, người đang tìm ta ư?

- Đúng thế.

- Chẳng lẽ ngươi đã đồng ý biểu một nữ nhân cho ta rồi chẳng?

Vương Hoa khẽ hét nói :

- Ta hỏi ngươi, số người mất tích có phải do ngươi đã bắt cóc đi không?

- Đúng thế.

- Ngươi đã làm gì họ rồi?

- Ngươi chớ hỏi làm gì.

- Ta phải hỏi cho ra lẽ mới thôi.

- Ngoại trừ ngươi đồng ý điều kiện của ta.

- Người đã giết họ chẳng?

- Có thể như thế.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Người hãy nhảy xuống đây nào.

- Để làm gì thế?

- Ta phải giết người.

- Ha ha ha...

Đối phương cười ha hả như điên như cuồng. Vương Hoa biến sắc gầm lên nói tiếp :

- Người cười cái quái gì thế?

- Người có khả năng này ư?

- Sao người biết ta không có khả năng?

- Được, Vương Hoa, ta sẽ thử tài người xem sao?

Dứt lời, y nhẹ nhàng hạ xuống.

Vương Hoa hét nói :

- Rốt cuộc người đã làm gì số người ấy?

- Người chớ hỏi lời thôi làm gì. Nếu người không đồng ý điều kiện ta thì ta sẽ từng người một bắt cóc người của người đi hết...

- Người...

Vương Hoa tức giận đến đổi mồm mũi phun ra khỏi lửa. Hắn gầm lên một tiếng, phóng chưởng đánh tới luôn.

Kêu dùng một tiếng, một chưởng vừa đánh tới của Vương Hoa thừa sức phá vỡ một ngọn đồi đất đã đánh trọn vẹn vào người quái nhân, thế mà y vẫn đứng sờ sờ ở đấy, chẳng hề hấn gì hết.

Vương Hoa giật mình kinh hãi còn Võ Lâm Hoàng Đế càng ngăn người luôn tại chỗ.

Quả thật võ công của đối phương đã ra ngoài sức tưởng tượng của Vương Hoa. Hắn đánh y một chưởng trọn vẹn thế mà không làm lung lay thân người của y được chút nào hết, làm sao không khiến Vương Hoa kinh hãi được.

Đối phương cười lạnh lùng nói :

- Thế nào?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Võ công các hạ khá thật!

Thình lình...

Vương Hoa phi thân nhảy vọt tới, đồng thời phóng chỉ điểm vào người đối phương một cách thần tốc kinh người.

Cũng trong tích tắc Vương Hoa xuất thủ, Võ Lâm Hoàng Đế cũng thình lình lượn mình lướt tới, giơ tay điểm vào mạng môn huyết phía sau lưng đối phương luôn.

Thế đánh liên hợp xuất thủ của Vương Hoa và Võ Lâm Hoàng Đế thần tốc mãnh liệt kinh người hết sức.

Đối phương chỉ xoay tròn thân người một cái, tức thì đã tránh khỏi thế công của hai người một cách dễ dàng.

Thân pháp của đối phương thật thần tốc kinh người, khó có thể tưởng tượng được.

Vương Hoa thấy đánh một kinh chưa có kết quả, vội vàng chuyển mình lại nhảy vồ tới. quái nhân khê hét một tiếng, giơ tay hất chưởng đánh ra ngay.

Kêu dùng một cái, Vương Hoa khê kêu hự một cái, lập tức há mồm phun ra một bùm máu tươi, thân người loạng choạng lui ra sau cả trượng, đánh bạch một cái, đã té ngồi ngay trên đất.

Sau khi quái nhân đánh Vương Hoa một chưởng té ngồi trên đất, y liền chuyển mình nhanh như điện chớp nhảy vồ vào người Võ Lâm Hoàng Đế ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế vội vàng vùng chưởng tấn công tiếp.

Quái nhân lách người sang một bên, giơ năm ngón tay trái bấu tới nhanh thần tốc.

Võ Lâm Hoàng Đế chỉ kịp khê kêu hự một tiếng, tức thì đã bị đối phương khổng chế kẹp dưới nách ngay, thật là một chiêu kinh người hết sức.

Vương Hoa bất kể thân người đang bị thương nặng, hấn đã cố sức ngồi dậy gầm lên nói :

- Hãy buông người xuống nào.

Quái nhân ấy lượn mình phát phơ ra xa năm trượng, hét lớn tiếng nói :

- Người cũng muốn chết nữa chẳng?

- Người hãy bỏ lão xuống mau.

- Không được, vả lại người cũng chẳng có tứ cách nói câu này.

Quái nhân vừa cười vừa nói tiếp :

- Ngày mai sẽ đến phiên các bà vợ của người, ha ha ha...

Quái nhân cười như điên như khùng, phi thân chạy mất dạng ngay.

Suýt nữa Vương Hoa đã nghiêng nát hàm răng sắt thép của hấn. Sự việc diễn ra thật càng lúc càng tệ hơn, bây giờ chẳng những mình đã bị thương mà cả Võ Lâm Hoàng Đế cũng bị y cướp đi mất.

Thế thì hấn phải làm sao bây giờ?

Vương Hoa thò tay vào túi áo, móc một viên Đại lực kim đơn ra bỏ vào miệng, vừa điều trị thương giãy lất đã nghe thấy có tiếng y phục phát phơ trong gió vang tới.

- Ai?

Vương Hoa vừa cất tiếng quát hỏi vừa ngược đầu nhìn tới trước, chỉ thấy ba bóng người chạy nhanh như gió về hướng này. Trong chớp lát họ đã chạy tới trước mặt Vương Hoa.

Vương Hoa vừa đảo mắt lướt sang hướng họ bất giác đã ngăn người luôn tại chỗ.

Thì ra bọn người vừa đến chính là Ngô Tinh và chị em Chương gia.

Ngô Tinh đã quỳnh quáng cất tiếng nói ngay :

- Vương Hoa, chẳng xong rồi...

Vương Hoa giật mình kinh hãi nói :

- Có việc gì lại xảy ra thế?

- Phụ thân của bọn ta cũng mất tích luôn.

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác thất kinh buột miệng kêu a một tiếng.

Chương Linh Linh nói :

- Phụ thân của bọn ta đang ngồi canh gác thạch động nhưng một tiếng đồng hồ sau lại bỗng nhiên mất tích luôn.

- A!

Vương Hoa thất kinh kêu lên một tiếng, ngăn người đứng ngay tại chỗ không nói gì hết.

Chương Thanh Thanh nói :

- Bọn ta đã tìm kiếm người mãi mà chẳng gặp, ủa...

- Châu gia gia đâu?

Vương Hoa thở dài một tiếng, nói :

- Bị người ta bắt đi rồi.

Bọn Ngô Tinh cả kinh đồng thanh nói :

- Ai thế?

Vương Hoa không biết phải ăn nói thế nào đây, hấn trầm giọng nói :

- À! Mọi việc cũng tại ta mà ra.

Chương Linh Linh nói :

- Người hãy nói lý do cho bọn ta nghe nào.

- Các người cho rằng ai đã bắt số người đó?

- Người không nói thì làm sao chúng ta biết?

Vương Hoa cảm khái thở dài, nói :

- Chính là quái nhân ấy đã bắt họ!

- Nói sao?

Bọn Ngô Tinh đã thất thanh kêu lên hốt hải.

Chương Linh Linh nói :

- Chẳng phải người nói rằng y muốn kết bạn với người sao?

Vương Hoa ấp úng nói :

- Hôm trước ta... chỉ nói dối các người mà thôi.

- Tại sao thế?

- Tại vì... tại vì... à! Không nói làm gì nữa!

Chương Linh Linh nói :

- Sự việc đã xảy ra như thế, chẳng lẽ người còn điều gì bất tiện mà không nói ra sao?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Thế à...

Ngô Tinh bực mình nói :

- Chớ thế này thế nọ nữa, người cứ nói đi.

- Các người muốn biết thật sao?

Ngô Tinh giận dữ nói :

- Lời nói bằng thừa.

Vương Hoa nghiêng rằng nói :

- Thôi được, ta nói cho các người nghe. Quái nhân đó đã hẹn gặp ta hôm trước chẳng phải muốn kết bạn với ta làm gì hết, mà y chỉ cần một nữ nhân để làm vợ thôi.

Y bảo ta mang một trong ba người các người biểu cho y để làm vợ...

- A...

Bọn Ngô Tinh và hai chị em Chương gia đã thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Mặt mày họ đã thảm biến, hoảng hốt đưa mắt chăm chăm nhìn Vương Hoa.

Vương Hoa buồn bã nói tiếp :

- Ta không bằng lòng với y cho nên y đã hạ độc thủ như thế.

Bọn ba người Ngô Tinh và chị em Chương gia đã ngây người ra tại chỗ không nói gì hết.

Vương Hoa buồn rầu nói :

- Bây giờ các người biết rồi chứ, có biện pháp gì để đối phó chẳng?

Ngô Tinh quỳnh quáng nói :

- Làm sao bây giờ? Biết làm sao bây giờ?

Chương Linh Linh bỗng nói :

- Ta có biện pháp rồi.

Vương Hoa hấp tấp hỏi :

- Biện pháp thế nào?

Chương Linh Linh nói :

- Người cứ giao ta cho y đi.

- Nói sao? Người...

- Đây là biện pháp duy nhất, người hãy giao ta cho y được rồi.

Ngô Tinh lắc đầu nói :

- Không, Linh Linh muội, người không thể hy sinh như thế được. Để ta gả cho y được rồi.

Chương Linh Linh nói :

- Hai người không có ai được hết, tại vì hai người đã có quan hệ phu thê thực sự với Vương Hoa rồi, còn ta...

Y nói tới đây không cầm lòng được nữa, đã thương tâm nhỏ xuống hai giọt nước mắt.

101. Bổng Sanh Diệu Kế

Chương Linh Linh thương tâm khóc nức nở khiến người trông thấy phải động lòng náo nùng chứ không sai.

Phải, ngoại trừ y ra, Ngô Tinh và Chương Thanh Thanh đều có quan hệ phu thê với Vương Hoa. Họ không thể tái giá cho quái nhân đó nữa.

Vương Hoa xúc động nói :

- Không, Linh Linh, ta không thể để người gả cho y được.

Ngô Tinh cũng tiếp lời nói :

- Phải, chúng ta không thể giao người cho quái nhân đó được.

Chương Linh Linh cười một cách thê lương nói :

- Ngoại trừ cách này, ngoài ra chúng ta còn biện pháp gì khác chứ?

Quả thật Chương Linh Linh nói không sai chút nào, ngoại trừ cách này ra, ngoài ra bọn họ không còn biện pháp nào giải quyết được cả.

Chương Thanh Thanh nói :

- Linh Linh muội, người không thể gả cho thù nhân của chúng ta được.

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Thù nhân ư?

Chương Thanh Thanh khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ y đã giết chết bọn người kia và phụ thân.

Chương Linh Linh lắc đầu nói :

- Không thể được!

- Tại sao không thể được?

- Phải, mặc dù đối phương đánh bắt người của phe ta, nhưng mà chắc chắn y không giết họ đâu, vì y chẳng đại dột như thế. Y cần một người vợ chứ không phải muốn kết thù gây oán với chúng ta. Ngoại trừ thật bất đắc dĩ, bằng không y quyết chẳng giết họ đâu.

Vương Hoa nói :

- Nay Linh Linh. Ta không thể nào giao người cho y được hết, vì ta yêu người.

Chương Linh Linh cười một cách náo nùng nói :

- Chỉ cần cứu thoát được bọn người phụ thân, ta sẵn sàng hy sinh, có hề chi đâu?

Vương Hoa nghe nói thế, lòng đau như cắt.

Một người đàn ông không còn gì thương tâm và đau khổ khi mất thấy một người khác cướp lấy vợ hoặc tình nhân của mình mà mình không thể bảo vệ được vợ hoặc tình nhân của mình.

Sự việc này làm sao chẳng bảo Vương Hoa thương tâm và đau khổ chứ?

Hắn nghiêng răng nói :

- Không, ta chẳng bằng lòng giao người cho y, ngoại trừ ta đã chết thì thôi.

Chương Linh Linh thương tâm khóc sụt sùi, nói :

- Người chó đại dột như thế làm gì. Tuy ta quan trọng thật, nhưng số người đó càng quan trọng hơn ta nhiều.

Vương Hoa đau lòng nói :

- Làm sao... ta đành mất thấy người gả cho y chứ?

- Có lẽ chúng ta vô duyên...

Y nói tới đây, không cầm lòng được, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Vương Hoa xúc động ôm Chương Linh Linh vào lòng, nói :

- Linh Linh, ta...

- Ta am hiểu mối tình người đối với ta, thế nhưng sự việc đã phơi bày trước mắt, mặc dù ta vô duyên làm vợ người, song ta đã hưởng thụ được ái tình của người.

- Linh Linh...

- Ta đã quyết định như thế, người chó nói nhiều lời làm gì nữa.

Vương Hoa không còn cầm lòng được nữa, bất giác thương tâm nhỏ xuống hai giọt lệ anh hùng, lẳng lặng không nói gì hết.

Chương Linh Linh nói :

- Chúng ta quay trở về thạch động chứ?

Dứt lời, y phi thân chạy đi trước.

Rõ ràng Chương Linh Linh đã am hiểu trong lòng Vương Hoa bấy giờ đau khổ hết sức, cho nên y chẳng muốn nói gì hơn nữa.

Họ đã yêu nhau nồng nàn từ lâu, thế mà chỉ vì sự kiện này mà họ phải chia tay với nhau.

Thế có phải tàn bạo và bất hạnh chăng?

Ngô Tinh và Chương Thanh Thanh đã thương tâm khóc một cách thê thảm.

Ngô Tinh nói :

- Vương Hoa, biết làm sao bây giờ?

Wương Hoa ngoại trừ chỉ biết bị thương, ngoài ra hẳn chẳng biết nói gì.

Hắn vốn không phải là một con người bất lực, thế nhưng bây giờ hắn đã bất lực hoàn toàn.

Chương Thanh Thanh nói :

- Linh Linh muội nói chẳng sai chút nào. Ngoại trừ y gả cho quái nhân ấy, ngoài ra chắc không còn biện pháp gì hết.

Ngô Tinh nói :

- Linh Linh làm sao chịu đựng được sự thật tàn bạo bất hạnh như thế?

- Y sẽ chịu đựng được, vì y là một người kiên cường hết sức.

- À!

Họ đã đau lòng cảm khái thở dài. Bi ai và sầu não đã trùm lên đầu họ, khiến họ có cảm nghĩ như đã đoạn trường sắp chết vậy.

Chương Thanh Thanh nói :

- Chúng ta cũng trở về thạch động thôi!

Thế rồi họ cùng nhau phi thân chạy về thạch động luôn.

Về tới thạch động, U Linh Nữ bất giác ngạc nhiên hỏi Vương Hoa :

- Đệ đệ, rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế?

Wương Hoa ngẩn người ra, khẽ lắc đầu không nói gì hết.

Quả thật hẳn chẳng biết phải nói sao với U Linh Nữ bây giờ.

U Linh Nữ hấp tấp hỏi :

- Việc gì đã xảy ra vậy? Lúc nãy Chương Linh Linh đã quay trở về và khóc lóc bảo rằng Châu gia gia cũng bị bắt luôn?

Wương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Rốt cuộc có việc gì thế?

- Ta...

Wương Hoa ấp úng chẳng nói ra lời.

U Linh Nữ nóng ruột nói :

- Đệ đệ, ngươi cứ việc nói xem nào.

- Đệ chẳng biết nói sao bây giờ.

Ngô Tình nói :

- Cũng tại vì quái nhân đó.

U Linh Nữ ngạc nhiên nói :

- Quái nhân ư? Chẳng lẽ chính y đã bắt những người đã mất tích chẳng?

- Đúng thế.

- Chẳng phải Vương Hoa đã nói rằng...

- Hắn đã nói dối với chúng ta rằng quái nhân muốn kết bạn với hắn, thực ra chẳng phải như thế...

- Thế thì là việc gì chứ?

- Quái nhân ấy đòi lấy một người vợ...

- Lấy vợ ư?

- Phải, vả lại y đã yêu cầu Vương Hoa mang một trong ba người chúng ta gả cho y.

U Linh Nữ kinh hãi nói :

- Có thật như thế chẳng?

- Đúng thế.

U Linh Nữ nói :

- Đệ đệ ta không bằng lòng thì y đã bắt số người ấy để bắt ép đệ đệ ta phải ưng thuận chứ gì?

- Vâng.

U Linh Nữ nghe nói thế đã ngẩn người ra tại chỗ luôn. rõ ràng sự kiện này đã làm cho y giật mình kinh hãi chẳng ít.

Ngô Tình nói :

- Bây giờ không còn biện pháp gì khác hơn nên Linh Linh muội đành phải bằng lòng gả cho y.

U Linh Nữ nói :

- Linh Linh bằng lòng gả cho y ư?

- Đúng thế.

- Như thế đâu được.

- Ngoại trừ biện pháp này, ngoài ra chúng ta không còn biện pháp gì khác hơn.

U Linh Nữ nghe họ nói như thế bất giác ngây người ra luôn tại chỗ.

Phải, trông tình hình trước mắt, ngoại trừ biện pháp này, ngoài ra hình như chẳng còn biện pháp gì khác hơn.

Một hồi thật lâu, U Linh Nữ mới hỏi :

- Thế ý kiến của đệ đệ thì sao?

- Đệ không bằng lòng như thế.

- Còn biện pháp gì khác chẳng?

- Không còn cách nào khác hơn...

Trông thần tình của Vương Hoa, U Linh Nữ biết ngay bây giờ Vương Hoa đau khổ hết sức, mà nỗi đau khổ và bi ai này không thể dùng bút mực diễn tả được hết.

U Linh Nữ nói :

- Thế bao giờ quái nhân ấy mới quay trở lại?
- Có lẽ ngày mai.
- Các người hãy vào động đi, để ta canh gác động khẩu cho.

Vương Hoa đau đớn nói :

- Thừa tỷ tỷ, đệ... bất lực hết sức. Đệ không thể nào mang vợ sắp cưới của đệ biểu cho người ta được hết. Thế nhưng đệ lại không có biện pháp gì khác...
- Tỷ tỷ hiểu nỗi khổ tâm của đệ, đêm nay để chúng ta yên tĩnh suy nghĩ xem nào.

Biết đâu ngày mai chúng ta sẽ có biện pháp đối phó. Các người hãy vào trong đi nghỉ đi.

Vương Hoa, Ngô Tinh và Thanh Thanh cất bước đi vào động luôn.

Đêm tối đã đến.

Cảnh địa thần bí này bỗng nhiên bao phủ thêm một lớp mây sầu sương thảm.

Hình như việc Chương Linh Linh phải gả cho quái nhân đã trở thành định cục.

Ngày mai... sẽ là ngày vô cùng thảm nảo.

Đêm nay.

U Linh Nữ đã canh gác thạch động, vì Vương Hoa, Ngô Tinh và chị em Chương gia chẳng còn chút tinh thần gì để canh phòng thạch động nữa.

U Linh Nữ đã nhẹ tay đóng sập cửa động lại.

Đêm tối tịch lặng như tờ.

U Linh Nữ đã đi tới đi lui ngoài động khẩu. Y đang trầm tư tìm kế sách để đối phó với quái nhân, nhưng mà y vẫn không sao suy nghĩ ra một diệu kế nào hết.

Trống đã điểm canh ba.

Thình lình...

Một bóng người thoạt thấp thoáng một cái nhanh như điện chớp.

U Linh Nữ rung mình lạnh toát mồ hôi, hình như y đã biết bóng người này là ai rồi. y lượn mình nhảy vọt tới, hét to một tiếng :

- Ai đó?

Không thấy có tiếng trả lời gì hết.

U Linh Nữ lạnh lùng nói :

- Ta đã trông thấy người rồi, sao người không hiện thân ra đi?

Một bóng đen lẳng lặng xuất hiện từ phía sau một cây đại thụ cách chỗ U Linh Nữ độ khoảng một trượng. Người vừa xuất hiện không ai xa lạ mà chính là quái nhân ấy.

U Linh Nữ trông thấy vậy bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy.

Thình lình...

Quái nhân ấy lượn mình lao vào hướng U Linh Nữ nhanh như điện chớp. U Linh Nữ cả kinh, thất sắc gầm lên một tiếng, nói :

- Khoan đã.

Y giơ tay tới đỡ đồng thời nhảy lùi ra sau hơn một trượng.

Quái nhân thoáng ngăn người giầy lát, lập tức dừng bước lại nói :

- Người...
- Ta muốn hỏi người một điều!
- Người cứ nói.
- Chính người đã bắt số người ở đây, có phải vậy chăng?

Quái nhân khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.
- Lý do chỉ vì một người vợ mà thôi sao?

Quái nhân nói :

- Đúng thế. Vương Hoa bá đạo hết sức. Hắn có ba người vợ, lại chẳng bằng lòng biếu cho ta một người, cho nên ta đành phải làm thế để bắt ép hắn.
- Như thế thì không thể được.
- Tại sao không thể được?
- Việc vợ chồng không thể miễn cưỡng được.
- Ta không cần biết.
- Họ không có chút cảm tình gì với người hết.
- Ta không cần cảm tình. Ta chỉ cần có một người vợ ngủ với ta mà thôi.

Câu nói thô tục này làm cho U Linh Nữ phải đỏ cả hai má.

U Linh Nữ nói :

- Người bao nhiêu tuổi vậy?
- Ta ư? Hai mươi bảy tuổi rồi...
- Tại sao người cần lấy vợ gấp như thế?
- Tuổi ta chẳng phải nhỏ rồi chứ?

Chẳng những y là một người thô tục, vả lại y có lòng dạ ngay thẳng, có sao nói vậy.

U Linh Nữ nói :

- Vương Hoa là đệ đệ của ta.

Quái nhân cả mừng nói :

- Thật ư... thế thì người khuyên hắn biếu một người vợ cho ta đi.
- Không được.
- Cũng lại không được nữa.
- Ta không nói dối người làm gì, vì đệ đệ ta yêu thương họ, và họ cũng yêu đệ đệ ta.

Ta không thể nào chia cách họ ra hết.

Quái nhân đó cười lạnh lùng nói :

- Thế thì ta đành bắt người đi nữa.

Dứt lời, y định nhảy vọt tới. U Linh Nữ găm lên nói :

- Hãy khoan đã.

Quái nhân ngạc nhiên lần nữa, lại đứng người lại ngay tại chỗ.

102. Duyên Tình

Y ngớ ngẩn đưa mắt ngăm nhìn U Linh Nữ hỏi :

- Người muốn nói gì nữa?
- Ta hỏi người, số người mà người đã bắt cóc mang đi, bây giờ họ thế nào rồi?
- Tạm thời không thể phụng cáo với người được.
- Người đã giết chết họ rồi chăng?
- Không thể nói trước được.
- Tại sao không nói được?
- Nếu như ta nói cho các người biết thì các người sẽ yên tâm ngay.

Rõ ràng câu nói này chẳng khác nào y đã nói cho U Linh Nữ biết rằng chưa giết số người mà y đã bắt hai ngày nay. U Linh Nữ lại hỏi tiếp :

- Người ở tại đâu vậy?
- Ta không nói.
- Tại sao người không cạo râu cắt tóc đi cho sạch gọn một chút chứ?
- Cạo râu cắt tóc ư? Để làm gì thế?

Suýt nữa U Linh Nữ phải cất tiếng cười khì lên. Hình như y đã phát giác ra con người này hiền lành hết sức, và cũng là một khối ngọc thạch tuyệt đẹp, chưa được điêu khắc bao giờ hết. Bỗng nhiên y nảy ra một kế.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Người cạo râu cắt tóc cho gọn, như vậy mới đẹp dễ dễ xem chứ.
- Cái gì là đẹp dễ chứ?

Suýt nữa U Linh Nữ phải bật cười lần nữa. Y bèn nói :

- Đẹp dễ tức là có gương mặt mà mọi người đều ưa thích dòm ngó đấy.
- Chẳng lẽ gương mặt ta không ai ưa thích nhòm ngó sao?
- Đúng thế, chẳng ai ưa thích nhòm ngó người cả.
- Nói láo, mẹ ta bảo rằng ta dễ xem, người lại bảo rằng ta khó xem... người định chơi trò quỷ quái gì thế, muốn đánh lừa ta ư?

U Linh Nữ nói :

- Tại sao ta phải đánh lừa người?
- Mẹ ta nói rằng, nhân tâm người thiên hạ hiểm ác hết sức.
- Người còn bà mẹ nữa sao?
- Đương nhiên ta có người mẹ rồi.
- Thế mẹ người đâu rồi?
- Người hỏi điều này để làm gì?
- Ta muốn hỏi cho biết mà thôi.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Mẹ ta đã chết rồi!
- Chết rồi! chết bao giờ thế?
- Cách đây một tháng...

Y nói đến đây, hai mắt bỗng trở nên đỏ ngầu. Rõ ràng y đã rất thương tâm về cái chết của mẫu thân y.

Y lại nói tiếp :

- Ta có lỗi với mẹ ta nhiều lắm... vì người luôn luôn nói rằng ta là người ngu...
- Người ngu ư?
- Hừ, mẹ ta nói rằng chỉ có mỗi một người vợ mà ta cũng chẳng tìm được. Người đã nói rằng trước khi chết vẫn chưa trông thấy ta lập gia đình... và nói rằng người con bất hiếu là người không biết nối dòng...

U Linh Nữ nói :

- Mẹ người đã chết, thế tại sao người còn hấp tấp lấy vợ làm gì?
- Vì ta đã hứa với mẹ ta...
- Nhưng mẹ người đã chết rồi!
- Ta đã ở trước mộ mẹ ta nói rằng, trong vòng hai tháng ta ắt phải lấy được một người vợ chớ không sai.
- Ồ... cho nên người mới hấp tấp lấy vợ như thế à?
- Đúng thế.

U Linh Nữ nói :

- Nếu như trong ba người họ có một người bằng lòng gả cho người thì người sẽ bằng lòng thả số người mà người đã bắt cóc đi trong hai ngày nay chứ gì?
- đương nhiên... à, không! Ta không nói cho người biết tình hình sống chết của họ ra sao.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Ta đã biết người chưa giết chết họ...
- Nếu quả thật Vương Hoa không bằng lòng điều kiện của ta thì ta ắt phải giết họ chứ không sai.

U Linh Nữ mỉm cười hỏi :

- Ta hỏi người một điều này nữa.
- Người cứ việc nói đi.
- Người trông ta có xinh đẹp chẳng?

Quái nhân nghe hỏi như thế, bất giác ngây người trong giây lát, nói :

- Người muốn hỏi ta rằng người có dễ xem không chứ gì?
- Đúng thế.
- Ồ, gương mặt người dễ xem lắm.
- Có thật chẳng?
- đương nhiên thật rồi.
- Thế thì người có thích ta chẳng?
- Ta... cũng chẳng biết?

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Ý ta muốn hỏi người, ta gả cho người có được chăng?

- Nói sao?

Quái nhân ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

U Linh Nữ nói :

- Ta nói rằng ta gả cho người có được chăng?

Quái nhân ngăn người giấy lát hỏi :

- Người... không nói đùa chứ?

- Đương nhiên.

-Ồ, thế thì hay quá!

Quái nhân đã cả mừng la nhảy tung tăng lên.

Hai má U Linh Nữ đã nóng bừng lên, đương nhiên y chẳng nói đùa rồi vì y cho rằng người này quả thật hiền lành hết sức.

Y sẽ gả cho đối phương, đối với mọi người và cũng như đối với mình đều là một việc có lợi cả.

Đồng thời, sau khi y cảm hóa đối phương, chắc chắn hẳn sẽ trở thành một người chồng thật lý tưởng chứ không sai.

U Linh Nữ nói :

- Người tên là gì thế?

- Ta tên là Tiểu Hổ!

- Họ gì?

- Ta không biết, có sao chăng?

- Con người không thể chẳng có họ.

- Mẹ ta họ Châu...

- Thế thì gọi người là Châu Hổ được rồi. Ta nói thật ta bằng lòng gả cho người, chắc người không đòi hỏi bạn gái của đệ đệ ta nữa chứ?

- Đương nhiên rồi, ta có một người vợ là đủ rồi. Chứ không phải như đệ đệ người quyết phải lấy ba người mới được, người nói có phải vậy chăng?

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Tại vì bọn ba người họ đều thương yêu đệ đệ ta, chứ không phải hẳn quyết lấy ba người mới xong.

-Ồ, thế bây giờ người hãy đi theo ta nha?

U Linh Nữ thoáng ngạc nhiên nói :

- Đi theo người ư?

- Đúng thế, chẳng phải người bảo rằng người bằng lòng gả cho ta rồi sao?

- Quả thật ta bằng lòng lấy người, nhưng cũng không cần thiết cấp bách như thế...

- Theo người thì phải làm sao bây giờ?

U Linh Nữ nói :

- Người cũng phải bằng lòng vài điều kiện của ta.

- Điều kiện thế nào?

- Hãy mang số người mà người bắt cóc thả ra lập tức.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Không được!

- Tại sao không được? Ta đã bằng lòng gả cho người mà.

- Nếu nhưng người đánh lừa ta thì sao?

- Đương nhiên ta không lừa dối người rồi. Nếu quả thật ta lừa dối người thì người vẫn có thể tái bắt số người này lại một lần nữa có sao đâu.

Châu Hồ khẽ gật đầu nói :

- Người nó có lý lắm.

- Người bằng lòng điều kiện này của ta chứ?

- Ta bằng lòng như thế.

- Điều thứ hai là phải bằng lòng một điều kiện nữa, vì trước kia ta từng tuyên thệ rằng người mà ta muốn lấy ắt phải có võ công đánh thắng ta mới được.

- Thế thì dễ dàng thôi.

- Đối với người thì rất là dễ dàng, nhưng mà hai chúng ta phải động thủ một lần trước mặt của mọi người để giữ ước hẹn với nhau.

Châu Hồ ngạc nhiên nói :

- Thế chúng ta phải đồng thời trước mặt những người nào đâu?

- Đêm nay người hãy thả họ trở về thạch động, sáng ngày mai nhưng hãy đến đây.

- Được.

U Linh Nữ căn dặn nói :

- Lúc người thả họ về chớ nói tại sao hết. Mọi việc để cho ta nói chuyện với họ được rồi.

- Thế thì ta đi nha.

- Hãy khoan, ta hỏi người một điều nữa.

- Người cứ việc nói.

- Người không có quần áo khác mặc chẳng?

- Quần áo ư? Ta mặc như thế chẳng được sao?

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Đương nhiên được chứ. Nhưng mà người ắt phải mặc quần áo mới ra về một con người, như thế mọi người mới thích người.

Châu Hồ lắc đầu nói :

- Ta chẳng có quần áo gì hết.

- Thế thì ta vào trong động lấy cho người một bộ. Người đứng đây chờ ta một lát nha.

Châu Hồ khẽ gật đầu nói :

- Được.

Trong lòng U Linh Nữ đã thương mến quái nhân này, đồng thời có lẽ đây cũng là một kỳ duyên.

U Linh Nữ đi vào trong động, Vương Hoa, Ngô Tinh và hai chị em đã ẩn núp trong phòng. U Linh Nữ cũng chẳng kinh động họ làm gì. Y tìm trong một gian thạch thất được một bộ y phục màu vàng và một con dao cạo, sau đó chạy ra động khẩu ngay.

U Linh Nữ giao y phục cho Châu Hổ, nói :

- Người hãy mặc y phục vào đi.

Châu Hổ thoáng cau mày nói :

- Ta chẳng biết mặc y phục.

- Nói sao? Người không biết mặc y phục ư?

- Ta quen mặc da thú từ lâu...

- Người cứ mặc thử xem sao.

Châu Hổ bước ra phía sau một tảng đá, thử mặc y phục vào. Sau khi hấn mặc y phục vào người, U Linh Nữ trông thấy y có một thân hình vạm vỡ, bất giác lấy làm vui sướng hết sức.

Châu Hổ nói :

- Mặc như thế khó chịu vô cùng.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Từ từ người sẽ quen thôi.

Châu Hổ nghe nói thế, khẽ gật đầu cười khì luôn.

U Linh Nữ lại nói :

- Người hãy sang đây, để ta cạo râu cho người, đồng thời sửa gọn lại mái tóc luôn.

- Cạo râu ư?

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Phải, người để râu như thế khó xem lắm.

- Thôi được.

Sau khi U Linh Nữ cạo sạch lông mặt và râu ria, kể đó lại chải chuốt sửa gọn đầu tóc cho y, tức thì Châu Hổ đã trở thành một người thứ hai ngay.

Châu Hổ đã trở nên một trang thiếu niên mặt trắng môi hồng, anh tuấn hết sức. U Linh Nữ thoáng trông thấy thế, bất giác vui mừng nhủ thầm :

“Có chồng như thế, quả thật chẳng uống kiếp sống này vậy.”

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Bây giờ người hãy về thả số người ấy ra.

- Được... nhưng người không được đánh lừa ta nha.

- Người cứ yên tâm, chẳng có chuyện đó đâu.

- Ta tin tưởng người.

Châu Hổ nói xong phi thân chạy mất dạng luôn.

U Linh Nữ vẫn đứng sững tại chỗ, gương mặt y hiện lên một nụ cười hạnh phúc. Quả thật đây là một mối nhân duyên kỳ lạ hết sức.

Trong lòng y đã sinh sản ra một mối ái tình, giây phút này y cảm thấy nỗi niềm sung sướng ngọt ngào chưa từng có.

Y chạy thẳng vào trong động, đi thẳng vào gian phòng của Chương Thanh Thanh.

Bốn người bọn Vương Hoa vẫn lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau.

Nhất thời U Linh Nữ chẳng biết mở lời nói thế nào với họ về sự kiện này đây. Quả thật y thấy rất khó mở miệng vô cùng.

Một hồi thật lâu, Vương Hoa mới cất tiếng hỏi :

- Tỷ tỷ, người đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?

U Linh Nữ sức nghĩ ra một kế nói :

- Ta nghĩ ra một biện pháp rồi.

Câu nói này chẳng khác nào là một liều thuốc hay, tức thời làm cho bọn Vương Hoa cả mừng, đồng thanh hỏi :

- Biện pháp thế nào? Tỷ tỷ hãy nói ngay đi.

U Linh Nữ mỉm cười nói :

- Sáng ngày mai thì các người sẽ biết ngay.

Wương Hoa nói :

- Sáng mai ư?... Bọn ta chẳng chờ đợi được đến sáng mai đâu. Tỷ tỷ hãy nói ngay bây giờ đi.

103. Mọi Người Đều Vui Vẻ

U Linh Nữ cố làm ra vẻ thần bí, mỉm cười nói :

- Ta phải thần bí một lần. Các người cứ đi nghỉ cho khỏe, ta cũng phải về phòng nghỉ ngơi thôi.

Dứt lời, U Linh Nữ quay mình bỏ đi luôn.

Bọn bốn người Vương Hoa bất giác ngăn người xuất hồn luôn tại chỗ. Họ không sao hiểu nổi U Linh Nữ đã nghĩ ra biện pháp gì mà làm ra vẻ thần bí như thế.

Đầu canh năm.

Bỗng nhiên có mười mấy bóng người nhảy vọt vào thạch động nhanh như chớp.

Người đi đầu chính là Võ Lâm Hoàng Đế. Số người này chính là số người đã bị Châu Hồ bắt đi mà bây giờ đã được thả về.

Wương Hoa nghe thấy tiếng động vội chạy ra xem. Hắn thoáng trông thấy bọn người Võ Lâm Hoàng Đế, bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn. Quả nhiên sự việc này đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Wương Hoa ngạc nhiên nói :

- Gia gia, chính là các người ư?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chính là bọn ta đây.

Wương Hoa lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Gia gia, việc gì đã xảy ra thế này?

- Việc này phải hỏi người mới đúng!

- Hỏi cháu ư?

- Chẳng phải người đã đồng ý gả một nữ nhân cho y sao?

Wương Hoa nghe nói thế há hốc mồm ra không nói gì được hết!

Võ Lâm Hoàng Đế lại hỏi :

- Ai đã bằng lòng gả cho y thế?

Chương Linh Linh thưa rằng :

- Chính vân bối đây!

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên nói :

- Người ư?

- Vâng... có lẽ chính Vương tỷ tỷ đã nói cho đối phương biết việc này, ngoại trừ vân bối phải... gả cho y, hình như ngoài ra chẳng còn biện pháp nào hay hơn nữa.

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia, y có làm gì gia gia chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Y chẳng làm gì gia gia hết, chỉ trối chắt chúng ta lại mà thôi. Y mới vừa thả bọn gia gia ra... nhưng mà hình như người đó không phải là y?

Vương Hoa ngạc nhiên nói :

- Gia gia nói sao?

- Vì người đã thả chúng ta ra là một thiếu niên anh tuấn.

-Ồ, thì ra là thế!

- Nhưng mà hình dáng và giọng điệu nói chuyện thì rõ ràng là y.

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên nói :

- Chẳng giống chút nào với người mà mình đã gặp chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Khác biệt cả tám mươi phần trăm. Đầu tóc cắt gọn chỉnh tề, gương mặt cũng được cạo sạch luôn. Quả thật đúng là một trang thiếu niên anh tuấn.

-Ồ!

- Cho nên, gia gia đang hoài nghi có lẽ không phải là y!

- Thế là ai chứ?

- Có lẽ là huynh đệ của y chứ không sai.

Quỷ Diện Tiên Ông tiếp lời nói :

- Ta cũng nghĩ như thế, bằng không, căn cứ vào tánh ngu như bò của y, ta không bao giờ tin rằng y lại cải biến nhanh một cách thần tốc như thế được hết!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Y bảo rằng trước giờ ngộ y sẽ đến đây rước dâu. Lúc đó chúng ta sẽ biết y là ai ngay.

Chương Linh Linh nói :

- Ta cứ gả cho y thì xong ngay.

Quỷ Diện Tiên Ông lắc đầu nói :

- Không được!

- Tại sao không được chứ?

- Ta chẳng bằng lòng khuất phục dưới bạo lực chút nào hết. Bây giờ ta có một diệu kế.
- Diệu kế thế nào?
- Chúng ta hãy dụ y vào trong động, thừa dịp hạ thủ, sau đó phé đi võ công của y.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Ta e rằng không thể được, tại vì võ công của y cao siêu hết sức.
- Nếu quả thật biện pháp này không thông, lúc đó hãy gả người cho y cũng chẳng muộn.

Võ Lâm Hoàng Đế gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Thế rồi bọn Quỷ Diện Tiên Ông bắt đầu bố trí trong động và ngoài động ngay.

Sau khi U Linh Nữ vào phòng y bèn đóng cửa phòng lại nên y chẳng hay biết gì về kế hoạch của bọn Võ Lâm Hoàng Đế hết.

Huống chi, trong đầu óc y đang mê mẩn đầy mộng đẹp. Y đã ngủ thiếp đi trong cơn suy tư ngọt ngào như đường mật luôn lúc nào không hay.

Bình minh ló dạng.

Tại động khẩu có tám môn nhân đứng xếp thành hàng chữ nhật.

Quỷ Diện Tiên Ông đứng chờ tại động khẩu, còn những người kia thì ở trong thạch động, chờ Châu Hổ giá lâm.

Chẳng bao lâu, cuối cùng Châu Hổ đã xuất hiện.

Quỷ Diện Tiên Ông trông thấy Châu Hổ, mặt hơi biến sắc, nhủ thầm :

- Chính là y... chẳng lẽ...

Bấy giờ Châu Hổ đã chạy tới trước động khẩu nói :

- Đây lão tiên sinh, ta đến rước dẫu đây.

Quỷ Diện Tiên Ông gượng cười nói :

- Chúng ta đang cung hầu người đây.
- Hiện giờ y ở đâu.
- Ở trong thạch động!
- Có cần ta vào đó chăng?
- Đương nhiên.

Châu Hổ cất tiếng cười hì hì, lập tức bước vào trong động ngay. Quỷ Diện Tiên Ông đi theo sau lưng y chờ dịp hạ thủ.

Bấy giờ...

Châu Hổ đã vào tới trong động. Quỷ Diện Tiên Ông đang đi ở sau lưng, bỗng nhiên xuất thủ điểm và huyết đạo của y nhanh như cắt.

Hình như Châu Hổ chẳng hề hay biết gì hết.

Ngón tay Quỷ Diện Tiên Ông đã điểm vào Mạng môn huyết của Châu Hổ. Y ngã người ra trước một bước, sau đó quay người ra sau nhanh như cắt hỏi :

- Người làm gì thế?

Quỷ Diện Tiên Ông giật mình kinh hãi, lão không thể nào tin rằng đây là sự thật được hết. Cú điểm huyết của lão chẳng gây chút thương tích gì cho đối phương cả.

Lão sợ quỳnh lên, đã vung chưởng đánh vào người Châu Hổ luôn.

Kêu ùng một tiếng.

Châu Hổ đã thụt lùi ra sau mười bước liền. Võ Lâm Hoàng Đế cũng thừa dịp này tổng ra một chưởng luôn. Lại kêu ùng một tiếng nữa, Châu Hổ tiếp tục lùi ra sau mười bước nữa.

Y gầm lên một tiếng nói :

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì thế này?

Chương Vĩnh Kỳ lượn mình lướt tới, phóng một chưởng tấn công vào người Châu Hổ ngay.

Cũng đồng thời lúc này Thiên Tri Thần Quân và Thiết Dao Tiều Chủ đã song song nhảy tới xuất thủ luôn.

Ba luồng chưởng lực đã cuộn cuộn bổ vào người Châu Hổ nhanh như cắt.

Châu Hổ điên cuồng gầm lên một tiếng, nói :

- Các ngươi muốn chết ư?

Y quơ nhẹ tay phải một cái, đẩy ra một luồng kinh lực vô hình đánh lùi ba người bọn Chương Vĩnh Kỳ ra sau ngay.

Châu Hổ căm phẫn nói :

- Chẳng lẽ các ngươi muốn nuốt lời chẳng?

Quỷ Diện Tiên Ông lạnh lùng nói :

- Ngươi chớ mộng tưởng lấy cháu gái ta.

- Nói sao?

- Y chẳng gả cho ngươi đâu.

- Các ngươi... các ngươi dám đánh lừa ta, ta phải giết phức các ngươi...

Châu Hổ nổi cơn khùng, chẳng khác nào như một con hổ điên. Y giận dữ gầm lên đảo người nhảy vọt tới.

Thình lình ba tiếng kêu hự vang lên một lúc, chỉ thấy Quỷ Diện Tiên Ông, Thiên Tri Thần Quân và Võ Lâm Hoàng Đế đã cùng lúc thụt lùi ra sau, há mồm phun ra một bùm máu tươi luôn.

Châu Hổ gầm rống lên nói :

- Các ngươi đã hứa với ta sẽ gả vợ cho ta, thế mà bây giờ lại nuốt lời ư? Ta đành giết các ngươi thôi...

Châu Hổ dứt lời, toan tung mình nhảy tới, thình lình...

Chương Linh Linh hét to một tiếng nói :

- Hãy dừng tay lại!

Châu Hổ nghe tiếng hét, nhảy lùi ra sau nói :

- Làm gì thế?

Chương Linh Linh nói :

- Ta bằng lòng gả cho ngươi!

Châu Hổ nghe nói thế, bất giác ngăn người ra tại chỗ nói :

- Ngươi nói sao?

- Ta nói rằng ta bằng lòng gả cho ngươi.

Lần này Châu Hổ đã khùng lun. Y ngăn người ra cả buổi cũng không sao hiểu nổi rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế.

Y đáp ứng nói :

- Người nói người... gả cho ta?

- Đúng thế.

Châu Hổ ngạc nhiên nói :

- Tại sao bây giờ lại thay đổi là người chứ?

- Chẳng lẽ không phải là ta sao?

- đương nhiên là không phải rồi!

Tất cả mọi người thấy đều ngăn người ra tại chỗ lun, không một ai biết rốt cuộc việc gì đã xảy ra cả.

Chương Linh Linh ngạc nhiên nói :

- Thế thì là ai?

- Ta quên hỏi y tên là gì? Ồ! Phải rồi, y nói rằng y là tỷ tỷ của Vương Hoa.

- Nói sao?

Tất cả mọi người đã đồng thanh kêu lên một tiếng. Thế rồi họ đã hiểu rốt cuộc việc gì đã xảy ra rồi.

Người muốn gả cho đối phương chính là U Linh Nữ.

Ngay lúc ấy...

U Linh Nữ từ thạch môn bí thất bước ra, liếc mắt nhìn qua hiện trường, mặt hơi biến sắc, nói giọng hốt hải :

- Việc gì đã xảy ra thế?

Không một ai trả lời hết. Cuối cùng ánh mắt của U Linh Nữ đã dừng lại trên gương mặt Châu Hổ, lạnh lùng hỏi :

- Châu Hổ, người đã đánh họ bị thương ư?

Châu Hổ hối hận nói :

- Họ... họ muốn giết ta mà!

U Linh Nữ quay sang hướng Vương Hoa hỏi :

- Đệ đệ, việc gì đã xảy ra thế?

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ, chính người chịu gả cho y à?

Má phấn của U Linh Nữ ửng đỏ ngay. Y then thùng khê gật đầu một cái.

Vương Hoa kinh ngạc nói :

- Tỷ tỷ, tại sao... người không nói cho bọn ta biết sớm một chút?

- Ta... khó nói điều này ra hết sức.

Vương Hoa nói :

- Lúc này y đến đây đòi rước dâu. Bọn ta cứ cho rằng y đòi lấy Linh Linh, cho nên bọn người gia gia muốn xuất thủ chế phục y.

U Linh Nữ quay sang hướng Võ Lâm Hoàng Đế ấy nãy nói :

- Thừa gia gia, ông... không hề chi chứ?

Bỗng nhiên Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Kỳ diệu thật, thế là đã tác thành một lương duyên rồi. Quả nhiên đây là một sự việc mà chúng ta không ngờ vậy... đây là một sự kiện đại hỉ nha! Ha ha ha...

Võ Lâm Hoàng Đế đã khoái chí cười như điên như cuồng.

Tất cả mọi người cũng cất tiếng cười theo ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Cũng may nhờ có y, đã chuyển một bị kịch hoá thành hỉ sự... việc đã xảy ra thế nào vậy?

U Linh Nữ e lệ thuật lại mọi việc cho tất cả mọi người cùng nghe.

Võ Lâm Hoàng Đế mỉm cười nói :

- Thế thì hay quá, chắc người đã cạo râu tóc cho y chứ gì?

U Linh Nữ khẽ gật đầu, thẹn thùng không nói gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói với Châu Hổ rằng :

- Quả thật đây là phúc mà người đã tu ở kiếp trước nên mới được người vợ như y...

U Linh Nữ nói :

- Chưa được đâu!

Võ Lâm Hoàng Đế ngạc nhiên nói :

- Còn làm thế nào mới được chứ?

U Linh Nữ nói :

- Trước kia văn bối đã thề rằng, người mà văn bối chịu gả phải dùng võ công đánh thắng văn bối mới được...

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Như thế chỉ bằng thừa thôi?

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Phải, như thế chỉ bằng thừa thôi. Nhưng văn bối đã tuyên thệ như thế, không thể chẳng giao đấu. Nay Châu Hổ, người có thể động thủ được rồi.

Châu Hổ nói :

- Nếu như ta đánh thắng được người, thì ta có quyền mang người đi phải chăng?

- đương nhiên!

104. Dự Ước Hẹn

Châu Hổ gật đầu cười khoái chí.

Y từ từ bước sang hướng U Linh Nữ. Bấy giờ U Linh Nữ cũng đã vận công vào song chưởng chuẩn bị xuất chiêu, bỗng nhiên...

Châu Hổ hét to một tiếng :

- Ta phải xuất thủ nha.

Châu Hổ gầm lên một tiếng, hất chưởng đánh tới trước ngay.

U Linh Nữ hét to một tiếng, giơ tay phải đánh tới nhanh như cắt. Châu Hồ cũng đưa tay trái bấu tới một cách thần tốc, mãnh liệt hết sức.

Đương nhiên võ công của U Linh Nữ không phải là địch thủ của Châu Hồ rồi, thế nhưng y đã thật tình xuất thủ, không nường tay chút nào hết.

Ngay lúc Châu Hồ giơ tay trái bấu tới nhanh như điện chớp, y đã lượn mình nhảy lùi ra sau, nhưng thân pháp của Châu Hồ nhanh nhẹn hơn y nhiều. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng nhanh như cắt, và nghe một tiếng kêu hự thì Châu Hồ đã bấu chặt cánh tay của U Linh Nữ luôn.

Châu Hồ nói :

- Người đã thua rồi.

U Linh Nữ khẽ gật đầu nói :

- Phải, ta đã thua rồi.

- Thế thì ta phải mang người đi nha.

Dứt lời y giơ tay phải kẹp nách U Linh Nữ, chuyển mình phi thân nhảy ra ngoài động nhanh như điện chớp. Chỉ trong nháy mắt thì mất dạng luôn.

Tất cả mọi người trong động thấy đều ngây người tại chỗ luôn.

Sự việc này xảy ra đột ngột hết sức, đồng thời cũng kết thúc một cách bất thành linh luôn. Hình như họ đã không biết việc gì vừa xảy ra hết.

Chương Linh Linh kêu òa một tiếng, lấy tay bịt mặt khóc một cách thương tâm hết sức, đồng thời y đã ngã vào lòng của Vương Hoa luôn.

Vương Hoa vỗ nhẹ lên vai của y nói :

- Chớ buồn làm gì nữa, mọi việc đã qua rồi.

Phải, Vương Hoa đã nói chẳng sai chút nào. Mọi sự việc đã trôi qua hết, nhưng vẫn lưu lại cho họ một cảm giác vừa buồn bã vừa sợ hãi.

Võ Lâm Hoàng Đế cảm khái thở dài nói :

- Nếu biết như thế sớm hơn một chút thì cũng chẳng xảy ra lắm chuyện như thế.

Vương Hoa thở dài nói :

- May nhờ có tỷ tỷ cháu.

- Trông tình hình thì tỷ tỷ người cũng có vẻ thương yêu y. Thật ra con người này có chút ngu dần, nhưng y là một người hiền lành hết sức. Cũng do phước đã tu ở kiếp trước nên tỷ tỷ người đã lấy được người chồng như thế.

Dừng lại giây lát, Võ Lâm Hoàng Đế lại nói tiếp :

- Nay Vương Hoa, dù gì sự việc này cũng đã yên rồi. Ngày mai chúng ta hãy đi dự ước hẹn của Vương Bán Tiên.

Ngày hôm sau Vương Hoa và Võ Lâm Hoàng Đế rời khỏi bí cảnh, đi dự ước hẹn với Vương Bán Tiên.

Bảy, tám ngày sau Võ Lâm Hoàng Đế dẫn Vương Hoa đi vào trong một ngọn núi đến gần phía trước một ngôi cổ堡 hoang vắng không người ở.

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia, đây là Vô Dịch bảo chăng?

- Đúng thế.

Tuy ngôi cổ bảo trông có vẻ hoang vắng lặng lẽ, nhưng nói vẫn đứng sừng sững y như một pho tượng thần to lớn. Võ Lâm Hoàng Đế đang thả hồn hồi tưởng cảnh tượng ở quá khứ, bất giác phải cảm khái thở dài một tiếng.

Vương Hoa nói :

- Thưa gia gia, chúng ta vào trong bảo xem thế nào?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Không cần thiết như vậy.

- Tại sao thế?

- Chỉ tổ thêm thương cảm mà thôi.

Vương Hoa mỉm cười nói :

- Thưa gia gia, đến giờ nào thì Vương Bán Tiên mới đến?

- Trước giờ Ngọ.

Vương Hoa ngược đầu nhìn sắc trời, thấy rằng sắp đến giờ Ngọ rồi.

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia, có khi nào Vương Bán Tiên không đến chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế lắc đầu nói :

- Không, chắc chắn y phải đến thôi.

Mặt trời đã đứng bóng, vừa đúng giờ Ngọ rồi.

Ngay lúc ấy...

Dưới núi có hai bóng người chạy nhanh như gió, nhắm thẳng hướng Vô Địch Bảo chạy tới.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Họ đến kìa.

Chỉ trong chớp lát, hai bóng người đó đã chạy tới trước ngôi cổ bảo. Hai người này chính là Vương Bán Tiên và Mai Hương chứ không còn ai khác hết.

Vương Hoa thoáng trông thấy Mai Hương, bất giác ngây người ra tại chỗ luôn.

Mai Hương đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Vương Hoa, thần tình y trông có vẻ u oán buồn bã hết sức.

Võ Lâm Hoàng Đế cười nhạt nói :

- Vương Bán Tiên, người rất đúng hẹn.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- So với người, ta vẫn đến chậm một bước.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Tại sao người không khôi phục lại bộ mặt Võ Lâm Tiểu Tốt cách đây hai mươi năm trước đi?

- Có cần thiết như thế chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Phải, có lẽ không còn cần thiết nữa, vì bộ mặt của người đã bị bại lộ rồi. này Vương Bán Tiên, việc tội lỗi người cũng đã làm khá nhiều rồi.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Hôm nay chúng ta đến đây để tỷ thí chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Thế thì hà tất nói những việc bằng thừa này làm gì?

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nay Vương Bán Tiên, hôm nay ta ắt phải giết chết ngươi mới xong.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Hôm nay ta không động thủ với ngươi.

- Tại sao thế?

- Ta ước hẹn với Võ Lâm Hoàng Đế như thế.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chúng ta đã ước hẹn như vậy.

Vương Bán Tiên nói :

- Thế đồ đệ ngươi đâu rồi?

- Vương Hoa đây.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Vương Hoa là đồ đệ của ngươi?

- Có gì lạ ư?

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Nay Châu Mã, ngươi chớ đắp vàng lên mặt ngươi làm gì. Võ công ngươi quyết chẳng phải là địch thủ của Vương Hoa đâu.

- Đây là sự thật...

- Nhưng hấn chẳng phải là đồ đệ của ngươi!

- Nhưng ta đã truyền thụ võ công cho hấn.

- Thế ngày hôm nay hấn sẽ sử dụng những võ công mà ngươi đã truyền thụ cho hấn ư?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Chúng ta chẳng hạn chết điều này.

Vương Bán Tiên nói giọng lạnh như tiền :

- Nay Châu Mã, năm xưa hai ta đã giao hẹn rõ ràng, nói rằng hai mươi năm sau sẽ do đồ đệ của hai ta tự động thủ giải quyết, ngươi há có thể tùy tiện kéo một người đến đây bổ vào khuyết vị đồ đệ của ngươi chẳng?

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, xem như ta không được kể vào số ấy ư?

- Đương nhiên.

- Thế thì tốt lắm, như vậy ta sẽ có quyền giết ngươi rồi!

Vương Bán Tiên nghe hấn nói thế, bất giác cả kinh biến sắc. Nếu quả thật Vương Hoa không phải là người đến đây dự ước hẹn thì hấn có quyền động thủ với Vương Bán Tiên chứ không sai.

Đương nhiên, Vương Bán Tiên phải cố gắng tránh né hấn rồi, vì võ công của y vốn không phải là địch thủ của Vương Hoa.

Võ Lâm Hoàng Đế cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ngươi chọn con đường nào?

Vương Bán Tiên mặt hơi biến sắc, nói :

- Ngươi há có thể nói mà chẳng giữ lời hứa chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Tiếng thực tế, Vương Hoa từng theo học võ công của ta.

- Thôi được, y...

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Trước khi họ động thủ, ta phải nói rõ một điều trước.

- Ngươi cứ việc nói.

- Điều khoản giữa chúng ta đã giao hẹn năm xưa vẫn còn giá trị chứ?

- Điều khoản nào?

- Nếu đồ đệ ngươi bại trận thì từ rày về sau, ngươi mãi mãi không được tái xuất giang hồ chứ?

Vương Bán Tiên lạnh lùng gật đầu, nói :

- Đương nhiên.

- Thế thì tốt lắm. Bây giờ có thể động thủ được rồi.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Mai Hương!

Mai Hương vừa hoang mang, vừa bi ai, giật mình tỉnh hồn lại ngay. Y vội kêu vang một tiếng, nói :

- Đồ đệ cung hầu thấy dạy bảo.

- Ngươi đã nhớ rõ những lời sư phụ đã giao phó chứ?

- Lời giao phó thế nào?

- Bây giờ ngươi động thủ với Vương Hoa...

- Đồ nhi xin vâng lệnh sư phụ.

- Ngươi nhất định phải đánh thắng đối phương.

Mai Hương mặt hơi biến sắc, nói :

- Vâng, đồ nhi biết.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng, nói :

- Ngươi không giết chết đối phương thì đối phương sẽ giết chết ngươi.

Má phấn Mai Hương thấm biến, mặt mày chẳng còn một chút máu.

Vương Hoa cũng giật mình thất sắc luôn.

Mai Hương hoảng hốt nói :

- Vâng.

- Thế thì ngươi ra hiện trường đi.

- Vâng!

Mai Hương từ từ bước ra.

Trong lòng Mai Hương biết rõ hơn ai hết, võ công của y chẳng phải là địch thủ của Vương Hoa. Động thủ lần này xem như đã tuyên bố y bị tử hình.

Đương nhiên Võ Lâm Hoàng Đế đã biết mối quan hệ giữa Vương Hoa và Mai Hương, thế rồi lão cực chẳng đã phải lên tiếng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ta phải nói một điều này trước.

- Người cứ nói.

- Theo ta nghĩ rằng tỷ thí lần này chẳng cần thiết phải dùng sanh tử để giải quyết.

- Ý của người thế nào?

- Ý của ta thì bất cứ ai chết cũng không nên...

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng nói :

- Người sợ Vương Hoa chết chẳng?

- Ta không muốn trông thấy đồ đệ của người phải chết dưới tay của Vương Hoa.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Điều khoản giao ước của chúng ta không được thay đổi gì hết.

Võ Lâm Hoàng Đế mặt hơi biến sắc, nói :

- Quyết phải một chết một sống mới xong ư?

- Đúng thế.

- Nay Vương Bán Tiên, người muốn mắt nhìn thấy đồ đệ người tử vong chẳng?

- Chưa chắc như vậy đâu. Thế nào, chẳng lẽ Vương Hoa sợ chết ư?

Vương Hoa cảm phần biến sắc nói :

- Vương Hoa này có bao giờ sợ chết đâu?

- Thế thì động thủ ngay đi, phí lời vô ích làm gì nữa?

Vương Hoa mặt mày tái mét nói :

- Được!

khí ánh mắt Vương Hoa chạm phải nhãn quang của Mai Hương, trong lòng Vương Hoa bất giác cảm thấy thương tâm buồn bã hết sức. Làm thế nào hẳn có thể hạ độc thủ với Mai Hương được chứ?

Tại sao Vương Bán Tiên lại độc ác như thế?

Y biết chắc võ công của Mai Hương không phải là địch thủ của mình kia mà, hà tất phải cho đồ đệ đến nộp mạng chứ?

Chỉ có một trường hợp khả dĩ giải thích rằng, đó là y đã biết quan hệ giữa Mai Hương và Vương Hoa rồi, cho nên y mới đi nước cờ này.

Vương Hoa không giết y được chẳng?

Đương nhiên không thể được rồi.

Thế là Vương Hoa phải giết chết y ư?

Cũng không thể được luôn.

Phải, quả thật đây là một việc mà Vương Hoa khó xử vô cùng.

Ngay lúc này.

Mai Hương từ từ bước tới, thần tình của y trông có vẻ u oán buồn thảm hết sức. Rõ ràng nội tâm y đang bị thương cực độ, đồng thời y cũng hiểu tâm trạng đau đớn của Vương Hoa luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, ắt phải làm như thế mới được ư?

Vương Bán Tiên khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế. Ắt phải thế này mới được, lời nói của ta quyết chẳng thay đổi đâu.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế cũng được.

105. Đoạn Hồn Tình Thâm

Vương Bán Tiên mặt lạnh như tiền, đứng ở một bên không nói gì hết.

Mai Hương bước tới trước mặt Vương Hoa nói :

- Vương Hoa, chúng ta hãy động thủ nha.

Vương Hoa đưa mắt nhìn Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Gia gia!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Gia gia nghĩ rằng người phải tự biết nên làm thế nào cho đúng.

Vương Hoa ngăn người ra tại chỗ ngay, hấn phải làm thế nào đây? Giết ư? Chẳng giết ư? Hấn hoang mang chẳng biết phải làm sao hết, cả một đời hấn chưa bao giờ gặp phải chuyện khó xử như thế.

Mai Hương lạnh lùng gầm lên một tiếng nói :

- Nay Vương Hoa, người sợ rồi chẳng?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Đúng thế, quả thật ta phải sợ rồi.

- Bất kể thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải ra tay thôi.

- Phải, người nói phải.

Vương Hoa lẩm bẩm nói như thế.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Nay Vương Hoa, hai người vào trong Bảo động thủ đi.

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Tại sao thế?

- Ta không muốn trông thấy Vương Hoa chết trong tay của Mai giáo chủ chút nào hết.

- Thế cũng được.

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng, rõ ràng hình như y đã tiên liệu được dụng tâm của Võ Lâm Hoàng Đế, đồng thời y cũng nhìn thấy Vương Hoa không thể nào giết chết Mai Hương được hết.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Vương Hoa, hai người cứ vào bảo giao đấu đi, nhưng người phải hiểu một điều, lúc quay trở ra không thể nào có hai người đi ra một lúc.

- Vâng, cháu biết như thế.

- Thế thì vào bảo đi.

Thế rồi Vương Hoa phi thân nhảy vào trong bảo ngay, đồng thời Mai Hương cũng lượn mình lướt vào trong luôn.

Sau khi vào bảo, Vương Hoa dừng bước lại, hần đưa mắt chăm chăm nhìn Mai Hương, cảm thấy buồn bã thương tâm hết sức.

Vương Hoa nói :

- Mai Hương...

- Vương Hoa...

Mai Hương đã thành linh ngã vào lòng Vương Hoa luôn, y vừa bi ai vừa thương tâm khóc một cách thâm trầm. Vương Hoa ôm chặt y vào lòng, cảm thấy buồn thâm vô cùng.

- Mai Hương...

- Vương Hoa...

Hai người đã cùng nhau khê gọi danh từ của đối phương, thế mà họ chẳng biết nên nói những gì đây? Phải, ngoại trừ thương tâm và đoạn trường, ngoài ra họ biết nói gì hơn?

Vương Hoa nói :

- Mai Hương, chúng ta biết làm sao đây?

- Biết làm sao ư?

- Phải, Mai Hương, ta không thể giết người mà!

Mai Hương khóc rả rích nói :

- Phải, ta cũng biết như thế.

- Thế thì hai ta phải làm sao đây?

- Ta... cũng chẳng biết nên làm thế nào đây.

Phải, quả thật họ chẳng biết nên làm sao đây. Ngoại trừ một người phải chết, hình như họ không tìm ra một biện pháp nào hay hơn nữa.

Nhưng, Vương Hoa không thể giết chết Mai Hương.

Ngược lại, cho dù võ công của Mai Hương có trội hơn Vương Hoa, nhưng y cũng chẳng thể giết chết hần được, tại vì hai người đã yêu tha thiết.

Vương Hoa cười thâm nói :

- Nay Mai Hương, người chẳng nghĩ ra biện pháp gì hay hơn sao?

Không còn biện pháp gì hết, ta đã hứa với sư phụ rằng, một là giết chết người, hai là người giết chết. Ta đã hứa như thế, đồng thời đã tuyên thệ trước mặt người.

- Mai Hương!

Bỗng nhiên Mai Hương đã kiên cường hết sức. Y đã khê đẩy Vương Hoa ra, trong giây phút chớp mắt này y đã có một quyết định, ngoại trừ y phải chết ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

Đồng thời y không muốn Vương Hoa sẽ đau khổ vì sự kiện này.

Y cười một cách đau đớn, nói :

- Này Vương Hoa, chúng ta hãy động thủ đi!

- Mai Hương...

- Đây là việc không sao tránh khỏi vậy.

Vương Hoa đau khổ đến nỗi chẳng biết nên nói gì đây.

Mai Hương nói :

- Vương Hoa, ngươi cứ việc giết ta đi!

- Không, ta không thể giết ngươi!

- Tại sao không thể chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn ta giết ngươi sao?

Vương Hoa nói :

- Mai Hương, ta... yêu ngươi...

- Bất kể thế nào đi nữa, hai ta cũng phải động thủ. Phải, chúng ta đã yêu nhau, nhưng bất hạnh rằng chúng ta đã sống trong hai giới tuyến đối địch với nhau.

Y mạnh dạn làm ra vẻ lạnh lùng, nói giọng cương quyết :

- Này Vương Hoa, hãy xuất thủ chứ!

- À!

- Ngươi không xuất thủ thì ta phải xuất thủ nha. Chẳng lẽ ngươi bằng lòng chết dưới tay ta sao?

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Không!

- Thế thì hai chúng ta công bằng giao đấu. Ngươi không muốn chết trong tay ta vì ngươi còn tình nhân có phải vậy không?

- Đúng thế.

- Thế thì ngươi đành phải xuất thủ thôi, bằng không ta sẽ giết chết ngươi!

Vương Hoa nghe nói thế, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi nói :

- Mai Hương, chẳng lẽ ngươi giết chết ta thật sao?

- Đương nhiên, bằng không ta còn biện pháp gì hay hơn đâu?

Vương Hoa buồn bã nghiêng răng nói :

- Thôi được!

- Thế thì ngươi ra tay trước đi.

Vương Hoa lắc đầu nói :

- Ta nhường ngươi ra tay trước vậy!

- Được!

Mai Hương cố đè nén bi thương, lượn mình lao vào hướng Vương Hoa. Mặc dù y đau lòng hết sức, nhưng y không thể không làm như thế.

Mai Hương từ từ giơ tay phải lên, găm lên một tiếng, phóng chưởng đánh vào người Vương Hoa luôn.

Vương Hoa muốn xuất thủ hết sức, nhưng trong đầu óc hấn cứ hiện ra tình cảnh Mai Hương đã cư xử rất tốt với hấn hôm trước. Hấn nghĩ thế bất giác lượn mình nhảy tránh sang một bên.

Vương Hoa thoáng vừa tránh sang một bên thì Mai Hương lại lướt tới tấn công ra ba chưởng tiếp.

Thấy Vương Hoa vẫn không xuất thủ phản công, Mai Hương lượn mình nhảy lùi ra sau, hét lớn tiếng nói :

- Vương Hoa, người làm gì thế?

- Ta...

- Tại sao người không xuất thủ chứ?

- Mai Hương, ta... không thể...

Mai Hương gầm lên nói :

- Nay Vương Hoa, nếu người không xuất thủ nữa thì ta phải đục đầu vào vách mà chết nha!

Vương Hoa nghe nói thế, hải hùng nói :

- Nói sao? Người... định đục đầu vào vách tự tử ư?

Mai Hương khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế.

- Tại sao vậy?

- Vì trước sau gì ta cũng phải chết, nhưng mà ta phải nói một lời tự đáy lòng ta cho người nghe. Ta bằng lòng chết trong tay người yêu ta.

Vương Hoa nói :

- Mai Hương, người buộc ta phải giết người chăng?

- Phải, ta muốn được chết trong tay người.

Bỗng nhiên Vương Hoa như hiểu ra điều gì nói :

- Nay Mai Hương, ta hỏi người một việc, chẳng lẽ sư phụ người đã biết quan hệ giữa hai chúng ta rồi sao?

Mai Hương khẽ gật đầu nói :

- Có lẽ như thế, bằng không lão chẳng bảo ta tuyên thệ trước mặt lão đâu. Có lẽ lão đã cho rằng người không giết ta. Nay Vương Hoa, người phải làm việc bất ngờ cho lão xem...

Vương Hoa áp ứng nói :

- Nhưng mà...

- Chớ nhưng mà làm gì nữa. Người hạ thủ đi, bây giờ ta tấn công người ba chiêu nữa, nếu người không hoàn thủ thì ta sẽ tự tử trước mặt người ngay.

Mai Hương dứt lời, tấn công ra một chiêu nhanh như cắt.

Vương Hoa lượn mình tránh sang một bên.

Mai Hương gầm lên một tiếng nói :

- Đây là chiêu thứ hai nha!

Vương Hoa nghe nói thế đã lạnh toát mồ hôi, thế nhưng hắn vẫn lượn mình nhảy sang một bên. Mai Hương tiếp tục hét to một tiếng nói :

- Đây là chiêu cuối cùng.

Nói xong, y giơ tay hất tới một chiêu nhanh như điện chớp.

Bấy giờ Vương Hoa không thể chẳng xuất thủ rồi, hắn đảo mình một cái, vung chiêu tấn công ra một chiêu ngay.

Thế chiêu của Vương Hoa mãnh liệt kinh người hết sức, Mai Hương đã bị đẩy lui ra sau vài bước liền. Mai Hương cười lạnh lùng, nói :

- Phải, như thế mới được chứ.

- Mai Hương...

Mai Hương chẳng đợi Vương Hoa nói hết lời, lại phóng chưởng tấn công tiếp. Vương Hoa vội xuất chiêu phản công ngay, nhưng hấn chẳng muốn đánh thắng chút nào hết.

Cuối cùng họ đã xuất thủ giao đấu với nhau.

Thế nhưng đây quả là một sự việc tàn bạo vô cùng.

Nội tâm họ thương yêu với nhau, nhưng hai bên không thể chẳng động thủ.

Thượng đế đã an bài họ quen biết với nhau, thế tại sao lại tạo ra sự việc ngang trái tàn bạo như vậy ư?

Mai Hương dừng tay lại, gằm lên nói :

- Nay Vương Hoa, người chỉ là một thư sinh nhu nhược mà thôi...

Wương Hoa nói :

- Mai Hương...

- Vương Hoa, người không dùng toàn lực tấn công thì ta cũng phải tự sát thôi.

- Có thật người muốn như thế chẳng?

- Đúng thế.

Wương Hoa cười nhạt nói :

- Thôi được... ta không còn con đường nào để chọn nữa.

Thành linh, Mai Hương nhảy vọt tới xuất thủ tấn công vào Vương Hoa nhanh như cắt.

Quả thật Vương Hoa muốn xuất thủ nhưng lại không thành, nếu hấn muốn hủy Mai Hương, chỉ cần trong vòng mười chiêu thì hấn sẽ hạ được Mai Hương ngay.

Đúng y như Vương Hoa đã nói, hấn không thể chẳng giết y rồi.

Hấn nghiêng răng mím môi, cuối cùng đã dùng toàn lực tấn công.

Lần này Vương Hoa xuất thủ đã sử dụng đến mười thành công lực. Chưởng pháp biến hóa huyền ảo hết sức.

Mai Hương nói :

- Vương Hoa, ta đang mong muốn người xuất thủ như thế.

Y vừa nói vừa vung chưởng tấn công lia lịa.

Wương Hoa cũng dùng toàn lực phản công luôn.

Một trận quyết sinh tử tức thì diễn ra lập tức, thành linh...

Wương Hoa giơ tay phải tấn công nhanh như điện chớp. Mai Hương đã không thể tránh né được nữa, vì thế chưởng mấy thân tốc mãnh liệt kinh người hết sức. Bỗng nhiên Vương Hoa bất nhần vội mang chưởng đã tấn công tới giảm lại hai thành công lực.

Kêu dùng một tiếng.

Luồng chưởng lực của Vương Hoa đã đánh trúng vào giữa ngực của Mai Hương một cách trọn vẹn, tức thì Mai Hương há miệng phun ra một bùm máu tươi té ngã ra đất ngay.

Wương Hoa ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Mặc dù hấn đã tiên liệu được hậu quả này, thế nhưng hấn vẫn cảm thấy thương tâm hết sức. Hấn bước tới trước mặt Mai Hương khẽ gọi :

- Này Mai Hương...

Mặt mày Mai Hương xanh mét, y trúng một chưởng này của Vương Hoa đã bị thương vào tới nội tạng. Nghe Vương Hoa gọi, y đã cố gắng mở to hai mắt ra.

Hai bên khoé mắt y bỗng nhiên nhỏ xuống hai giọt lệ.

Vương Hoa xúc động khẽ gọi tiếp :

- Mai Hương...

Vương Hoa đã ôm Mai Hương vào lòng. Hai giọt lệ nam nhi đã nhỏ lên mặt Mai Hương.

Mai Hương cố hết sức nói :

- Người... khóc rồi ư?

Vương Hoa uất nghẹn nói :

- Ta ư...

- Chớ vì ta mà thương tâm nữa. Ta... được chết trong tay người yêu dấu của ta, ta cũng cảm thấy... mãn nguyện lắm rồi.

Lời nói thật u oán, đoạn trường khiến người phải động lòng nhỏ lệ chứ không sai.

Vương Hoa uất nghẹn nói tiếp :

- Mai Hương... tại sao ta lại phải giết người như thế?

- Chính ta bảo người làm thế... này Vương Hoa, ta không trách người đâu. Thật đấy, ta không trách người đâu...

Hai mắt Vương Hoa đỏ ngầu, khẽ hỏi tiếp :

- Mai Hương...

- Vương Hoa... ta không hận, chỉ có yêu thôi... Cả đời người, ta chưa từng được thứ gì hết, thế nhưng lúc chết ta đã được tình yêu của người...

- Mai Hương, ta... có lỗi với người...

Mai Hương nhè nhẹ lắc đầu, nói :

- Không, người chẳng có lỗi gì hết. Chúng ta... không thể nào kết hợp được hết... ta mãi mãi ghi nhớ tình yêu người đã ban cho ta... tại nơi chín suối...

Vương Hoa ngậy người ra tại chỗ, không nói được gì hết.

Mai Hương lại nói tiếp :

- Nếu quả thật có kiếp sau, ta rất bằng lòng làm vợ người ở kiếp sau...

Vương Hoa nghe nói thế, đã đau lòng đứt ruột nói :

- Mai Hương...

- Chớ vì ta mà thương tâm nữa nha, thôi, chúng ta hãy vĩnh biệt!

Tiếng gọi trước khi tử biệt khiến người nghe thấy ắt phải động lòng rơi nước mắt chứ không sai!

Tâm địa bấy giờ của Mai Hương phải nói rằng rất hiền lành. Nhất là đối với tình yêu, y vừa tỏ ra hiền lành và thanh khiết hơn.

Thình lình...

Trong lúc Vương Hoa bị ai đỡ người ra bỗng nhiên có tiếng cười lạnh lùng của Vô Lâm Hoàng Đế vào cổ Bảo, và nói :

- Nay Vương Bán Tiên, không ngờ người đã kéo cả đồng đảng tới đây. Có lẽ tôn giá là Kim Cúc phu nhân rồi...

Vương Hoa nghe nói thế, mặt mày tức thì biến sắc.

Chẳng lẽ Kim Cúc phu nhân cũng đến đây thật ư?

106. Long Hồ Tranh Hùng

Vương Hoa đang còn kinh hãi hồ nghi bỗng lại nghe Vương Bán Tiên cất tiếng như điên như cuồng nói :

- Châu Mã, người đã bắt ngờ chăng?

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng nói :

- Thế là hôm nay các người định tiêu diệt bọn ta tại nơi đây rồi sao?

- Đúng thế.

- Nhưng cũng chưa biết ai thắng ai bại nha.

Vương Hoa nghe đến đây biết sự việc nguy khốn đến nơi, hấn thoảng kinh hãi, sau đó vội vàng móc một viên Đại lực kim đơn ra, bỏ vào miệng Mai Hương ngay...

Mai Hương kinh ngạc nói :

- Người... làm gì thế?

- Mai Hương, tạm thời người hãy khoan chết đã.

- Tại sao thế?

- Mai Hương, người hãy đợi ta một lát nha.

Vương Hoa không đợi Mai Hương trả lời gì hết, đã bỗng Mai Hương lên lập tức rồi mang y giấu dưới gầm giường ở trong một gian phòng.

Sau khi Vương Hoa làm xong mọi việc, hấn lượn mình nhảy vọt ra cổ Bảo ngay. Hấn vừa đảo mắt lướt nhìn xung quanh bất giác đã giật bắn người lên.

Quả nhiên Kim Cúc phu nhân đã thống lĩnh một đoàn người tới đây.

Ngoại trừ Kim Cúc phu nhân, ngoài ra còn mười mấy người mặc áo trắng. Rõ ràng số người này là môn nhân của Võ Lâm giáo.

Cuối cùng Vương Hoa đã biết âm mưu của Vương Bán Tiên. Y đã dám tới đây dự ước hẹn chính là muốn sử dụng thủ đoạn này để hủy diệt Vương Hoa và Võ Lâm Hoàng Đế.

Quả thật lòng dạ của y cay độc khó lường hết sức.

Gương mặt của Vương Hoa bỗng hiện ra một làn sát khí ngập trời.

Hấn lượn mình nhảy vọt ra tới trước luôn.

Ngay lúc ấy...

Vương Bán Tiên đã phi thân nhảy tới hướng Võ Lâm Hoàng Đế.

Kim Cúc phu nhân mặt lạnh như tiền vẫn đứng yên một chỗ. Mười mấy môn nhân Võ Lâm giáo đã thủ thế chuẩn bị xuất thủ. Bầu không khí ở hiện trường đã trở nên ngột ngạt khó thở.

Vương Hoa đã phi thân lướt vào giữa sân trống.

Vương Bán Tiên đảo mắt liếc nhìn hấn một cái, sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nay Vương Bán Tiên, không ngờ ngươi lại chơi thủ đoạn bỉ ổi như thế.

Wương Bán Tiên cười lạnh lòng rồi nói :

- Không độc ác chẳng phải đại trượng phu.

Wương Hoa quay sang hướng Kim Cúc phu nhân gầm lên nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, ngươi cũng đến đây nạp mạng chẳng?

Kim Cúc phu nhân cười nham hiểm nói :

- Ngại rằng ngươi không có bản lãnh thôi!

- Thế thì thử nghiệm xem nào.

Wương Hoa nói xong đã từ từ lướt tới ngay.

Wương Bán Tiên lạnh lòng gầm lên nói :

- Hãy khoan.

Wương Hoa cầm phần nói :

- Vương Bán Tiên, ngươi còn muốn nói gì nữa?

- Mai Hương đâu rồi?

- Chết rồi!

- Ngươi đã giết chết y ư?

- Đúng thế.

Wương Bán Tiên cười lạnh lòng nói :

- Điều này không thể được, có phải vậy không?

- Không thể được ư?

Wương Bán Tiên khễ gật đầu nói :

- Phải, lần trước ngươi cùng ta giao đấu tại Vô Lâm giáo, ta đã phát giác quan hệ bất tầm thường giữa y và ngươi...

- Cho nên ngươi đã khẳng định ta không thể giết y chứ gì?

- Đúng thế.

- Thế thì ngươi đã làm rồi!

- Chẳng lẽ ngươi giết chết y thật rồi sao?

- Đúng thế.

- Ta sẽ cho người vào trong cổ Bảo khám xét xem sao!

Bỗng nhiên Vương Hoa gầm lên một tiếng :

- Nay Vương Bán Tiên, hãy nạp mạng xem nào.

Wương Hoa vừa gầm hét vừa lao vào hướng Vương Bán Tiên nhanh như cắt, đồng thời xuất thủ tấn công ra một chưởng luôn.

Bỗng nhiên Vô Lâm Hoàng Đế hét lớn tiếng nói :

- Vương Hoa, hãy lui về đây xem nào.

Wương Hoa nghe nói thế, bất giác dừng người lại. Hắn đưa mắt nhìn Vô Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Gia gia, ông còn điều gì phải dạy bảo nữa?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Để gia gia lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của Vương Bán Tiên. Cách đây hai mươi năm ta chỉ thua kém nửa chiêu mà đã bại trong tay của y. Chắc rằng hai mươi năm sau, võ công của y ắt phải có tiến bộ chứ không sai...

Vương Bán Tiên lạnh lùng nói :

- Nay Châu Mã, có thật người muốn thọ giáo vài chiêu chẳng?

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế. Ta nghĩ rằng hai chúng ta động thủ thì có lẽ công bằng hơn.

- Phải, người nói không sai chút nào.

- Thế thì Châu Mã xin được lãnh giáo nha.

Võ Lâm Hoàng Đế dứt lời, lượn mình nhảy sang hướng Vương Bán Tiên ngay.

Ngay lúc ấy.

Vương Bán Tiên nói với Kim Cúc phu nhân rằng :

- Nay Kim Cúc phu nhân, ta nhờ người làm giúp ta một việc.

Kim Cúc phu nhân nói :

- Việc gì thế?

- Người vào trong bảo phủ xem con tiện tỳ kia có chết thật rồi chẳng?

- Được.

Kim Cúc phu nhân kêu được một tiếng, toan phi thân chạy vào trong bảo phủ, không ngờ Vương Hoa bỗng găm lên một tiếng, thành linh lượn mình lướt tới chặn đường của đối phương lại.

Bấy giờ...

Hai tiếng găm hét bỗng vang tới, Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Bán Tiên đã song song nhảy tới tấn công nhau liền.

Kim Cúc phu nhân thấy Vương Hoa đứng chặn lối đi của mình bất giác cảm phần nói :

- Nay Vương Hoa, người muốn chết chẳng?

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Kim Cúc phu nhân, đương nhiên ngày hôm nay một là ta chết, hai là người chết vậy.

Kim Cúc phu nhân cười lạnh lùng nói :

- Khá lắm.

Y nói xong, lập tức quay sang hướng môn nhân Võ Lâm giáo hét lớn tiếng nói :

- Cho năm người vào Bảo lục soát xem tiện tỳ còn sống hay chẳng.

- Vâng!

Tức thì có năm môn nhân Võ Lâm giáo đồng thanh kêu vang một tiếng, lượn mình nhảy vào cổ Bảo ngay. Vương Hoa đảo mình lướt tới phía trước năm môn nhân Võ Lâm giáo ấy găm lên nói :

- Các người hết muốn sống rồi chẳng?

Hắn vừa găm thét vừa tấn công ra một chưởng mãnh liệt vô cùng.

Vương Hoa vừa quét ra một chưởng, thì Kim Cúc phu nhân cũng găm lên nói :

- Nay Vương Hoa, hãy xem chưởng nào!

Đối phương vừa dứt tiếng hét thì đã xuất thủ phóng một chưởng vào người Vương Hoa ngay.

Tức thì chưởng lực của Vương Hoa đã bị đánh bật sang một bên luôn.

Kim Cúc phu nhân cười một cách gian ác nói :

- Nay Vương Hoa, ngươi sợ hãi rồi chăng?

- Ta đã sợ hãi gì chứ?

- Sợ họ vào trong cổ Bảo xem biết sự việc chứ còn gì nữa! Chẳng phải ngươi đã nói rằng Mai Hương đã bị người giết chết rồi sao? Thế thì ngươi cần gì phải quan tâm đến việc này chứ?

- Ta đã quan tâm việc gì đâu?

- Ngươi quan tâm sự sống chết của Mai Hương chứ còn gì nữa? ngươi hãy yên tâm đi, nếu quả thật y chưa chết thì bọn này sẽ giết chết y ngay.

Wang Hoa nghe nói thế, mặt hơi biến sắc, gầm lên nói :

- Ta phải giết phúc ngươi cho xong.

Wang Hoa dứt lời, lập tức lượn mình nhảy vọt vào hướng Kim Cúc phu nhân tấn công ra hai chưởng thần tốc, mãnh liệt kinh người hết sức.

Kim Cúc phu nhân cũng chẳng chịu lép vế, đã đảo mình xuất thủ phản công luôn.

Tức thì bốn người chia làm hai cặp đấu với nhau rất là khốc liệt, chỉ còn trông thấy bóng người của họ bay liệng trong hư không nhanh như điện chớp.

Ngay lúc ấy, số môn nhân còn lại của Võ Lâm giáo đứng ở một bên đưa mắt nhìn chòng chọc vào đấu trường như hổ đói rình mồi.

Hãy nói tiếp năm môn nhân Võ Lâm giáo được Kim Cúc phu nhân sai bảo vào cổ Bảo. Bọn họ phi thân chạy nhanh vào trong, chỉ trong nháy mắt đã chạy vào đến cổng Bảo.

Đương nhiên Vương Hoa đã giật mình kinh hãi hết sức. Hắn không ngờ sự việc đã xảy ra bất thành linh như thế.

Nếu bọn này tìm gặp Mai Hương chắc chắn họ phải giết chết Mai Hương chứ không sai rồi.

Ngay lúc năm môn nhân Võ Lâm giáo vừa nhảy vào cổng Bảo, thành linh...

Có một tiếng gầm hét từ trong Bảo vang ra, kể đó một luồng nội gia chưởng lực cuộn cuộn đẩy tới.

Kêu ùng ùng hai tiếng như sấm nổ.

Kể đó là hai tiếng rú thẳm, hai môn nhân chạy vào trước đã trúng phải luồng chưởng lực từ bên trong đánh ra, chỉ kêu hự thêm một tiếng nữa rồi chết ngay lập tức.

Ba môn nhân Võ Lâm giáo còn lại bất giác giật mình kinh hãi, song song cùng lúc thụt lùi ra sau năm, sáu bước liền.

Một trong ba người đã cất tiếng gầm lên nói :

- Ai đó?

Không thấy người nào trả lời hết.

Ba môn nhân Võ Lâm giáo bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, họ đã sợ hãi không dám tiến lên nữa.

Người thứ hai trong ba môn nhân Võ Lâm giáo lại gầm lên hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ lại là quái nhân gì mà không hiện thân được sao?

Vẫn im lặng chẳng thấy trả lời gì hết!

Người đứng giữa nói giọng hốt hãi :

- Có lẽ là y...
- Ai thế?
- Giáo chủ của bọn ta.
- A!

Hai người kia bất giác đã giật mình thất thanh kêu lên một tiếng.

Rõ ràng đây là sự việc có thể xảy ra vậy. Dĩ nhiên họ không thể nắm chắc rốt cuộc Mai Hương đã chết rồi chưa, và người vừa xuất thủ này cũng có thể là Mai Hương vậy.

Một môn nhân đứng ở bên trái nói :

- Thế thì làm sao bây giờ?

Mặt mày ba người tái mét không còn chút máu!

Môn nhân đứng giữa nói :

- Dù muốn dù không chúng ta cũng phải xông vào trong xem cho ra trắng đen cái đã.
- Được!

Ba người cùng kêu lên được một tiếng, lập tức tản ra xếp hàng chữ nhất từ từ bước vào bên trong, đồng thời vận công vào song cửa, chuẩn bị phản công.

Thình lình...

Ngay lúc ba người vừa bước vào cổng Bảo, một tiếng hét lạnh lùng lại vang lên tiếp.

Kế đó là một luồng nội gia chưởng lực bổ tới một lần nữa.

Mặc dù ba môn nhân Võ Lâm giáo đã vận công phòng bị, nhưng chưởng lực của đối phương đã đánh tới bất thình lình và thần tốc hết sức nên họ đã quýnh quáng vội vàng hất chưởng tới đỡ ngay.

Kêu dừng một tiếng, kế đó là một tiếng hự. Môn nhân đứng giữa trong ba người đã nhào lộn té văng ra xa luôn.

Hai môn nhân còn lại giật mình thụt lùi ra sau ba, bốn bước liền.

Bên trong cổ Bảo vẫn lẳng lặng không có động tĩnh gì hết.

Bấy giờ...

Hai môn nhân còn sót lại bất giác lấy làm kinh hãi hết sức, mặt mày tái mét chẳng còn chút máu.

Gã đứng ở bên phải hét lớn tiếng nói :

- Người nào ở trong có gan thì lộ mặt xem nào?

Bên trong cổ Bảo vẫn im lặng không thấy ai trả lời gì hết.

Hai môn nhân Võ Lâm giáo cứ run lấy bầy không ngừng.

Gã đứng ở bên trái hỏi :

- Biết làm sao bây giờ?
- Hay là quay trở về báo cáo lại với Kim Cúc phu nhân...

Gã đứng ở bên phải lắc đầu nói :

- Không được!
- Tại sao không được chứ?
- Nếu trở lại như thế, chúng ta ắt phải chết trong tay của Kim Cúc phu nhân chứ không sai.

- Thế thì chẳng lẽ chúng ta lại vào trong cổ Bảo nạp mạng sao?

Gã đứng ở bên phải suy nghĩ giây lát nói :

- Ta có biện pháp rồi.

107. Tội Ác Tày Trời

Gã đứng ở bên trái ngạc nhiên, nói :

- Biện pháp gì chứ?

- Tẩu!

- Đào tẩu ư?

Gã đứng ở bên phải khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chúng ta đành âm thầm đào tẩu thôi!

Gã đứng bên trái nói :

- Người bảo rằng chúng ta bỏ chạy ư?

- Đúng thế.

Gã kia lắc đầu nói :

- Không được!

Gã bên phải ngạc nhiên nói :

- Tại sao không được chứ?

- Mặc dù đào tẩu là thượng sách, nhưng muôn một bị họ phát giác bắt trở lại, thế là chúng ta có chịu nổi hình phạt phân thân chăng?

- Không bao giờ!

- Tại sao lại không bao giờ?

- Chúng ta lén lút đào tẩu, chắc chắn họ không bao giờ biết đâu. sau đó chúng ta tìm một nơi ẩn cư, đợi khi nào Võ Lâm giáo bị tiêu diệt hết chúng ta mới tái xuất giang hồ cũng chẳng sao.

- Chẳng lẽ Võ Lâm giáo sẽ bị tiêu diệt được sao?

Gã đứng bên phải khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên phải bị tiêu diệt rồi!

- Chắc không thể được chứ?

- Rất có thể như thế. Hiện giờ Võ Lâm giáo chỉ còn sót lại vài ba chục người. Bọn người Vương Hoa ai cũng có một thân võ công cao cường, chắc chắn họ phải tiêu diệt được Võ Lâm giáo chứ không sai.

Gã bên trái nói :

- Thế thì quả thật chúng ta phải đào tẩu thật rồi!

Gã bên phải gật đầu nói :

- Nếu hai chúng ta muốn được sống sót!

Gã bên trái trầm tư giây lát, sau đó cau mày nói :

- Được, chúng ta đào tẩu thôi!

- Thế thì tẩu ngay!

Hai môn nhân Võ Lâm giáo vừa dứt lời thì họ lập tức lẳng lặng phi thân chạy mất dạng luôn.

Người ở bên trong cổ Bảo là ai thế?

Không một ai biết hết.

Bấy giờ, tình thế trong đấu trường đã có sự thay đổi.

Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Bán Tiên đã đụng với nhau hơn hai mươi chiêu rồi.

cuối cùng võ công của Võ Lâm Hoàng Đế vẫn hơi thua sút Vương Bán Tiên.

Lúc này mỗi lần lão xuất thủ đều bị Vương Bán Tiên chiếm thượng phong và kìm chế lão luôn.

Bên này Vương Hoa và Kim Cúc phu nhân đang đấu với nhau cực kỳ ác liệt, nhưng mà Kim Cúc phu nhân thật không phải là địch thủ của Vương Hoa, nên dần dần y đã rơi vào thế hạ phong và hoàn cảnh của y cũng hết sức nguy hiểm.

Bây giờ...

Vương Hoa hét to một tiếng, tấn công ba chiêu nhanh như điện chớp, tức thì Kim Cúc phu nhân đã bị chiêu phong mạnh như vũ bão của Vương Hoa đẩy lui ra sau xa cả một trượng.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, hãy tiếp ta hai chiêu nữa xem nào!

Hắn vừa nói vừa lướt tới phóng ra hai chiêu mạnh như vũ bão.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân không còn sức lực để chống trả thế chiêu huyền ảo mạnh như vũ bão của Vương Hoa nữa nên trong lúc Vương Hoa quét lão nhân chiêu phong thần tốc kinh người tới, y cực chẳng đã phải xuất chiêu tới đỡ, bằng không y phải trúng chiêu của Vương Hoa chứ không sai.

Kêu dừng một tiếng.

Kim Cúc phu nhân đã bất đắc dĩ phải dừng thẳng một chiêu này nên sau tiếng kêu dừng, y đã bị chiêu lực của Vương Hoa đánh bật, dội ngược ra sau cả một trượng, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Ngay lúc Kim Cúc phu nhân bị chiêu lực của Vương Hoa đẩy lui ra sau, ba môn nhân Võ Lâm giáo đã cùng lúc lao mình tới và tấn công Vương Hoa luôn.

Ba môn nhân Võ Lâm giáo đã xuất thủ một cách bất thành linh, thế chiêu mạnh như vũ bão, tức thì Vương Hoa đã bị đẩy lui ra sau ngay.

Vương Hoa mặt mày biến sắc, gầm lên nói :

- Các ngươi cũng muốn tìm cái chết chăng?

Ba môn nhân Võ Lâm giáo cười lạnh lùng nói :

- Chưa chắc nha!

- Thế thì thử xem nào.

Vương Hoa dứt lời, lập tức lượn mình nhảy vọt tới, vùng chiêu tấn công nhanh như cắt.

Cũng ngay lúc Vương Hoa thoát vừa xuất thủ, hai môn nhân Võ Lâm giáo đứng ở kế bên đã cùng lúc lượn mình nhảy xổ vào hướng Võ Lâm Hoàng Đế luôn.

Bấy giờ, Võ Lâm Hoàng Đế đã đấu chẳng lại Vương Bán Tiên, thế mà hai môn nhân Võ Lâm giáo này lại nhảy vào tham chiến, tức thời lão cảm thấy nguy khốn nhiều hơn.

Thành linh...

Ngay lúc ấy, có một bóng người từ phía sau một tảng đá to lớn nhảy vọt ra, lao mình vào hai môn nhân toan tấn công Võ Lâm Hoàng Đế nhanh như điện chớp.

Kêu oa một tiếng.

Tức thời một môn nhân Võ Lâm giáo đã rú lên một tiếng chết thảm ngay lập tức.

Còn một môn nhân Võ Lâm giáo kia bất giác giật mình ngăn người ngay ra tại chỗ.

Chỉ thấy bóng người xuất hiện bất thành linh ấy lại đảo mình một cái, kể đó lại một tiếng rú thảm vang lên tiếp.

Vương Bán Tiên thoáng giật mình kinh hãi.

Võ Lâm Hoàng Đế cũng cảm thấy ngạc nhiên hết sức.

Lão phóng mắt nhìn tới trước chỉ thấy người vừa xuất hiện chính là Tiểu Tiểu thư sinh. Tức thì Võ Lâm Hoàng Đế liền thấy yên tâm chẳng ít.

Tiểu Tiểu thư sinh cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Nay Vương Bán Tiên, hôm nay hân hạnh được gặp các hạ vậy...

Vương Bán Tiên ngạc nhiên nói :

- Người... là ai thế?

- Bản nhân là Tiểu Tiểu thư sinh đây!

- Chính là người...?

- Đúng thế, chính là ta đây!

Võ Lâm Hoàng Đế gầm lên một tiếng, phóng chưởng tấn công Vương Bán Tiên ngay. Tiểu Tiểu thư sinh cũng nhảy tới xuất thủ luôn. Hai người đã liên thủ ra tay tấn công Vương Bán Tiên.

Tức thì tình thế lập tức thay đổi ngay.

Thình lình...

Một tiếng rú thảm lại vang lên, chỉ thấy một trong ba môn nhân Võ Lâm giáo đã động thủ với Vương Hoa đã kêu hự một tiếng rồi té ngã ra đất luôn.

Kim Cúc phu nhân đang vận công điều tức nghỉ ngơi ở một bên, trông thấy tình thế nguy cấp, nếu y không xuất thủ nữa thì ba môn nhân Võ Lâm giáo sẽ chết trong tay Vương Hoa hết.

Y nghĩ tới đây, lập tức gầm lên nói :

- Nay Vương Hoa, ngươi hãy tiếp ta một chiêu xem sao.

Y vừa gầm hét vừa vùng chưởng tấn công ngay.

Kim Cúc phu nhân và hai môn nhân Võ Lâm giáo đã hợp lực vây công Vương Hoa tức thì hấn không sao tránh khỏi phải mất sức và vất vả nhiều hơn.

Thình lình...

Ngay lúc ấy có một bóng người từ trong cổ Bảo nhảy ra nhanh như điện chớp.

Thân pháp của bóng người này thần tốc kinh người hết sức. Sau khi đối phương nhảy vào hiện trường bèn lượn mình lao vào hướng hai môn nhân đã vây đánh Vương Hoa.

Kêu oa một tiếng.

Một môn nhân Võ Lâm giáo đứng tấn công ở bên trái đã không ngờ có người thứ hai thình lình tấn công tới. Môn nhân này chẳng kịp đề phòng gì hết, đã trúng chưởng té nằm bất động luôn trên mặt đất.

Vương Hoa lướt mắt nhìn tới trước, bất giác tinh thần phấn khởi lên liền. Thì ra người vừa xuất hiện chính là Bạch Phát Tẩu, một trong Võ lâm Tam lão.

Bấy giờ...

Bạch Phát Tẩu xuất thủ tấn công nhanh như điện chớp, lại một tiếng kêu thảm vang lên tiếp. Môn nhân Võ Lâm giáo còn lại đã té ngã luôn trên đất chết ngay lập tức.

Kim Cúc phu nhân kinh hãi thụt lùi ra sau vài bước liền.

Vương Hoa buột miệng nói :

- Lão tiền bối, chính là lão ư?

Bạch Phát Tẩu khẽ gật đầu không nói gì hết.

Kim Cúc phu nhân hoảng hốt quát hỏi :

- Người... là ai thế?

Bạch Phát Tẩu cười lạnh lùng nói :

- Người hỏi để làm gì thế?

Dứt lời, Bạch Phát Tẩu đã vung chưởng tấn công vào môn nhân Võ Lâm giáo ngay.

Vương Hoa gầm lên một tiếng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, xem chưởng nào.

Hắn vừa dứt tiếng hét thì đã phi thân lao vào hướng Kim Cúc phu nhân ngay. Kim Cúc phu nhân cười lạnh một tiếng, cũng xuất thủ phản công ra ba chưởng luôn.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân xuất thủ thần tốc kinh người hết sức, đây cũng là do y đã được điều tức, nghỉ ngơi trong giây lát.

Thình lình...

Một tiếng kêu thảm rạch xé hư không vang lên, y giật mình đảo mắt nhìn sang hướng ấy, thấy Vương Bán Tiên trúng một chưởng của Võ Lâm Hoàng Đế, ngã người té văng ra sau ngay.

Kim Cúc phu nhân trông thấy thế, bất giác giật mình kinh hãi.

Căn cứ vào tình thế lúc này, y cho rằng phe họ dư sức giết chết Võ Lâm Hoàng Đế và Vương Hoa. Không ngờ nửa chừng lại nhảy vọt ra hai con người này đã làm đảo lộn tình thế đã trở nên hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm cho bọn họ.

Nếu cứ thế đấu tiếp tục, e rằng cả một mạng sống của y cũng bồi vào luôn.

Bây giờ chỉ có tam thập lục kế, dĩ đào vi thượng sách. Y nghĩ đến đây lập tức gầm lên một tiếng, xuất thủ tấn công ra ba chưởng liền rồi bỗng nhiên lượn mình bay chạy xuống núi ngay.

Vương Hoa bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Hắn vừa thoáng ngạc nhiên trong tích tắc thì Kim Cúc phu nhân đã lượn mình chạy xa cả vài trượng. Vương Hoa hét to một tiếng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân. Người chạy đi đâu cho khỏi?

Hắn lập tức lượn mình lướt tới rượt theo ngay.

Vương Hoa đã phóng mình chạy như gió, cố hết sức rượt theo, nhưng bấy giờ Kim Cúc phu nhân đã đào tẩu, muốn được thoát chết nên y đã co giò chạy nhanh hết sức.

Vương Hoa rượt được một khoảng đường, thấy khoảng cách giữa mình và đối phương lần lần càng xa. Biết không sao đuổi kịp đối phương, hắn đành phải dừng bước lại.

Hắn đã tức đến mồm mũi phun ra khói lửa, nghiêng răng kêu ken két nói :

- Kim Cúc phu nhân, hôm nay ngươi trốn khỏi tay ta, nhưng ngươi cũng không thể trốn được lâu dài đâu, ắt sẽ có một ngày ta phải bằm xác ngươi chứ không sai.

Hắn vội phi thân chạy về hướng cổ Bảo.

Một môn nhân sau cùng của Võ Lâm giáo cũng đã vừa chết trong tay của Bạch Phát Tẩu luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế hỏi :

- Không rượt kịp y chăng?

Vương Hoa cảm phần nói :

- Để y chạy mất rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế đưa mắt nhìn Bạch Phát Tẩu và Tiểu Tiểu thư sinh nói :

- Hôm nay chẳng nhờ hai người đến đây quả thật hậu quả không sao lường được rồi.

Vương Hoa lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Phải, làm hai người lại biết đến đây chứ?

Bạch Phát Tẩu nói :

- Sự việc là như thế này, tiền bối sai ta và Tiểu Tiểu thư sinh theo dõi hành động của Võ Lâm giáo. Hai chúng ta trông thấy Kim Cúc phu nhân thống lãnh môn nhân ra đi bèn âm thầm theo dõi y luôn. Không ngờ bọn y đến đây chính là vì để đối phó với các người.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Trăm sự cũng nhờ các người hết!

- Đó cũng là bổn phận của mọi người mà.

Vương Hoa hỏi :

- Gia gia, cuối cùng Vương Bán Tiên đã lọt vào tay của chúng ta chứ?

- Phải, người có thể hạ thủ kết liễu y đi!

Vương Hoa định giơ tay xách Vương Bán Tiên lên, hấn sức nhớ ra một việc, vội nói :

- Không, cháu phải vào xem Mai Hương...

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, chẳng biết tình trạng y ra sao rồi?

Vương Hoa định phi thân chạy vào cổ Bảo bồng nhiên Bạch Phát Tẩu nói :

- Khoan đã.

Vương Hoa nghe lão nói thế, bất giác dừng bước lại, ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối có điều gì muốn nói chăng?

- Người định vào thăm Mai giáo chủ phải vậy chăng?

- Đúng thế... vì có năm môn nhân Võ Lâm giáo...

- Người cứ yên tâm, y chẳng hề chi hết!

Vương Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Sao tiền bối biết chứ?

- Năm môn nhân Võ Lâm giáo ấy ta đã giết chết ba người, còn hai người đã co giò chạy mất dạng rồi.

- Có thật như thế chăng?

- Không sai chút nào hết!

Thế rồi Bạch Phát Tẩu mang việc động thủ với năm môn nhân Võ Lâm giáo ấy thuật lại cho Vương Hoa nghe một phen.

Vương Hoa nghe kể xong, nói :

- Văn bối xin đa tạ lão tiền bối.
- Chớ khách sáo làm gì.

Vương Hoa giơ tay nhắc bổng Vương Bán Tiên lên, đồng thời giải huyệt cho y luôn.

Sau đó lạnh lùng gầm lên nói :

- Này Vương Bán Tiên, ngươi không ngờ ngươi có một ngày hôm nay chứ?
- Mặt mày Vương Bán Tiên tái mét, không còn chút máu nào hết, nói :
- Ngươi cứ việc hạ thủ giết ta đi.

108. Đau Khổ Ly Biệt

Vương Hoa gầm lên nói :

- Này Vương Bán Tiên, trước khi chết ngươi còn điều gì muốn nói nữa không?
- Không có gì đáng nói hết.
- Thế thì tốt lắm, chắc ta cũng không cần thiết lập lại tội trạng của ngươi làm gì nữa chứ? Theo ta thì dù có băm xác ngươi ra làm muôn mảnh cũng chẳng quá đáng!

Vương Bán Tiên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Ngươi cứ việc hạ thủ đi. Hai mươi năm sau ta nhất định sẽ lại trở thành một hán tử nữa.
- Quả thật ngươi không hổ thẹn là một trang hán tử chút nào hết.

Vương Bán Tiên lại cười lạnh lùng một lần nữa.

Vương Hoa gầm lên một tiếng, giơ tay bổ vào đầu Vương Bán Tiên ngay.

Một tiếng kêu thảm lập tức vang lên, chỉ thấy máu lão Vương Bán Tiên phun ra tứ phía, chết ngay lập tức.

Đây cũng là quả báo y đã tạo ác cả đời. Nếu y khéo biết làm người, tạo ra một sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, biết đâu chẳng được người võ lâm tôn kính?

Võ Lâm Hoàng Đế cảm khái thở dài nói :

- Cuối cùng y cũng phải chết thôi!

Vương Hoa với giọng lạnh lùng nói :

- Y được chết toàn thân như thế này là phước cho y lắm rồi.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Quả thật ngươi nói phải. Bây giờ chỉ còn một Kim Cúc phu nhân đang tiêu điều pháp ngoại.
- Đương nhiên chúng ta phải tìm kiếm y cho bằng được!

Bạch Phát Tẩu nói :

- Tiền bối, nghe đồn rằng Võ Lâm giáo định tấn công Thiếu Lâm phái!
- Sao ngươi biết tin này?
- Văn bối nghe nói từ lâu, họ vốn muốn hành động từ lâu rồi. Về sau vì Vương Bán Tiên có hẹn với hai người nên cực chẳng đã họ phải đến đây dự ước hẹn trước.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Nói như thế, sau khi Kim Cúc phu nhân đào tẩu, chắc có lẽ y sẽ mở cuộc tấn công ngay. Nếu để y chiếm cứ Thiếu Lâm phải thì hậu quả khó lường chứ không sai.

- Ý của tiền bối muốn...

- Chúng ta hãy quay trở về thạch động xuất linh cao thủ đến cản trở họ mới được.

- Phải, tiền bối nói đúng lắm.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Vương Hoa, ngươi hãy vào Bảo xem Mai Hương thế nào rồi? ngươi không giết chết y chứ?

- Thừa gia gia không!

- Tình hình đã xảy ra thế nào?

Vương Hoa lập tức mang tình hình kể lại cho Võ Lâm Hoàng Đế nghe một phen.

Nghe kể xong, Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thế thì ngươi mau vào an ủi y đi!

Vương Hoa khẽ gật đầu, chạy vào cổ Bảo ngay.

Vương Hoa thoáng vừa chạy vào Bảo, đã thấy một bóng người thoăn thoắt bước ra.

Người này không ai xa lạ mà chính là Mai Hương.

Mặc dù Mai Hương trúng chưởng, nhưng sau khi y nuốt viên Đại lực kim đơn của Vương Hoa nên bây giờ y đã hoàn toàn bình phục lại.

Vương Hoa khẽ gọi :

- Mai Hương...

Mai Hương cười bí ai nói :

- Sư phụ ta đã chết rồi chẳng?

- Đúng thế. Lão đã chết rồi.

- Còn Kim Cúc phu nhân thì sao?

- Đào tẩu mất dạng luôn.

Mai Hương khẽ gật đầu lẳng lặng không nói gì hết.

Vương Hoa nói :

- Mai Hương, hãy đi với ta.

Mai Hương nghe hắn nói thế, bất giác hơi lấy làm ngạc nhiên, nói :

- Đi với người?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải, Mai Hương! Sư phụ ngươi đã chết, xem như tất cả đã trở thành quá khứ.

Người đi với ta không được sao?

Mai Hương buồn thảm nói :

- Người không giết ta nữa chẳng?

Vương Hoa thoáng ngạc nhiên, nói :

- Chẳng lẽ ngươi bắt buộc ta phải giết ngươi?

- Không!

- Thế tại sao...

Mai Hương cười thê thảm nói :

- Nay Vương Hoa, nếu người không giết chết ta thì bây giờ Mai Hương không muốn chết nữa!

Vương Hoa gật đầu nói :

- Đương nhiên ta không thể giết người rồi.

Mai Hương nói giọng buồn bã :

- Vương Hoa, ta thành thật cảm tạ tình ý của người đã đối xử với ta. Thế nhưng, quả thật ta nên đi đây...

Y nói tới đây, bất giác lẳng lặng nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ.

Vương Hoa nói :

- Nay Mai Hương, chẳng lẽ người đi với ta có trở ngại chăng?

- Không trở ngại gì hết, nhưng ta... có nơi chốn đến của ta.

- Mai Hương, tất cả mọi việc đã qua rồi. Người còn lo lắng gì nữa?

Mai Hương nói :

- Ta nên rời khỏi người...

- Tại sao thế?

- Vì cho dù chúng ta có sống chung đi nữa cũng không có hạnh phúc.

Vương Hoa nghe y nói thế trong lòng cảm thấy buồn man mác. Quả thật y nói chẳng sai chút nào. Nếu họ có chung sống với nhau cũng không thể nào có hạnh phúc hết.

Họ là con người, họ sẽ mãi mãi không bao giờ quên được quá khứ.

Mặc dù giữa hai người có tình yêu, nhưng Mai Hương mãi mãi không bao giờ quên được những việc đã xảy ra trong quá khứ, nhất là những lời y đã hứa với sư phụ của y.

Vương Hoa nói :

- Mai Hương...

- Ta đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, ta phải đi thôi!

Vương Hoa đang thương tâm đứt ruột, hẳn chẳng còn biết nói gì hết.

Mai Hương buồn bã nói :

- Mai Hương là một con người bất hạnh và lại chọn lầm đường đi. Có một con người như người đã quan tâm ta thì ta đã mãn nguyện lắm rồi... Sau khi rời khỏi người, bất luận ta sống ở một phương trời nào đi nữa thì ta vẫn mãi mãi hoài niệm người.

- Mai Hương...

Vương Hoa xúc động ôm choàng y vào lòng.

Mai Hương đã cất tiếng khóc nức nở trong lòng Vương Hoa.

Vương Hoa buồn bã chẳng biết nói gì hơn.

Một hồi thật lâu, ngoại trừ tiếng khóc rả rích của Mai Hương, ngoài ra họ chẳng nói lên lời nào hết. Phải, ngoại trừ bi ai buồn thảm, ngoài ra họ còn biết nói những gì đây?

Vương Hoa đã hôn lên mặt y... ho trên những giọt nước mắt nhỏ xuống từng hàng của Mai Hương, đồng thời cũng hôn lên nỗi bi thương sâu khổ của y... cuối cùng, hẳn đã hôn trên tiểu khẩu anh đào của Mai Hương.

Đây là nụ hôn cuối cùng.

Mai Hương lấy làm mãn nguyện hết sức.

Tâm hồn của y lúc này trống rỗng, buồn bã làm sao? Y sắp phải rời khỏi Vương Hoa, sau đó e rằng khó có ngày hội ngộ.

Đồng thời sau khi cách biệt với Vương Hoa từ giây phút này, y chẳng mong muốn gặp lại Vương Hoa nữa.

Vì rằng họ có gặp mặt chỉ tổ làm cho đôi bên đau khổ mà thôi.

Một hồi thật lâu...

Mai Hương khẽ đẩy Vương Hoa ra, uất nghẹn gọi :

- Vương Hoa...

- Mai Hương...

- Vương Hoa, những gì ta muốn có, người đã cho ta rồi... Trong tâm hồn ta không còn trống rỗng nữa.

- Mai Hương, người hãy đi theo ta đi?

- Không! Ta có nơi chốn phải đến của ta. Chẳng phải lưu lại hoài niệm mãi mãi so với đau khổ sống chung với nhau có ý nghĩa hơn chăng?

Mai Hương cố đè nén bi thương, nói :

- Ta đi nha, ta sẽ tưởng niệm người mãi mãi, cho đến khi sinh mạng ta chấm dứt.

Dứt lời, Mai Hương quay mình bỏ đi ngay.

Vương Hoa khẽ gọi :

- Mai Hương...

Mai Hương không dừng bước lại, y đã phi thân chạy như gió.

Từ nay về sau thật khó có ngày hội ngộ rồi.

Hai mắt Vương Hoa ầm ướt, không còn nhìn thấy cảnh vật trước mặt nữa...

Mai Hương đã bỏ đi luôn. Y mang theo hoài niệm và trái tim tan nát, song y vẫn để lại cho Vương Hoa chỉ là nỗi thương tâm hoài niệm.

Mộng đã tỉnh.

Tình cũng chấm dứt luôn.

Vương Hoa lẩm bẩm nói :

- Mai Hương, ta sẽ tưởng niệm người mãi mãi, cũng như người đã tưởng niệm ta vậy...

Hắn thả bước đi thật chậm, lòng hắn bây giờ trầm trọng hết sức.

Võ Lâm Hoàng Đế trông thấy Vương Hoa đi ra một mình liền hỏi :

- Y bỏ đi rồi chăng?

Vương Hoa khẽ gật đầu nói :

- Phải.

- Tại sao thế?

Vương Hoa cười nhạt lắc đầu nói :

- Không biết!

- Người không giữ y lại?

- Cháu đã lưu giữ y!

- Thế tại sao y lại bỏ đi?

- Y bảo rằng ở lại với cháu cũng chẳng có hạnh phúc. Lưu lại hoài niệm sẽ có ý nghĩa hơn phải đau khổ sống chung với nhau.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu, nói :

- Có lẽ y nói phải.

Tiểu Tiểu thư sinh hỏi :

- Họ thương yêu nhau ư?

- Có lẽ như thế.

- Khẩu vị của tiểu tử người chẳng đơn giản. Có ba người vẫn chưa cảm thấy đủ chăng?

Vương Hoa cười nhạt nói :

- Vãn bối...

- Người phải biết đủ chứ. Hơn nữa, y từng là kẻ thù của người...

- Y đã từng cứu vãn bối thoát nạn!

-Ồ! Thì ra thế...

Vương Hoa buồn bã thở dài, nói :

- Bây giờ tất cả đã trở thành quá khứ, thôi, chúng ta hãy trở về chứ?

Võ Lâm Hoàng Đế gật đầu nói :

- Đúng thế! Chúng ta phải trở về ngay để lo liệu công việc cản trở Kim Cúc phu nhân xuất lĩnh môn nhân xâm phạm Thiếu Lâm phái.

- Được.

Bốn bóng người lập tức phi thân ra khỏi sơn lãnh Vô Địch bảo. Chỉ trong chốc lát, họ đã chạy mất dạng luôn...

Sau khi trở về thạch động đã là ngày thứ bảy rồi. Tính cả bận đi bận về đã mất cả nửa tháng thời gian.

Bọn Quỷ Diện Tiên Ông đã ra nghinh đón tại động khẩu.

Họ chào hỏi với nhau và thăm hỏi tình hình một hồi sau đó Võ Lâm Hoàng Đế bắt giác lên tiếng hỏi :

- Thủy Tinh mỹ nhân đã trở về chưa?

Ngô Tinh trả lời ngay :

- Vâng, mẹ vãn bối đã trở về rồi.

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Y đang trị thương cho Thu Bình.

- Tìm được y được chứ?

- Tìm được, bây giờ Vương Thu Bình đã khỏe nhiều rồi.

- Y có thể nói chuyện được chưa?

- Vẫn chưa nói chuyện được. Ngoại trừ ta và Thanh Thanh, ngoài ra Thủy Tinh mỹ nhân không cho bất cứ một ai vào thất hết.

- Tại sao thế?

- Vì tránh làm cho y phân tâm. Thủy Tinh mỹ nhân vào thất trị thương cho y từ hôm trước, mãi cho tới bây giờ vẫn chưa trở ra.

Võ Lâm Hoàng Đế kêu ồ một tiếng, nói :

- Thế thì chúng ta vào động thôi.

Sau khi đoàn người vào trong thạch động, Võ Lâm Hoàng Đế bèn mang sự việc đi dự ước hẹn chuyển này thuật lại cho mọi người nghe. Lão chỉ giấu mỗi một việc của Mai Hương và Vương Hoa là không nói ra mà thôi.

Mọi người nghe nói Vương Bán Tiên đã bị giết chết, bất giác ai nấy đều cảm thấy phấn khởi vô cùng. Khi họ nghe nói tới sự việc Kim Cúc phu nhân đã chuẩn bị xâm phạm phái Thiếu Lâm, mọi người đã bất giác giật bắn người lên.

109. Ân Tình Tương Báo

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Thế thì phải làm sao đây?

- Chúng ta cần phải cấp bách ngăn cản y mới được!

- Đúng thế.

Quỷ Diện Tiên Ông nói chưa hết lời, bỗng nhiên chiếc cửa bí thất được mở toang ra.

Thủy Tinh mỹ nhân với gương mặt hốc hác từ trong mật thất đi ra.

Chương Vĩnh Kỳ vội vàng bước tới, hỏi :

- Tương Quân, tình hình sức khỏe Thu Bình thế nào?

Thủy Tinh mỹ nhân nói :

- Y không còn nguy hiểm đến sanh mạng nữa. Các người cứ việc vào thăm y.

Chương Vĩnh Kỳ vội vàng rảo bước đi vào trong thăm ngay.

Y trông thấy Vương Thu Bình vẫn nằm trên giường nhưng thần sắc của y bây giờ đã sáng sủa nhiều. Vương Thu Bình thoáng trông thấy Chương Vĩnh Kỳ bước vào, y bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn. Chương Vĩnh Kỳ khẽ gọi :

- Thu Bình...

Hình như nhất thời Vương Thu Bình đã quên lửng Chương Vĩnh Kỳ là ai. Y đã ngăn người đưa mắt ngẩn nhìn chăm chăm Chương Vĩnh Kỳ luôn.

Vương Thu Bình lẩm bẩm hỏi :

- Người... là ai thế?

- Thu Bình, ta là Chương Vĩnh Kỳ...

- Chương Vĩnh Kỳ ư?... Chương Vĩnh Kỳ...

y lẩm bẩm niệm thầm trong miệng. Mười tám năm trời đã trôi qua, y cảm thấy danh tự này đã xa lạ hết sức. Chương Vĩnh Kỳ đau lòng, suýt nữa đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt.

Thình lình...

Vương Thu Bình mặt hơi biến sắc, nói :

- Ta nhớ ra rồi...

- Thu Bình...

- Ta nhớ lại rồi, người là Chương Vĩnh Kỳ chồng ta chứ gì?

Chương Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!
- Ta cũng nghĩ ra chính người đã giết ta...
- Phải...

Vương Thu Bình mặt mày biến sắc, nói :

- Tại sao... người lại giết ta?
- Thu Bình, đây chỉ là do sự hiểu lầm mà thôi.
- Hiểu lầm ư?... Vì Hàn Phong mà người đã giết chết ta chứ gì?

Chương Vĩnh Kỳ gật đầu nói :

- Phải, này Thu Bình, nhưng mà đây chỉ là do hiểu lầm thôi!

Vương Thu Bình cảm phẫn nói :

- Tại sao bây giờ người lại biết là do hiểu lầm?

Ngay lúc ấy Thiên Tri Thần Quân bỗng bước vào nói :

- Này Thu Bình, chính là do ta đã nói lại cho y biết.

Vương Thu Bình đảo mắt nhìn tới phía trước, bất giác thất thanh kêu lên một tiếng.

Vì y không ngờ Thiên Tri Thần Quân cũng đã xuất hiện tại đây luôn.

Bấy giờ tất cả mọi người đều bước cả vào trong mật thất.

Hai chị em Chương gia không kềm lòng được đã nhảy vọt về phía giường của Vương Thu Bình, đồng thanh khóc lóc gọi :

- Mẹ...

Vương Thu Bình ngẩn người ra tại chỗ, hình như nhất thời y chẳng biết việc gì đã xảy ra cả...

Một hồi thật lâu, y mới lẩm bẩm nói :

- Các người là...
- Con là Thanh Thanh...
- Con là Linh Linh...

Hai bàn tay của Vương Thu Bình đang run rẩy vuốt việc họ, y nói giọng xúc động :

- Có phải các người... là Thanh Thanh và Linh Linh, con của mẹ chẳng?
- Thưa mẹ, vâng.

Hai bên khóe mắt của Vương Thu Bình bỗng nhiên nhỏ xuống hai hàng nước mắt, nói :

- Các con đã lớn như thế rồi sao?... Mười bảy, mười tám năm rồi sao?
- Vâng!

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thu Bình, xin người hãy tha thứ ta...

Vương Thu Bình mặt hơi biến sắc, nói :

- Tha thứ người gì thế?
- Thu Bình, ta có lỗi với người...
- Muộn rồi.

- Thu Bình, chẳng lẽ người không thông cảm ta chút nào hết sao?

Vương Thu Bình gầm lên, nói :

- Chương Vĩnh Kỳ, người hãy rút khỏi đây cho ta. Ta không muốn gặp người nữa.

- Thu Bình...

- Chương Vĩnh Kỳ, ta chẳng hề làm việc gì có lỗi với người, thế mà không ngờ người lại nhẫn tâm hạ độc thủ với ta như thế...

- Thu Bình...

- Chớ nói nhiều lời làm gì nữa. người đã giết ta, có khi nào ta lại ở chung với người nữa? Người không rút đi còn lưu lại đây để làm gì nữa?

Chương Vĩnh Kỳ đau lòng nói :

- Thu Bình, có thật người không tha thứ cho ta ư?

- Ta hận người đến chết mới thôi.

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thu Bình, nếu như người không tha thứ ta thì ta đành chết thôi...

- Nói sao?

- Ta đành tự tử trước mặt người vậy!

- A!

Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Thu Bình, ta biết ta đã gây nên tội lỗi không thể dung thứ đối với người, nếu như người chẳng tha thứ ta thì ta đành tự tử tạ tội vậy.

Lời nói của Chương Vĩnh Kỳ làm cho mọi người ngạc nhiên hết sức, thế nhưng Vương Thu Bình lại cười lạnh lùng nói :

- Người cứ chết tự nhiên!

- Thế thì ta cũng chẳng phải nói nhiều làm gì nữa.

Chương Vĩnh Kỳ nói xong, kêu keng một tiếng. Lão đã rút trường kiếm ra khỏi bao, bỗng nhiên đâm vào cổ họng mình luôn.

Chương Linh Linh đột nhiên nhảy tới chụp lấy cổ tay của Chương Vĩnh Kỳ nói :

- Cha...

- Linh Linh, con ngăn cản cha làm gì?

- Thưa cha, cha không thể chết...

- Cha sống chỉ tổ đau khổ, chi bằng tự tử có hơn không.

Chương Linh Linh quay sang hướng Vương Thu Bình nói :

- Thưa mẹ! Mẹ hãy tha thứ cho cha con nha.

Chương Thanh Thanh cũng nói :

- Phải! mẹ hãy tha thứ cho cha con.

Quý Diện Tiên Ông nói :

- Nay con, con người ai chẳng có lỗi lầm. Y đã biết lỗi thì con hãy dung thứ cho y!

Vương Thu Bình lắc đầu nói :

- Không, con không bao giờ quên rằng y đã từng giết chết con được!
- Con cũng có lỗi với y phần nào...
- Con không có lỗi gì hết!

Quỷ Diện Tiên Ông nói :

- Con có lỗi. Người ta thường nói nam nữ thọ thọ bất tương thân, con há có thể ở trong phòng một mình với một người đàn ông khác...
- Điều này...
- Con hãy dung thế y, vì chẳng phải chỉ có mỗi một mình y có lỗi mà thôi.

Vương Thu Bình khẽ gật đầu, nói :

- Thôi được, con nghe lời cha dạy.

Chương Vĩnh Kỳ xúc động nói :

- Thu Bình, ta thành thật tạ ơn người...

Vương Thu Bình lạnh lùng tăng hắng một tiếng. Y chẳng trả lời Chương Vĩnh Kỳ một lời nào cả.

Bỗng nhiên y sực nghĩ đến điều gì, bất giác hỏi :

- Người đàn bà đã cứu sống ta là ai thế?

Quỷ Diện Tiên Ông thoáng ngạc nhiên, nói :

- Bình nhi, chẳng lẽ y không nói cho biết y là ai sao?
- Thưa cha, y không nói gì hết!
- Y chính là Thủy Tinh mỹ nhân!
- Thủy Tinh mỹ nhân? Có phải y là người tình đầu tiên của Vĩnh Kỳ không?
- Đúng thế!
- Tại sao... y bằng lòng cứu sống ta chứ?

Vương Thu Bình hỏi câu này không ai có thể trả lời được hết. Rõ ràng y muốn nói giữa y và Thủy Tinh mỹ nhân có chút ít quan hệ lạ lùng, khó giải bày vậy.

Cuối cùng chỉ có Quỷ Diện Tiên Ông cất tiếng nói :

- Có lẽ y chẳng muốn con chết!
- Ồ! Y đã hao tổn biết bao chơn nguyên để trị thương cho con. Con nên cảm tạ y, cha thay mặt con mời y vào nhà?

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thôi được, chúng ta cũng nên ra ngoài thương lượng kế sách để ứng phó với Kim Cúc phu nhân đi.

Thế rồi mọi người cùng Võ Lâm Hoàng Đế liền rời khỏi mật thất, sau đó mới mời Thủy Tinh mỹ nhân vào trong.

Thủy Tinh mỹ nhân nghe nói thế thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Chương phu nhân mời ta chẳng?
- Đúng thế?
- Chẳng biết có việc chi ư?
- Chúng ta cũng chẳng biết, người cứ vào trong hỏi y thì biết ngay!

Thủy Tinh mỹ nhân đi vào mật thất, bước tới trước giường của Vương Thu Bình hỏi :

- Xin hỏi Chương phu nhân có điều chi muốn nói?

Vương Thu Bình nói :

- Chính người đã cứu sống ta?

- Đúng thế.

- Nghe nói cũng chính người đã đi tìm thuốc cho ta?

- Phải.

- Tại sao người lại bằng lòng cứu ta như thế?

Thủy Tinh mỹ nhân nghe hỏi bất giác ngẩn người tại chỗ luôn. Hình như nhất thời y chưa lãnh hội được ý của Vương Thu Bình muốn hỏi thế nào. Một hồi thật lâu, y mới lên tiếng nói :

- Gặp tử nạn chẳng cứu làm sao đành lòng được. Điều đó mọi người ắt phải làm như thế cả!

- Nhưng với người thì lại khác!

- Có gì khác chẳng?

- Chẳng phải người là Thủy Tinh mỹ nhân sao?

Thủy Tinh mỹ nhân giật mình nói :

- Đúng thế! Chính là ta đây!

- Đồng thời người cũng là người tình đầu tiên của Chương Vĩnh Kỳ, có phải vậy chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu nói :

- Trước kia đúng là như thế.

- Thế người chẳng mong ta chết sao?

Thủy Tinh mỹ nhân cười nhạt nói :

- Chương phu nhân, người chớ đa nghi đến thế. Việc giữa ta và Chương Vĩnh Kỳ đã trở thành quá khứ. Người là vợ của y, đương nhiên ta phải cứu người.

Bỗng Vương Thu Bình hỏi :

- Người còn yêu y chẳng?

- Ta không phủ nhận điều này.

- Thế thì người có bằng lòng sống chung với y chẳng?

Thủy Tinh mỹ nhân thoáng ngạc nhiên, nói :

- Ta không hiểu ý người muốn nói gì?

- Ta không có ác ý gì hết. Ta muốn nói rằng nếu như người đồng ý thì chúng ta có thể sống chung với nhau.

- Sống chung với nhau ư?

- Đương nhiên là ba chúng ta sống chung với nhau rồi.

- Ta... chẳng muốn phá vỡ hạnh phúc của người!

Vương Thu Bình lắc đầu nói :

- Không có chuyện ấy đâu. Ta biết Chương Vĩnh Kỳ yêu người, hơn nữa người đã độ lượng cư xử với ta như thế, chẳng lẽ ta không dùng tấm lòng thành thật đối đãi lại với người được sao?

Thủy Tinh mỹ nhân xúc động hết sức, nói :

- Ta chẳng biết... nói điều gì để cảm kích với người!

- Người bằng lòng lời yêu cầu của ta chứ?

Thủy Tinh mỹ nhân khẽ gật đầu nói :

- Thế thì hay biết mấy. Chúng ta đã già rồi, từ nay về sau chúng ta nên hòa hợp sống chung với nhau thì hơn.

* * * Sau khi Võ Lâm Hoàng Đế lui khỏi mặt thất nói :

- Chúng ta vì phải lo việc tiêu diệt Võ Lâm giáo và Kim Cúc phu nhân nên chúng ta nên lên đường ngay.

Vương Hoa nói :

- Đúng thế, chúng ta nên đi ngay.

Ngay lúc ấy...

Bỗng nhiên ngoài động khẩu có tiếng bước chân vang tới, tất cả mọi người đều phóng mắt nhìn ra chỉ thấy U Linh Nữ và Châu Hổ thành linh giáng lâm.

Tất cả mọi người đã ngăn người ra ngay tại chỗ.

Hình như sự xuất hiện bất thành linh của hai người làm cho họ kinh ngạc hết sức.

U Linh Nữ và Châu Hổ quay sang hướng mọi người vái chào, nói :

- Chào tất cả chư vị lão tiền bối được mạnh khỏe chứ?

Bấy giờ họ thấy cử chỉ, lời ăn tiếng nói của Châu Hổ rất lịch sự nhã nhặn, so với con người trước kia đã khác hẳn. Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Khá lắm, hai người đến thật đúng lúc...

U Linh Nữ nói :

- Gia gia có điều gì dạy bảo chăng?

- Bọn ta định đi lãnh giáo Kim Cúc phu nhân đây. Hai vợ chồng người đến thật đúng lúc.

Châu Hổ chấp tay hướng về mọi người xá dài, nói :

- Lần trước đắc tội chư vị lão tiền bối, Châu Hổ xin thành thật tạ tội vậy.

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Nay Châu Hổ, tại sao bỗng nhiên người lại trở nên lịch thiệp hữu lễ như thế?

- Ta ư...

- Có phải chính vợ người đã dạy người chăng?

- Vâng, chính là tỳ phu nhân đã dạy như vậy!

Châu Hổ chẳng những trở nên lịch sự nhã nhặn, mà còn biết dùng lời nói lịch thiệp nữa.

Võ Lâm Hoàng Đế bèn đùa với U Linh Nữ nói :

- Nay U Linh Nữ, bản lãnh của người khá đấy.

U Linh Nữ then đỏ mặt, vội cúi đầu chẳng nói gì hết.

Nghe lão nói như thế, mọi người đã cất tiếng cười ha hả luôn.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thôi được, bây giờ chúng ta nên lên đường ngay.

Tất cả mọi người đều gật đầu kêu vâng hết.

Bấy giờ Thủy Tinh mỹ nhân đã vừa từ trong mật thất bước ra, Chương Vĩnh Kỳ vội bước tới hỏi :

- Này Tương Quân, y nói những gì với người thế?

Thủy Tinh mỹ nhân tủm tủm cười, nói :

- Chẳng nói gì hết!

Chương Vĩnh Kỳ lắc đầu nói :

- Ta không tin, có việc chi người cứ việc nói cho ta nghe nào.

Thủy Tinh mỹ nhân xuống giọng nói :

- Y hỏi rằng ta có bằng lòng sống chung với các người chẳng?

- Thế thì người... nói sao?

Thủy Tinh mỹ nhân cười bí mật nói :

- Người đoán thử xem sao?

- Người bằng lòng chứ?

Thủy Tinh mỹ nhân mỉm cười nói :

- Có lẽ như thế!

Võ Lâm Hoàng Đế cười hi hí nói :

- Việc của các người đã mỹ mãn thì mau vãn hát để chúng ta còn phải thưởng lộ nữa chứ?

110. Diệt Trừ Yêu Nữ

Thế rồi đoàn người gồm có mười bốn người: Võ Lâm Hoàng Đế, Quỷ Diện Tiên Ông, Thiết Dao Tiều Chủ, Thiên Tri Thần Quân, Tiểu Tiểu thư sinh, Bạch Phát Tẩu, Chương Vĩnh Kỳ, Vương Hoa, Ngô Tinh, chị em Chương gia, U Linh Nữ và Châu Hổ lần lượt bước ra khỏi thạch động.

Chỉ lưu lại mỗi một mình Thủy Tinh mỹ nhân chăm sóc Vương Thu Bình mà thôi.

Dưới sự hướng dẫn của Vương Hoa, đoàn người đã phi thân chạy thẳng về hướng Tổng đàn Võ Lâm giáo.

Một hôm... bọn người của Vương Hoa đã vào tới con đường mòn dẫn vào Tổng đàn Võ Lâm giáo. Vương Hoa liền dừng bước lại, nói với Võ Lâm Hoàng Đế rằng :

- Thưa gia gia, bên trong này chính là Tổng đàn của Võ Lâm giáo.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Chẳng biết mục Kim Cúc phu nhân đã suất lĩnh môn nhân đi chưa?

Vương Hoa nói :

- Chúng ta cho một người vào trong thám thính thử xem.

Võ Lâm Hoàng Đế khẽ gật đầu nói :

- Được, ai vào đây?

U Linh Nữ quay sang hướng Châu Hổ nói :

- Này Châu Hổ, người hãy vào do thám xem sao.

- Được.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Người có thể vào bên trong thám thính tình hình nhưng không được động thủ với bất cứ một người nào trong Võ Lâm giáo cả nha!

- Vâng.

Châu Hồ kêu vang một tiếng, lập tức phi thân chạy vào đường mòn nhanh như điện chớp. Thành linh ngay lúc ấy, từ bên trong Tổng đàn Võ Lâm giáo nhảy vọt ra vài chục bóng người, nhắm thẳng hướng đường mòn chạy tới.

Châu Hồ vội đình thân rồi quay trở lại ngay.

Võ Lâm Hoàng Đế thấy y quay trở lại, ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào?

Châu Hồ nói :

- Ta thoáng trông thấy vài chục bóng người chạy về hướng này.

- Có thật chăng?

- Ta chẳng nhìn lầm chút nào hết.

Võ Lâm Hoàng Đế gật đầu nói :

- Thế là chúng ta đến rất kịp lúc, tất cả hãy giãn ra hết.

Tất cả mọi người y lời giãn ra ngay. Họ sẵn sàng chờ đón Kim Cúc phu nhân của Võ Lâm giáo xuất hiện.

Một tiếng sáo lạnh lạnh thật dài rạch xé hư không vang tới, kể đó họ trông thấy Kim Cúc phu nhân thống lãnh vài chục môn nhân Võ Lâm giáo bay vọt tới.

Vương Hoa gầm to một tiếng nói :

- Dừng bước lại!

Hắn lượn mình lướt tới nhanh như điện chớp, đứng chặn đường đi của bọn Kim Cúc phu nhân luôn.

Kim Cúc phu nhân đảo mắt nhìn tới phía trước bất giác giật mình kinh hãi, nói :

- Chính là người ư?

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Đúng thế, chính là ta đây.

Ngay lúc ấy...

Bọn Võ Lâm Hoàng Đế cùng lúc hiện thân luôn khiến Kim Cúc phu nhân trông thấy hoàn cảnh trước mắt, bất giác cả kinh thất sắc, thụt lùi ra sau ba, bốn bước liền.

Vì đoàn người Võ Lâm Hoàng Đế xuất hiện bất thình lình hết sức, đồng thời về mặt tinh thần Kim Cúc phu nhân chẳng hề chuẩn bị chút nào hết, làm sao bảo y chẳng cả kinh thất sắc chứ?

U Linh Nữ nói giọng lạnh như tiền :

- Nay Kim Cúc phu nhân, hôm nay có lẽ là ngày tận cùng của ngươi rồi!

Bỗng Kim Cúc phu nhân cất tiếng lạnh lùng nói :

- Quả thật các ngươi đã đến đây khá nhanh đấy.

Võ Lâm Hoàng Đế cười ha hả nói :

- Nếu bọn này đến chậm một bước thì các ngươi đã tấn công phái Thiếu Lâm rồi, có phải vậy chăng?

Kim Cúc phu nhân giật mình nói :

- Sao... ngươi lại biết như thế?

Vương Hoa lạnh lùng cười một tiếng, nói :

- Nếu muốn người ta chẳng biết thì trừ phi chó nhúng tay làm. Nay Kim Cúc phu nhân, người chuẩn bị nạp mang đi.

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nói :

- Thế thì chưa chắc!

- Vậy thì hãy thử xem sao!

Vương Hoa nói xong lượn mình lướt tới ngay.

Thình lình...

Kim Cúc phu nhân lạnh lùng hét to một tiếng :

- Đệ tử bốn giáo, hãy giết chết hắn ngay.

Thoạt nghe Kim Cúc phu nhân ra lệnh, hai mươi chín môn nhân Võ Lâm giáo lập tức xếp thành hàng chữ nhất nhanh như cắt. Họ đã đưa mắt hùng hổ chăm chăm ngắm nhìn quần hào.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên căng thẳng và khẩn trương hết sức.

Vương Hoa gầm lên nói :

- Nay Kim Cúc phu nhân, người định bảo số người vô tội này liều mạng cho người chẳng?

Kim Cúc phu nhân cười nham hiểm nói :

- Nếu các người dám bước tới thì họ sẽ giết các người chứ không sai?

Vương Hoa mặt hơi biến sắc, cắn phẫn hét lên :

- Cứ việc xuất thủ thử xem nào?

Vương Hoa gầm dứt tiếng thì đã lao mình nhảy tới nhanh như điện chớp. Một môn nhân Võ Lâm giáo đứng ở phía trước đã vùng chưởng đánh tới nhanh như cắt.

Ngay lúc ấy...

Tiếng gầm hét inh ỏi vang lên liên tục. Số quần hào có mặt tại hiện trường đã cùng lúc xuất thủ tấn công luôn. Lập tức giữa hai bên đã diễn ra một trận chém giết hỗn chiến kinh thiên động địa.

Tiếng gầm hét như tiếng sấm nổ.

Tiếng kêu thét thảm thiết kinh hoàng.

Hai thứ âm thanh này kết hợp với nhau đã tạo thành một điệu nhạc vừa khủng bố vừa kinh hồn.

Làm sao số môn nhân Võ Lâm giáo này có thể là địch thủ của quần hào chứ? Chỉ trong chớp lát nhân số của Võ Lâm giáo đã tử vong quá bán.

Môn nhân Võ Lâm giáo đã từng người một ngã gục xuống.

Kim Cúc phu nhân trông thấy tình thế không ổn, vội xoay người định chạy trở về con đường mòn ngay.

Thình lình...

Một bóng người lao thẳng tới hướng của Kim Cúc phu nhân nhanh như cắt. Bóng người đã nhảy vào tới chặn lối đi của Kim Cúc phu nhân không ai xa lạ mà chính là Châu Hồ.

Kim Cúc phu nhân điên cuồng gầm lên một tiếng :

- Tránh đường xem nào...

Y vùng chưởng đánh vào người Châu Hồ nhanh như điện chớp.

Bấy giờ Kim Cúc phu nhân đã đánh liều mạng nên cú đánh này đã mãnh liệt kinh hồn hết sức. Y cho rằng Châu Hổ chẳng chết ngay lập tức thì cũng bị trọng thương chứ không sai.

Nào ngờ Châu Hổ giờ tay hất nhẹ một cái, tức thì Kim Cúc phu nhân đã bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước.

Châu Hổ lạnh lùng nói :

- Người chạy đâu cho khỏi!

Kim Cúc phu nhân cả kinh thất sắc.

Ngay lúc ấy...

Vương Hoa đã lượn mình nhảy vọt tới, hét lớn tiếng nói :

- Thế nào Kim Cúc phu nhân? Người muốn đào tẩu nữa sao?

Mặt mày Kim Cúc phu nhân tái mét không còn chút máu. Y đã cảm thấy nỗi kinh hoàng chưa từng có trong cuộc đời y bao giờ hết.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, người chạy đâu cho khỏi.

Kim Cúc phu nhân gào lên nói :

- Vương Hoa, ta đành liều mạng với người luôn!

Kim Cúc phu nhân điên cuồng gào hét, y tung mình lao vào hướng Vương Hoa, đồng thời phóng chưởng đánh tới một cách vô cùng mãnh liệt.

Vương Hoa lạnh lùng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, bọn ta cũng không muốn lấy số đông đánh thắng người. Nếu người có khả năng giết chết ta thì người được quyền đào tẩu.

Vương Hoa dứt lời, lập tức vung chưởng tới đỡ ngay.

Đương nhiên sự việc này không thể xảy ra được vì võ công của Kim Cúc phu nhân vốn chẳng phải là địch thủ của Vương Hoa nữa. Y muốn đào tẩu thì chẳng khác nào muốn thắng thiên vậy.

Chỉ trong vài hiệp hai bên đã xuất thủ tấn công với nhau trên năm chiêu.

Bên này...

Hai mươi mấy môn nhân của Võ Lâm giáo đã bị bọn cao thủ Võ Lâm Hoàng Đế đánh giết đến nỗi chỉ còn sót lại năm người. Bọn môn nhân còn lại bất giác đồng thời dừng tay, hoảng hốt thụt lùi ra sau hết.

Năm môn nhân Võ Lâm giáo đang sợ hãi đứng run lẩy bẩy không dừng.

Võ Lâm Hoàng Đế lạnh lùng gào lên nói :

- Thế nào, các người cũng biết sợ chết à?

Gã cầm đầu trong nhóm năm người nói giọng hốt hải :

- Xin chư vị tha chết cho bọn hạ nhân...

- Chúng bây đã sợ chết như thế tại sao lại liều mạng phục vụ cho Kim Cúc phu nhân như vậy chứ?

- Bọn hạ nhân bị bắt ép thôi!

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Thôi được, chúng ta tha chết cho các người, mong rằng từ rày về sau các người phải cải quá hướng thiện, tái làm con người tốt. Bằng không, nếu mai sau gặp lại bọn ta thì chém đầu chứ không tha.

- Vâng... vâng...

- Thế thì hãy rút khỏi đây cho mau!

Năm môn nhân Võ Lâm giáo liền co giò chạy như gió, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Thình lình...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ thốt từ miệng Vương Hoa, chỉ thấy Vương Hoa đảo mình xoay nhanh. Hắc vừa gầm hét vừa xuất thủ công ra ba chưởng liền.

Tức thì Kim Cúc phu nhân đã bị đẩy lùi ra sau xa cả một trượng ngoài.

Lúc bấy giờ Kim Cúc phu nhân đã không còn chút sức lực nào để hoàn thủ hết. Dưới sự công kích thần tốc của Vương Hoa, y chẳng còn biết gì ngoài cách lượn mình tránh né mà thôi.

Kim Cúc phu nhân thoát vừa lui ra sau một trượng thì Vương Hoa đã như hình với bóng, lướt tới nhanh như cắt đồng thời gầm lên :

- Xem chưởng nào!

Dứt lời hắc đã vung tay phải đánh tới một chưởng thần tốc hết sức kinh người.

Kêu thùng một tiếng.

Kim Cúc phu nhân khê kêu hự một tiếng, trúng chưởng té ngã luôn ra đất.

Vương Hoa lạnh lùng hét lên :

- Đây Kim Cúc phu nhân, ngươi hãy đứng dậy đồng thời tiếp xem nào.

Hắc vừa nói vừa bước tới chỗ cách Kim Cúc phu nhân độ khoảng ba xích thì dừng lại đó. Kim Cúc phu nhân đã trúng một chưởng của Vương Hoa xem chừng đã bị thương khá nặng.

Nhất thời y không sao đứng lên nổi.

Vương Hoa hét lớn tiếng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, ngươi đứng lên xem nào.

Kim Cúc phu nhân cảm phần hết :

- Ngươi có bản lĩnh thì cứ việc hạ thủ đi.

Vương Hoa nói giọng lạnh lùng :

- Đương nhiên bọn này phải giết ngươi rồi. Nhưng ta muốn cho ngươi được chết một cách khầu phục, tâm phục!

Kim Cúc phu nhân đã cố hết sức đứng lên. Y dùng tay lau đi vết máu ở hai bên khóe miệng. Thần tình bây giờ của y xanh mét, trông thật đáng sợ.

Y gầm lên một tiếng nói :

- Vương Hoa, ngươi hãy tiếp ta một chưởng nào!

Dứt lời, y xuất thủ tấn công ra một chưởng hết sức mãnh liệt kinh người cuối cùng.

Vương Hoa giơ tay trái tới đỡ, đồng thời đưa tay phải tấn công ra một chưởng luôn.

Kêu thùng một tiếng.

Kể đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Kim Cúc phu nhân há mồm phun máu tua tủa, một lần nữa đã té văng ra xa cả một trượng hơn. Đánh bạch một tiếng, y đã té nằm trên mặt đất đứng lên chẳng nổi nữa.

Vương Hoa bước đến gần y lạnh lùng nói :

- Đây Kim Cúc phu nhân, ngươi không ngờ có ngày hôm nay chứ?

Kim Cúc phu nhân cay độc cảm phần đưa cặp mắt thù hằn ngăm nhìn Vương Hoa, nói :

- Người cứ việc hạ thủ đi!
- Kim Cúc phu nhân, người còn điều gì muốn nói nữa chẳng?
- Không cần phải nói gì hết... người cứ việc ra tay đi!

Vương Hoa nói :

- Tỷ tỷ, hai chúng ta cùng hạ thủ giết phúc y cho rồi!

U Linh Nữ khẽ gật đầu biểu thị sự đồng ý. Thế rồi y và Vương Hoa cùng lúc phóng chưởng vào đầu Kim Cúc phu nhân ngay.

Kim Cúc phu nhân rú lên một tiếng kêu thảm thiết, máu não phun ra tứ tán chết ngay lập tức.

Võ Lâm Hoàng Đế nói :

- Tay thủ phạm đã được diệt trừ, chúng ta đi thôi.

Quần hào khẽ gật đầu theo sau Võ Lâm Hoàng Đế phi thân chạy xuống núi luôn. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-tinh-cau>